

Xuyên Việt Chi Hoàn Khố Nữ

Contents

Xuyên Việt Chi Hoàn Khố Nữ	3
1. Chương 1: Xuyên Cổ Thành Ấu	3
2. Chương 2: Mơ Tưởng Dụ Dỗ	7
3. Chương 3: Phát Sinh Sự Cố	10
4. Chương 4: Lừa Người Trả Đũa	14
5. Chương 5: Thật Là Trùng Hợp	17
6. Chương 6: Sự Việc Năm Đó	21
7. Chương 7: Chinh Trị Phó Tướng	24
8. Chương 8: Nửa Đêm Cầu Cứu	30
9. Chương 9: Vì Tử Quyết Định	34
10. Chương 10: Nữ Nhi Thông Minh	38
11. Chương 11: Không Muốn Giống Cha	42
12. Chương 12: Ngân Lượng Vi Thượng	48
13. Chương 13: Hoàng Thượng Không Phạt	52
14. Chương 14: Tiểu Xảo Nhỏ Thôi	55
15. Chương 15: Rèn Luyện Tập Thể	59
16. Chương 16: Cùng Nhau Đạo Phố	62
17. Chương 17: Kế Thất Thật Phiền	65
18. Chương 18: Gia Hỏa Phản Pháo	69
19. Chương 19: Khi Tiểu Oa Nhi	72
20. Chương 20: Lần Đầu Đi Học	76
21. Chương 21: Đi Học Không Vui	79
22. Chương 22: Hy Vọng Tấu Thành	83
23. Chương 23: Soái Cha Uy Vũ	87
24. Chương 24: Cùng Nhau Diễn Kịch	90
25. Chương 25: Chia Ly Vô Hạn	93
26. Chương 26: Thanh Lý Thiếp Thất	96
27. Chương 27: Chứng Tổ Bản Lĩnh	101
28. Chương 28: Tỷ Thí Khảo Nghiệm	104
29. Chương 29: Thiếu	107
30. Chương 30: Kết Giao Bằng Hữu	107
31. Chương 31: Đoạt Hay Hộ Bảo	110
32. Chương 32: Yến Tiệc Không Tệ	114
33. Chương 33: Kinh Thành Lớn Chuyện	118
34. Chương 34: Chuyển Thăm Kinh Dị	123
35. Chương 35: Khuếch Đại Danh Xưng	127
36. Chương 36: Dùng Binh Bức Hôn	130
37. Chương 37: Đạo Tặc Chờ Đó	134
38. Chương 38: Mấy Lần Bắt Tặc	137
39. Chương 39: Cùng Tặc Đối Thoại	139
40. Chương 40: Trêu Sắt Ngạo Lang	142

41. Chương 41: Nén Lòng Thỏa Thuận	146
42. Chương 42: Hiểu Rõ Lý Do	150
43. Chương 43: Dùng Thử Hạ Sách	153
44. Chương 44: Chỉ Là Tiễn Tay	156
45. Chương 45: Tự Minh Bào Chữa	162
46. Chương 46: Lại Bị Khi Dễ	165
47. Chương 47: Vừa Gặp Động Thủ	169
48. Chương 48: Khóc Nháo Kỳ Được	173
49. Chương 49: Nhanh Hơn Lật Sách	176
50. Chương 50: Tự Làm Tự Chịu	180
51. Chương 51: Bại Không Thể Tránh	184
52. Chương 52: Đây Là Bảo Vật	188
53. Chương 53: Không Hẹn Mà Gặp	191
54. Chương 54: Tỷ Thí Thứ Khác	194
55. Chương 55: Cứu Giá Kịp Lúc	198
56. Chương 56: Cứu Cũng Không Thoát	200
57. Chương 57: Nữ Nhân Phải Chậm	204
58. Chương 58: Ý Của Hoàng Thượng	208
59. Chương 59: Phương Pháp Giải Quyết	211
60. Chương 60: Mục Đích Là Gì	214
61. Chương 61: Phải Điều Tra Thôi	219
62. Chương 62: Thành Có Gian Tế	223
63. Chương 63: Đột Nhập Phủ Người	226
64. Chương 64: Đoạt Bảo Trả Thù	230
65. Chương 65: Hảo Nguyệt Chi Khổ	233
66. Chương 66: Trả Quyền Chưởng Quân	236
67. Chương 67: Kế Hoạch Hoàn Hảo	239
68. Chương 68: Kinh Thiên Động Địa	242
69. Chương 69: Chôn Xưa Đã Đổi	246
70. Chương 70: Nêu Chút Ý Kiến	249
71. Chương 71: Điều Mắc Bệnh Rồi	254
72. Chương 72: Quả Là Người Làm	257
73. Chương 73: Hiểu Lầm Hiểu Lầm	260
74. Chương 74: Hung Tin Đến Rồi	264
75. Chương 75: May Mắn Thoát Hiểm	267
76. Chương 76: Thương Người Hại Mình	270
77. Chương 77: Lại Là Phiền Phức	275
78. Chương 78: Hoàng Thượng Á Khẩu	279
79. Chương 79: Luôn Luôn Thắng Thế	283
80. Chương 80: Tiếp Nhận Khiêu Chiến	287
81. Chương 81: Đại Hôn Độc Nhất	290
82. Chương 82: Thiếu	293
83. Chương 83: Khẩu Thiệt Qua Lại	293
84. Chương 84: Đáp Ứng Đi Chơi	297
85. Chương 85: Hoàng Hậu Nương Nương	300
86. Chương 86: Cả Đêm Không Về	304
87. Chương 87: Hóa Thành Sắc Nữ	307
88. Chương 88: Thật Là Lợi Hại	310
89. Chương 89: Hoài Nghi Trong Lòng	314
90. Chương 90: Nặng Lòng Nghi Hoặc	318
91. Chương 91: Câu Dẫn Soái Phu	322
92. Chương 92: Hy Vọng Là Không	326
93. Chương 93: Đầu Giường Đánh Nhau	330
94. Chương 94: Ánh Mắt Xem Thường	334

95. Chương 95: Bá Đạo Giải Vây	337
96. Chương 96: Không Chút Giấu Diếm	341
97. Chương 97: Thử Lòng Thê Tử	346
98. Chương 98: Lăn Lướt Quy Hàng	349
99. Chương 99: Hằng Đêm Âm Sát	356
100. Chương 100: Chỉ Là Quân Cờ	359
101. Chương 101: Chuyện Đêm Hôm Trước	362
102. Chương 102: Cùng Nhau Chia Sẻ	365
103. Chương 103: Trở Lại Bồi Tội	368
104. Chương 104: Tuyển Chọn Thái Tử	372
105. Chương 105: Tự Thú Động Trời	375
106. Chương 106: Tìm Cách Viên Phòng	378

Xuyên Việt Chi Hoàn Khố Nữ

Giới thiệu

Thể loại: Xuyên không, ngôn tình, cổ đạiChương: 106Nữ chính xuất thân là thiên kim trong thế giới

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-viet-chi-hoan-kho-nu>

1. Chương 1: Xuyên Cổ Thành Ấu

Châu Lam thôn là một thôn nhỏ chưa đầy năm mươi người sinh sống. Ở đây là những bách tính bình thường sinh sống. Mọi người đều là hòa nhĩ với nhau.

Một đêm trăng to tròn sáng rực treo trên bầu trời, không gian yên tĩnh lại bị âm thanh kêu la thống khổ của nữ tử xé rách. Âm thanh đó phát ra từ một căn nhà gỗ nhỏ cũ nát. Một đám phụ nhân trong thôn đều tập trung trong ngôi nhà đó, trên mặt mọi người đều là lo lắng.

Hóa ra là có thai phụ đang lâm bồn nha.

Không biết qua bao lâu, nghe được tiếng khóc xuất thế của tiểu hài tử cùng với tiếng động viên của mọi người.

Ba năm sau.

Cũng tại căn nhà gỗ đó, mặt trời còn chưa mọc đã có một phụ nhân vận xiêm y tối màu vải sần cháp vá nhiều nơi rón rén bước ra, mắt cũng không quên nhìn hai tiểu gia hỏa của mình đang nằm trên giường mỉm cười.

Khi gà gáy, hai tiểu hài tử bên trên giường cũng bắt đầu có biểu hiện sắp tỉnh lại. Hai tiểu hài tử này chính là thai long phụng song bào nha. Từ ngoại hình mà nhìn tất cả đều y hệt nhau khiến người khó phân biệt nếu không phải nhìn vào y phục cũng là đoán không ra.

Tiểu nữ hài sinh ra trước, tiểu nam hài sinh muộn hơn một lúc. Thế nên tên lót của hai người đều có chữ ‘hảo’ do đích thân phụ nhân kia đặt.

Tiểu nam hài tên là Phí Hảo Lâm chớp chớp đôi mắt nhỏ nhìn tiểu nữ hài bên cạnh mình. Hắn ngồi dậy dụi dụi mắt xong lại vui vẻ đưa tay nhỏ véo nhẹ hai bên gò má hồng hào mũm mĩm của tiểu nữ hài

“Nguyệt nhi, trời sáng rồi, mau thức dậy đi!”

Tiểu nữ hài tên gọi Phí Hảo Nguyệt lập tức cau có mặt mày trùng mắt Phí Hảo Lâm: “Người muốn dậy thì dậy đi, gọi ta làm gì!” Thật tình vì sao sáng nào cũng như thế chứ? Ở hiện đại nàng tận chín giờ mới cần thức dậy đi học cơ.

Đây là đoạn đối thoại thường thấy của hai tỷ đệ Phí gia. Mà chuyện này đối với Phí Hảo Nguyệt mà nói chính là chuyện đáng ghét nhất trên đời. Lại nói mấy còn gà kia nữa, ai mượn chúng nó gáy như thế? Không còn việc gì làm ngoại trừ phá rối người sao?

Bị đánh thức như vậy nàng cũng không còn tâm trạng tiếp tục ngủ nữa. Nàng ngồi dậy dùng tâm trạng muốn giết người trùng mắt tên tiểu đệ phá phách trước mặt mình.

Phí Hảo Lâm cười hì hì đưa tay nhỏ véo gương mặt của tiểu tỷ tỷ mình nói: “Nương bảo phải cười mới đẹp, người không được cau mày nha.”

Phí Hảo Nguyệt hung hăng hất tay hắn ra còn chưa kịp mắng đã thấy phụ nhân kia bước vào cười nói: “Tỉnh rồi sao? Mau rửa mặt rồi qua đây dùng bữa sáng thôi.”

Phí Hảo Nguyệt nhìn phụ nhân vừa bước vào đôi mắt khép hờ nói không nên lời. Phận nàng thật khổ mà, xuyên qua đã đành lại còn làm một tiểu hài tử nữa chứ.

Nói gì thì nói nàng cũng đã học đại tam rồi chứ đâu phải nhỏ nhắn gì.

Mà xem, nàng có một thân nương chừng hai mươi hai tuổi còn nhỏ hơn nàng một tuổi nữa a, lại nói một tiểu đệ đệ cùng tuổi tuy luôn miệng gọi nàng cực kỳ thân mật, thực chất chính là xem nàng như muội muội mà đối đãi.

Mà chuyện này cũng không tính đi, rõ ràng nàng đã học đến đại tứ rồi a, vậy mà xuyên đến đây một chữ cũng không biết. Chữ hoàn toàn khác xa với chữ mà nàng học ở hiện đại. Nàng biết nàng xuyên đến một thế giới không thuộc về trái đất rồi.

Nàng biết bản thân kiếp trước là tiểu thư hắc đạo nhưng nàng tự nhận chưa từng làm chuyện gì xấu xa để phải nhận chuyện ủy khuất này nha. Lão thiên gia đây là muốn đùa cái gì với nàng đây?

Phí Hảo Lân vừa nhìn thấy rổ khoai lang nóng hổi do Phí Khả Doanh mang về đặt lên bàn liền vỗ tay reo hò: “Tốt qua tốt quá, ăn sáng thôi.”

Hắn chậm rãi trôi xuống giường, vừa thấy Phí Khả Doanh định bước đến đỡ mình liền la lên: “Nương, nhi tử đã trưởng thành có thể tự làm, người giúp Nguyệt nhi đi.” Rồi hắn bước qua một bên rửa mặt lại trôi lên ghế chuẩn bị ăn khoai lang.

Phí Khả Doanh phì cười nhìn nhi tử của mình rồi quay sang bên Phí Hảo Nguyệt đang ngồi bên giường với bộ mặt u ám. Nàng bế Phí Hảo Nguyệt lên hôn một cái lên mặt rồi mang đặt lên ghế bên cạnh Phí Hảo Lân.

“Nguyệt nhi vì sao sáng nào cũng không vui như thế? Phải cười mới tốt biết không?”

Phí Hảo Nguyệt đột nhiên bật khóc tu tu, lý nào lại như vậy chứ? Suốt ngày mang nàng ra vừa ôm ấp vừa hôn là thế nào? Mà mỗi lần nàng phản đối thì luôn là mặc kệ còn Phí Hảo Lân phản đối lại đáp ứng, nàng ủy khuất quá đi!

Phí Khả Doanh mang khăn vắt khô đưa cho nữ nhi rồi bản thân cũng ngồi ở bên cạnh. Nàng cực kỳ hạnh phúc khi mỗi ngày nhìn thấy hai tiểu gia hỏa này âm ỉ a.

Phí Hảo Lân thấy được liền vươn tay qua giúp tỷ tỷ của mình lau nước mắt, lại hôn một cái đầy tình cảm, miệng không ngừng an ủi: “Nguyệt nhi đừng khóc nữa, ở đây có đùi gà bào ngư đủ loại ngon lắm đó, không ăn sẽ nguội mất.”

Phí Khả Doanh nhìn hai hài tử của mình cười đến mãn nguyện. Tay nàng vuốt vuốt lưng của nữ nhi dỗ ngọt: “Nguyệt nhi ngoan, đang yên đang lành vì sao lại khóc như vậy chứ? Là nữ nhi thì phải mỗi ngày đều cười mới đúng chứ. Phải học hỏi Lân nhi có biết không?”

Phí Hảo Nguyệt lúc này có chút đỡ khóc đỡ cười rồi. Nàng luôn được một mỹ nương nhỏ hơn mình một tuổi vừa ôm hôn vừa dỗ ngọt. Lại còn một tên tiểu đệ đệ không véo má nàng cũng là ôm hôn thân mật. Làm ơn đi nàng học đến đại tứ rồi lúc nào cũng bảo nàng học hỏi tên tiểu đệ đệ kia. Nàng không muốn sống nữa đâu!

Phí Hảo Lân thấy được tỷ tỷ mình càng khóc càng lợi hại liền đưa tay lấy một củ khoai lang nhỏ bọc vào tay thổi thổi. Đến khi có hơi nguội đi một chút liền mang đưa cho Phí Hảo Nguyệt: “Nguyệt nhi mau ăn đi, đây là đùi gà nha.”

Phí Hảo Nguyệt nín khóc nhưng vẫn còn ỷ khuất hức hức vài tiếng lau qua mắt rồi mới đưa tay cầm lấy củ khoai lang, sụt sịt mũi rồi tự bóc vỏ dùng. Nể tình cái bụng đang liên tục biểu tình nằng tha cho hai mẫu tử bọn họ.

Hai mẫu tử còn lại cũng vui vẻ cầm lấy phần của mình dùng miệng còn không ngừng ví von khoai lang trong tay là sơn hào hải vị để tăng khẩu vị nữa. Nói thực sống như vậy tuy không sung túc như ở hiện đại nhưng cũng không kém phần ấm áp nha.

Phí Khả Doanh không giống một nữ nhân sống ở thôn quê. Ngay cả cử chỉ lời nói đều rất thực nữ như được giáo dưỡng rất tốt. Nàng ta còn biết chữ nữa nên buổi tối luôn dạy nàng cùng Phí Hảo Lân đọc sách viết chữ.

Nàng ta không thể giết mổ gia súc làm thức ăn nên các nàng chỉ có dùng rau củ cùng trứng thôi. Đây là lý do mỗi khi nhà bên cạnh nấu món gì đó thì hai tỷ đệ nàng mới bắt đầu dùng bữa. Không ăn ngửi mùi tương tượng cũng ra mà. Nếu mọi người xung quanh có ai dư giả sẽ tặng một ít thịt để ba mẫu nữ dùng. Nên, mỗi sáng cùng buổi trưa bọn họ dùng khoai lang, bữa còn lại dùng cơm.

Phí Khả Doanh dùng xong phần của mình liền đứng dạy dặn dò: “Nương no rồi, hai người các người từ từ dùng, dùng xong thì luyện chữ đi có biết không?”

Khi thấy hai hài tử ngoan ngoan gật đầu nàng mới yên tâm cúi người muốn hôn lên trán của Phí Hảo Lân, hần liền che trán lại: “Không được phép hôn nhi tử.”

Phí Hảo Nguyệt thấy vậy cũng che lên trán mình bày vẻ ỷ khuất nói: “Không được phép hôn người ta.” Mà nàng đâu biết dáng vẻ của bản thân hiện tại chính là gian tiếp bảo mỹ nương ‘phi lễ nàng đi, hôn nàng đi’ đâu.

Phí Khả Doanh cười hì hì đưa tay kéo tay nhỏ của Phí Hảo Nguyệt xuống rồi hướng trán nàng hạ xuống một nụ hôn: “Nương đi đây.”

Nhìn theo bóng lưng tiểu kiều của Phí Khả Doanh rời đi, Phí Hảo Nguyệt đưa hai tay nhỏ vỗ bàn khóc lóc biểu tình: “Ta ỷ khuất quá, ỷ khuất quá!”

Phí Hảo Lân thấy được cũng là dùng đôi môi dính đầy khoai lang hôn lên má của tiểu tỷ tỷ mình một cái: “Ta cũng hôn người một cái, đừng khóc nữa.”

Phí Hảo Nguyệt ngẩng ngơ nhìn hần rất lâu. Nàng hận, nàng hận đôi mẫu tử nhà này quá đi. Vì sao lúc nào cũng hôn nàng như vậy? Đậu hủ của nàng ăn xong không cần trả bạc sao?

Ăn luôn miếng khoai còn lại trong tay nàng trèo xuống ghế hung hăng bước ra ngoài. Hần là đệ đệ nàng tại sao có thể tùy ý khi dễ nàng như vậy cơ chứ?

2. Chương 2: Mơ Tưởng Dụ Dỗ

Phí Hảo Lân thấy tiểu tử đi ra hần cũng trượt xuống ghế đuổi theo, miệng không ngừng nhắc nhở: “Nguyệt nhi, người đi đâu? Nương dặn phải luyện chữ a.” Hần theo sát Phí Hảo Nguyệt như thể sợ mình lo là một chút nàng sẽ đi lạc vậy. Mọi hành động của hần biểu hiện ra như là một huynh trưởng vậy nếu người không biết nhìn vào nhất định sẽ hiểu lầm a.

Phí Hảo Nguyệt ngồi xổm xuống sân cát trước nhà trườn còn gà trống đang đứng trên đồng rơm cao vỗ vỗ cánh trước mắt. Mỗi ngày nàng đều hận không thể nhào đến bóp cho nó khỏi gáy luôn. Tay nhỏ nhặt một nhánh cây lên rồi vẽ vờ lung tung trên mặt đất.

Phí Hảo Lân cũng ngồi xuống bên cạnh nhìn thấy liền cầm lấy tay nàng, bày vẻ nghiêm túc nói: “Tên của người phải viết như vậy, trong lúc viết phải tập trung.” Dứt lời tay còn lại của hần từ sau vòng tới kéo mặt nàng ép nàng nhìn hần viết.

Phí Hảo Nguyệt tức giận quát: “Ta là tỷ tỷ người, không phải muội muội người. Ai cho phép người đối với ta như vậy?” Tiểu oa nhi hỉ mũi chưa sạch học đòi người lớn dạy dỗ nàng? Thứ nàng biết còn nhiều hơn hần nữa đấy.

Phí Hảo Lân không giận mà cười hì hì, khuôn mặt đầy ngây thơ đưa tay nhỏ lên xoa đầu nàng: “Nương bảo, ta là nam tử duy nhất phải biết bảo vệ nương cùng Nguyệt nhi. Chúng ta không có cha liền do ta đến bảo vệ hai người.”

Phí Hảo Nguyệt bĩu môi khinh thường nói: “Bản thân người còn lo không xong làm sao bảo hộ chúng ta?” Đúng là tiểu hài tử mà, lúc nào cũng mơ mộng cao đẹp như vậy.

“Ta sẽ cố gắng mà, người phải tin tưởng ở ta.” Phí Hảo Lân tự tin vỗ vỗ ngực của mình mạnh mẽ nói. Hần biết bọn hần không có cha, mỗi lần nhìn thấy mọi người có cha cùng cha chơi đùa hần rất buồn có lẽ tiểu tử tỷ cũng như vậy. Hần sẽ cố gắng để nương cùng tỷ tỷ không phải buồn.

Phí Hảo Nguyệt hề hề cười nhìn tiểu hài tử chỉ mới có ba tuổi ở đây ba hoa khoác lác trước mặt mình. Thôi thì, hần cũng là có tâm nha, nàng đây từ bi nhận vậy.

Tầm nhìn của nàng phóng xa nhìn đám người đang bước về phương hướng của mình hã hề nói: “Kìa, cơ hội cho người phát huy đến rồi, mau để ta đại khai nhãn giới đi!”

Phí Hảo Lân nhìn theo đường nhìn của Phí Hảo Nguyệt, đôi mắt sáng của hần trở nên có chút tối. Đám người này lại đến, đây là lại muốn làm gì?

Đám người là Cù gia ở trên trấn, có một hôm Cù lão gia xuống đây xem mọi người canh tác liền nhìn trúng Phí Khả Doanh. Nàng dung mạo thanh tú động nhân là nữ nhân đẹp nhất, thùy mị nhất ở Châu Lam thôn

nên có ý muốn thú làm thiếp nhưng nàng từ chối. Chỉ là đến giờ vẫn không chịu bỏ cuộc a, mỗi ngày đều bỏ thời gian đến dụ dỗ hai tiểu hài tử Phí gia.

Cù lão gia năm hơn bốn mươi thê thất trong phủ tổng cộng chín người, con cái thành đàn đến nữ tể, tức phụ cùng tôn tử cũng có luôn rồi, là phú hộ giàu có nhất trong trấn, quan hệ với quan phủ lại cực kỳ thân thuộc.

Phí Hảo Nguyệt từ trong mũi hừ một cái cực mạnh. Không biết hắn có tốt hay không, chỉ biết nàng ghét đám nam nhân luôn chỉ biết hứa hẹn nhất. Rõ ràng trong phủ đã có tận tám phòng thiếp lại còn dám hứa hẹn với Phí Khả Doanh, còn nói đảm bảo cho nàng cùng Phí Hảo Lâm nữa chứ. Có ma mới tin tưởng hắn.

Hứa cũng chỉ là hứa thôi, quan trọng nhất chính là không có làm được. Có lẽ khi thú thê với tám phòng thiếp kia hắn cũng là nói như thế di. Nàng đã từng gạt được của hắn một số bạc nhưng Phí Khả Doanh bảo không được lấy bạc của hắn còn giáo huấn nàng một trận nữa chứ. Đúng là người tốt khó làm mà!

Cù lão gia bước đến cầm lấy hai xiên kẹo hồ lô mặt treo nụ cười đầy siểm nịnh: “Nguyệt nhi, Lâm nhi, ta lại đến mua kẹo cho hai người đây.”

Phí Hảo Lâm đứng chặn trước người Phí Hảo Nguyệt giương mắt lên trừng Cù lão gia: “Bá bá trở về đi, chúng ta không ăn kẹo hồ lô.”

Nương đã dặn không được lấy bất cứ gì của Cù gia, hắn cũng không tham ăn đâu nhưng lại sợ tiểu tỷ tỷ kiểm chế không được lòng a. Mắt lại không tự chủ nhìn về tiểu nữ oa phía sau lưng mình.

Phí Hảo Nguyệt đối với kẹo hồ lô không có chút hứng thú nên quay mặt sang nói khác thể hiện thái độ ghét bỏ. Lý nào mang thứ này ra dụ dỗ nàng, nàng đã học đến đại tứ, đến đại tứ rồi đấy, là dễ bị một xiên kẹo hồ lô thu mua sao. Lần nào cũng gọi tên nàng thân mật như vậy thật đáng ghét!

Cù lão gia thấy hai xiên kẹo hồ lô không còn giá trị lợi dụng liền tiện tay ném xuống đất. Hắn đưa tay vẫy vẫy gia đình phía sau nói: “Không ăn kẹo kẹo hồ lô thì ăn thịt gà nhé.”

Gia đình kia mang khay gà hấp nắm nóng hổi thơm phức quỳ một chân xuống đất đặt trước mắt hai tiểu gia hỏa. Mắt cả hai mở to không rời con gà khóa thân bị chặt thành từng khúc nhỏ đầy hấp dẫn trước mắt kia liên tục nuốt nước bọt. Bọn họ đã lâu không được ăn thịt rồi a.

Phí Hảo Lâm buộc mình thanh tĩnh lại, lời nói của nương luôn phải để hàng đầu. Hắn là nam tử duy nhất tuyệt không được bị lay ngã: “Ta không ăn, bá bá đem về đi!”

“Người không ăn nhưng tỷ tỷ người nàng muốn ăn a.” Cù lão gia cười đến híp cả mắt. Nữ hài tử thôi mà, hắn cố gắng một chút lôi kéo được nhất định Phí Khả Doanh cũng sẽ thuộc về hắn thôi.

Phí Hảo Lâm nghe được lập tức nắm lấy tay Phí Hảo Nguyệt lay lay: “Nguyệt nhi, người chẳng phải rất

ghét gà sao?” Lúc nào nàng chẳng than phiền với hấn rằng mấy con gà đáng ghét kia phá rối giấc ngủ của nàng chứ. Nếu không phải vì nường không cho thì mấy con gà này đã sớm chết dưới tay của nàng rồi.

Phí Hảo Nguyệt đối với con gà khỏa thân hấp dẫn kia hừ một tiếng xác định lời nói của đệ đệ mình. Nàng không thể hiểu được Phí Khả Doanh nữa, có người mang bạc đến tận cửa lại không nhận. Đổi lại là nàng, nàng hốt hết bạc của hấn rồi rời khỏi nơi này tìm nơi khác hưởng thụ rồi.

“Vây...vây dùng thịt heo được không?” Cù lão gia lại phát tay nói xong lại có một gia đình mang thịt heo kho trứng đến trước mặt hai tiểu hài tử.

Phí Hảo Lân không muốn xem nữa liền kéo tay Phí Hảo Nguyệt tránh xa những thứ cám dỗ kia: “Hôm nay chúng ta bận rộn không thể tiếp bá bá đâu, bá bá về đi.” Mắt hấn đảo sang nơi khác để bản thân không nhìn đến. Nếu có thể hấn thực sự muốn nín thở luôn để không cần ngửi món ăn kia. Còn nhìn nữa nhất định hấn kiềm không được lòng mắt.

Phí Hảo Nguyệt nhìn hấn che miệng cười hì hì quả nhiên có cốt khí nha. Nàng biết bản thân cùng hấn cũng là mỗi tối mơ mộng về những món ăn hấp dẫn này nhưng cũng không thể hy sinh người khác được.

Nàng đảo mắt về phía Cù lão gia cười ngây thơ nhưng đôi mắt lại ẩn đầy nham hiểm hỏi: “Vì sao bá bá lúc nào cũng mang thức ăn đến cho chúng ta như vậy?”

Cù lão gia đã rất lâu rồi từ hôm hấn tặng bạc cho nàng hại nàng bị lên lớp giảng bài trả lại cho đến hôm nay nàng mới mở miệng nói chuyện với hấn nha. Có lẽ tiểu nữ oa mau giận mau quên đây mà.

“Ta là thương mẫu nữ các người coi cục nên mới hảo tâm mang thức ăn cho các người. Nếu là nường các người đồng ý theo ta thì mỗi ngày các người đều ăn ngon mặc đẹp còn có hạ nhân để sai sử nữa, không cần khổ sở như vậy rồi.”

Phí Hảo Nguyệt nhìn y phục của mình cùng tên tiểu đệ đệ đáng ghét của mình một hồi. Y phục của bọn họ cũng là chấp vá mà thành nha. Nàng cười ngọt ngào mang thêm vài sự sắc nhọn nói: “Ý của bá bá là nói chúng ta đáng thương cần người thương hại sao?”

“Ta...ta nào có nói như vậy, là do người nghĩ nhiều rồi. Ta là muốn các người có cuộc sống tốt hơn thôi.” Cù lão gia lấy khăn từ tay gia đình lên lau mồ hôi hột trên trán. Hai tên tiểu gia hỏa này, hấn đỡ mãi cũng không thành công. Khi nào hấn thành công sẽ cho hai chúng nó biết tay.

“Chúng ta rất tốt không cần tốt hơn nữa.” Phí Hảo Lân lại lạnh lạnh giọng nói, trong giọng có chút không vui vì Cù lão gia mãi vẫn không rời đi.

“Các người thế này làm sao mà tốt được. Chỗ ta tốt hơn chỗ này, không tin ta đưa các người đi xem.”

Thấy hai tên tiểu gia hỏa liên tục lắc đầu bày tỏ thái độ không theo mình hấn lại nói: “Các người lại không

có cha, nếu là nương các người đồng ý sau này có thể gọi ta làm cha rồi.” Cù lão gia vẫn bày ra vẻ mặt phúc hậu dụ dỗ, câu từ đầy tính chất thuyết phục. Đáng tiếc hai tiểu gia hỏa vẫn không chút động tâm.

Phí Hảo Nguyệt ngửa đầu lên trời của ha ha hai tiếng rồi ngậy thơ ngâm tay trong miệng hỏi: “Bá bá nhiều hài tử như vậy còn muốn có nữa sao? Ta thì không có cha đã quen rồi nên không cần nữa.” Hài tử lớn nhất của hắn cũng là chừng tuổi của Phí Khả Doanh rồi còn gì.

Cù lão gia bị Phí Hảo Nguyệt nói đến á khẩu. Một tiểu oa nhi vì sao mồm mép có thể lợi hại như vậy? Nhất định là do Phí Khả Doanh dạy rồi. Hiện tâm tình của hắn mất hết rồi không muốn cùng đám gia hỏa này đôi co nữa.

“Vậy ta về đây, mai lại đến thăm các người.”

Nói xong hắn mang hết tất cả đồ rời đi. Bọn hắn không lấy thì hắn mang trở về. Hắn phải nghĩ cách khác thôi, mỹ nhân nhất định hắn phải thú về, hai tên tiểu gia hỏa này cố ý làm khó hắn sau này hắn liền hảo hảo tính hết một lượt.

3. Chương 3: Phát Sinh Sự Cố

Hai tỷ đệ nhìn đoàn người đi xa ‘xì’ một tiếng đầy khinh bỉ. Lúc này có người đi ngang chào hỏi bọn họ, bọn họ cũng vui vẻ đáp lời. Mấy người ở đây người thì khuyên Phí Khả Doanh không nên cố chấp, người thì tán thành cách làm của nàng ta.

Lúc này nhà bên cạnh đột nhiên lại có một con heo nhỏ chạy ra ngoài. Phí Hảo Nguyệt thấy được liền cáo hững chạy theo con heo nhỏ đáng yêu. Phí Hảo Lân sợ nàng đi lạc lại phải chạy theo nàng.

“Nguyệt nhi, chúng ta là phải luyện chữ đó.”

“Người thích thì ở nhà luyện đi, ta cùng tiểu trư tử đi chơi nha.” Phí Hảo Nguyệt chu môi cãi lại. Nàng đương nhiên là nhớ chữ nhanh hơn một tiểu hài ba tuổi rồi, chỉ là chữ có chút không được đẹp thôi.

“Người vì sao lại không nghe lời như vậy chứ?” Phí Hảo Lân cũng không chịu buông tha, mặc dù miệng đã thở phì phò nhưng vẫn đuổi theo.

Phí Hảo Nguyệt vì đáp lời mà quay lại phía sau khi quay trở về liền mất dấu con heo nhỏ. Nàng dừng chân nhìn xung quanh, đôi mày nhỏ chau lại miệng không trách: “Đều do người làm tiểu trư tử chạy mất, người mau tìm lại cho ta đi.”

“Mất rồi thì thôi chúng ta trở về đi.” Phí Hảo Lân nắm lấy tay của Phí Hảo Nguyệt kéo về nhà. Về đến hắn còn phải nói với nhà bên cạnh chuyện con heo chạy mất nữa.

Phí Hảo Nguyệt hất tay hắt ra đi theo hướng ngược lại: “Người không tìm ta tự tìm, không cần người, cái gì mà bảo hộ ta chứ, theo ta thấy toàn là gạt người.”

Thấy tiểu tỷ tỷ mình lại có biểu hiện sắp khóc Phí Hảo Lân lập tức xoay người bước theo nàng: “Tìm thì tìm, đừng giận nữa.”

Thế là hai tỷ đệ đi lòng vòng tìm con heo nhỏ. Không biết từ lúc nào đi ra ngoài thôn. Đến khi thấy được bóng dáng con heo nhỏ Phí Hảo Nguyệt lập tức sáng mắt chạy theo phóng người nhào đến bắt. Khi nàng bắt được con heo nhỏ cũng là lúc nàng ngã sấp trên mặt đất, quá đau nàng buông con heo nhỏ ra.

Phí Hảo Lân thấy được liền chạy đến đỡ nàng ngồi lên, miệng không ngừng quan tâm nói: “Sao lại bắt cần như vậy, để nương thấy được lại mắng nữa đó.”

Phí Hảo Nguyệt té đau mà con heo cũng chạy mất nàng sinh khí quát: “Người gọi ta là muối muối của người luôn đi.” Lúc nào cũng bày thái độ này cho nàng xem là thế nào?

Phí Hảo Lân đỏ mặt gãi đầu cười ngượng: “Kỳ thực, ta cũng muốn làm ca ca của người lắm.” Hắn luôn hỏi nương chuyện này nhưng nương bảo do hắn chào đời trễ hơn Phí Hảo Nguyệt a.

Phí Hảo Nguyệt hả hê đắc ý nói: “Đáng tiếc là không được, ta vẫn là tỷ tỷ của người, là tỷ tỷ đó có nghe thấy chưa.” Muốn leo lên đầu nàng ngồi sao? Mơ tưởng!

Lúc này hai tiểu gia hỏa đang lâm vào trong đối thoại không phát hiện bản thân đang chắn trước đường của người khác. Đám người theo dõi đoạn đối thoại kia cũng là có chút bất đắc dĩ cười. Bọn họ đoán được quan hệ của hai tiểu gia hỏa này rồi, chỉ là lúc đầu còn nghĩ nhầm a.

Một nam nhân cao to mặc một thân giáp trụ, bên thắt lưng đeo trường kiếm nhìn xuống hai tiểu gia hỏa bên chân của mình đang ầm ĩ. Phi phong hắc sắc của hắn bị gió thổi lên, một góc bay vào khuôn mặt khả ái của tiểu nữ hài đang ngồi trước chân hắn.

Phí Hảo Nguyệt bị góc phi phong làm cho khó chịu nàng sinh khí mắng: “Là tên nào quấy rối ta?” Tay nàng quệt một đường trên mặt người được mùi máu tanh nhìn lại mới biết bản thân chảy máu rồi.

Phí Hảo Lân nhìn thấy nam nhân trước mặt trông mắt run một cái khi mắt nhìn thấy thanh bội kiếm bên thắt lưng của người kia liền kéo tiểu tỷ tỷ mình đứng lên. Hắn thấp giọng nói nhỏ: “Là chúng ta chắn đường của người ta.” Hắn lại vô ý nắm ngay cái tay đang chảy máu đau của nàng.

Phí Hảo Nguyệt lại một phen tu tu khóc: “Người làm ta đau quá, ta méc nương người khi dễ ta.” Nàng rút tay lại, ngửa lòng bàn tay lên xem vết thương, đau lòng càng khóc lớn tiếng hơn. Nàng chưa từng để bản thân bị thương như vậy đâu.

Phí Hảo Lân cũng lúng túng vội vã lách người sang một bên rồi cầm tay tiểu tỷ tỷ lên xem: “Ta xin lỗi, ta

không cố ý đâu, đau lắm không? Về nhà thoa thuốc thôi.”

Nam tử kia thấy được từ lúc hai tiểu gia hỏa xuất hiện tim hắn liền không hiểu lý do mà đập mạnh. Hai tiểu gia hỏa trước mặt hắn là giống nhau như đúc, nếu không do y phục sẽ không phân biệt được giới tính của cả hai.

“Gọi người đến xem giúp đi, Sài phó tướng, người đi bắt lại con heo kia đi.”

Mọi người đều ngạc nhiên nhìn Sầm Bí Uy không rời mắt, nhưng vẫn là tuyển chọn làm theo. Lập tức có một nam tử đến trước mặt hai tiểu gia hỏa ngồi xổm xuống nói: “Tiểu oa oa, để thúc thúc giúp ngươi băng bó vết thương được không?”

Trong khi vị quân y bên này mỉm cười bày ra vẻ dụ dỗ thì hai tiểu gia hỏa lại cảnh giác cùng hét to vào mặt hắn: “Người là ai? Vì sao ta phải nghe theo người?”

Vị quân y có chút dở khóc dở cười, cả đời người của hắn đây là lần đầu tiên có tiểu gia hỏa dám mắng hắn a. Nếu không phải Sầm Bí Uy ra lệnh hắn còn lâu mới để ý đến. Nhưng hai câu hỏi kia thực khiến hắn khó trả lời.

“Ta có lòng tốt, thấy ngươi bị thương nên muốn giúp đỡ thôi mà.” Đồng ý nhanh chút đi để ta sớm một chút hoàn thành nhiệm vụ.

Hai tỷ đệ nhìn nhau trao đổi ánh mắt.

‘Nương dân không được nghe lời người lạ, tuyệt đối không được tin tưởng hắn.’

‘Yên tâm, ta nhất định sẽ không bị hắn gạt đâu.’

‘Chúng ta mau chạy đi.’

‘Được’

Trong lòng hai tiểu gia hỏa đếm đến ba liền cong chân dùng tốc độ nhanh nhất đào tẩu. Vị quân y nhìn theo bóng lưng của hai tiểu gia hỏa kia khóc không ra nước mắt rồi, không lẽ mặt hắn dọa người như vậy?

Sầm Bí Uy nhìn theo bóng lưng của hai tiểu gia hỏa đôi mày kiếm ninh chặt. Hắn phát tay nói: “Được rồi không cần đuổi theo, chúng ta vào thôn tìm chút ít lương thực không cần dọa bá tánh.”

Lúc này Nhâm phó tướng Nhâm Hồng Hiền ho khan hai tiếng nói: “Tướng quân, người vẫn còn mang trường kiếm.”

Sầm Bí Uy nhìn lại mình liền quay trở về nơi đóng quân cách thôn không xa hoán y phục. Cũng may hai tên gia hỏa kia không để ý nhiều đến hắn nếu không dọa phải khóc lên có lẽ lại phí thời gian dụ dỗ đây. Mà hắn lại không cũng biết đỡ tiểu hài tử a.

Bên này hai tiểu gia hỏa chạy thoát không có trở về nhà mà dừng lại ở bên một đồng rơm dọc đường thở gấp. Cũng may ‘tên bắt cóc’ không có đuổi theo. Phí Hảo Nguyệt tuy có thân thủ của võ thuật hiện đại chỉ là thân thể tiểu oa nhi ba tuổi thì làm được gì đây.

Phí Hảo Lâm cầm lấy tay tiểu tỷ tỷ nhìn rồi nói: “Chúng ta đến chỗ nương thôi.” Hắn không biết xử lý vết thương thế nào hết. Lần này bảo vệ không thành công để tiểu tỷ tỷ bị thương lần sau hắn phải cẩn thận hơn mới được.

Lúc này Sài phó tướng Sài Kinh Duy ôm con heo nhỏ bước đến. Hắn phải cố gắng để không dọa phải tiểu hài tử. Lúc này trở về không thấy người đâu chỉ nghe vị quân y kia bị đám binh sĩ trêu ghẹo vì dọa chạy tiểu hài tử a.

Việc hắn làm đầu tiên là ngồi xổm xuống trước mặt hai tiểu gia hỏa rồi dâng con heo nhỏ lên: “Thúc thúc đã bắt được con heo nhỏ cho các người rồi đây, đừng sợ, thúc thúc không phải người xấu.”

Phí Hảo Nguyệt nhìn thấy con heo nhỏ liền có chút không vui, là nó hạ năng tể, hại năng bị thương: “Nó không phải của ta đâu.”

Sài Kinh Duy nghe được có chút phát mộng rồi. Rõ ràng hắn là bắt được con heo lúc này cơ mà, lý nào lại không phải. Hắn quan sát xung quanh con heo rất lâu xem có ký hiệu đặc biệt nào không mà năng vừa nhìn một mắt đã phủ nhận rồi.

“Người xác định?”

“Thúc thúc, con heo này không phải của chúng ta, là của thẩm thẩm bên nhà. Năng thấy đáng yêu nên mới đuổi theo thôi.” Phí Hảo Lâm tốt bụng giải thích.

Sài Kinh Duy nghe được lập tức gật đầu hiểu rõ, hắn lại nói: “Không biết hai người nhà ở đâu? Ta đưa hai người về nhân tiện trà con heo cho vị thẩm thẩm kia.”

Hai tiểu gia hỏa lại nhìn nhau trao đổi ánh mắt.

‘Vì sao hắn muốn biết nhà chúng ta?’

‘Chúng ta không thể nghe hắn được, nhờ bị lừa thì tiêu.’

‘Vậy phải tiếp tục chạy thôi.’

‘Được.’

Còn chưa kịp đứng dậy chạy đã thấy một bên của hai người bị bàn tay to lớn giữ lại. Một cái bóng đen to lớn bao phủ lại vai của hai người kèm theo âm thanh nhàn nhạt truyền xuống.

“Lại muốn chạy sao?”

4. Chương 4: Lừa Người Trả Đũa

Hai tỷ đệ Phí gia nhìn nhau nuốt một ngụm nước bọt cùng nhìn lên thì đã thấy người đó ngồi xuống. Phí Hảo Nguyệt nhìn cái tay trên vai mình liền có vài phần không vui hất ra: “Không được chạm vào ta.”

Sài Kinh Duy lúc này liền đứng lên khom người cung kính gọi: “Tướng quân.”

Phí Hảo Nguyệt lại tiếp tục to mồm mắng: “Người nghĩ bản thân là tướng quân thì giỏi hết sao? Ta không sợ người đâu.” Giữ bọn nàng lại làm gì? Làm vậy có lợi gì với hắn?

Phí Hảo Luân bên này nhìn thấy người trước mắt liền ghé đầu nhỏ sang bên tai của tiểu tỷ tỷ thì thầm: “Đây là người lúc nãy bị chúng ta chặn đường a, có phải hay không muốn bắt đền chúng ta?” Kỳ thực lúc nãy nhìn thấy người trước mắt này một thân giáp trụ oai phong hấn cực ngưỡng mộ nha, nhưng hắn phải nghe lời nương, phải làm thương gia mới có nhiều bạc.

Sầm Bí Uy ngồi xuống nâng tay bị thương của Phí Hảo Nguyệt lên hạ giọng hỏi: “Vì sao không để quân y băng bó vết thương?” Không hiểu sao hắn đối với hai tiểu gia hỏa này đặc biệt kích động, hoán y xong liền lập tức khắp nơi tìm bọn họ. Có lẽ do Sầm gia không có con nối dòng nên mới sinh ra phần tâm tình này.

Phí Hảo Luân thấy được liền kéo lại tay tiểu tỷ tỷ về: “Vì sao phải để người lạ mặt giúp?” Nương dặn tuyệt đối không để nam nhân khác chạm vào nương cùng tỷ tỷ.

Phí Hảo Nguyệt ở bên này đánh giá Sầm Bí Uy. Hắn là một nam nhân ngũ quan thanh tú, tuổi cũng chỉ chừng hai mươi sáu hai mươi bảy thôi. Đầu đội hắc ngọc quan một thân thường phục hạt sắc, khí tức quanh thân rất bức người nha. Đây là soái ca nha, còn trẻ như vậy đã làm được tướng quân rồi, thật lợi hại.

Sầm Bí Uy không nộ lại tiếp tục nói: “Không có lý do, giúp liền giúp thôi.” Trong giọng nói nhàn nhạt lại ẩn một tia ôn nhu khó phát hiện.

Phí Hảo Nguyệt chu mỏ chống lại: “Chúng ta không cần người giúp, không cần hỏi lý do, cự tuyệt liền cự tuyệt thôi.” Dám chê bai nàng tiểu nữ oa không biết gì sao.

Sầm Bí Uy bật cười to, nụ cười đã lâu không xuất hiện trên mặt của hắn rồi. Không ngờ một tiểu nữ oa lại có khẩu khí to như vậy. Hắn còn chưa từng bị người nghịch ý như vậy đâu. Lại còn dám mang cách nói của hắn để đáp trả hắn nữa.

Đến Sài Kinh Duy ở bên cạnh cũng là ngạc nhiên không thôi. Tướng quân đã gần năm năm rồi không có cười vui vẻ như vậy. Là tướng quân thích tiểu hài tử sao? Đáng tiếc Sầm phủ...

“Không còn chuyện gì nữa, chúng ta trở về thôi, nương dận không được nói chuyện với người lạ.” Phí Hảo Lâm đứng lên nắm cổ tay của Phí Hảo Nguyệt định chuẩn bị rời đi.

Không ngờ Sầm Bí Uy lại không có ý định thả người: “Ta đưa hai người trở về.” Hắn đột nhiên lại muốn cùng hai tên gia hỏa này thân cận một chút nha.

Hai tiểu gia hỏa lại nhìn nhau trao đổi.

‘Không xong không xong, phải làm sao bây giờ?’

‘Ta khóc đây.’

‘Được.’

Phí Hảo Nguyệt lại lần nữa tu tu khóc to lên. Đôi tay nhỏ liên tục che lên mắt: “Nương a, có người khi dễ ta cùng đệ đệ a.” Đáng chết vì sao toàn thấy binh sĩ lướt qua không thấy bất kỳ một người quen nào.

Lúc này Sài Kinh Duy cũng mang theo vị quân y lúc nãy đến. Do hai tiểu gia hỏa đều bị chế trụ nên rất nhanh vị quân y kia giúp Phí Hảo Nguyệt xử lý xong vết thương còn băng bó cẩn thận.

Phí Hảo Nguyệt nhìn thấy hắn băng bó liền nín khóc quát: “Vì sao không thắt ở đây, phải có nơ mới đáng yêu.” Lý nào lại băng bó đơn giản như vậy.

Phí Hảo Lâm, Sầm Bí Uy nhìn tiểu nữ oa khó chịu này ngao ngán lắc đến cái đầu dường như sắp rơi xuống đất. Bị thương còn muốn đẹp, đúng là nữ nhân. Sài Kinh Duy không hề khách khí cười to, nữ nhi nhà hắn có lẽ cũng là lớn chừng này rồi.

Vị quân y kia bất đắc dĩ lại phải giúp nàng thắt cái nơ to ở mu bàn tay. Hắn thật không hợp ý nàng lại bị nàng mắng một trận lại phải thắt cái mới. Tiểu nữ hài thật là khó hầu hạ a, hắn thề không thành thân nữa.

Thấy Phí Hảo Nguyệt ngưng khóc, Sầm Bí Uy đột nhiên bế cả hai tỷ đệ Phí gia trên tay rồi hỏi: “Nhà các người ở đâu? Ta mang các người trở về.”

Muốn hỏi hẩn lý do nhưng nhớ lại câu trả lời lúc nãy của hẩn nên hai tỷ đệ cũng không nói gì nữa. Chỉ im lặng mặc hẩn tự biên tự diễn, chỉ cần chút nữa có người quen bắt gặp cứ mở to cổ họng mà khóc là được.

Sài Kinh Duy nhìn đến há hốc ngẩng ra nửa ngày mới hồi hồn bước theo chân của Sầm Bí Uy. Tướng quân thực sự là muốn có hài tử đến như thế nào. Chỉ là, hai tiểu gia hỏa này rất khó nuốt nha.

Sầm Bí Uy thấy họ không trả lời cũng không tiếp tục hỏi vấn đề đó nữa. Chân hẩn cứ bước nếu lát gặp được người nhận biết hai gia hỏa này nhất định sẽ chỉ hẩn thôi. Lát sau hẩn lại hỏi:

“Các người tên gì?”

Phí Hảo Nguyệt đắc ý đáp: “Tỷ Tỷ.” Muốn nàng trả lời sao, còn lâu. Cù lão gia mang không ít đồ đến dụ khị mãi vẫn không thành lý nào hẩn chỉ một lời nói suôn liền muốn có được đáp án. Gọi ta là ‘tỷ tỷ’ đi, ha ha.

Sầm Bí Uy lại phì cười một tiếng, tiểu nha đầu này có phải hay không quá manh rồi. Hẩn lại tiếp tục hỏi: “Còn đệ đệ người.”

“Ca Ca.” Chẳng phải Sầm Hảo Lân thích làm ca ca của nàng sao, nàng liền thành toàn nâng hẩn lên một bậc.

Sài Kinh Duy ôm con heo nhện cười đến nội thương. Không biết tiểu nha đầu này là hài tử nhà nào mà lại phúc hắc như vậy. Sầm Bí Uy nhện không được cũng bật cười to, theo bản năng liền hôn lên mặt hai tiểu gia hỏa đáng yêu này một cái. Nếu hẩn cũng có hài tử thì tốt biết bao nhiêu.

Phí Hảo Nguyệt trừng mắt oán hận thét vào mặt tên nam nhân tuấn tú vừa trộm ăn đậu hũ của nàng không trả bạc: “Không cho người hôn ta.”

Phí Hảo Lân liền tục cắn môi uất hận. Hẩn đã trưởng thành rồi lý nào để người bé lên như vậy thật mất mặt. Lại còn đột nhiên bị hôn hẩn dùng ánh mắt đầy khó chịu trừng Sầm Bí Uy: “Ta làm nam tử hán không được hôn ta.”

Sầm Bí Uy bắt đắc dĩ cười chứ không hề đáp trả. Nếu như có thể mang được hai tiểu gia hỏa này cùng hỏi kinh thì tốt biết bao nhiêu. Đáng tiếc người ta có phụ mẫu a, hẩn không thể làm như vậy.

Phí Hảo Nguyệt thấy hẩn bước theo phương hướng của nhà mình liền chỉ hướng ngược lại: “Thúc thúc phải bên này mới đúng.”

Sầm Bí Uy cũng là nghe theo, hẩn nghĩ là hai tiểu gia hỏa này chỉ có ba tuổi làm sao biết lừa hẩn được. Thế là dưới sự chỉ dẫn của Phí Hảo Nguyệt chính là đi vòng vòng các ngõ ngách trong thôn.

Sầm Bí Uy bắt đầu cảm thấy có chút không hợp lý. Lý nào hắn đi gần trưa rồi mà vẫn chưa tới. Thôn nhỏ đâu phải kinh thành đâu, hắn dừng chân lại hỏi: “Thực ra người có biết đường không?”

“Ta rất hay quên đường.” Phí Hảo Nguyệt nhún vai thông thả mang theo chút hả hê đáp. Đáng đời người dám khi dễ ta, biết điều thì mau mau thả chúng ta xuống đi.

Sài Kinh Duy nhìn tiểu nữ oa mà chần kinh. Nàng quả nhiên lưu manh còn biết lừa người nữa, đã vậy lừa xong còn bày ra vẻ ‘ta đây vô tội’ nữa. Tướng quân chinh chiến nhiều năm như vậy được phong là Uy Vũ đại tướng quân bách chiến bách thắng cư nhiên bị tiểu nữ oa lừa. Nếu như chuyện này truyền đi...ai da hắn không cảm nghĩ nữa.

Sầm Bí Uy cũng là có cảm nhận y như Sài Kinh Duy. Hắn mở to mắt nhìn tiểu nữ oa cực kỳ thiên chân khả ngồi đang ngồi trên tay mình nói không nên lời. Là hắn đánh giá thấp nàng rồi, đúng là không thể đi mạo thủ nhân được. Hắn quay sang Phí Hảo Lâm này giờ vẫn im lặng hỏi:

“Người có nhớ đường về nhà không?”

Phí Hảo Lâm ngẩng đầu lên nhìn trời nhàn nhạt phun một chữ: “Không.” Dám khi dễ hắn, khi dễ tiểu tỷ, còn lâu hắn mới hợp tác nhé.

Sầm Bí Uy bất đắc dĩ để Sài Kinh Duy ra ngoài hỏi bá tánh. Rất nhanh hắn trở về báo cáo kết quả. Do trong thôn chỉ có một nhà sinh được long phụng song bào nên mới dễ hỏi như vậy.

Cả hai liền mang theo hai tiểu gia hỏa trở về nhà. Sài Kinh Duy nhân lúc này qua nhà bên cạnh trà con heo rồi mới trở về nhà gỗ nhỏ.

5. Chương 5: Thật Là Trùng Hợp

Sầm Bí Uy đảo mắt nhìn nhà gỗ đơn giản cũ kỹ rồi đặt hai tiểu gia hỏa xuống, hỏi: “Cha nương của các người đâu?”

Cả hai không thèm để ý hắn chỉ chỉ trèo lên ghế ăn rổ khoai lang trên bàn. Đúng lúc này nhà bên cạnh lại đang nấu đồ ăn nha. Hai người vừa ăn vừa cười khúc khích bàn chuyện gì đó mà xem hắn như không khí vậy.

Hắn bất đắc dĩ ngồi bên ghế cùng hai tiểu gia hỏa nghe bọn họ kể chuyện trên trời dưới đất. Sài Kinh Duy thấy hai tiểu gia hỏa này rất thú vị nên cũng không rời đi mà đứng đó nghe bọn họ trò chuyện.

Àm trà cùng ly trên bàn cũng cũ đến mẻ hết rồi, chiếc ghế cùng bàn sứt sứt như chân thấp chân cao vậy. Chiếc giường cùng chăn nệm cũng là chấp vá mà thành, bên trong sợ là toàn rơm rạ a. Lúc này Sầm Bí Uy

đang nghĩ nếu hẳn đề nghị mang một trong hai gia hỏa này hồi kinh thì cha nương của họ sẽ đồng ý không?

Lúc này Nhâm Hồng Hiên vội vã chạy vào quỳ một chân xuống bẩm báo: “Mặt tướng gặp qua tướng quân.” Trên trán lấm tấm mồ hôi, vẻ mặt khẩn trương nhưng lộ ra hỉ ý.

Sầm Bí Ủy nhìn hẳn nhàn nhạt hỏi: “Có chuyện gì? Đứng lên mới nói đi.” Sạo lại gấp gáp như vậy? Trong thôn này có gì không đúng sao?

“Lúc này mặt tướng vừa gặp phu nhân, nhưng phu nhân lại từ chối nhận thức mặt tướng.” Nhâm Hồng Hiên lập tức nói ra vấn đề chính.

Lúc này vừa lúc hẳn bước ra ngoài suối định mang bạc nhờ đám nữ nhân giúp vì tướng quân làm một bữa cơm. Vì hiện đám trù tử trong quân doanh đột nhiên nhiễm bệnh không thể làm cơm, đạo này tướng quân lại dùng không được cơm do đám binh sĩ khác làm. Không ngờ thấy được phu nhân. Lúc đầu hẳn còn nghĩ bản thân nhận nhầm người, nhưng thấy được phu nhân né tránh hẳn, hẳn liền xác định được.

Quả nhiên tin tức này để Sầm Bí Ủy kích động, hẳn lập tức đứng dậy thả nhanh cước bộ bước đến trước mặt Nhâm Hồng Hiên nắm lấy bắp tay hẳn khẩn trương hỏi: “Phu nhân đâu? Nàng đi nơi nào?”

“Phu nhân vừa thấy mặt tướng liền bỏ đi nên...” Hẳn lúng túng bỏ lửng một câu rồi lại dứt khoát mở câu thứ hai: “Nhưng mặt tướng chắc chắn phu nhân là người trong thôn này.”

Sầm Bí Ủy nhìn hai tiểu gia hỏa đang ngồi ăn ngon lành hẳn liên tục hít thở điều chỉnh hô hấp của mình. Thê tử hẳn tìm bao lâu nay cứ nhiên đang ở đây, chỉ là, chuyện năm đó...Nghĩ đến đây ánh mắt của hẳn có chút đau xót.

Sài Kinh Duy liền bước đến nói: “Tướng quân, nếu đã xác định phu nhân ở đây liền có thể mang nàng cùng trở về kinh thành rồi. Việc năm đó chỉ là hiểu lầm thôi, mặt tướng tin tưởng phu nhân sẽ không để trong lòng.”

Phí Hảo Nguyệt cùng Phí Hảo Lân bên này nghe được đáng người có chuyện gấp liền cầu mong bọn hẳn mau mau đi đi. Đột nhiên ở lại hết trong nhà các nàng làm gì không biết nữa.

Lúc này Phí Khả Doanh trở về, nàng còn chưa bước vào trong đã hô to: “Nguyệt nhi, Lân nhi.”

Nghe ra được giọng nàng ta khẩn trương cả hai lập tức quay ra phía ngoài rồi trượt xuống ghế chạy ra ngoài. Bọn họ cũng có chút ngạc nhiên, bình thường nương sẽ không về vào lúc này đâu.

Trong sân cát trước nhà gỗ Phí Khả Doanh cả người đầy mồ hôi, thần sắc trên mặt mang theo hoảng sợ cùng lo lắng quỳ xuống ôm chầm lấy hai tiểu gia hỏa, như thể rất sợ chúng biến mất.

Hai tiểu gia hỏa đột nhiên bị ôm liền đồng thanh hô to vừa hoảng sợ vừa ủy khuất: “Không được ôm người ta.” Lý nào vừa về đã bị ôm thế nào? Đây đến cũng xảy ra chuyện gì?

Thấy tay của Phí Hảo Nguyệt bị băng bó Phí Khả Doanh liền cầm lên lo lắng hỏi: “Nguyệt nhi vì sao bị thương?”

“Là bắt heo té nha.” Phí Hảo Nguyệt có chút không vui cao giọng nói, thân nhỏ lúc lắc vùng vẫy trong vô vọng.

Lúc này ba nam nhân bên trong phòng nghe được âm thanh quen thuộc sững sờ nhìn nhau chừng ba giây lập tức chạy ra ngoài. Hy vọng là không sai!

Khuôn mặt quen thuộc ánh vào mi mắt, Nhâm Hồng Hiên cùng Sài Kinh Duy lập tức quỳ một chân xuống: “Mặt tướng gặp qua phu nhân.”

Sầm Bí Uy chinh lăng bước đến nâng Phí Khả Doanh lên, biểu tình vừa vui mừng vừa không tin hỏi: “A Doanh, là nàng thật sao?”

Phí Khả Doanh sợ đến sắp ngất, sao lại trùng hợp như thế này? Nàng mở to mắt nhìn nam nhân trước mặt hơn nửa buổi mới lấy lại được tinh thần nói: “Vị này không biết nên xưng hô thế nào, người trước buông ta ra. Chúng ta không nhận thức tránh người tị hiềm.”

Sầm Bí Uy nhìn nàng một thân y phục chắp vá, dáng người tiều tụy gầy gò liền một phen đau lòng. Hắn không để ý đến xung quanh liền ôm lấy nàng.

Phí Hảo Lân nhìn thấy lập tức nắm lấy vạt áo của hắn dùng sức kéo ra: “Người mau buông nương ta ra.” Tuyệt không để người khi dễ nương.

Phí Hảo Nguyệt ở bên này khoát tay trước ngực nhú mào suy nghĩ. Nói vậy phu nhân này giờ bọn họ nói chính là Phí Khả Doanh đi. Vậy trượng phu của Phí Khả Doanh nói cách khác thân cha của nàng cùng tiểu đệ đệ chính là vị soái ca này? Nói ra nàng đột nhiên có một soái cha từ trên trời rơi xuống sao?

Lúc này Sầm Bí Uy rời khỏi người của Phí Khả Doanh nheo mắt nhìn hai tiểu gia hỏa phía dưới. Hắn không nhanh không chậm hỏi: “Đây chính là hài tử của ta?”

Nàng mắt tích gần năm năm, hai hài tử này cũng chừng ba tuổi thôi, lại là long phụng song bào nữa. Nên hắn mang suy nghĩ trong lòng mình hỏi ra.

“Tướng quân nói đi đâu rồi, làm sao có thể chứ.” Phí Khả Doanh thoát khỏi vòng ôm kéo hai tiểu gia hỏa cách Sầm Bí Uy một đoạn. Như là rất sợ có người tách mẫu tử bọn họ ra vậy.

“Nàng làm sao biết được thân phận của ta?” Sầm Bí Uy nhú mày nhìn thê tử của mình hỏi. Hiện hẳn không có vận quan phục cũng không mặc giáp nha. Nàng hoảng loạn nên giấu đầu lòi đuôi rồi.

Phí Khả Doanh cúi đầu tránh ánh mắt của hắn. Tay nàng chăm chú ôm chặt hài tử của mình không hề đáp lời. Đôi môi mỏng mím thật chặt vào nhau, ánh mắt hiện lên chút thương tâm.

Lúc này Phí Hảo Lân nghe được có chút sững sốt, hẳn tuy không hiểu hết nhưng cũng hiểu được câu kia a. Hắn vội quay sang Phí Khả Doanh, kích động nắm lấy tay nàng, mang nghi vấn trong lòng ra hỏi:

“Nương không phải nói cha là thương nhân sao? Chẳng phải người nói cha mất rồi sao? Nương còn nói nương muốn nhi tử cũng là thương nhân như cha không cho làm quan cơ mà. Vì sao người này lại nói như vậy?”

Phí Khả Doanh rơi nước mắt không trả lời được. Nàng đích thực biết hài tử cũng muốn có cha nhưng nàng không thể tìm cha cho chúng đành lừa chúng rằng, cha của chúng là thương nhân nhưng lâm bệnh nặng đã qua đời rồi. Khi biết được Phí Hảo Lân thấy người trong làng đi thi khoa cử cũng muốn học người khác thi khoa cử làm quan nàng lại ngăn cản.

Bởi nàng sợ ngày hôm nay a. Nhỡ như hắn đậu khoa cử, mặc kệ chức tước gì cũng sẽ chạm mặt nhau a.

Phí Hảo Nguyệt bên này lại cực kỳ an tĩnh nhìn Phí Khả Doanh không nói một lời. Lúc này bọn họ có nói là do hiểu lầm nên nàng ta mới rời khỏi Sầm Bí Uy. Nhưng nhìn thái độ hiện giờ...Có lẽ phải để hai người trò chuyện xong mới phán quyết được rồi. Nàng vẫn là không nên xen vào thôi.

Sầm Bí Uy tiến một bước Phí Khả Doanh lại kéo hai tiểu gia hỏa lùi một bước. Lúc này Sài Kinh Duy bước đến nói: “Phu nhân người nên cùng tướng quân giải quyết hiểu lầm năm đó, tránh ảnh hưởng đến sau này còn liên lụy cả tiểu thư cùng tiểu thiếu gia.”

“Phu nhân đưa tiểu thiếu gia cùng tiểu thư cho mặt tướng chiếu cố trước.” Nhâm Hồng Hiên cũng bước đến nói.

“A Doanh chúng ta nói chuyện một chút.” Sầm Bí Uy lúc này là quá kích động nên quên mất hai tiểu gia hỏa vẫn còn ở đây. Để tạo thành cục diện như hiện tại, tiểu nam hài cắn hận nhìn hắn, tiểu nữ hài lại lạnh nhạt nhìn hắn.

Phí Khả Doanh mím chặt môi nhìn hai hài tử nói: “Các người theo hai thúc thúc này ra ngoài chơi đi, không được đi quá xa.” Nàng biết chuyện này cũng nên nói rõ ràng rồi.

Phí Hảo Nguyệt vốn là ương bướng nhất lần này lại rất ngoan ngoan bước qua bên hai vị phó tướng còn Phí Hảo Lân lại lắc đầu phản đối: “Không được.” Hắn trừng mắt Sầm Bí Uy nói: “Nhỡ ta đi nương bị người ta khi dễ thì phải làm sao?”

“Sẽ không.” Phí Khả Doanh lau nước mắt trấn an Phí Hảo Lân: “Lân nhi cùng Nguyệt nhi ra ngoài chơi trước được không. Nếu ở đây kéo dài thời gian nường sẽ không thể xử lý xong chuyện này.”

Nàng lại nhìn về phía hai phó tướng khom người: “Làm phiền hai vị rồi.”

Hai vị phó tướng cũng cung kính khách sáo lại rồi hành lễ cáo lui.

Phí Hảo Lân nhìn qua Sầm Bí Uy rồi mới nhẹ nhàng gật đầu nắm tay Phí Hảo Nguyệt cùng hai phó tướng rời đi.

Nhâm Hồng Hiên cùng Sài Kinh Duy vì vui mừng thay Sầm Bí Uy đã không để ý đến bản thân đang cận kề với lửa nóng a. Hai tiểu gia hỏa đang không thích Sầm Bí Uy đương nhiên sẽ mang bọn hắn ra chơi đùa một phen rồi.

6. Chương 6: Sự Việc Năm Đó

Nhìn theo bóng lưng hai tiểu gia hỏa cùng hai phó tướng rời đi, Phí Khả Doanh thu hồi tầm mắt. Lúc này nàng nên nói cái gì đây? Nàng sống an ổn gần năm năm hiện lại tìm đến nàng, quấy rối cuộc sống của nàng.

“A Doanh, chúng ta vào trong chậm rãi nói.” Sầm Bí Uy gọi một tiếng rồi bước đến nắm tay nàng kéo vào bên trong nhà gỗ.

Cả hai ngồi trên ghế bên chiếc bàn nhỏ cùng ôn lại chuyện năm xưa.

Sầm Bí Uy là một nam tử sinh trưởng trong thế gia vọng tộc. Sầm gia ở kinh thành không biết là có bao nhiêu công huân hiển hách. Hắn là một trong những nam tử được đám nữ nhân mong chờ được gả nhất. Đương nhiên Phí Khả Doanh cũng nằm trong danh sách đó.

Năm đó Phí Khả Doanh được gả vào Sầm gia vì chính thê của Sầm Bí Uy. Không lâu sau khuê mật của nàng Thôi Phiến Phiến phát sinh ra chuyện cùng Sầm Bí Uy liền cũng được thú vào trong Sầm gia làm thiếp.

Phí Khả Doanh cùng khuê mật này rất thân thiết với nhau. Chuyện gì cũng kể cho nhau nghe, và bọn họ cùng có tình ý với Sầm Bí Uy. Sầm Bí Uy lại chỉ lưu ý mỗi Phí Khả Doanh nên liền thú nàng. Thôi Phiến Phiến lại không chấp nhận như vậy nên thiết kế để bản thân cũng được gả vào Sầm gia.

Khi được vào Sầm gia hai nàng hầu hạ cùng một trượng phu tình cảm vẫn như trước. Nhưng Phí Khả Doanh không biết bản thân sớm đã bị tính kế rồi.

Có một hôm, đại phu bắt được hỉ mạch cho Thôi Phiến Phiến khiến cả Sầm phủ từng bừng bày tiệc lớn. Cách đó vài tháng, khi nàng mang đồ vào cho Thôi Phiến Phiến dùng, không lâu sau đột nhiên nàng ta ôm bụng ngã xuống đất. Dưới đất đầy máu khiến nàng hết hoảng không thôi.

Sau khi đại phu đến xử lý xong mọi chuyện liền bẩm báo rằng hài tử không thể giữ, mà tin khủng bố hơn chính là Thôi Phiến Phiến không bao giờ có thể hoài thai nữa. Thế là mọi người mang chuyện này đẩy lên đầu của Phí Khả Doanh. Ai cũng nói nàng là chính thể không thể hoài thai nên mới hạ độc thủ như vậy.

Mọi chứng cứ đều chỉ chứng nàng, không một ai tin nàng kể cả Sầm Bí Uy. Thế là Sầm Bí Uy cho người mang nàng xuất phủ bảo là để nàng ở trên am ni cô một thời gian. Nàng biết hẳn chính là không cần nàng nữa rồi.

Nhưng là khi xe ngựa đến lưng chừng thì xa phu mới nói cho nàng biết hết tất cả sự thực. Thôi Phiến Phiến vì muốn chiếm ghế chủ mẫu của nàng mà mất đi khả năng hoài thai, đây là báo ứng. Khi nàng vừa nghe xong xa phu đột nhiên nhảy ra khỏi xe ngựa, xe ngựa cứ như vậy mà lao xuống vực.

Lúc đó nàng nghĩ mọi chuyện kết thúc rồi. Không ngờ, lão thiên gia thương xót, để nàng ngã không chết còn được cứu. Sau lại còn biết mình hoài thai, nàng càng sống tốt hơn nữa. Nàng còn có hài tử còn người hại nàng, nàng ta mãi mãi cũng không bao giờ có được.

Hai người im lặng rất lâu Sầm Bí Uy mới lên tiếng: “A Doanh sự việc năm đó ta đã tra rõ ràng rồi. Ta biết nàng bị oan nhưng lúc đó không thể giúp nàng được mới phải đưa nàng rời đi.”

Trời cao có mắt để hẳn tìm được tên xa phu lần đó. Tên xa phu kia sợ chết liền biết những gì toàn bộ khai ra. Hẳn vì Phí Khả Doanh lấy lại công đạo mang Thôi Phiến Phiến về nhà mẹ đẻ nháo một trận. Sau đó còn dâng tấu chương khẩn cầu hoàng thượng cho phép hưu vì nàng ta là nữ nhi của thừa tướng dù là thứ nữ cũng không thể nhắm mắt làm bừa.

“Tướng quân đã biết là được rồi, nỗi oan của ta xem như được giải rồi, ta không còn tâm nguyện gì nữa.” Phí Khả Doanh nhàn nhạt đáp. Bốn năm qua nàng có hai hài tử để dựa dẫm, nàng luôn sống đầy ắp tiếng cười. Tuy có lúc cũng sẽ nghĩ đến quá khứ nhưng đó chỉ là một phần nhỏ mà thôi.

“Ta biết nàng giận ta, nhưng là nàng không nên ủy khuất hài tử của chúng ta như vậy.” Sầm Bí Uy nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng lực đạo từ từ tăng lên. Hẳn biết khuyên không được nàng nên mới lấy hai tiểu gia hỏa ra để nói.

Lúc biết được chuyện lật xe ngựa, hẳn đó cho người tìm rất lâu mà vẫn không có kết quả. Sau đó hoàng thượng bảo hẳn ra biên quan đến giờ đây mới trở về nhưng chuyện tìm kiếm vẫn diễn ra không có đình trệ. Không ngờ hẳn đã từng đi ngang nơi này lại không biết nàng chính là ở đây. Lại cùng hẳn có hai tiểu gia hỏa đáng yêu biết chọc cười người khác như vậy.

“Tướng quân nói đi đâu rồi, đó rõ ràng là hài tử của ta, là ta một mình sinh chúng ra, một mình chăm sóc chúng, một mình nhìn chúng lớn.” Phí Khả doanh rút tay lại trong lòng đầy chua xót. Nàng cũng biết bản thân không thể để hai hài tử sống trong nhung lụa nhưng nàng sẽ cố gắng dành thứ tốt nhất cho chúng.

Sầm Bí Uy nắm chặt lấy tay nàng không để nàng thu tay: “Nhưng huyết mạch chảy trên người chúng là của ta, đó là cốt nhục của ta. Nàng nhẫn tâm tách phụ tử chúng ta sao? Ta là cha của chúng phải có trách nhiệm với chúng.”

Phí Khả Doanh mím chặt môi đôi mắt sụp xuống, nước mắt cứ vậy chảy. Nàng cũng không muốn như thế đâu. Nhưng nếu để nàng trở về đó, đối mặt với Thôi Phiến Phiến, một người từng là hảo tỷ muội của nàng, nàng chịu không được.

“Tướng quân bảo ta lấy tư cách gì trở về đó?”

“Nàng là đương gia chủ mẫu của Sầm gia đương nhiên có tư cách trở về. Lại nói năm đó phụ thân từ Tuyên châu trở về biết chuyện cũng trách mắng ta một phen. Từ lúc nàng mất tích phụ thân cũng không muốn lưu lại trong phủ nữa.”

Sầm Bí Uy vẫn rất kiên nhẫn dụ dỗ thê tử của mình. Bản thân hẳn biết nàng mất tích cũng gần như phát điên cơ mà. Chỉ là tra không ra chứng cứ, biết được chủ mưu có lợi ích gì. Mà giờ thì khác rồi, Thôi Phiến Phiến cũng đã tự sát, không còn gì uy hiếp nữa.

Phí Khả Doanh cười đầy chế giễu nói: “Đương gia chủ mẫu của Sầm gia năm đó đã ngã vực chết rồi. Phí Khả Doanh ta là một quả phụ, trọng phu là thương gia, hai hài tử đều mang họ Phí của ta. Thỉnh tướng quân mau trở về đi.”

Đôi mày ninh chặt, Sầm Bí Uy nhìn nàng rồi đứng lên nói: “A Doanh nàng có thể không nhìn nhận sự thật nhưng tất cả đều là thực thực tại tại không thể chối bỏ được. Nàng có thể tiếp tục giận ta, nhưng để hài tử cứ như vậy cùng nàng chịu khổ chính là tước bỏ thân phận cùng vinh hoa của chúng. Nàng suy nghĩ thật kỹ, ngày mai ta lại đến.”

Hắn biết giờ đây ép nàng cũng vô dụng thôi. Hắn để nàng suy nghĩ thật kỹ, hẳn không tin nàng không lo lắng cho hai tiểu gia hỏa kia.

Phí Khả Doanh thấy Sầm Bí Uy rời đi rồi nàng chạy đến bên giường úp mặt vào chăn khóc một trận thật to. Vì sao, vì sao phải đến hủy hoại hết tất cả của nàng? Cả một giấc mộng nàng dệt lên trong mắt của mọi người cũng đều vỡ tan cả rồi. Lại còn trước mặt hai hài tử của nàng nữa chứ.

Hai hài tử của nàng tuy còn nhỏ lại rất hiểu chuyện. Chúng rất ít nhắc đến phụ thân, nhất là Phí Hảo Nguyệt hầu như chưa từng nhắc đến. Tuy là mỗi khi nàng có hành động thân mật thì đều khóc âm ỉ nhưng lại rất thông minh. Phí Hảo Lân lâu lâu cũng có nhắc đến nhưng cũng chỉ vài câu không làm nàng khó xử.

Chút nữa nàng nên nói với chúng thế nào cho tốt đây? Thừa nhận bản thân gạt chúng rồi để bọn chúng theo Sầm Bí Uy trở về? Nàng không nỡ rời khỏi hai tiểu gia hỏa này.

7. Chương 7: Chinh Trị Phó Tướng

Bên kia hai tiểu gia hỏa được hai vị phó tướng mang ra ngoài chơi. Bọn họ đến trước một cây đại thụ đầy bóng mát ngồi bên dưới. Hai tiểu gia hỏa ngồi dưới những rễ cây to lồi lõm bất định trên mặt đất, hai người còn lại thì đứng nhìn bọn họ.

Phí Hảo Lân đang buồn bực lo lắng Phí Khả Doanh có bị khi dễ hay không nên một chút cũng không cười mà trầm mặc y hệt Sầm Bí Uy. Hai khuỷu tay đặt lên đầu gối, bàn tay nhỏ ôm lấy hai gò má phúng phính khiến người cứng chiu.

Phí Hảo Nguyệt lại khác, nàng không có tâm trạng nên một chút cũng không có muốn chơi đùa gì cả. Nàng chỉ lẳng lặng ngồi tựa lưng vào thân cây nhìn mây trắng bay trên bầu trời cao thoi.

Sài Kinh Duy cùng Nhâm Hồng Hiên lần đầu nhìn thấy hai tiểu hài tử ba tuổi mà ngồi an tĩnh như vậy. Bọn họ nhìn nhau lại bắt đầu muốn giúp Sầm Bí Uy dụ dỗ hai tiểu gia hỏa này năn nỉ Phí Khả Doanh hồi kinh.

Nghĩ vậy bọn hắn liền ngồi xổm xuống trước mặt hai tiểu gia hỏa thay phiên nhau nói.

“Hai người sắp nhận lại cha rồi vì sao không vui?”

“Người biết chắc người kia là cha ta sao? Ta nói cho người biết cha ta là thương nhân.” Phí Hảo Lân vẫn cố chấp hét to. Trừ phi Phí Khả Doanh đích thân nói với hắn nếu không hắn sẽ không tin đâu.

“Đúng đó, đừng có thấy chúng ta đáng yêu rồi nhận bừa như vậy.” Phí Hảo Nguyệt bĩu môi đầy cao ngạo phun ra một câu.

“Rõ ràng là như vậy rồi còn gì, làm sao có thể không phải được.” Hai vị phó tướng nhìn nhau liên tục nuốt nước bọt.

“Người có chứng cứ không?” Phí Hảo Nguyệt nhàn nhạt phun thêm một câu.

“Nương nói cha đã mất rồi.” Phí Hảo Lân cũng chu môi phản bác.

“Chứng cứ thì không có, nhưng nhân chứng thì có nha.”

“Nhân chứng có thể có thay đổi khẩu cung, chúng ta mới không tin.” Phí Hảo Nguyệt vẫn giữ chất giọng thờ ơ nói.

Hai vị phó tướng nhìn nhau sững sờ, ca này khó nuốt nha. Tay bọn họ liên tục đưa lên trán vừa thấm mồ hôi, vừa lau mấy vạch đen đang liên tục rơi xuống. Tiểu gia hỏa ba tuổi thôi mà sao lại khó khăn thế làm

gì? Thế nhưng bọn họ không nản lòng, vẫn kiên trì xuống tới.

“Ồ kinh thành rất đẹp, có nhiều thức ăn ngon.”

“Trong phủ cũng có rất nhiều người nha, bọn họ có thể chơi cùng các người.”

“Lại nói mỗi ngày được vận y phục đẹp được học chữ nữa.”

“Không có phụ thân sẽ bị người khi dễ.”

“Mỗi tối chăn êm nệm ấm ngủ rất ngon.”

“Ồ kinh thành Sầm gia là oai phong nhất, cả hoàng thượng cũng phải nể những ba phần.”

“Còn có...”

“...”

Hai tiểu gia hỏa lúc này nhìn bọn họ với ánh mắt như nhìn Cù lão gia vậy. Chính là ghê tởm một dạng. Chỉ biết lấy nhưng thứ đó ra dụ dỗ bọn họ thôi.

Phí Hảo Lân kéo kéo tay áo của Phí Hảo Nguyệt ánh mắt như muốn nói.

‘Hai tên này thật lắm điều.’

‘Vây liền chơi một chút đi.’

‘Được.’

Phí Hảo Nguyệt bĩu môi ngây thơ nhìn hai vị phó tướng nói: “Thúc thúc người ta muốn cưới ngựa.”

“Hảo, ta lập tức cho người mang ngựa đến.” Nhâm Hồng Hiên sáng khoái đáp ứng. Hiện không phải là lúc làm trái lệnh của hai tiểu gia hỏa này.

“Người ta là muốn thúc thúc làm ngựa cơ.” Phí Hảo Lân rất nhanh hiểu được tâm tư của tiểu tỷ tỷ nhà mình. Chẳng phải lúc trước cũng bắt Cù lão gia bỏ xuống làm ngựa để bọn họ chinh hết nửa ngày sao.

Hai tên phó tướng không hẹn đồng loạt ngồi xuống để hai tiểu gia hỏa leo lên vai của mình. Phí Hảo Nguyệt lại bĩu môi nói: “Ngựa là có tận bốn chân nha.” Ý nàng chính là bọn có hai chân giả không giống.

Hai phó tướng nhìn nhau mếu máo khom lưng bò trên đất để hai tiểu gia hỏa leo lên. Hai phó tướng biết được vẫn là ngậm đắng nuốt cay, bọn họ trên chiến trường uy vũ biết bao nhiêu giờ đây lại bị hành hạ thế này.

Lúc này đám binh sĩ đi ngang nhìn thấy hiếu kỳ đứng lại xem bị họ tròng mắt chạy mất dạng. Nói thế thôi chứ thực ra là núp một bên xem đấy. Bọn họ cùng nhau nghị luận, không biết gia hỏa nhà nào lại có thể để cho hai vị phó tướng hạ mình như vậy. Đương nhiên cũng có người nhận ra được đó chính là hai tiểu gia hỏa lúc sáng.

Hai tiểu gia hỏa leo lên lưng hai vị phó tướng nhìn nhau cười khanh khách. Đám thông đồng khi dễ Phí gia bọn họ chính là phải trả giá thật lớn.

Phí Hảo Lâm đưa tay nhỏ nắm lấy tóc của Sài Kinh Duy như giữ cương ngựa vậy, còn giật giật tay hô to: “Xuất phát.”

Tóc bị kéo khiến Sài Kinh Duy đau đến nhăn cả mặt nhưng vẫn là cố cười: “Được được, xuất phát thôi.” Quả nhiên là có cốt khí y như tướng quân vậy.

Phí Hảo Lâm đưa tay dùng hết sức lực nhỏ vỗ vào mông hấn quát: “Ngựa không biết nói chuyện đâu.”

Thế là Sài Kinh Duy nuốt một ngụm nước bọt y theo lệnh mà làm không dám thốt lên từ nào nữa.

Nhâm Hồng Hiên bên cạnh thấy được tự cảm thấy bản thân cực kỳ may mắn. Cũng may lúc này tiểu thiếu gia không leo lên lưng hấn a. Tiểu thư là nữ hài chắc là sẽ ôn nhu hạ thụ lưu tình hơn. Hấn còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm đã nghe âm thanh ngọt ngào của Phí Hảo Nguyệt truyền vào tai.

“Tiểu mã tử chúng ta cũng xuất phát thôi.” Tiếp đó chính là kèm theo một cái hung hăng đá vào thắt lưng.

Cũng may Nhâm Hồng Hiên là võ tướng, nhưng cũng là đau khiến hấn cắn chặt môi. Thắt lưng đối với nam nhân là quan trọng nhất nha.

Sài Kinh Duy thấy được liền thập phần cảm tạ tiểu thư đã không chọn mình. So với bị nắm tóc thì thắt lưng bị tổn thương chính là đáng sợ hơn.

Nói xong Phí Hảo Nguyệt đưa tay nhỏ che lấy mắt Nhâm Hồng Hiên, miệng cười khúc khích. Nàng thì không như Phí Hảo Lâm muốn thay Phí Khả Doanh trút phần khẩu khí, mà là cũng không có gì chơi lại thấy hai tên này tích cực như vậy liền ban phát thiện tâm thành toàn cho bọn họ thôi.

Khâm Hồng Hiên bị che mắt thấy gì đâu mà xuất phát. Hấn cũng không dám há mồm phản bác sợ lại bị nói như Sài Kinh Duy thì khổ. Thế là nghe theo chỉ huy của Phí Hảo Nguyệt mà làm.

Hai tỷ đệ cực kỳ phúc hắc nhìn nhau cười gian xảo. Phí Hảo Luân hô to: “Nguyệt nhi, chúng ta tỷ thí đi.” Tay hắn cũng che lấy mắt của Sài Kinh Duy.

“Được, ai đến được bên kia trước sẽ thắng.” Phí Hảo Nguyệt gian xảo nói nhưng chất giọng vẫn rất thiên chân.

Sau đó cả hai cúi người thì thầm bên tai ‘hai con ngựa chiến’ của mình chỉ điểm đến vạch xuất phát. Kỳ thực bọn họ chính là chính người nha, điểm xuất phát không cùng nhưng đích đến là cùng một điểm.

Đám binh sĩ thấy được hai phó tướng bị đều bị mất liên cũng không kiêng kỵ nữa mà vây lại xem. Đám người càng vây càng đông còn cổ vũ hai tiểu gia hỏa nữa.

Hai phó tướng vừa ngượng ngùng vừa tức anh ách nhưng không làm gì được. Chỉ biết ở trong lòng thầm đem đám binh sĩ đang vây xem này mắng rửa một trận thôi.

Phí Hảo Nguyệt tinh ranh tùy tiện chọn ra một binh sĩ bảo hắn đếm ba tiếng thì hai con ngựa cùng xuất phát. Chính vì điểm xuất phát bất đồng nên mới phải làm như vậy để hai tên phó tướng kia không nghe được.

Cả đám binh sĩ cao hứng đếm to:

“Một...hai...ba...”

“Xuất phát.”

Hai vị phó tướng anh tuấn tiêu sái vì để lấy lòng hai tiểu gia hỏa mà cực lực lao về phía trước. Kết quả sớm nằm trong dự đoán rồi, chính là cả hai húc vào nhau tạo nên một âm thanh êm tai.

Hai tiểu gia hỏa ngồi bên trên canh rất chuẩn xác, khi hai bên sắp đụng bọn họ đưa tay nắm tóc cùng y phục của hai vị phó tướng để tránh bản thân ngã xuống.

Hai cái trán đụng nhau, cả hai vị phó tướng gần như chao đảo. Trước mắt bọn họ chỉ thấy có dãy ngân hà tuyệt sắc thôi. Không ngờ, bản thân chính là bị tính kế. Bọn họ đưa một tay ôm trán oán thán không ngừng, đau chết họ rồi.

Đám binh sĩ nhin không được cũng cười to. Lúc này đột nhiên có một tiếng uy nghi truyền đến: “Các người đứng cả đây làm gì?”

Đám binh sĩ vội vàng tách ra hai bên nhường đường cho Sầm Bí Uy bước đến. Hai tiểu gia hỏa nhìn thấy hẳn liền biết bọn họ đã nói chuyện xong liền trào xuống.

Phí Hảo Luân chép chép miệng nói: “Không vui nữa, chúng ta trở về thôi!”

Phí Hảo Nguyệt phỉ phỉ y phục của mình nắm lấy tay của tiểu đệ đệ: “Đa tạ hai vị thúc thúc nhé, lần đầu tiên cưỡi ngựa chính là cảm giác này, ta nhất định nhớ kỹ hy vọng hai vị thúc thúc cũng sẽ như vậy.”

Mọi người nghe được có chút rụt đầu. Đây là cảnh cáo sao? Một tiểu nữ oa có thể có được khẩu khí cùng lực lượng như vậy sao? Đến cùng là gia hỏa nhà nào lại to gan như vậy?

Sầm Bí Uy nhìn một màn trước mắt cũng lơ mơ đoán được liền nói: “Các người trở về nghỉ ngơi đi.” Hắn bước đến nắm lấy hai tiểu gia hỏa chuẩn bị ly khai bề lên.

Sài Kinh Duy cùng Nhâm Hồng Hiền nghe được đặt xá lập tức đứng lên ôm quyền cung kính nói: “Vâng.” Ánh mắt đầy xúc động nhìn Sầm Bí Uy rồi tự chỉnh tề lại y phục trở về. Tóc cứ loạn cào cào phải về lều mới chỉnh lý được.

Đám binh sĩ thấy được một phen thần thờ rồi cũng lập tức lui xuống. Bọn họ xem như không thấy gì là tốt nhất.

Phí Hảo Luân lạnh mắt nhìn Sầm Bí Uy trầm giọng nói: “Người mau thả ta xuống, ta muốn trở về với nương.” Hẳn lúc này chính là thập phần nghiêm túc, không hề giống tiểu hài tử nữa.

Sầm Bí Uy nhìn hai tiểu gia hỏa trên tay mình. Thực sự không ngờ đây thực sự là hài tử của hắn a. Nói không chừng chính là lần này hồi kinh vừa thuận lợi tìm được thê tử, vừa mang được hai bảo bối trở về nha. Trong lòng dâng lên một cổ xúc động nói không nên lời.

Phí Hảo Nguyệt thấy Sầm Bí Uy thất thần liền vỗ vỗ vào vai của hắn nói: “Ta muốn ngồi ở đây.”

“Hảo vi phụ đỡ Nguyệt nhi ngồi lên.” Sầm Bí Uy dùng một tay để Phí Hảo Nguyệt ngồi lên vai của mình rồi giữ chặt lấy thắt lưng của nàng dặn dò: “Giữ chặt, ngồi vững.”

Gọi tên của nữ nhi xong trong lòng hắn cũng là kích động. Nếu không phải lúc này nghe được Phí Khả Doanh chính miệng gọi hắn cũng không tin tưởng đâu.

Hắn cùng nàng gặp nhau vào đêm trung thu, lúc đó nàng vận một bộ hồng y xem múa lân, mà người cầm đầu lân là hắn. Hắn thấy nàng bộ dạng hoàng hoa khuê nữ trên chóc không biết từ lúc nào liền động tâm.

Sau khi thành thân bọn họ đã cùng nhau nói nếu là nữ nhi sẽ đặt chữ ‘Nguyệt’, nếu là nhi tử sẽ đặt chữ ‘Lân’. Tuy nàng giận hắn nhưng vẫn là giữ lại hẹn ước này. Nhưng nếu năm đó hắn không đưa nàng rồi đi,

sợ là Thôi thừa tướng sẽ đến đòi người hần không thể bảo vệ được nàng a. Vốn nghĩ giải quyết xong mọi chuyện sẽ đón nàng trở về không ngờ...Hần làm tất cả cũng là bất đắc dĩ thôi.

Phí Hảo Nguyệt nhân cơ hội túm tóc của hần cười gian xảo. Cho người dám ăn đậu hủ của ta. Còn dám gọi thân mật như vậy nữa.

Phí Hảo Luân thu được nụ cười gian xảo kia cũng nhoẻn miệng cười. Tay nhỏ túm lấy vạt áo của Sầm Bí Uy ra sức cào, luôn miệng cằn nhằn:

“Ta cũng muốn ngồi như Nguyệt nhi.”

Sầm Bí Uy có chút không biết nên làm gì rồi. Cho dù hần có sức lực mạnh thế nào thì cũng là có hạn, làm sao để được hai tên tiểu gia hỏa lên vai một lúc được. Nếu mở miệng bảo hài nhi nhường thì nữ nhi lại là tỷ tỷ rất không thích hợp. Nếu bảo nữ nhi nhường chính là nàng sẽ khóc.

Nghĩ vậy hần lập tức nói: “Ai gọi ta là cha ta sẽ để người đó ngồi.” Nhân cơ hội tốt này đương nhiên phải lấy chút tiện nghi rồi.

Phí Hảo Nguyệt bật cười ha hả: “Ta đã ngồi rồi, có gọi hay không không còn quan trọng nữa.” Nàng nắm chặt tóc hần thế này làm sao hần có thể bẻ nào đặt xuống đây.

Phí Hảo Luân nghe được liền học Phí Hảo Nguyệt hừ một tiếng rõ kêu: “Người không phải cha ta, ta thà rằng không ngồi cũng không gọi.” Dù là phải thì sao chứ, lúc này nương không nhận, hần cũng không nhận. Mặc dù hần cũng là rất muốn, rất muốn nha.

Sầm Bí Uy á khẩu nói không được lời nào. Hai tiểu gia hỏa này có tính cách quật cường tựa như Phí Khả Doanh vậy nhưng cái lém lỉnh kia là học từ ai? Thấy hai thuộc hạ của mình bị chinh đến chật vật hần cũng là có chút sợ rồi, nhưng vẫn là yêu thương nhiều hơn.

“Ta thực sự là cha của các người, không tin về hỏi nương sẽ biết.” Hần nói xong chân cũng bắt đầu bước, đưa hai tiểu gia hỏa trở về.

“Vị phụ tìm mẫu tử các người lâu lắm rồi, chỉ là không nghĩ đến gặp lại trong lúc này. Nếu gia gia biết được có các người nhất định sẽ rất vui.”

Sầm Bí Uy cố ý đi thật chậm để nói cho hai tiểu gia hỏa biết rằng bản thân cùng phụ thân mong mỏi chúng cùng nương của chúng thế nào. Cả hai đồng loạt bày ra thái độ thờ ơ, mặc kệ hần nói gì bọn họ chính là không để vào tai.

Phí Hảo Nguyệt thở một hơi dài, hần nói thế này chính là không thể cầu được thê tử nên mới chuyển hướng sang nhi tử đây mà. Nàng ở đây ăn dặm bạc cũng sớm nên đổi khẩu vị rồi. Chỉ là, nếu hần là ủy khuất Phí Khả Doanh nàng sẽ không giúp hần đâu.

“Vì sao nương không nhận ra người?”

Sấm Bí Uy lặng người cước bộ cũng đình lại. Nàng còn quá nhỏ hấn làm sao nói ra miệng được. Dù hấn nói nàng có hiểu được hay không?

Trong khi hấn đang cố nghĩ ra đối ứng tốt nhất để đáp câu kia lại nghe Phí Hảo Lân hỏi: “Trả lời không được, đây chính là đang suy nghĩ để lừa chúng ta.”

Sấm Bí Uy phì một tiếng cười ra miệng, hôm nay hấn cười hơi nhiều rồi. Hấn hạ giọng giải thích: “Là vì phụ không biết nên nói thế nào để các người hiểu a.”

Lúc này hấn cũng tiếp tục bước, rất nhanh về đến nhà. Hấn không bước vào chỉ đặt hai tiểu gia hỏa ở trước sân nói: “Mai vì phụ lại đến, các người vào trong đi.”

Cả hai còn hy vọng hấn khỏi đến luôn nữa, nên không nhìn hấn liền chạy vào trong.

8. Chương 8: Nửa Đêm Cầu Cứu

Hai tiểu gia hỏa còn hy vọng Sấm Bí Uy khỏi đến luôn nữa, nên không nhìn hấn liền chạy vào trong. Bên trong Phí Khả Doanh nghe được lập tức lau nước mắt ngồi trên giường thì đã thấy hai tiểu gia hỏa chạy vào rồi.

Phí Hảo Lân lập tức hỏi: “Là người đó khi dễ nương sao?” Hấn thấy được mắt của Phí Khả Doanh đỏ hoe, mặt còn động nước nha.

“Không có không có, các người đã đói chưa?” Phí Khả Doanh lại mỉm cười hỏi.

Phí Hảo Lân đã dùng qua khoai lang nên không đói: “Chúng ta dùng bữa rồi.”

“Ân.” Phí Khả Doanh đưa tay xoa đầu hấn. Về mặt rất sợ hấn sẽ hỏi về Sấm Bí Uy, vì nàng còn chưa nghĩ xong sẽ cùng hai tiểu gia hỏa giải thích thế nào. Hấn nói đúng, hấn là phụ thân nàng không thể ngăn cấm hấn chăm sóc hài tử, càng không thể để hài tử cùng mình chịu khổ được.

Phí Hảo Nguyệt thấu được ý nghĩ trong Phí Khả Doanh liền mở miệng thăm dò: “Người đó nói hấn là cha của chúng ta nha, chỉ là chúng ta thấy nương không nhận hấn nên nghĩ là hấn gạt người.”

Phí Khả Doanh mím chặt môi một lúc lâu mới nói: “Chuyện này tối nương nói cùng các người, nương phải trở lại làm việc trước.” Nàng phải nghĩ thật tốt mới nói cùng hai tiểu gia hỏa này mới được.

Rất nhanh liền đến tối, ba mẫu nữ dùng xong bữa thì mưa to. Ba người rút trên chiếc giường nhỏ cũ nát. Bởi vì chỉ có chỗ đó là không có bị mưa thấm ướt, những nơi còn lại đều là dột. Mưa to đến nỗi đất không kịp rút nước tạo thành bọn họ như ở đảo hoang xung quanh là biển vậy.

Phí Khả Doanh nhìn cảnh này mắt chảy một giọt lệ ôm lấy hai tiểu gia hỏa. Nàng không thể ích kỷ để chúng cùng mình chịu khổ được. Nàng hít một hơi hạ quyết tâm nói: “Người lúc sáng họ Sầm tên là Bí Uy, hắn từ năm mười bảy tuổi là được hoàng thượng thân phong Uy Vũ đại tướng quân nắm giữ ba vạn binh tướng rất oai phong.”

Ánh mắt nàng khi kể ra thập phần lưu luyến như là thấy được hắn đang ở đây vậy. Hai tiểu gia hỏa lập tức thu được thần thần đó vào mắt. Phí Hảo Lân có thể không hiểu nhưng Phí Hảo Nguyệt lại cực kỳ rõ ràng hơn ai hết.

“Mà hắn cũng chính là thân cha của các người. Tên của các người cũng là do hắn chọn. Các người họ Sầm không phải họ Phí như nương từng dạy.”

Phí Hảo Lân nghe được trông mắt nhất run, liền hỏi: “Thế vì sao nương không ở cùng cha lại ở nơi này? Lại còn không nhận cha nữa?”

Hắn thực sự không hiểu rồi. Tâm hắn giờ đây rất kích động nha, nguyên lai cha hắn chưa chết, lại còn làm quan to nữa. Lần đầu nhìn thấy Sầm Bí Uy hắn đã có chút ngưỡng mộ rồi, nhưng hắn khi dễ nương nên hắn cũng không thích. Nhưng giờ nương xác định rồi, hắn có chút không biết làm sao rồi.

Phí Khả Doanh chậm rãi đáp: “Nương cùng cha người lạc nhau hiện ở đây rất tốt không muốn cùng hắn trở về nữa. Các người muốn cùng hắn trở về nương cũng sẽ không ngăn cản.” Nói đến lúc này nàng cũng là rất đau lòng, hô hấp cũng trở nên có chút không thông.

Trước khi hai tiểu gia hỏa trả lời nàng liền che miệng bọn họ lại dặn dò: “Các người còn một đêm để suy nghĩ, không cần trả lời vội. Mai hắn sẽ đến các người nói cùng hắn.”

Hai tiểu gia hỏa ngoan ngoãn gật đầu nhưng trong lòng bọn họ đã có đáp án nên không cần suy nghĩ đâu. Cả ba cứ như vậy mà đi ngủ.

Nửa đêm, bên ngoài mưa to, sấm sét thay phiên nhau xuất hiện không ngừng. Phí Hảo Nguyệt mở mắt ra ôm bụng, nàng đói quá đi. Lúc này gạo trong nhà hết rồi, Phí Khả Doanh chưa có thời gian mua nên chỉ có ba chén cháo loãng cùng một chút trứng muối thôi.

Nhờ ánh sét chớp nàng thấy được Phí Khả Doanh cùng Phí Hảo Lân đang ngủ rất say, nàng lén lút bò dậy mang hài xuống giường tìm khoai lang ăn. Nàng biết bản thân không thích cuộc sống này vì nàng từng sống xa hoa nên rất không cam lòng. Nhưng nàng lại được sinh ở đây, nàng không có quyền lựa chọn.

Chân lội trong tiếng bì bõm của nước, đột nhiên lại buồn tẻ. Thế là đội mưa chạy ra nhà xí trước. Khi quay lại liền thấy có đám người lén lút vào nhà mình. Nàng che miệng lại mở mắt to xem bọn họ làm gì.

Tim nàng như ngừng đập luôn.

Trong thôn này nhà nàng là thê thảm nhất, có gì để cướp đâu. À, có nha, cướp sắc nha. Trong đầu của nàng xuất hiện vẻ mặt háo sắc của tên họ Cù. Hẳn dụ dỗ Phí Khả Doanh đã mấy năm vẫn không thành công nên mới dùng loại thủ đoạn vô sỉ này.

Rất nhanh bọn họ mang theo hai bao tải to trong nhà rồi đi. Khi bọn họ đi xa nàng chạy vào, đúng như nàng đoán, Cù lão gia đến bắt người. Lúc này nàng mang thân thể ba tuổi thôi, không thể làm gì hơn chính là cắn răng tìm Sầm Bí Uy.

Càng để lâu càng không tốt, tên họ Cù kia nhất định là hôm nay sẽ bức người. Nghĩ thế nên nàng lập tức đội mưa chạy đi tìm Sầm Bí Uy. Ít nhất nàng nhớ được lúc sáng bọn họ là từ phương hướng nào tiến vào trong thôn.

Quả không sai, chạy ra ngoài thôn một lúc nàng thấy được nơi đóng quân. Bên ngoài còn có hai binh sĩ mặc áo lá dột mưa canh gác nữa. Không có thời gian cùng bọn hắn dò co nàng trực tiếp tìm một góc khuất trèo vào trong.

Thân thể nhỏ nhắn bị cọc nhọn trên hàng rào đâm nàng cũng không dám chậm trễ. Phí Khả Doanh thủ tiết bao lâu này không thể để tên háo sắc kia hủy hết được. Đáng chết, nếu là có được thân thể lúc trước đâm người lúc này liền bị nàng đánh thành đầu heo rồi.

Sau khi tiếp đất, nàng phóng tầm mắt tìm lều to nhất mà liều mạng chạy vào. Không ngờ đang chạy đụng phải một người khiến nàng té xuống, miệng rên một tiếng.

Nam tử này nhú mày lập tức hô to: “Ai?” Tay đồng thời bắt lấy nàng kéo lên.

Khi nhìn đến tiểu nữ oa ướt sũng cả người run rẩy trước mắt Sài Kinh Duy hốt hoảng: “Tiểu....tiểu thư?” Vì sao giờ này lại ở đây? Lại còn dầm mưa mà chạy tới nữa chứ.

Lúc này đám binh sĩ gác đêm đồng loạt mang gương giáo chạy đến vây xung quanh.

Phí Hảo Nguyệt nhận ra người trước mắt vội bắt lấy tay hắn cầu khẩn: “Mau cứu nương cùng đệ đệ, bọn họ bị người bắt đi rồi.”

Sài Kinh Duy nghe được lập tức bế nàng lên mang vào trong lều của Sầm Bí Uy: “Tiểu thư của biết người nào bắt phu nhân cùng tiểu thiếu gia không?” Nhân lúc này liền hỏi.

Chân đồng thời sải bước to, cước bộ khẩn trương. Không cần người vào thông bẩm hắn liền trực tiếp bước vào trong lều: “Tướng quân cấp báo.”

Sầm Bí Uy đang ngủ lúc này cũng ngồi dậy nhúu chặt mày. Lập tức có binh sĩ bước vào chầm nển lên. Khi hần nhìn thấy nữ nhi của mình lập tức bước đến bế nàng ôm vào lòng khấn trượng hỏi: “Nguyệt nhi, đã xảy ra chuyện gì?” Nhìn cả người nàng sơ xác như vậy khiến hần đau lòng không thôi: “Gọi quân y tới đây, mang cả y phục nữa.”

Phí Hảo Nguyệt đưa đôi mắt sáng như ngọc nhìn người trước mặt nước nở: “Nương cùng đệ đệ bị người của Cù gia bắt đi rồi. Bọn họ bắt nương làm thiếp.”

Sầm Bí Uy đặt nàng lên chiếc ghế nhỏ dạn dò: “Nguyệt nhi ngoan ngoan ngồi ở đây cùng Sài phó tướng, vì phụ lập tức đi cứu họ.” Thấy nàng gật đầu hần vận y phục chỉnh tề liền điều quân cùng mình lên trấn đến Cù gia đòi người.

Hần đã từng đi ngang qua đây nên biết được Cù gia ở nơi nào. Tối nay hần vốn muốn đến xem ba mẫu nữ các nàng nhưng lại sợ thê tử tính quật cường thấy hần đến sẽ càng hạ quyết tâm hơn nên dằn lòng không đến. Lúc sáng nhìn ngôi nhà gỗ kia cũng sớm biết không tốt rồi, chỉ là để cho nàng tính toán tốt vì hải tử sáng mai nàng mới cho hần câu trả lời hải lòng. Không ngờ có người cả gan cướp người của hần.

Bên ngoài tiếng mưa to cùng sấm sét vang dội hòa cùng tiếng ngựa hí cực kỳ ồn ào. Tiếng vó ngựa xa dần xa dần, Phí Hảo Nguyệt thấy có người mang y phục vào cho mình, nàng nhúu mày nhìn bản thân rồi nói: “Ta muốn tắm.”

Sài Kinh Duy hiểu ý điều động người ra ngoài chuẩn bị nước nóng còn dăn dò nàng chuẩn bị xong nhớ gọi hần nữa. Kỳ thực cả ngày hôm nay hần luôn nghĩ tiểu hải tử ba tuổi làm sao lại thông minh như vậy. Lại còn biết tới nơi đóng quân nhờ giúp đỡ nữa chứ, nàng là thế nào vào mà đám binh sĩ không phát hiện?

Tắm xong nàng lấy khăn lau khô người rồi lấy sam y to mặc vào người xem như mặc váy ở hiện đại thôi. Nàng ngồi trên giường lau khô tóc cao giọng hô: “Sài phó tướng, ta đói.”

Sài Kinh Duy ở bên ngoài nghe được lập tức phân phó người chuẩn bị thức ăn cho nàng. Bản thân hần bước vào trong rồi mang thêm một vị quân y vào. Hần nhìn tiểu nữ oa ngồi trên giường vận chỉ có mỗi một chiếc sam y mở to đôi mắt sáng nhìn mình.

“Tiểu thư không cần sợ, tướng quân rất nhanh cứu được phu quân cùng tiểu thiếu gia.” Hần nghĩ nàng sợ Sầm Bí Uy cứu không được người nha.

“Con mắt nào của ngươi thấy ta sao?” Phí Hảo Nguyệt tiếp tục lau khô tóc hỏi. Nàng làm sao lại sợ được chứ.

Sài Kinh Duy có chút bất đắc dĩ cười khổ, hần ngồi ở bên giường chuẩn bị bàn nhỏ cho nàng dùng bữa. Do là tiểu nữ oa nên đám binh sĩ chỉ chuẩn bị cho nàng một ít cháo cùng thịt. Nàng ngồi an tĩnh ăn qua rồi nằm xuống ngủ.

Lúc này Sầm Bí Uy cũng mang một đoàn kỵ binh đến Cù gia. Đám người Cù gia biết được thân phận của

Phí Khả Doanh sợ đến tái mặt trao trả người. Cũng may bọn họ chỉ bắt đến thôi mai mới tổ chức hôn lễ nha.

Sầm Bí Uy cho người mang một nửa khối phòng của Cù gia đi còn hạ lệnh đánh Cù lão gia năm mươi quân còn nữa. Hắn bức ép dân nữ lại còn bắt phải tướng quân phu nhân cùng tiểu thiếu gia nữa.

Sau đó bế Phí Khả Doanh cùng Phí Hảo Lân lên ngựa cùng nhau trở về quân doanh. Phí Khả Doanh ngồi trên ngựa ôm lấy hải tử liên tục khóc vì sợ nên khi được Sầm Bí Uy ôm vào lòng vẫn chưa trấn tĩnh được.

Phí Hảo Lân lại cực kỳ ngưỡng mộ nhìn Sầm Bí Uy, quả nhiên làm quan mới tốt. Sau này hắn cũng phải oai phong như vậy, không để nương cùng tiểu tỷ tỷ bị người khác khi dễ.

Khi bọn họ về đến nơi thì Phí Hảo Nguyệt đã sớm đi vào mộng đẹp rồi. Sầm Bí Uy để ba mẫu nữ ở lại trong lều bản thân hắn đi đâu đó thì không biết.

9. Chương 9: Vì Tử Quyết Định

Sáng hôm nay, Phí Hảo Lân mở mắt thức dậy đầu tiên, hắn thấy Phí Khả Doanh đang ngủ rất say nên không gọi. Đảo mắt nhìn sang Phí Hảo Nguyệt đang chợp miệng chắc là mơ thấy đang ăn thứ gì đó rồi.

Đang định gọi thì nghĩ lại, tay đình trên không trung chừng chờ không dám. Bởi vì nếu gọi nhất định bị Phí Hảo Nguyệt mắng một trận, như vậy sẽ kinh động nương, nương sẽ ngủ không ngon giấc.

Ngay khi hắn đang phân vân thì Sầm Bí Uy vén màn bước vào. Hắn hơi khom lưng bế Phí Hảo Lân lên rồi bước ra ngoài. Bên ngoài đảo mắt nhìn mọi người bận rộn chuẩn bị dọn đồ lên đường liền đặt Phí Hảo Lân lên trên vai: “Chẳng phải Lân nhi bảo muốn ngồi sao? Lúc này vì phụ thành toàn người.”

Phí Hảo Lân vốn là biết được sự thật nên hắn cũng không hề cự tuyệt. Nhưng là hôm qua nương nói không theo cha rồi đi. Hắn mong mỗi có cha từ rất lâu rồi nhưng xa nương hắn lại không muốn. Thế nên cứ xem như thân cận cha lần cuối vậy.

Được ngồi trên vai của Sầm Bí Uy hắn thấy mình cao lớn hơn hắn, khoe môi cũng nhếch cao cười khảnh khách. Sầm Bí Uy thấy vậy cũng bật cười to hỏi hắn: “Thích không?”

“Ân, thích.” Phí Hảo Lân sảng khoái đáp, chỉ là sắp không được nữa rồi. Mà hắn là nam tử duy nhất trong Phí gia, hắn tuyệt sẽ không bị lụy.

Đám binh sĩ canh gác đêm qua cũng bị khiển trách rồi phạt theo quân quy một trận. Bởi vì canh gác không nghiêm để người trà trộn vào, lần này là tiểu nữ oa nhờ lần sau là địch thì sao. Nên nói quân có quân uy a.

Phí Hảo Nguyệt ngủ bên trong bị âm thanh ồn ào của hai phụ tử bên ngoài quấy nhiễu liên cau mày sinh khí. Nhìn thấy Phí Khả Doanh vẫn còn ngủ nằng mang hài bước ra ngoài chống hông to giọng mắng người:

“Hai người các người có im lặng một chút cho người khác nghỉ ngơi không?” Vì sao lúc nào giấc ngủ của nằng cũng bị quấy rối như vậy? Nằng thật muốn bóp cổ hai phụ tử nhà này quá đi.

Sầm Bí Uy quay sang thấy được nữ nhi cũng vui vẻ cười: “Nguyệt nhi tỉnh rồi sao?” Hắn bước đến vươn tay muốn bế nằng lên ai ngờ nằng lách người sang nơi khác tránh đi.

Nằng lườm hai tên quấy phá một mắt rồi xoay người bước vào trong không quên lưu lại câu: “Ta đói.”

Lúc này Phí Khả Doanh cũng thức dậy rồi nằng ngồi bên giường chải tóc. Thấy nữ nhi bước vào liền vẫy tay cười phỉ với y phục kỳ lạ của nữ nhi mình: “Nguyệt nhi vì sao sáng nào cũng cau có như vậy? Đến đây nương giúp người chải tóc.”

Bị người quấy rối thử hỏi có vui nổi hay không? Phí Hảo Nguyệt hừ một tiếng không bước đến mà ngồi bên ghế. Nếu nằng đến đó đầu tiên sẽ bị ôm tiếp đến là hôn, kết cục chính là nằng ủy khuất mà khóc. Vẫn là ngồi chỗ khác tốt hơn.

Sầm Bí Uy cùng Phí Hảo Lâm cũng theo chân Phí Hảo Nguyệt bước vào. Phí Khả Doanh đang cười nhìn thấy hai phụ tử nhà kia thân mật như vậy tâm có chút đau, nụ cười cũng thu lại. Nằng là nghĩ Phí Hảo Lâm sẽ theo Sầm Bí Uy hồi kinh.

Phí Hảo Lâm được thả xuống lập tức chạy qua bên Phí Khả Doanh: “Nương, Nguyệt nhi rất không tốt, vừa thức dậy đã mắng người.”

Phí Khả Doanh ôm lấy hắn ấn xuống giường giúp hắn chải tóc. Sầm Bí Uy trầm giọng hỏi: “Nằng suy nghĩ thế nào?” Thấy thái độ kia hắn cũng đoán được câu trả lời rồi, thế nên phải hỏi trước mặt hai tiểu gia hỏa. Hôm qua nữ nhi bất chấp nguy hiểm chạy đến tìm hắn chứng tỏ là tin tưởng hắn. Sáng nay nữ tử lại cùng hắn vui vẻ như vậy có lẽ là chấp nhận rồi.

Phí Khả Doanh không đáp chỉ nói với hai tiểu gia hỏa: “Các người trả lời đi.” Mắt nằng tối đi, hô hấp cũng có chút khó khăn chờ đợi câu trả lời của hai hài tử. Nằng không nỡ xa chúng cũng không muốn tách chúng ra khỏi phụ thân của chúng cùng nằng khổ cực, nằng không biết nên làm gì nữa.

Phí Khả Lâm nghe vậy liền nhìn Phí Hảo Nguyệt. Hắn sợ nằng vì ăn ngon mặc đẹp mà rời xa hắn cùng nương a. Hắn chạy đến bên nằng hỏi: “Nguyệt nhi, ta ở cùng nương, người thế nào?”

Phí Hảo Nguyệt khép hờ mắt nhìn tên tiểu đệ đệ đang xem mình như kẻ vì vinh hoa bán rẻ đồng bọn trước mặt, trong lòng nằng là kẻ không chí khí như vậy sao? Nằng thừa nhận bản thân là thích vinh hoa phú, lại nói điều kiện của soái cha gia thế hiển hách lại uy vũ thế này rất hấp dẫn, nhưng là mỹ nương là người chín tháng mười ngày vất vả sinh nằng a.

“Nương ở đâu ta ở đó.”

Sấm Bí Uy vốn là đặc ý không ngờ bị hai tiểu gia hỏa không chút do dự đâm cho hai đao vào tim nha. Sắc mặt hắn tối đi hạ giọng hỏi: “Vì sao?”

Phí Khả Doanh bên này cực kỳ xúc động bước đến ôm lấy hai tiểu gia hỏa. Nàng thực không ngờ bọn chúng lại nói như vậy.

“Nương mang thai, sinh, dưỡng chúng ta, nương làm y phục cho chúng ta, nương làm cơm cho chúng ta, xin hỏi người làm được gì?” Phí Hảo Nguyệt không chút khách khí hỏi. Hắn chưa từng mang những thứ xa hoa a dụ dỗ các nàng, nàng cũng là xem trọng hắn. Nhưng xem trọng với tình thân đương nhiên là chọn tình thân rồi.

Mặt của Sấm Bí Uy triệt thể tối sầm lại. Lời nói của Phí Hảo Nguyệt chính là trách hắn, lại trách rất đúng hắn không thể phản bác được a. Nhưng hắn là bất đắc dĩ cơ mà...

Hắn cao giọng hô to: “Dọn thức ăn lên.” Rồi ngồi vào ghế. Đôi mày ninh chặt nghĩ cách thuyết phục thê tử. Hắn là đi sai nước cờ rồi, hai tên tiểu gia hỏa này xem ra còn khó thuyết phục hơn cả với thê tử của hắn nữa.

Binh sĩ mang thức ăn dọn lên đầy bàn. Phí Hảo Lân liên tục nuốt nước bọt thèm thuồng nhưng không dám động đũa. Phí Khả Doanh chung thủy cúi đầu không nhìn đến. Phí Hảo Nguyệt không chút khách khí cầm đũa lên chuẩn bị gấp đồ ăn.

Phí Hảo Lân là sợ bị Sấm Bí Uy dùng thức ăn mua chuộc nên lập tức cẩn tiểu tỷ tỷ. Phí Hảo Nguyệt nhìn hắn bật cười: “Người không ăn sau này không còn cơ hội ăn nữa đâu.” Biết khi nào mới được ăn ngon như thế này nữa. Có lẽ đợi bọn họ lớn lên có bạc mới được a.

Câu này lọt vào trong tai của đôi phu thê nào đó lại thành là không biết khi nào mới có một bữa đoàn tụ như thế này nữa. Cả hai đều là đau lòng không thôi. Sấm Bí Uy nâng mắt nhìn thê tử nói: “Nguyệt nhi nói đúng A Doanh mau dùng bữa đi.” Hắn cố ý bày ra vẻ đau thương để thê tử cảm nhận được cùng hắn hồi kinh.

Phí Khả Doanh mím chặt môi nhìn hai tiểu gia hỏa. Một đang ăn cực kỳ ngon miệng, một là đợi nàng dùng mới dám cầm đũa. Nàng cũng cầm đũa lên nói: “Lân nhi mau dùng cơm.”

Bữa cơm ăn trong im lặng, Sấm Bí Uy là người đầu tiên buông đũa bước ra ngoài. Ba mẫu tử dùng bữa xong liền tìm hắn nói cáo từ. Dù sao cũng là hắn cứu các nàng, rồi đi cũng phải có chút phép tắc một chút.

Không ngờ nửa đường thì nghị luận của đám binh sĩ lại truyền vào tai các nàng.

“Tướng quân thật là thâm a!”

“Năm đó sợ phu nhân nguy hiểm mới đưa nàng đi, không ngờ đi một lần chính là mất tích tận bốn năm.”

“Tướng quân đau lòng tìm bấy lâu chưa từng hết hy vọng.”

“Giờ đây phu nhân không chịu tha thứ, cả tiểu thư cùng tiểu thiếu gia cũng không chịu trở về nữa.”

“Tiểu thư cùng tiểu thiếu gia sống kham khổ như vậy. Rõ ràng là thân phận cao quý lại còn thua kém hơn cả bá tánh phổ thông nữa.”

“Những thứ vinh hoa vốn được hưởng lại không được hưởng, chỉ toàn chịu khổ thôi.”

“Rõ ràng có cẩm y ngọc thực hiện chính là khổ rách áo ôm.”

“Phải a, còn tệ thảm hơn gia cảnh của chúng ta, các người xem có đúng hay không a!”

“Sầm gia sợ là không có hương quả rồi.”

“Sầm lão thái gia sợ là buồn sinh bệnh mất.”

“Sầm gia sẽ nhanh chóng lụi tàn thôi.”

“Ai...”

“...”

Đột nhiên cước bộ của Phí Khả Doanh dừng lại nghe cho hết đoạn đối thoại kia trong lòng dâng lên một tràn không đành lòng. Nàng ngồi xuống nhìn hai tiểu gia hỏa hỏi.

“Các người có muốn có cha không?”

“Nương không muốn chúng ta cũng không muốn.” Âm thanh trong trẻo của Phí Hảo Lân vang lên. Hắc cũng tiếc nuối lắm nhưng tiểu tỷ tỷ nói đúng, nương hy sinh nhiều như vậy không lý nào hắc bỏ nương.

Phí Hảo Nguyệt lạnh mắt nhìn mỹ nương trước mắt. Nàng biết nàng ta thập phần bị lay động rồi. Nhưng nếu là sự kiện năm đó là hiểu lầm thì cũng không nên bỏ tất cả a.

“Người ta không biết đâu.”

Phí Khả Doanh phì cười lại hỏi: “Nếu nương cùng hân trở về, các người có theo không?”

Phí Hảo Lân nghe được kiềng chế không được kích động nắm lấy tay mỹ nương vui mừng hỏi: “Thật sao? Nương chịu đi cùng cha thật sao?” Hân đương nhiên là vui rồi.

Hân quay sang Phí Hảo Nguyệt cao hứng nói: “Chúng ta có cha rồi, có cha rồi.” Biểu tình trên mặt của Phí Hảo Nguyệt nhàn nhạt không hứng thú cũng không tỏ vẻ chán ghét.

Thấy nhi tử của mình vui như vậy Phí Khả Doanh hít một hơi đưa ra quyết định của mình. Nàng cần để hài tử sống tốt một chút, không nên vì bản thân mà kéo tất cả cùng bản thân chịu khổ được.

“Các người ra ngoài đợi, nương đi tìm cha các người.”

“Được.” Phí Hảo Lân nắm lấy Phí Hảo Nguyệt kéo ra ngoài. Trong miệng không ngừng ton hót rất nhiều thứ. Phí Hảo Nguyệt lại không có nghe chỉ là nhắm mắt dưỡng thần mà thôi.

Không biết phu thê bọn họ nói thế nào chỉ biết rất nhanh liền lên ngựa cùng nhau hồi kinh. Việc trước tiên trước là mang số bạc lấy được ở Cù gia chia đều cho bá tánh trong thôn.

10. Chương 10: Nữ Nhi Thông Minh

Dừng lại ở trong trấn mua y phục cho ba người cùng lương thực rồi lại tiếp tục lộ trình. Sầm Bí Uy cùng Phí Khả Doanh cưới một con ngựa. Hai tiểu gia hỏa thì cùng hai phó tướng cưới ngựa đi ở hai bên.

Đám binh sĩ từ khi biết được hai tiểu gia hỏa chính là hài tử thân sinh của Sầm Bí Uy liền ngạc nhiên không ít. Hèn gì có thể hành hạ hai vị phó tướng đến thương tâm như vậy.

Phí Hảo Lân lần thứ hai được ngồi ngựa cười đến híp cả mắt, vẻ mặt cực kỳ không có tiền đồ. Hân được Nhâm Hồng Hiến dạy cười ngựa nữa. Phí Hảo Nguyệt bên này liên tục bép xép hỏi.

“Trên kinh thành có gì chơi?”

“Nguyệt nhi muốn thứ gì liền có thứ đó.”

Sầm Bí Uy cưới ngựa đi bên cạnh đáp lời. Cũng may hân thông minh cố ý để đám binh sĩ ở ven đường đồn thổi một ít sự thực nếu không cũng không thuận lợi được như vậy rồi.

Phí Hảo Nguyệt sớm đoán được nên lâu lâu lại nhìn hân bằng ánh mắt quái lạ mang theo chút uy hiếp lực

khiến hấn có cảm giác bất an. Ánh mắt kia như là nhìn thấu tim hấn vậy nhưng hấn vẫn cố trấn an bản thân rằng nàng còn nhỏ làm sao sẽ phát hiện đây.

Phí Hảo Nguyệt biết giờ đây phải nhờ vào soái cha này a, nhất định phải ôm chân lớn của hấn. Cổ đại là nơi nữ nhi như nàng không có đất dụng võ. Nàng muốn làm việc theo ý mình liền phải hảo hảo mà vận dụng trí tuệ rồi.

“Ta không tin, kinh thành làm sao sẽ lợi hại như vậy.” Nàng bày ra bộ dáng tiểu hài tử ngây thơ chu mỏ nói.

“Đến đó chẳng phải sẽ biết sao.” Sầm Bí Uy cười ha hả ôm chặt thê tử trong lòng. Lần này dù có thế nào đi nữa hấn cũng sẽ không buông tay.

Hừ! Hấn nói như không nói vậy, thà là đừng nói luôn đi. Phí Hảo Nguyệt quay mặt đi nơi khác không thèm để ý đến nữa.

Sầm Bí Uy đột nhiên nhớ ra cái gì đó liền nói: “Các người vẫn chưa gọi vi phu là cha đâu.”

Phí Hảo Nguyệt nghe vậy liền ngoan ngoãn hướng Sầm Bí Uy gọi một tiếng: “Cha.” Hấn là tình nguyện gọi nha, đây là mong muốn tận đáy lòng của hấn a.

Sầm Bí Uy nghe được cả lòng đều ấm áp: “Ngaoan, Nguyệt nhi vì sao không gọi?”

“Cha là thứ gì có ăn được không?”

Phí Hảo Nguyệt vẫn không quay mặt lại mà đặt câu hỏi. Nàng đang suy nghĩ xem một tướng quân uy vũ tuần tú như hấn trong phủ rốt cuộc có bao nhiêu thị thiếp vì sao lại không có hài tử? Không lý nào không bị bức ép việc lập thiếp được.

Mọi người nghe được liền cười khở, cha thì làm sao mà ăn được. Sao có thể mang ra so sánh được chứ. Đúng là tiểu hài tử, suốt ngày chỉ biết đến ăn thôi.

Khóe miệng của Sầm Bí Uy liên tục có rút không ngừng nhìn thê tử xin giúp đỡ. Phí Khả Doanh cũng cảm thấy có chút buồn cười rồi, nàng liền nói: “Cha cùng thức ăn làm sao mà so được, chỉ có thức ăn mới có thể ăn thôi.”

Lát sau Sầm Bí Uy lại nói: “Cha không thể ăn được nhưng cha làm ra ngân lượng, có ngân lượng sẽ mua được đồ ăn nha.” Ngoại trừ thế này hấn không biết dụ dỗ nữ nhi này thế nào nữa.

Quả nhiên từ ‘ngân lượng’ đối với Phí Hảo Nguyệt đặc biệt có sức hấp dẫn lớn. Mắt nàng mở to sáng rực đầy hào quang nhìn Sầm Bí Uy hỏi: “Thế ngân lượng đâu?” Nếu là có ngân lượng nàng không sợ thân

phận nữ nhi ở cổ đại không có cân lượng nào rồi.

“Gọi cha mới có.” Sầm Bí Uy đương nhiên không bỏ qua cơ hội dụ nàng mở miệng nhận mình rồi.

Phí Hảo Lâm nghe được lại mở miệng hỏi: “Vì sao nữ tử đã gọi lại không có ngân lượng?” Rõ ràng hẳn gọi không có ngân lượng mà Phí Hảo Nguyệt gọi lại có là thế nào?

Sầm Bí Uy có chút dở khóc dở cười đáp: “Ngân lượng ở trong phủ, đến kinh thành sẽ có.” Hẳn là muốn dụ dỗ nữ nhi ai biết lại thành đắc tội nữ tử nha. Đến cùng hai tiểu gia hỏa này giống người nào sao lại khó nuốt như vậy?

Phí Khả Doanh nhin không được được cũng phì cười một tiếng. Đây chính là lý do nàng nói chuyện với hai tên gia hỏa này luôn đề cao tinh thần cảnh giác. Sơ sót một chút chính là dẫn lửa vào thân.

“Gọi cha sẽ không ngân lượng đâu, Nguyệt nhi chính là cố chấp lúc đầu cũng không chịu gọi nương.”

Phí Hảo Nguyệt biết nói trước Phí Hảo Lâm lại nói cực kỳ lưu loát, cắn chữ cùng rõ câu từ lại dùng rất chính xác. Chỉ là, cố chấp không chịu gọi nàng là nương mặc cho nàng dùng đủ loại hình thức cũng vô dụng. Đến vài ngày trước mới chịu mở miệng gọi. Sợ là Sầm Bí Uy sẽ tổn không ít công phu nha.

Sầm Bí Uy nghe được khẽ nhíu mày nhìn Phí Hảo Nguyệt rất lâu. Nữ nhi này cứng đầu như vậy sao? Nhưng bất quá, nếu đưa bạc thì đắc tội thê tử, không đưa thì đắc tội nữ nhi. Hẳn nhìn qua bên Phí Hảo Lâm tìm đồng tình. Ai ngờ Phí Hảo Lâm tặng cho hẳn ánh mắt ‘tự bảo trọng’ rồi tiếp tục học cười ngựa.

Phí Hảo Nguyệt ngồi xếp bằng trên lưng ngựa đột nhiên mở miệng thán: “Đột nhiên người ta cảm thấy không muốn đến kinh thành nữa, nhớ không quen thì nguy to, vẫn là không đi nữa.”

Sầm Bí Uy nghe được lập tức trấn tĩnh nhìn nữ nhi của mình. Nàng đây là bày tỏ thái độ giận dữ sao? Hẳn lại nhìn Phí Khả Doanh trong lòng mình, thấy được biểu tình đầu hàng của nàng liền nói: “Đã đi xa như vậy rồi làm sao quay lại được, lại nói Lâm nhi cùng A Doanh đều hồi kinh, Nguyệt nhi trở về đó lấy ai chăm sóc chiếu cố?”

“Nguyệt nhi không được chơi xấu nha.” Phí Hảo Lâm đáng ngồi học cười ngựa nghe được cũng là kích động phản ứng. Lúc này chẳng phải bảo là nương đi đâu thì theo đó sao.

Phí Hảo Nguyệt không trả lời chỉ tựa vào lòng phó tướng nhắm mắt lại bắt đầu dẹt mọng đẹp.

Có lúc dừng lại nghỉ ngơi, thay vì ở bên cạnh chiếu cố thê tử thì Sầm Bí Uy lại bế Phí Hảo Nguyệt sang một bên dụ dỗ. Hẳn nói cả buổi trời nàng chỉ là thông thả phun ra một câu rất không có gì liên quan đến vấn đề hẳn nói cùng nàng này giờ.

“Đám binh sĩ to gan dám nghị luận chuyện tư của tướng quân nhất định có người đứng ở phía sau làm chỗ dựa.”

Sầm Bí Uy nhìn tiểu nữ oa đang cười trong lòng âm thầm nuốt nước bọt. Nàng quả nhiên biết, chỉ là, nàng làm thế nào biết được? Cả Phí Khả Doanh cũng đoán không được làm sao nàng sẽ đoán ra được?

“Nguyệt nhi là đang muốn nói chuyện gì?” Vẫn là giả ngốc tốt nhất.

Phí Hảo Nguyệt được soái cha bế ngồi cao cao tâm trạng cũng có chút cao hứng. Nàng đưa tay nhỏ vuốt ve mái tóc ngắn cũn màu nâu nâu đỏ đỏ đang bay trong gió của mình: “Là chuyện nếu nương biết được nhất định sẽ không tha thứ đó.”

Sầm Phí Uy liên tục gờ cờ trắng đầu hàng, nàng vì sao thông minh như vậy. Hắn vội vã chuyển chủ đề: “Nguyệt nhi không gọi cha thật sao?”

Phí Hảo Nguyệt lại đáp phi sở vấn, đưa mắt ra xa nhân nhật nói: “Vì sao nương lại không chịu quay về?” Nàng thực sự muốn biết lý do nha, lẽ như là ở Sầm phủ còn có hậu chiêu đợi mẫu nữ nàng thì nguy. Ít nhất vẫn phải có chuẩn bị trước.

“Sau này Nguyệt nhi trưởng thành vi phụ sẽ nói người nghe có được không?” Sầm Bí Uy thở dài ném ra một câu nói.

“Àn.” Phí Hảo Nguyệt gật đầu đáp ứng. Lúc này nhìn thái độ của Phí Khả Doanh cũng không phải là không còn tình cảm với hắn, có lẽ sau này sẽ khác thôi.

Sầm Bí Uy cao hứng lại hôn lên gò má mẫm mĩm của Phí Hảo Nguyệt. Nàng ủy khuất lại khóc tu tu một trận khiến mọi người lại hốt hoảng luống cuống tay chân một phen mất thời gian dỗ dành.

Dọc đường đi Sầm Bí Uy mang không ít chuyện ở kinh thành cùng huân công của Sầm gia kể cho hai tiểu gia hỏa nghe. Đương nhiên cũng có nhắc đến không ít chuyện của gia gia bọn họ Sầm Minh Kiệt nữa.

Ròng rã bao lâu cuối cùng cũng hồi kinh, lúc này hoàng thượng phái một đoàn người long long trọng trọng đứng ở ngoài cửa thành nghênh đón Sầm Bí Uy khải hoàng trở về.

Mọi người ngạc nhiên nhìn Phí Khả Doanh, một nữ nhân rơi xuống vực, mất tích bốn năm cứ nhiên còn có thể trở về. Mà điều khiến bọn họ ngạc nhiên nhất chính là còn có hai tiểu hài tử đáng yêu nữa.

Lúc đầu kinh thành nghị luận Phí Khả Doanh là đồ phụ. Đến khi sự việc điều tra rõ ràng mọi người lại bảo Sầm gia sát khí nặng nên không thể có hài tử. Bằng chứng lớn nhất chính là Sầm Bí Uy là độc tử mà Sầm gia năm đời điều là độc đinh, nhưng hắn lại không có một hài tử nào. Hiện tại, không thấy hiện tượng này sẽ thành bài văn như thế nào nữa đây.

Mọi người chào nhau xong Sầm Bí Uy đương nhiên cao hứng mang hai tiểu gia hỏa ra khoe khoang một phen. Chỉ là hiện tại bọn họ đều đang ngủ trong lòng của hai phó tướng rồi.

Sau khi tiến cung diện thánh xong, được ban thưởng một ít bạc rồi rời khỏi cung hồi phủ.

11. Chương 11: Không Muốn Giống Cha

Tiền thánh Sầm phủ, mọi người đứng nghiêm trang chuẩn bị nghênh đón. Sầm Minh Kiệt ngồi ở chủ vị cầm tách trà trong tay mà cứ run cầm cập. Từ khi hắn nhận được thư của Sầm Bí Uy liền ăn ngủ không yên suốt ngày trông ngóng.

Không ngờ lần này ngoài trừ thắng trận tìm được Phí Khả Doanh còn là mang được một đôi bảo bối trở về a. Đọc thư xong hắn cao hứng đến từ đường thấp hương trò chuyện với tổ tiên không ngừng.

Sầm gia làm võ tướng năm đời đều là độc đinh bởi vì sát khí cùng chương khí quá nặng nên có thể nói đời tông đường là may mắn lắm rồi. Hiện cứ nghĩ đến đời của Sầm Bí Uy liền tuyệt hậu không ngờ đến là có đến một đôi long phụng song bào nha.

Mấy ngày hôm nay hắn tìm người coi ngày lành để tổ chức lễ nhận tổ quy tông cho hai tiểu gia hỏa. Việc cho hai tiểu gia hỏa cũng đã sớm chọn sẵn dọn dẹp sạch sẽ rồi. Chỉ là viện của tôn nữ hắn phải đi tham khảo khắp nơi mới dám tiến hành a. Trang sức cũng chuẩn bị không ít, chỉ là y phục, phần này thì phải đợi chúng trở về mới có thể may được nhưng vải cũng chuẩn bị xong.

Không chỉ có hắn mà cả Sầm phủ như bị lật ngược trở lại a. Không chỉ chuẩn bị nghênh đón phu nhân cùng tiểu thiếu gia mà lần này còn có một tiểu thư a. Đã năm đời Sầm gia lần đầu có tiểu thư đương nhiên mọi người một phen chuẩn bị cực kỳ công phu.

Lúc này Thương bá quân gia của Sầm phủ bước đến cung kính nói: “Lão thái gia, trà đổ hết rồi có cần châm lại không?” Cách xưng hô này cùng đã đổi luôn rồi. Lúc trước hắn chỉ gọi Sầm Minh Kiệt là lão gia thôi hiện có tiểu thiếu gia cùng tiểu thư trở về đương nhiên là phải đổi a. Hắn có chút xúc động không thể nói nên lời.

Lúc này Sầm Minh Kiệt mới hồi qua thần nhìn tách trà trong tay của mình vì run tay mà đổ hết hơn một nửa. Hắn đặt tách trà lên bàn bên cạnh rồi dùng khăn lau tay, hỏi rất nhiều câu: “Thức ăn đã chuẩn bị xong chưa? Bên ngoài người đã về chưa? Chậu than đã được đặt bên ngoài chưa...?”

“Hồi lão thái gia, mọi thứ đều đã chuẩn bị đầy đủ, chỉ còn đợi lão gia bọn họ trở về thôi.” Thương bá không cần nghe quá kỹ càng cũng có thể trả lời được vì câu hỏi trùng lặp rất nhiều lần, vẫn là đáng đáp cung kính, trong mắt mang theo tiểu ý không thể che giấu.

Lúc này gia đình chạy vào bẩm báo: “Lão thái gia, lão gia bọn họ đã rời khỏi cung sắp về đến rồi.”

Sầm Minh Kiệt phát mạnh tay áo bảo bọn họ ra đón tiến, bản thân ngồi oai vệ trên chủ vị nhưng cổ vẫn rướn ra phía đại môn, sắc mặt khấn trương cực kỳ không giống bình tĩnh của ngày thường. Thương bá nhận lệnh lập tức ra ngoài nghênh đón.

Trước đại môn Sầm phủ người đứng đầy, vừa thấy đoàn người ngựa hướng bên này đi tới liền cùng nhau quỳ xuống nghênh đón. Sau đại môn là một bức bình phong bằng đá chắn ngang có chạm trổ hình chữ ‘Vũ’ thật to rất oai phong.

Phí Khả Doanh ôm lấy Sầm Hảo Nguyệt xuống ngựa khẽ gọi: “Nguyệt nhi, chúng ta về đến nhà rồi, mau thức dậy thôi.”

Bên kia Sầm Hảo Lâm được Sầm Bí Uy gọi dậy bế xuống ngựa. Hắn vừa mở mắt ra liền kháng nghị: “Cha không được ôm nhi tử nữa.” Vì sao cha cùng nương suốt ngày ôm hắn như vậy, hắn không phải nữ nhi, muốn ôm cũng phải ôm tiểu tỷ tỷ mới đúng.

“Được được.” Sầm Bí Uy bất đắc dĩ thỏa thuận đặt hắn xuống.

Hai tiểu gia hỏa đưa tay dụi mắt nhìn Sầm phủ to lớn. Lại nhìn đám người đang quỳ ở đại môn, lại nhìn bách tính xung quanh nghị luận đến ồn ào.

Sầm Hảo Lâm lần đầu thấy được tràng cảnh này nên rất kích động. Mắt mở thật to, đôi đồng tử đảo liên tục nhìn hết thấy đang xuất hiện trước mắt, hắn chạy đến bên Phí Khả Doanh nắm lấy cái chân nhỏ của Sầm Hảo Nguyệt: “Nguyệt nhi, chỗ to đẹp này là nhà của chúng ta nha.”

Sầm Hảo Nguyệt thì ngược lại, nàng xem phim cổ trang không ít đương nhiên sẽ không ngạc nhiên với điều trước mắt. Lại nói lúc trước nàng vốn là một thiên kim hắc đạo, ba nuôi của nàng chính là thích loại kiến trúc cổ này.

Phí Khả Doanh mỉm hôn lên trán nữ nhi rồi đặt xuống. Bao lâu nay nàng chưa hề nghĩ đến sẽ trở về Sầm gia a. Sầm Bí Uy bước đến bên ba mẫu nữ, khoe miệng kéo lên nụ cười mãn nguyện. Gần năm năm rồi, rốt cuộc cũng có thể đoàn tụ rồi.

Thương bá chạy đến nói: “Lão gia, phu nhân, lão thái gia đang đợi mọi người bên trong a.” Tuy nói với người khác nhưng mắt là nhìn người khác. Hai tiểu oa nhi quả thực rất giống nhau, đây khiến hắn cảm thấy như nhìn thấy Sầm Bí Uy lúc nhỏ vậy, cho dù muốn ngụy tạo cũng không thể a. Lại nói Sầm Bí Uy là do hắn nhìn từ trong bụng ra làm sao hắn có thể nhận nhầm được.

Sầm Bí Uy ứng lời liền nắm tay Phí Khả Doanh bước vào trong. Hắn vốn là muốn nắm tay một trong hai tiểu gia hỏa cùng bước vào nữa, nhưng Sầm Hảo Lâm lại trước một bước nắm tay Sầm Hảo Nguyệt nói:

“Nguyệt nhi đừng sợ, có ta bảo vệ ngươi.” Vì hắn nghe được nàng không muốn đến kinh thành nghĩ nàng sợ nên mới nói như vậy.

Sầm Hảo Nguyệt bĩu môi nhìn hắt mĩa mai nói: “Bản thân người sợ đến toát mồ hôi còn ở đây to mồm muốn bảo vệ ta, tự lo cho mình trước đi.” Tuy là nói như vậy nàng vẫn nắm lấy tay hắn, dù gì cũng quen rồi còn gì. Mồ mắt ra đến thế giới này, cả hai lúc nào cũng cùng nhau cơ mà.

Sầm Hảo Lâm đỏ mặt cười hì hì, hắn quả thật có chút sợ. Tuy soái cha kể cho bọn hắn nghe không ít về vị gia gia chưa từng gặp mặt nhưng vẫn không tránh được có chút tim đập nhanh không ngừng.

Hai tỷ đệ cùng nhau theo soái cha mỹ nương bước vào trong, vòng qua tấm bình phong bằng đá chính là một con đường trải đầy đá phẳng được xếp thẳng hàng để bước vào tiền thính. Hai bên hoa mai nở vàng rơi đầy khắp sân. Ngoài ra giữa rừng hoa mai kia mỗi bên còn có hai con đường đá khác dẫn đến nơi khác nữa.

Cả hai tỷ đệ chậm rãi bước thưởng cảnh nên bị soái cha mỹ nương bỏ lại phía sau một đoạn khá xa. Khi đứng ở cửa tiền thính nhìn thấy Sầm Bí Uy cùng Phí Khả Doanh quỳ xuống dập đầu. Trước bọn họ có một lão nhân gia tuổi gần năm mươi oai vệ mắt thẳng tắp nhìn vào mình, chính là gia gia của hai người Sầm Minh Kiệt.

Sầm Minh Kiệt là công thần hai triều, là quốc công nên hoàng thượng rất coi trọng Sầm gia càng phải nể hắn ba phần. Tuy tuổi có chút lớn nhưng vẫn là giữ được khí chất uy nghiêm, phải nói chính là đẹp lão, có thể gọi là soái gia gia.

“Đứng lên đi, dọc đường vất vả rồi.”

Phí Khả Doanh được Sầm Bí Uy đỡ đứng lên rồi ngồi vào vị trí của mình.

Sầm Bí Uy cũng ngồi trên chủ vị nhìn hai tiểu gia hỏa mỉm cười đầy ôn hòa nói: “Lân nhi, Nguyệt nhi mau bước vào đây gọi gia gia đi.”

Sầm Minh Kiệt đưa đôi mắt sát bén phóng lên người hai tiểu gia hỏa giống nhau như hai giọt nước ở ngoài cửa. Tim đập không ngừng sắc mặt cũng trông mắt cũng bắt đầu đỏ lên. Không thể nghi ngờ nữa, y hết Sầm Bí Uy lúc nhỏ a.

Sầm Hảo Nguyệt vừa đảo mắt thấy được bên bàn có hồng bao a, mâu tử nàng sáng rực nắm tay tiểu đệ đang ngây ngô bên cạnh nhanh chóng kéo vào trong tiền thính. Khi cả hai tiến đến trước mặt của Sầm Minh Kiệt, nàng mỉm cười tươi tắn, nhu hòa vô cùng thiên chân gọi một tiếng: “Gia gia.”

Sầm Minh Kiệt nghe được liền cực kỳ xúc động lấy một hồng bao trên bàn đưa cho tôn nữ của mình: “Ngoan gia gia tặng Nguyệt nhi.” Sầm gia năm đời rồi không có tôn nữ nha.

Sầm Hảo Lâm đang chình lảng bị kéo lập tức hồi thần, ngoan ngoan hướng Sầm Minh Kiệt gọi: “Gia gia.” Ánh mắt trong suốt như nước nhìn thẳng người trước mặt có hơi run vì khẩn trương.

Sầm Minh Kiệt cười ha hả cũng đưa một hồng bao cho hắn nói: “Lân nhi có phải không, gia gia cũng tặng cho người một hồng bao.”

Hắn đưa tay kéo hai tiểu gia hỏa ôm vào trong lòng rồi quay sang Sầm Bí Uy bật cười đến mãn nguyện nói: “Sầm gia có hậu rồi, lại còn có tôn nữ nữa. Hai tiểu gia hỏa này y hệt người lúc nhỏ, ta nhìn một mắt là nhận ra ngay.”

Bên này hai tiểu gia hỏa vừa nhận được bao đỏ liền hí hửng không thôi, mặc cho bị kéo đi ôm ấp cũng không hề có phản ứng. Cho đến khi...nghe được cái câu bên trên.

Sầm Hảo Lân nghe giống cha lúc nhỏ liền hớn hở cười tùm tùm. Hắn cũng muốn giống cha oai phong như vậy. Sầm Hảo Nguyệt thì ngược lại nha.

Lúc đầu nàng vừa nghe hắn nói có tôn nữ thế là có phải nàng ở Sầm gia địa vị sẽ cao không? Đại não còn chưa kịp xử lý vấn đề trên thì lại nghe mình giống soái cha liền mạnh mẽ ngẩng đầu lên nhìn Sầm Bí Uy đang cười đến híp mắt ở cách một cái bàn.

Tuy soái cha lớn lên đẹp mắt nhưng là nàng làm sao giống hắn được. Trông mắt bắt đầu đỏ lên không ít, mũi cũng sụt sịt mà theo. Lý nào lại như vậy, nàng sao lại giống nam nhân được, sau này sẽ bị gọi là nam nhân bà a, không muốn không muốn đâu.

Thế là chưa đầy năm giây nàng bật khóc tu tu khiến cả tiền thính nhón nháo cả lên. Mọi người là kinh hách lông ngóng tay chân không biết nên làm gì, trong đầu chỉ có một câu ‘vì sao tiểu nữ oa lại khóc?’

Sầm Minh Kiệt vội vàng bế nàng lên khấn trương vỗ vỗ lưng an ủi: “Nguyệt nhi vì sao lại khóc?” Kỳ thực trong lòng cực kỳ hoảng loạn a, hắn còn chưa từng dỗ tôn nữ lại cũng chưa từng thấy có người dỗ tôn nữ a. Nên làm sao cho phải nha.

Sầm Hảo Lân cố kiễng chân chòm người, vươn tay nhỏ véo véo hai gò má bị lệ làm ướt đầm của tiểu ỷ tỷ: “Nguyệt nhi lúc nào cũng khóc như vậy, gia gia không cần ngạc nhiên đâu.”

Tên tiểu đệ đệ đáng ghét này, hắn giống soái cha thì vui rồi, nàng giống soái cha làm sao vui được. Nghĩ đến sau này bản thân lớn lên giống như Sầm Bí Uy mặc váy vậy lại càng khóc to hơn.

Sầm Bí Uy vội đứng dậy bế nàng lên dụ dỗ: “Lát vi phụ cũng đưa hồng bao cho Nguyệt nhi được không?” Đường như hắn bắt được yếu điểm của nữ nhi này rồi, chỉ là muốn thử xem một chút thôi. Lúc này hắn thấy nàng đứng ở cửa thềm thường nhìn chăm chăm hồng bao trên bàn liên tục nuốt nước bọt a.

Quả nhiên hai từ ‘hồng bao’ có tác dụng phi thường to lớn, Sầm Hảo Nguyệt lập tức ngưng khóc: “Nhớ đấy nhé, không được nuốt lời đâu.” Nàng bắt đầu học tiết kiệm tiền được rồi. Sau này nhất định trở thành đại tư sản. Ở đây có phẫu thuật thẩm mỹ không vậy, nàng muốn đập hết xây lại a.

“Được.” Sầm Bí Uy cười ha hả đáp ứng, nữ nhi là thích ngân lượng nha. Chỉ cần có ngân lượng nàng lập tức ngoan ngoãn ngay.

Thấy Sầm Hảo Nguyệt không khóc nữa mọi người thở phào nhẹ nhõm. Trong phủ lần đầu xuất hiện tiểu nữ oa nên bọn họ có chút bối rối a. Phí Khả Doanh cùng Sầm Hảo Liên cũng quen với việc tiểu nữ oa thường xuyên khóc lóc rồi, bọn họ ngoài dễ ngọt thì không có khắt trương gì nữa.

Lúc này bốn di nương xinh đẹp váy áo thướt tha và toàn bộ đều nhỏ tuổi hơn Sầm Hảo Nguyệt ở hiện đại, lần lượt bước đến quỳ xuống dâng trà cho Phí Khả Doanh. Bọn họ đều là sau khi Phí Khả Doanh mất tích mới được hoàng thượng cùng đám đại thần đưa vào Sầm phủ, ý chúc Sầm gia mau chóng có con nối dòng. Đáng tiếc lâu như vậy bụng vẫn là không có động tĩnh. Mấy năm Sầm Bí Uy đi đánh giặc thì không nói, mấy năm hẩn ở phủ cũng như vậy.

Tuy Sầm Bí Uy là thương tiếc thê tử mất tích nhưng vì hương hỏa Sầm gia vẫn là phải thay phiên cùng đám nữ nhân này chung đụng. Chỉ là hẩn không có lưu lại qua đêm, cũng không có phát sinh tình cảm với các nàng mà thôi.

Sầm Hảo Nguyệt nhìn bọn họ rồi nhìn vị soái cha đang bế mình trên tay liền nhếch môi ghét bỏ. Đám nam nhân cổ đại chẳng tên nào đáng tin cả. Nhưng cũng không thể trách hẩn nha, những người có nhiều hài tử cũng sẽ có nhiều thiếp thất, đừng nói chi hẩn không có hài tử a.

Sầm Minh Kiệt liền cho gọi hết tất cả mọi người trong phủ đến để hai tiểu gia hỏa nhận biết. Sau đó hẩn cau mày không vui hừ một tiếng, lạnh giọng phân phó: “Mau đi gọi nhị phu nhân ra đây, thân làm kẻ thất đến giờ này vẫn không xuất hiện còn ra thể thống gì nữa.” Do ban nãy vui quá nên không chú ý đến nữ nhân này không ở nha.

Thương bá tiếp nhận mệnh lệnh lập tức cho người đi làm theo yêu cầu của Sầm Minh Kiệt.

Sầm Hảo Liên nhìn nhìn rồi không nói gì mà chỉ ngồi ăn trái cây trên bàn. Mặc kệ đám người này làm gì, hẩn đói hẩn phải ăn. Lại nói hẩn nghe cũng có hiểu gì đâu thế nên không cần phải lãng phí thời gian.

Sầm Hảo Nguyệt nhìn Phí Khả Doanh tâm trạng lập tức u ám, hóa ra soái cha có kẻ thất luôn rồi. Mà cũng không trách được, mỹ nương mất tích hơn bốn năm năm rồi chứ ít gì. Nếu là tìm không ra thì không lẽ vì mỹ nương mà diệt môn sao.

Chỉ là trên mặt của Phí Khả Doanh không hề xuất hiện biểu tình gì. Có lẽ cũng là sớm đoán trước được, hay là nữ nhân cổ đại bắt buộc đều phải chịu cảnh này? Nàng nghĩ đến đây lại thâm thở dài một phen, ở cổ đại nữ nhân chính là không đáng một phen tiền, nữ quyền cũng không có a.

Mắt của Sầm Bí Uy trợn to ra như thể bản thân nghe nhầm, qua nửa ngày trời mới hỏi qua hồn hỏi: “Phụ thân, nhị phu nhân nào?” Kẻ thất? Ở đâu ra? Hẩn đâu có lập đâu.

Sầm Minh Kiệt nhấp một ngụm nước trà nóng nha hoàn mới châm rồi thở dài nói: “Lúc người xuất binh

không lâu thì hoàng thượng bảo Sầm phủ không có người chăm nom, ta lại không có nhiều thời gian, Sầm gia lại không có con nối dòng nên ba nữ nhi của Mễ lục sự Mễ Ngải Tư cho người vi kế thất. Ta cũng có từ chối bảo người chưa về không nên như vậy nhưng hoàng thượng không cho phép.” Nếu sớm biết tìm được Phí Khả Doanh lại có thêm hai bảo bối khả ái thế này thì hẳn liền luôn cái mạng già cũng quyết phản đối cho được.

Phí gia là dòng dõi hương thư ở chức chính lục phẩm thiếu khanh, Phí Khả Doanh tuy là thứ xuất lại còn được một kỹ nữ thanh lâu sở sinh không hề cao quý. Lúc đầu hẳn phản đối không để nàng ngồi chính thể vị. Sầm Bí Uy lại ngoan cố thế là hẳn cho hết người này đến người khác đi thử nàng. Đến khi hẳn đích thân đi thử liền cũng mười hai phần hài lòng. Thế là ngay hôm đó hẳn đích thân đưa tam sính lục lễ đến Phí gia cầu thân.

Sau khi nàng gả đến Sầm gia, mọi chuyện nàng lo liệu cực kỳ chu toàn, đến từng ngõ ngách trong phủ để hẳn không chê vào đâu được. Đáng lý hẳn liền nghĩ đến chuyện sắp có tôn nhi thì Sầm Bí Uy lại bị Thôi Phiến Phiến hạ được rồi thú về phủ.

Chuyện này cũng không tính đi, lại còn gây ra một phen náo loạn khiến hẳn suýt chút nữa mất đi nhi tức tốt như vậy. Khi sự thật phơi bày ra ánh sáng hẳn vừa vui lại vừa buồn. Nhi tức được rửa tội oan nhưng lại tìm không thấy người. Vốn nghĩ sau năm năm tiếp tục vẫn không thấy tung tích liền lập bài vị, cũng may, đoàn tụ cả rồi. Đều do tổ tiên phù hộ a.

Sầm Bí Uy nhìn sang Phí Khả Doanh bày ra vẻ mặt không cam lòng. Nữ nhân kia cũng vào phủ lâu như vậy rồi nhất định không trả lại được. Phí Khả Doanh cũng nhìn hẳn mỉm cười nói: “Đã vào cửa liền là người của Sầm gia rồi, lại là hoàng thượng ban cho.”

Nàng không trở về một là không muốn đối mặt với nghị luận của thiên hạ, hai là không muốn gặp Thôi Phiến Phiến, ba là không muốn gặp vị trưởng phu không tin tưởng mình, thế nên chuyện thị thiếp nhiều như vậy nàng cũng dự tính trước. Là do nàng không trở về không thể trách ai được.

Sầm Minh Kiệt dùng ánh mắt đầy thương cảm nhìn nhi tức của mình, rất lâu mới thở dài nói: “Ủy khuất người rồi.”

Lúc này hạ nhân chạy đến bẩm báo: “Hồi lão thái gia, nhị phu nhân cảm nhiễm phong hàn không thể rời giường, lúc sáng vốn cho nha hoàn đến thông báo nhưng bệnh tình trở nặng nên đến giờ lão thái gia mới không nhận được tin tức.”

Vì hạ nhân trong phủ vì chuyện ba mẫu nữ trở về mà loạn cào cào nên Sầm Minh Kiệt điều hết hạ nhân đi chuẩn bị. Người bên viện của Mễ Ngải Tư cũng bị điều đi, chỉ lưu lại một nha hoàn thiếp thân cho nàng ta.

Phí Khả Doanh nghe như vậy liền nói: “Vậy liền phải đến xem nhị phu nhân trước, đã thỉnh đại phu chưa?” Tuy không biết nữ nhân này thế nào, nhưng nếu là như Thôi Phiến Phiến lại to gan chạm vào hai bảo bối của nàng, nàng nhất định không lưu tình.

Sầm Bí Uy nghe vậy liền nhỏ giọng nói với nữ nhi: “Nguyệt nhi ở đây cùng Lân nhi và gia gia, vi phụ cùng

nương người đi một chút.”

“Ân.” Sầm Hảo Nguyệt gật đầu đáp ứng.

Được đặt xuống đất, nàng nhìn theo bóng lưng của Phí Khả Doanh cùng Sầm Bí Uy hành lễ xong rồi đi trong đôi mắt vốn long lanh kia lại xuất hiện một tần sương. Đây là ra oai phủ đầu đi? Do Mẹ Ngải Tư được hoàng thượng đích thân ban hôn nên so với Phí Khả Doanh thì có mặt mũi cao hơn.

Sầm phủ nhiều nữ nhân như vậy sợ là ngày qua muốn thái bình cũng khó nha.

12. Chương 12: Ngân Lượng Vi Thượng

Sau khi đám người rời đi, Sầm Minh Kiệt đưa hai tiểu gia hỏa đi xem viện của bọn họ.

Sầm Hảo Lân là trưởng tử đích tôn nên được ở viện phía đông tên Phong Liêm viên, đây vốn để dành từ trước cho hắn. Sầm Hảo Nguyệt hừ một tiếng cực chua đúng là làm nam nhân sống ở cổ đại mới tốt. Viện của hắn tốt như vậy vừa có hoa có cây có nước, tóm lại chính là muốn cái gì có cái đó. Nàng cũng có sẵn một viện ở phía nam, nhưng viện đó toàn hoa với hoa cùng một cái lương đình nàng không thích nha. Thế là nàng chọn một viện khác nhỏ hơn gọi là Trúc viên.

Bên trong Trúc viên là ngoài trừ một gian chính hai lầu cùng hai nhĩ phòng ở bên trái thì phía trước là một rừng trúc rậm rạp, phía dưới rừng trúc là một mảng phủ xanh thoạt nhìn khiến cho người có cảm giác thư thái. Giữa gian nhà cùng rừng trúc là một sân rộng được khắc một ấn tròn to với hoa văn rất lạ bằng đá trắng.

Sầm Minh Kiệt không phương hướng của viện đó không hợp với thân phận của nàng. Nàng bảo mình thích thiết kế của viện đó. Thế là Sầm Minh Kiệt cho người thay đổi kiến trúc của nam viện y như cái viện nàng chọn rồi đặt là Trúc viên.

Thế là hôm sau cả kinh thành đều huyền náo ngưỡng mộ Sầm Hảo Nguyệt. Quả nhiên là tôn nữ năm đời mới xuất hiện ở Sầm gia, mới hôm nào còn nghe Sầm quốc công chạy tới chạy lui tìm người xây viện cho tôn nữ hiện vừa về nàng không thích liền xây mới a. Sợ là nàng muốn tiên muốn trăng cùng sao trời Sầm quốc công cũng sẽ mang về cho nàng a!

Chọn viện xong cả ba bước ra phòng ăn dùng bữa trước, viện thì phải đợi hạ nhân chuẩn bị xong mới vào ở được. Còn Trúc viên của Sầm Hảo Nguyệt thì còn phải đợi hơi lâu nha.

Sầm Minh Kiệt cùng Sầm Bí Uy bàn bạc về lễ nhận tổ quy tông cho cả hai. Phí Khả Doanh lâu lâu cũng thêm miệng một chút. Đường nhiên hai nhân vật chính không được hỏi đến, mà cả hai cũng chẳng buồn quan tâm vì thức ăn ngon đang ở trước mắt a.

Dùng xong bữa Sầm Hảo Nguyệt to giọng tuyên bố: “Người ta ở cùng viện với gia gia cho đến khi Trúc viên hoàn thành.” Nàng suy nghĩ kỹ rồi, soái gia gia thích tôn nữ như vậy thì nàng càng phải ôm chân lớn của hắn. Nếu sau này bị bắt gả cho tên nam nhân hoa tâm nào đó soái gia gia sẽ luyến tiếc nàng nên nhất định là người đầu tiên phản đối.

Còn chưa nghe ai phản đối đã vang lên tiếng cười to đầy thỏa mãn của Sầm Minh Kiệt. Sầm gia năm đời mới có tôn nữ đương nhiên là hắn có phần thương yêu Sầm Hảo Nguyệt hơn Sầm Hảo Lâm một chút, nhưng chỉ là một chút thôi.

“Được, liền quyết định như vậy đi.”

Nhớ lại cung yến, Lâm nhi tối nay phải cùng tham dự yến tiệc, phải hành lễ với trưởng bối. Nếu Nguyệt nhi ngoan ngoãn nghe lời vì phụ liền cho một lượng bạc, có được không?”

Nhớ lại hắn liền nói: “Đương nhiên Lâm nhi cũng không ngoại lệ.”

Sầm Hảo Lâm vốn muốn mở miệng kháng nghị nghe xong liền tiếp tục ăn. Thức ăn ngon như vậy khiến hắn ăn không muốn buông đũa, mặc dù bụng đã no nhưng miệng vẫn muốn ăn.

Sầm Hảo Nguyệt nghe xong liền buông đũa xuống mười ngón tay liên tục chạm vào nhau rồi tách ra, tách xong lại chạm vào, miệng nhỏ mấp máy quyết định: “Hành lễ với một người là một lượng bạc, hoàng thượng hoàng hậu sẽ là hai lượng bạc.”

Phí Khả Doanh có chút choáng váng rồi. Nàng biết nữ nhi của mình là yêu bạc từ lúc nàng lừa bạc của Cù lão gia. Nhưng là không nghĩ đến mức thế này nha.

“Hậu bối hành lễ với trưởng bối là việc kinh thiên địa nghĩa làm sao phải có bạc mới làm?”

“Vì bắt người ta quỳ tốn sức lực phải dùng bạc bù lại nơi thiếu hụt.” Phí Hảo Nguyệt nhanh miệng đáp. Đương nhiên không phải ai nàng cũng hành lễ nha, phải lựa chọn đối tượng kính trọng mới hành lễ chứ.

Phí Khả Doanh á khẩu không thể đáp, ánh mắt lập tức đảo quanh tìm cứu viện. Sầm Minh Kiệt cười ha hả, tôn nữ của hắn rất thú vị nha.

“Vậy có phải tham gia cung yến cũng phải thu bạc luôn không?”

“Ân, năm lượng cho một lần tiến cung.” Không chút do dự Sầm Phí Nguyệt liền gật đầu.

Mọi người trên bàn bắt đầu dĩ cười khổ. Sầm gia chuẩn bị xuất hiện hậu đại yêu bạc đến mờ mắt rồi. Nàng còn nhỏ đã có tính cách thế này, xem ra sau này phải giáo dục lại nha, nếu là bị người dùng nhược điểm này lợi dụng nhất định bất lợi.

Qua bữa ăn, Sầm Hảo Nguyệt nắm tay soái gia gia Sầm Minh Kiệt đến Khang Tĩnh cư. Ở đây là một viện cực kỳ yên tĩnh chỉ có một cây hoa mai đại thụ bên dưới là một bộ bàn ghế đá, ở bên mỗi cột gỗ to của hành lang đều được đặt một cột đá cao chừng một thước được điêu khắc tinh xảo. Bên trên đặt chậu bồn cảnh (Luna: Bonsai) được tĩa tốt tinh xảo.

Sân viện to được đặt hai giá binh khí bằng gỗ thông, bên trên cắm tổng cộng mười sáu cây binh khí dài với các loại kiểu dáng khác nhau. Đây chính là khiến Sầm Hảo Nguyệt nhìn đến không rời mắt.

Sầm Minh Kiệt thấy như vậy liền đưa nàng bước đến nói: “Muốn thử chút không?” Nhìn ánh mắt ham muốn của tôn nữ hắn mới hỏi như vậy. Nếu là nàng thực sự thích binh khí, có hứng thú với võ thuật hắn đương nhiên là cao hứng nhất định mang như thứ bản thân biết truyền hết cho nàng cùng Sầm Hảo Lân a.

“Ân.” Sầm Hảo Nguyệt lập tức gật đầu. Từ nhỏ nàng đã được thử sử dụng rất nhiều loại binh khí. Thứ nàng dùng tốt nhất chính là ám khí, súng lục và uyên ương song đao.

Sầm Minh Kiệt đưa tay tùy tiện lấy một cây kích đưa cho nàng nói: “Cây này ta gọi nó là Lai Viễn kích, được một nghệ nhân đến từ xa đến kinh thành làm nên. Đây cũng là vũ khí đầu tiên ta chọn khi thi võ trạng nguyên.”

Sầm Hảo Nguyệt đưa hai tay cố sức giữ lấy cây kích cao hơn mình lại nặng hơn mình. Khuôn mặt tiểu nữ oa của nàng nhăn nhăn đỏ bừng cực kỳ đáng yêu: “Nặng quá người ta không thích.”

Sầm Minh Kiệt vuốt râu ngửa đầu cười ha hả đưa tay thu lại cây kích đặt lên giá rồi nói: “Đội thân thể người tốt hơn gia gia cho người xem thêm những thứ khác, được không?”

“Được.” Sầm Hảo Nguyệt cực kỳ hăng hái với lời đề nghị này. Nàng có Taekwondo hộ thể khi không có vũ khí, lại còn biết sử dụng ba loại vũ khí. Chỉ là, ở đây không có súng nha.

Sầm Minh Kiệt cực kỳ hài lòng với tôn nữ của mình, nàng không như mấy tiểu thư khuê các nha, đúng là có tinh thần võ tướng. Hắn xoa đầu nàng nói: “Nghỉ ngơi trước đi, tối nay phải tiến cung đi dự yến.”

Sầm Hảo Nguyệt nhìn hắn hồi lâu mỉm cười không đáp bước vào phòng được chỉ định. Để hài ở bên ngoài, nàng mang vớ trắng bước vào, giường thấp to rộng được trải đầy nệm nhuyển, bên trên có trướng幔 thúy lục sắc rũ xuống.

Bên chiếc bàn vuông thấp nhỏ có hai cái ghế đối diện nhau. Trên bàn có đặt một bộ ấm trà. Chính giữa gian phòng là một lư hương to hình trụ dùng để sưởi ấm mùa lạnh, bên trên có một gian nhỏ bằng cái nắm tay để đốt hương liệu.

Mùi hương đang tỏa trong căn phòng này là hương liên hoa tươi mát. Nàng bước đến ngửi một cái, mùi hương tươi mát kia tràn ngập lòng ngực của nàng.

Hôm nay cũng là một mỗi rồi, nàng lăn lên giường thế nào ngủ thôi.

————Phân Cách Tuyển Luna Huang————

Trời gần ngả chiều, Sầm Hảo Lân lon ton thay xong một thân y phục rồi chạy đến phòng của Sầm Hảo Nguyệt. Hắn đưa tay lên véo gò má của nàng gọi: “Nguyệt nhi mau thức dậy chuẩn bị tiến cung.” Do tóc hắn còn rất ít nên ngọc quan trên tóc cứ treo lủng lẳng như sắp rơi thế là hắn tháo xuống luôn.

Sầm Hảo Nguyệt đang ngủ lại bị tên tiểu tử quấy rối liền khó chịu hất tay hắn ra: “Ai cho phép ngươi chạy vào phòng của ta?”

Sầm Hảo Lân cười hì hì vùi đầu vào chăn nệm bên cạnh nàng cọ cọ mặt: “Ta hôm nay thức dậy không thấy Nguyệt nhi nên mới đi tìm nha.” Hắn đã quen thức dậy liền thấy được tiểu tử tỷ bên cạnh, giờ đây không thấy có chút không quen rồi.

“Đúng là tiểu hài tử, còn dám mở miệng tuyên bố phải bảo vệ ta cùng nương.” Sầm Hảo Nguyệt bĩu môi mĩa mai tiểu đệ đệ nhà mình, cứ đánh người như vậy để làm gì nha.

Lúc này Phí Khả Doanh cũng từ bên ngoài bước vào lại còn mang theo vài nha hoàn bà tử: “Các người vẫn còn chưa tỉnh sao? Sắp đến giờ rồi, đi trễ sẽ không tốt đâu.”

“Vậy thì không cần đi nữa thôi.” Sầm Hảo Nguyệt ngồi dậy đan hai tay vào nhau rồi giơ cao lên, thân người nghiêng trái lại nghiêng phải kéo giãn gân cốt.

“Không cần năm lượng nữa sao?” Sầm Hảo Lân cũng ngồi dậy vô cùng ngạc nhiên hỏi. Chẳng phải lúc này trên bàn ăn còn vui vẻ đáp ứng sao, giờ lại đổi ý rồi.

“Năm lượng đến giờ ta còn chưa thấy đây.” Sầm Hảo Nguyệt sinh khí đưa hai tay chống hông hừ hừ vài tiếng.

Sầm Bí Uy cũng bước vào mang theo năm lượng bạc đưa cho hai tiểu gia hỏa: “Đây mỗi người năm lượng.” Cũng may là hắn không có nuốt lời nha, trí nhớ của hai tiểu gia hỏa này thật tốt a.

Phí Khả Doanh bên này cũng vắt xong khăn lau mặt đưa cho Sầm Hảo Nguyệt. Bởi vì nữ nhi này của nàng không thích nàng giúp lau nên cũng không còn cách nào khác.

Sầm Hảo Nguyệt nhận lấy rồi nhẹ nhàng chấm chấm lên mặt, rất lâu mới xong. Sầm Hảo Lân cười hề hề giải thích cho soái cha đang ngờ ngác đứng bên giường: “Mỗi lần Nguyệt nhi lau mặt đều là như vậy.”

Sầm Bí Uy nhìn mà ngao ngán, nữ nhân trang điểm ăn vận là lâu nhất. Hắn kéo Sầm Hảo Lân ra ngoài mặc đám nữ nhân làm gì thì làm. Bản thân hắn giúp Sầm Hảo Lân mang lại ngọc quan còn dặn dò thêm

vài thứ.

Rất nhanh ba lớn hai nhỏ của Sầm gia rời phủ tiền cung dự yến.

13. Chương 13: Hoàng Thượng Không Phạt

Nhân vật chính của ngày hôm nay chính là đám người của Sầm gia. Mọi người có mặt ở Thừa Càn điện luôn miệng nghị luận cùng chờ đợi nhân vật chính.

Hai tiểu gia hỏa ngồi xe ngựa tiến cung, Sầm Hảo Lân vẻ mặt đầy mong đợi luôn miệng hỏi Phí Khả Doanh đủ điều. Đáng lẽ hắn sẽ cùng soái cha cưỡi ngựa nhưng cái ngọc quan trên tóc chỉ cần động mạnh sẽ rơi xuống nên mới ngồi xe ngựa như nữ nhân vậy. Sầm Hảo Nguyệt lại cầm lấy hà bao nhỏ đựng năm lượng bạc ít ỏi vẻ mặt mong chờ hà bao to lên.

Sầm Minh Kiệt cùng Sầm Bí Uy lại cưỡi ngựa ở hai bên xe ngựa. Nghe được âm thanh háo hức cười khúc khích của Sầm Hảo Lân tâm trạng cũng vui vẻ. Chỉ là, vì sao không nghe giọng của Sầm Hảo Nguyệt? Tiểu nữ oa phải nói nhiều một chút mới đúng chứ.

Đến cung môn hai tiểu gia hỏa vận y phục màu sắc y hệt nhau cùng Phí Khả Doanh bước xuống xe ngựa cùng tiến đến Thừa Càn điện. Trên đường đi mọi người đều nhìn đến trở mắt, long phụng song bào nha. Tiếng nghị luận ngày một nhiều, ngày một to tiếng truyền vào tai mỗi một người trong Sầm gia.

“Thật không ngờ Sầm gia tưởng chừng hết hy vọng lại đột nhiên báo tam hỉ lâm môn.”

“Hai tiểu hài tử Sầm gia thật đáng yêu, lại giống y như đức.”

“Ta cũng mong có hai tiểu hài tử như vậy a.”

“...”

Sầm gia ai ai cũng vui vẻ ngoài trừ Sầm Hảo Nguyệt. Nàng vừa nghe là đám người bảo mình giống Sầm Hảo Lân, lại nhớ đến Sầm Minh Kiệt bảo mình sống Sầm Bí Uy đột nhiên lại tu tu khóc to lên. Cước bộ dừng lại, đầu nhỏ ngửa lên cao mở to cổ họng khóc to. Nàng không muốn đâu.

Sầm Hảo Lân vội vàng quay sang nụ cười háo hức cũng bị hắn thu lại: “Nguyệt nhi vì sao khóc?” Tiểu tỷ tỷ này của hắn vì sao lúc nào cũng có thể khóc như vậy cơ chứ? Chẳng phải đang rất vui vẻ sao?

Sầm Bí Uy vội vã bế nữ nhi lên đỡ dành, ai ngờ nàng lại còn khóc to hơn giãy giụa không cho hắn chạm vào. Sầm Minh Kiệt thấy vậy vội vã vươn tay tiếp nhận: “Nguyệt nhi ngoan, đừng khóc, gia gia bế người.”

Ngồi trong lòng của Sầm Minh Kiệt, Sầm Hảo Nguyệt vẫn còn ảm ức hức hức vài tiếng, nghẹn ngào nói: “Người ta khả ái thế này làm sao giống bọn hần chứ.” Từ nay không cho soái cha đến gần mình nữa, tránh sau này lớn lên giống hần thì nguy to.

Lúc này mọi người biết được nguyên nhân tiểu nữ oa khóc liền phì cười. Hóa ra là không muốn giống nam nhân. Sầm Bí Uy vội vàng dỗ dành nói: “Nguyệt nhi xinh đẹp như vậy lớn lên sẽ là đại mỹ nhân.”

Tâm tình có chút tốt hơn, Sầm Hảo Nguyệt không nhìn soái cha mà chăm chú ôm cổ của soái gia gia. Đầu nhỏ vùi vào hõm cổ của soái gia gia cọ cọ, hy vọng là như hần nói a. Mắt nàng chậm rãi nhắm lại, nhờ cơn gió mát trong ngự hoa viên không biết nàng từ lúc nào đã ngủ mất.

Mọi người tiến vào Thừa Càn điện an vị vào chỗ của mình. Đám quan viên gia quyến liên tục đến chúc mừng không ngừng. Lúc này hoàng thượng hoàng hậu cùng đám phi tần cũng tiến vào mọi người quỳ xuống hành lễ, Sầm Hảo Nguyệt bị âm thanh to mà hùng hồn đó đánh thức.

Lúc này nàng đang ở trên lưng của Sầm Bí Uy, mà hần thì đang cùng mọi người quỳ lạy hoàng thượng a. Hoàng thượng hoàng hậu an vị xong cho miễn mọi người mới đứng lên. Nàng áp má lên lưng soái cha nhìn hai người uy quyền nhất tại thế giới này.

Hoàng hậu đoan trang dung mạo tinh khiết phảng phất cũng là lớn hơn mỹ nương chừng bốn năm tuổi đi. Lấy dung mạo kia thực sự làm động lòng người a. Đám phi tần cũng là mỗi người một vẻ cực kỳ câu hồn.

Hoàng thượng cũng lớn tuổi hơn Sầm Bí Uy một chút thôi. Hần vận một thân hoàng sắc ngồi sòng đôi với hoàng hậu. Đôi mắt tinh anh đảo một lần xuống bên dưới rồi nhìn tiểu nữ oa đang nằm trên lưng cả Sầm Bí Uy nhìn mình không chớp mắt. Hần dời đường nhìn đến tiểu hài tử ngồi ở bên cạnh Phí Khả Doanh, đáy mắt ánh lên chút ngạc nhiên.

Được biết đây là long phụng song bào a, ở đây chưa hề xuất hiện qua long phụng song bào nên hần rất hiếu kỳ đặc biệt dặn dò Sầm Bí Uy dự yển phải mang hai tiểu gia hỏa theo. Được biết hai tiểu gia hỏa này cực giống nhau, như giờ tận mắt thấy cũng không giấu được kinh ngạc.

“Sầm khanh gia, đó là...”

Sầm Bí Uy vẫn chưa biết Sầm Hảo Nguyệt đã tỉnh giấc nên vẫn công nàng đứng dậy hơi khom người cung kính nói: “Hồi hoàng thượng, đây là nhi tử của thần.”

Phí Khả Doanh đỡ Sầm Hảo Lâm đứng dậy nhỏ giọng nhắc nhở: “Lân nhi hành lễ với hoàng thượng đi.”

Sầm Hảo Lâm cực kỳ ngoan ngoãn quỳ xuống hành lễ: “Tham kiến hoàng thượng.” Trong lòng hần đang nghĩ vì sao tiểu tỷ tỷ vẫn chưa tỉnh? Vì sao ở đây nhiều như vậy chỉ bảo mỗi mình hần hành lễ lần nữa?

Hoàng thượng hơi nhíu mày để lộ ý cười: “Đứng lên, đứng lên đi.” Mắt hần nhìn thấy Sầm Hảo Lâm

đứng lên liền nhìn đến Sầm Hảo Nguyệt. Hắn biết Sầm gia năm đời độc đinh không có nữ hài, hiện yêu quý tiểu nữ oa này hơn cũng không có phải không có lý.

Sầm Bí Uy từ mắt của hoàng thượng nhìn lại về phía Sầm Hảo Nguyệt sau lưng mình, vừa lúc thấy nàng cũng đang nhìn hoàng thượng liền đỡ nàng đứng xuống nói: “Nguyệt nhi mau hành lễ với hoàng thượng đi.”

Sầm Hảo Nguyệt đứng ở dưới sàn được lót thảm, đôi hài thêu nhỏ bị tháo ra từ lúc nào rồi, chân nàng chỉ còn một đôi vớ trắng thôi. Nàng nhìn hoàng thượng ở bên trên rất lâu vẫn không động dậy, mà một chút ý tứ hành lễ nàng cũng không có.

Sầm Minh Kiệt ngồi bên cạnh thấy vậy liền đứng lên bước đến giữa đại điện quỳ xuống: “Tôn nữ của lão thần không hiểu quy củ mạo phạm thánh nhan, thỉnh hoàng thượng đừng trách phạt.”

Sầm Hảo Nguyệt bên này lại cười tươi tắn bước đến bên cạnh soái gia gia, đứng thẳng lưng nhìn hoàng thượng nói: “Hoàng thượng nhất định không trách phạt đâu, gia gia việc gì phải quỳ như vậy?”

Đáy mắt của hoàng thượng lại lóe lên nhiều hơn một tia kinh hãi, do nàng nhỏ không biết chuyện hay do uy quyền của hắn không đủ to? Hắn nhìn chăm chăm nàng lại nói: “Làm sao người biết Trẫm sẽ không trách phạt người? Chỉ bằng mọi người hành lễ người chỉ nằm trên lưng Sầm khanh gia Trẫm đã có thể trị tội người rồi.”

Sầm Hảo Nguyệt lại lần nữa hướng hoàng thượng khoe răng cười, hai tay chấp sau lưng tự tin nói ra một tràng: “Lúc này người ta ngủ quên nha, sau đó quá ồn ào mới thức giấc, mở mắt ra đã thấy người ngồi trên đó rồi. Lại nói hành lễ là lúc mới gặp mặt, hiện cũng nói không biết bao nhiêu câu rồi, có người nào nói chuyện xong mới hành lễ không? Đương nhiên trừ hành lễ cáo lui. Mọi người có mặt ở đây đều biết, hoàng thượng là minh quân nhất định sẽ không vì chuyện nhỏ nhặt mà trách phạt đâu.”

Ai ai cũng kinh ngạc nhìn Sầm Hảo Nguyệt chỉ ba tuổi nhưng mồm mép lợi hại. Lời nói của nàng chính là vừa nhỏ râu rồng vừa vuốt đuôi rồng a.

Hoàng thượng nghiêm mặt trừng mắt hỏi: “Ý người là nếu Trẫm phạt thì Trẫm sẽ không phải là minh quân?”

“Người ta không có nói nha, là hoàng thượng tự nói nha.” Sầm Hảo Nguyệt vẫn không để ý đến ánh mắt của soái gia gia liên tục nháy ý bảo nàng không nên nói nữa. Nàng vẫn bình thản chống lại long nhan.

Lúc này trong lúc mọi người nghĩ long nhan phạt Sầm gia thì đột nhiên long nhan thay đổi, tiếng cười ha hả vang vọng cả đại điện: “Sầm ái khanh mau đứng lên, đồng ngôn vô kỵ Trẫm không trách phạt.” Nha đầu này thật thú vị, trước giờ còn chưa người dám cùng hắn nói những lời này đâu.

Sầm Minh Kiệt tạ ơn xong liền bước về chỗ ngồi kéo Sầm Hảo Nguyệt đến bên mình. Chẳng phải lúc đầu đã thỏa thuận hành lễ sẽ có ngân lượng sao, đột nhiên vì sao lại đổi ý không lấy mà chộc mặt rồng không vui như vậy.

Sấm Bí Uy cũng được cho ngồi xuống, hần len lén thở phào một hơi. Đến cùng nữ nhi của hần là giống người nào mà gan to như vậy? Cư nhiên giữa đại điện trước mặt nhiều người nhỏ râu rồng không chút sợ hãi nào. Sấm gia tuy là đời đời đều là sinh ra người gan dạ nhưng cũng không có cái lá gan này a.

Sấm Hảo Lân cũng chạy qua bên tiểu tỷ tỷ, hần ngồi bên cạnh cười hì hì nói. “Ngồi với Nguyệt nhi vẫn là vui hơn ngồi với cha nương a.”

Hoàng thượng nhìn hai tiểu gia hỏa dính lấy nhau liền hỏi. Nói ra mới biết cả hai đã đến tuổi đi học rồi liền nói: “Nếu đã ba tuổi vậy liền tiến cung bắt đầu học đi thôi.”

Đám người Sấm gia còn chưa kịp cao hứng tạ ơn đã thấy Sấm Hảo Nguyệt bên này vỗ bàn bày ra vẻ khó chịu to giọng kháng nghị: “Người ta không học đâu.” Lý nào bắt nàng học cùng một đám tiểu oa nhi chứ. Nàng học đại tam rồi a, lại nói nền giáo dục của nàng tiến bộ hơn ở đây nhiều, làm sao nàng có thể chấp nhận được.

Sấm Hảo Lân nghe vậy liền nhìn tiểu tỷ tỷ mình hỏi nhỏ: “Nguyệt nhi không đi học, không biết chữ làm sao có ngân lượng?” Chẳng phải lúc trước tiểu tỷ tỷ từng nói với hần phải cố gắng học mới có thể kiếm được nhiều ngân lượng sao?

Sấm Hảo Nguyệt khép hờ mắt lại nhìn tiểu đệ đệ ngây thơ của mình, còn chưa kịp đáp thì đã nghe Sấm Bí Uy cùng Sấm Minh Kiệt đồng loạt đứng lên tạ ơn, trước đó còn ném cho nàng ánh mắt khó hiểu nữa.

Buồn bực không chỗ phát tiết thế là hai tỷ đệ chỉ biết ngồi đó ăn lấy ăn để thôi. Hai tiểu gia hỏa ăn xong được cho đi chơi cùng những hài tử khác ở ngoài ngự hoa viên

14. Chương 14: Tiểu Xảo Nhỏ Thôi

Ở ngự hoa viên đám hài tử kia lại nhìn tỷ đệ bọn họ bằng ánh mắt đầy kỳ thị, thế là Sấm Hảo Nguyệt kéo Sấm Hảo Lân đến một bàn đá trong ngự hoa viên ngồi. Nàng đương nhiên biết đám người này chính là thấy mình sinh sống ở thôn quê nên mới bày thái độ a.

Lúc này thì có một nam hài chừng bảy tám tuổi khuôn mặt khá ái cùng một đám hài tử khác bước đến trước mặt bọn họ. Nam hài vận y phục đội kim quan lấp lánh, bên thắt lưng còn có một miếng ngọc bội nữa, hần héch cảm lên hô to: “Các người nhìn thấy bốn vương vì sao không hành lễ?”

Sấm Hảo Nguyệt nhếch môi đưa mắt nhìn nam hài tự xưng là ‘bốn vương’ trước mặt rồi lại nhìn đám hài tử phía sau hần vẻ mặt như xem kịch vui. Mắt thấy Sấm Hảo Lân trượt xuống ghế muốn hành lễ nàng nhanh tay bắt tay hần lại nói: “Vì sao bốn tiểu thư phải hướng người hành lễ?”

“Người mau nói cho bọn họ biết bốn vương là ai.” Nam hài tùy tiện đưa tay chỉ một người trong số hài tử sau lưng mình ra lệnh. Mặt hần thập phần đắc ý, lúc này không hành lễ với phụ hoàng không có nghĩa là

với hắn cũng không hành lễ.

Người được chỉ liền mở miệng giới thiệu: “Đây là thập nhất vương gia, người còn không mau hành lễ.”

Sầm Hảo Nguyệt bình thần nhúng vai nói: “Bổn tiểu thư không tin, nhờ như các người thông đồng lừa chúng ta thì sao?” Bất nàng quỳ xưng thần một tên tiểu tử vất mũi chưa sạch, còn lâu nhé.

Sắt Duệ Kỳ giận đến đỏ cả mặt tròng mắt tiểu nữ oa trước mặt. Trước giờ có ai từng đối xử với hắn như vậy, gặp hắn ai cũng phải hành lễ, hiện tiểu nữ oa này lại dùng thái độ này với hắn là ý gì?

“Người dám không đặt bổn vương vào mắt?”

“Mắt người để ở nơi nào, người bước đến đây xem thử xem, trong mắt của ta toàn ảnh ngược của người đây này, nhìn không thấy liên vu oan ta.” Sầm Hảo Nguyệt chớp chớp mắt ngây thơ nhìn Sắt Duệ Kỳ, đôi môi nhỏ nhếch lên đầy khiêu khích.

Sầm Hảo Lâm hết nhìn tiểu tử lại nhìn đến Sắt Duệ Kỳ không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nhưng hắn cũng cảm nhận được người đến là có ý không tốt với bọn hắn. Chỉ là vẻ mặt kia của tiểu tử tỷ chính là Sắt Duệ Kỳ thua chắc rồi.

“Nếu là vương gia thì là hài tử của hoàng thượng rồi.” Lúc này Phí Khả Doanh có nói cho bọn hắn nghe, hoàng thượng có rất nhiều hài tử, nam hài gọi vương gia, nữ hài gọi công chúa. Nương dặn bọn hắn gặp phải hành lễ, trong cung không được sinh sự.

Hắn lại nói nhỏ với Sầm Hảo Nguyệt: “Nguyệt nhi, nương dặn...”

Sầm Hảo Nguyệt vươn tay chòm người đến bịt chặt miệng của hắn dùng mắt ra hiệu không được nói. Tên tiểu đệ đệ này suốt ngày nương dặn nương dặn, hắn không phiền nàng phiền a.

Sắt Duệ Kỳ không tin tưởng liền bước đến mở to mắt nhìn vào đôi đồng tử của Sầm Hảo Nguyệt. Quả thực hắn thấy được mình ở bên trong nha. Hắn xấu hổ mặt có chút đỏ lên, hừ một tiếng. Đám hài tử kia thấy được cũng im lặng không dám nói gì.

“Thế nào? Sao không nói gì cả?” Sầm Hảo Nguyệt đắc ý nhìn tiểu hài tử bị lừa.

Đúng lúc này vừa hay nàng thấy được đám người của hoàng thượng cũng đang hướng bên này bước đến, nàng dùng ánh mắt trao đổi với Sầm Hảo Lâm.

‘Lát ta làm gì người tùy ý theo là được.’

‘Ân.’

Sấm Hảo Nguyệt lập tức bày ra bộ dáng ủy khuất chôn mặt xuống nhìn đôi bàn tay nhỏ đang nắm chặt vạt váy. Hai vai nàng run run, rồi ôm chầm lấy đệ đệ đang đứng bên cạnh mình nức nở.

Sấm Hảo Lâm bên này vỗ vỗ vai tiểu tỷ tỷ an ủi: “Nguyệt nhi đừng khóc, chút nữa chúng ta nói cho gia gia cùng cha nương nghe có được không?”

Sắt Duệ Kỳ cùng đám hài tử khác hai mặt nhìn nhau không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Đương nhiên lấy tuổi của bọn họ mà nói thì không biết được thế giới này hiểm ác, càng không biết bản thân đang bị thiết kế a.

Hoàng thượng bước đến phía sau còn có đám đại thần nữa vừa lúc nghe được lời này của Sấm Hảo Lâm liền hỏi: “Đây là chuyện gì?”

Đám hài tử vốn là chẳng hiểu thứ gì nghe được hoàng thượng đến mọi người đều quỳ xuống hành lễ, chỉ có tỷ đệ Sấm gia vẫn ở đó, người đứng thì cứ đứng, người ngồi khóc thì cứ ngồi khóc.

Sấm Hảo Lâm liền lên tiếng cáo trạng: “Là bọn họ khi dễ ta cùng Nguyệt nhi.” Màn kịch này hẳn cùng tiểu tỷ tỷ chơi không biết bao nhiêu lần. Mỗi khi có thị thiếp nào của Cù lão gia đến tìm Phí Khả Doanh liền hôm sau gặp được Cù lão gia hai tỷ đệ bọn hắn liền mang chiêu này ra giá họa cho người khác.

Sắt Duệ Kỳ đột nhiên bị chỉ chứng có chút không cam lòng. Hẳn quả thực có ý nghĩ này nhưng là vẫn còn chưa thực hiện được a, làm sao có thể để người khác trước một bước hắc nước bần lên người chứ.

“Phụ hoàng nhi thần không có, nhi thần chỉ muốn đến cùng họ trò chuyện thôi.”

Hoàng thượng nhíu mày muốn xác định sự thực liền nghe Sấm Hảo Nguyệt nghẹn ngào nói: “Hắn nói người ta không để hắn vào mắt, rõ ràng mắt người ta chỉ có hắn vì sao hắn lại nói như vậy?”

Mọi người nghe xong có chút dở khóc dở cười ‘mắt người ta chỉ có hắn’ là ý tứ gì? Sấm Minh Kiệt bước đến bế tôn nữ lên dỗ ngọt, Sấm Hảo Lâm đứng bên cạnh không nói một lời.

Sắt Duệ Kỳ á khẩu, đám hài tử ở phía sau cũng không biết giải thích thế nào. Rõ ràng Sấm Hảo Nguyệt không có nói dối nha.

Hoàng thượng bật cười ha hả nói: “Sau này các ngươi sẽ cùng học với nhau ở Thư Lạc các, nên hảo hảo chiếu cố nhau mới đúng.” Một lời của tiểu nữ oa không nên để trong lòng, huống hồ nàng chỉ mới ba tuổi. Vẫn là để bọn hắn cùng chung đụng với nhau một thời gian nữa mới quyết định vậy. Nhưng nếu thực sự có thể tác hợp liền hợp ý hắn rồi.

Sầm Minh Kiệt vỗ vỗ tôn nữ trong lòng có chút không hiểu cúi xuống nhìn Sầm Hảo Lâm bên cạnh. Mỗi lần Sầm Hảo Nguyệt khóc đều là ngửa cổ há to miệng mà rống, Sầm Hảo Lâm sẽ ở bên cạnh dỗ, nhưng lần này nàng khóc thầm còn hần thì lại chỉ lo cáo trạng a. Lời an ủi lúc này cũng to hơn bình thường nữa.

Sau khi giải tán Sầm Minh Kiệt đưa hai tiểu gia hỏa đến một góc không người, đặt cả hai đứng ở đối diện mình hỏi: “Đến cùng là có chuyện gì?”

“Bọn họ nói Nguyệt nhi không để bọn họ vào mắt, trong khi mắt của nàng có bọn hần nha.” Sầm Hảo Lâm đi đầu phát biểu ý kiến, hần cũng từng bị tiểu tỷ tỷ lừa như vậy. Sau này để ý mắt của nương quả thực cũng có ảnh ngược của hần, rồi lại khi nương nhìn tiểu tỷ tỷ thì ảnh ngược kia thay thế bằng tiểu tỷ tỷ, hần mới phát hiện mình bị lừa.

“Chỉ là như vậy?” Sầm Minh Kiệt nhíu mày nâng giọng hỏi.

“Ân.” Sầm Hảo Nguyệt đưa tay lau mắt không chút do dự gạt đầu. Trước khi đám hài tử kia kịp làm gì thì nàng đã dập tắt hết hy vọng của bọn họ rồi còn có gì mà phát sinh nữa: “Chỉ có như vậy thôi.”

Sầm Minh Kiệt lại nâng cao giọng chút nữa hỏi: “Thực sự?”

Hai tiểu gia hỏa đồng loạt gạt đầu, thấy vậy hần cũng là bất lực nói: “Đó là thập nhất vương gia sau này gặp phải hành lễ có biết không?”

Bày ra vẻ ngây ngô Sầm Hảo Nguyệt mở miệng hỏi: “Vì sao phải hành lễ với hần chứ?” Vương gia thì lớn hết sao, bốn tiểu thư mới là lớn nhất.

“Vì hần là vương gia, chúng ta là thần tử.” Sầm Minh Kiệt nghĩ tiểu gia hỏa không hiểu nên giải thích tránh sau này lại gặp phải trường hợp thế này.

Sầm Hảo Nguyệt lắc đầu kháng nghị: “Không có thần tử sẽ không có người hy sinh cho bọn họ ngồi cao như vậy. Người ta không hành lễ đâu.”

“Hành lễ có ngân lượng nha.” Sầm Hảo Lâm lại ở bên cạnh nhắc nhở.

“Ngân lượng cũng quan trọng chỉ là không hành lễ với hần.” Sầm Hảo Nguyệt nói xong quay ngoắc đầu sang một bên tỏ ý không hợp tác.

Sầm Minh Kiệt bất đắc dĩ bế Sầm Hảo Nguyệt, nắm tay Sầm Hảo Lâm tiến về phía Thừa Càn điện.

Sau khi xem vũ khúc xong tiệc cũng tan, mọi người lần lượt hồi phủ. Hoàng thượng bảo hai tỷ đệ Sầm gia vài ngày nữa liền bắt đầu đến Thư Lạc các học.

15. Chương 15: Rèn Luyện Tập Thể

Sấm Hảo Nguyệt cùng Sấm Minh Kiệt nắm tay nhau trở về viện, trên đường đi, hắn luôn miệng hỏi: “Lúc này thực sự chỉ có như vậy?”

“Quả là chỉ có như vậy mà.” Sấm Hảo Nguyệt ôm hà bào nhỏ được treo lủng lẳng trên cổ cười đến xinh đẹp. Tuy ngoại trừ năm lượng ở bên trong thì không còn gì nữa nhưng nàng vẫn rất nâng niu nha.

Lúc này soái cha còn cố ý trước mặt nàng đưa bạc cho tiểu đệ đệ chứng tỏ là trách nàng lúc này không hành lễ, mà nàng cũng không buồn để ý. Bạc thôi mà sau này nàng có vô số cách kiếm về.

“Sau này đến Thư Lạc các học thì phải ngoan một chút có biết không, có ai khi dễ người cùng Lâm nhi liền phải trở về nói cho gia gia biết. Gia gia nhất định giúp người đi lấy lại công đạo.” Sấm Minh Kiệt kiên định dặn dò như thể sợ tôn nữ của mình bị người khi dễ vậy.

Mắt của Sấm Hảo Nguyệt lóe sáng đến cực điểm, hóa ra là soái gia gia cũng biết nàng cùng tiểu đệ đệ sẽ bị khi dễ nha. Nếu là như vậy liền dễ xử lý rồi. Nàng ngoan ngoãn ứng một tiếng trong lòng bật cười to.

Sáng hôm sau, ngủ còn chưa đủ thì đã nghe giọng nói quen thuộc của Sấm Hảo Lâm vang vọng bên tai: “Nguyệt nhi, mau dậy thôi, gia gia đang đợi chúng ta.”

Sấm Hảo Nguyệt nhú mày khó chịu, ở Khang Tĩnh cư không có gà gáy lại cách Phong Liêm viên một đoạn không xa không gần vì sao tên tiểu tử này cứ phải đến làm phiền nàng như vậy? Đành rằng hôm qua đã hứa với soái gia gia rằng mỗi sáng sẽ cùng nhau đứng tấn nhưng nàng vẫn ngủ chưa đủ a.

Thấy tiểu tử tỷ tỷ dùng ánh mắt ai oán nhìn mình Sấm Hảo Lâm vốn đã nằm sấp trên giường cúi người chu môi hôn lên má của tiểu tỷ tỷ: “Tối qua nương đến chỗ người ta ngủ nha, mở mắt dậy chỉ có nương không thấy Nguyệt nhi, chỉ bằng người cũng đến Phong Liêm viên đi.”

Sấm Hảo Nguyệt như nghe được tin khủng bố nàng vội xoay người nằm sấp lại khẩn trương hỏi: “Hôm qua nương vì sao lại ngủ ở chỗ người?” Vậy nghĩa đôi phu thê kia vẫn chưa hòa giải sao? Nhưng nhìn sắc mặt của Phí Khả Doanh lại không giống như vậy a, đúng là che giấu tốt.

“Hôm qua cha đến bảo nương về viện ngủ cùng mình, nhưng nương lại bảo cha ngủ không ngoan nên muốn ngủ cùng ta chứ không ngủ cùng cha.” Sấm Hảo Lâm ngây thơ biết gì nói đó. Hắn không biết cha nương nói gì cùng nhau ở bên ngoài, chỉ biết khi hắn hỏi thì nương nói như thế a.

Trong khi Sấm Hảo Nguyệt đang cho tay vào miệng suy nghĩ thì âm thanh đồng dạng kiên định của Sấm Minh Kiệt ở bên ngoài truyền vào thính giác: “Các người đã xong chưa?”

“Nguyệt nhi nhanh lên, ta ra ngoài cùng gia gia trước.” Trước khi rời đi, Sầm Hảo Lân còn đưa tay véo mặt của tiểu tỷ tỷ rồi mới chạy ra ngoài.

Sầm Hảo Nguyệt sinh khí hừ hừ vài tiếng hô to: “Người đến mang nước vào đây.”

Âm thanh vừa rơi, lập tức có một bà tử cùng vài nha hoàn nối đuôi nhau bước vào. Bọn họ giúp nàng chuẩn bị tốt hết thảy rồi nàng vận một thân luyện võ phục ra ngoài.

“Gia gia hảo.” Vừa bước chân ra miệng nàng đã nở nụ cười tươi tắn, đến khi thấy được soái cha cũng đến liền nhanh chóng giấu đi ngạc nhiên.

Sầm Bí Uy cũng là một thân luyện võ phục đứng bên cạnh Sầm Hảo Lân, nhìn nữ nhi của mình nghi hoặc hỏi: “Không gọi vi phụ?”

Sầm Hảo Nguyệt vẫn còn cay cú chuyện bảo nàng giống soái cha liền quay mặt đi nơi khác mà nhấc chân để hạ nhân giúp mình mang hài. Biểu tình chính là rất ủy khuất phần hận nhưng đám người bên dưới nhìn thấy lại cảm thấy rất khả ái.

Bốn người Sầm gia đều vận luyện võ phục đồng bộ thuần hắc sắc, bên thắt lưng là dài băng đại hồng sắc. Nhìn hai tiểu gia hỏa y hệt nhau chính là không thể phân biệt được khiến Sầm Minh Kiệt cùng Sầm Bí Uy gọi nhầm không sót. Tiểu nữ oa thì giận lấy hừ từ lỗ mũi ra, tiểu nam hài lại vui vẻ cười khúc khích.

Sau đó cả bốn người cùng nhau đứng tấn. Lúc trước ở Châu Lam thôn buổi chiều Sầm Hảo Nguyệt luôn đứng tấn cùng luyện võ thân thủ lúc trước của mình. Thấy Sầm Hảo Lân nhìn mình lom lom nên nàng cũng có dạy hấn.

Chính vì lý do này, hai tiểu gia hỏa vừa nghe Sầm Minh Kiệt nói liền có thể đứng đúng tư thế, cước bộ cũng vững vàng khiến Sầm Bí Uy cùng Sầm Minh Kiệt vô cùng ngạc nhiên. Thế là cả bốn chuyển sang đứng trung bình tấn.

Đáng kinh ngạc hơn chính là thời gian đứng tấn của hai tiểu gia hỏa vượt xa tưởng tượng của bọn họ. Bọn họ vui mừng cho rằng đây chính là thiên tài võ học mà đâu biết mấy tháng ở Châu Lam thôn hai tiểu gia hỏa vốn đã luyện trước rồi.

Lúc này Phí Khả Doanh cùng một đám hạ nhân mang điểm tâm bước đến mỉm cười. Sau khi hành qua lễ đưa mắt nhìn đến hai tiểu gia hỏa bản thân nàng cũng là nhận không ra: “Nguyệt nhi Lân nhi cố lên, nén hương này cháy hết liền được dùng bữa sáng nha.”

Đám hạ nhân theo lệnh của Phí Khả Doanh mang thức ăn đặt trên bàn đá trong viện. Bản thân nàng đứng giúp hai tiểu gia hỏa lau mồ hôi, trong lòng cũng thương xót lắm nhưng vẫn biết có võ công phòng thân vẫn tốt hơn nên mới không phản đối.

Sấm Bí Uy vốn nghĩ thê tử lau mồ hôi cho hai tiểu gia hỏa xong sẽ đến phiên mình không ngờ nàng lau xong không hề rời bước mà cứ ngồi xỏm trước mặt hai tiểu nha gia hỏa không dờm ngó đến hần. Trên đầu hần còn đội thêm một xô nước, cố gắng chậm rãi xoay quay hạ mắt nhìn thê tử, không ngờ xô nước đầy thế là vẩy một ít xuống đất.

Phí Khả Doanh nhìn thấy nước vẩy lên mặt đất liền ngẩng đầu lên nhìn. Thấy được Sấm Bí Uy đang nhìn mình nàng liền hiếu kỳ hỏi: “Lão gia vì sao không tập trung?”

Âm thanh liền trước tiếp bay vào tai của Sấm Minh Kiệt thế là hần vẫn giữ nguyên tư thế đứng tấn nhưng miệng hô to: “Không tập trung đừng thêm một nén hương nữa.”

Sấm Bí Uy mím chặt môi ủy khuất nói không nên lời. Đầu của hần chậm rãi đưa về nguyên trạng cố gắng để bản thân thanh tĩnh trở lại. Hần phải chấp nhận sự thật, thê tử bán đứng mình.

Hai tiểu gia hỏa mỗi người một ý nhưng lại không biểu thị ra mặt. Sấm Hảo Lân chính là thâm tiếc nuối cho vị cha đáng kính, vì sao lại có thể sơ suất để bị phạt đứng thêm một nén hương thế này. Sấm Hảo Nguyệt lại cảm thấy khoái chí cười thầm, soái cha chỉ vì trong lúc ăn dấm chua của các nàng mà bị phạt rồi.

Sau khi nén hương tàn, Sấm Minh Kiệt cùng hai tiểu gia hỏa bước đến bàn đá. Hạ nhân đang mang khăn khô để bọn họ lau khô mồ hôi chuẩn bị dùng bữa sáng. Vốn là phải ra phòng ăn nhưng sắp đến giờ Sấm Minh Kiệt phải thượng triều trực tiếp dùng trong viện. Sấm Bí Uy vừa hồi kinh vẫn còn mấy ngày phép nên cứ từ từ ở đó chịu phạt.

Sấm Hảo Nguyệt đương nhiên lo cho nhan sắc của mình thế nên trước khi ăn liền phân phó cho hạ nhân chuẩn bị nước nóng cho mình tắm. Tắm xong ăn vừa thoải mái vừa không lo béo bụng, Sấm Hảo Lân cũng làm ý như vậy. Sấm Minh Kiệt vì vào triều nên cũng phải tắm trước mới ăn.

Sau khi tắm ba người trở lại bên bàn ăn cùng nhau dùng bữa. Sấm Hảo Nguyệt cố ý cao giọng khen cho soái cha đang bị phạt cách đó không xa nghe được: “Món này ngon quá, ai dõ, sắp hết nha.”

“Nguyệt nhi thích thì ăn hết đi, người bị phạt đến trễ hết thì thôi, lần sau để xem còn dám tái phạm nữa không.” Sấm Minh Kiệt vừa nói vừa gấp thêm món được tôn nữ của mình khen vào chén nhỏ của nàng, miệng cũng không quên phê phán hành động thiếu tập trung lúc này của Sấm Bí Uy.

Sấm Hảo Lân nghe như vậy cũng thôn thiên phê địa không hề có chút khách khí nào. Đồ ăn ngon như vậy lý nào hần buông tha, lúc trước toàn là học theo nương tướng tượng ra cùng với mùi thức ăn của nhà bên cạnh, giờ là thực sự được ăn nha.

Sấm Hảo Nguyệt nhếch môi cười, đàng đời soái cha suốt ngày ăn đậu hủ của nàng. Nàng cũng là mang tâm trạng tốt đẹp ngồi thưởng thức mỹ thực.

Sấm Bí Uy đứng lưng hướng về phía đám người đang ăn ngon lành liên tục nuốt nước bọt. Hiện hần rất

hối hận nha, chỉ vì một chút mất tập trung liền phí hết một nén hương thời gian.

Phí Khả Doanh cũng vui vẻ gấp không ít thức ăn cho hai tiểu gia hỏa. Trở về Sầm gia cũng rất tốt nha.

16. Chương 16: Cùng Nhau Đạo Phổ

Sau khi tiễn Sầm Minh Kiệt lên xe ngựa tiễn cung ba mẫu nữ cùng nhau trở về Khang Tĩnh cư. Lúc này một nén hương cũng cháy hết Sầm Bí Uy nhận lấy khăn từ hạ nhân lau mồ hôi trên mặt.

Sầm Hảo Lân chạy đến tốt bụng nhắc nhở: “Lần sau cha không được mất tập trung nữa, nương bảo nếu không tập trung rất dễ hỏng việc.”

“Vi phụ nhớ rồi.” Sầm Bí Uy cúi đầu xoa đầu nhi tử thấp giọng nói, mặt mũi của hắn a, đều bị hai tiểu gia hỏa này ném hết rồi.

Phí Khả Doanh cũng buồn cười không ngớt nhưng chỉ dám nén ở trong bụng, bước đến nói: “Phần thức ăn của lão gia đang được hâm nóng, người trở về viện tắm xong liền có thể ăn.”

“Ân, ta biết rồi.” Sầm Bí Uy thở dài một tiếng, ánh mắt đầy luyến tiếc nhìn thê tử của mình. Nàng vẫn là cùng hắn giữ khoảng cách.

Hắn hướng hai tiểu gia hỏa nói: “Vi phụ dùng bữa xong sẽ đưa hai người xuất phủ đạo.” Thấy hai tiểu gia hỏa reo hò vui vẻ cùng cao hứng hắn xoay lưng rời đi.

Một lúc sau, ba phụ tử cùng nhau xuất phủ. Phí Khả Doanh bảo cần ở trong phủ xử lý một số chuyện nên không cùng đi. Mặc cho có nói thế nào cũng không lay động được nên ba người cũng không tiếp tục hao phí thời gian nữa.

Bước chân xuống phố chính là được mọi người nhìn bằng ánh mắt đầy hoang nghê. Bọn họ nhận ra Sầm Bí Uy đương nhiên nhận ra hai tiểu gia hỏa này là ai. Trong kinh thành hiện tại không ai không biết hai tử song bào của Sầm gia cả, chỉ là không biết ai lớn hai nhỏ mà thôi.

Sầm Hảo Lân nhìn thấy đường phố tấp nập lòng hiếu kỳ nổi lên. Nắm lấy tay của Sầm Bí Uy liên tục hỏi ra rất nhiều nghi vấn trong lòng. Sầm Hảo Nguyệt lại an tĩnh ngồi trong lòng của soái cha đảo mắt nhìn xung quanh. Sầm Bí Uy cho rằng đứng tấn xong nữ nhi sẽ mệt mỏi hơn nhi tử nên đặc cách bế nữ nhi.

Khi bước chân đến một ngã tư, mà chỉ cần rẽ trái hoặc rẽ phải chính là con phố náo nhiệt nhất lớn nhất của kinh thành, đây còn được gọi là Bất Thụy nhai. Nơi này ngoài thanh lâu còn có đồ phường, người người ra ra vào vào không ngừng bất kể cả ngày lẫn đêm, và nơi này không cho xe ngựa chạy.

Sầm Hảo Nguyệt chỉ tay sang một bên nói: “Chúng ta đến đó đi, bên đó có mấy cô cô thật xinh đẹp nha.” Hai bên đường đều đứng đầy người, bên trái là thanh lâu, bên phải là đồ phường liên tục có nữ nhân nam nhân đứng đầy tranh khách.

Sầm Bí Uy cúi người bế luôn cả Sầm Hảo Lâm lên tay, chân thả nhanh cước bộ miệng cũng không quên nói: “Nơi này gọi là Bất Thụ nhai, gia quy của Sầm gia chúng ta là tuyệt đối không được bước vào, hai người các người phải nhớ rõ đấy.”

Sầm Hảo Lâm cùng Sầm Hảo Nguyệt hiện đầy tiếc nuối trên mặt. Không phải là soái cha cấm vào mà là gia quy cấm vào nha. Nghĩa là cả đời này đừng mong có cơ hội đặt chân đến đó.

Thời gian ba phụ tử bọn họ thẳng lướt qua Bất Thụ nhai thì đám người đứng nhìn không chớp mắt. Bọn họ thì nhau bàn tán không ngừng a.

Lúc này Sầm Bí Uy dừng chân tại một tiệm bán yên chi rất to tên là Nhất Phẩm Mỹ Nhân. Vừa thấy Sầm Bí Uy bước vào lão bản liền mang vẻ mặt vui vẻ chạy ra nghênh đón: “Sầm đại tướng quân là đến đây mua đồ tặng phu nhân sao? Chỗ chúng ta có rất nhiều loại, phu nhân nhất định sẽ hợp ý.”

Sầm Bí Uy bế hai tiểu gia hỏa đứng đến một kệ đặt đầy yên chi hỏi: “Hiện màu nào thịnh hành nhất?” Hắn là võ tướng mấy chuyện này đương nhiên không có khái niệm.

Trong khi lão bản vui vẻ lấy mặt hàng bán chạy nhất cùng mặt hàng mới nhất ra ba hoa thì Sầm Hảo Nguyệt vươn tay lấy từng hộp yên chi lên xem. Nàng là nữ nhân đương nhiên đối với những thứ này cực kỳ có hứng thú rồi. Sau mấy lượt nàng cầm lên vài màu yêu thích rồi đưa cho Sầm Bí Uy xem.

“Người ta muốn những thứ này.”

Sầm Bí Uy cũng có chút ngạc nhiên những rất nhanh thu lại nhãn thần: “Nguyệt nhi mua cho nương sao?”

Nàng lắc đầu: “Người ta dùng nha, thơm lắm lại là màu dễ phối y phục nữa.”

Sầm Bí Uy nghe vậy liền y theo mấy hộp Sầm Hảo Nguyệt chỉ mỗi loại mua hai hộp. Dù gì thì nữ nhi hắn cũng là nữ nhân lại nói nàng ở cùng thê tử hắn bao lâu nay ít nhiều cũng biết được không ít, đương nhiên hắn vẫn lựa chọn tín tưởng nữ nhi thông minh này thay vì tên lão bản lẻo mép kia.

Sầm Hảo Lâm thấy cũng biết được những thứ kia là gì. Lúc trước Cù lão gia từng mang đến tặng Phí Khả Doanh cơ mà. Hắn chỉ im lặng nhìn chứ không hề lên tiếng.

Ba phụ tử lại cùng nhau đến một tú phường nổi tiếng nhất kinh thành để đo thân may y phục cho hai tiểu gia hỏa. Hai tiểu gia hỏa đi theo lão bản nương nhìn kiểu dáng cùng chọn mẫu thêu. Sau khi xem xong tiểu nữ oa đều lắc đầu. Sầm Hảo Lâm về phương diện này cũng không có khái niệm nên tùy tiện mà thôi.

Sầm Hảo Nguyệt bắt tú nương ký một phần kế ước trọn đời, bên trên chính là y phục của nàng do nàng tự thiết kế không cho phép có người mặc giống mình. Dưới sự giám sát của Sầm Bí Uy hai phần kế ước đã được ký kết trong tốt đẹp. Nàng vẽ ra sáu kiểu rồi nói ra màu cùng hoa văn mình mong muốn sau đó đưa cho lão bản nương.

Giờ cũng đến trưa rồi cả ba liền đến tửu lâu dùng bữa. Khi Sầm Bí Uy mở miệng bảo muốn bao sương cùng lúc này cũng có người muốn bao sương. Hắn nhìn qua liền thấy được Cổ lão thái gia cùng tiểu nam hài cũng dùng bữa liền chào hỏi.

“Cổ bá đã lâu không gặp.” Cổ lão thái gia chính là vị thái y năm đó cùng Sầm Minh Kiệt ở chiến trường, không biết bao nhiêu phen cứu mạng Sầm Minh Kiệt. Cho dù đã cáo lão thể nhưng hắn cũng rất là kính trọng.

“Thật trùng hợp không ngờ Sầm tướng quân cũng đưa hài tử đến dùng bữa. Ta cũng đưa tôn nhi đến dùng bữa.” Cổ lão thái gia vuốt râu vui vẻ nói rồi nhìn tiểu hài tử bên cạnh mình nói: “Sùng Kính mau hành lễ với Sầm tướng quân đi.”

Sầm Hảo Nguyệt phóng tầm mắt nhìn Cổ Sùng Kính bên dưới. Hắn nhìn qua cũng chỉ chừng năm tuổi nha, một thân lam y nhìn rất nho nhã.

Cổ Sùng Kính khom lưng hành lễ nồng nặc mùi thư sinh: “Sùng Kính gặp qua Sầm tướng quân.”

“Được rồi được rồi, ở đây cũng không phải trong cung. Nguyệt nhi, Lân nhi đã gọi Cổ gia gia chưa?” Sầm Bí Uy nhìn hai tiểu gia hỏa trên tay của mình nói.

“Hảo Nguyệt gặp qua Cổ gia gia.”

“Hảo Lân gặp qua Cổ gia gia.”

Cổ lão thái gia cũng khách sáo vài câu. Lúc này tiểu nhị kiểm tra phòng xong thông báo bảo chỉ còn một phòng thể nên hai người cũng không ngại dùng cùng nhau.

Sau khi lên an vị chọn qua vài món ăn, tiểu nhị vui vẻ nhận tiền bo đi ra ngoài. Cổ lão thái gia mới nói: “Ta nghe nói hoàng thượng để Hảo Nguyệt cùng Hảo Lân vài ngày nữa tiến đến Thư Lạc các học.”

“Đúng vậy, Cổ bá quả thực tin tức linh thông.” Sầm Bí Uy điềm đậm xác nhận cũng không quên khen lão nhân gia vài câu.

Cổ lão thái gia cười ha hả: “Sùng Kính cũng được đến đó học, vậy sau này chính là đồng học rồi.” Cổ gia của hắn nổi tiếng y thuật cao minh nên hoàng thượng mới đặc cách bước vào Thư Lạc các. Hoàng thượng chính là muốn bồi dưỡng nhân tài để phục vụ hoàng thất a.

Cổ Sùng Kính vừa nghe được liền nhìn sang hai tiểu oa nhi ở phía đối diện. Hai tiểu gia hỏa này quá giống nhau, nếu như không phải y phục khác biệt e là hấn nhận không ra rồi.

Sầm Hảo Lân ngồi uống trà nghe được liền hướng hấn vẫy tay cười hì hì: “Đồng học hảo.” Nương từng nói đồng học chính là bằng hữu học cùng, giống hấn cùng tiểu tỷ tỷ lúc trước vậy.

Sầm hảo Nguyệt liên tục ngồi ăn đậu phộng rang muối được đặt trên bàn. Cảm nhận được ánh mắt nhìn mình nàng nâng mí mắt nhìn sang. Đôi môi bữu một cái lạnh nhạt hỏi: “Mặt bốn tiểu thư có hoa?”

“Không có.” Cổ Sùng Kính đang trầm tư tìm điểm khác nhau giữa hai tiểu gia hỏa thì bị bọn họ làm cho xấu hổ. Mặt hấn vội vàng cúi xuống không dám nhìn nữa.

Bên kia hai người kia vẫn là trò chuyện say sưa không để ý đến đám tiểu oa nhi bên này. Tiểu nhị mang thức ăn lên liền cùng nhau ăn.

Sau khi dùng qua bữa, mà hai bên cáo từ ra về. Sầm Bí Uy lại mang hai tiểu gia hỏa đi vài nơi nữa đến chiều mới hồi phủ.

17. Chương 17: Kế Thất Thật Phiền

Sầm Bí Uy vừa hồi phủ lập tức chạy đi tìm Phí Khả Doanh tặng yên chí. Không biết nàng có nhận hay không chỉ biết là tối hôm đó nàng cũng không có đến chỗ Sầm Hảo Lân ngủ nữa.

Sáng hôm sau, cùng nhau đứng tấn xong mỗi người một việc. Sầm Minh Kiệt tiến cung thượng triều. Phụ thê Sầm Bí Uy đi dạo phố cũng không ở phủ.

Sầm Hảo Nguyệt cùng Sầm Hảo Lân ở tiền thính ngồi ăn trái cây. Hạ nhân ở bên cạnh người quạt người bóc vỏ trái cây, một người cho trái cây vào miệng họ, người giúp bọn họ lau miệng sau khi ăn. Tóm lại là cực kỳ hưởng thụ!

Lúc bốn di nương đồng loạt cùng nha hoàn thiếp thân tiến vào tiền thính. Đám hạ nhân ở tiền thính hành lễ qua một lượt rồi lại tiếp tục làm việc của mình. Bọn họ vẩy áo thướt tha tiến vào chỗ ngồi của mình.

Đại di nương ân cần cười hỏi: “Lân nhi Nguyệt nhi vì sao không đi chơi?”

Sầm Hảo Lân nhìn qua tiểu tỷ tỷ rồi đáp: “Không có gì chơi nên không đi.” Hấn không biết vì sao tiểu tỷ tỷ lại có thái độ lạnh nhạt như vậy, nhưng tiểu tỷ tỷ không thích hấn không thích.

Nhị di nương che miệng cười nói: “Vậy liền chơi thả diều đi, hôm nay gió mát thế này diều nhất định bay

rất cao.” Nàng liếc mắt nhìn nha hoàn của mình.

Nha hoàn đó liền hiểu chuyện mang hai con điều đến trước mắt hai tiểu gia hỏa: “Thiếu gia, tiểu thư, đây là hai con điều di nương đặc biệt chuẩn bị cho hai người chơi.”

Cả hai đồng thanh nói: “Tạ qua nhị di nương.” Rồi bảo bà tử ở viện mình thu vào.

Tứ di nương thấy được liền liếc mắt che miệng cười nhị di nương ngu ngốc. Hai tiểu gia hỏa lớn lên ở thôn quê đương nhiên đã từng thấy qua trò này rồi. Nàng nặn ra một nụ cười tươi tắn nói: “Chỗ ta có con quay bằng gỗ nhất định Nguyệt nhi cùng Lâm nhi sẽ thích a.”

Nói xong nha hoàn thiếp thân của nàng ta liền mang hai con quay bằng gỗ cùng hai sợi dây dăng lên trước mặt hai tiểu gia hỏa. Sầm Hảo Lâm nhìn thấy vật hình thế lạ liền phấn khởi hỏi: “Thứ này chơi thế nào?”

Tứ di nương thu được biểu tình kia vào mắt liền cũng cao hứng giải thích rồi bảo nha hoàn làm thử cho hai tiểu gia hỏa xem. Con quay liên tục quay không ngừng dưới mặt đất, mắt của Sầm Hảo Lâm sáng rõ lên liên tục vỗ tay: “Hay hay, ta cũng muốn chơi.”

“Lâm nhi thích là được rồi.” Tứ di nương đưa mắt bảo nha hoàn dạy Sầm Hảo Lâm chơi rồi nhìn sang Sầm Hảo Nguyệt vẫn một bộ mặt thờ ơ ngồi nhai trái cây: “Nguyệt nhi không thích sao?”

Sầm Hảo Nguyệt nhẹ nhàng nâng mắt lên nhìn tứ di nương, chậm rãi nuốt thức ăn trong miệng rồi mới lên tiếng: “Nếu là đệ đệ thích chơi thì ta chơi cùng hẳn.”

Nàng vươn tay ra nhận lấy con quay cùng dây rồi bắt đầu chơi. Trò này ở hiện đại nàng chơi không ít lần nha. Nàng còn biết cách làm cho nó quay mãi không ngừng nữa cơ.

Sầm Hảo Lâm lần đầu thả con quay xuống đất. Con quay quay không mạnh nhưng vẫn là miễn cưỡng trụ được. Hắn cao hứng kéo tay Sầm Hảo Nguyệt nói: “Nguyệt nhi, ta làm được rồi.”

Đảo mắt nhìn khuôn mặt không có tiền đồ của tiểu đệ đệ, Sầm Hảo Nguyệt cũng bắt đầu thả con quay của mình xuống. Nàng ngồi trên ghế nhìn qua con quay của Sầm Hảo Lâm sắp ngã liền cầm đoạn dây trên tay vung một cái. Động tác cực nhẹ nhàng khiến dây như lướt qua con quay khiến con quay lấy lại được thăng bằng tiếp tục quay.

Mọi người thấy được điều là há hốc ôm cằm. Đây là một tiểu nữ oa ba tuổi sao? Bọn họ thấy không giống nha, nàng không những biết cách chơi mà còn thành thục như vậy sao? Quả đáng sợ a!

Sầm Hảo Lâm cười đến híp mắt vỗ tay tán thán: “Nguyệt nhi thật giỏi!” Tiểu tỷ tỷ lúc nào cũng giỏi hơn hẳn, nàng biết những thứ hắn không biết. Có lẽ là do nàng sinh trước nên mới như thế. Hắn phải cố gắng nhiều hơn mới được.

Đến khi chơi chán con quay cũng bị bà tử mang sang một bên. Lúc này tam di nương lại nói: “Chơi cũng mệt rồi, chi bằng dùng ít chè đi. Là chè mè đen ta bảo người làm nha.” Trong mắt nàng ánh lên khinh bỉ nhị di nương cùng tứ di nương. Là hài tử thì phải dùng thức ăn để dụ dỗ chứ.

Lúc này cũng có một nha hoàn mang hai chén chè mè đen đến đặt trên bàn nhỏ bên cạnh hai tiểu gia hỏa. Hai tiểu gia hỏa đã tạ xong cũng không khách khí mà cầm muỗng lên ăn. Chè mè đen dường như cực tốt lại ngon nữa nên không có người nào bài xích.

Đại di nương nhìn thấy đôi mày có chút nhăn lại, tay bắt giắc đặt lên bụng của mình. Bọn họ là đến lấy lòng hai tiểu gia hỏa, một là để Sầm Bí Uy để ý đến mình một chút, hai là để dựa lấy hơi cho bụng mau chóng có tiền đồ. Chỉ là không hiểu sau bụng mãi vẫn là không động tĩnh.

Lại nói từ khi gả vào Sầm gia bọn họ chưa từng được Sầm Bí Uy để mắt đến. Hẳn đến tìm bọn họ ngoài chuyện nói dối tông đường ra thì không còn gì nữa. Lúc trước Thôi Phiến Phiến còn ở các nàng đều phải nhìn sắc mặt người mà sống. Khi nàng ta bị đưa về Thôi gia các nàng còn chưa kịp thở phào chính là hoàng thượng mang đến một Mễ Ngải Tư.

Mễ Ngải Tư so với Thôi Phiến Phiến còn ác liệt hơn nhiều. Đến chi tiêu hàng tháng của các nàng cũng bị cắt bớt. Đã thế Sầm Minh Kiệt lại không quản mấy chịu nhỏ nhặt này nên các nàng chỉ biết nhẫn xuống thôi. Hiện tại liền phải xem ai thủ đoạn hơn lôi kéo được hai tiểu gia hỏa về phía mình rồi. Nếu là được hai tiểu gia hỏa tiếp sức cuộc sống sau này mới tốt hơn được.

“Các người ăn từ từ thôi.”

Trong lòng của Sầm Hảo Nguyệt suy đoán xem đám nữ nhân này đột nhiên đến tìm các nàng, không biết có chuyện gì hay không? Là ý tốt hay là ý xấu? Lúc trước ba nuôi nàng từ khi mẹ nuôi qua đời liền không có đi bước nữa mà chỉ là cặp kè tình nhân bên ngoài thôi nên nàng đối với trạch đấu chính là không có kiến thức.

Lúc này có một nữ nhân dưới sự nâng đỡ của nha hoàn yếu ớt tiến vào. Trên mặt được trang điểm chỉnh chu, mang theo vài tiếng ho khan như muốn thu hút sự chú ý của mọi người vậy.

Sầm Hảo Lân vì tiếng ho khan kia mà quay đầu nhìn về phía cửa tràn đầy hiếu kỳ. Đây là người nào, vì sao hẳn chưa từng gặp qua?

Sầm Hảo Nguyệt lại thờ ơ không thèm nhìn mà chăm chú ăn phần chè của mình. Chỉ cần đám hạ nhân hàng lễ thì nàng sẽ biết thôi mà.

Đám di nương cùng đám hạ nhân thấy được người tiến vào lập tức đứng lên hành lễ. Qua tiếng hành lễ của mọi người hai tiểu gia hỏa mới biết đây là Mễ Ngải Tư.

Ánh mắt của Mễ Ngải Tư sắc lẹm lướt qua bốn di nương khiến bọn họ cúi đầu xuống không dám động đậy. Đường nhìn của nàng giữ chặt trên người của hai tiểu gia hỏa như muốn đợi hành lễ. Đáng tiếng Sầm Hảo

Nguyệt chưa từng nhìn nàng, Sầm Hảo Lân nhìn thoáng qua liền quay lại tiếp tục ăn.

Trong đầu của Sầm Hảo Nguyệt chính là không có chuyện hành lễ với những người nàng không cho vào mắt. Còn Sầm Hảo Lân lại nghĩ trong Sầm gia chỉ có người ta hành lễ với hắn thôi.

Đợi mãi không có kết quả, họ đến khan cổ họng mà hai tên tiểu gia hỏa không ai để ý đến mình, Mễ Ngải Tư ôm một bụng nộ khí chậm rãi dưới sự nâng đỡ của nha hoàn tiếng đến ghế ngồi. Mông còn chưa chạm vào ghế liền nghe âm thanh êm tai của Sầm Hảo Lân truyền đến.

“Chỗ đó không phải là của nương sao?”

Từ lúc trở về Sầm gia đến nay hắn đều thấy nương ngồi chỗ đó. Mà hắn để ý chính là Sầm Minh Kiệt cùng Sầm Bí Uy cũng chỉ ngồi một chỗ không có đổi. Thế nên đột nhiên có người ngồi chỗ của nương hắn cũng sẽ hỏi lên nghi vấn trong lòng rồi.

Mặt của Mễ Ngải Tư triệt để âm hàn, đây chẳng phải là nhắc nhở thân phận của nàng sao? Rõ ràng chính là nếu Phí Khả Doanh không trở về thì đây là chỗ của nàng. Hít một hơi sâu nàng đứng lên bày ra vẻ mặt của người bị bệnh nhẹ nhàng nói: “Vì Nguyệt nhi ngồi chỗ có ta mất rồi, thế nên ta mới ngồi chỗ của tỷ tỷ.”

Sầm Hảo Lân lại không đồng ý lập tức kháng nghị: “Hôm đó là gia gia bảo Nguyệt nhi ngồi ở đây a.” Trong đầu của tiểu hải tử chính là chỗ người người đó dùng, nước sông không phạm nước giếng nên mới có thái độ gây gút như vậy.

Đám di nương thấy một màn trước mắt trong lòng đắc ý cực hạn. Ngày thường khi dễ bọn họ nay lại bị tiểu gia hỏa khi dễ lại trước mặt bọn họ. Đây gọi là đáng đời a!

Mễ Ngải Tư vốn là sinh khí lại còn bị trước mặt bao người ném hết mặt mũi, hai tay bắt giác nắm chặt lại. Nàng còn chưa mở miệng đã nghe Sầm Hảo Nguyệt nhàn nhạt nói: “Đây là Sầm gia, ta lại mang họ Sầm đương nhiên được ưu tiên hơn rồi. Người có ý kiến gì?”

Đôi mắt của nàng nhìn lên sắc lẹm phóng đến trên người của Mễ Ngải Tư. Lúc nàng ta bước vào nàng đã cảm thấy được không khí yên tĩnh lạ thường rồi. Lại thêm thái độ rụt rè của đám di nương nữa liền xác định ngày thường nữ nhân này trong phủ tác oai không ít. Lại nói sắc mặt cùng khí tức của nàng ta đích xác là như người có bệnh nhưng nhân thân lại không phải nha

Mặt của Mễ Ngải Tư giờ đây màu sắc liên tục biến đổi không ngừng. Nàng bị hai tên tiểu gia hỏa sống ở nông thôn gây khó dễ. Nàng mím chặt môi khẽ dùng tay ra hiệu cho Liễu ma ma phía sau.

Liễu ma ma thấy được liền lên tiếng hướng hai tiểu gia hỏa dùng giọng ôn hòa nói: “Thiếu gia, tiểu thư, hai người mới về nên không biết. Đây là nhị nương của hai người a. Hai người phải bước đến hành lễ với nhị phu nhân mới đúng. Còn chỗ tiểu thư đang ngồi là của nhị phu nhân, thân phận của nhị phu nhân làm sao có thể ngồi dưới tiểu thư được.”

Sấm Hảo Lân nghe được liền nhìn Liễu ma ma, đôi mắt tinh anh khẽ nhú, lát sau mới nói: “Vậy nghĩa là thân phận của Nguyệt nhi chính phải ngồi sau nhị nương?”

“Đúng a!” Liễu ma ma mỉm cười cong cong lưng đáp.

Sấm Hảo Nguyệt neho mắt đầy bất mãn nhìn Sấm Hảo Lân. Lý nào nhanh như vậy đã nhìn nhận người ta rồi. Nàng hằng học hừ một tiếng thật khế rồi nói: “Nếu ta không nhường chỗ thì sao?”

“Vậy thì nhị phu nhân phải ngồi chỗ của đại phu nhân a.” Liễu ma ma vẫn kiên nhẫn giải thích, nhưng thực chất chính là trắng trợn thể hiện uy quyền a.

Mẽ Ngải Tư lúc này cực kỳ đắc ý vì cho rằng lý lẽ của các nàng quá chặt chẽ. Tiểu gia hỏa chỉ có ba tuổi đương nhiên là sẽ không thể bắt chẹt được rồi. Mà đây cũng chính là gia quy a!

18. Chương 18: Gia Hỏa Phản Pháo

Liễu ma ma nói xong nhìn qua hai tiểu gia hỏa đang bày ra vẻ mặt không hiểu chuyện liền nói: “Thiếu gia, tiểu thư đã gọi nhị phu nhân là nhị nương liền phải hành lễ nha.”

Ngay thời điểm này Sấm Minh Kiệt hạ triều trở về. Hắn vừa bước chân vào tiền thính đã thấy Sấm Hảo Nguyệt bật khóc tu tu. Hắn khẩn trương vội vàng chạy đến bế nàng lên dỗ ngọt, mắt cũng không quen đảo một vòng đám người có mặt ở tiền thính.

Hắn hừ một tiếng rồi bước đến ghế chủ vị ngồi xuống, nghiêm mặt quát: “Nói, đã xảy ra chuyện gì?” Nhân lúc không người ở nhà đám nữ nhân này dám kinh dễ tôn tử của hắn?

Sấm Hảo Nguyệt là vô tình thấy được Thương bá ở cửa chạy ra đại môn nha. Nàng đoán được chính là Sấm Minh Kiệt về nên mới khóc lớn. Giờ đây ngồi ở bên soái gia gia quả chính là ngồi ở chủ vị rồi.

Đám di nương mang mục đích của mình đến gặp hai tiểu gia hỏa nói ra. Rồi còn liên tục thề thốt rằng không có làm gì khiến cho Sấm Hảo Nguyệt khóc.

Sấm Hảo Lân đứng lên chỉ chứng kiên định nói sự thật: “Gia gia, nhị nương bảo Nguyệt nhi ngồi ghế của nàng, nên nàng phải ngồi ghế của nương.”

Sấm Hảo Nguyệt ôm lấy soái gia gia sụt sịt mũi tố: “Bọn họ còn nói thân phận của nhị nương cao quý phải ngồi ở trên ta, dù cho ta mang họ Sấm, ở đây là Sấm gia thì cũng không thể thay đổi được.”

Lời của hai tiểu gia hỏa là rất chính xác nha, bọn họ không hề nói dối dù chỉ nửa lời. Chỉ là đảo lộn trình

tự câu chữ một chút thôi.

Mẽ Ngải Tư thấy tình thế bất lợi liền quỳ xuống kêu oan: “Lão thái gia...”

Còn chưa nói hết lời liền bị Sầm Minh Kiệt hung hăng cắt đứt: “Người nói như vậy là có ý gì? Người không đem Sầm gia chúng ta đặt vào mắt? Người thân phận thế nào mà dám ở đây lớn lối muốn ngồi trên tôn nữ của ta? Đừng nghĩ người là do hoàng thượng ban cho mà ta không dám trả người về Mẽ gia.”

Nước mắt cứ như thác lăn lên gương mặt đầy oan ức của Mẽ Ngải Tư. Nàng quả là muốn thị uy với hai tiểu gia hỏa nhưng là còn chưa kịp làm gì a. Lại nói những lời lúc này do Liễu ma ma nói nhưng hai tiểu gia hỏa lại bảo là nàng nói.

“Nhi tức không có, lão thái gia minh xét.”

“Lúc này nhị nương còn bắt Nguyệt nhi hành lễ với nàng nha. Nhưng Nguyệt nhi ngay cả hoàng thượng với vương gia cũng không hành lễ a. Không lẽ thân phận của nàng còn to hơn hoàng thượng?” Sầm Hảo Lân ngay thơ nói ra suy nghĩ trong lòng. Hắn được nương dặn hoàng thượng là bực nhất, giờ có người bực hơn sao?

Mọi người nghe xong liền im lặng đến thở cũng không nghe được tiếng động. Sầm Hảo Nguyệt cư nhiên đến hoàng thượng cũng không chịu hành lễ. Nói vậy khác nào Mẽ Ngải Tư chính là quá phận muốn vượt hơn hoàng thượng đâu.

Sầm Minh Kiệt tức giận vỗ bàn một cái khiến mọi người trong tiền thính đều giật mình một phen đồng loạt quỳ xuống. Bên trong chỉ còn lại tiếng khóc của Sầm Hảo Nguyệt cùng tiếng hút khí của mọi người thôi. Mặt hắn hiện đầy máu tở nhìn chằm chằm Mẽ Ngải Tư.

“Tốt, tốt lắm, người còn muốn xem mình cao hơn hoàng thượng nữa. Xem ra ta phải gọi Mẽ lục sự đến xem hẳn ngày thường giáo người thế nào mà gan to như vậy.”

“Lão thái gia, nhi tức...” Mẽ Ngải Tư đầy hoảng loạn. Nàng đâu biết chuyện này, nếu biết cho nàng trăm cái mạng nàng cũng không dám a. Nếu để phụ thân nàng biết được, nàng đây là chết chắc rồi: “Nhi tức không có...”

Sầm Minh Kiệt trừng to mắt hỏi: “Vậy theo người là tôn tử của ta vu oan cho người? Ở trước mặt nhiều người như vậy hai tiểu hài tử ba tuổi vu oan cho người?” Đây là chuyện buồn cười nhất mà hắn từng được nghe. Tiểu hài tử làm sao biết nói dối, đó là chưa kể hai tôn tử của hắn đều là ở thôn quê làm sao học hư đây?

Sầm Hảo Nguyệt xem xong một màn trước mắt. Nàng cùng tiểu đệ đệ cũng là chưa tổn thất gì thì tha đi. Nhưng là hai từ ‘nhị nương’ kia giá cũng không thấp nha. Nàng kéo kéo vạt áo của soái gia gia nhỏ giọng nói: “Gia gia, đệ đệ nhớ lắm rồi nhị nương không có nói, từ đầu đến cuối là nữ nhân kia nói.”

Tay nhỏ nâng lên chỉ phương hướng Liễu ma ma đang quỳ cả thân người run rẩy. Theo tình hình trước mắt liền đánh người của Mễ Ngải Tư cảnh cáo trước. Nếu là còn lần sau, nàng ta đừng mơ mộng sống yên với nàng.

Liễu ma ma nghe được liên tục dập đầu cầu xin tha thứ: “Thái lão gia, nô tỳ...nô tỳ nghĩ là thiếu gia cùng tiểu thư vừa về nên...”

“Tôn tử của ta cần người giáo? Có phải hay không muốn giáo huấn ta?” Sầm Minh Kiệt giận đến râu tóc dựng ngược, lưng mọc đầy gai có thể tùy thời bắn ra. Một ma ma dám lên giọng giáo huấn tôn tử của hắn? Người của Mễ phủ thật là quá lộng hành rồi.

“Nô tỳ sai rồi, nô tỳ không dám lão thái gia tha mạng, lão thái gia tha mạng.” Liễu ma ma sợ hãi liên tục dập đầu không ngừng. Mễ Ngải Tư ở bên cạnh thấy được cả người cũng run lên vài trận. Sầm gia chính là võ tướng gia quy để đầu, cực kỳ nghiêm khắc a.

Sầm Minh Kiệt trừng mắt hai tội nhân trước mặt rồi hô to: “Người đến, Liễu ma ma dĩ hạ phạm thượng cậy quyền lấn chủ tát miệng một trăm cái làm gương. Mễ Ngải Tư giáo huấn nha hoàn không tốt đánh hai mươi đại bản phản tình.”

Bốn năm trước chuyện của Phí Khả Doanh đã là một vết dơ của Sầm gia rồi. Hiện nay lại còn sinh ra thêm chuyện này nữa, hắn tuyệt không để người khi dễ tôn tử của mình.

Lệnh vừa ra đã có gia đình bước đến kéo hai nữ nhân kia ra ngoài dựng hình. Mặc cho hai nữ nhân kia lo lối thế nào Sầm Minh Kiệt vẫn mặt không đổi sắc oai vệ ngồi ở chủ vị.

“Sau này tôn tử của ta muốn ngồi đâu thì ngồi đó lý nào để người khác nói như vậy. Nếu còn ai ôm ấp hy vọng dĩ hạ phạm thượng thì lấy đây làm gương đi.”

Đám di nương thấy vậy vô cùng sợ hãi. Cũng may bọn họ chỉ là đến lấy lòng hai tiểu gia hỏa không hề có ra oai nha. Nhưng một màn trước mắt này khiến cho đêm nay bọn họ khó an giấc. Hai gia hỏa cư nhiên chỉ mang lời của Mễ Ngải Tư biến thành bằng chứng buộc tội nàng ta a.

Từ đó trở đi, trong Sầm phủ chẳng ai dám động đến hai tỷ đệ dù chỉ là một sợi tóc. Đây chính là sự lợi hại của hai tiểu gia hỏa a!

Sầm Hảo Lân thấy được Sầm Minh Kiệt cũng rất oai phong a. Từ lúc trở về Sầm Minh Kiệt lúc nào cũng ôn nhu với bọn hắn nhưng khi sinh khí cũng rất đáng sợ nha. Hắn nhìn khuôn mặt già nua trước mặt đến xuất thần.

Sầm Minh Kiệt cảm nhận được ánh mắt quay lại thấy được liền nghĩ tôn nhi sợ mình lập tức thu hồi vẻ tức giận, nở một nụ cười nói: “Lân nhi không được sợ, đây là hình phạt cho người không biết quy củ, không nhớ gia quy.”

Hai từ ‘gia quy’ bay vào lỗ tai nhỏ khiến Sầm Hảo Lân nhớ lại Bất Thụy Nhai cùng lời nói của Sầm Bí Uy. Hắn vội vã gật đầu đáp ứng, sau này tuyệt sẽ không đến đó càng không thể để tiểu tỷ tỷ đến đó được.

Sầm Minh Kiệt vậy vậy tay nói: “Đến đây.” Thấy được Sầm Hảo Lân bước đến hắn liền nắm lấy tay của Sầm Hảo Lân bắt mạch. Đôi mày lẫm lẫm bạc nhú lại một hồi liền giãn ra. Sau lại cầm tay của Sầm Hảo Nguyệt lên bắt mạch.

Hai tiểu gia hỏa nhìn soái gia gia chăm chú như thể muốn đoán xem hắn đang làm gì. Bọn họ không có sợ cũng chẳng có bệnh bắt mạch để làm gì?

Sầm Minh Kiệt cầm tay của Sầm Hảo Nguyệt bắt rất lâu rồi mới lẫm lẫm tự nói rằng: “Thật lạ, lý nào lại không có nội lực?” Đầu là thai song bào vì sao nội lực của tôn nhi lại dồi dào mà tôn nữ một chút cũng không có. Thôi, không sao tôn nữ dù gì cũng là nữ nhi biết nhiều võ công cũng không thể xuất binh đánh giết được.

Sầm Hảo Nguyệt nghe được ngay ngẩng người rất lâu. Sẽ không phải do nàng xuyên qua lên mới không thừa hưởng được nội lực chứ? Vốn nghĩ đến cổ đại sẽ học được cách bay lượn bằng khinh công, bây giờ thì tốt rồi, mong ước nhỏ nhoi cũng mất luôn. Không muốn sống nữa đây, thế thì khác gì phế vật chứ!

Thấy Sầm Hảo Nguyệt sắp méo máo khóc Sầm Hảo Lân bước đến véo lấy má của nàng: “Nguyệt nhi vì sao không vui? Gia gia đã xử lý xong đám người kia rồi.”

Sầm Hảo Nguyệt ủy khuất ôm chầm lấy hắn lại tu tu khóc lên. Lúc này soái gia gia không có nói đến Sầm Hảo Lân chính là hắn có nội lực nàng không có a. Nàng ủy khuất quá, xuyên qua thật cấu huyết mà!

Sầm Hảo Lân chỉ biết mấy câu nói của Phí Khả Doanh an ủi tiểu tỷ tỷ đang khóc đến thương tâm của mình. Tay nhỏ ôm lấy nàng nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng, đôi mắt ngây thơ nhìn soái gia gia như muốn nói ‘người ta không biết gì đâu’.

19. Chương 19: Khi Tiểu Oa Nhi

Vừa lúc Sầm Bí Uy cùng Phí Khả Doanh trở về, phía sau bọn họ còn có rất nhiều hạ nhân mang theo đồ mà bọn họ đã mua cùng trở về nữa. Thấy được nữ nhi khóc cả hai bước nhanh vào đồng thanh hỏi: “Nguyệt nhi làm sao?”

Sầm Minh Kiệt trừng mắt nhìn Sầm Bí Uy quát: “Người đi đâu để một mình tôn tử của ta ở phủ mặc cho người khi dễ?” Đáng lẽ đi phải mang theo cả hai tiểu gia hỏa cùng đi nữa chứ.

Sầm Bí Uy bày vẻ mặt oan uổng ra giải thích: “Phụ thân, ta cùng A Doanh đi mua chút đồ chuẩn bị lễ nhận tổ quy tông cho ngày mai a.”

Nghe đến đây Sầm Minh Kiệt vỗ vỗ trán, hần suýt quên mất chuyện này a. Cũng may từ khi nhận được tin báo tìm được hai tiểu gia hỏa hần đã sớm chuẩn bị xong rồi. Lỡ mắng rồi dù biết mình sai nhưng vẫn là tiếp tục mắng xuống: “Dù là như vậy cũng phải mang chúng theo.”

“Chúng ta đi nhiều nơi nếu mang chúng theo sẽ không kịp thời gian a.” Sầm Bí Uy vẫn ở bên này giải thích. Hôm qua phí không biết bao nhiêu thời gian mới dụ dỗ được thê tử cùng hần ra ngoài, miệng thì bảo chọn đồ cho hai tiểu gia hỏa thực chất là cùng nhau đi dạo. Nếu mang chúng theo khác nào cản trở hần cùng thê tử đâu, hần mới không mang.

Phí Khả Doanh bế Sầm Hảo Nguyệt lên giúp nàng dùng khăn lau nước mắt: “Nguyệt nhi bị người nào khi dễ?”

Nếu không phải cùng Sầm Bí Uy bảo không biết hai tiểu gia hỏa thích gì thì nàng cũng không đi cùng đâu. Hiện vui rồi, nữ nhi khóc đến thất thanh như vậy, biết trước nàng đã mang luôn hai tiểu gia hỏa đi cùng rồi. Mắt nàng không tự chủ liếc về phía trưởng phu của mình đầy oán hận.

Sầm Hảo Lâm ngược đầu lên kể chuyện lúc nãy xong liền nói: “Có lẽ Nguyệt nhi là sợ nên mới khóc a.” Mặc dù chuyện phạt hai nữ nhân kia xảy ra xong rất lâu tiểu tỷ tỷ mới bắt đầu khóc nhưng ngoài lý do này hần nghĩ không ra lý do khác.

Sầm Bí Uy bị phụ thân trách mắng, bị thê tử oán hận đã là rất xui xẻo rồi. Hiện nghe xong Sầm Hảo Lâm kể liền sinh khí, không ngờ nữ nhân kia to gan như vậy, cả hài tử của hần cũng dám khi dễ.

Sầm Hảo Nguyệt vẫn còn đang khóc, nghe được lễ nhận tổn quy tông thì tiếng khóc cũng nhỏ lại. Nàng đưa tay lau nước mắt gục đầu lên vai Phí Khả Doanh, mắt đầy lệ nhìn Sầm Hảo Lâm ở bên dưới.

Vừa lúc Sầm Hảo Lâm cũng là đang nhìn nàng. Lúc này đây hai tiểu gia hỏa lại trao đổi ánh mắt.

‘Nghe gì chưa, mai đây.’

‘Mai ta cùng người đối vận chung y phục đi.’ Nàng là muốn trêu bọn họ một phen a.

‘Ta là nam tử hán làm sao vận y phục nữ nhi.’

‘...’ Nàng không muốn phần nam trang đâu, chưa gì đã bị bảo giống tiểu đệ đệ cùng soái cha rồi, sau này biết làm thế nào.

‘Nguyệt nhi không nên phá phách.’

‘Hừ!’

Sấm Bí Uy bước đến bế nữ nhi rồi mang cả nhi tử ra ngoài hoa viên. Lúc này hán mưa không ít đồ cho hai tiểu gia hỏa a, chỉ là mai mới tặng a. Hấn ở bên ngoài dặn dò hai tiểu gia hỏa ngày mai phải thế nào.

————Phân Cách Tuyến Luna Huang————

Sáng hôm sau, cả Sấm phủ náo nhiệt hẳn lên, hai tiểu gia hỏa được vận y phục đồng bộ chỉ khác là giới tính và màu sắc của bộ y phục thôi. Nam hài vận lam y, nữ hài vận phấn hồng sắc nắm tay nhau bước đến bên soái gia gia.

Sấm Minh Kiệt đưa cả hai đến từ đường thấp hương xong liền tiến ra tiền thính. Ở tiền thính khách nhân đã đến đầy đủ, Sấm Bí Uy cùng Phí Khả Doanh, Thương bá tiếp khách đến hoa cả mắt, trán đầu mồ hôi cũng không kịp lau.

Vừa thấy nhân vật chính đến mọi người đều luôn miệng chúc mừng. Sấm Minh Kiệt trước mặt mọi người mang hai miếng ngọc bội đeo lên thắt lưng của hai tiểu gia hỏa. Sấm Bí Uy tặng một người một trường sinh tỏa bằng vàng mang lên cổ. Phí Khả Doanh lại tặng hai túi hương tự thêu mang lên thắt lưng của cả hai.

Tiếp đến khách nhân cũng lần lượt đến tặng lễ vật. Hai tiểu gia hỏa chỉ đứng cảm tạ thôi là khô hết cổ họng rồi. Sấm Hảo Nguyệt đảo mắt lại nhìn thấy Cổ Sùng Kính đứng ở một bên nhìn mình cùng tiểu đệ đệ. Nàng khép hờ mắt bước đến chỗ của hấn.

Cổ Sùng Kính thấy được Sấm Hảo Nguyệt bước đến lập tức giấu cả khuôn mặt xuống bàn. Hấn là hiếu kỳ vì sao trên đời này có người giấu nhau như vậy thôi a, mặc dù gặp lần này đã là lần thứ ba nhưng hấn vẫn xem đến xuất thần.

“Mặt bốn tiểu thư có hoa?” Sấm Hảo Nguyệt dừng cước bộ bên cạnh hấn hạ giọng hỏi. Mũi nàng vừa ngửi đã ngửi được cả người hấn đều có mùi thảo dược. Không trách được a, người ta là học y mà.

Cổ Sùng Kính chậm rãi phủ hai chữ: “Không có.” Vì sao tiểu nữ oa này luôn hỏi hấn câu này chứ, lần trước hấn đã trả lời còn chưa hài lòng sao.

Sấm Hảo Lân thấy được cũng vui vẻ chạy đến: “Đồng học hảo.” Hôm trước bảo là đồng học thì hấn gọi đồng học a.

Sấm Minh Kiệt cùng Phí Khả Doanh thấy được cũng là ngạc nhiên không ít, nhanh như vậy đã nhận thức rồi. Sấm Bí Uy vội tóm tắt kể lại buổi gặp mặt hôm trước hai người mới gật gù hiểu biết.

“Hai các người phải gọi ta là ca ca mới đúng, ta lớn hơn hai người tận hai tuổi.” Cổ Sùng Kính thấy hai tiểu gia hỏa y hệt nhau đứng trước mặt mình, lại không chút tôn trọng hấn liền nhắc nhở. Dù gì hấn cũng lớn hơn hai người bọn họ cơ mà.

Sầm Hảo Nguyệt bĩu môi khinh thường nói: “Người ngoại trừ tuổi ra thì không có chỗ nào hơn bốn tiểu thư, không gọi.” Nàng lớn hơn hẳn rất nhiều đấy.

Sầm Hảo Lâm gật đầu cực kỳ chắc chắn, tiểu tỷ tỷ nhà hắn cái gì cũng biết nha. Tiểu tỷ tỷ dạy hắn rất nhiều, Cổ Sùng Kính làm sao biết được nên hắn chu mỏ đắc ý nói: “Nguyệt nhi biết nhiều thứ lắm đó.”

“Nhưng nếu so được các người sẽ không bằng ta.” Cổ Sùng Kính vẫn còn đắc ý đáp. Hắn được học từ nhỏ, gia gia vẫn mỗi ngày mỗi dạy hắn, hắn còn được khen là có thiên phú nữa.

Khóe môi của Sầm Hảo Nguyệt một cong, chân khiễng lên, tay nhỏ đặt ngay phần cao nhất ở trên vai, ngón trở vững vàng chắc chắn đặt đúng nơi, có thể thấy tùy thời dùng lực: “Người nói xem nếu ta dùng lực thì thế nào?” Như có như không phun một câu hỏi.

Cả người của Cổ Sùng Kính cứng đờ, hắn đương nhiên là biết rồi, gia gia đã từng dạy hắn tất cả các huyệt vị để biết dùng đến thuật châm cứu cơ mà. Tay nàng là đang đặt ngay Kiên Tĩnh huyệt, chỉ cần dùng sức cánh tay sẽ tê bại, mất đi sự linh hoạt.

Không để hắn nói tay nhỏ của Sầm Hảo Nguyệt lại dời đến cổ tay hắn, ngón cái để ngay giữa của phần cổ tay lại nhỏ giọng hỏi: “Còn nơi này thì sao?” Nàng thì không biết y lý, chỉ là mấy chỗ huyệt vị nguy hiểm vẫn được học nha. Nàng tin chắc không lâu sau soái gia gia hoặc soái cha cũng sẽ dạy nàng cùng tiểu đệ đệ chuyện này thôi.

Trên trán của Cổ Sùng Kính bắt đầu xuất hiện mồ hôi, tay nàng đang đặt ở Thái Uy huyệt, dùng sức liền tổn thương nội khí, cản trở bách mạch a. Thật không ngờ một tiểu nữ oa ba tuổi lại có thể biết được nhiều như vậy. Mắt hắn nhìn sang khuôn mặt ngơ ngác của Sầm Hảo Lâm bên cạnh, có lẽ vẫn là không hiểu đi. Vậy nàng học từ đâu ra?

Sầm Hảo Lâm nhìn tới nhìn lui vẫn không hiểu gì cả liền hỏi: “Nguyệt nhi đang làm gì?” Đột nhiên lại chạm vào nam tử khác như vậy, mắt hắn đảo quanh thấy không ai để ý liền lén thở phào rồi nhanh chóng kéo tay tiểu tỷ tỷ trở về: “Nương dẫn không được chạm vào nam nhân.”

“Ta giúp Cổ đồng học đã thông một chút tư tưởng thôi mà.” Sầm Hảo Nguyệt cười hì hì nắm tay tiểu đệ đệ, hắn luôn là phiền phức như vậy. Suốt ngày chỉ biết mang ‘nương nói’ ra giáo huấn nàng. Đến cùng hắn là đệ đệ hay ca ca của nàng đây?

Cổ Sùng Kính đen mặt lại, hắn không thể đánh giá thấp tiểu nữ oa này rồi. Đành rằng biết võ tướng cũng sẽ được học huyệt vị nguy hiểm nhưng nàng vừa về vài ngày, Sầm Hảo Lâm lại một chút cũng không biết a.

“Ta biết rồi, đa tạ Sầm đồng học chỉ điểm.”

“Vậy bốn tiểu thư liền không làm phiền nữa, tạm biệt.”

Sầm Hảo Nguyệt mang tâm trạng vui vẻ kéo Sầm Hảo Lân đến bàn của mình bắt đầu dùng bữa. Chuẩn bị phải đi học cùng một đám tiểu hài tử a. Không biết ở Thư Lạc các sẽ thế nào đây...ai...toàn một đám tiểu oa nhi.

Đến tối, cả hai mở rất nhiều lễ vật, toàn là đồ trân quý, thứ nào cũng là hai kiện y hết nhau, không thì cũng là có phân biệt giới tính a.

Sau đó cả hai tự chia nhau cho người mang về viện của mình.

20. Chương 20: Lần Đầu Đi Học

Từ hôm nhận tổ quy tông xong đến nay đã là bốn ngày, mỗi ngày vẫn cùng nhau đứng tấn vào buổi sáng, buổi chiều lại bắt đầu làm quen với vũ khí. Sầm Hảo Lân cực kỳ vui vẻ tập theo Sầm Minh Kiệt hướng dẫn. Sầm Hảo Nguyệt đã biết hết rồi nên rất nhanh qua các ải cơ bản.

Ngoài ra nàng còn thường xuyên đến Trúc viên ở phía nam của mình theo dõi tiến độ công trình. Nhân tiện nàng thiết kế theo phòng cùng tông màu chủ đạo và hoa văn theo ý của mình cho người đặt làm. Y phục lần trước đặt may cũng đã mang đến phủ rồi.

Lại qua đi hai ngày, sáng hôm nay hai tiểu gia hỏa chính thức ngồi xe ngựa tiến cung đến Thư Lạc các học rồi. Sầm Bí Uy cùng Sầm Minh Kiệt đưa hai tiểu gia hỏa đến cửa Thư Lạc các dặn dò đủ điều.

Cả hai chính là phải mặc đồng phục của Thư Lạc các. Mà ở đây chính là đồng phục y như nhau không có chia ra nam nữ chỉ có thêu tên lên trên thôi. Nếu là không có tên thì nhất định không thể phân biệt được hai tiểu gia hỏa này rồi.

Sầm Hảo Lân rất ngoan ngoãn, nói gì hắn cũng gật đầu cố gắng tiếp thu để nhắc nhở tiểu tỷ tỷ. Sầm Hảo Nguyệt sống chết ôm lấy cổ của soái cha, mặt vui vào vai hắn không hề ngẩng lên, mặc cho ai nói gì cũng không chịu buông tay.

Sầm Hảo Lân nắm lấy chân nàng lay lay thúc giục: “Nguyệt nhi, chúng ta phải vào thôi, thời thần không còn sớm nữa.”

“Người muốn vào thì vào một mình đi, ta không vào.” Sầm Hảo Nguyệt không chút khách khí hét to. Nàng thống khổ học bao lâu còn chưa nhận được bằng tốt nghiệp liền xuyên qua, hiện bắt nàng học lại sao, vọng tưởng!

Lúc này đám tiểu hài tử chuẩn bị bước vào đại môn Thư Lạc các nhìn thấy đều là che miệng cười. Tiếng nghị luận bắt đầu vang lên nhưng cũng không dám quá to tiếng, dù sao thân phận của hai tiểu gia hỏa của Sầm gia vẫn là lớn a.

Sầm Minh Kiệt lại phải đứng sau lưng Sầm Bí Uy để nhìn tôn nữ của mình: “Nguyệt nhi a, ngoan ngoãn một chút vào trong đi, gia gia cùng cha người còn phải thượng triều a, đến trễ liền bị trách phạt nữa.”

Sầm Hảo Nguyệt hơi ngẩng đầu chừa mỗi hai còn mắt nhìn soái gia gia làm nũng: “Người ta không muốn học đâu.” Toàn một đám nhóc nàng làm sao hòa nhập được.

Ngay lúc Sầm Minh Kiệt không biết phải làm sao thì Cổ Sùng Kính cũng đến, hắn thấy được liền lễ phép hành qua lễ rồi nói: “Sầm đồng học vì sao không muốn học?”

“Không đến phiên người quản.” Sầm Hảo Nguyệt quay sang mắng hắn thì lại nhìn thấy có rất nhiều người nhìn mình nha. Mắt mặt quá đi, bị một đám tiểu oa nhi cười rồi.

Sầm Hảo Lâm lại vui vẻ chào hỏi Cổ Sùng Kính, cũng không quên nói: “Nguyệt nhi, nhiều người nhìn chúng ta lắm đấy.”

Sầm Hảo Nguyệt đưa đôi mắt đờm buồn lên nhìn soái gia gia rồi nhìn soái cha. Sao cứ phải ép buộc nàng như vậy cơ chứ, nàng lại không thể nói rõ ràng a.

Sầm Bí Uy thấy như vậy liền đặt nàng bên cạnh Cổ Sùng Kính. Sầm Hảo Lâm thấy như vậy liền kéo tiểu tỷ tỷ ra rồi nói: “Cha không được để Nguyệt nhi đứng bên nam nhân, nương nói không cho phép.”

Sầm Bí Uy bắt đắc dĩ lại đem nữ nhi đứng cách Cổ Sùng Kính ra rồi nói: “Đây là lệnh của hoàng thượng, không học là kháng chỉ sẽ bị phạt nặng. Nguyệt nhi cùng Lâm nhi và Sùng Kính vào trong đi thôi.”

Sầm Hảo Nguyệt bắt đắc dĩ kéo tay tiểu đệ đệ bước vào trong: “Cổ đồng học đứng đó làm gì, mau đi thôi.”

Thấy được Sầm Hảo Nguyệt ngoan ngoãn soái gia gia cùng soái cha có chút sững sốt, nữ hài đều là cải biến chủ ý nhanh như vậy? Thôi kệ đi, nghe lời là được rồi, nghĩ thế bọn họ mới thở phào nhẹ nhõm. Nhìn theo bóng lưng nhỏ của nàng khuất sau cánh cửa rồi mới xoay người rời đi. Nghĩ đến chuyện mỗi sáng đều là như vậy liền cảm thấy phiền rồi.

Hai tiểu gia hỏa lần đầu tiên đến Thư Lạc các được Cổ Sùng Kính mang đi giới thiệu đủ chỗ rồi trở về học đường đợi Tôn lão sư. Theo lời của Cổ Sùng Kính thì Tôn lão sư cũng chính là đề sư nên rất khó, bất kể là ai chỉ cần không tập trung trả lời không được câu hỏi liền bị một roi vào tay rất đau.

Trong học đường cực to, mỗi người một bàn được xếp ngay ngắn, chỉnh tề. Nhưng số lượng bàn không nhiều, cũng chỉ chừng ba mươi bàn mà thôi, đương nhiên trừ bàn của lão sư. Hài đều không được mang vào trong học đường, phải để ngoài kệ.

Khi hai tiểu gia hỏa vừa ngồi vào chỗ tùy tiện chọn được thì Sát Duệ Kỳ cũng đến. Thấy được bọn họ Sát Duệ Kỳ hung hăng bước đến vỗ vào bàn nói: “Đây là chỗ bốn vương, các người đi nơi khác ngồi.”

“Nga...Ai nói bàn này là của người? Tên của người ở đâu sao ta không thấy?” Sầm hảo Nguyệt nhếch môi phản kích. Mắt nàng nhìn rõ Sát Duệ Kỳ hơn, tên tiểu tử này cùng với Cổ Sùng Kính cũng được liệt vào hàng soái nha.

Sát Duệ Kỳ mím chặt môi nhìn cái bàn, quả thực không có tên của hắn nha. Không nói hai lời hắn liền gọi người mài mực rồi nhanh chóng cầm bút viết lên tên của mình.

Sau khi viết xong liền đắc ý nói: “Đây là tên của bốn vương, mau đứng lên trả chỗ cho bốn vương.” Một tiểu oa nhi ba tuổi tóc còn mọc chưa đủ dám ở đây đấu cùng hắn. Lần trước hại hắn suýt chút nữa bị phụ hoàng trách phạt giờ đây là lúc hắn phải lấy lại uy phong.

Sầm Hảo Lâm nhìn ba chữ trên bàn rồi chỉ vào nói: “Chúng ta không biết chữ, nhờ người viết linh tinh rồi bảo là tên của mình để gạt chúng ta thì sao?”

Hắn đây là nói thật nha, hắn cùng tiểu tỷ tỷ lần đó cũng suýt bị Cù là gia gạt ký giấy nhận làm con nuôi. Cũng may tiểu tỷ tỷ thông minh không lẫn dấu tay, còn cố ý kéo dài thời gian gạt hắn đến khi nương về mới đuổi người a. Sau lần đó nương dặn không được đáp ứng bất kỳ thứ gì mình không hiểu rõ.

Khoé miệng của Sát Duệ Kỳ liên tục co rút, hắn lại vỗ bàn mắng: “Ở đây không ai không biết đây là tên của bốn vương chứ.” Đáng chết, hai tên quê mùa này hết lần này tới lần khác khiêu khích sức chịu đựng của hắn a.

Lời của hắn vừa dứt ai ai cũng đồng thanh xác nhận sự thật. Sầm Hảo Nguyệt đảo mắt nhìn quanh rồi phun ra câu: “Biết đâu các người thông đồng với nhau thì sao.”

Sát Duệ Kỳ lập tức nhìn Cổ Sùng Kính đang im lặng đọc sách gần đó, hạ lệnh: “Cổ Sùng Kính người qua đây xác định một chút cho nha đầu này nghe, đây có phải tên của bốn vương hay không?” Lúc này hắn có nghe người kể lại chuyện của Sầm Hảo Nguyệt lúc sáng nha, thế nên hắn mới để Cổ Sùng Kính xác nhận để nàng không thể chối được nữa.

Cổ Sùng Kính rời mắt khỏi sách khẽ đưa mắt nhìn qua rồi nói: “Đó quả thực là tên của thập nhất vương gia.” Hắn thấy sao liền nói vậy thôi, nhưng nhìn vẻ mặt của Sầm Hảo Nguyệt hắn biết Sát Duệ Kỳ thắng không nổi rồi.

Sát Duệ Kỳ khoắc khoắc tay hất cằm về phía Sầm Hảo Nguyệt khiêu khích: “Đã nghe rõ chưa, lập tức đứng lên trả chỗ cho bốn vương.”

Sầm Hảo Nguyệt nắm tay Sầm Hảo Lâm đứng lên nói: “Chúng ta trả chỗ cho người ta thôi.” Hai phiến môi của nàng hơi cong loan tiểu ý nhẹ nhưng cực kỳ rõ ràng.

Đám tiểu hài tử khác vội vã chạy về chỗ của mình không cho hai tỷ đệ Sầm gia ngồi, đã vậy còn sợ bị hỏi nên viết tên mình lên bàn nữa. Hai tiểu gia hỏa ngồi ở góc trong cùng không ai chọn vì cảm thấy cho dù chọn chỗ nào cũng sẽ bị đuổi thôi. Cổ Sùng Kính thấy như vậy liền đổi chỗ cho Sầm Hảo Nguyệt, dù gì hắn

cũng là nam tử không để ủy khuất nữ tử được.

Sầm Hảo Nguyệt lại nhường cho tiểu đệ đệ của mình. Sầm Hảo Lâm không chấp nhận bị nữ tử nhường mình nhất là tiểu tỷ tỷ, bởi vì hắn phải bảo vệ tiểu tỷ tỷ a. Nàng thấy vậy liền nói nhỏ với hắn: “Ta không muốn học đâu, người học xong liền về dạy ta.”

Sầm Hảo Lâm nghe vậy mới nguyện ý leo lên chỗ của Cổ Sùng Kính ngồi. Hắn phải cố gắng lắng nghe Tôn lão sư dạy để dạy lại tiểu tỷ tỷ thôi. Nhưng mà tiểu tỷ tỷ thông minh như vậy, hắn có khả năng phát huy không?

Sầm Hảo Nguyệt quay sang Cổ Sùng Kính thân mật gọi: “Cổ thư sinh đa tạ người.” Nàng không cần học nhưng tiểu đệ đệ cần a. Hắn là huyết mạch duy nhất của Sầm gia rồi. Nàng cho dù có gả hay không gả cũng không thể giúp được gì cho Sầm gia liền phải nhờ cả hắn thôi. Ai bảo cổ đại không trọng dụng nữ tử làm gì.

Cổ Sùng Kính nghe bản thân đột nhiên bị đặt tên thân mật liền tròn mắt nhìn tiểu nữ oa trước mặt: “Ta nơi nào giống thư sinh chứ?” Hắn chỉ là không thích nói nhiều liền thành thư sinh rồi?

“Nơi nào cũng giống.” Sầm Hảo Nguyệt che miệng cười khúc khích, mắt liếc nhìn hắn đầy thâm ý. Tên tiểu tử này xem ra cũng rất tốt nha, còn biết nhường nữ tử nữa, chỉ là không biết sau này hắn có thay đổi tính tình hay không thôi.

Lúc này thái giám đột nhiên hô to: “Kính Lang vương gia, đại vương gia đến.”

21. Chương 21: Đi Học Không Vui

Lời vừa dứt, một đám tiểu oa nhi đều đồng loạt nhiên về phía ngoài cửa. Một loạt nghị luận lại bắt đầu nổi lên.

Cổ Sùng Kính thấy vẻ mặt ngơ ngác của Sầm Hảo Nguyệt liền tốt bụng nhắc nhở nàng vài câu. Qua lời kể của hắn, nàng cũng hiểu một chút về đám vương tử công chúa ở vương triều này.

Sất Duệ Kỳ là hài tử của Tiêu hiền phi được hoàng thượng sủng hạnh nhất hiện nay. Đây cũng là lý do hắn có thể hô mưa gọi gió trong cung. Ở Thư Lạc các hắn rất hay được Tôn lão sư khen và chưa từng bị trách phạt lần nào.

Kính Lang vương Sất Vưu Thần là tiên hoàng hậu sở sinh, tam vương tử của vương triều. Không biết vì lý do gì hắn luôn bệnh, sau khi hoàng thượng lập tân hậu liền phong vương để hắn rời khỏi hoàng cung. Ở Thư Lạc các là người học tốt nhất luôn luôn được Tôn lão sư mang ra bảo mọi người học hỏi.

Đại vương gia Sát Ngạc Lang là hài tử Vạn quý phi sở sinh. Vạn gia là thương gia năm đó dùng hết sức lực cùng tiền tài giúp hoàng thượng lật đổ những người khác đăng cơ. Sát Ngạc Lang học hành cũng gọi là bình thường không có gì vượt trội.

Lúc này bọn họ cũng bước vào, Sát Ngạc Lang mười tuổi, dáng vẻ phong hoa tuyết nguyệt, một thân đồng phục nhưng được treo thêm ngọc sa hoa ở thắt lưng tiến vào. Đám hài tử trong lớp đều là hành lễ. Hắn nghênh ngang bước vào chỗ của mình.

Sau đó có người nói nhỏ bên tai khiến hắn quay xuống nhìn tỷ đệ Sầm gia đầy khinh thường rồi lại quay lên. Hôm đó không hành lễ với phụ hoàng, Sát Duệ Kỳ đến gây sự cũng không xong còn suýt bị mắng, giờ lại không hành lễ với hắn, Sầm gia đúng là quá đáng rồi. Nhưng nếu lúc này hắn mở miệng nói nhất định đám người Sầm gia sẽ cãi lại rằng còn nhỏ chưa được hành lễ, vẫn là thôi đi.

Sát Vưu Thần do bị bệnh nên ngồi ở trên một cỗ kiệu bằng gỗ điêu khắc xảo diệu thiên công, bên trên có một trướng幔 trắng mỏng nhiều nếp gấp đem hắn lẫn cỗ kiệu bao trọn để người không thấy được bên trong. Hắn lại vận một thân bạch y khiến không người nhìn được hình dáng của hắn.

Hắn vì quanh năm làm ma ốm nên mùi được từ trên người hắn cùng với Cổ Sùng Kính là một dạng. Lâu lâu từ cỗ kiệu truyền ra một số tiếng ho khan thì không có tiếng động gì nữa.

Sầm Hảo Nguyệt vốn là thắc mắc chỗ trống to bên cạnh mình là để làm gì, còn chưa kịp hỏi đã thấy đám cung nhân nâng cỗ kiệu của Sát Vưu Thần đặt ở đó. Tuy cự ly của nàng cùng hắn cách Cổ Sùng Kính nhưng vẫn là không thể thấy được dung mạo của hắn.

Cổ Sùng Kính thấy Sầm Hảo Nguyệt nhìn chằm chằm vào cỗ kiệu liền chòem người sang tốt bụng nhắc nhở: “Kính Lang vương gia không thích bị người nhìn như vậy đâu.” Tuy hắn chưa từng thấy qua Kính Lang vương nổi giận, nhưng vẫn là không nên chạm vào nha.

Sầm Hảo Nguyệt như ở hiện đại vậy áp mặt lên bàn học nhìn Cổ Sùng Kính cười. Nàng là hiếu kỳ thôi mà đâu cần khẩn trương như vậy: “Người đang đọc gì đó?”

“Chút nữa Tôn lão sư vào sẽ khảo bài hôm qua bảo về nhà học, ta ôn lại một chút thôi.” Cổ Sùng Kính không để ý đến nàng mà vẫn chuyên chú đọc sách của mình. Lần đầu tiên hắn cùng người khác nói nhiều như vậy nha.

Sầm Hảo Nguyệt nghe được liền như hít phải một luồng khí lạnh vậy, sắc mặt cực kỳ khó coi. Cả đời nàng sợ nhất chính là bài tập về nhà, ở trong trường học không đủ sao về nhà còn phải học nữa, chán chết được. Có thời gian phải lo cho bản thân mới đúng chứ lý nào làm mấy thứ vớ vẩn kia.

Nàng lại thấy được Sầm Hảo Lân rất nhanh làm quen được với một tiểu tử ngồi bên phải của hắn. Hỏi Cổ Sùng Kính mới biết đó là trưởng tử Ân gia của lễ bộ thượng thư Ân Mặc Nguyên, năm nay năm tuổi. Không ngờ ở cổ đại đồ tuổi thế nào cũng có thể học cùng một lớp nha.

Lúc này có thêm các công chúa cùng vài tiểu thư cũng đến. Bàn trống của học đường hiện tại cũng ngồi đủ người rồi. Tôn lão sư cả đầu bạc trắng, lưng cong cong, râu dài dài, tay cầm cây roi dài từ ngoài bước vào. Mọi người cùng nhau đứng lên chào rồi lại ngồi xuống.

Tôn lão sư đảo mắt nhìn xuống dừng lại ở trên người hai tỷ đệ Sầm gia, mắt ngạc nhiên: “Hảo Nguyệt Hảo Lâm vừa vào chỗ nào không biết liền phải hỏi các đồng học có biết không?” Hắn vốn nghĩ hai tỷ đệ này sẽ phải ngồi cùng nhau không ngờ cả hai lại tách ra như hắn muốn nha. Nếu là cứ dính một tùm sẽ khó giao thiệp với các bạn cùng lớp.

Hai tỷ đệ đồng thanh ‘vâng’ một tiếng lại nghe Tôn lão sư nói tiếp: “Hảo Nguyệt vì sao ngồi bên dưới?” Hắn thực sự không thể hiểu được hai tỷ đệ Sầm gia là đang nghĩ gì nữa.

Sầm Hảo Nguyệt đứng lên bày vẽ thiên chân vô đối chỉ vào Sát Duệ Kỳ tố cáo: “Lúc này người ta là ngồi chỗ đó, nhưng hắn là mang tên mình viết lên bàn bảo đó là bàn của mình, những người khác cũng làm như vậy, nên người ta phải tìm bàn không có chữ mà ngồi. Sau đó Cổ đồng học thấy vậy đã nhường cho đệ đệ a.”

Thực ra lúc này cũng còn một số bàn trống ở trên nhưng nàng cố ý kéo tiểu đệ đệ tìm góc khuất ngồi để thu hút sự chú ý của Tôn lão sư. Không lý nào hai người lần đầu tiên đến mà không ở trong học đường lão sư lại không để ý đúng không. Thế nên, Sát Duệ Kỳ a, lần này ngươi chết chắc, haha...

Nghe xong lúc này Tôn lão sư mới để ý đến trên bàn có tên nha. Tức giận cây roi nhuễn quất lên bàn một cái quát: “Ai cho phép các ngươi viết linh tinh lên bàn lại còn khi dễ đồng học mới. Trên bàn người nào có tên lập tức đứng lên hết cho ta, hôm nay ta phạt các ngươi đứng học, lần sau không được phép làm như vậy nữa.”

Sầm Hảo Nguyệt thấy được Sát Duệ Kỳ quay xuống nhìn mình đầy hận ý, nàng tốt bụng tặng hắn một nụ cười đắc ý. Mấy lần đến trêu chọc nàng sao, không phải tiểu hài tử thì nàng không tính toán đâu nha.

Sát Vu Thần ngồi thu tròn một màn nhưng vẫn là xem như không thấy. Hắn vẫn thông thả ngồi trên ghế trong cổ kiệu, trước mặt là bàn nhỏ có đủ văn phòng tứ bảo, tay cũng không hề nhàn rỗi mà tự mài mực cho mình.

Sát Ngạo Lang thấy được Sát Duệ Kỳ bị phạt trong lòng muốn bao nhiêu vui vẻ có bấy nhiêu vui vẻ. Bình thường Sát Duệ Kỳ luôn được phụ hoàng thương yêu khen thưởng, nay liền bị một hai tiểu gia hỏa què mùa của Sầm gia mới đến khiến cho bị lão sư trách phạt nha. Chút nữa hắn phải về nói với mẫu phi mới được.

Tôn lão sư phạt xong đám người kia lại nói: “Các ngươi lên đây giới thiệu một chút về bản thân cho mọi người biết đi.”

Hai tỷ đệ Sầm gia ngoan ngoãn bước lên trên đứng bên cạnh Tôn lão sư. Sầm Hảo Lâm là nam tử hán nên xung phong nói trước: “Mọi người hảo, ta tên Sầm Hảo Lâm về sau xin được chỉ giáo nhiều hơn.” Nói xong hắn cúi người. Đây là hôm qua nương dạy hắn cùng tiểu tỷ tỷ nha.

Sầm Hảo Nguyệt bày dáng vẻ khả ái vẫy tay như hoa hậu chào xong, miệng cười tươi tắn, ánh mắt sắc bén nhìn Sát Duệ Kỳ cao giọng nói: “Mọi người hảo, bốn tiểu thư gọi Sầm Hảo Nguyệt. Bốn tiểu thư là nữ nhi bằng thanh ngọc khiết, thiên chân khả ái, do đó các người không nên cố ý, vô ý, hữu ý, sơ ý, dụng ý chạm đến bốn tiểu thư vì gia gia cùng cha nhất định không tha cho các người.”

Sầm Hảo Luân tròn mắt nhìn tiểu tỷ tỷ, đây là cảnh cáo phủ đầu nha. Những người khác cũng chính là há hốc nói không nên lời. Ngay cả Tôn lão sư cũng không biết nên nói lời nào nữa. Một màn chào hỏi đầy thuốc súng a.

Sầm Hảo Nguyệt lại cười tươi đưa tay ôm gương mặt nhỏ nhắn của mình nói: “Bốn tiểu thư nói xong rồi vì sao không ai vỗ tay hoan nghênh?”

Mọi người một số là do lời cảnh cáo kia mà thất thần, một số là sợ Tôn lão sư trách mắng không có thái độ thân thiện với đồng học mới nên vừa nghe liền cực lực vỗ tay. Sầm Hảo Nguyệt cao hứng đa tạ rồi trở về chỗ của mình trong ánh mắt kinh ngạc của Cổ Sùng Kính.

Tôn lão sư lau qua mồ hôi rồi ngồi xuống ghế chậm rãi điểm danh xong liền khảo bài cũ. Tất cả đều phải đặt giấy viết lên bàn viết lại những thứ đã học. Sau khi hết thời gian quy định liền nộp lại giấy cho Tôn lão sư. Sát Vưu Thần ngồi bên trong cổ kiệu truyền tờ giấy ra ngoài bằng khe hở nhỏ.

Tiếp đến liền học bài mới, mọi người nhìn chữ đọc theo Tôn lão sư. Bởi vì hai tiểu gia hỏa được Phí Hảo Doanh dạy không ít nên cũng rất nhanh theo kịp tiến độ. Học cũng không có gì khó, cái khó chính là Tôn lão sư không chỉ bắt về nhà học bài mà còn phải luyện chữ nữa.

Sầm Hảo Nguyệt khóc ròng vài trận trong lòng, nàng muốn dụ dỗ tiểu đệ đệ giúp mình cũng không được rồi. Sầm Hảo Luân cực kỳ hiếu học, hần quả thực tiếp thu rất nhanh những thứ Tôn lão sư nói. Khi có vấn đề đặt ra, hần không hiểu liền hỏi, hiểu liền lập tức trả lời khiến Tôn lão sư cảm thấy phi thường cao hứng.

Đến gần trưa học xong mọi người ra về. Sát Duệ Kỳ mím chặt môi nhìn Sầm Hảo Nguyệt như kẻ thù truyền kiếp vậy. Sầm Hảo Nguyệt bước gần đến bên hần hỏi: “Thế nào? Muốn ăn thịt bốn tiểu thư? Tuyệt đối không nên nghĩ, bởi vì người không có cơ hội đó đâu.”

Sầm Hảo Luân bên cạnh thêm miệng: “Là do người tự viết tên của mình lên bàn, không được giặc Nguyệt nhi.” Ai bảo hần viết để bị phạt, tiểu tỷ tỷ cũng chẳng có mở miệng bảo hần viết.

Kèm theo tiếng cười giòn vang của Sầm Hảo Nguyệt, hai tỷ đệ thả bộ hướng đại môn Thư Lạc các bước. Bỏ lại Sát Duệ Kỳ đang nghiến răng nghiến lợi hận không thể bóp chết Sầm Hảo Nguyệt. Hần vốn chưa từng bị lão sư trách phạt, nay đã có vết dơ rồi.

Bên ngoài đã thấy soái gia gia đứng bên ngoài đón bọn họ bằng nụ cười già nua.

“Nguyệt nhi Luân nhi học thế nào?”

Sầm Hảo Nguyệt như chân được lấp hỏa tiễn vậy nhào đến ôm lấy soái gia gia không buông. Biểu tình trên mặt chính là ủy khuất ngập tràn, căm ghét Thư Lạc các.

Sầm Minh Kiệt bế nàng lên để nàng cọ mặt vào hõm vai của mình.

Sầm Hảo Lân ở bên cạnh ton hót về những thứ mình được học cùng đồng học mới Ân Mặc Nguyên. Đi học đối với hắn chính là vui vẻ hoàn toàn ngược lại với tiểu tử tỷ của mình.

22. Chương 22: Hy Vọng Tấu Thành

Hai tiểu gia hỏa vừa hồi phủ mỗi người một biểu tình bước vào dưới sự ngạc nhiên của Phí Khả Doanh cùng đám hạ nhân trong phủ. Sầm Minh Kiệt thở dài liên tục lắc đầu, biết đến khi nào tôn nữ mới trưởng thành đây.

Sầm Hảo Nguyệt trở về Khang Tĩnh cư lập tức tắm rửa liền luyện chữ. Lúc này giao xong bài tập Tôn lão sư còn bồi thêm lời đe dọa ‘Ngày mai ai không có bài nộp, không thuộc bài, sẽ bị đánh vào tay.’

Nàng vì sợ bị đánh nên mới cẩn thận luyện chữ học bài a. Nàng vốn là thiên kim hắc đạo đó là sự thật, nhưng nàng sống trong sự thương yêu của mọi người, từ nhỏ đến lớn luôn là được phụng trên tay. Cũng chính vì lý do này mà nàng bị bắt cóc rồi bị giết sau đó xuyên qua đây.

Ai...không muốn nghĩ nữa. Nhớ lại chuyện trước khi càng cảm thấy bây giờ cực kỳ bị thương, vẫn là chuyên tâm luyện cho xong thôi.

Sầm Hảo Lân bình thường đều thích đánh tiểu tử tỷ nên là cũng chạy đến cùng viết. Phí Khả Doanh cũng đến xem, nếu ai viết xấu nàng chính là tịch thu tờ giấy đó bắt viết lại. Chuyện này khiến Sầm Hảo Nguyệt chỉ muốn đập đầu tự vẫn để xuyên về hiện đại thôi.

Đến tối hai tiểu gia hỏa ngồi học bài dưới sự giám sát chặt chẽ của Phí Khả Doanh. Sầm Hảo Nguyệt vừa học vừa khóc thầm, một người học đại tứ như nàng làm bài tập về nhà còn bị phụ huynh giám sát a! T_T

Sầm Bí Uy vừa lúc trở về vui vẻ hỏi chuyện lại bị nữ nhi ném cho cái nhìn muốn giết người, còn nhi tử lại thờ ơ vì bạn học thuộc bài, khiến tâm trạng của hắn vô cùng hụt hẫng.

Sáng hôm sau, Sầm Hảo Nguyệt vẫn là buổi chia tay phụ huynh tại Thư Lạc các môn sư tử sư hổ như ngày hôm qua. Sau đó cả đám đến Thư Lạc các học xong lại không được thả về như hôm qua mà phải ở lại hoàng cung dùng bữa rồi nghỉ trưa để chuẩn bị cho buổi chiều.

Buổi chiều học phải chia ra hai bên, nam hài phải đến Luyện Quân khu để học, nữ hài liền theo các ma ma học nữ hồng. Khi hỏi thì bảo là vì hôm qua chưa chuẩn bị đầy đủ, từ hôm nay trở về sau đều là chiều mới

được thả.

Khi Sầm Hảo Nguyệt nghe được hung tin ôm lấy Sầm hảo Lâm khóc lóc một trận không chịu buông tay. Lý nào bắt nàng học mấy thứ không thú vị này chứ. Lại nói sau này mỗi ngày đều như vậy không có thay đổi nữa chứ, học cũng phải có nghỉ hè, nghỉ đông, nghỉ lễ chứ, nàng là người đâu phải máy móc đâu.

Sầm Hảo Lâm cũng ôm lấy tiểu tỷ tỷ một phen an ủi. Ân Mặc Nguyên cùng Cổ Sùng Kính cũng ở bên cạnh khuyên nhủ đủ điều. Sát Duệ Kỳ bước đến mĩa mai không ngớt lời. Sát Ngạo Lang đây chế nhạo hất hàm rời đi.

Sau đó cung nữ phải tách hai người ra, Sầm Hảo Nguyệt bị kéo đến Họa Liễm cung. Nàng không được học hồng tú như những nữ tử khác bởi vì chỉ mới ba tuổi nên được mang đi cùng một lão ma ma học quy tắc cùng đám nữ hài khác có số tuổi gần bằng mình.

Trong số đó có một nữ hài bằng tuổi nàng tên gọi Quân Tử Lan. Ở vương triều có tổng cộng bốn vị tướng quân, Sầm gia uy chấn phía tây thì Quân gia lại là chấn bắc. Quân Tử Lan là ngoan ngoãn ai dạy thế nào thì phải làm thế này.

Sầm Hảo Nguyệt trông mắt đỏ hoe bị bắt hành lễ qua hành lễ lại mấy lần mà vẫn bị bảo là không đúng cách. Quỳ lên quỳ xuống như vậy đúng là cực hình mà, nàng còn chưa từng quỳ qua ai đâu. À, đương nhiên trừ thần phật cùng các vị tổ tiên hai đời ở từ đường.

Đến lúc lão ma ma bảo rằng phải ngồi tập cười một nén hương rồi đi ra ngoài, Quân Tử Lan nhìn nàng nói: “Chúng ta là hậu đại của võ tướng bị bắt học những thứ này cũng không có gì, chỉ là nữ hồng kia...thật đúng là sỉ nhục a.”

Sầm Hảo Nguyệt cực kỳ kinh ngạc, một nữ hài ba tuổi câu từ nói còn không chuẩn làm sao có được những lời này. Trong khi nàng một chữ cũng không phát ra miệng thì lại nghe Quân Tử Lan nói tiếp: “Cha ta bảo như thế.”

Nàng vẫn đang đợi phụ thân kiến nghị dâng tấu cho thánh thượng, nếu may mắn cho dù là nữ hài của võ tướng cũng sẽ được chọn một là cùng đám nam tử đến Luyện Quân khu, hai là học nữ hồng ở Họa Liễm cung.

Sầm Hảo Nguyệt gật đầu nhưng cũng không hề đáp vì miệng bận nở nụ cười méo mó gần như biến dạng rồi. Cười cái kiểu này sau một nén hương nhất định cơ môi cũng tê liệt luôn. Chỉ là nếu không cười bị bắt phạt thêm một nén hương nữa thì nguy.

Cứ như vậy hơn mười ngày qua đi, Sầm Hảo Nguyệt cùng Quân Tử Lan cũng trở nên thân thiết. Nhưng không phải vì lý do này mà Sầm Hảo Nguyệt bỏ đi thói quen ôm soái cha không chịu đi học vào lúc sáng đâu.

Một buổi tối nàng làm xong bài tập liền chạy đến viện của Sầm Bí Uy. Lúc này vừa lúc nghe được đoạn

đôi thoại của phu thê Sấm gia.

“Lão gia nên đến chỗ các nàng đi, không thể vắng vẻ như thế các nàng được.” Phí Khả Doanh nhìn Sấm Bí Uy nói. Dù cho sau khi nàng mất tích cùng Thôi Phiến Phiến bị vô sinh đám nữ nhân kia mới vào cửa, nhưng đã bước vào cửa thì là người một nhà làm sao có thể ủy khuất người ta được.

“Nàng cũng biết lúc đó ta là bất đắc dĩ.” Sấm Bí Uy thở dài một hơi, hắn cũng đâu muốn thú đám nữ nhân đó đâu. Toàn do hoàng thượng ban đến cả. Lại nói chuyện của Mễ Ngải Tư hắn còn một chút cũng không biết gì nữa là.

Phí Khả Doanh thông thả nhấp một ngụm trà ngẩng đầu nhìn trắng. Nàng cũng là thân nữ nhi, chỉ là may mắn hơn những nữ nhân kia là có được hai tiểu gia hỏa đáng yêu làm chỗ dựa a. Lại nói nàng là chính thê không lý ủy khuất thân phận thiếp của người ta, nhưng nếu Sấm Bí Uy không chịu nàng cũng vô pháp ép uống.

Sấm Bí Uy đặt tay lên gối đứng dậy chậm rãi bước đến phía sau của thê tử hơi khom người ôm lấy nàng. Hắn biết nàng nghĩ gì, lúc trước nàng mất tích hắn có thể miễn cưỡng bản thân, nhưng giờ đây hắn thực sự làm không được.

“A Doanh, đừng nên ép ta, ta có thể để các nàng rời đi, chỉ là sợ tổn thương các nàng nên mới lưu lại, đây đã là giới hạn cuối cùng.”

Phí Khả Doanh chậm rãi cúi đầu xoay người ôm lấy thắt lưng của trưởng phu, chất giọng êm ái của nàng vẫn nhẹ nhàng ngân vang: “Nhưng là...”

Không để nàng nói hết hắn đã dùng môi chặn lại.

Cả hai bên này say sưa trong mật ngọt lại không biết ở cửa viện Sấm Hảo Nguyệt đã bị da gà rơi khắp người. Nàng là đang đợi để đúng thời điểm để bước vào a, vốn nghe không còn âm thanh truyền đến ló mặt vào thì thấy được thứ không nên thấy.

Nàng dựa vào tường viện liên tục dùng tay xua xua đuổi mấy con muỗi phiền phức đang hăm mộ mình mà bám riết không buông. Trong lòng thầm nghĩ không biết cảnh nóng bên trong khi nào mới kết thúc. Nàng thậm chí đếm đến một trăm rồi tung tăng vui vẻ chạy vào, lúc này đôi phu thê kia chỉ là ôm lấy nhau thôi không nói gì nữa.

“Nương.” Âm thanh trong trẻo êm tai của tiểu nữ oa bay vào trong tai của hai người khiến cả hai nhìn lại về nơi phát ra âm thanh.

Sấm Bí Uy nhíu mày nhìn nữ nhi của mình trách: “Không gọi vi phụ?” Đã bao lâu rồi nàng vẫn không gọi hắn muốn tiếng ‘cha’, sẽ không phải từ này khó gọi như vậy chứ?

Sầm Hảo Nguyệt không chút để ý mà chỉ bước đến bên cạnh Phí Khả Doanh tỏ khổ: “Nương, A Lan bảo cha nàng dâng tấu bảo hoàng thượng để người ta không cần học nữ hồng nữa nhưng vẫn chưa có kết quả.”

Phí Khả Doanh nhìn gương mặt phụng phịu của nữ nhi liền đưa tay nhẹ nhàng véo một cái: “Người là nữ nhi không học nữ hồng thì học cái gì?”

“Giống đệ đệ đến Luyện Quân khu rất tốt nha. Nữ nhân cũng phải biết chút võ công mà thủ thân chứ.” Sầm Hảo Nguyệt hồi đáp, nàng là đến cố ý nói cho Sầm Bí Uy nghe cơ. Nếu không phải dạo này soái gia bận bịu không có thời gian thì nàng cũng không cần đến đây xem một màn xuân sắc vừa này đâu.

Sầm Bí Uy nghe được liền cao hứng bế nữ nhi lên dụ dỗ: “Nguyệt nhi gọi cha, vi phụ lập tức cùng gia gia cũng dâng tấu cho hoàng thượng.” Hắn đương nhiên biết nữ nhi là cố ý nói cho hắn nghe nha.

Mấy hôm nay quả thực là Quân tướng quân có nhắc đến vấn đề này với hắn cùng hai tướng quân còn lại, nhưng hắn thấy nữ nhi của mình cũng không có than phiền chuyện này bởi vì nàng căn bản không thích đi học cho dù học gì cũng vậy thôi nên cũng không có ý kiến. Còn hai tướng quân còn lại thì đám nữ hài đều rất hứng thú học nữ hồng nên không tán thành.

“Hừ, vậy ta đi tìm gia gia cho xong.” Sầm Hảo Nguyệt xoay mặt đi chỗ khác, trong lòng đang hy vọng soái gia gia bớt bận bịu một chút dờn ngó đến tôn nữ thống khổ là nàng đây.

Sầm Bí Uy bật cười to hôn lên gò má của nữ nhi mình: “Gia gia người dạo này rất bận, không nên đi làm phiền, gọi cha một tiếng với người rất khó?”

Phí Khả Doanh nhìn thấy dáng vẻ chật vật của trượng phu cực kỳ tức cười. Hắn không hề bỏ qua bất kỳ cứ cơ hội nào để dụ dỗ nữ nhi cứng đầu này.

“Nguyệt nhi không thể ngoan cố như vậy được, gọi một tiếng cũng không mất đi cân thịt nào.”

Sầm Bí Uy cực kỳ yêu thương hai tiểu gia hỏa nhưng vẫn là thiên về Sầm Hảo Nguyệt hơn bởi vì nàng luôn có những thứ mới mẻ khiến hắn trước mặt phụ thân cùng thê tử đầy chật vật. Mỗi lần như vậy hắn chỉ cảm thấy buồn cười chứ không hề tức giận.

“Nguyệt nhi thật không gọi?”

Sầm Hảo Nguyệt không trả lời chỉ ôm lấy cổ soái cha, đầu nhỏ tựa vào vai hắn. Nàng bị ăn đậu hủ đến chai lỳ rồi, giờ đây ai ôm hôn cũng không có chút cảm giác bài xích gì nữa. Nhưng là nàng vẫn không gọi soái cha bởi vì nàng cảm thấy chưa cần thiết.

Sầm Bí Uy vuốt ve mái tóc ngắn được xõa ra của nữ nhi hứa hẹn: “Mai vi phụ nhất định vì Nguyệt nhi dâng tấu chương, Nguyệt nhi là hậu đại của võ tướng không lý nào bị nhốt trong phòng như những nữ tử khác.”

Sầm Hảo Nguyệt cao hứng ‘ân’ một tiếng. Hy vọng lần dâng tấu này thành công a. Bởi vì lão ma ma vừa tuyên bố, cuối năm nay các nàng phải học nữ hồng a.

23. Chương 23: Soái Cha Uy Vũ

Một hôm, Sầm Hảo Nguyệt buồn bực đi qua đi lại trong phòng của mình. Khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái của nàng giờ đây nhăn thành một đoàn rất khó coi.

Sầm Bí Uy nhàn rỗi liền chạy đến dụ dỗ nữ nhi gọi cha. Vừa bước vào thấy được dáng vẻ kia của nữ nhi liền hỏi: “Nguyệt nhi nơi nào không vừa ý? Để vi phụ giúp người.” Là Trúc viên tu sửa không theo ý nàng sao? Đạo này hẳn thấy nàng suốt ngày đến đó bảo không hài lòng bắt người làm lại từ đầu a.

Sầm Hảo Nguyệt chỉ tay vào năm hộp yên chi hôm trước mua nói: “Người ta vẫn chưa phối được màu.” Lý nào nhiều phần nước như vậy nàng vẫn chọn không được để phối với năm màu yên chi kia. Nha hoàn mỗi người một việc không thể giúp nàng làm mẫu, nếu lấy bản thân làm thí nghiệm thì miễn đi nàng không có làm đâu.

Về vấn đề này Sầm Bí Uy cũng là đầu hàng a, hẳn đường đường làm đại nam nhân làm sao biết được: “Vi phụ gọi nương đến giúp người được không?” Hẳn vội đưa ra đề nghị dù gì cũng lỗ mở miệng bảo giúp rồi.

“Vậy thì không cần.” Sầm Hảo Nguyệt cười gian xảo nhìn soái cha không rời mắt khiến hẳn có chút lạnh cả sống lưng.

Không lâu sau, Sầm Minh Kiệt cùng Sầm Hảo Lâm, Phí Khả Doanh cũng đến. Bọn họ thấy được đạo này nàng không được vui vẻ nên cố ý làm chút thức ăn tạo bất ngờ cho nàng nên thất thanh thất sắc mà đến. Không ngờ vừa mở cửa người bị bất ngờ chính là bọn họ a.

Cảnh đập vào mắt chính là thấy gương mặt vốn tuần tú của Sầm Bí Uy bị Sầm Hảo Nguyệt bôi phấn nước thoa yên chi, tóc còn bị chải thành một kiểu của nữ nhân nữa chứ.

Lúc này Sầm Bí Uy chỉ muốn khóc thôi, mắt mũi mất hết rồi. Nếu mặt đất nứt ra hẳn nhất định lập tức nhảy xuống đó rồi lấp lại luôn. Đáng lẽ lúc này khi đáp ứng nữ nhi giúp nàng làm mẫu liền phải giải của thật chặt mới đúng a.

Sau đó chính là Sầm Bí Uy liên tục bị mọi người làm cho một bài văn. Hẳn thề lần sau sẽ không bao giờ dám cùng nữ nhi nói chuyện yên chi nữa.

——Phân Cách Tuyển Luna Huang——

Lại một hôm Sầm Minh Kiệt cùng Sầm Bí Uy đến Thư Lạc các đón hai tiểu gia hỏa tan học. Cả hai vừa

chạy ra liền giống như bình thường, một ton hót, một ôm chặt soái cha tổ khổ.

Lúc này hoàng thượng đứng lúc cũng đến đó xem thành tích học tập của đám tiểu hài tử nên từ Thư Lạc các bước ra. Thấy được Sầm Hảo Nguyệt ôm chặt Sầm Bí Uy không buông liền cao hứng hỏi:

“Trong lòng các người, gia gia cùng phụ thân ai là người uy vũ nhất?”

Trong khi Sầm Hảo Lâm gặp phải vấn đề khó khăn liền nhú mày mang cả hai lên bàn cân đo đong đếm thì Sầm Hảo Nguyệt nhanh chóng không chút do dự lấy ngón tay nhỏ chỉ chỉ soái cha mà không đáp. Trong ánh mắt trong veo của nàng giờ đây mang đầy tiếc ý.

Sầm Minh Kiệt giận đến mặt mũi đen thui, hóa ra trong mắt tôn nữ hần không có uy vũ. Sầm Bí Uy lại cười đến híp mắt vì cao hứng.

Hoàng thượng nhìn thấy cũng thắc mắc hỏi: “Vì sao?”

Sầm Hảo Nguyệt liền bày vẽ ngâm thơ giải thích: “Vì trong phủ mỗi lần có chuyện xảy ra gia gia trách phạt ta sẽ khóc, đệ đệ cũng là mất đồ hoe nhưng hần không có khóc nha.” Là do soái cha liên tục ăn đậu hủ của nàng không trả bạc không thể trách nàng ác độc nha.

Sầm Hảo Lâm vỗ tay tán thành: “Phải a, ta chưa thấy cha bị phạt mà khóc bao giờ, cha đúng là uy vũ nha.” Tiểu tỷ tỷ không nhắc hần cũng quên mất chuyện này a, báo hại này giờ hần so sánh đến đau cả đầu.

Mặt của Sầm Bí Uy từ vui mừng chuyển sang mặt hững rồi triệt để âm hàn. Mỗi lần hần bị trách phạt đều do hai tên tiểu gia hỏa này gây nên cả đấy, giờ còn to mồm tố cáo hần, lại còn trước mặt hoàng thượng nữa chứ.

Sầm Minh Kiệt nghe xong liền bật cười, nguyên lai trong lòng tôn nữ như thế chính là uy vũ a, nếu vậy hần thà không cần rồi.

Hoàng thượng cũng là cười đến ngất ngây. Đạo gần đây hần được Tôn lão sư báo lại rằng Sầm Hảo Nguyệt trong lớp rất là gây rối, luôn đặt ra những câu hỏi hóc búa bá đạo chống đối lão sư nên mới đến xem. Hiện lại tình cờ phát hiện được chuyện này nữa a.

——Phân Cách Tuyến Luna Huang——

Một hôm Sầm Minh Kiệt hiếu kỳ hỏi hai tiểu gia hỏa: “Cha cùng nương các người thương ai hơn?” Do hần đến đón hai tôn tử đi học về nghe được đám tiểu hài tử so sánh cha cùng nương nên cố ý bảo nhi tử cùng nhi tức tránh mặt để hần hỏi hai tôn tử một chút.

Sầm Hảo Lâm nghĩ đến soái cha cùng mỹ nương một hồi rồi đưa ra phán quyết: “Cả hai.” Hần không so

sánh được nha.

“Người nào nhiều bạc thương người đó.” Mắt của Sầm Hảo Nguyệt mở to hai tay vỗ lại với nhau hô.

Sầm Minh Kiệt ôm trán, sao hắn lại quên mất tôn nữ này chính là ham bạc cơ chứ. Hắn lại chuyển vấn đề một chút nói: “Vậy nếu là cha cùng nương rơi xuống nước các người sẽ cứu ai?”

Sầm Hảo Lân cười hì hì không chút do dự nói: “Đương nhiên cứu nương nha, cha tự mình lo liệu đi thôi, phải ưu tiên nữ nhân trước. Mà nếu có thật a, nhất định phải bảo cha đi học bơi nha.”

Sầm Hảo Nguyệt nhún vai nói: “Người ta không biết bơi đâu nên sẽ gọi người cứu nha, còn đám người kia cứu ai trước người ta cũng không biết đâu mà.”

Phí Khả Doanh chính là cười khúc khích. Nàng còn nhớ năm đó cùng Thôi Phiến Phiến dạo thuyền hoa, thấy được Sầm Bí Uy thua bằng hữu nên bị ép nhảy xuống hồ. Nghĩ không ra hắn không biết bơi còn phải để nàng đến cứu. Nàng nhìn sang người đang đứng bên cạnh liền cố ý trêu chọc:

“Lão gia năm đó...”

Sầm bí Uy vốn đứng sau bức bình phong nín thở chờ đợi câu trả lời, nghe xong liền ôm trán cười khổ. Hai tên tiểu gia hỏa này đúng là khó nuốt, ngay cả trả lời câu hỏi cùng ngoài ý muốn của người khác nữa.

“Nàng đừng nhắc đến nữa.” Đúng là năm đại hạn của hắn a.

——Phân Cách Tuyến Luna Huang——

Lại một hôm từ trong cung trở về không lâu Sầm Minh Kiệt gọi Sầm Hảo Nguyệt lại nói: “Gia gia cùng cha người dâng tấu với hoàng lâu như vậy vẫn không có hồi đáp, người vẫn là chuẩn bị tinh thần học nữ hồng đi thôi.”

Sầm Hảo Nguyệt ôm một bụng tức giận đi tới đi lui trong hoa viên. Nàng tuyệt đối sẽ không học cái nữ hồng gì đó đâu, phải nghĩ cách thôi.

Sầm Bí Uy vô tình nhìn thấy liền bước đến bế nữ nhi lên ôn hòa hỏi: “Nguyệt nhi đây là làm sao?”

Sầm Hảo Nguyệt ôm hắn ầm ỨC kể lại chuyện lúc rồi ôm lấy cổ của soái cha khóc lóc vài trận to. Nàng không cam tâm, lý nào nàng phải đến cổ đại chịu khổ như vậy chứ?

Không ngờ Sầm Minh Kiệt vô tình bước đến thấy được liền đoạt lại tôn nữ, không cho giải thích mà mắng Sầm Bí Uy một trận rồi phạt hắn đứng tấn hai canh giờ. Đã biết Sầm Hảo Nguyệt đã khóc liền rất khó dỗ

lại lúc nào cũng chọc nàng khóc.

Sấm Bí Uy đứng ngơ ngác không hiểu chịu ngậm ngùi đứng đó nhìn nữ nhi hy vọng nàng giúp hắn. Chỉ là thấy nữ nhi mãi mê khóc căn bản không còn nhìn đến hắn, hắn chỉ biết ngậm ngùi chịu phạt thôi.

Sấm Hảo Lâm bước đến thấy được Sấm Bí Uy đứng tẩn liễn chấp tay sau lưng lắc đầu thán: “Vì sao cha lúc nào cũng chọc Nguyệt nhi khóc để bản thân chịu phạt như vậy chứ? Cha không cảm thấy như vậy chính là cực hình sao?”

Sấm Bí Uy chỉ còn biết hướng thê tử tố khổ thôi. Rõ ràng mọi chuyện không chút liên quan gì đến hắn mà mỗi lần người bị mắng bị phạt cũng chỉ có hắn thôi.

24. Chương 24: Cùng Nhau Diễn Kịch

Sáng nay Sấm Hảo Lâm vẫn chạy đến Khang Tĩnh cư đánh thức tiểu tỷ tỷ. Sau khi thấy nàng dậy hắn liền nói: “Nguyệt nhi hôm nay chúng ta đổi y phục.” Hôm qua tiểu tỷ tỷ chọc đến Sát Duệ Kỳ tức điên nhất định hôm nay hắn sẽ không tha cho nàng đâu.

“Không cần.” Sấm Hảo Nguyệt cười hì hì nhếch môi nói. Nàng đương nhiên biết tên tiểu đệ đệ này lo lắng cho mình nha. Chỉ là đổi y phục hắn sẽ đối phó không được Sát Duệ Kỳ a.

Vẫn là chia tay vuốt mướt rồi bước vào học đường. Sát Duệ Kỳ bước đến trước bàn của Sấm Hảo Nguyệt nói: “Người có dám cùng bốn vương cá cược không?”

“Cược thứ gì?” Sấm Hảo Nguyệt tiện miệng ứng lời. Dù gì không có gì chơi cùng buồn chán cơ mà.

“Theo ta.” Sát Duệ Kỳ nói xong xoay người rời đi.

Cổ Sùng Kính cùng Sấm Hảo Lâm giữ lại tay nàng, đầu khể lắc. Sấm Hảo Nguyệt mỉm cười cấp cho bọn họ ánh mắt an tâm rồi bước ra ngoài.

Ở bên ngoài Sát Duệ Kỳ nghênh ngang nói: “Bốn vương cùng người thi chạy ai về đích trước sẽ thắng. Người thua phải thực hiện một chuyện người thắng yêu cầu, thế nào?” Ánh mắt hiện lên vài phần thú vị.

“Được!” Sấm Hảo Nguyệt gật đầu rồi nói: “Nhưng là ta vừa tắm xong rất sạch sẽ nếu là chạy người đổ đầy mồ hôi sẽ rất dơ, chúng ta đổi một chút đi.” Nàng bắt được ánh mắt của hắn nên không biết hắn có động tay động chân gì nên phải đổi cách chơi thôi.

“Thế nào không dám?” Sát Duệ Kỳ vẫn là không để ý mà tiếp tục khích bác. Kế hoạch hắn đã nghĩ ra

hoàn hảo rồi làm sao để nàng lọt sổ được.

“Ta cùng người thử vào lớp trẻ xem người nào bị lão sư phạt. Ai bị phạt người đó thua, được không?” Sầm Hảo Nguyệt đáp phi sở vấn nhìn Sát Duệ Kỳ cười.

Sát Duệ Kỳ vuốt vuốt cằm nghĩ, như vậy cũng được a. Kế hoạch của hắn chính là muốn dụ nàng chạy một vòng để vào trẻ hơn Tôn lão sư rồi bị mắng cơ mà. Còn hắn chạy một chút liền trở lại vào học đường vậy liền cái gì cũng xong rồi. Hắn lại chưa từng đi trẻ nếu là lần đầu nói dối, lão sư cũng sẽ không phát hiện đâu. Nghĩ thế nên hắn đáp ứng.

“Được.”

Thế là cả hai dừng ở một góc đợi Tôn lão sư vào lớp rồi mới bước vào. Chân vừa vào ngưỡng cửa, Sầm Hảo Nguyệt cướp cơ hội làm người đầu tiên giải thích: “Lão sư hảo! Người ta đến tiện diện nhưng không biết đường nhờ bạn học chỉ lung tung nên đi lạc a.” Tay nàng còn không quên chỉ Sát Duệ Kỳ bên cạnh nữa.

Sát Duệ Kỳ còn chưa kịp mở miệng giải thích chính là bị phạt rồi. Sầm Hảo Nguyệt ha hả trở về chỗ. Sau chuyện lần này hắn chính là bị nàng mang ra làm người mẫu để thử các loại yên chi mới mua a.

Do sinh thần của hoàng hậu sắp đến nên hoàng thượng lệnh cho học đường phải diễn một vở kịch chúc mừng. Tôn lão sư đứng ở giữa lớp bắt đầu viết tên của mấy vở kịch lên bản để đám tiểu hài tử chọn.

Sầm Hảo Nguyệt nhìn được mấy vở kịch liền cũng rất ngạc nhiên. Không ngờ dị giới cũng có những vở kịch này a. Nàng chống cằm luôn miệng chê bai các vở kịch bên trên. Nào là Tiết Bình Quý thích mới chán cũ, Tiêu Trọng Khanh nhu nhược nhút nhát, Trần Thế Mỹ vong ân phụ nghĩa... tất cả đều bị nàng quy về hàng không đáng làm nam nhân.

Sau khi thương nghị tới lui, Tôn lão sư quyết định mặc kệ Sầm Hảo Nguyệt mà theo số đông đưa ra phán quyết cuối cùng chọn được vở <Lương Chúc Chi Tình>. Tiếp đến chính là phân vai, hoàng thượng bảo trong lớp chỉ có một người được ngoại lệ không cần diễn.

Tôn lão sư đương nhiên là nhường đặc ân duy nhất này cho học trò ưu tú Sát Vưu Thần rồi. Thế nhưng Sầm Hảo Nguyệt lại lên tiếng kháng nghị, nàng cho rằng phải bốc thăm mới công bằng. Tôn lão sư lại nói vì Sát Vưu Thần sức khỏe không được tốt nên mới phải dành đặc ân này cho hắn, mà hoàng thượng làm vậy cũng là vì hắn a.

Sát Duệ Kỳ vỗ bàn nói: “Tam hoàng huynh không thể đi lại làm sao mà diễn, người đây là làm khó người khác rồi.” Có cơ hội đương nhiên hắn phải lấy lại oai phong rồi.

Sầm Hảo Nguyệt lại nói: “Diễn vai tảng đá cũng là một vai diễn a, lúc bọn họ xuống núi đi qua Phượng Hoàng sơn có biết bao nhiêu đá. Lại nói hoàng hậu là mẫu hậu của hắn lý nào hắn không tham gia chứ.”

Tôn lão sư cũng cảm thấy có lý liền viết ra các nhân vật ra tờ giấy nhỏ gấp lại để mọi người bốc thăm. Sát Vưu Thần ngồi trong cổ kiệu không phản đối cũng chẳng tán thành, biểu tình nhàn nhạt như mọi chuyện trước mắt cùng tiên nhân như hấn nữa phân quan hệ cũng không có vậy.

Sau một lượt bốc thăm, Sát Duệ Kỳ phải thủ vai Chúc Anh Đài, Sát Ngạo Lang thủ vai Ngân Tâm, Ân Mặc Nguyên làm Lương Sơn Bá, Cổ Sùng Kính đóng vai Mã Văn Tài, Sầm Hảo Lân làm Tứ Cửu. Sát Vưu Thần đúng là bốc thăm trúng vai làm tăng đá bên đường nha. Những người còn lại không làm diễn viên quần chúng thì cũng làm cây làm cỏ.

Sầm Hảo Nguyệt cầm lấy mảnh giấy trống không của mình cười ha ha quơ quơ cao giữa không trung. Nàng thật sự rất may mắn a, cứ nhiên không cần diễn rồi: “Xem ra lão thiên gia cảm thấy bốn tiểu thư ngày thường tốt bụng nên không nỡ để bốn tiểu thư lao lực nha. Cửu muội phải diễn thật tốt nha.” Nói xong nàng còn chu mỏ hướng Sát Duệ Kỳ hôn gió một cái.

“Bốn vương không diễn nữa.” Vừa nói xong Sát Duệ Kỳ cùng Sát Ngạo Lang nhận ngay ánh nhìn cảnh cáo của Tôn lão sư liền nuốt ngụm nước bọt. Bọn họ liên tục phản đối nhưng vẫn không có kết quả gì. Dù gì chuyện bốc thăm này chính là rất công bằng a. Cho nên cứ như vậy mà diễn tập thôi.

Tiêu hiền phi cùng Vạn quý phi nghe tin hài tử nhà mình phải nam giả nữ liền chạy đến cầu hoàng thượng. Không ngờ hoàng thượng lại nói bốc thăm là rất công bằng không thể đổi ý được các nàng chỉ biết ngâm ngùi nuốt xuống thôi.

Cuối cùng cũng đến sinh thần của hoàng hậu, Sát Vưu Thần ngồi trong cổ kiệu được đặt ở sân khấu trong ngự hoa viên bị dùng vải che lên làm tăng đá. Hấn nhàn nhã ngồi bên trong thưởng thức trà.

Sát Duệ Kỳ cùng Sát Ngạo Lang phải phần nữ trang còn phải ngồi đó hóa trang nữa. Sầm Hảo Nguyệt cao hứng lâu lâu lại bước đến trêu ghẹo vài câu đến khi nhận được ánh mắt thù hận mới cười ha hả rời đi.

Sau khi vở kịch kết thúc hoàng thượng hỏi: “Các ngươi từng người phát biểu cho Trẫm biết cảm nhận của bản thân về vở kịch trên, người nào nói tốt nhất có thưởng.”

Sầm Hảo Nguyệt nghe được có thưởng mắt lập tức sáng rực lên. Trong đầu đại não xoay cực nhanh nghĩ ra một bài văn độc đáo.

Trên sân khấu mỗi người liên tục phô diễn hết tài năng của bản thân. Ai ai cũng ca ngợi tình yêu tuyệt đẹp của đôi bạn Lương Chúc. Sát Vưu Thần cùng Sát Duệ Kỳ không hổ là học sinh ưu tú. Bài phát biểu của bọn hấn khiến mọi người đều cảm động đến rơi lệ.

Sầm Hảo Lân vừa học không lâu đâu có biết gì về vở kịch này đâu, mà hấn cũng đối với những thứ trong vở kịch chính là không có cảm giác gì nên đứng đó nói ra cảm xúc của mình: “Ta cảm thấy hai người này hết sức ngu dốt, không gả người này thì gả người khác, không thú được nữ nhân này thì thú nữ nhân khác, trên đời này người còn rất nhiều a, vì sao phải tự sát ngốc như vậy?”

Hắn nói một đoạn ngắn khiến tất cả mọi người đang khóc đều phải bật cười. Mặt của đám người Sầm gia đỏ đến như trái táo vậy, Sầm Hảo Lân chỉ mới ba tuổi thôi đương nhiên là không hiểu chút gì rồi.

Hoàng thượng cao hứng cười ha hả vỗ tay không ngừng, mắt hắn lại hướng về Sầm Hảo Nguyệt đang nể hạt dưa gần đó: “Sầm nha đầu, người đều lên hết, giờ cũng đến ngươi rồi.”

Sầm Hảo Nguyệt cực kỳ tự tin bước lên sân khấu, nàng cao giọng hô to: “Cái nhìn của ta về vở kịch này chính là chỉ có hai chữ ‘bất hiếu’.”

Mọi người bàng hoàng không ngớt có người còn chê bai tỷ đệ Sầm gia không ít a. Rõ ràng đây là mối tình lâm ly bi đát lý nào lại thành bất hiếu a.

Không để người hỏi Sầm Hảo Nguyệt bắt đầu giải thích: “Chúc Anh Đài vốn là nữ nhi thứ chín nếu có tự sát thì tội bất hiếu vẫn không nặng. Nhưng Lương Sơn Bá lại là độc tử nha, nương của hắn chỉ có mỗi mình hắn thế mà hắn vì tình ôm hận mà chết như vậy chính là phạm phải hai trong ba tội bất hiếu. Trong bất hiếu chia làm ba phần, hắn không những khiến Lương gia tuyệt hậu mà còn không phụng dưỡng phụ mẫu. Mọi người chỉ nhìn vào tình yêu cao đẹp kia mà bỏ qua thứ quý giá nhất của con người, thật đáng trách...”

Sau bài thuyết trình lê thê của Sầm Hảo Nguyệt, hoàng thượng cũng cảm thấy có lý thế là giải thưởng hai tỷ đệ Sầm gia ôm trọn mang về. Mọi người kinh hỉ nói không nên lời, hai tiểu oa nhi không biết chuyện cư nhiên ôm trọn giải thưởng a. Nhưng cũng không nói được nha, dù gì cũng là sinh thần của hoàng hậu đương nhiên là đề cao hiếu đạo rồi.

25. Chương 25: Chia Ly Vô Hạn

Mỗi ngày êm đẹp trôi qua, sau hai tháng hoàng thượng mới chuẩn cho cái tấu chương kia. Sầm Hảo Nguyệt vui đến nỗi bỏ luôn thói quen khóc lóc mỗi sáng của mình.

Cuối năm nay nàng cùng Quân Tử Lan chỉ cần học ở Thư Lạc các rồi hồi phủ, vì hoàng thượng bảo các nàng còn nhỏ đến năm tuổi mới được tiến vào Luyện Quân khu.

Trong khoảng thời gian này Trúc viên của Sầm Hảo Nguyệt cũng hoàn thành. Nàng ở Trúc viên bày tiệc lớn đãi Sầm Hảo Lân, Quân Tử Lan, Cổ Sùng Kính cùng Ân Mặc Nguyên khánh tân viện. Cả nha hoàn bà tử đều là người mới tuyển vào phủ, bọn họ đều phải tuân thủ theo thói quen sinh hoạt của nàng.

Đến đầu mùa đông tuyết rơi nhẹ hạt, hung tin ập đến khắp các ngõ ngách trong kinh thành. Các nước lân bang có ý đồ tấn công nên hoàng thượng phái bốn vị tướng quân cùng gia quyến ra thành ở biên quan chặn giữ.

Sau một phen suy nghĩ cùng thảo luận Sầm Bí Uy quyết định mang theo Phí Khả Doanh cùng Sầm Hảo Lân rời đi. Hắn vốn muốn mang cả Sầm Hảo Nguyệt cùng đi lại sợ Sầm Minh Kiệt một mình tịch mịch, lại

sợ Sầm Hảo Nguyệt ra đó chịu khổ. Vì phía Tây luôn luôn thiếu nước mà nữ nhi của hắn chính là ghét dơ bẩn.

Lại nói hoàng thượng miệng thì bảo mang gia quyến thực chất chính là giữ lại con tin để tránh bọn họ cầm binh quyền trong tay cấu kết phiên bang tạo phản. Sở dĩ cho phép mang theo gia quyến là bởi vì không có hạn định ngày về.

Đám tướng quân kia bị giữ lại trường tử với lý do lưu lại trong cung bồi dưỡng nhân tài. Hắn còn phụ thân lại giữ chức quốc công còn là trọng thần hai triều nên Sầm Hảo Luân được buông tha.

Lại nói Sầm gia năm đời mới có tôn nữ nên khi hoàng thượng biết hắn lưu lại Sầm Hảo Nguyệt cũng cực kỳ cao hứng. Hắn phân phó hạ nhân chất đồ lên xe ngựa, Phí Khả Doanh bận bịu lo ngân lượng cùng lương thực ở dọc đường.

Sầm Hảo Nguyệt một mặt mang đầy nước mắt chạy đến ôm lấy soái cha làm nũng: “Cha đừng đi.” Chung đụng cũng một thời gian, đột nhiên lại bị hoàng thượng tách ra ai mà chịu nổi chứ.

Sầm Bí Uy lần đầu nghe nữ nhi gọi mình cũng là xúc động không nói nên lời. Hắn bế nữ nhi lên hôn lên cái mũi nhỏ nhắn của nàng giải thích: “Vi phụ phải vì nước giúp sức không đi không được, đây là trách nhiệm của võ tướng chúng ta.”

“Vậy thì không làm võ tướng nữa.” Vì sao võ tướng lại phải hy sinh còn đám văn thần lại ở nhà hưởng phúc chứ. Nhưng nàng cũng biết là võ tướng thăng chức nhanh hơn văn thần đương nhiên phải khổ cực hơn.

Hắn kiềm chế cảm xúc nhẹ giọng dặn dò: “Nguyệt nhi ở lại cùng gia gia phải ngoan có biết không, vi phụ đi sẽ rất nhanh lại trở về.”

Sầm Hảo Nguyệt khóc lóc không thôi liên tục làm nũng: “Người ta cũng muốn đi.” Tất cả nước mắt đều bị nàng bôi cả vai áo trên vai của soái cha.

Đám hạ nhân trong phủ cũng là cực kỳ xúc động a. Sầm Bí Uy làm bao nhiêu thứ Sầm Hảo Nguyệt cũng không chịu mở miệng gọi, không ngờ đến khi nàng gọi chính là chia ly rồi.

“Nguyệt nhi cũng đi cùng lấy ai bồi gia gia, chuyện của gia gia phải giao cho Nguyệt nhi rồi.” Sầm Bí Uy đầy yêu thương vuốt ve khuôn mặt khả ái của nữ nhi. Tuy là hai tiểu gia hỏa có khuôn mặt y hệt nhau nhưng tính cách rất khác, lại nói sau này trưởng thành cũng sẽ không giống a.

Sầm Hảo Nguyệt cắn cắn môi, nàng đương nhiên biết lý do hắn làm như vậy rồi. Nàng đã từng vô tình nghe được soái gia gia cùng soái cha trò chuyện trong thư phòng cơ mà.

“Nhờ người ta ở đây bị khi dễ thì sao?”

“Kẻ nào dám khi dễ Nguyệt nhi liền có gia gia phạt họ.” Sầm Bí Uy phì cười, bình thường nàng toàn bắt nạt hạ nhân trong phủ, nào có người nào dám khi dễ nàng.

“Nhưng là gia gia không ở trong phủ người ta sẽ bị khi dễ nha.” Sầm Hảo Nguyệt nói lên mục đích của mình. Nếu lỡ như hôm nào Sầm Minh Kiệt bận rộn, đám thiếp thất ở nhà lộng hành, nàng mang thân thể ba tuổi này cũng không làm được gì a.

Nếu bọn họ đứng xa nàng thì nàng còn có thể dùng đồ phóng đến. Nhưng nếu đám người đó đồng loạt nhào đến nàng chính là phải đưa tay chịu trời rồi.

Sầm Bí Uy nghe cũng cảm thấy có lý liền mang chìa khóa của đương gia chủ mẫu trao vào tay nữ nhi của mình cũng không quên dặn dò rất nhiều thứ. Sau đó còn trước mặt hạ nhân nghiêm túc cảnh cáo một phen.

Sầm Hảo Lân được Sầm Minh Kiệt dặn dò xong liền chạy ra nắm lấy chân tiểu tỷ tỷ ngẩng đầu ghen ngào hỏi: “Nguyệt nhi thực sự không đi cùng chúng ta sao?” Lúc này mắt hắn cũng ngấn lệ, khuôn mặt nhỏ vốn khả ái này đỏ ửng vì nén khóc nên cũng là khả ái hơn.

Sầm Hảo Nguyệt được soái cha thả xuống liền ôm lấy tiểu đệ đệ, đã rất lâu rồi nàng không có thấy hắn khóc. Hắn luôn kiên cường, luôn miệng bảo muốn bảo vệ nàng cùng mỹ nương nên không cho phép bản thân khóc.

“Ta ở lại bồi gia gia không đi cùng người.”

“Ta muốn Nguyệt nhi đi cùng.” Sầm Hảo Lân đưa tay lên lau giọt nước mắt sắp rơi xuống.

Hắn cùng tiểu tỷ tỷ từ khi sinh ra đến giờ chưa từng tách nhau, đến khi trở về Sầm gia bị tách viện, hắn cũng muốn chạy đến cùng viện với tiểu tỷ tỷ nhưng bị nương ngăn lại. Rồi lại bị tách khi tiến cung học, vốn nghĩ sẽ không còn nữa thì giờ lại không biết khi nào mới được gặp.

“Ta đi cùng người, gia gia sẽ rất tịch mịch, ta ở đây chờ người trở về, không được đi quá lâu có biết không?” Sầm Hảo Nguyệt buông tiểu đệ đệ ra mỉm cười dặn dò trong nước mắt. Lần đầu tiên nàng cảm thấy bản thân giống tỷ tỷ của hắn.

Sầm Hảo Lân gật gật đầu, kim quan trên tóc lại lúc lắc theo rồi rơi xuống đất. Sầm Hảo Nguyệt khom người nhặt lên đưa cho hắn.

Phí Khả Doanh làm xong việc cũng bước vào ôm lấy Sầm Hảo Nguyệt hôn vài cái dặn dò rất nhiều thứ. Nếu không phải vì trách nhiệm thì cũng không cần phải tách ra lâu như vậy rồi.

Sau đó nàng bế nữ nhi bước ra ngoài, đứng ở đại môn đưa nàng cho Sầm Minh Kiệt rồi cùng nhi tử bước lên xe ngựa. Sầm Bí Uy cưỡi ngựa đi đầu đoàn người, cũng không dám xoay đầu lại sợ bản thân sẽ tiếc nuối nữ nhi.

Sầm Minh Kiệt bế Sầm Hảo Nguyệt nhìn theo chiếc xe ngựa cùng khuôn mặt nhỏ của Sầm Hảo Lâm đang từ cửa sổ xe ngựa nhìn ra. Đến khi xe ngựa đi khuất bọn họ mới bước vào trong phủ.

Hoa tuyết bay lất phất trong gió, hình bóng của đoàn người bỗng chốc cũng mờ nhạt như thể có một trường màn ngăn trở vậy. Không khí trong thành hiện tại chính là đầy thê lương.

Do tin tức nhận được quá khẩn cấp nên đến cùng nhau dùng một bữa cơm cũng không có thời gian. Trong một ngày bốn chiếc xe ngựa từ bốn tướng quân phủ chạy sang bốn cửa thành khác nhau.

Dân chúng bên trong thành nhốn nháo không thôi. Một phần bàn tán về việc giặc ngoại xâm một phần bàn tán về Sầm gia. Bọn họ nhận nhau chưa bao lâu lại bị tách ra nữa rồi.

Sầm Hảo Nguyệt là thê thảm nhất, trong một ngày không những cha nương cùng thân đệ đệ rời đi mà khuê mật là Quân Tử Lan cũng không ở. Sầm Minh Kiệt phải an ủi rất lâu nàng mới ngủ.

Sau ngày hôm đó Sầm Hảo Nguyệt là người quyền hành nhất trong phủ. Mọi người làm gì cũng phải thông qua nàng ngay cả chi chút bạc mua đồ tiêu dùng cá nhân.

Sầm Minh Kiệt đương nhiên không có ý kiến bởi vì hậu đại của võ tướng thì phải biết lãnh đạo, tôn nữ tài hoa như cậu còn biết đi đâu tìm. Lại nói sớm học chương quản như vậy cũng rất tốt a.

26. Chương 26: Thanh Lý Thiếp Thất

Năm nay Sầm Hảo Nguyệt bốn tuổi, nàng biết được không ít chuyện nha, Ân Mặc Nguyên cùng Cổ Sùng kính lớn hơn nàng hai tuổi, Sát Duệ Kỳ lớn hơn nàng năm tuổi, Sát Vưu Thần cùng Sát Ngạo Lang lại lớn hơn nàng bảy tuổi a.

Sầm Minh Kiệt thấy được Sầm Hảo Nguyệt không có chút thụ mị như tiểu thư khuê các nên đã đặt biệt thuê riêng một người chuyên ở bên cạnh nhắc nhở nàng cách ăn nói, hành xử. Người này được nàng gọi là Lưu cổ vấn.

Hôm nay có kết quả kỳ thi cử, đứng ở top năm từ trên xuống chính là Sát Vưu Thần, Sát Duệ Kỳ, Sầm Hảo Nguyệt, Ân Mặc Nguyên, Cổ Sùng Kính. Với kết quả này Sầm Hảo Nguyệt ôm lấy soái gia gia khóc đến sưng mắt mà cũng không thể thay đổi được gì. Nàng không bằng đám tiểu oa nhi, đây chính là sỉ nhục lớn nhất đối với nàng a.

Mà cũng không trách được, ở hiện đại nàng đâu được học cổ văn, càng không biết đối câu, dùng thơ văn mắng người. Xuyên đến đây có được kết quả như vậy cũng là rất khả quan rồi, chỉ là nàng không cam lòng a.

Sầm Minh Kiệt ôm lấy tôn nữ an ủi không tiếc lời. Nàng không cho hắn xem bảng thành tích nên hắn hỏi: “Nguyệt nhi hạng bao nhiêu?”

Sầm Hảo Nguyệt há mồm khóc rống to hơn không trả lời. Lưu cố vấn đứng ở bên bất động thanh sắc giờ lên ba ngón tay. Sầm Minh Kiệt thở dài nói: “Nguyệt nhi giỏi như vậy đến hạng ba sao!”

“Hạng ba có gì tốt.” Nói xong lại một trận khóc lóc vang vọng tiền thính.

Sầm Minh Kiệt lại phải dỗ ngọt nói: “Đứng trong năm người xuất sắc nhất là được rồi.”

Sầm Hảo Nguyệt vừa khóc vừa nói: “Bệnh vương cùng oan gia cướp của người ta, rõ ràng bọn hắn...” nói đến đây nàng lại thương tâm khóc rống.

Lưu cố vấn ở bên cạnh miệng dùng khẩu hình giải thích. Bệnh vương chính là Sát Vưu Thần, còn oan gia lại là Sát Duệ Kỳ. Sầm Minh Kiệt nghe được mặt đen lại không ít, tôn nữ của hắn cứ nhiên đặt biệt danh cho vương tử a.

Sát Duệ Kỳ lại luôn mang thành tích ra khi dễ Sầm Hảo Nguyệt. Mỗi ba tháng liền là thi một lần xem sức học của từng người, và bảng thành tích của top năm này chỉ được thay đổi sau khi hai tên đứng đầu đủ mười hai tuổi rời khỏi Thư Lạc các a.

Sau đó ngoại trừ những lúc được nghỉ ở nhà ra, thì Sầm Minh Kiệt luôn phải nghe Tôn lại sư cùng phụ huynh của đám đồng học của tôn nữ đến than phiền. Nàng chính là trong học đường chọc phá đồng học nữ đến khóc mới hả dạ, đồng học nam thì bị chỉnh đến y phục tã mà hồi phủ.

Thời gian rất nhanh lại qua đi, hiện Sầm Hảo Nguyệt đã năm tuổi rồi. Nàng cao lớn không ít, phá phách cũng không ít a, nàng càng lớn chính là gan càng to khiến Sầm Minh Kiệt lo lắng không thôi.

Sáng hôm nay được nghỉ học, Sầm Hảo Nguyệt ở Trúc viên vận động nhẹ rồi tập đứng tấn, sau đó liền là luyện lại những thế võ ở hiện đại tránh quên.

Đến khi Lưu cố vấn thức dậy thì Sầm Hảo Nguyệt đang lau mồ hôi rồi. Lưu cố vấn im lặng đứng bên cạnh tiểu thư không nói một lời. Sau một thời gian nàng cũng đã biết được tính cách của chủ tử. Khi không có người tuyệt đối không nên lẩm miệng tránh mang họa vào người.

Trong khoảng thời gian này, Sầm Hảo Nguyệt cũng có nhớ đến cha nương nhất là tên tiểu đệ đệ kia. Vốn đã quen với việc mỗi sáng hắn đến quấy rối hiện lại không có rồi. Bình thường sẽ là mọi người cùng tập thể dục thì hiện tại chính là một mình nàng hoặc nàng cùng gia gia. Mỗi lần đến học đường trừ cùng Sát Duệ Kỳ đối địch thì nàng sẽ trêu ghẹo Tôn lão sư, Cổ Sùng Kính, Ân Mặc Nguyên cùng đám đồng học.

Hôm nay gia gia bận bịu đã đến quan doanh luyện binh đã hai ngày không có trở về rồi. Nàng đang ngồi trong phòng dùng bữa sáng thì Mê Ngải Tư đến. Trong hai năm nay, nàng ta tuy không cam lòng chuyển

lần đó nhưng vẫn là không tìm được cơ hội làm khó nàng. Hôm nay Sầm Minh Kiệt không ở, nên nàng ta mới đến đây a.

Mẽ Ngải Tư bước vào cũng không dám ngồi xuống vì Sầm Hảo Nguyệt chưa cho phép. Nàng nhẹ nhàng nói: “Nguyệt nhi hôm nay có kế hoạch gì chưa?”

Sầm Hảo Nguyệt không đáp chỉ tiếp tục dùng bữa sáng của mình. Nàng cực kỳ không thích Mẽ Ngải Tư, cứ cảm thấy nữ nhân này thế nào đấy nhưng lại nghĩ không có ra.

Mẽ Ngải Tư thấy tiểu nữ oa không đem mình xem vào mắt, hai tay xoắn chặt khăn miệng vẫn cố gắng cười: “Ta nghe nói đệ nhất lâu của kinh thành mới thêm hai món ăn mới, không biết Nguyệt nhi của húng thú cũng ta ném thứ không?”

Sầm Hảo Nguyệt vừa nhai thức ăn trong miệng vừa nhìn nào ta đầy bụng chấm hỏi. Sao đột nhiên lại mời nàng đi ăn, nàng với nàng ta nào có thân thuộc như vậy? Nàng mỉm cười nhìn Lưu cố vấn: “Cố vấn đại nhân thấy thế nào?”

Lưu cố vấn cung kính khom lưng hỏi đáp: “Hồi tiểu thư, người cùng nhị phu nhân cũng nên ra ngoài gia tăng chút tình cảm, nhưng là vẫn phải mang theo hộ vệ phòng thân.” Nàng cảm nhận được tiểu thư luôn không thích vị phu nhân này, nhưng nếu là từ chối quả thực không có lý do, thế nên đây chính là biện pháp tốt nhất.

Vừa nghe nhắc đến hộ vệ sắc mặt của Mẽ Ngải Tư liền tái lại, thân người một run. Sầm Hảo Nguyệt rất nhanh thu được thần thái của Mẽ Ngải Tư liền cười tươi tấn nói: “Được, gọi thêm mười hộ vệ đi.”

Mẽ Ngải Tư vừa định mở miệng phản đối đã bị Sầm Hảo Nguyệt nhanh hơn chặn đường lui: “Nhị nương sẽ không phải là đối ý không muốn đi chứ?”

“Nào có nào có.” Mẽ Ngải Tư cố gắng nở một nụ cười méo mó: “Chỉ là chúng ta xuất phủ thử món ăn, tẩu lâu lại gần như vậy, không cần thiết mang quá nhiều người theo, ba người, ba người là đủ rồi.”

“Vậy làm sao mà được.” Sầm Hảo Nguyệt bày ra bộ dáng cực kỳ ngây thơ, đôi mắt long lanh khê chớp động: “Bốn tiểu thư ra đường phải mang theo nhiều hộ vệ mới oai phong nha. Lại nói lấy thân phận của người nếu mang quá ít người bên ngoài không biết sẽ cho rằng Sầm gia chúng ta bạt đã người a.”

Mẽ Ngải Tư á khẩu đành chấp nhận vậy.

Đợi đến gần bữa trưa, Mẽ Ngải Tư lại đến Trúc viên, đợi Sầm Hảo Nguyệt lễ mễ thay y phục xong cả hai cùng nhau xuất phủ. Nàng cố ý bảo lúc này dùng quá nhiều nên rất ăn no muốn đi bộ rồi mang nàng ta đi lòng vòng, mắt không ngừng theo dõi biểu tình trên mặt của nàng ta.

Mẽ Ngải Tư mang theo biểu tình khấn trương cùng lo lắng suốt dọc đường đi. Tay xoắn đến chiến khăn

biến dạng, nhăn nhúm cực kỳ xấu xí. Đến khi Sầm Hảo Nguyệt mãi không có ý đến tửu lâu mà lại đi mua sầm liền nhin không được lên tiếng nhắc nhở.

“Nguyệt nhi, mua cũng không ít đồ rồi, chúng ta mau đến tửu lâu thôi kéo món đó bán hết.”

Sầm Hảo Nguyệt ngẩng đầu nhìn nàng ta cười tươi tắn hỏi: “Nhị nương đã đói bụng rồi sao?” Từ nãy đến giờ cũng không có phát hiện ra khả nghi ở xung quanh. Mà trên mặt của nàng ta đầy khấn trương lại hay nhìn sắc trời, đây là đợi người đi?

Mẽ Ngải Tư lập tức gật đầu, rồi ngượng ngùng nói: “Kỳ thực, ta cũng có chút đói, Nguyệt nhi chưa đói sao?”

“Cũng có rồi, đi thôi, đến tửu lâu.” Sầm Hảo Nguyệt phát tay sai bước hướng về phía tửu lâu.

Mẽ Ngải Tư thở phào một hơi rồi cũng cùng nàng bước.

Đến tửu lâu, lão bản nói hết bao sương chỉ còn một phòng dùng chung. Hiện phòng đó có người nhưng chỉ cần dùng bình phong ngăn ra liền được. Mẽ Ngải Tư không hỏi ý kiến của Sầm Hảo Nguyệt đã vội vã lấy phòng đó, điều này khiến Sầm Hảo Nguyệt nghi ngờ đây là có sắp đặt trước. Lại nói, người đang dùng bên bức bình phong kia nhất định có vấn đề.

Sau đó một đám người cùng lên phòng, sau khi an vị tiểu nhị cũng đã dọn xong món, Sầm Hảo Nguyệt nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Mẽ Ngải Tư liền nói với Lưu cổ vấn: “Cổ vấn đại nhân lui xuống trước đi, có lẽ nhị nương không thích có người nhìn nàng dùng bữa.”

Mẽ Ngải Tư nghe được tâm cũng thả lỏng không ít nha. Vừa mới thấy được Lưu cổ vấn lui xuống, cửa đóng lại nàng liền vờ làm rơi chiếc vòng ngọc trên tay. Chiếc vòng kia cứ như vậy mà lăn qua bên chiếc bình phong.

“Để ta qua đó nhặt lấy.”

Sầm Hảo Nguyệt gật đầu, đúng như nàng đoán quả nhiên có vấn đề. Nàng nhìn các món ăn trên bàn đột nhiên lại có chút sợ, đây là muốn bắt nàng hay là làm gì? Hộ vệ mười tên bên ngoài, lại có Lưu cổ vấn, đây là tầng hai có thể bắt được nàng sao?

Nàng trượt xuống ghế vừa bước qua bên bức bình phong vừa nói: “Nhị nương nhặt vòng sao lâu như vậy?”

Hình ảnh đặt vào trước mắt nàng chính là một nam nhân đang nắm lấy tay Mẽ Ngải Tư, còn chiếc vòng nàng ta bảo đi nhặt lại vẫn còn nằm dưới đất. Vừa thấy Sầm Hảo Nguyệt cả hai liền lúng túng rời nhau.

Sầm Hảo Nguyệt vờ như không hiểu chuyện cúi người nhặt chiếc vòng lên đưa cho Mẽ Ngải Tư: “Vòng của

nhị nương.” Nàng đã hiểu sự tình rồi.

Mẽ Ngải Tư cầm lấy vòng tạ ơn nàng rồi chỉ vào nam nhân đó giới thiệu là biểu ca của mình. Nam nhân kia cũng nho nhã chào lại nàng. Tuy y phục của hắn không phải khá giả nhưng trên mặt viết rõ hai chữ thư sinh.

Sầm Hảo Nguyệt nhoẻn miệng cười nói: “Nếu đã là người quen liền cùng dùng bữa đi thôi.”

Cả hai cũng thăm thở phào nhẹ nhõm, cũng may tiểu nữ oa không hiểu chuyện a. Trên bàn ăn nàng cố ý ăn không ngừng miệng để nghe đoạn đối thoại nhỏ của hai người bọn họ.

Hóa ra hai người là thanh mai trúc mã nếu không phải hoàng thượng chia duyên rẽ thúy thì có lẽ bọn họ đã thành thân rồi. Thư sinh này biết được chuyện của Phí Khả Doanh trở về, Mẽ Ngải Tư không chỉ bị thất sủng mà còn chưa từng bị động qua nên một mực chờ đợi không chịu thú thê.

Trên đường trở về Mẽ Ngải Tư liền tục dụ dỗ Sầm Hảo Nguyệt không nên đem chuyện này kể cùng Sầm Minh Kiệt. Sầm Hảo Nguyệt vẫn một lòng im lặng không đáp khiến nàng lo lắng cực hạn. Thế là mỗi ngày đều đến bởi Sầm Hảo Nguyệt tránh nàng mất hứng đem chuyện nói ra. Ngoài ra còn âm thầm hy vọng tiểu nữ oa mau chóng quên đi.

Sầm Hảo Nguyệt có thời gian liền đi tìm bốn di nương trong phủ. Nếu Sầm Bí Uy vắng vẻ họ chính là ủy khuất họ, đương nhiên nàng cũng muốn để bọn họ có một cuộc sống mới. Khi đem chuyện này nói cùng bọn họ nàng còn không quên bảo đây là chủ ý của soái gia gia.

Đám di nương nghe được lúc đầu là do dự lúc sau cũng là gật đầu đồng ý. Nếu cứ chết già trong phủ chỉ bằng ra ngoài biết đâu tìm được sinh lộ.

——Phân Cách Tuyến Luna Huang——

Đến ba ngày sau, Sầm Minh Kiệt trở về Sầm Hảo Nguyệt đến đề nghị bảo hắn dâng tấu hưu đám thiếp thất trong phủ. Nàng bảo không biết Sầm Bí Uy khi nào mới trở về, cứ như vậy ủy khuất người khác như vậy rất là không phải.

Sầm Minh Kiệt thấy cũng có lý, nếu là Sầm Bí Uy lưu ý đám nữ nhân đó thì đã sớm mang theo cùng rồi, làm sao có thể lưu lại nơi này. Thế là hắn đến thư phòng của hoàng thượng dâng tấu.

Vài ngày sau, Sầm Minh Kiệt gọi hết năm nữ nhân ra tiền thính nói chuyện. Trước khi bọn họ rời đi còn đưa cho bọn họ một ít bạc. Bọn họ dập đầu tạ ơn rồi rời đi, không ai biết rõ lý do nhưng chỉ có Mẽ Ngải Tư biết, mất biết ơn của nàng ta dừng trên người Sầm Hảo Nguyệt rất lâu mới rời đi.

27. Chương 27: Chứng Tỏ Bản Lĩnh

Hôm nay Sầm Hảo Nguyệt là nữ nhân đầu tiên tiến vào Luyện Quân khu khiến đám nam nhân vừa sợ vừa hiếu kỳ bản lĩnh của nàng. Buổi chiều mát mẻ, nàng vận bộ luyện võ phục của Luyện Quân khu cùng Cổ Sùng Kính và Ân Mặc Nguyên đi một lượt.

Sắt Vưu Thần bị bệnh nên được miễn phần này. Sắt Ngạo Lang vô cùng tự tin cười trên còn ngựa phi vòng quanh. Sắt Duệ Kỳ bước đến trước mặt Sầm Hảo Nguyệt đầy khiêu khích: “Ngươi là hậu đại của võ tướng, chắc sẽ không sợ những thứ này chứ?”

Sầm Hảo Nguyệt bĩu môi không đáp cũng không thèm nhìn hắn. Nàng chỉnh sửa lại sợi dây đang buộc ở ống tay áo của mình. Sắt Duệ Kỳ bị người bỏ rơi liền sinh khí nói: “Bổn vương nói cho ngươi biết, hai tên bên cạnh ngươi một chút cũng không được việc, cái gì cũng làm không xong suốt ngày chỉ bị phạt thôi.”

Mặt của Cổ Sùng Kính cùng Ân Mặc Nguyên triệt để đen thui như mực một dạng. Bọn họ đích xác là làm không tốt, nhưng cũng không cần nói ra như vậy chứ.

Sầm Hảo Nguyệt nghe được liền nâng mắt nhìn hai tên đồng học của mình, nàng lười biếng nhếch mép nói: “Vậy ngươi thì sao, nếu cũng làm không tốt thì đừng nói người khác như vậy.”

Sắt Duệ Kỳ vỗ ngực đầy tin tự nói: “Bổn vương đây làm sao thua bọn hắn được. Bọn hắn chính là tay trói gà không chặt, cả bản tên cũng kéo không xong.”

Sầm Hảo Nguyệt gật gù nâng tay vỗ lên vai Sắt Duệ Kỳ nói: “Vậy ta cùng ngươi cá cược có được không?”

“Chơi thế nào?” Sắt Duệ Kỳ vô cùng sáng khoái đáp ứng. Hắn đương nhiên sẽ tốt hơn một tiểu nữ oa rồi. Những lần trước nàng là may mắn nên mới thắng hắn thôi, lại nói nàng toàn dựa vào Tôn lão sư để trừng phạt hắn. Lần này ở Luyện Quân khu sẽ không dễ dàng cho nàng tác oai tác quái đâu.

“Chúng ta cá ba ván, thắng hai là toàn thắng.” Sầm Hảo Nguyệt vui vẻ đề nghị. Dù gì giờ đám lão sư chưa đến liền bày trò khác chơi vậy: “Nếu ngươi thắng thì muốn thế nào cũng được, nhưng nếu ta thắng ngươi phải hưởng bằng hữu của ta bồi tội, đồng ý không?”

“Được, muốn chơi thế nào liền do người chọn, bổn vương tới bồi.” Sắt Duệ Kỳ vẫn là to miệng tuyên bố. Là hậu đại của võ tướng thì thế nào, cũng là lần đầu tiên Luyện Quân khu mà thôi.

Cổ Sùng Kính, Ân Mặc Nguyên đầy kinh ngạc nhìn Sầm Hảo Nguyệt không chớp mắt, nàng cá cược vì bọn hắn nha. Đám người xung quanh liên tục reo hò tán thành khiến bọn hắn hồi qua thần lập tức kéo tay nàng khuyên nhủ.

“Ngươi đừng làm như vậy, ngươi chỉ mới năm tuổi làm sao thắng nổi.”

“Đúng đó, chúng ta quen rồi người không cần vì chúng ta đâu.”

Bọn hần tự biết bản thân đối với võ thuật không được tinh thông nhưng cũng không tệ đến mức này đâu. Lại nói bọn hần chơi cùng Sầm Hảo Nguyệt nên Sát Duệ Kỳ chế trụ không được nàng liền mang bọn hần ra trút giận. Chuyện này bọn hần sớm quen rồi nên cũng không có nói gì với nàng a.

Sầm Hảo Nguyệt hất tay bọn họ ra rồi chạy đi lấy một tờ giấy giơ lên cao nói: “Ai ném tờ giấy này đi xa nhất liền thắng vòng đầu. Người nhường ta chọn trò chơi, ta nhường người ném trước.”

Trong khi đám hài tử khác điều nghĩ rằng cứ như vậy mà ném thì Sát Duệ Kỳ bật cười to tiếp nhận lấy tờ giấy trên tay của Sầm Hảo Nguyệt vo lại thành viên rồi dùng sức ném về phía trước. Viên giấy bay đi một đoạn khá xa hần đắc ý nói: “Muốn lừa bốn vương sao, ha ha, tới người.”

Đám tiểu hài tử có mặt liên tục vỗ tay không ngớt, luôn miệng khen Sát Duệ Kỳ thông minh. Nào có ai nghĩ đến chuyện vo lại mà ném cơ chứ. Nhưng Sầm Hảo Nguyệt quả đáng sợ nha, dùng tới cả kế này, nếu là lúc này bọn họ lên đầu nhất định thua thảm a.

“Mọi người xác định khoảng cách, dùng viên đá giữ lại khoảng cách đó rồi mang viên giấy đó đến đây cho ta.”

Sầm Hảo Nguyệt cũng là thâm tán thưởng hần, cũng xem như có não nha. Nàng còn nghĩ là sẽ gạt được hần chứ, bất quá hần qua được nàng còn hậu chiêu. Nàng cầm lấy viên giấy có người mới đưa, rồi đợi gió nổi lên liền dùng sức ném thuận theo chiều gió.

Viên giấy vừa bị tác động lực lại thêm sức gió đương nhiên bay xa hơn rồi. Cho dù là tiếp đất được gió thổi bay cũng là xa hơn viên giấy của Sát Duệ Kỳ một đoạn. Lại nói chỗ hần ném bị cố định bằng đá nên không thể dịch chuyển nha.

Sát Duệ Kỳ mím chặt môi chịu thua. Đấu với Sầm Hảo Nguyệt hai năm người thua vì sao luôn là hần. Hần không tin bản thân không thể thắng được nàng lần nào.

Sát Ngạo Lang cũng hứng thú xuống ngựa xem. Sau khi thấy được người thua cuộc hần hả dạ mĩa mai: “Thập nhất hoàng đệ, người xem, người thua cả một thiếu nữ oa, để phụ hoàng biết a, không biết sẽ còn thứ gì tốt cho người xem nha.”

Hần cũng có cùng Sầm Hảo Nguyệt cực qua vài trận chỉ là không ở trước mặt nhiều người mà thua như Sát Duệ Kỳ a. Thấy Sát Duệ Kỳ chật vật chính là niềm vui của hần. Lại nói mẫu phi bảo hần nên giao hảo với nàng nhưng nàng chỉ có làm xấu mặt hần thôi.

Sát Duệ Kỳ hừ một tiếng nói: “Đề thứ hai.” Hần còn hai lần nữa, phải nắm thật chắc mới được.

Sầm Hảo Nguyệt lại từ dreamcatcher treo bên thắt lưng nhỏ ra một cọng lông vũ bạch sắc nói: “Ai thổi

được lông vũ bay xa nhất sẽ thắng. Đương nhiên phải ở nơi không có gió mà chơi trò này.”

Sắt Duệ Kỳ cầm lấy lông vũ đi đến một căn phòng. Mọi người đều đi theo bước chân của hắn. Sau khi thấy đầy đủ hắn hừ một tiếng nói: “Xem ta đây.” Hắn không tin mình vẫn thua, sức lực của tiểu nữ oa năm tuổi làm sao bằng được hắn mười tuổi chứ.

Hắn đặt lông vũ đến bên miệng lấy hơi một thổi. Lông vũ đúng là bay một đoạn rồi hoa hoa lệ lệ rơi trên mặt đất. Hắn đắc ý nhìn nàng nói: “Đến người.”

Sầm Hảo Nguyệt lại nói: “Ta sẽ thổi lông vũ này đến bên bức tường bên kia.”

Mọi người bĩu môi không ai tin, có người còn bảo nàng nói khoác nữa. Nàng không nói chỉ là nhặt cọng lông vũ lên đặt bên môi liền tục thổi. Nàng chậm rãi bước theo lông vũ, dùng hơi giữ cho lông vũ thẳng bằng trên không trung, đến khi lông vũ đến vách tường nàng mới ngưng thôi.

Nàng quay người nhìn về phía Sắt Duệ Kỳ khoác tay trước ngực đầy khiêu khích. Tiểu oa nhi mười tuổi thôi mà, nàng đã học đến đại tứ rồi nha.

Đúng lúc này các giáo quan đến, bọn họ đành phải bước ra ngoài tiến hành tập theo sự hướng dẫn của các giáo quan. Cổ Sùng Kính cùng Ân Mặc Nguyên xem nàng như thần tượng mà đối đãi. Sắt Duệ Kỳ đầy bụng khó chịu cũng không làm được gì.

Hôm nay là ngày đầu tiên Sầm Hảo Nguyệt học, các giáo quan cũng biết nàng là hậu đại của võ tướng nên để nàng thử đứng tấn. Sau khi cảm thấy ổn thỏa liền để nàng cùng đám nam tử học quyền.

Đây đối với Sầm Hảo Nguyệt chính là quá dễ dàng. Đời trước nàng học một lần, soái gia gia dạy nàng một lần, hiện giờ lại học thêm một lần. Đây chính là thấm vào máu vào từng tế bào luôn rồi, cho dù nàng bị mất trí nhớ cả tên cùng quên luôn thì bài quyền vẫn không bao giờ quên được. Chỉ là trước mặt đám người này nàng vờ như không biết gì cả.

Sau khi mọi người tan rã, Sắt Duệ Kỳ mới đến trước mặt Sầm Hảo Nguyệt ba người nói lời xin lỗi. Dù gì hắn cũng là vương gia, dám làm dám chịu nhưng nếu nói xin lỗi trước mặt nhiều người thì cũng rất mất mặt a.

Cổ Sùng Kính cùng Ân Mặc Nguyên đương nhiên không dám nhận rồi. Bọn hắn thân là thần tử thôi, nào dám quá phận như vậy.

Sầm Hảo Nguyệt ngồi dưới bãi cỏ đợi soái gia gia đến đón mình. Nàng ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Sắt Duệ Kỳ liền bật cười: “Oan gia, ngươi nghiêm túc như vậy để làm gì? Chỉ là cá cược thôi mà.”

Sắt Duệ Kỳ bị nàng làm cho vừa buồn bực vừa buồn cười. Nàng cùng hắn chính là oan gia nha, vừa gặp đã đấu đến hiện tại rồi, chỉ là, giờ đây hắn không còn muốn cùng nàng làm oan gia nữa, kết bằng hữu thôi.

Có một điều hần luôn để ở trong lòng, vĩnh viễn không lý giải được, nàng vì sao luôn luôn thắng được hần?

Lúc này bốn người đều là im lặng nhìn nhau, giữa bọn họ như có một sợi dây liên kết vô hình vậy. Ba nam hài đứng một nữ hài lại ngồi chống tay ra phía sau, xung quanh vắng lặng chỉ có gió thổi thổi. Ánh mắt mang tiểu ý đầy tự tin của Sầm Hảo Nguyệt để cả ba nam hài đều không thể thốt lên lời nào.

Qua không lâu Sầm Minh Kiệt cũng đến, hần hành qua lễ với Sát Duệ Kỳ rồi bế tôn nữ của mình lên hỏi thăm: “Nguyệt nhi hôm nay học thế nào?” Được đến đây ắt hần chính là tập trung học hành đi.

Sầm Hảo Nguyệt ôm lấy soái gia gia làm nũng hoàn toàn khác với thái độ tự tin lúc này khiến ba nam hài chút có ngỡ ngàng không tin tưởng mắt mình. Lý nào lúc này tốt như vậy bây giờ lại sắp khóc rồi.

Nhìn theo bóng của hai người Sầm gia ba nam hài nhìn nhau rồi cũng ly khai. Sầm Hảo Nguyệt chính là dấu chấm hỏi to nhất của bọn họ.

28. Chương 28: Tỷ Thí Khảo Nghiệm

Đạo gần đây Sát Duệ Kỳ lại không có tiếp tục tìm phiền phức cho Sầm Hảo Nguyệt nữa mà lại liên tục tiếp cận làm quen. Chỉ là nàng cũng không có để ý đến hần.

Hôm nay vì Luyện Quân khu bị hoàng thượng ra đề bảo kiểm tra năng lực của mọi người nên những người còn học ở Lạc Thư các được nghỉ bảy ngày. Bọn họ phải đến bãi săn hoàng gia tham gia khảo nghiệm.

Các giáo quan chia lớp thành các đội nhỏ, mỗi đội năm người, tổng cộng có bốn đội. Cách thức chia đội tùy thuộc vào năng lực thường ngày của mỗi người, phải đảm bảo được thực lực của mỗi đội là cân bằng.

Sầm Hảo Nguyệt nhất quyết phản kháng vì muốn cùng đội Cổ Sùng Kính và Ân Mặc Nguyên. Sát Duệ Kỳ cùng Sát Ngạo Lang đều là muốn cùng nàng thân cận nên cũng nhất quyết chọn cùng nàng tổ đội. Một là vì muốn cùng nàng kết giao bằng hữu, một là vì mẫu phi bắt ép. Như vậy dẫn đến chính là mất cân bằng giữa thực lực các đội.

Bởi Ân Mặc Nguyên cùng Cổ Sùng Kính chính là thực lực không tốt, Sầm Hảo Nguyệt lại còn nhỏ lại không có nội lực. Sát Duệ Kỳ thực lực cực kỳ tốt, nội lực lại dồi dào không có gì đáng nói. Chỉ là Sát Ngạo Lang cũng là thực lực bình thường vốn không thể trụ, nên nếu là như vậy thành viên chủ chốt cũng chỉ có mỗi mình Sát Duệ Kỳ. Sau khi khuyên mãi không xong các giáo bắt buộc dĩ đáp ứng, nói trắng ra chính là thất bại thấy rõ rồi không cần thi nữa đâu.

Vừa đến nơi đã thấy có rất nhiều lều được dựng sẵn. Trong đó có Sát Duệ Kỳ cùng Sát Ngạo Lang cùng đám vương tử khác thân phận cao quý có lều riêng. Sầm Hảo Nguyệt là nữ tử duy nhất cũng là lều riêng. Còn lại phải đều phải ở cùng với đồng đội. Cổ Sùng Kính cùng Ân Mặc Nguyên nghiêm nhiên tốt nhất vì trong đội năm người có đến ba người có lều riêng rồi. Bọn họ hai người trong lều lớn quá tốt a.

Sầm Hảo Nguyệt ở bên trong lều lòi hết yên chi phần nước...tóm lại là đồ dùng làm đẹp ra khỏi rương bày trí cẩn thận. Trước khi đi soái gia gia dặn đi dặn lại chuyện gì cũng phải cẩn thận. An toàn là trên hết, không cần cố sức đạt thành tích, đó toàn bộ là ảo...

Lúc này đột nhiên Sát Duệ Kỳ bước vào nhìn qua mọi thứ rồi mới hốt hoảng nói: “Người đến đây là để khảo nghiệm a, lý nào mang những thứ này?”

“Là nữ nhân đương nhiên phải có những thứ này bên người rồi.” Sầm Hảo Nguyệt dẫu môi đáp trả. Nàng là nữ nhân, làm đẹp là quan trọng, mặc dù hiện chỉ có năm tuổi nha, đây là thói quen theo nàng từ khi còn ở hiện đại cơ.

“Nhưng là...”

Sát Duệ Kỳ còn chưa nói hết đã thấy Cổ Sùng Kính cùng Ân Mặc Nguyên chạy vào tố khổ.

“A Nguyệt a, người nếu không muốn đau lòng thì mau chóng giấu những thứ này đi đi.” Ân Mặc Nguyên cả người thiếu sức sống chán nản nói.

Không để Sầm Hảo Nguyệt thắc mắc Cổ Sùng Kính mếu máo giải thích: “Các giáo quan xông vào kiểm tra lều, thế là được liệu ta mang theo bọn họ tịch thu hết rồi. Cả sách của Mặc Nguyên cũng giữ không được a.” Đó là không khí, là sự sống của hắn a, cứ như vậy mà bị tịch thu rồi.

Sầm Hảo Nguyệt vừa há mồm định đáp trả đã thấy các giáo quan tiến vào trong lều. Mọi người đều là sưng sốt chưa kịp phản ứng liền thấy đám đồ làm đẹp của Sầm Hảo Nguyệt bị mang đi. Sau đó, trước khi rời đi giáo quan còn ném thêm một câu ‘tất cả những thứ không liên quan đến buổi tỷ thí đều bị tịch thu’.

Sầm Hảo Nguyệt ngã xuống giường thấp được trải đầy nệm nhuyễn thút thít không ngừng, tay nắm hồ thành quyền liên tục vỗ xuống thể hiện bất bình kháng nghị trong vô vọng. Vì sao nàng lại xui xẻo như thế cơ chứ. Tất cả đều tại soái gia gia cả, nhớ lại...

Khi hoàng thượng vừa ban bố mệnh lệnh, nàng vốn không có một chút dự định tham gia. Soái gia gia bảo đây là lần kiểm tra thực lực, khuyên nàng nên đến đó trải nghiệm cho khuây khỏa, bởi cha nương cùng tiểu đệ đệ rời đi bao lâu đến nay nàng vẫn còn chưa tiếp thu được mà lâu lâu lại ngồi một chỗ buồn rầu.

Nàng là nơi nơi chống đối không chịu đáp ứng. Đến một hôm soái gia gia thỉnh ma ma trong cung về dạy nàng cầm nghệ nàng lập tức cái biến chủ ý. Nàng đương nhiên biết được soái gia gia đây là cố ý bức ép nàng a. Vì chuyện này mà nàng đáp ứng đến đây để soái gia gia thu hồi cái lệnh kia.

Sau đó nàng vui vẻ chọn ra vài hạ nhân cùng bản thân đến bãi săn. Nghĩ không ra soái gia gia ngồi một bên nhàn nhã uống trà một bên chế nhạo nàng.

“Sẽ không phải là không lý giải được tỷ thí của Luyện Quân khu là gì chứ?”

Lúc đó nàng cũng không hiểu câu nói kia mà ngây ngô vẫn: “Gia gia có ý tứ gì?”

“Nơi đó chỉ được dùng cung nhân, không được dùng tư hạ nhân.”

Thế là nàng ngậm đắng nuốt cay bấm bụng từ biệt mỗi một hạ nhân trong viện. Nàng vốn là nghĩ không có hạ nhân giúp đỡ bản thân sẽ sống không quá ba giây cơ. Chỗ đáng ghét đó chính là nghiêm khắc như trong quân đội a, cả đồ làm đẹp cũng không cho dùng.

Sắt Duệ Kỳ bước đến khuyên nhủ: “Sấm quốc công không nhắc nhở người trước sao?” Mẫu phi nhắc nhở hẳn nên những thứ hấn yêu thích đều không mang đến a.

Sấm Hảo Nguyệt rời mặt ra khỏi chần dùng đôi mắt ửng đỏ ngáp lệ hận hận lườm hấn: “Người biết rõ vì sao lúc khởi hành không nói, lỡ bọn hấn mang đồ của ta đi vứt hết thì làm sao?” Bạc của nàng a, nghĩ đến đây nàng đau đến như đứt từng khúc ruột.

“Ta đâu biết.” Sắt Duệ Kỳ ngây thơ đáp trả.

Ân Mặc Nguyên thở dài một hơi nói: “Cũng đâu phải chỉ mình người bị tịch thu, chúng ta cũng những người khác cũng bị a.” Xem như cũng có người đồng bệnh tương liên với mình đi.

“Đừng để trong lòng nữa.” Cổ Sùng Kính cũng thêm miệng, kỳ thực hấn cũng đau lòng đến chết đi sống lại.

Lúc này bên ngoài các giáo quan lại khua chiêng bảo tập hợp. Mọi người cùng nhau chạy ra ngoài. Nguyên lại là đến văn thiện a, mọi người tập trung lại một chỗ dùng thiện, đám vương tử được đặt cách ngồi bên trong lều a.

Điều này khiến Sấm Hảo Nguyệt hận hận trừng vào trong liêu. Lý nào phân biệt đối xử như vậy chứ. Nếu là ở hiện đại a, mặc kệ cha người làm gì, nhà thế ra sao, tài sản công danh được bao nhiêu, hoàng tử công chúa đều là bình đẳng a, nhất là trong quân đội nữa. Thế mà ở đây lại như vậy, cho dù có được đối xử thiên vị cũng phải thiên vị nàng chứ, nàng là nữ nhân duy nhất a.

Cổ Sùng Kính như đọc được hận ý trong mắt tiểu bằng hữu liền nói: “Quân thần hữu biệt.”

“Nam tôn nữ ti.” Ân Mặc Nguyên cũng nhàn nhạt ném sang một câu.

Sấm Hảo Nguyệt hừ một tiếng rồi lại tiếp tục ăn phần cơm của mình. Ở đây các nàng vẫn được đối xử như bình thường, ít nhất vẫn có thịt ăn không cần ăn rau như trong quân đội ở hiện đại.

29. Chương 29: Thiếu

Nguồn thiếu chương

30. Chương 30: Kết Giao Bằng Hữu

Sáng hôm nay, mặt trời còn chưa ló dạng mọi người đã bị tiếng khua chiêng chói tai của các giáo quan làm cho tỉnh giấc. Sau khi vệ sinh cả nhân xong lập tức chạy ra tập hợp.

Một trong các giáo quan có người đứng ra tuyên bố thể lệ. Buổi tỷ thí này chính là đề cao tinh thần đồng đội cùng trí tuệ của mỗi đội. Ở trong rừng của bãi săn có dấu tổng cộng bảy cây cờ tượng trưng bảy màu trên cầu vòng, đội nào mang được nhiều cờ về nhất chính là đội đó thắng vòng một. Đương nhiên cũng sẽ có các ám chỉ để bọn dễ xác định vị trí.

Sau tiếng bắt đầu mọi người liền hướng vào trong rừng chạy đi tìm. Đội của Sầm Hảo Nguyệt cũng không ngoại lệ, chỉ là bọn họ không tốn nhiều sức bởi dùng thông minh có thể suy ra được các chỗ giấu. Thế nên mặt trời chưa lặn bọn họ không phí quá nhiều sức lực đã tập hợp đủ bảy cây mà trở về trong vinh quang cùng chinh tề.

Các giáo quan cũng không thấy gì lạ, vì căn cứ theo bảng thành tích trên Lạc Thư các thì trong đội của bọn họ đã bốn người nằm trong top năm rồi. Do cờ để ở những chỗ cách xa nhau nếu không sợ là bọn họ chính là từ sớm đã trở về a.

Ngày kế tiếp, vẫn là thức dậy vội vàng như hôm qua. Đề chính là bên trên ngọn núi có một viên ngọc. Nếu ai an toàn mang được ngọc về đến đưa cho giáo quan thì đội đó chiến thắng. Nếu hôm qua là kiểm tra trí tuệ thì hôm nay chính là kiểm tra thực lực bắt buộc mỗi người đều phải ra sức.

Nhóm người của Sầm Hảo Nguyệt rất nhanh lần ra ngọn núi. Ngọn núi này không quá dốc nhưng lại có chút cao so với đám tiểu hài tử bọn họ lại không có thang đá mà lên nên chỉ có thể leo bằng trợ giúp của các phiến đá to lồi lõm trên núi hoặc là dây leo ở những cây cổ mộc ở xung quanh. Chỉ là dây không nhiều cũng không quá dài nên đến một lúc nào đó vẫn là phải leo núi a.

Sầm Hảo Nguyệt vừa đến chân núi đã thấy đám người tranh nhau mà lên. Bọn họ tuy đều là tiểu hài tử thể nhưng có nội lực, biết khinh công cũng không thể chỉ cần vài lần nhảy cùng một ít nội lực liền có thể tới đỉnh được.

Sắt Duệ Kỳ đứng bên cạnh nàng nói nhỏ: “Bên cây long não to kia có thể dùng làm bệ đứng để tiến núi, người lên trước, chúng ta ở lại đối phó đám người này.” Bởi hiện đội của bọn hắn là có Ân Mặc Nguyên cùng Cổ Sùng Kính không giỏi chiến đấu nha.

Sầm Hảo Nguyệt ôm lấy trán than khổ nàng không có nội lực a. Nếu là lên đến cành của cây long não cũng là phí không ít công phu a. Bất quá cũng đáp ứng để hắn cùng Sắt Ngạo Lang quấy rối đám người kia.

Nàng nhân lúc đám người đang đấu đá để tranh lên trên núi mà kéo Ân Mặc Nguyên cùng Cổ Sùng Kính sang bên cây long não nói: “Ta không có nội lực, các người lại võ công không tốt, vậy liền làm thế nào?”

Cổ Sùng Kính vẫn chưa hiểu phản vấn: “Ý người là gì?” Bọn họ làm sao bổ sung cái thiếu hụt cho nhau a. Hắn cùng Ân Mặc Nguyên cũng không thể dùng nội lực mà đưa Sầm Hảo Nguyệt lên được a.

Ân Mặc Nguyên im lặng nhíu mày quan sát tình huống, trong đầu không ngừng suy nghĩ. Một hồi liền nói: “Như vậy đi, ta cùng Sùng Kính đỡ người trèo lên cây người leo lên cây sau đó liền tiến núi trước. Chúng ta chậm rãi theo sau.”

“Được, nhưng là...” Sầm Hảo Nguyệt không tự chủ đưa mắt về phía Sát Duệ Kỳ cùng Sát Ngạo Lang đang cùng đám người bên kia giao đấu. Bên đó có không ít người a, có người so với Sát Duệ Kỳ còn lớn hơn hẳn a, e là chống đỡ không nổi: “Các người không cùng theo ta lên, qua bên kia giúp đỡ bọn hắn.”

“Nhưng...” Cả hai đều là do dự. Bọn họ biết thực lực thực sự của Sầm Hảo Nguyệt, chỉ là nàng hiện tại chỉ năm tuổi a.

“Không thời gian, nếu còn kéo dài xuống tới, bọn hắn e là chống không nổi nữa.” Nàng thấy được vài người đã leo gần một nửa rồi, không thể phí thêm thời gian nữa.

“Ân.”

Sầm Hảo Nguyệt nhờ vào trợ lực của hai tiểu bằng hữu rất nhanh liền bám vững ở trên một cành cây long não. Sau đó liền từ đó mà cố sức bám chặt vách núi, chậm rãi leo. Nàng không sợ có người đoạt bảo trước, bởi bọn họ vẫn có cơ hội đoạt lại. Chỉ là nếu may mắn lên đó liền sẽ có lợi hơn a.

Nhưng leo được một nửa núi, đối với thân thể năm tuổi này mà nói đã là rất quá sức rồi. Nếu còn dùng hết sức lực nữa cho dù đoạt được bảo cũng bị người cướp đi a. Nghĩ vậy nàng cẩn thận bò trở xuống.

Lúc này đám đồng đội của nàng cũng gần như kiệt sức rồi. Nàng chạy đến hướng bọn hắn nháy mắt. Bọn hắn lại nghĩ nàng đoạt được bảo nên âm thầm vờ thua mà rút lui.

Cùng nhau chạy đến một bụi cây cao gần đó, Sát Ngạo Lang vui vẻ hỏi: “Đã lấy được?”

“Vẫn chưa leo lên.” Sầm Hảo Nguyệt lắc đầu bình thản đáp.

Sát Ngạo Lang nóng tính lại háo thắng nên nhin không được khê hô: “Vậy người vì sao không tiếp tục leo lên?” Nói ra bọn hắn này giờ làm tất cả chính là bỏ phí rồi.

Ân Mặc Nguyên chậm rãi giải thích: “Đại vương gia bình tĩnh, có lẽ A Nguyệt có khó khăn, nghe nàng giải thích trước.” Theo hắn biết thì Sầm Hảo Nguyệt sẽ không dễ dàng đầu hàng như vậy.

Cổ Sùng Kính thấy được bàn tay được quần băng của Sầm Hảo Nguyệt cũng sớm thấm ra tiên huyết liền đoán được nói: “A Nguyệt quá sức rồi, không nên làm khó nàng.”

Sắt Duệ Kỳ nhìn thấy sắc mặt kia liền có chút hiểu. Hắn cùng nàng đấu đá bao lâu chính là nhận ra được đây là sắc mặt có diệu kế a.

“Nghĩ ra được gì?”

“Ta không thể leo lên đỉnh nhưng chúng ta ở đây dường đủ sức vẫn có thể từ tay bọn họ đoạt lại bảo. Giáo quan nói ‘an toàn mang về’ nghĩa là ám chỉ cho phép đoạt bảo nha” Sầm Hảo Nguyệt chậm rãi nói ra cách nghĩ của mình.

Lúc này mọi người đều gật gù kinh ngạc. Lúc này vì lo cổ sức muốn đoạt cho được bảo ở trên núi mà nghĩ không tới điểm này nha. Qua nhiên lúc này giáo quan có nói như vậy nha.

Thế là năm người lấy nước mang theo bên mình ra uống rồi tìm một ít trái cây ăn lót dạ nghỉ ngơi thật tốt. Một bên chờ đợi đám người kia, một bên là thiết kế bày rập cho người sa lưới. Đường mà đám người dành được ngọc rút về cũng đã sớm được bọn họ tính toán xong.

Bầy rập cũng không có gì đặc biệt, người để Sắt Ngạo Lang cùng Sắt Duệ Kỳ làm mỗi nhữ. Cổ Sùng Kính cùng Ân Mặc Nguyên ở bên kéo dây kích hoạt bầy. Sầm Hảo Nguyệt bị thương nên không cử động, nàng chỉ động não làm bầy thôi.

Quả nhiên cũng rất nhanh tất cả mọi thứ diễn ra y như kế hoạch. Cả năm người lại vinh quang mà về. Chỉ lần hôm nay bọn họ chặt vật hơn hôm qua. Lại nói Sầm Hảo Nguyệt leo núi bị thương không ít tay chân đều chảy máu, ngay cả đôi hài cũng rách bị nàng vứt lại a.

Sắt Duệ Kỳ thấy được liền biết cơ hội của bản thân đã tới. Hắn đưa viên ngọc cho Sắt Ngạo Lang rồi ngồi xổm xuống đưa lưng hướng Sầm Hảo Nguyệt: “A Nguyệt, ta công ngươi.” Sau hôm nay nàng cũng hẳn chính là thành bằng hữu a.

Sầm Hảo Nguyệt chưa bao giờ để bản thân chịu khổ thế nên nàng không chút do dự leo lên lưng hắn. Nhưng không thừa nhận bản thân chấp nhận kết giao hảo với hắn mà nói: “Bổn tiểu thư chỉ là thành toàn cho người thôi đừng suy nghĩ linh tinh.”

“Ân.” Sắt Duệ Kỳ vui vẻ ân một tiếng. Hắn ngầm hiểu nàng chính là thừa nhận rồi. Bằng chứng xác thực nhất chính là hắn gọi thân mật như vậy nàng cũng không giống mấy lần trước mang hắn ‘bổn tiểu thư cùng ngươi cũng không có thân cận như vậy’.

31. Chương 31: Đoạt Hay Hộ Bảo

Do có vô số người bị thương nên được nghỉ ngơi vài ngày. Sầm Hảo Nguyệt bị thương, nàng lại lười biếng nằm một chỗ trong lều, ba tiểu bằng hữu đến thăm rồi kéo nàng ra ngoài ngắm cảnh.

Không có gì làm lại buồn miệng nên nàng mở miệng thán: “Các người nói xem, có ai khổ sở như chúng ta hay không. Đi học cũng bị người đánh đến toàn thân bầm tím, cả người không lành lặn thế này, thật đúng là...”

Lời còn chưa dứt đã thấy được mắt của ba tiểu bằng hữu thi nhau nháy ra hiệu, nàng hiểu ý liền đưa tay che miệng cười: “Thật đúng là chúng ta có phúc ba đời, tu hai bốn kiếp mới có được vinh hạnh được tham dự lần khảo sát có một không hai như ngày hôm nay. Đám bá tánh kia làm sao có được điểm phúc này.”

Nói xong thân xoay về phía sau đưa tay vẫy vẫy nhẹ: “Ai đó, giáo quan thật trùng hợp.”

Chỉ thấy sắc mặt của giáo quan không hề tốt hỏi thăm vài câu liền rời đi. Bốn người đều thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp đến đề của hôm nay chính là mang một rương gỗ nhỏ bằng lòng bàn tay để các đội chọn xem muốn bảo vệ hay cướp. Thời gian quy định nếu là mặt trời lặn vẫn cướp không được thì bên bảo vệ thắng.

Thứ trong hộp gỗ không phải là thứ khác, mà đó chính là viên ngọc hôm trước đội Sầm Hảo Nguyệt mang về nhà.

Sau tiếng ‘bắt đầu biểu quyết’ của giáo quan, đội của Sầm Hảo Nguyệt đều đồng thanh đáp ‘cướp’. Cũng không phải bọn họ trải qua chuyện kia mà ăn ý hay là có thần giao cách cảm gì, mà là...

Sắt Duệ Kỳ cảm thấy cướp cũng rất vui nha. Hôm đó là lần đầu tiên hắn làm chuyện xấu a. Vẫn là nhân cơ hội này liền cướp đi, sau này sợ là không có cơ hội nữa.

Sắt Ngạo Lang tính tình vốn là hiếu thắng. Nên muốn thắng chỉ là cướp mới có thể chủ động thắng thôi.

Sầm Hảo Nguyệt vốn là sinh trưởng trong gia đình hắc đạo, thế nên cướp đối với nàng mà nói chính là một loại vinh quang. Lại nói ngồi yên chờ tấn công cũng không thú vị nha.

Cổ Sùng Kính hiểu rõ tính cách của Sầm Hảo Nguyệt nên cũng là thuận theo ý nàng mà lên tiếng thôi. Dù sao cướp hay bảo hộ cũng không phải thứ hắn thích.

Ân Mặc Nguyên lại cũng như Cổ Sùng Kính. Hắn đối với đánh đá chính là không chút hứng thú nào. Trước sau gì cũng chọn, vậy liền thành toàn tiểu bằng hữu đi, để nàng vui vẻ một chút.

Còn ba nhóm còn lại đều là chọn bảo vệ. Các giáo quan nghe vậy cũng là thở phào nhẹ nhõm. Lúc đầu vốn nghĩ không ai chịu đi cướp nữa cơ.

Rất nhanh liền bắt đầu. Đội của Sầm Hảo Nguyệt không trực tiếp hành động mà là ngồi xoay quanh nhau thảo luận. Kinh qua hai vòng tỷ thí, bọn họ đối với địa hình ở đây chính là cũng hiểu được chút ít.

Thế nên rất nhanh phác thảo địa đồ sơ sài, đám tiểu hài tử kia nhất định là sẽ chọn nơi địa hình phức tạp để giấu bảo. Lại tiếp tục phân tích thực lực của mười lăm người kia.

Sắt Ngạo Lang không thảo luận mà ở một bên ăn nạp năng lượng. Hắn bảo mọi người thảo luận xong liền gọi hắn là được. Tuy thắng rất vinh quang nhưng chật vật mấy ngày nay, trở về hoàng cung hắn nhất định hảo hảo hưởng thụ một phen bù lại mới được.

Sau khi thảo luận xong, mọi người chia làm ba phía tấn công. Cổ Sùng Kính cùng Ân Mặc Nguyệt một phe, Sầm Hảo Nguyệt cùng Sắt Ngạo Lang một phen, Sắt Duệ Kỳ thực lực tốt nhất nên đi một mình.

Sầm Hảo Nguyệt cùng Sắt Ngạo Lang bước đến một chỗ ẩn nấp tốt nhất có thể lặng lẽ quan sát xung quanh. Nàng đưa mắt nhìn thấy ba tiểu bằng hữu cũng đã có mặt nên không cần để ý nhiều nữa.

Chỉ là còn chưa kịp mở miệng gọi thì đã thấy Sắt Ngạo Lang vì thấy được hộp bảo đặt ở giữa không người canh phòng mà lên mò đến, tìm nàng muốn nhảy luôn ra ngoài. Nhanh hơn một bước nàng kéo chân hắn lại rồi dùng đá nhỏ ném mạnh vào thân cây, tạo ra một lực phản để lực phản đó trực tiếp hướng cái nơi trước hộp nhào đến.

Quả nhiên đá nhỏ vừa tiếp đất bầy liền lộ ra. Đám người núp sẵn bên trong thấy được phương hướng đá bay ra mà đánh ập đến. Chỉ là Sầm Hảo Nguyệt thông minh nên chỉ đứng đó nhìn bọn họ bị nàng đánh lạc hướng mà thôi. Nàng lại tiếp tục dùng vào lần như vậy để thử bầy để hết mới yên tâm.

Sắt Ngạo Lang nhân lúc không ai chú ý liền chạy đến ôm lấy hộp gỗ. Bầy cũng bị Sầm Hảo Nguyệt dùng đá phá hết nên hắn thuận lợi mang trở về.

Ba tên tiểu bằng hữu kia thấy được cũng tìm đường an toàn nhất mà chạy đến. Nhìn thấy trong hộp gỗ quả thực có viên ngọc mọi người đều an tâm thở phào. Tiếp đó liền mở ra kế hoạch thứ hai an toàn giữ được viên ngọc đến khi mặt trời lặn. Từ giờ cách đó còn đến hơn hai canh giờ a.

Do có quy định từ trước, đã tiến vào sâm lâm không được trở ra cho đến khi tỷ thí kết thúc nên họ chỉ có tìm một chỗ an toàn mà ngồi nghỉ chân. Mọi người đều mệt mỏi nên muốn đến bờ suối rửa mặt, chỉ là vẫn chưa đến được đó thì đã bị một nhóm chặn đường.

Nhóm này dẫn đầu là trưởng tử đích tôn Hác gia cùng Thôi đại thiếu gia, Thôi Cẩm Hòa. Sau chuyện năm đó Thôi gia với Sầm gia là như nước với lửa nên Thôi Cẩm Hòa đối với Sầm Hảo Nguyệt vẫn là xem như cái gai trong mắt.

Tuy có vị vương tử ở đây, nhưng ở trong Luyện Quân khu khi tiến hành tỷ thí thì vương tử cũng thường dân không khác đâu. Nhất là lần này hoàng thượng đích thân hạ lệnh nói rằng đây là khảo thực lực nha. Đây đối với bọn hắn mà nói không chỉ là khẳng định thực lực của mình vì gia tộc kiêu ngạo mà còn là bàn đạp cho tiền đồ sau này.

Sắt Duệ Kỳ cùng Sắt Ngạo Lang không nói hai lời lập tức cúi người nhặt một nhánh cây xông thẳng lên tốc chiến tốc thắng. Sầm Hảo Nguyệt núp sau lưng hai tiểu bằng hữu còn lại liên tục vỗ tay hô to cổ vũ.

“Đội bên kia cố lên đừng để thua.”

Hai vương tử nghe được cũng chút chấn kinh, vẫn biết rằng đang giao chiến không được phép mất tập trung nhưng câu nói của Sầm Hảo Nguyệt khiến bọn hắn không thể không mắng người. Thế là vừa giao chiến vừa thay nhau mắng người

“A Nguyệt người có lương tâm không vậy.”

“Chúng ta khổ sở giao chiến người không giúp đỡ, không động viên còn không nói, hiện còn cổ vũ địch nhân.”

“Chúng ta cùng một đội cơ mà.”

“Mau đến đây giúp đi.”

“...”

Sầm Hảo Nguyệt cười khúc khích, đưa tay vỗ vỗ nơi trái tim đang đập đập lời: “Bổn tiểu thư đương nhiên có lương tâm nha nhưng là sáng nay giáo quan gọi dậy gấp nên vội vã ra ngoài quên mang theo. Lại nói hai người các ngươi nhất định thắng mà không cần tương trợ. Đáng lẽ các ngươi phải tạ ơn ta nhường cơ hội cho các ngươi phát huy năng lực nha.”

Quả như lời Sầm Hảo Nguyệt nói, thoại âm của nàng dứt không lâu cả hai đã chiến thắng. Vừa thấy người ngã xuống, cung nhân ẩn núp gần đó đã nhanh chóng nâng người thua trở về lều.

Bọn họ mệt mỏi ngừng lại thở dốc, một hồi lại tiếp tục tiến suốt. Chỉ là suốt còn chưa tới lại thêm một nhóm người chặn lại. Nhóm người này dẫn đầu là trưởng tử đích tôn của Quân gia.

Quân thiếu từ lâu biết được Sầm Hảo Nguyệt là khuê mật của muội muội mình nhưng hiện đang tỷ thí nha, không thể trách hắn không thương hoa tiếc ngọc.

“Hảo Nguyệt, người nhanh chóng giao bảo là được rồi. Hôm nay các ngươi cướp không phải thủ không có bấy rập như hôm qua đâu.” Ý của hắn là đội của nàng thực lực không đủ cường nhờ bấy rập nên mới thắng,

hôm nay không có nhất định thua.

Sắt Ngạo Lang bật cười ha hả, Quân thiếu là nhỏ tuổi hơn hẳn nha, tuy thực lực có mạnh nhưng hiện có Sắt Duệ Kỳ liền không sợ nữa.

“Quân thiếu nói sai nha, bốn vương rất nhanh sẽ cho người biết người nói sai chỗ nào.”

Sầm Hảo Nguyệt nhếch môi cười: “Nghịch bốn tiểu thư chính là địch, địch thì không nường tay.” Nàng biết hiện thể lực của Sắt Duệ Kỳ cùng Sắt Ngạo Lang đã bị giảm một chút do trận chiến lúc nãy a. Chỉ là không để người khi dễ được.

“Vậy liền không nói nhiều nữa.” Sắt Duệ Kỳ vừa nói người đồng thời lao ra trước hướng Quân thiếu xuất lực. Sắt Ngạo Lang cũng là theo sau mà công kích.

Cổ Sùng Kính cùng Ân Mặc Nguyên cũng biết điều Sầm Hảo Nguyệt nghĩ nên bọn họ cùng nhau giữ chân một người giúp hai vương tử. Chỉ có cùng nhau mới thắng a.

Sầm Hảo Nguyệt cúi người nhặt rất nhiều đá nhỏ cầm trong tay. Đồng đội cận chiến nàng viễn chiến vậy, lấy thân thể nhỏ không có nội lực như nàng rất dễ bị đánh bại. Còn chưa kể đến chính là hộp gỗ được nàng treo bên thắt lưng a, mất tập trung liền bị lấy mất.

Chỉ là khi nhóm người bên đối phương còn lại hai thì năm người còn lại cũng tiếp đến tham chiến. Năm địch bấy chính là vô pháp thắng nha. Thấy tình thế không tốt Sầm Hảo Nguyệt rút hộp gỗ ở thắt lưng xuống hô to: “Muốn bảo đến đây.” Thoại âm vừa rời nàng dùng hết sức ném hộp gỗ ra xa.

Bảy người hộ bảo lập tức chạy theo phương hướng hộp gỗ bị ném. Bên này nhóm người của Sầm Hảo Nguyệt cũng vội vã tìm đường chạy trở về. Dù gì mặt trời cũng đã xuống núi rồi, hiện về đến nơi là vừa kịp lúc.

Đến khi mọi người tập hợp ở trước lều, vẫn còn một người trong nhóm bảy người kia vẫn chưa về. Người đó là trưởng tử đích tôn Đường gia. Nhưng cũng không cần đợi lâu đã thấy hẳn chặt vật mang hộp gỗ trở về giờ cao hỗn hển nói:

“Hộp ở đây.”

Đám người đồng loạt vỗ tay hô to. Nhưng tiếng hô lập tức chấm dứt khi giáo quan tiếp nhận hộp mở ra bởi bên trong là rỗng. Ai cũng cho rằng do Sầm Hảo Nguyệt ném hộp nên làm mất ngọc nên bắt nàng thưởng.

Giáo quan nhìn nàng còn chưa kịp hỏi đã thấy nàng tháo một nửa búi tóc xuống liền thấy được viên ngọc bạch sắc dưới ánh lửa gần đó khiến cho sáng lóng lánh nằm bình yên trên búi tóc đen.

“Giáo quan không có nói là không được lấy bảo ra khỏi hộp nha.”

Kết quả đã rõ như ban ngày không ai dám dị nghị dù chỉ một lời. Các giáo quan đều cực kỳ khâm phục bọn họ. Thực lực rõ ràng chênh lệch, năm địch mười lăm như vậy mà cũng có thể thắng. Đúng là nhân gian vạn điều kỳ diệu, không gì là không thể.

Nghỉ ngơi một ngày mọi người cùng hồi kinh.

Sầm Hảo Nguyệt được soái gia gia đón ngay kinh giao, nàng bắt chặp xe ngựa đang chạy nhảy xuống ôm lấy soái gia gia tổ khổ. Đám đồng học không ai lạ gì với tính cách này của Sầm Hảo Nguyệt nữa nên không hề kinh ngạc a.

32. Chương 32: Yến Tiệc Không Tệ

Hôm nay, Sầm Hảo Nguyệt cùng Sầm Minh Kiệt đang cùng nhau đến Thừa Càn điện dự Thanh Đăng yến. Yến tiệc này dành cho đám người đến tuổi cập kê bày tỏ với nhau, còn lại cho đám tiểu hài tử nhận thức nhau.

Trước sân rộng của Thừa Càn điện có một đám cung nhân đứng phát hoa đăng đủ các màu sắc cho đám nam tử, còn nữ tử lại nhận được một bó hoa đỏ. Bọn họ cười cười nói nói xếp hàng ngay ngắn nhận lấy rồi mới bước vào Thừa Càn điện.

Sầm Hảo Nguyệt đưa tay lên miệng cắn cắn, tay nhỏ vươn dài chỉ sang đó, ngây thơ hỏi: “Gia gia, vì sao bọn họ có hoa đăng ta không có?” Nàng cũng muốn thả hoa đăng a.

Sầm Minh Kiệt dừng lại cước bộ nhìn theo đường nhìn của tôn nữ, sau khi xác nhận nàng muốn nói gì liền nói: “Khi nào Nguyệt nhi cập kê liền cũng được như vậy.” Chỉ là mười năm nữa thôi mà.

“Vì sao phải đợi đến lúc cập kê?” Sầm Hảo Nguyệt vẫn còn trong mơ hồ, mắt không rời những chiếc hoa đăng màu sắc đẹp mắt ở phía bên kia.

“Vì lúc đó Nguyệt nhi sẽ được tặng hoa cho người mình thích, người đó sẽ tặng lại hoa đăng cho người. Sau đó hoàng thượng sẽ căn cứ vào đó mà tứ hôn.” Sầm Minh Kiệt giải thích qua loa vì nghĩ nàng vẫn còn nhỏ, tập tục vẫn nên biết nhưng không cần hiểu quá nhiều.

Đột nhiên thân thể nhỏ nhắn của Sầm Hảo Nguyệt run lên một trận. Hóa ra là như vậy nha, nàng cọ cọ đầu nhỏ vào hõm vai của soái gia gia suy nghĩ. Hoa đăng thôi mà, nàng cũng có thể ra ngoài mua tự thả, không cần người khác tặng đâu.

Sau khi nhập yến, mọi người cùng nhau xem vũ khúc thì bên kia đám nam thanh nữ tú cùng nhau ra ngự

hoa viên bắt đầu trao đổi hoa cùng hoa đăng với người mình thích. Sầm Hảo Nguyệt không hứng thú mà chỉ ngồi bên soái gia gia ăn không ngừng miệng.

Đột nhiên lúc này nàng lại nhớ tên tiểu đệ đệ kia. Rồi đi lâu như vậy không biết hắn thế nào nữa. Sợ là có người muốn hãm hại sẽ dùng lá thư đó mà vu hãm, nên soái gia gia cương quyết không cho viết thư cũng không để soái cha mỹ nương bên kia gửi thư về Sầm gia.

Lúc này đột nhiên ba tên đồng học chạy đến bên nàng. Sau khi cả ba chào hỏi Sầm Minh Kiệt xong, Sát Duệ Kỳ mang một cái hoa đăng lên lên cho nàng xem, cười nói nhỏ: “Ta vừa trộm được ở chỗ hoàng tử, bốn người chúng ta cùng thả hoa đăng.”

Sầm Hảo Nguyệt ngậm một đồng thức ăn trong miệng nhìn hắn không chớp mắt. Lý nào thả có một cái hoa đăng nhỏ lại bốn người cùng thả, đây là uống nhầm cái thuốc gì, lại còn là đồ trộm được nha.

Tay nhỏ giơ lên xua xua, mở miệng đã đui người: “Oan gia, ngươi lại muốn chơi trò gì, ta đang bận ăn không có rảnh rồi chơi cùng ngươi đâu. Ba người các ngươi tự đi thả đi.”

Cổ Sùng Kính chớp chớp mắt nhìn đĩa thức ăn bị bào đến sắp hết liền nói: “Ngươi cũng sắp ăn hết rồi, chúng ta đợi được.”

Ân Mặc Nguyên khoắc khoắc tay đầy vẻ kiên nhẫn chờ đợi. Nhưng khi thấy Sầm Hảo Nguyệt không có ý tứ muốn ăn tiếp hay nhai hết thức ăn trong miệng hắn liền hỏi: “Vì sao không ăn? Là no rồi sao?”

“Tốt, vậy liền cùng đi thôi.” Sát Duệ Kỳ cao hứng nói, tay vẫn cố giấu cái hoa đăng không để người khác thấy.

“Các ngươi đứng đây ta làm sao ăn được.” Sầm Hảo Nguyệt hừ một tiếng còn định mắng bọn họ thì soái gia đã lên tiếng nói: “Ngươi ăn này giờ vẫn chưa đủ sao, mau mau cùng đồng học ra ngoài một chút đi.”

Thế là Sầm Hảo Nguyệt buộc lòng đứng lên, trước khi rời đi còn không quên lấy thêm một miếng táo cho vào miệng.

Hoàng thượng ở trên thu được cảnh kia liền cười nói với Sầm Minh Kiệt: “Ây da, xem ra Thanh Đăng yến lần này Sầm nha đầu nổi bật nhất a.”

Hoàng hậu nhìn theo bóng của bốn người bọn họ cũng thêm miếng vào nói: “Xem ra thập nhất vương gia đã xác định được người nha, hiền phi không cần phí tâm rồi.”

Tiêu hiền phi ngồi bên cạnh hoàng thượng nhìn theo hài tử của mình nhân thần có chút phức tạp. Với thể lực của Sầm gia nhất có thể phò trợ Sát Duệ Kỳ, chỉ là, nha đầu Sầm gia kia lại không học nữ hồng nha, đối với chính phi vị mà nói, muốn ngồi vững cũng khó đừng nói đến hậu vị.

“Kỳ nhi còn nhỏ, hoàng hậu tỷ tỷ nói đi đâu rồi, bắt quá bọn chúng hiện tại chỉ là đồng học nên quan hệ mới tốt như vậy.”

Hoàng thượng nhìn qua hoàng hậu, nhãn thần lạnh băng không nói một lời. Hắn lặng lặng nắm tay của Tiêu hiền phi trấn an. Hắn đương nhiên biết các nàng muốn làm gì rồi. Sầm gia chính là một con cá lớn, ai bắt được là kẻ đó thắng.

Vạn quý phi hướng Sát Ngạo Lang nháy mắt ý là cũng bảo hắn đi lấy lòng Sầm Hảo Nguyệt. Nàng tuy không được sủng như Tiêu hiền phi nhưng quốc khố đa số chính là tài sản của Vạn gia. Nàng dùng bạc để mua lòng người thôi, chỉ là hiện tại Sầm Hảo Nguyệt quá nhỏ, vẫn chưa thể nói được gì. Lại nói nếu hoàng thượng muốn sớm lập phi cho Sát Ngạo Lang thì các nàng vĩnh viễn vợ không tới được Sầm gia rồi. Thế nên phải tiến hành từ đây thôi.

Hoàng hậu nhận được ánh mắt của hoàng thượng trong lòng cũng có chút lo sợ. Nàng hướng Sát Vưu Thần đang ngồi trong cỗ kiệu nói: “Hoàng nhi cảm thấy thân thể thế nào rồi?”

Hoàng thượng để nàng nhận Sát Vưu Thần làm con thừa tự, chỉ là hắn lạnh nhạt không xem nàng là mẫu hậu. Muốn trò chuyện cũng khó đừng nói đến chuyện cùng hắn liên kết tranh hoàng vị. Lại nói thân thể của hắn thế kia nàng ngồi vững hậu vị cũng là may mắn lắm rồi. Nên chỉ có ôm chân lớn của Tiêu hiền phi thì may ra a.

Sát Vưu Thần không buồn rời mắt khỏi tách trà thơm mát phun ra một chữ lạnh như băng: “Tốt.” Nếu không phải phụ hoàng bảo các yến hội khác thì không nhắc đến nhưng Thanh Đăng yến cùng trung thu yến mọi năm hắn nhất định phải tham gia thì thời gian này hắn cũng không rảnh ngồi ở đây nghe đám người này nói nhảm rồi.

Sầm Minh Kiệt giấu tâm tình xuống đáy lòng. Tôn nữ của hắn vẫn còn nhỏ đã bị đám người này mang ra tính toán rồi, xem ra, bàn tính của bọn họ đã gõ đến Sầm gia rồi. Do dạo này các lão sư báo cáo các hoàng tử đối với Sầm Hảo Nguyệt chính là thân cận có thừa nhưng nàng chỉ chơi cùng ba đồng học kia. Chuyện này,..

——Phân Cách Tuyến Luna Huang——

Sầm Hảo Nguyệt ở bên ngoài bờ hồ ngồi đợi người châm hoa đăng. Nàng đảo mắt nhìn ven bờ hồ, người nào người nấy một đôi một đôi, chỉ có các nàng là bốn người a. Ai cũng nhìn bốn người các nàng như là sinh vật lạ vậy.

“Ân bách khoa toàn thư, người nói xem, chúng ta có phải quá quái dị không? Vì sao bọn họ là cứ nhìn sang chúng ta bên này?”

Ân Mặc Nguyên nâng mắt nhìn toàn cảnh rồi đáp: “Bởi vì chúng ta quá lạ rồi.” Hắn đối với việc thả hoa đăng không có mặn mà cho lắm, nhưng nếu là ngồi một chỗ không có sách để xem thì thà là cùng đám Sát Duệ Kỳ đi thả hoa đăng còn tốt hơn.

Sắt Duệ Kỳ ngồi xổm bên cạnh Sầm Hảo Nguyệt cười hề hề nói: “Mẫu phi nói với ta còn năm năm nữa ta mới được thả hoa đăng với người đặc biệt của mình, thế nhưng ta đợi không được liền mang các người gọi hết ra cùng ta thả a.”

Sầm Hảo Nguyệt nhìn hẩn như sinh vật ngoài hành tinh ghé thăm trái đất vậy. ‘Người đặc biệt’ trong miệng của mẫu phi hẳn chính là chính phi tương lai của hẩn, thế mà hẩn mang hết ba người các nàng gọi cả ra đây. Thật là khâm phục hẩn nha!

Cổ Sùng Kính tuy là hiện đối với Sắt Duệ Kỳ cũng được gọi là thân thiết hơn trước, có thể xem nhau như bằng hữu mà gọi nhưng là từ ‘người đặc biệt’ kia hẩn cũng được mẫu thân nói qua trước khi đến dự yến. Nhưng nhìn xung quanh làm gì có ai như bọn hẩn đi những bốn người.

“Vương gia, cái này có chút lạ nha, người ta toàn đi thành từng đôi a, mẫu thân nói với ta rằng ‘người đặc biệt’ chỉ có một a.”

“Thì bọn họ chỉ có một người, bốn vương có ba người các người là đặc biệt.” Sắt Duệ Kỳ vẫn không biết bản thân đang bóp méo sự thật mà vẫn tiếp tục lý luận.

Lúc này Sắt Ngạo Lang lang cũng bước đến chen miệng vào nói: “Các người một đám tiểu hài tử không biết gì, Thanh Đăng yến chính là cùng thê tử hoặc trượng phu tương lai của mình cùng thả hoa đăng, sau đó phụ hoàng sẽ dựa theo tên trên hoa đăng mà ban hôn có biết chưa?”

Sầm Hảo Nguyệt khép mắt nhìn tên tiểu tử chỉ có mười hai tuổi vừa nói xong kia, nàng đã đại tứ rồi lý nào để người khác lên mặt như vậy. Tuy đối với những tập tục cổ đại nàng chính là không biết nhiều nhưng lúc này soái gia gia có nói rồi a.

Sắt Duệ Kỳ nghe xong liền vô cùng kinh ngạc. Hẩn vốn nghĩ ‘người đặc biệt’ chính là bằng hữu liền mang tên của bốn người bọn họ viết lên bốn cánh hoa đăng mất rồi. Đáng ghét thật, vì sao mẫu phi không nói rõ hơn chứ.

Ân Mặc Nguyên nghe vậy liền nói: “Vậy liền mang hoa đăng hủy đi.” Nhỡ như tứ hôn xuống, đám bọn họ thế nào chia?

Cổ Sùng Kính nghe vậy cũng cảm thấy có đạo lý liền tán thành. Không viết cũng viết rồi chỉ có mang đi hủy thôi: “Vậy liền không thả nữa.”

Sầm Hảo Nguyệt chậm rãi đứng dậy nói: “Hoa đăng của chúng ta là thể hiện tình hữu nghị nha, là ai bảo không thể cùng bằng hữu thả hoa đăng chứ.” Tuyệt không cho tên này bóp méo tâm hồn trong sáng của ba tên bằng hữu của nàng.

“Các người không thả, ta một mình ta.”

Sắt Duệ Kỳ nghe đến đây cũng bật cười nói: “Tốt, ta cũng không tin phụ hoàng mang cả bốn chúng ta đi ban hôn.”

Thế là bốn người ngồi xuống cùng thả hoa đăng tình bạn. Lúc này Sầm Hảo Nguyệt luyến tiếc tên tiểu đệ đệ không có ở đây. Nếu là hấn ở, nhất định hấn sẽ không cho ba tên bằng hữu này đứng gần nàng thế này đâu.

Khóe miệng của Sắt Ngạo Lang thẳng giật, lần trước chẳng phải còn cá cược đấu đá sao, vì sao lúc này lại thân thiết như vậy. Hấn cũng không thể hiểu nổi mẫu phi vì sao bảo hấn phải thân cận với Sầm Hảo Nguyệt nữa. Một tiểu nữ oa hấn không có hứng thú, nhưng là nếu trở vào trong nhất định chút nữa sẽ bị mắng, chỉ còn cách cùng đám oa oa này một chỗ thôi.

33. Chương 33: Kinh Thành Lớn Chuyện

Trên đường hồi Sầm gia, Sầm Minh Kiệt không ngồi ngựa như lúc đến mà chui vào trong xe ngựa ngồi cùng Sầm Hảo Nguyệt. Nàng hiếu kỳ chớp chớp mắt muốn hỏi liền đã bị soái gia gia sớm một bước hỏi trước.

“Nguyệt nhi thấy mọi người thế nào?”

“Gia gia là đang muốn hỏi cái gì?” Sầm Hảo Nguyệt ngây thơ phản vấn, đây là vì sao đột nhiên lại hỏi như vậy?

Sầm Minh Kiệt nhìn tôn nữ của mình, nàng vẫn còn quá nhỏ để hỏi thẳng ra vấn đề kia, nhưng nếu là không hỏi, sợ là bản thân đi sai bước liền không thể vãng hồi.

“Gia gia nghe nói các vương gia đều rất thích chơi cùng người, vậy người thì sao, thích chơi cùng ai?”

Sầm Hảo Nguyệt nhìn tròng mắt của soái gia gia rất lâu, như muốn từ trong đó thấy được ý tứ gì đó. Sẽ không phải là đám hoàng thất xem Sầm gia là miếng mồi ngon mà xâu xé chứ? Nàng được biết ở cổ đại hôn nhân được xem là chính trị nha, xem ra nàng phải làm chút gì đó mới được.

Thấy tôn nữ vẫn còn suy nghĩ Sầm Minh Kiệt một lòng treo ngược. Vẫn là đợi xem tình hình thôi, nếu có thể hấn cùng Cổ gia hoặc Ân gia nhanh chóng giúp tôn nữ định thân liền tránh khỏi đám hoàng thất kia. Xưa nay dính vào hoàng thất đều không có kết quả gì tốt đẹp cả.

“Vậy Nguyệt nhi cảm thấy Sùng Kính cùng Mặc Nguyên thế nào, gia gia thấy chúng nó rất ngoan ngoãn lại học giỏi.” Chỉ là hai tên tiểu tử này luận về võ học cái gì cũng không tinh thông, nói trắng ra chính là tệ hại. Nhưng nếu vì đảm bảo tôn nữ an toàn vẫn là nương nhờ hai tên đó rồi.

Sầm Hảo Nguyệt đang lâm vào trầm tư liền bị lời này của soái gia gia lôi về thực tại. Cổ Sùng Kính, Ân

Mặc Nguyên sao, soái gia gia đây là muốn gì ở nàng?

“Bọn họ cùng đệ đệ có gì khác nhau đâu.”

Sầm Minh Kiệt bật cười ha hả rồi, vậy liền thuận theo tự nhiên thôi. Tôn nữ của hắn chỉ mới năm tuổi là hắn nghĩ nhiều rồi. Bất quá sau này để nàng cùng Cổ gia cùng Ân gia qua lại thân cận một chút bày ra ý tứ cho hoàng thượng xem.

Sau buổi trò chuyện đêm hôm đó, Sầm Hảo Nguyệt chính thức mở ra kế hoạch làm hoàn khổ cho bản thân. Mở rộng danh tiếng của bản thân ở kinh thành, không những thế mỗi lần tham gia cung yến nàng đều phá đến long trời lở đất.

Đám người hậu cung đang dòm ngó vào Sầm gia đương nhiên luôn giúp nàng lót đường thế nên lúc nào nàng cũng bình an vô sự tiến cung rời cung a. Mà nếu không có bọn họ giúp nàng cũng có đường thoát thân bởi làm gì nàng vẫn chưa một đường lui cho mình.

Đến một hôm hoàng thượng không thể chịu được nữa thế là tên của nàng bị liệt vào danh sách đen nghiêm cấm tham gia tất cả các cung yến dưới mọi hình thức.

—Phân Cách Tuyến Luna Huang—

Lại hai năm nữa trôi qua, Sầm Hảo Nguyệt đã được bảy tuổi.

Nàng càng ngày càng hoàn khổ hơn, y phục xa hoa lại kiểu dáng mới lạ, lại là không người dám mặc trùng với nàng kể cả đám công chúa phi tần trong cung. Ca cơ nào mới, món ăn nào mới, bài hát nào mới, nàng luôn là người đầu tiên phẩm thưởng. Trong kinh thành không chỗ nào không có bước chân của nàng, đương nhiên vẫn ngoại trừ Bất Thụ nhai, Trường Sinh nhai.

Trong hai năm này, các giáo quan liên tục gọi Sầm Minh Kiệt ra nói chuyện. Bởi vì Sầm Hảo Nguyệt ở Luyện Quân khu thành tích luôn không tốt nên nhờ hắn ở nhà để nàng luyện tập nhiều một chút.

Hắn mỗi sáng đều cùng tôn nữ dùng vũ khí gỗ giao đấu, nhưng ngoại trừ nàng không có nội lực ra hắn luôn là thấy nàng biểu hiện rất xuất sắc không hề như các lão sư nói một dạng. Thậm chí động tác linh hoạt, ứng biến xuất thần, nếu như có thêm nội lực tương trợ chính là quá hoàn mỹ rồi.

Sau mấy ngày theo dõi cùng hỏi chuyện của tôn nữ thông qua Lưu cố vấn hắn đã xác nhận được một chuyện, chính là nàng cố ý. Tuy không hiểu lý do nhưng hắn vẫn cảm thấy chuyện này rất tốt, chỉ ít đám hoàng thất kia sẽ bỏ qua tôn nữ của hắn. Thế nên hắn hoàn toàn mặc kệ nàng làm hoàn khổ.

Danh xưng hoàn khổ của Sầm Hảo Nguyệt ở trong kinh thành ngày càng bành trướng. Ngày nào cũng là có không ít người đến Sầm gia tìm Sầm Minh Kiệt mắng vốn.

Nàng không mang bạc ném người chính là trêu ghẹo các cô nương, công tử gia đến người ta khóc lóc van xin mới thôi. Có lần có mang binh sĩ đi tháo quán của người ta chỉ vì nàng không hài vị đạo của trà nữa.

Đương nhiên những chuyện nàng phá phách không chỉ có như vậy thôi đâu. Nhiều đến nỗi người khác có thể viết thành bộ truyện dài tập nữa.

——-Phân Cách Tuyển Luna Huang——-

Hôm nay, Sầm Hảo Nguyệt vận một thâm thúy lục sắc đi đến điểm đa hẹn với ba tên tiểu bằng hữu. Điểm hẹn hôm nay của bọn họ chính là Nhất Phẩm Đường, từ lâu mới được mở cách đây không lâu nhưng thức ăn quả rất hấp dẫn người. Ở đây chỉ chuyên bán những món ngọt thôi.

Bước gần đến Nhất Phẩm Đường là ngửi được một mùi đường ngọt thơm bao xung quanh mình. Vừa thấy được tiểu thư hoàn khổ của Sầm gia, tiểu nhị liền lập tức tranh nhau chạy đến nghênh tiếp, bởi vì mỗi lần khi nàng rời đi đều mang tay chi bạc cho bọn họ a.

Được một tiểu nhị đưa lên bao sương đã đặt trước, Sầm Hảo Nguyệt vừa bước chân vào đã thấy ba tên bằng hữu đang ngồi đó đợi mình. Nàng mỉm cười vui vẻ hỏi.

“Các người đợi đã lâu?”

“Người vì sao luôn đến trễ như vậy, lại không cho chúng ta đến đón.” Ân Mặc Nguyên là người đầu tiên trách móc, từ lúc cùng đám người Sầm Hảo Nguyệt thân cận hẳn cũng quên mất con người lúc trước của mình.

“Lần nào hẹn gặp cũng là phải đợi người rất lâu như vậy, đổi lại là người khác liền đã sớm bỏ về rồi.” Cổ Sùng Kính vừa ăn điểm tâm ngọt vừa trách. Hiện trên người hắn cũng vì Sầm Hảo Nguyệt chê bai mà tìm cách khử hẳn cái mùi được liêu rồi.

Kể từ đầu năm nay Sát Duệ Kỳ mười hai tuổi được hoàng thượng đặc cách cho vào triều nghe chính sự thì bọn họ chỉ gặp nhau ở Luyện Quân khu thôi. Thời gian còn lại Sát Duệ Kỳ có một sự phò riêng nên phải theo sự phò đó học.

Khó khăn lắm mới có được một ngày nghỉ để bốn người tụ tập thế mà Sầm Hảo Nguyệt lại làm phí hết một đồng thời gian. Sát Duệ Kỳ nhập một ngụm trà thán: “Đừng nói với chúng ta người lại bận rộn trang điểm cùng chọn y phục nhé, lý do này từ đầu năm này đã dùng không ít lần rồi.”

Sầm Hảo Nguyệt ngồi vào bàn cười hì hì bá đạo tuyên bố rằng: “Người đoán đúng rồi, bốn tiểu thư là nữ nhân đương nhiên phải tốn thời gian vào việc đó, nam tử các người chỉ cần đợi là được không cho phép lải nhải.”

Ân Mặc Nguyên đưa tay châm cho nàng một ly trà nóng: “Hôm nay chúng ta hẹn gặp nên nói chủ đề chính,

nếu cứ phí thời gian vào chuyện này e rằng bàn đến tối vẫn chưa xong mất.”

“Ân, nói đi, gọi bốn thư đến có chuyện vui gì muốn nói?” Sầm Hảo Nguyệt nhập xong một ngum trà lại cắn một miếng điểm tâm ngọt Cổ Sùng Kính đưa đến. Bình thường tụ tập chính là nói một ít chuyện trên triều đình cũng rất vui nha.

Sắt Duệ Kỳ lập tức mang vấn đề chính ra nói: “Phụ hoàng nghe nói tam hoàng huynh lại trở bệnh nên lệnh cho ta đến tặng một ít đồ, ta muốn cùng các người đi.”

“Người tự đi một mình đi, hoàng huynh của người đâu phải của chúng ta.” Sầm Hảo Nguyệt bĩu môi không chút do dự liền cự tuyệt. Nàng cùng Sắt Vưu Thần học chung thời gian không lâu, năm hắc mười hai tuổi cũng là không còn gặp nữa. Tuy là ngồi cách Cổ Sùng Kính nhưng vẫn là không cùng nhau nói câu nào, nên không có giao tình.

Cổ Sùng Kính cùng Ân Mặc Nguyên cũng cực kỳ ngạc nhiên với lời đề nghị này. Sắt Vưu Thần bình thường không có nói chuyện với ai, ngồi trong học đường ngoại trừ nghe được tiếng ho của hắc thì chỉ có khi Tôn lão sư hỏi vấn đề hắc bị điểm tên mới trả lời a.

Hai tên đồng thanh: “A Nguyệt nói có lý.” Cái địa phương kia không phải người bình thường là có thể đến được nha.

“Tóm lại ta muốn các người cùng đi.” Sắt Duệ Kỳ chép miệng không nói lý do mà chỉ phun một câu ép buộc. Thực ra hắc cũng không muốn như vậy đâu, nếu không phải phụ hoàng dặn dò hắc cũng không muốn đến đó.

Cổ Sùng Kính đột nhiên cười ha ha hỏi: “Sẽ không phải là người sợ bị lây bệnh chứ?” Sắt Vưu Thần từ khí chuyển đến địa phương kia thì bệnh quần thân quanh năm, ngay cả đứng lên cũng không thể, mọi người không ai dám tới gần nên chỉ có hắc cùng Sầm Hảo Nguyệt to gan ngồi bên cạnh. Hắc là học y đương nhiên không sợ bị lây bệnh, còn Sầm Hảo Nguyệt thì to gan trước giờ không cần nói đến.

“Hay nói đúng hơn chính là sợ ma nha.” Ân Mặc Nguyên thè lưỡi làm mặt quái dị trước mặt Sắt Duệ Kỳ rồi cười ha ha trêu hắc.

Sắt Vưu Thần là một hoàng tử thất sủng, phủ đệ của hắc ở một con phố phía đông vắng vẻ mà tối tăm u ám nhất kinh thành. Xung quanh phủ chỉ toàn mấy tiệm bán quan tài, vàng mã thôi, người ta gọi đó là Trường Sinh nhai. Nếu không có chuyện gì sẽ không ai nguyện bước chân đến nơi âm u xui xẻo đó.

Mà điều kỳ lạ chính là ở trên Trường Sinh nhai, ngay cả một cái cây cũng không thể sống, nên trên con phố đó chỉ để bán hàng không người sinh sống trừ người trong phủ của Sắt Vưu Thần. Mà nghe đồn phủ đó rất to nhưng rất ít người a.

Bị bắt trúng đuôi, Sắt Duệ Kỳ đem hai tay vỗ bàn đứng lên mắng: “Các người đến cùng có phải bằng hữu của bốn vương không? Bảo cùng bốn vương đi tặng đồ có một chút cũng từ chối nữa.” Lúc này phụ hoàng

là bắt Sát Ngạo Lang đi nhưng là hắc(SNL) nhanh miệng nhận nhiệm vụ khác, đám hoàng huynh khác của hắc cũng không một ai dám đi toàn đẫy cho hắc a.

“Đi thì đi, có cần dùng thịt dè người như vậy không?” Cả ba đồng thanh nhàn nhạt nói.

“Vậy mới là bằng hữu tốt của ta chứ.” Sát Duệ Kỳ an tâm ngồi trở lại chỗ của mình. Không thể trách hắc sợ được, ngay cả mã xa kiêu phu không ai dám đến, nhất là ban đêm nha, nghe đồn Trường Sinh nhai luôn phát ra âm thanh vừa đáng sợ vừa thê lương. Mấy người buôn bán ở đó, mặt trời chưa xuống núi là dọn hàng đóng cửa trở về nhà hết rồi.

“Nếu hôm nay chỉ có như vậy thì mau mau ăn xong điểm tâm chúng ta cùng đi thôi.” Ân Mặc Nguyên cũng thuộc hàng sợ ma nên mở miệng thức giục.

Sầm Hảo Nguyệt nhìn hắc trân trối lúc lâu mới nói: “Người có nhầm lẫn không vậy, bốn tiểu thư chỉ vừa mới ngồi xuống thôi mà.” Đây gọi là đuổi người nha.

Cổ Sùng Kính cười hắc hắc bắt chân chữ ngũ như người lớn: “Đó là do người đến trễ không thể trách chúng ta a.” Đây là hình phạt cho người đến trễ.

Sát Duệ Kỳ xem như không nghe được liền tiếp tục nói: “Tiếp tới chính là chuyện của Hắc Bạch Vũ a.”

Nhắc đến cái tên này chính là nỗi sợ của các phú hộ trong kinh thành, cũng là nỗi ám ảnh của quan lại triều đình. Gần đây cái tên này được nhắc đến rất nhiều như một ám ảnh kinh hoàng vậy. Trong kinh thành nhà người nào cũng là gia thế bề thế, không có đặt chân vào quan trường cũng là gia sản kết xù.

Mà Hắc Bạch Vũ lại chuyên nhắm vào bảo vật của những hộ trong kinh thành mà trộm. Ngay cả những thương nhân từ nơi khác đến cũng có người tránh không thoát. Do đó nghề bảo tiêu ở kinh thành càng ngày càng đắt khách, giá cũng cao không ít, số lượng càng ngày càng khan hiếm.

Sau mỗi lần gây án chỉ để lại mỗi một lông vũ bên trắng bên đen, thế nên mọi người gọi hắc là Hắc Bạch Vũ. Những vụ án hắc gây nên chính là bài toán khó của triều đình, cả hoàng cung cũng bị hắc trộm hết một món bảo vật rồi. Mà thân thủ có lẽ không tệ nên mới có thể trót lọt thực hiện chưa từng có người thấy qua thân ảnh của hắc.

Ngay cả sàng đấu giá lớn như Vĩnh Bảo Tề cũng phải thuê thêm không ít bảo tiêu cùng công tác bảo mật phải phòng chống nghiêm ngặt. Thậm chí lúc thuê người cũng phải điều tra gia phả tận ba đời mới được nhận dù đó chỉ là làm công tác dọn dẹp a.

Sầm Hảo Nguyệt thở một hơi dài đặt đũa xuống: “Vậy đám đại thần có nghĩ được biện pháp chế trụ hắc chưa?” Soái gia gia của nàng mấy tháng nay vì chuyện này mà ăn không ngon ngủ không yên, đến nỗi râu tóc bạc đi rất nhiều a.

Sắt Duệ Kỳ khẽ lắc đầu: “Không có cách nào bắt được hắc, phụ hoàng cũng sắp điên đến nơi rồi. Các đại thần đều là đề ra rất nhiều biện pháp nhưng trong biện pháp đều có điểm sơ sót nên phụ hoàng không dùng.”

Nói thêm một hồi cả bốn người cùng nhau đến Kinh Lang vương phủ.

34. Chương 34: Chuyển Thăm Kinh Dị

Trường Sinh nhai lúc nào cũng chỉ có một cảnh sắc hoang tàn điêu hiu, đường thì rất lớn nhưng người thì không thấy một móng. Các hàng đều mở cửa nhưng bên trong cũng là không có người.

Hai bên đường đều mà các cửa hàng, đối diện đại môn của Kinh Lang vương phủ chính là con đường bọn họ đang đi. Chỉ cần bước đến địa phận của Trường Sinh nhai liền y hệt tách ra khỏi sự náo nhiệt phồn hoa của kinh thành.

Không khí yên lặng đến đang sợ vây quanh đoàn người chuẩn bị tiến vào Trường Sinh nhai. Cũng may là không cần rẽ bất kỳ bên nào cũng có thể tiến nhập vương phủ, chỉ là sự sợ hãi vẫn không thể nào dần xuống được a.

Sắt Duệ Kỳ là vương gia nên có một đám người hộ tống đến tận Kinh Lang vương phủ. Bọn họ người đông nhưng khí thế lại không thể thắng được sự âm u ảm đạm của Trường Sinh nhai mặc cho hiện tại là buổi sáng.

Bốn người xuống xe ngựa, có một hộ vệ chạy đến cầm hoàn đồng trên đại môn cũ nát còn có chỗ bị tróc của vương phủ gõ vài cái. Nhìn sơ qua thì Kinh Lang vương phủ cũng không gọi là nhỏ bởi vì quá to, hai con kỳ lân đá trước phủ bị nứt một số chỗ thêm khung cảnh xung quanh làm chúng trở nên dữ tợn.

Bốn chữ Kinh Lang vương phủ được dùng vàng khối để làm thành do chính hoàng thượng phân phó người làm khi phong vương ban phủ cho Sắt Vưu Thần. Ngoài cái bảng đó ra thì thấy được không còn gì tốt đẹp nữa.

Đội một hồi có một lão nhân gia khúm núm chạy ra nhưng vẻ mặt rất vui mừng, có lẽ là hân vui khi thấy có người đến làm khách a.

Lão nhân gia vừa thấy được Sắt Duệ Kỳ liền khom người cung kính hành lễ: “Lão nô gặp qua thập nhất vương gia, vương gia vạn an.”

“Ta nhận lệnh của phụ hoàng mang lễ vật đến tặng tam hoàng huynh.” Sắt Duệ Kỳ điềm đạm nói ra mục đích mình đến, mắt cũng vì sợ mà không dám đảo xung quanh.

Lão nhân gia lập tức mở to đại môn làm động tác thỉnh: “Thỉnh thập nhất vương gia vào trong, vương gia đang trong viện đọc sách.”

Sắt Duệ Kỳ nhìn ba tên bằng hữu của mình mà mặt méu máo muốn khóc. Hắn cố ý không dám nói ra phụ hoàng bảo hắn đến hỏi thăm là vì không muốn bước vào, ý tứ của hắn rõ ràng như vậy mà lão quân gia vẫn không hiểu còn mời hắn vào trong. Nhưng người ta đã mời nếu từ chối từ chối là không tốt, hắn vẫn miễn cưỡng bước vào.

Ba người còn lại thăm mắng Sắt Vưu Thần vài trận, bị bệnh thì ngủ đi đọc sách hao tổn tâm thần làm gì để bọn họ phải bước vào thăm hắn chứ. Giao tình không tốt thì là như vậy, nhưng không đến cũng đã đến lý nào không vào trong.

Thế là cũng cùng Sắt Duệ Kỳ bước vào, lão nhân gia nhìn bọn họ rất lâu, khi muốn hỏi thì Sầm Hảo Nguyệt nhanh miệng nói: “Chúng ta là đồng học của Sắt Vưu Thần, biết hắn sức khỏe không tốt nên cùng Sắt Duệ Kỳ đến thăm.”

Lão nhân gia có chút ngạc nhiên nhưng rất nhanh lại giấu xuống mắt. Cả tên của nhị vị vương gia cũng gọi luôn ra miệng, đây là nhân vật thế nào. Nhưng là đồng học của vương gia a, hắn nghĩ tới nghĩ lui cũng là cho họ vào.

Đám hộ vệ còn lại sợ run người cũng may lão nhân gia không cho họ vào nên đang âm thầm cảm tạ a. Lần này trở về nhất định phải hảo hảo bước chầu than dùng lá bưởi tắm xả xui a.

Bốn người lần đầu bước vào một phủ đệ hoang tàn như vậy, tường mọc đầy rêu, nước sơn bong tróc, trên nóc có chỗ mất luôn cả ngói nữa, tóm lại còn tệ hơn lao phòng. Hoa viên, à không là hoang viên...phải nói thế nào nhỉ, cứ như một bãi tha ma vậy, đến cỏ cũng không mọc được đừng nói đến hoa cùng cây.

Bốn người đi sát vào nhau nối gót của lão nhân gia đến viện của Sắt Vưu Thần. Trên đường đi không thấy bóng người, cứ như nơi này không có sự sống vậy, xung quanh nắng rọi nhưng vẫn cảm thấy lạnh lẽo đến tận xương.

Viện của hắn cũng không khác gì những chỗ từng đi qua trong phủ, thậm chí còn tệ hơn vì cả tên cũng không có. Đứng bên ngoài viện đã nghe thấy tiếng ho quen thuộc của Sắt Vưu Thần cùng với mùi thuốc bắc nồng nặc.

Lão nhân gia vào trong thông báo một hồi liền trở ra hồi báo: “Các vị, vương gia cho mời.”

Sầm Hảo Nguyệt nhìn ba tên bằng hữu đã sợ đến đầy đầu mồ hôi đứng bên cạnh mình trong lòng kinh hãi bao nhiêu lần. Nếu bọn hắn mà biết được nàng là một luồng u hồn xuyên qua thì có lẽ tạm biệt nàng luôn cho xem.

Ba tên liên tục hít thở trấn an bản thân, hai tay cũng nắm chặt mép ống tay áo không để cho người biết bản thân đang sợ hãi.

“Các người đừng sợ, tam hoàng huynh ở trong đó được chúng ta cũng có thể vào đó.” Sát Duệ Kỳ cực lực đè nén sự sợ hãi trong lòng mình xuống, vừa trấn an đồng bọn vừa trấn an bản thân.

“A Nguyệt không cần sợ, có chúng ta ở đây.” Cổ Sùng Kính đứng bên cạnh Sầm Hảo Nguyệt cấp cho nàng ánh mắt yên tâm. Chỉ là hắn không biết trong ánh mắt đó nàng thấy được có sự sợ hãi không hề nhẹ.

Ân Mặc Nguyên nuốt một ngụm nước bọt, đến một mắt cũng không dám nhìn vào trong viện. Hắn đứng sát vào người của ba tên bằng hữu còn lại không nói một lời. Hắn đọc rất nhiều sách nên cũng biết đến có một số thứ ngay cả sáng lẫn tối cũng không thể nhắc a.

Sầm Hảo Nguyệt khép hờ mắt hừ một tiếng rồi là người tiên phong bước vào trong. Đập vào trong mắt nàng ngoại trừ quang cảnh tiu tiu trong viện còn là một cổ kiệu quen mắt với trướng mạn trắng mỏng đơn bạc. Cả sân viện trống rỗng chỉ có mỗi một cổ kiệu, gian nhà có treo những lồng đèn nhưng toàn là màu trắng thôi đến người nhìn cảm thấy như là có tang lễ vậy. Tóm lại rất hợp với không khí trong phủ nói riêng, quang cảnh Trường Sinh nhai nói chung.

Thời điểm một chân nàng vừa bậc viên môn thì có một luồng gió lạnh nhẹ thổi qua, làn váy khẽ lướt theo gió, trướng mạn bên cổ kiệu cũng lay động. Nàng khẽ rung mình một cái rồi mạnh mẽ bước vào bên trong. Chân hướng thẳng đến cổ kiệu bước không chút sợ hãi nào.

“Sát Vũ Thần, chúng ta đến thăm ngươi.” Âm thanh dứt khoát không chứa tạp chất, hòa với chất giọng trong trẻo của một tiểu nữ oa bảy tuổi để người nghe cảm nhận được có bao nhiêu sự thiên chân bên trong.

Ba tên còn lại lùi thủi nổi gót Sầm hảo Nguyệt, đến nhìn bọn họ cũng không dám nhìn thứ gì khác ngoài bóng lưng nhỏ của Sầm Hảo Nguyệt cùng cổ kiệu quen thuộc của Sát Vũ Thần.

Sát Vũ Thần ngồi bên trong cổ kiệu mắt dời sách trong tay chuyển đến trên người Sầm Hảo Nguyệt. Trông mắt nhất run, tay cầm sách cũng có chút nắm chặt.

Sau một trận ho kịch liệt hắn khàn giọng nói: “Ngồi đi.”

Bốn tên trắng mắt nhìn nhau, viện trống rỗng bảo họ ngồi bằng gì? Ngồi đất sao? Hắn là hữu nhân vô châu không biết được điều này đi?

Sát Duệ Kỳ bước lên phía trước cười hai tiếng phá tan không khí quái gì rồi nói: “Tam hoàng huynh, kỳ thực không cần phiền phức như vậy, đệ đến thay phụ hoàng tặng lễ, nhận tiện thăm hỏi hoàng huynh một chút liền rồi đi.”

Hắn vừa nói xong đã thấy lão nhân gia lúc nãy cho người mang bốn cái ghế đến đặt thành một hàng ngang đối diện cổ kiệu của Sát Vũ Thần. Cổ Sùng Kính cùng Ân Mặc Nguyên nuốt ngụm nước bọt, đáng cười bên miệng có chút méo mó, đồng thanh: “Tạ ơn vương gia.”

Sấm Hảo Nguyệt đi đầu ngồi xuống nhưng không hề có tạ ơn hấn nha, dù sao nàng là đến thăm hấn mời khách ngồi là chuyện bình thường a. Sát Duệ Kỳ cũng không thể làm gì khác hơn cũng là ngồi theo.

Sát Vũ Thần lại chậm rãi phân phó: “Thế bá, châm trà.” Tiếp đến là một trận ho khan.

Thế bá cho hạ nhân dâng xong trà nóng liền cùng đám hạ nhân đồng loạt bước ra ngoài. Bên trong chỉ còn lại năm người cùng với viện trống rỗng. Sấm Hảo Nguyệt mở to mắt thiếu chút nữa là moi liên đồng tử ném vào bên trong cổ kiệu để nhìn được mặt của Sát Vũ Thần, vị đồng học chưa từng nói chuyện, chưa từng biết mặt này.

Sát Vũ Thần khó chịu cau mày lạnh nhạt hỏi: “Các người đến đây là thăm hỏi hay là nhìn bốn vương?”

Bốn người lập tức ngồi thẳng thất lưng, Sát Duệ Kỳ lại méo mó cười ha ha hai lần, nói đại một câu: “Hoàng huynh a, chúng ta là đến thăm hỏi, hoàng huynh đã khỏe?”

Sấm Hảo Nguyệt lại khinh bỉ tên vừa phát ngôn vài trận, người ta ho thế này làm sao khỏe được. Nàng nâng ly trà nóng lên nhấp một ngụm tiếp lời: “Người nên chú trọng sức khỏe, trồng một ít hoa cỏ để thư giãn tinh thần.”

“Ừm.” Sát Vũ Thần chỉ phun một chữ đáp lại.

Đứng đến nghề nghiệp tổ tiên Cổ Sùng Kính lại một phen ba hoa: “Vương gia ho khan như vậy không nên ra ngoài gió nhiều, nhất thiết phải giữ ấm. Ngoại trừ uống thuốc ra thì cũng nên dùng thực phẩm để bồi bổ sức khỏe...(còn rất nhiều chữ nữa nhưng bị tác giả giảm bớt rồi)”

Sau một trận khuyên nhủ của Cổ Sùng Kính, bên trong kiệu ngoại trừ tiếng ho khan thì cũng chỉ truyền ra một chữ ‘ừm’.

Ân Mặc Nguyên kéo tay áo của Sát Duệ Kỳ ý bảo thôi hay là trở về đi. Lễ vật cũng đã tặng, thăm hỏi cũng đã qua rồi, nói chuyện nhàm chán như vậy ở lại cũng không có ý nghĩa gì.

Sát Duệ Kỳ cũng cảm thấy như thế liền nói: “Hoàng huynh, thời thần không còn sớm, chúng đệ cũng là rời đi nhường hoàng huynh nghỉ ngơi.”

Ngay thời điểm cả bốn đứng lên chuẩn bị rời đi thì Sát Vũ Thần lại nói: “Đã đến đây chi bằng cùng nhau dùng bữa cơm.”

“Vậy thì không cần.” Cả bốn đồng thanh không chút do dự cự tuyệt. Ba tên kia là sợ còn Sấm Hảo Nguyệt lại cảm thấy vô vị nên không muốn tiếp tục dây dưa.

“Vậy liền để Thế bá thay bốn vương tiễn khách.” Sát Vũ Thần miễn cưỡng nói xong lại tiếp tục ho khan.

Ân Mặc Nguyên khom lưng nói: “Vương gia chú ý sức khỏe là được rồi.”

Sau đó cùng Cổ Sùng Kính hành qua lễ rồi cáo lui. Sầm Hảo Nguyệt cùng Sát Duệ Kỳ nhìn qua Sát Vưu Thần một mắt rồi mới ly khai.

Sát Vưu Thần ngồi trên cổ kiệu nhìn bốn thân ảnh nhỏ biến mất sau cánh cửa rất lâu cũng không rời mắt. Không biết hắn suy nghĩ gì mà đôi mày chăm chú chau lại, nhãn thần như có một đợt sóng dâng trào.

35. Chương 35: Khuếch Đại Danh Xưng

Bốn người vừa ra khỏi địa phận của Trường Sinh nhai lập tức vượt ngực thở phào nhẹ nhõm. Sát Duệ Kỳ toàn người vô lực tựa vào xa bích thán: “Phụ hoàng giao nhiệm vụ này cho ta quả thực là khó a, nếu không có các người có lẽ ta không dám bước vào trong đây.”

“Thật không thể hiểu được vì sao Kinh Lang vương lại có thể ở đó những chín năm như vậy.” Cổ Sùng Kính mang lời thực trong lòng nói ra. Đối lại là hắn, cho dù ở đó có đầy đủ được liệu trân quý hắn cũng không thể sống được.

“Hoàng thượng cũng thật là, đều là hài tử thân sinh việc gì phải dày ải Kinh Lang vương đến mức này cơ chứ.” Ân Mặc Nguyên cũng là rất không thể hiểu được. Từ nhỏ hắn luôn hỏi nhưng phụ mẫu không ai giải đáp cho hắn còn bảo hắn tuyệt không được nhắc đến chuyện này nữa.

Sát Duệ Kỳ nhún vai ung dung nói: “Đừng nhìn ta, ta cũng không có biết đâu. Chỉ là mẫu phi căn dặn không được nhắc đến chuyện của tiên hoàng hậu cùng tam hoàng huynh.”

Trong đầu của Sầm Hảo Nguyệt lúc này cũng bị dấu chấm hỏi to đùng chiếm đóng. Thân thể của Sát Vưu Thần quá thật thần bí nha. Chỉ là nàng cũng không có hứng thú tò mò những thứ kia.

“Hôm nay chúng ta ra ngoài thành dạo đi.” Cổ Sùng Kính lên tiếng đề nghị, hiện trong kinh thành cũng không có thứ gì mới mẻ, vẫn là ra ngoài ô thay đổi chút không khí.

“Có lý, ta tán thành.” Ân Mặc Nguyên cực kỳ cao hứng đồng ý: “Đã lâu ta không có ra ngoài thành nha.”

“Vừa lúc đến biệt viện của ta đi, ở đó đang có hoa nở a.” Sát Duệ Kỳ nói xong lên to giọng phân phó xa phu hướng biệt viện ngoại ô tiến.

Hắn lại nhìn sang Sầm Hảo Nguyệt nói: “A Nguyệt, danh hoàn khổ của ngươi đã quá nổi rồi, còn muốn hay không thêm chút ít gì đó?” Hắn không biết vì sao nàng lại muốn làm cho bản thân trở nên tệ hại trong mắt người khác nhưng là bằng hữu thích hắn đương nhiên sẽ chịu theo ý của nàng.

“Hiện chưa biết nên thêm thứ gì, vẫn là giữ nguyên như vậy đi.” Sầm Hảo Nguyệt một bên nể hạt dưa một bên hồi đáp.

Tất cả các thú vui trong kinh thành nàng đều thử qua hết rồi. Đến hôm nay cả Trường Sinh nhai cũng đến luôn, chỉ còn mỗi Bất Thụ nhai thôi. Chỉ là gia quy không cho phép a, lại nói mỗi lần giải quyết xong đám rắc rối nàng gây ra soái gia gia luôn kèm theo lời cảnh cáo ngoại trừ nơi đó ra thì nàng đi nơi nào hẳn cũng không có ý kiến.

Đột nhiên một tiếng như vật gì đó rất nặng rơi xuống sông gần đó, khiến nước mạnh bắn lên, tạt vào rèm xem khiến Sầm Hảo Nguyệt giật mình một cái. Ân Mặc Nguyên nhanh tay vén rèm xe ra xem liền thấy được bên bờ có đặt hai đôi hài, một của nam, một của nữ hẳn vội hô to: “Có người nhảy sông.”

Sắt Duệ Kỳ vội cao giọng hạ lệnh: “Mau cứu người, nhanh lên.”

Xe ngựa dừng lại đám hộ vệ lập tức y lệnh mà làm. Bốn người ra khỏi xe ngựa quan sát tình hình. Ân Mặc Nguyên hiểu kỳ rướn cổ xem hộ vệ lao xuống sông cứu người.

Sầm Hảo Nguyệt ngồi trên vị trí đánh xe vươn tay rút chiết phiến ở thắt lưng của Sắt Duệ Kỳ đang đứng cạnh mình, mạnh gõ vào đầu hắn mắg: “Người không thấy gì sao, người ta là tự sát, người hạ lệnh cứu người làm gì?”

Sắt Duệ Kỳ ôm đầu quay sang nhe nanh múa vuốt trừng mắt người đánh mình: “Làm sao người biết người là tự sát?”

Ân Mặc Nguyên chỉ vào hai đôi hài được xếp ngay ngắn nói: “Bởi vì họ cố ý để hai đôi hài ở chỗ dễ phát hiện, mũi hài hướng sông để người nhìn có thể nhận ra được họ tự sát.”

Lúc này Sắt Duệ Kỳ mới nhìn về phía tay của Ân Mặc Nguyên, lúc này hắn không để ý chuyện này a, chỉ một lòng lo cứu người. Mặt hắn đỏ lên không ít, hạ thấp giọng ngượng ngùng nói: “Ta không để ý, nhưng dù là tự sát cũng phải cứu lên.”

Đúng lúc này đây người đã được cứu lên, Cổ Sùng Kính bắt đầu giúp đôi nam nữ kia sơ cứu. Sắt Duệ Kỳ nhìn theo y phục của bọn họ liền đoán ra được gia cảnh thuộc hàng khác giả, vậy thì vì lý do gì mà tự sát?

Sầm Hảo Nguyệt không có hứng thú nên vẫn ngồi đó không hề động đậy. Nàng cầm chiếc phiến phe phẩy đôi mắt không chút gợn sóng nhìn đám người trước mặt.

Khi cứu tỉnh, đôi nam nữ kia ôm nhau khóc lóc một trận sau đó mới kể rõ sự tình khi được hỏi. Hóa ra bọn họ vốn là có tình cảm với nhau chỉ là hai nhà có hiềm khích từ đời trước, đã từng thề nước sông không phạm nước giếng. Nhưng lúc bọn họ đã phát sinh tình cảm mới biết thân thể của đôi bên a.

Sau đó hai nhà nghĩ cách tách bọn họ ra. Gia đình của nam nhân kia bị thuyết phục đến mềm lòng liền

mang sinh lễ đến bồi tội cầu thứ. Gia đình bên nữ nhân lại không chấp nhận mà đuổi trở về, còn thể sẽ không bao giờ cho phép nữ nhi mình gả qua đó.

Đến đỉnh điểm chính là hôm nay, sau khi trốn thoát nữ nhân liền chạy tìm nam nhân này, người nhà đuổi đến, bọn họ liền cùng nhau chạy thoát. Sau khi nghĩ đủ biện pháp vẫn không thành nên đến đây nhảy sông tự vẫn.

Cổ Sùng Kính cùng Ân Mặc Nguyên đến hiện tại cũng không giải thích được, bởi vì họ còn quá nhỏ để biết đến chuyện tình cảm nam nữ. Đôi nam nữ thống khổ trước mặt bọn họ khóc đến thương cảm mà bọn họ chỉ là vẻ mặt thờ ơ.

Sát Duệ Kỳ kinh qua vở kịch <Lương Chúc Chi Tình> năm đó cũng là hiểu một chút đi. Chỉ là hắn cảm thấy bài phát biểu của tỷ đệ Sầm gia cũng rất có lý a. Giờ lại thêm một đôi thể này hắn cũng không biết phải làm thế nào bởi hắn không thể đặt mình vào hoàn cảnh của bọn họ được.

Sầm Hảo Nguyệt thì hiểu, nhưng nàng từng được ba nuôi dạy, không được quan tâm những chuyện không phải của mình, chỉ cần sơ suất một chút liền có thể mất mạng.

Đời trước nàng chính vì không nghe lời dặn bị một lão nhân lừa liền mắc bẫy kẻ địch dẫn đến cái chết thương tâm rồi xuyên đến đây. Đó chính là bài học đắt giá nhất, ngoài trừ người thân nàng không nên quá lưu tâm chuyện của người khác.

Ngay khi ba tên bằng hữu cũng không biết nên giải quyết vấn đề này thế nào thì trong đầu nàng đột nhiên lóe ra một bóng đèn. Nàng vỗ tai một tiếng liền đề nghị: “Bổn tiểu thư giúp các người.”

Sát Duệ Kỳ nghe xong há hốc chạy đến kéo tay áo của nàng nói nhỏ: “Người có biết bản thân đang nói gì không? Chúng ta không có quyền hành đó.”

“Vậy thì mượn tay gia gia là được rồi.” Sầm Hảo Nguyệt tinh nghịch nháy mắt với hắn. Nàng mượn chuyện này khuếch đại thanh danh của bản thân cũng được nha.

Cổ Sùng Kính cũng bước đến thấp giọng hỏi: “Người chắc được bao nhiêu phần?” Quen biết bao lâu nay cũng xem như là hiểu được tính cách của nàng, nàng đã quyết định sẽ không thay đổi, việc do nàng làm cũng là chưa từng bại.

“Phải xem thành ý của vị ca ca kia, nếu là gả vào đó vị tỷ tỷ kia ngày qua không tốt thì...” Sầm Hảo Nguyệt cố ý nói lớn tiếng cho đôi nam nữ nọ nghe được.

Hai người lập tức quỳ xuống tạ ân thề thốt đủ điều. Sau đó Sát Duệ Kỳ dặn dò bọn họ trở về nhà đợi tin tốt. Sau khi đưa cho bọn họ áo khoác, bốn người tiếp tục đến biệt viện của Sát Duệ Kỳ thương lượng kế sách.

Biệt viện của Sát Duệ Kỳ cũng được tính là to, xung quanh thoáng thoảng mùi hoa cỏ tươi mát cực kỳ dễ chịu. Trong khi Sầm Hảo Nguyệt ngồi một bên được hạ nhân tắm quất, vẽ mặt cực kỳ hưởng thụ, thì đám nam nhân lại tập tành cười ngựa.

Sát Duệ Kỳ cười ngựa thành thực nhưng cũng không được gọi là quá xuất sắc. Cổ Sùng Kính cùng Ân Mặc Nguyên phải té lên té xuống mấy lượt mới có thể ngồi vững khiến Sầm Hảo Nguyệt ôm bụng cười không ngừng miệng.

“Vì sao lúc nào các người cũng phải té mấy lượt mới có thể leo lên ngựa như thế?”

“Người có giỏi thì cũng thử xem.” Ân Mặc Nguyên đen mặt phản bác, là do hắn vẫn chưa tới chân cơ mà.

“Ta không so đo với tiểu nha đầu như người.” Cổ Sùng Kính nhăn mặt nói, hắn té đến mông cũng đau rồi.

Sát Duệ Kỳ cười ha hả bắt đầu phi trên lưng ngựa vượt chướng ngại vật, hắn phải hơn các hoàng huynh khác. Mẫu phi nói muốn sống tốt liền phải thật suất sắc, thật quyết đoán.

Sầm Hảo Nguyệt cũng là rất muốn cười ngựa nha, chỉ là, thân hình bé nhỏ này căn bản đến leo lên cũng phải có người đỡ a. Thôi thì đợi thêm ít năm nữa vậy. Hiện tại răng cũng bị rụng hết mấy cái, chuẩn bị mọc mới nên ngựa nườm nượp phải liên tục tìm thức ăn mà mài cũng cực kỳ tốn thời gian.

36. Chương 36: Dừng Binh Bức Hôn

Chiều đến Sầm Hảo Nguyệt hồi phủ ngồi ở bàn cơm thấy Sầm Minh Kiệt liên tục chau mày lại bất giác thở dài mấy lần nhin không được liền hỏi: “Gia gia là đang nghĩ đến chuyện Hắc Bạch Vũ?”

Sầm Minh Kiệt cũng không chút ngạc nhiên khi nàng đoán được, bởi vì những năm gần đây nàng cùng Sát Duệ Kỳ đi càng ngày càng gần, biết được cũng không có gì lạ, lại nói, khắp kinh thành hiện nay mở miệng liền là chuyện này.

“Ân, sắp đến sứ thần Lam Hưng quốc hoàng thượng đặc biệt sau người làm một tượng bạch ngọc hạc tặng cho đế vương của bọn họ, tác phẩm sắp đến ngày hoàn thành lại sợ bị Hắc Bạch Vũ cướp đi liền giao trọng trách này cho ta.”

Mắt của Sầm Hảo Nguyệt lóe sáng, đây chính là cơ hội để nàng gặp được Hắc Bạch Vũ nha. Nàng cũng sinh trưởng trong hắc đạo nên đối với hành động của hắn cũng không có bài xích. Nàng cũng muốn thử xem, một người cổ đại có thể so với trí tuệ của hiện đại không.

“Thật tốt nha, vậy ngày mai ta liền đi an bài chỗ để.”

Sầm Minh Kiệt bên này đang lo lắng đại nạn lâm đầu thì thấy tôn nữ của mình vui vẻ như sắp đón tết. Hắn lại trọng trọng thở dài một hơi khẽ giọng trách cứ: “Người chỉ biết chơi đùa, nếu chúng ta bảo vệ không tốt liền sẽ bị trách phạt a. Lần này chính là quốc thể, làm mất e là tử tội.”

Sầm Hảo Nguyệt mắt phát sáng như tinh tú kiên định nhìn soái gia gia: “Không muốn nhận cũng đã nhận, chúng ta chỉ có thể làm tốt thôi, chuyện này chỉ có hai chúng ta biết, Sầm gia chúng ta tuyệt không thua kém tên đạo tặc kia.”

Sầm Minh Kiệt lúc này mới bật cười sảng khoái, quả nhiên là hậu đại của Sầm gia, không lùi bước trước khó khăn, tinh thần của võ tướng phải là kiên định dũng cảm như vậy. Hắn cũng là không nên quá lo lắng nữa thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng thôi.

Hôm sau, Sầm Hảo Nguyệt học xong liền hồi phủ, y theo hai bản kế hoạch tối qua phát thảo mà làm. Một bản dành cho Hắc Bạch Vũ, một bản dành cho danh tiếng của nàng.

Nàng đến Mật Lung viên, nơi này sáng sớm nàng đã bảo hạ nhân quét dọn sạch sẽ rồi. Hiện tại bên trong trống rỗng, nàng mở bản thiết kế của mình ra một mình ở bên trong âm thầm thực hiện không cho người khác xen vào.

Rất nhanh liền cũng qua một ngày, hôm nay Sát Duệ Kỳ cho người đến báo chuyện bên hắn đã xong. Sầm Hảo Nguyệt mang theo binh ấn cao cấp chỉ huy ngự lâm quân xuất phủ.

Vì Sầm Minh Kiệt được giao cho trọng trách giữ bảo nên hoàng thượng ban ấn này cho hắn giữ một đoạn thời gian. Sau khi Sầm Hảo Nguyệt biết được liền dùng nó thay cho binh ấn bình thường. Nàng chính là nghĩ dùng ngự lâm quân để khuếch đại sự khoa trương của Sầm gia, bành trướng sự bá đạo hoàn khổ của bản thân.

Đám ngự lâm quân vừa nhìn thấy được binh ấn liền sợ đến xanh mặt, vốn nghĩ ngày mai mới đến Sầm gia chấp hành nhiệm vụ, không nghĩ đến hôm nay nhiệm vụ đã bắt đầu, lại nói, là hoàn khổ nữ của Sầm gia đến tìm bọn họ a.

Không thể làm gì khác hơn chính là y theo mệnh là mà làm, binh ấn cao cấp cũng đã xuất không có lý do bọn họ không làm theo. Kinh hỉ hơn hết chính là Sầm Hảo Nguyệt không mang bọn họ đến Sầm gia mà mang bọn họ đến Văn gia, còn là bắt bọn họ đi cùng đoàn đón dâu mang tam thư lục lễ đến Giang gia cầu thân a.

Một vị đứng đầu trong đám ngự lâm quân đại biểu mọi người đứng ra phản đối: “Sầm tiểu thư, chúng ta ngự lâm quân không phải để người tùy ý chơi đùa như vậy.”

Sầm Hảo Nguyệt đầy thờ ơ liếc nhìn bọn họ một mắt, tay liên tục tung hứng binh ấn cao cấp: “Ấn trong tay của bốn tiểu thư, các người nhận hay không nhận?”

“Ta...ta...” Người đó lúng túng không biết đáp trả thế nào. Nếu không nhận ấn chính là kháng chỉ, mà nhận

ấn là làm việc riêng thì...

Đám người còn lại chỉ biết cúi đầu đợi người đó trả lời. Chính bọn họ cũng không biết phải làm thế nào cho đúng nữa.

Lúc này Sát Duệ Kỳ cưỡi ngựa một mình tiến tới: “A Nguyệt, ta tới rồi, bên người thế nào a?”

“Bọn họ không nhận ấn.” Sầm Hảo Nguyệt nâng mắt đầy tiếc ý lên nhìn Sát Duệ Kỳ. Hắn đến thật đúng lúc, tránh nằng lại phải tốn một phen miệng lưỡi với đám người này.

Vừa thấy Sát Duệ Kỳ đám ngự lâm quân liền hiểu được, chuyện này còn có cả phần của hắn, mà hắn lại là vương tử a. Bọn họ thân phận làm thuộc hạ bắt buộc dĩ nhiên cần phải làm theo.

Kiệu hoa nâng từ Văn gia đến Giang gia cùng có sự góp mặt của ngự lâm quân, khí thế bừng bừng cực kỳ xa hoa náo loạn khắp kinh thành. Sầm Hảo Nguyệt cùng Sát Duệ Kỳ ngồi trên một con ngựa theo đoàn đón dâu đến Giang.

Ai mà không biết chuyện của Văn gia và Giang gia chứ. Hai gia tộc lớn này nháo vài đời với nhau rồi. Gần đây nhất Văn gia đầu hàng đến cửa nhận lỗi cầu thân nhưng Giang gia một chút mặt mũi cũng không cho. Lại nói lần này là có Sát Duệ Kỳ cùng hoàn khổ nữ Sầm gia nha, ai cũng háo hức nhìn xem Giang gia sẽ giải quyết chuyện này thế nào.

Cổ Sùng Kính cùng Ân Mặc Nguyên ở trên một quán trà lâu gần Giang gia theo dõi tình huống. Bọn họ không thể tham gia chuyện này vì thực lực của gia tộc không đủ lớn giúp bọn họ gánh tội nhưng vẫn là ở một bên im lặng ủng hộ đồng bọn làm việc xấu.

Khi biết được tin tức khủng bố, cả Giang gia náo loạn một phen. Lần này có sự nhúng tay của không ít người, lại còn là ngự lâm quân của hoàng thượng cùng hai người gia thế địa vị hiển hách a, xem ra, bọn họ không muốn cũng phải cần phải chấp nhận rồi.

Văn gia thuận lợi đón dâu, Giang gia đen mặt gả nữ nhi nhưng vẫn phải cười hề hề trước mặt Sát Duệ Kỳ cùng Sầm Hảo Nguyệt. Trọng bụng đám người Giang gia là hận đến thấu xương.

Khi chuyện này truyền đến tai của hoàng thượng thì cũng chính là lúc đường cũng đã bái xong. Sầm Hảo Nguyệt cùng Sát Duệ Kỳ bị mang vào ngự thư phòng đến trước mặt hoàng thượng sám hối tội lỗi.

Bên cạnh đó Sầm Minh Kiệt bị khiển trách không ít. Hắn cũng quỳ bên cạnh tôn nữ thay nàng nhận tội: “Chuyện này do lão thần sơ sót, thỉnh hoàng thượng trách phạt, Nguyệt nhi là nhất thời hồ đồ mới làm ra chuyện như vậy...” Dứt lời cũng không quên nháy mắt bảo tôn nữ nên thu liễm mau chóng quỳ xuống nhận tội.

Sầm Hảo Nguyệt lại cực kỳ bình tĩnh nhìn soái gia gia đang quỳ bên phải rồi lại nhìn Sát Duệ Kỳ đang quỳ

bên trái. Nàng thật không hiểu nổi vì động chút lại quỳ như vậy.

Đứng thẳng thắt lưng, khí thế bồng bồng, nàng mạnh miệng hô to: “Hoàng thượng thần nữ cho rằng mình không làm sai.”

Hoàng thượng vỗ bàn tức giận quát: “Chuyện đến nước này vẫn còn không thừa nhận?” Đây là cách dạy dỗ hậu đại của Sầm gia sao?

“Thỉnh phụ hoàng bớt giận, chuyện này nhi thần...” Sát Duệ Kỳ vội vàng lên tiếng thay tiểu bằng hữu gánh tội.

Không để hấn nhận tội Sầm Hảo Nguyệt xen ngang đánh gãy lời của hấn: “Trong kinh thành không ai không biết chuyện của Văn gia cùng Giang gia, hiện dùng mối hôn sự này giải quyết mâu thuẫn giữa hai nhà có gì là sai?”

Hoàng thượng bị lý lẽ của nàng áp đảo khiến cho nhất thời bật không ra chữ để áp chế khí thế của nàng. Đây cũng chính là vấn đề an ninh của kinh thành nha.

Hai nhà bọn họ hể động một chút là nháo đến quan phủ, đã mấy đời đều như vậy, giải quyết mãi vẫn không xong. Hấn cùng đám quan viên đại thần cũng đã nghĩ rất nhiều biện pháp vẫn không cải thiện được gì, thật không nghĩ đến hôn sự này chính là sợi dây liên kết giải hòa vô hình a. Một hành động vô ý của Sầm Hảo Nguyệt giúp hấn được không ít thứ nha.

Sắc mặt hoàng thượng có đôi chút hòa hoãn trở lại, rất lâu lại tiếp hỏi: “Nhưng người tùy ý sử dụng ngự lâm quân là không đúng, đây còn không nhận sai?” Trong giọng nói lúc này đã không mang theo sự tức giận như ban nãy nữa rồi.

Sầm Hảo Nguyệt nhoẻn miệng lộ lên một nụ cười tự tin, đây chính là câu quan trọng để nàng thoát tội nha. Đương nhiên trước khi sử dụng nàng đã nghĩ xong đường lui cho bản thân rồi.

“Hồi hoàng thượng, sở dĩ thần nữ sử dụng ngự lâm quân hay cho binh sĩ thông thường là vì để mọi người nghĩ rằng, hoàng thượng đối với mâu thuẫn mấy đời của hai nhà Văn Giang rất không vui nên dùng hôn sự này đến áp. Khi bọn họ nhìn thấy ngự lâm quân xuất hiện liền không dám tự ý lỗ mãng như trước nữa rồi.”

Lúc này không những hoàng thượng mà cả Sầm Minh Kiệt cùng Sát Duệ Kỳ cũng chinh lăng nhìn Sầm Hảo Nguyệt đến mắt lom lom. Chuyện này rõ ràng là bản thân làm sai thể mà mỗi câu mỗi chữ phun ra miệng đều mang đạo lý khiến người không thể phản bác. Càng nói chỉ càng cảm thấy nàng đúng mà thôi.

Thấy thời cơ đã đến Sát Duệ Kỳ lại tiếp tục nói: “Phụ hoàng, hôn sự này không những giải quyết mâu thuẫn giữa hai nhà mà còn là tác hợp uyên ương. Nếu như hôm đó để bọn họ cứ vậy mà tự vẫn thì mâu thuẫn càng bành trướng đến cực đại, vô pháp vãng hồi.”

“Nguyệt nhi xuất phát từ lòng thương người, lại không gây ra tội trạng gì lớn, thỉnh hoàng thượng suy xét.” Sầm Minh Kiệt cũng vội vàng hô to lấy lý lẽ trấn áp nộ uy của hoàng thượng.

Câu từ đầy triết lý hoàng thượng không biết nói gì hơn là dặn dò lần sau không được tái phạm nữa rồi thả cho hồi phủ. Sát Duệ Kỳ thân là hoàng tử lại hành sự lỗ mãng liền bị cấm túc vài ngày.

Chuyện Sầm Hảo Nguyệt cùng Sát Duệ Kỳ dùng ngự lâm quân bức hôn được loan truyền khắp nơi. Mà bọn họ còn không bị trách phạt chút nào khiến bá tánh nghĩ chuyện này hoàng thượng ắt ngầm tán thành. Đương nhiên chuyện Sát Duệ Kỳ bị cấm túc cũng không được truyền đi a.

Thế là hoàn khổ nữ lưu manh của Sầm gia lại một phen nóng hổi trong miệng của mọi người. Lại nói quan hệ của nàng cùng Sát Duệ Kỳ lại bị thêm thắt thành một chuyện khác trong miệng bá tánh.

37. Chương 37: Đạo Tặc Chờ Đó

Ngày kế tiếp, bạch ngọc hạc dưới sự chứng kiến bá tánh trong kinh thành từ hoàng cung vận chuyển đến Sầm phủ. Đương nhiên nó được đặt ở gian chính trong Mật Lung viên, Sầm Minh Kiệt cùng Sầm Hảo Nguyệt nhìn thấy bạch ngọc hạc an vị rồi ở trong đó rất lâu, sau đó thì bố trí ngự lâm quân hảo hảo canh gác mới an tâm rời đi.

Tối hôm đó có mặt trăng sáng rực treo cao trên bầu trời soi sáng khắp Mật Lung viên. Đoàn ngự lâm quân canh gác nghiêm ngặt xung quanh gian chính, lại có thêm từng đội từng đội nhỏ thay phiên nhau đi lòng vòng trong viện tuần tra.

Một án mây đen bị gió thổi, nhẹ nhàng che đi ánh trăng giúp kẻ trộm thực hiện hành vi xấu. Khi mặt trăng bị che khuất cũng là lúc đám ngự lâm quân bị một trận gió thổi qua làm ngã xuống đất bất tỉnh.

Một bóng đen từ trên hạ chậm rãi hạ xuống viện, tiếp đất cực kỳ nhẹ nhàng. Hắn thân nhiên như chỗ không người tiến vào gian chính, một đẩy cửa bước vào đã thấy được chân bị thứ gì đó dính chặt. Hắn còn chưa kịp nhìn xuống liền đã thấy bên trên có một thứ bột trắng như mưa mà đổ xuống.

Bên tai truyền vào tiếng của tiểu nữ oa: “Ha ha, theo ta thấy, người đổi tên được rồi, gọi là Tiểu Bạch Vũ đi.”

Sầm Hảo Nguyệt từ bên ngoài cầm thanh kiếm gỗ bình thường cùng soái gia gia luyện tập bước đến, dừng bước trước cửa gian chính, mắt nhìn tên nam nhân bị bột mỳ phủ đến trắng toát, cười không ngừng miệng.

Hắc Bạch Vũ cảm thấy có gì đó không đúng, sẽ không phải Sầm gia chỉ để một tiểu nữ oa đến đối phó hắn chứ. Càng nghĩ càng thấy không ổn, hắn dùng sức xoay người, chiếc áo choàng đen che kín đầu cùng thân người một tung, bột trắng trên áo choàng bay về phía Sầm Hảo Nguyệt.

Sầm Hảo Nguyệt dùng sức đưa tay phải trước mặt, đến khi bột trắng tan hết cũng là lúc thân ảnh của Hắc Bạch Vũ biến mất khỏi tầm mắt của nàng. Nàng nhanh chân chạy vào bên trong, thấy được bạch ngọc hạc vẫn còn ở, thở phào nhẹ nhõm vượt vượt ngực. Nhất định là hắc sợ bên trong còn có cơ quan nên mới chạy mà không tiến vào.

Bước ra ngoài đôi mắt nàng lóe sáng nhìn trắng, như thâm lập một lời thề, Hắc Bạch Vũ đem mai bốn tiêu thư tiếp tục bồi người. Nàng đứng giữa Mật Lung viên hô to: “Người đến, mau mang nước đến đây.”

Lúc này Lưu cố vấn ở ngoài cũng bắt đầu cho hạ nhân mang nước chạy đến. Nước vừa tạt vào đám ngự lâm quân khiến bọn họ tỉnh giấc mộng đẹp. Sầm Minh Kiệt ở bên Khang Tĩnh cư nghe nhốn nháo lập tức khoác áo choàng chạy đến.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Sầm Hảo Nguyệt vội bày ra vẻ mặt ngây thơ ôm lấy soái gia gia kể lể: “Là Hắc Bạch Vũ, người ta thấy hắc làm hôn mê ngự lâm quân nên gọi người, không ngờ hắc nhanh chân tẩu thoát. Bạch ngọc hạc vẫn còn bên trong nha.”

Đáng lẽ nàng phải phòng trước chuyện Hắc Bạch Vũ sẽ dùng mê dược, nhưng lại sợ nói ra không người tin. Bởi vì mấy vụ án trước những hộ vệ đều bị điểm huyết ngủ, lần này ngự lâm quân toàn vận giáp nhất định hắc sẽ dùng mê dược a.

Sầm Minh Kiệt nghe vậy liền sửng sốt, là hắc thiếu sót rồi. Hắc bố trí lại đội hình rồi bế Sầm Hảo Nguyệt trở về Trúc viên. Nhìn tình hình hiện tại Hắc Bạch Vũ nhất định không quay lại đâu. Hắc từng tận mắt chứng kiến cái bẫy hoàn hảo của Sầm Hảo Nguyệt nên chắc chắn Hắc Bạch Vũ sẽ không liều mạng mà bước vào trong khi biết trước được bản thân sẽ mắc bẫy.

Sầm Hảo Nguyệt về đến Trúc viên liên tục sinh khí không có chỗ phát tiết. Nàng ngửa đầu lên trần liên tục hít thở pha loãng nộ khí trong lòng xuống. Sau khi bình ổn tâm trạng, nàng tắm rửa kỳ cọ hết bột mỳ trên người rồi chạy đến bàn sách bắt đầu thiết kế bẫy rập thứ hai, lần này sẽ không để hắc toàn thân chạy đi nữa.

Sáng sớm, Sầm Hảo Nguyệt lại tiếp tục cùng Sầm Minh Kiệt nhốt mình trong gian chính của Mật Lung viên. Sầm Minh Kiệt hiện tại chỉ ở trong phủ giữ lấy bạch ngọc hạc nên không cần thượng bất cứ cái triều nào nữa.

Cổ Sùng Kính cùng Ân Mặc Nguyên tìm đến cửa hỏi lý do tiểu bằng hữu nghỉ học. Khi nghe được Sầm Hảo Nguyệt kể xong cả hai đồng loạt chau mày. Nhưng nói thì nàng chính là người đầu tiên nhìn thấy thân ảnh của Hắc Bạch Vũ a.

“Vậy người nói xem dáng người, dung mạo của hắc thế nào?” Ân Mặc Nguyên lập tức đặt vấn đề, đã là đạo tặc thì nhất định là dáng vóc cao to nhanh nhẹn rồi.

Chỉ là câu trả lời của Sầm Hảo Nguyệt khiến hắn cực kỳ thất vọng nha. Nàng nói với bọn hắn: “Ta chỉ thấy mỗi cái áo choàng đen thôi, ngoài ra thứ gì cũng chưa từng thấy.” Nàng còn chưa kịp nhìn thấy gì đã bị một đồng bột mỳ phóng đến rồi. Báo hại cả người nàng đều dính bột mỳ, dơ chết được.

Cổ Sùng Kính nhíu mày hồi lâu liền hỏi: “Nếu thực sự như người nói, hắn lợi dụng sức gió để thả mê dược thì sợ đêm này vẫn tiếp tục dùng chiêu này a. Người có cách nào đề phòng?”

“Gia gia cho đám ngự lâm quân dùng khăn che mặt, nhưng theo ta thấy, nhờ như Hắc Bạch Vũ dùng dụng mạo thực sự của hắn nhân cơ hội này trà trộn vào đám ngự lâm quân thì càng khó đối phó hơn.” Sầm Hảo Nguyệt đầy bụng khí thở mãi cũng không thở xong. Cách trên nàng đã phản đối, soái gia gia cũng cảm thấy có lý, chỉ là hiện còn chưa có giải pháp a.

Cổ Sùng Kính mím môi một hồi liền đề nghị: “Còn lưu lại mê dược kia không, ta muốn xem chút.”

Ân Mặc Nguyên nhin không được liền trêu hắn: “Ngự lâm quân thân thể tốt như vậy hít phải còn bất tỉnh, người thì khỏi nói đi, có khi ngủ đến mấy ngày a.” Bởi vì Cổ Sùng Kính có thói quen khẽ thấy thứ gì lạ đều sờ xong liền mang lên mũi ngửi, chưa phát hiện được lại tiếp tục nếm thử nên hắn mới nói như vậy.

Mặt của Cổ Sùng Kính đen lại không ít, giận dữ nói: “Ta học y làm sao sẽ dễ dàng bị ngất như vậy được?” Đây là xem thường hắn nha.

“Các người đủ rồi nha, nếu là đến đây nháo thì đại môn bên kia không tiền.” Sầm Hảo Nguyệt buồn bực liếc mắt hai tên trước mặt. Tâm trạng của nàng không tốt còn bị hai tên này quấy phá nữa.

Thấy bọn họ im lặng nàng lại nói: “Mê dược có lẽ tối nay ta sẽ lấy cho người.” Đêm qua nàng cho tạt nước nên mê dược đâu còn nữa. Nhất định đêm này Hắc Bạch Vũ sẽ đến, hắn cũng sẽ dùng lại chiêu thức kia. Nàng phải lấy cho bằng được mê dược mới được.

Hai tên bằng hữu vừa nghe được Sầm Hảo Nguyệt mở miệng đuổi người liền cười cầu hòa. Ân Mặc Nguyên vội mang bài tập hôm nay đưa cho Sầm Hảo Nguyệt còn nói Tôn lão sư dặn dò, cho dù bị bệnh nghỉ học thì bài tập vẫn phải nộp đầy đủ.

Cổ Sùng Kính xấu xa áp mặt gần phía Sầm Hảo Nguyệt hỏi: “Có cần ta tặng cho một ít thạch tán tự sát không? Hay là muốn hạt đinh hồng?” Hắn là biết rõ tiểu bằng hữu không thích đi học, càng ghét làm bài tập về nhà nha.

Hừ! Hai tên này đến cùng tới đây là để chọc điên nàng có phải như vậy không. Cũng may là Sát Duệ Kỳ bị cấm túc nếu không ba tên này tổ hợp lại chính là một mớ rắc rối a. Đuổi mãi không chịu đi, nàng giữ bọn họ lại dùng qua bữa cơm rồi tiễn khách.

Làm qua bài tập nàng lại đến Mật Lung viên xem lần nữa. Hôm qua nàng dùng tương hồ giữa chân hắn rồi thiết kế bột mình treo trên trần canh đúng thời gian mà rơi xuống. Hôm nay tiếp tục dùng hiệu ứng domino chơi cùng hắn, nàng không tin là bắt không được.

Chỉ là nàng đợi tròn một đêm tên đạo tặc kia cũng không có tới. Rạng sáng nàng mang đôi mắt thâm đen sưng to trở về Trúc viên ngủ. Trong lòng thầm nguyện rửa tên khốn kia vài trận rồi lại nguyện rửa đám sứ thần vì sao mãi vẫn không chịu đến rước cái cục nợ này đi.

Chuyện này cũng đồng nghĩa với việc không thể lấy mê dược cho Cổ Sùng Kính. Khi hai tên bằng hữu đến gặp không được Sầm Hảo Nguyệt chỉ đưa bài tập rồi truyền lại vài câu dặn dò của Tôn lão sư mới rời đi

38. Chương 38: Mấy Lần Bắt Tặc

Cũng tại ngày hôm đó, Sầm Minh Kiệt không ở trong phủ vì phải đi đón tiếp sứ thần Lam Hưng quốc. Đám sứ thần này cực kỳ phiền phức cứ đòi đến nơi này nơi kia tham quan, mà bạch ngọc hạc thì phải đợi khi bọn họ về mới tặng nên tạm thời vẫn là để ở Sầm gia.

Sau khi Sầm Hảo Nguyệt tỉnh giấc biết chuyện này liền hiểu lý do vì sao đêm qua Hắc Bạch Vũ không đến. Hẳn chính là đợi hoàng thượng thiết tiệc trần yến tối nay, hoàng cung nhất định huy động hết lực lượng canh phòng nghiêm ngặt, Sầm Minh Kiệt cũng không ở trong phủ nên mới hành động a.

Càng nghĩ càng không thông, nhân cơ hội trời chưa tối Sầm Hảo Nguyệt lập tức ngồi xe ngựa đến Cổ gia tìm Cổ lão thái gia. Cổ lão gia cực kỳ nhiệt tình đón tiếp, cả hai cùng trò chuyện một lúc sau Sầm Hảo Nguyệt mang được một món đồ tốt hồi phủ.

Nàng sớm sớm chuẩn bị sẵn mọi thứ chờ đợi tên đạo tặc Hắc Bạch vũ kia đến. Quả nhiên đêm nay hắn đến, chỉ là thời gian có chút sai biệt lắm, nếu đêm trước hắn đợi đến khuya mới xuất hiện thì đêm nay vừa qua giờ lên đèn không lâu đã thấy được ngự lâm quân ngã xuống.

Do vẫn chưa thể có biện pháp đề phòng mê dược hiểu quả nên đám ngự lâm quân lại đồng loạt ngã xỉu tại trận. Lần này Hắc Bạch Vũ cẩn thận hơn, cước bộ của hắn cũng có chút đề phòng hơn. Khi đẩy cửa gian chính cũng mở to mắt ra nhìn bên dưới sàng xem có tương hồ hay không.

Sau khi xác định không có hắn mới an tâm bước vào. Chỉ là đến bước chân thứ ba đột nhiên đụng phải một chồng sách ở dưới đất. Chồng sách được xếp đứng với nhau lần lượt ngã xuống tạo thành hiệu ứng đẹp mắt, để hắn kinh ngạc tròn mắt nhìn theo hiệu ứng domino của Sầm Hảo Nguyệt, mà quên mất đề phòng liền bị một ít dược phẩm từ phía bên phải bắn ra.

Lúc này Sầm Hảo Nguyệt cầm kiếm gõ từ trong phòng lao ra hướng hắn chém đến. Ánh mắt phát sáng như mãnh hổ nhìn thấy con mồi vậy: “Đêm nay ngươi đừng hòng trốn thoát, tốt nhất ngoan ngoãn như đêm qua đừng đến nữa, hoặc là chịu trời để ta bắt ngươi đến gặp gia gia.”

Hắc Bạch Vũ bị trúng được phần tay chân có chút không được linh hoạt, ánh mắt cũng bị bột phấn vấy vào khiến có chút mờ ảo, nhưng vẫn cố gắng tránh né đường kiếm. Thân người của hắn lui ra khỏi gian phòng. Tiểu nữ oa này là đang mộng du đi, đừng hòng hắn từ bỏ ý định, trừ phi hắn chết.

Sau khi né vào chiêu thân thể của cảm thấy bản thân ngày một nặng, tay chân cứ như đeo vài cân đá vậy hẳn liền thì triển khinh công chạy mất. Sầm Hảo Nguyệt nhìn hẳn biến đi trong tầm mắt liền tức giận không thôi. Nàng ném cây kiếm gỗ xuống đất, ngửa đầu điên tiết ‘a’ một trận thật to.

Lúc này Sầm Minh Kiệt cũng bước đến viện nghe được liền đoán được sự tình. Hẳn vội vã chạy vào xoay tôn nữ vài vòng: “Nguyệt nhi không sao chứ?” Đều do tên sứ thần kia giữ hẳn lại nếu không sẽ không về trễ thế này. Bởi vì chưa đến phút chót không thể bật mí lẽ vật nên buộc lòng ở lại, đến cuối cùng phải nói tôn nữ bị bệnh mới có thể trở về.

Sầm Hảo Nguyệt uất ức khóc to một trận. Tay nàng chỉ về phía Hắc Bạch Vũ rời đi mà phẫn nộ: “Hẳn dùng khinh công bay đi rồi.” Vì sao, vì sao nàng không có nội lực? Nếu lúc này có nội lực thì tên khốn kia tiêu dưới tay nàng rồi.

Sầm Minh Kiệt biết được tôn nữ vì sao lại khóc, ngoại trừ ôm nàng dỗ ngọt ra hẳn cũng vô pháp. Nàng không có nội lực, truy không lại Hắc Bạch Vũ, hẳn không có biện pháp mang nội lực truyền cho nàng, cũng không có cách giúp nàng sử dụng khinh công mà không dùng nội lực.

——Phân Cách Tuyến Luna Huang——

Qua một đêm, sáng sớm Lưu cổ vấn mang mê được đến Cổ phủ đưa cho Cổ lão thái gia cùng Cổ Sùng Kính rời ra về. Hai người họ Cổ kia bắt đầu phân tích mê được vừa nhận được để có cách đề phòng trong thời gian sớm nhất.

Sầm Hảo Nguyệt ngồi an tĩnh ở Mật lung viên xem địa hình. Nếu tên đó đoán được hướng gió thì nhất định sẽ xuất phát ở đâu gió. Nàng phải từ đó mà động một ít tay chân thôi.

Do hôm đầu tiên dựa vào khoảng cách của hai dấu chân nàng định được cước bộ của hẳn. Lại trừ hao thêm một chút vì đề phòng mà cước bộ ngắn lại nên mới thuận lợi khai cái bẫy kia. Sửa sửa lại một ít cơ quan trong gian chính rồi nàng rời đi.

Bảy ngày sau, Mật Lung viên cực kỳ an tĩnh bởi Hắc Bạch Vũ không có đến, đương nhiên, lý do cũng chỉ có một, bị trúng được kia hẳn chỉ có thể nằm ở nhà vài ngày mà thôi. Sầm Hảo Nguyệt cũng bắt đầu đi học lại như bình thường, bài tập cũng nộp cho Tôn lão sư cực kỳ đầy đủ. Cổ Sùng Kính cùng Ân Mặc Nguyên cũng mang cho nàng không ít thông tin hữu ích.

Đêm nay Hắc Bạch Vũ nhất định đến. Nàng chắc chắn điều đó bởi vì sáng mai đoàn sứ thần khởi hành quay trở về Lam Hưng quốc.

Hắc Bạch Vũ vẫn là dùng phương thức đó đến, chỉ là hôm nay hẳn thông minh hơn. Cái bẫy Sầm Hảo Nguyệt đặt ở nơi hẳn thường đứng liền sớm bị hẳn phát giác. Hẳn cũng cảm thấy bản thân may mắn, nếu là trúng chiêu nhất định là chưa kịp làm gì phải trở về dưỡng thương rồi bởi vì đây là bẫy thú a.

Tiểu nha đầu Sầm gia kia cũng thực sự quá ngoan độc rồi, vì muốn bắt hẳn không từ bất kỳ thủ đoạn gì.

Nàng chỉ mới bảy tuổi lại suy nghĩ ra không ít thứ quái lạ để bảy người khác, đúng là nhân tài hiếm có nha, chỉ là không có lợi với hần.

Hần thuận lợi đẩy cửa cẩn thận bước vào, đề trước phòng sau cực kỳ có kinh nghiệm. Khi còn năm bước nữa là đến bạch ngọc hạc thì chân đột nhiên lướt qua làm đứt sợi chỉ mỏng, rất nhanh hai đại chùy ở hai bên được cột vào dây thừng bay tới.

Hắc Bạch Vũ lập tức lộn một vòng định rằng sẽ lấy được, không ngờ bàn đặt bạch ngọc hạc lại bị kéo lùi về phía xa, một miếng ván phẳng to đầy gai bật lên, hướng hần đập đến. Hần phản ứng nhanh liền lui lại ra ngoài.

Lúc này đám ngự lâm quân vốn nghĩ là đã trúng mê được ngắt xui lại tỉnh dậy nhờ sớm dùng giải dược của Cổ Sùng Kính cấp. Ở bên ngoài một mảnh hỗn loạn tiếng đao kiếm xoành xoạch mà vang khắp Mật Lung viện.

Cũng rất nhanh Hắc Bạch Vũ dùng ẩn yên châu ném xuống đất. Khi châu tiếp đất một làn khói trắng tỏa ra mù mịt, nhân cơ hội đó hần chuồn mất.

Sầm Minh Kiệt núp sẵn ở một bên quan sát tình hình nhưng vẫn nhìn không thấy được dáng người cùng dung mạo của Hắc Bạch Vũ. Căn cứ vào dấu chân để lại trên đất thì chính là của một nữ nhân chừng mười tám tuổi. Nhưng lúc này nhìn thân thủ thì là của nam nhân a, đến cùng giới tính của Hắc Bạch Vũ cũng là một ẩn số khó tìm.

39. Chương 39: Cùng Tặc Đối Thoại

Cùng ngày hôm đó, khi sương đêm bắt đầu phủ dày đám ngự lâm quân một lần nữa lần lượt ngã gục chìm vào giấc mộng cùng cơn gió mang mê dược. Đây chính là kết quả không ai ngờ đến, không ai đoán được đạo tặc trong một đêm đến tận hai lần.

Hắc Bạch Vũ lại đến, hần bước nhanh lướt qua đám ngự lâm quân nằm đầy đất tiến đến gian chính của Mật Lung viện. Chân vững chắc từng bước một tiến vào bên trong nhưng cũng đã cảnh giác đảo mắt xung quanh, đôi tai tập trung thính lực để phát giác thứ âm thanh nhỏ nhất, cứ như vậy hướng bạch ngọc hạc mà tiến. Đến khi chạm được hộp chứa bạch ngọc hạc liền bị một cái lồng to bằng trúc bên trên chụp xuống bắt gọn.

Lúc này Hắc Bạch Vũ cực kỳ bình tĩnh, đôi mắt đảo quanh gian phòng rồi hô to: “Sầm Hảo Nguyệt, người còn không lăn ra đây?” Giọng nói ồ ồ của nam nhân vừa trưởng thành âm vang khắp gian phòng trống vắng.

Nhan đầu này xem chừng quá gian xảo rồi. Nàng đến cùng được đào tạo như thế nào? Cả một tiểu nữ oa bảy tuổi đã gian xảo như vậy thì những người khác trong Sầm gia sẽ phải nguy hiểm đến độ nào nữa. Nếu không phải bình tĩnh nghe được khí tức của nàng sợ là hần cũng phát hiện không ra bên trong phòng còn

người nha. Chỉ là hấn phát hiện muộn mất rồi.

Sầm Hảo Nguyệt núp ở một góc khuất được ngụy trang bằng vải đen từ từ bước ra. Bước chân vững chắc đạp từng bước đi hướng về phía Hắc Bạch Vũ mang theo tiếng cười khanh khách đắc ý.

“Người gọi bốn tiểu thư?”

Nàng cực kỳ ngạc nhiên khi hấn phát hiện ra mình a. Cả tối hôm nay nàng vốn ngồi ở trong phòng điều khiển bấy rập không hề bước chân ra ngoài. Cả soái gia gia cũng nghĩ nàng đang an ổn ở Trúc viên thế mà hấn lại biết nàng ở đây.

Hắc Bạch Vũ không hề nhìn sang bên Sầm Hảo Nguyệt mà vân đạm phong kinh phản vấn: “Vì sao đoán được ta lại đến?”

“Bởi vì ngày mai sứ thần rời đi rồi, do đó đoán chắc người sẽ quay lại.” Lúc này nàng nghe được thời gian hấn cùng ngự lâm quân giao đấu không lâu liền biết thân thủ hấn tốt nhưng sức lực chưa thể địch lại hết được.

“Dường như người rất tự tin với suy đoán của mình!” Hắc Bạch Vũ đầy khinh thường nói.

Sầm Hảo Nguyệt chấp tay sau lưng cười giòn vài tiếng chân không ngừng bước vòng quanh lồng trúc để nhìn dung mạo của hấn: “Người đến chính là chứng tỏ bốn tiểu thư đoán không hề sai.”

Hắc Bạch Vũ không cho nàng cơ hội thấy dung mạo của mình. Hấn cúi gằm mặt xuống rồi lại quay đi nơi khác tránh xa tầm mắt của nàng. Dù cho hiện tại hấn là có áo choàng to che khuất cả mặt cũng không để nàng thấy bất kỳ thứ gì.

“Người cho rằng lồng trúc này nhốt được ta?”

“Chẳng phải bây giờ cũng đã nhốt được người rồi sao?” Hối phí lời như vậy để làm gì? Nàng giơ tay hướng hấn nói: “Mang hộp trả bốn tiểu thư, thứ đó không phải của người.” Hấn đứng có chút thu người khiến nàng quan sát thế nào cũng không đoán được chiều cao của hấn.

Hắc Bạch Vũ hừ một tiếng thật khê nhưng trong gian phòng to trống rỗng lại khiến hai người nghe cực kỳ rõ ràng. Không nói hai lời hấn rút một thanh đoản đao ra chém đứt lồng trúc. Không thấy được động tác của hấn vì quá nhanh nhưng hấn quang từ thanh đao cho ra những đường sáng trong bóng tối cực kỳ đẹp mắt.

Sầm Hảo Nguyệt nhìn thấy lập tức lùi về phía sau bày ra tư thế phòng thủ. Hiện nàng cảm không nổi những vũ khí khác, nhưng theo tình thế hiện tại nếu dùng kiếm gỗ cũng không thể đánh được hấn nha. Nàng phải trang bị không ít thứ nha, nhưng soái gia gia bảo nàng còn nhỏ không được tiếp xúc với nhiều loại binh khí nguy hiểm a.

Lưu lại cho nàng một câu ‘thứ này cũng không phải của ngươi’ rồi một cọng lông vũ bên trắng bên đen hướng nàng phóng đến, Hắc Bạch Vũ vung áo choàng một cái thì triển khinh công biến mất trước mắt nàng.

Đều là do nàng xuyên qua không có nội lực nên mới như vậy a, thật muốn giết người.

Sầm Hảo Nguyệt ôm một bụng nộ khí bước ra ngoài, tay giật cọng lông vũ cài trên tóc của mình ra ném xuống đất. Tên chết tiệt, ỷ có khinh công liền khi dễ nàng. Quét mắt đám ngự lâm quân nằm đầy đất nàng không thèm gọi người cứu nữa liền trở về Trúc viên. Bọn họ cũng là vất vả mấy đêm rồi để bọn họ hảo hảo ngủ một giấc thôi.

——Phân Cách Tuyến Luna Huang——

Khi đang say giấc nồng trong chăn ấm nệm êm đột nhiên có một luồng khí lạnh bay vào giường của nàng. Sầm Hảo Nguyệt theo thói quen vươn tay kéo chăn bọc người lại giữ ấm. Bên tai đột nhiên lại nghe được giọng nói băng lãnh khiến nàng phải mở to mắt ra nhìn.

“Sầm Hảo Nguyệt, ngươi mang bạch ngọc hạc đi đâu?”

Mặt nạ toàn mặt bên trắng bên đen dưới lớp áo choàng đen đập vào mắt để nàng hoảng hốt nhất thời mở miệng định la lên thì lại bị một thanh chủy thủy đặt ngay cổ cùng lời uy hiếp đầy hiệu lực: “Nếu không muốn chết liền im miệng cho ta.”

“Ngươi xông vào phòng bốn tiểu thư làm gì? Nhỡ có người nhìn thấy không gả được thì phải làm sao? Ngươi có chịu lấy bốn tiểu thư không?” Sầm Hảo Nguyệt không sợ mà thông dong ném cho hắc mầy câu hỏi cực kỳ vô bổ của nữ nhân. Lúc này hoảng hồn la lên là vì bị hắc dọa chưa thích nghi được nha.

“Ngươi cứ nhiên mang hài vào đây, tên đạo tặc biến thái này, mau mau cởi hài ra cho bốn tiểu thư!” Đột nhập phòng nàng lại không chút lễ phép mang cả hài vào trong, thật không thể tha thứ.

Hắc Bạch Vũ áp phần bẹn nhọn của chủy thủy kề vào cổ nàng thêm sát một phần, lạnh giọng gầm: “Nói!”

“Chẳng phải ngươi cầm đi rồi sao? “Sầm Hảo Nguyệt chán nản vỗ vỗ chiếc chăn dày. Nửa đêm hắc không ngủ chạy đi trộm đã đành, còn leo vào đây làm phiền nàng nữa, chẳng lẽ hắc không biết giấc ngủ đối với nữ nhân rất quan trọng sao?

Hắc Bạch Vũ ném chiếc hộp lúc này hắc mới lấy được ở Mật Lung viện lên giường: “Ngươi tự xem đi.” Lúc này không có thời gian mở ra xem, về đến mới phát hiện bên trong không phải bạch ngọc hạc.

Hộp vừa chạm giường liền ngã xuống, đổ ra đồ vật bên trong. Sầm Hảo Nguyệt mở to mắt ra nhìn, khoe môi nàng kéo cao vươn tay cầm lên cười ha hả: “Đây là con quay của tứ di nương tặng a, sao lại ở đây?”

Cảm nhận được hàn khí tỏa ra từ Hắc Bạch Vũ, Sầm Hảo Nguyệt không chút sợ hãi nhếch miệng khinh bỉ: “Lúc này bốn tiểu thư sớm bảo với ngươi là thứ này không phải của ngươi rồi là tự ngươi không tin giờ lại đến trách bốn tiểu thư. Lúc này ngươi rất to mồm bảo đồ bên trong không phải của bốn tiểu thư mà, chỉ là trời không cho ngươi tội nghiệp nha.”

“Bạch ngọc hạch ở đâu?” Dưới lớp mặt nạ sắc mặt của Hắc Bạch Vũ đã đen đến mức không thể đen hơn được nữa rồi. Hắn không còn đủ kiên nhẫn cùng nha đầu này đòi co nữa.

Sầm Hảo Nguyệt nhún vai như chuyện không phải của mình, âm thanh của nàng không chút gợn sóng hồi đáp hai chữ: “Không biết.”

Hắc Bạch Vũ sớm biết lá gan của nha đầu này không nhỏ nhưng nhìn thần sắc trên mặt nàng có lẽ là sẽ không nói dối đâu. Hắn có nên tin không? Sau một hồi đấu tranh tâm lý, lại thấy được mắt của Sầm Hảo Nguyệt đang lim dim hắn liền buông lỏng cảnh giác hạ chủ thủ xuống.

Chủ thủ vừa hạ mắt Sầm Hảo Nguyệt mở to, nhanh chóng hất được phần từ dưới gối lên người hắn, tiếp đến tay chống lên giường tặng hắn một cước. Hắc Bạch Vũ không phòng bị dính được phần, bụng lại trúng một cước kia cả người ngã về phía sau. Rất nhanh hắn lộn hai vòng trên không trung đứng thẳng.

Hắn hừ một tiếng là hắn xem thường nàng rồi, lần trước còn chưa giải xong lại tiếp đến lần này. Tự biết bản thân trúng được gì không nói hai lời hắn mở tung cửa rời đi. Sầm Hảo Nguyệt chạy theo đến cử đắc ý hô to câu nói: “Cả tiểu oa nhi như bốn tiểu thư cũng dám uy hiếp, lần sau gặp ngươi một lần bốn tiểu thư đánh một lần.”

Nàng nhếch môi khinh bỉ rồi đóng cửa lại. Được của Cổ gia đúng là đỉnh của đỉnh nha, cách lớp mặt nạ hắn cũng bị trúng chiêu lại sợ đến như vậy. Nàng nằm trên giường hôn bình được nhỏ vài cái rồi lại nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

——Phân Cách Tuyến Luna Huang——

Sáng hôm sau, hoàng thượng sai người từ Sầm phủ mang bạch ngọc hạch tặng cho Lam Hưng quốc rồi cho người tiễn sứ thần đến địa phận của hai quốc gia. Thấy được bạch ngọc hạch nguyên vẹn được giao ra ai nấy mãn nhãn đầy đủ mọi biểu tình. Sầm gia tuyệt đối không phải hư danh.

Mọi người ai nom nớp lo sợ nhưng Sầm Hảo Nguyệt lại không như vậy. Bởi nàng biết Hắc Bạch Vũ sẽ không thể đi trộm được bởi hắn không thể lấy một địch tất cả mà cũng chưa đủ khả năng để trắng trợn cướp như vậy.

40. Chương 40: Trêu Sắt Ngạo Lang

Trong kinh thành, mọi người vốn kính nể Sầm gia nay càng gia tăng hơn một phần. Đây gọi là đại thế tộc vững mạnh nhất đương triều, lại còn là công thần của tiền triều mấy đời a. Trong khi mọi người ca ngợi

công lao của Sầm Minh Kiệt thì chỉ có một số người biết rằng đây chính là công lao của hoàn khổ nữ Sầm Hảo Nguyệt.

Ở Luyện Quân khu, khi được nghỉ ngơi, Cổ Sùng Kính, Ân Mặc Nguyên cùng Sát Duệ Kỳ vây quanh Sầm Hảo Nguyệt hỏi nên nghỉ vẫn trong lòng của mình.

Sau khi nghe Sầm Hảo Nguyệt kể xong, mặt của Cổ Sùng Kính đỏ bừng nhưng cũng không quên vỗ ngực tự đắc: “Được của Cổ gia luôn đứng đầu kinh thành cơ mà.”

“Vậy lần sau lại chế nhiều nhiều cho ta đi, gặp được tên khốn đó ta nhất định đánh cho hắn bò mà về.” Dám nhiều lần dùng khinh công trước mặt nàng như vậy, đây là đang cố ý công khai khi dễ nàng không có nội công, không thể học khinh công.

“Sao ngươi lại biết hắn sẽ một ngày đến trộm ba lần?” Sát Duệ Kỳ rất là không hiểu, mang vẻ mặt đầy dấu chấm hỏi nhìn Sầm Hảo Nguyệt như thể nàng là Gia Cát Lượng tái sinh vậy.

Sầm Hảo Nguyệt vươn vai nói: “Ta đoán thôi, sứ thần rời đi hẳn nhất định phải lấy cho bằng được nên sẽ đến lần hai. Mà lần hai ta cũng sợ hắn sẽ lấy được nên nhân cơ hội đối đồ phía trong, bạch ngọc hạc ta chôn dưới bụi cây trong viện. Lần thứ ba hắn đến chính là ngoài dự đoán của ta.”

Lúc đó nàng nghĩ hẳn phát hiện đồ bên trong hộp không phải thứ mình cần nên hảo hảo ở nhà mà phát tiết a, nghĩ không tới hẳn sẽ tìm nàng tính sổ. Đối lại là nàng, nàng sẽ ở nhà nghĩ biện pháp trả thù còn tốt hơn là ngay tại thời điểm đó tìm người tính sổ.

Ba tên gật gù ‘ồ’ một tiếng, Sầm Hảo Nguyệt quá thông minh rồi. Bất quá, có một bằng hữu như nàng cũng là rất thú vị nha.

Sau khi sứ thần rời đi, Sầm Hảo Nguyệt ở trong kinh thành luôn luôn bày không ít trò chơi khiến mọi người đau đầu. Sầm Minh Kiệt luôn là người bị mắng vốn rồi phải mang không ít lễ vật để hướng người khác tạ lỗi. Chỉ là khổ phòng của Sầm gia rất nhiều bạc cùng đồ trân quý nha, cho dù là bồi thường cả đời cũng sẽ không hết được. Đó là còn chưa kể nàng đã cho người làm cho mình một chiếc mặt nạ bằng vàng như nữ hoàng Cleopatra khiến người nghe đều chao đảo.

——Phân Cách Tuyển Luna Huang——

Hôm nay ở Luyện Quân khu học xong, Sầm Hảo Nguyệt ngồi ở sân cỏ chờ soái gia gia đến đón. Ba tên đồng học cũng không trở về mà tốt bụng ở lại bồi nàng. Lúc này Sát Ngạo Lang đột nhiên bước đến.

“Hảo Nguyệt vẫn là không nên để Sầm quốc công đến đón nữa, chi bằng mỗi ngày bốn vương đưa ngươi hồi Sầm phủ.”

Nói thực nếu không phải mẫu phi ở phía sau chỉ điểm hẳn tuyệt không muốn có liên quan đến Sầm Hảo

Nguyệt đầu. Nàng chính là dã nha đầu không có chút lực hấp dẫn nào để hấp hỷ sinh như vậy cả.

“Vậy thì không cần, ta muốn ở lại đợi gia gia cơ.” Sầm Hảo Nguyệt không chút do dự cự tuyệt, mắt nàng lạnh nhạt đảo sang nơi khác.

Đột nhiên lúc này có người đến báo soái gia gia không thể đến đón nàng bảo nàng tự mình hồi phủ trước. Nàng cup mi có chút buồn bã, sớm đã quen được đưa đón giờ lại không có, lòng nàng có chút như bị người móc rỗng ròi.

Sắt Duệ Kỳ thấy được liền đề nghị: “Chúng ta chơi gì đó trước khi hồi phủ đi.”

“Nghe có lý a.” Cổ Sùng Kính háo hức tán thành. Đã lâu không có cùng chơi trò gì nha.

Ân Mặc Nguyên đứng đó không đáp nhưng vẫn thể hiện thái độ tán thành. Kỳ thực trở về phủ hần chính là đọc sách a, thế nên Sầm Hảo Nguyệt mới tặng hần mỹ danh ‘Ân bách khoa toàn thư’, thấy tiểu đồng học buồn vậy cũng là bởi nàng chơi một ít đi.

Sắt Ngạo Lang bên này nghe được liền muốn rút lui: “Bổn vương...” Cùng dám tiểu hài tử này chơi đùa không bằng đi tìm bằng hữu chơi còn có đạo lý hơn. Hần mới không tiêu phí thời gian ở chỗ này. Mời hần cũng đã mời rồi, nàng không đồng ý hần cũng chịu thôi mẫu phi không thể trách hần được.

Không để hần an toàn rồi đi Sầm Hảo Nguyệt một câu chặn đường lui của hần: “Đúng lúc ta muốn cùng các người ban đêm lên vào phủ đệ của Sắt Vưu Thần thám hiểm a. Người sẽ không phải là sợ mà không dám tham gia chứ?” Mắt nàng nhìn Sắt Ngạo Lang không hề chớp, đáy mắt lóe lên vài tia ngoạn ý không chút che giấu.

“Đại hoàng huynh cũng muốn bồi A Nguyệt hồi phủ, không bằng bồi nàng chơi đùa rồi chúng ta cùng đưa nàng hồi phủ a.” Sắt Duệ Kỳ rất nhanh hiểu được dụng ý của nàng liền nhếch môi nói. Đường nhiên hần cũng là muốn xem trò vui a.

Cổ Sùng Kính cùng Ân Mặc Nguyên cũng không dám nhiều lời, nhưng bọn hần biết trò vui đang ở phía sau rồi. Sắt Ngạo Lang bày vẻ muốn tiếp cận Sầm Hảo Nguyệt nhưng lại lộ rõ chán ghét bên trong đây là chuyện ai cũng có thể thấy rõ, nhất định là phía sau có Vạn quý phi sai khiến nha.

Sắt Ngạo Lang sợ đến hơi run người, vừa sợ ma, vừa sợ bị lây nhiễm bệnh tật. Nhưng hiện tại hần phản đối chính là tự nhận bản thân nhất gan. Cổ Sùng Kính cùng Ân Mặc Nguyên vốn là đỡ tề nhất Luyện Quân khu còn dám mà hần không dám, nếu là truyền đi thì...

“Được, cùng chơi.”

Thế là cả năm người cùng nhau đến đệ nhất lâu dùng qua bữa rồi đến trời chập tối liền cùng nhau lên vào Kinh Lang Vương phủ. Đến Trường Sinh nhai lưng của mọi người đều lạnh lên không ít, mắt cũng không

dám nhìn lung tung liền nhắm vào toàn phủ to trước mặt bước đến.

Bọn họ đều là có nội lực nên rất nhanh vào được bên trong. Sầm Hảo Nguyệt mang đầy mặt khó chịu, nàng không có khinh công a, thật muốn ôm tiểu đệ đệ khóc một trận thoải mái a.

Ngay thời gian nàng muốn mở miệng mắng bốn tên vô lương tâm thì đã thấy đại môn vương phủ mở. Nguyên lại bọn hắn để nàng đường hoàng bước vào bên trong nha. Xem ra cũng là có chút lương tâm. Nàng nghênh ngang chấp tay sau lưng oai vệ mà bước vào.

Sau khi bước vào nàng liền nói nhỏ: “Chúng ta chia nhau đi một vòng, sau đó trở về đây kể chuyện mình thấy được. Ai đi không hết vòng sẽ phải hô to ‘ta là kẻ nhát gan’, được không?”

“Được.” Cả bốn tên run rẩy trăm miệng một lời khê đáp ứng. Trong lòng ai cũng là sợ đến tim đập không biết nhanh hơn bình thường gấp bao nhiêu lần. Đồng ý là biết Sầm Hảo Nguyệt muốn trêu Sát Ngạo Lang nhưng bọn họ cũng giống hắn, cũng sợ nơi này a.

Thỏa thuận xong mỗi người chia đường mà đi. Sầm Hảo Nguyệt đi được một hồi liền trở về, nàng lần theo đường của ba tên đồng học mà tìm bọn họ. Hai tên kia bị nàng tìm bằng cách vỗ vai mà hét thét thanh sợ đến mặt không chút huyết sắc. Còn Sát Duệ Kỳ là sớm đoán được nên chỉ đi một chút rồi đứng một chỗ đợi nàng đến tìm.

Bốn người nham hiểm cùng thảo luận xong kế hoạch liền chạy một đường mai phục chờ Sát Ngạo Lang. Bọn họ đã từng một lần đến đây, lúc này lại cố ý chọn các đường bản thân chưa từng đi chưa lại cho Sát Ngạo Lang con đường đến viện của Sát Vưu Thần mà bọn họ từng đi qua a.

Bên kia Sát Ngạo Lang vừa đi vừa sợ, hai tay hắn bịt chặt mũi, mắt cũng không dám ngó nghiêng. Thực không thể hiểu được lúc này vì sao bản thân lại dám ứng đám tiểu hài tử tham gia trò chơi ấu trĩ này nữa.

Lại nói phủ đệ của Sát Vưu Thần to mà lại tan hoang như một bãi tha ma vậy, ngay cả một ngọn cỏ cũng không sống nổi đừng nói đến cây. Một ngọn đèn cũng không thấy, âm u đến đáng sợ a, chút nữa hỏi đến hắn biết lấy gì mà đáp đây.

Một ngọn gió lạnh thổi qua khiến hắn run lên từng trận. Trong lòng thầm nguyện rửa cái trò chơi này mấy lần lại cũng không quên cầu lão thiên phù hộ mình. Màn đêm lại chính là dung túng cho đám người Sầm Hảo Nguyệt làm việc xấu a.

Không biết đám người đó đùa thế nào nhưng là hôm đó Sát Ngạo Lang la thét thanh không ít lần, lại được Cổ Sùng Kính chắn qua mạch xác định ngắt xủ do sợ hãi quá độ. Sau đó ba tên cùng nhau nâng hắn hồi cung.

Sau ngày hôm đó, nghe nói hắn bệnh đến không thể rời giường phải dùng thuốc một thời gian dài.

41. Chương 41: Nén Lòng Thỏa Thuận

Năm Sát Ngạo Lang mười sáu tuổi, hắn đã từng để ý một thiên kim nào đó nên cố ý đến Họa Liễm cung đợi nàng ta. Sầm Hảo Nguyệt vì hiếu kỳ bước theo mà thấy được vẻ lúng túng của hắn nên sinh ý trêu ghẹo.

Đương nhiên lúc trước từng đến đây nên nàng cũng biết, nữ nhân từ Thư Lạc các học xong đến Họa Liễm cung đều là phải thay thân đồng phục nữ trang để học nữ hồng. Lúc trước nàng chưa từng học nên cũng không có thay.

Khuôn mặt nhỏ nhắn mang đầy gian xảo chậm rãi tiến đến, mắt lơ đãng ngó nơi nào làm như không nhìn thấy Sát Ngạo Lang vậy. Miệng nhỏ của nàng vờ như lẩm bẩm thực chất lại là cố ý nói cho hắn nghe.

“Ai dō, cha cũng thật là, đi lâu như vậy đến một lá thư cũng không có. Nếu gặp lại ta nhất định bắt cha phải tặng hoa làm lễ vật thể hiện thành ý mới được.”

Sát Ngạo Lang nghe xong đột nhiên nhìn tay của mình. Phải ha, hắn tay không đi gặp người ta chính là thất lễ a. Nghĩ như vậy hắn ngó xung quanh liền thấy được một khóm hoa hải đường nở rộ liền lập tức đưa tay hái.

Ngay thời gian hắn vừa hái xong, Sầm Hảo Nguyệt vừa chạy đi vừa to giọng hô: “Người tối, có hái hoa tặc, có hái hoa tặc, mau mau bắt lại.”

Đám nữ tử đang thay y phục bên trong nghe được la toán lên. Cung nhân cùng hộ vệ gần đó đồng loạt chạy đến, miệng cũng không quên hô to:

“Hái hoa tặc ở đâu?”

“Mau mau bắt hái hoa tặc!”

“Thật to gan trong cung cũng dám xuất hiện loại hái hoa tặc vô liêm sỉ này.”

“...”

Đám khi cung nhân hộ vệ chạy đến, đám nữ nhân bên trong Họa Liễm cung cũng chạy ra nhìn thấy Sát Ngạo Lang đều là ngơ ngác. Một trận nghị luận ầm ĩ nổi lên không ngừng.

Sát Ngạo Lang cứng cả người, bông hoa hải đường cầm trên tay hoa hoa lệ lệ rơi xuống. Hắn chỉ hái mỗi bông hoa liền thành hái hoa tặc rồi. Hắn phải giải thích rất lâu mới có thể minh oan cho bản thân a.

Rất nhanh ba năm lại trôi qua, Sầm Hảo Nguyệt đã mười tuổi rồi, răng cổ vẫn mọc chưa đủ khiến nàng chẳng dám nhìn mình trong gương. Lúc nào bên cạnh nàng cũng có đồ ăn để nàng cắn lại phải mang mạng che tránh xấu mặt a.

Lưu cổ vẫn vẫn luôn ở bên cạnh nhắc nhở đủ điều. Mỗi lần như vậy Sầm Hảo Nguyệt chỉ đưa tách trà cho nàng ta nói: “Cổ vẫn đại nhân thỉnh dùng trà.” Đây chính là gián tiếp chê nàng ta nói nhiều a.

Sầm Minh Kiệt thấy nàng càng trưởng thành càng quấy phá liền càng trở nên khó tính hơn. Dù làm hoàn khổ trong mắt người khác như đó vẫn là nữ nhi a, nhờ như phá đến độ không ai dám thú thì phải làm sao.

Hôm nay Sầm Hảo Nguyệt thả bộ dạo phố thư giãn tinh thần. Nàng vì mua lễ vật cho Sát Duệ Kỳ mà đến Vĩnh Bảo Tề tham gia đấu giá. Nhìn từ xa thấy được Sầm Hảo Nguyệt đám khách tham gia đấu giá đều tái xanh mặt, trán đầy mồ hôi.

Tiểu nhị lại rất vui vẻ xoa xoa hai tay chạy ra nghênh tiếp, vẻ mặt cực kỳ siểm nịnh nói: “Sầm tiểu thư, hôm nay là đến mua đồ hay tham gia đấu giá để tiểu nhân cho người chuẩn bị.”

“Hôm nay đấu giá những gì có thể nói ta biết không?” Sầm Hảo Nguyệt không muốn phí quá nhiều thời gian nên hỏi thẳng. Nếu là vật không đáng giá nàng liền không phí thời gian mua.

Lưu cổ vẫn lẳng lặng ở phía sau lấy ra một đỉnh bạc đưa cho tiểu nhị. Tiểu nhị cực kỳ vui vẻ kê khai ra những món có trong danh sách đấu giá hôm nay.

Sầm Hảo Nguyệt nghe xong gật đầu rồi nhắc chân bước vào trong. Trên đường đi đến phòng dành cho khách đặc biệt, đám người đều là khom lưng chào xong rồi nói ‘Sầm tiểu thư hạ thủ lưu tình’, ‘Sầm tiểu thư thỉnh nhẹ tay’,...

Kỳ thực, nàng cũng chẳng thấy bản thân làm điều gì quá đáng, chỉ là muốn mua được đồ giá tốt nên đành hy sinh bọn họ thôi. Bất quá nàng chỉ là thấy được bọn họ để ý món nào chen ngang phá giá vào lần thôi mà, bọn họ có cần phải làm quá đáng như vậy không.

Nàng lên trên phòng thượng đẳng, ngồi vào băng ghế nhìn xuống phía sàn đấu giá bên dưới. Thời gian cũng không sai biệt lắm, mọi người vẫn còn rất náo nhiệt tập trung chờ đợi khai mạc a.

Phía hành lang đối diện, Sát Ngạo Lang mỗi tay ôm một nữ nhân vừa lúc nhìn thấy được Sầm Hảo Nguyệt. Mắt hắn phát ra một tia sáng rồi lập tức dùng nội công truyền âm sang.

“Hảo Nguyệt, thật trùng hợp.”

Sầm Hảo Nguyệt nghe được âm thanh quen thuộc vốn là phải đảo mắt đi tìm nhưng lúc này Lưu cố vấn đã nhắc nhở nàng rằng Sát Ngạo Lang ở phía đối diện nên nàng vờ như mắt điếc tai ngơ mặc kệ mọi thứ. Nàng ngồi tựa ở băng ghế thông thả thưởng thức cao điểm vừa gọi.

Tên này lúc nào ở trong Luyện Quân khu cũng nhìn nàng như miếng mồi ngon mà chạy đến cả. Đương nhiên lúc nào nàng cũng khiến hắn mất mặt thôi. Tính đến đây hắn chỉ mới mười bảy thế mà lại trầm mê trong nữ sắc, trong phủ không biết có bao nhiêu nữ nhân rồi.

Tuy sau khi hắn cập kê thì đã không còn học ở Luyện Quân khu nữa nhưng là hắn lúc nào cũng trích thời gian đến tìm nàng tặng lễ vật. Nàng thì thiện tâm đứng đầu nên không bao giờ nở từ chối bất cứ món đồ trân quý nào, sợ làm chúng tổn thương đó mà. Lại nói nàng chọc ghẹo hắn cũng không ít nha.

Sát Ngạo Lang luôn bị Sầm Hảo Nguyệt xem như nhìn thấy, có khi lại cố ý làm hắn chật vật khiến hắn giận đến nha dương dương. Nếu không phải vì mẫu phi bảo hắn nên thân cận với nàng thì trời có sập xuống hắn cũng chẳng thêm cho vào mắt đâu. Một tiểu nữ oa thanh danh không tốt, ngoại hình không có gì nổi bật có gì khiến hắn phải lưu ý chứ.

Một nữ nhân ở bên cạnh hắn đưa tay vuốt ve ngực giúp hắn hạ hỏa, cũng không quên nói: “Gia người không nên tức giận, Sầm tiểu thư còn nhỏ nên mới không thấy được uy vũ của người.” Nàng luôn theo bên cạnh Sát Ngạo Lang nên đương nhiên biết được hắn nghĩ gì rồi.

Nữ nhân khác lại từ phía sau ôm lấy cổ hắn, hơi khom người dán môi bên tai hắn nói: “Gia nhẫn nại một thời gian có được thể lực của Sầm gia người liền không cần kiêng kỵ nàng ta nữa.”

Nghe vậy nộ khí của Sát Ngạo Lang cũng được áp xuống, hắn hơi nghiêng người ôm lấy nữ nhân phía sau hôn một trận. Hắn phải nhẫn đến khi có được thể lực kia mới thôi. Nếu là đăng hoàng vị hắn muốn mưa được mưa gọi gió lập tức có. Người hắn hành hạ đầu tiên sẽ là Sầm Hảo Nguyệt cùng Sầm gia.

Lúc trước hắn đúng là không hiểu được dụng ý của mẫu phi nhưng mỗi ngày một trưởng thành hắn cũng phát hiện Sầm gia chính là bàn đạp tốt nhất để hắn bước lên hoàng vị. Chỗ tốt như vậy nhất định không để Sát Duệ Kỳ chiếm được. Lại nói dung mạo của Sầm Hảo Nguyệt cũng nhìn rất thanh tú a, có lẽ sau này cũng là một mỹ nhân a.

Sau một lượt phát tiết lên môi của nữ nhân kia, hắn cuối cùng rời khỏi cao giọng gọi người vào: “Người mau cho người tùy tiện mua vài thứ thay ta mang qua kia tặng Sầm Hảo Nguyệt.”

Nữ nhân kia bị dùng làm công cụ phát tiết môi đầy máu cũng không dám kêu ca một lời. Nàng phóng đôi mắt đầy sát khí lên Sầm Hảo Nguyệt ở đối diện. Nếu không vì nàng ta thì nàng có thể thắm như vậy không.

Lúc này bên dưới cũng bắt đầu rồi. Máy lượt tung bảo Sầm Hảo Nguyệt vẫn như bình thường xen ngang nâng giá. Đến khi có người gõ cửa mang lễ vật đến báo là Sát Ngạo Lang ở phía đối diện tặng nàng mới ngẩng đầu nhìn hắn. Tặng hắn một nụ cười nhân tiện vẫy vẫy tay cảm ơn, lễ vật dâng đến cửa không lý nào nàng không nhận, đúng không.

Sau đó mắt nàng lại dời vị trí điềm tĩnh quan sát đám người đến khi một nam nhân bên dưới hô to: “Tiếp đến chính là văn phòng tứ bảo được làm từ hoàng hoa lê mộc trăm năm giá khởi điểm thất vạn lượng.”

Sầm Hảo Nguyệt nghe được thất vạn lượng liền ôm tim, nếu là trả giá lên nữa gia sản của nàng vì một lễ cậ kê mà bay hơn phân nửa rồi sao? Đã là bằng hữu thì không nên tiết chút ít lễ vật như vậy, nàng mím môi bắt đầu hô giá.

Sắt Ngạo Lang bên kia thấy được Sầm Hảo Nguyệt đối với văn phòng tứ bảo có hứng thú đương nhiên muốn nhân tiện lấy lòng. Bên này hấn cũng hô giá, nếu là thắng được tặng nàng cũng rất tốt nha.

Sầm Hảo Nguyệt càng lúc sắc mặt càng khó coi trừng mắt tên đối diện. Bất đắc dĩ nàng cho Lưu cố vấn ở bên cạnh đi sang đó bảo hấn nhường. Nếu còn là đấu cùng hấn lần này soái gia gia nhất định nhốt nàng ở trong phủ mất.

Cũng may hấn thỏa hiệp với lý do bảo nàng cùng hấn dùng một bữa cơm. Tốt thôi, một bữa cơm thôi mà nàng ứng, chỉ cần không tốn ngân lượng liền không thành vấn đề.

Do đó nàng thuận lợi mua được văn phòng tứ bảo rồi nhanh chân chuồn êm rời khỏi Vĩnh Bảo Tề. Chỉ là chân vừa bước ra đã bị người của Sắt Ngạo Lang chặn lại.

“Sầm tiểu thư, vương gia bảo người đợi một chút.”

“Còn có chuyện gì sao?” Sầm Hảo Nguyệt có chút không vui cau mày hỏi.

Lúc này Sắt Ngạo Lang cũng bước ra, theo sau hấn chính là hai nữ nhân lúc nãy: “Hảo Nguyệt vừa đáp ứng với bốn vương nhanh như vậy liền đã quên rồi?”

Sầm Hảo Nguyệt nặn ra một nụ cười cầu hòa: “Nào có nào có, chỉ là bốn tiểu thư không nghĩ đến hôm nay phải dùng bữa thôi.” Tên này làm gì gấp gáp như vậy, một bữa ăn thôi mà, nàng làm sao chạy trốn được.

“Không quên là tốt rồi, bốn vương chính là hiện tại muốn cùng người đi ăn, đi thôi.” Sắt Ngạo Lang nói xong liền cùng Sầm Hảo Nguyệt sóng vai rời đi.

Hai nữ nhân kia bị hấn vớt lại phía sau cũng không dám thốt lời nào. Các nàng biết, nếu chộc gia không vui các nàng sẽ có hậu quả gì. Thế là các nàng chỉ biết im lặng hồi phủ thôi.

42. Chương 42: Hiểu Rõ Lý Do

Đến đệ nhất tửu lâu, Sát Ngạo Lang cùng Sầm Hảo Nguyệt lên bao sương chọn đầy bàn thức ăn. Sầm Hảo Nguyệt cố ý toàn chọn món đắt tiền để hấn méo mó một trận. Nếu không phải vì hấn nàng cũng không cần hạ mình như vậy rồi.

Lại nói nàng biết hấn là cố ý mua cho nàng, chỉ là lễ vật tặng bằng hữu làm sao có thể dùng tiền của người khác để mua chứ. Nàng cắn răng, nhẫn nhẫn nhẫn.

Đúng lúc này bên ngoài truyền vào âm thanh quen thuộc: “Lưu cố vấn, A Nguyệt là đang dùng cơm trong này sao?”

Lưu cố vấn cung kính hành qua lễ rồi hỏi đáp: “Vâng, tiểu thư đang cùng Ngạo vương gia dùng bữa bên trong.”

Sát Ngạo Lang nghe được đoạn đối thoại trên liền hừ một tiếng đầy khó chịu. Ngược lại Sầm Hảo Nguyệt bên này lại cực kỳ cao hứng, có người giúp nàng moi bạc của Sát Ngạo Lang rồi.

Lúc này âm thanh bên ngoài lại truyền vào: “Vậy không biết có thể vào trong thông báo với đại hoàng huynh cùng A Nguyệt bốn vương cũng muốn tham gia không?”

Không để Sát Ngạo Lang từ chối Sầm Hảo Nguyệt vỗ tay hô to: “Oan gia mau mau tiến vào đi, bốn tiểu thư cùng Ngạo vương gia cũng vừa lúc nhắc đến người.”

Khóe miệng của Sát Ngạo Lang liên tục co rút không ngừng, hấn cùng nàng này giờ vẫn chưa nói được câu nào làm sao nhắc đến Sát Duệ Kỳ? Bất quá nàng đã cao hứng như vậy hấn liền thuận theo đi: “Thập nhất hoàng đệ cũng tiến vào đi.”

Sát Duệ Kỳ cao hứng bước vào: “Tạ qua đại hoàng huynh, A Nguyệt đã lâu không gặp.” Nhìn thấy tiểu bằng hữu hấn cực kỳ vui vẻ cười đến híp cả mắt.

Sầm Hảo Nguyệt đương nhiên hiểu lý do vì sao hấn lại có biểu tình này. Từ năm sinh nhật chín tuổi của nàng, soái gia gia theo ý thích của nàng tặng cho nàng một bộ uyên ương song đao kèm điều kiện không được cùng Sát Duệ Kỳ cũng như các vương tử khác quá thân cận. Thế là nàng đáp ứng vì biết được hoàng thường cùng đám cung tần đánh chủ ý vào Sầm gia mà Sát Duệ Kỳ cũng rất bận rộn rất ít đến Luyện Quân khu.

Hấn vì chuẩn bị cho lễ cập kê của mình không thua kém bất kỳ vị hoàng huynh nào nên rất nỗ lực. Bởi vì ở vương triều, nếu vị vương gia nào đến lễ cập kê mà vẫn không có công trạng, không được phong vương chính là nỗi ô nhục lớn nhất, sẽ bị người khác làm vãn a. Thế nên lần gặp mặt cũng ít đi rất nhiều.

“Mau đến đây ngồi đi, mấy món này đều là bốn tiểu thư chọn đấy, rất ngon nha.”

Sắt Duệ Kỳ cũng không khách sáo nữa, nhảy vào chỗ ngồi bên cạnh Sầm Hảo Nguyệt cầm đũa bắt đầu cùng nàng ăn. Sắt Ngạo Lang nhìn hai người trước mặt mà choáng váng một trận. Nói cho cùng vẫn là tiểu hài tử a.

“Thập nhất hoàng đệ sắp đến lễ cập kê rồi nên chú ý phong thái một chút.” Khi nói lời này, giọng hắc thập phần mát mẻ, ánh mắt hiện đầy khinh thường.

Lúc này Sắt Duệ Kỳ mới chú ý đến nhưng hắc nhìn tiểu bằng hữu bên cạnh vẫn là dùng rất ngon miệng a. Nhịn tính tình xuống hắc điềm đạm trở lại: “Tạ qua đại hoàng huynh nhắc nhở, đệ sẽ chú ý hơn.”

Tốc độ bào thức ăn của Sầm Hảo Nguyệt mỗi năm một tăng nhưng cân nặng vẫn được nàng bảo dưỡng rất tốt nên một chút cũng không phát phì. Sắt Duệ Kỳ là nam nhân đang ở độ tuổi trưởng thành nên ăn cũng không được tính là ít. Cả hai ngồi bên bàn ăn dùng phương pháp thôn thiên phệ địa mà đối đãi với thức ăn trên bàn khiến Sắt Ngạo Lang sợ đến tái mặt không thốt lên được từ nào.

Sau khi dùng qua bữa ăn Sầm Hảo Nguyệt đi đầu cáo từ. Nếu là để soái gia gia biết được nàng ở đây dùng bữa cùng hai tên vương tử nhất định nói đến miệng vô lực cũng không thể minh oan.

Sắt Ngạo Lang cảm thấy buổi ăn hôm nay rất vô vị nên không giữ người. Sắt Duệ Kỳ lại tiếc nuối không để nàng ly khai liền đưa ra đề nghị: “A Nguyệt, vừa gặp lại người vội vã trở về làm gì, cùng ta đến biệt viện chơi đi.”

“Không được, hôm nay ta bận rồi, hôm khác đi.” Sầm Hảo Nguyệt không chút do dự mở miệng cự tuyệt. Đi chơi xong bị phạt so với việc sớm trở về đầu thú nhận khoan hồng vẫn là đáng sợ hơn, nàng là người thông minh biết phân biệt nặng nhẹ mà.

Sắt Duệ Kỳ nghe vậy cũng không tiếp tục làm khó nữa. Hắc nhìn nàng nói: “Vài ngày nữa là đến lễ cập kê của ta, người...”

Không để hắc nói hết Sầm Hảo Nguyệt sắc khoái cười vài tiếng kiễng chân vỗ vỗ vai của hắc: “Yên tâm đi ta nhớ rồi, ta phải về đây nếu không gia gia cấm túc mất.” Dứt lời nàng như lập hỏa tiễn dưới chân chạy đi mất.

Ngồi xe ngựa chạy nhảy hồi phủ, vốn nghĩ rằng sẽ đi tìm soái gia gia đầu thú, không ngờ tin tức của soái gia gia linh thông đã sớm chờ nàng ở tiền thính. Vừa thấy khuôn mặt của nàng Sầm Minh Kiệt liền gầm lên hỏi: “Người lại đi đâu mới về?”

Nhìn sắc mặt giận đến đỏ Sầm Hảo Nguyệt biết được chuyện gì xảy ra vội nước mắt ngăn nước mắt dài chạy đến ôm lấy đầu gối của soái gia gia kể lể. Sau khi kể hết sự thật nàng chột một câu: “Thực ra người ta cũng là bất đắc dĩ a.”

Sầm Minh Kiệt nghe xong cũng cảm thấy có đạo lý. Bằng hữu làm lễ cập kê bản thân liền phải có lễ vật tặng, mà lễ vật mua quá đắt cũng là không nên, được đề nghị lấy dùng bữa làm điều kiện cũng là bất đắc

dĩ, gọi thêm người vào chính là để giải vây, ăn xong lập tức chuồn chính là thực hiện lời hứa.

Vì sao chuyện gì đến miệng của tôn nữ hẳn dù là chuyện sai cũng thành đúng thế này?

“Nhưng lần sau không được tùy tiện nhận lời dùng bữa nữa có biết không, nhờ hoàng thượng biết được liền lại là không tốt.”

Sầm Hảo Nguyệt liếc mọng gật gật đầu đáp ứng: “Người ta vì giữ lời hứa với gia gia cũng không đáp ứng đến tham dự lễ cập kê a. Đến hôm đó chỉ tặng lễ vật thôi là được rồi.”

Sầm Minh Kiệt nghe vậy lòng cũng nặng không ít. Dù gì làm bằng hữu cũng lâu như vậy rồi, lại đi được thân cận như vậy, nếu không phải đột nhiên năm đó hoàng thượng gọi riêng hẳn vào thư phòng đánh tiếng về chuyện hôn sự tương lai của Sầm Hảo Nguyệt hẳn cũng không bắt buộc nàng hứa như vậy.

Đành rằng biết đám tiểu hài tử chính là thiên chân không nghĩ thứ gì, nhưng hoàng thượng cùng các tần phi hậu cung, đại thần trong triều liền không như vậy nha. Hẳn cũng là bất đắc dĩ thôi.

Sầm Hảo Nguyệt biết được soái gia gia lo lắng gì nàng lập tức chuyện chủ đề: “Gia gia người xem, tôn nữ mua được văn phòng tứ bảo cho tên oan gia vì lễ vật cập kê a.”

Lưu cố vấn lập tức mang hộp gỗ đến trước mặt Sầm Minh Kiệt mở ra, miệng cũng không quên nhắc nhở: “Tiểu thư thỉnh chú ý ngôn từ.”

Sầm Hảo Nguyệt nhếch môi mặc kệ vẫn là cùng Sầm Minh Kiệt bình luận về văn phòng tứ bảo. Nàng đương nhiên biết Lưu cố vấn là đang chấp hành nhiệm vụ a.

——Phân Cách Tuyến Luna Huang——

Đến ngày cập kê của Sát Duệ Kỳ, hẳn được phong làm Duệ vương ban phủ cách Sầm phủ hai con phố to. Trong khi mọi người có mặt đầy đủ thì tiểu bằng hữu không có xuất hiện chỉ là Sầm Minh Kiệt đến thay Sầm Hảo Nguyệt tặng lễ vật đã chuẩn bị từ trước cho hẳn.

Nếu như hôm cùng dùng bữa hẳn không hiểu ý tứ thì hôm nay hẳn đã hiểu. Chính là trước mấy hôm, phụ hoàng gọi hẳn vào thư phòng hỏi chuyện của hẳn cùng Sầm Hảo Nguyệt. Hẳn cũng rất bất ngờ khi được hỏi có muốn thú nàng vì phi không. Trong lòng hẳn tiểu bằng hữu này là bằng hữu khác giới duy nhất của hẳn, chơi cùng nàng bao lâu hẳn cũng thấy đám nữ nhân khác chính là vô vị.

Sau đó hẳn có suy nghĩ về vấn đề này rất lâu, nếu là cùng tiểu bằng hữu kết thành phu thê mỗi ngày gặp nhau liền rất vui nha. Chỉ là nhận thấy đạo gần đây tiểu bằng hữu rất khác biệt, lại nói Sầm Minh Kiệt dường như không muốn nàng gả vào hoàng thất. Nhưng tiểu bằng hữu thì sao, nàng muốn gả cho hẳn không?

Cổ Sùng Kính Ân Mặc Nguyên thấy được Sầm Hảo Nguyệt không đến cũng rất tiếc nuối. Bọn hắn cũng bước đến an ủi Sát Duệ Kỳ vài câu. Trong lòng mọi người đều biết rõ lý do Sầm Hảo Nguyệt không đến tham gia nhưng không ai dám nói ra.

—Phân Cách Tuyển Luna Huang—

Mấy ngày nay liên tục tăng ca, ta về đến thời gian thở cũng không có nên không thể up truyện hay edit được. Thật xin lỗi các nàng!

Nhưng ta theo đến cùng, các nàng yên tâm và cũng đừng bỏ ta nhé. Cảm ơn!

Hôm nay chủ nhật rồi cuộc ngủ đến 10AM mới thức, dù biết các nàng đi chơi nhưng ta vẫn ở nhà up truyện cho các nàng. Không có thời gian không thể bù chương, các nàng lượng thứ =.=

43. Chương 43: Dừng Thử Hạ Sách

Lại đi qua hai năm chính là lễ cập kê của Cổ Sùng Kính với Ân Mặc Nguyên. Lễ cập kê hoàn tất bọn hắn cũng không học ở Luyện Quân khu nữa. Sầm Hảo Nguyệt liền cũng không tham gia lễ cập kê của bọn hắn vì lúc đầu nàng không tham gia lễ cập kê của Sát Duệ Kỳ nên cũng là không thể bắt công được.

Trong hai năm nay, thanh danh của Sầm Hảo Nguyệt ngày một tột hại, chuyện xấu của nàng ở trong kinh thành truyền rộng rãi đến tận hoàng cung. Thế là Vạn quý phi lập tức gạt nàng ra khỏi danh sách tuyển phi cho Sát Ngạo Lang.

Thế là hắn rốt cuộc cùng lập Hác thị, nữ nhi của Hác tướng vi phi rồi. Đương nhiên điều này đồng nghĩa với việc nàng ta từ biên cương được triệu trở về a. Lại nói muốn đối chọi cùng Sầm gia liền phải có binh quyền của đám tướng quân nha, Vạn quý phi phải bắt chấp tất cả thính hoàng thượng hạ chiếu chỉ này.

Các vương tử khác cũng lần lượt theo đó mà lập phi không tơ tưởng đến Sầm Hảo Nguyệt cùng Sầm gia nữa. Chỉ duy nhất Sát Vưu Thần vẫn là chưa ai dám dấn động. Mọi người không chỉ sợ nữ nhi gả đến đó sẽ phải thủ tiết sống cuộc sống quả phụ mà còn sợ Trường Sinh nhai cùng cái phủ quái dị đến cực điểm a.

Mà từ hôm cùng nhau đến Kinh Lang vương phủ ra thì Sầm Hảo Nguyệt không còn gặp lại Sát Vưu Thần nữa. Tất nhiên nhiều lúc trùng hợp thấy được cổ kiệu của hắn khi hạ triều chuẩn bị hồi phủ, nhưng lúc đó nàng cũng không có chào hỏi gì chỉ xem như không thấy thôi.

Hôm nay bọn họ cùng nhau hẹn ở biệt viện của Sát Duệ Kỳ tổ chức lại một lễ cập kê khác của cả ba người. Sầm Hảo Nguyệt phải năn nỉ đến mấy ngày mới được Sầm Minh Kiệt đáp ứng cho phép đi với điều kiện không được tiết lộ hành tung.

Tuyệt đối đừng hiểu lầm nhé, không phải vì soái gia gia dễ lừa dễ lay động mà là do hấn thấy tôn nữ của mình trong miệng đám hoàng thất đã biến thành thiên tai đại họa cực kỳ đáng sợ rồi. Cho dù hiện tại nàng cùng Sát Duệ Kỳ thân cận thì hoàng thượng cũng chẳng dám tứ hôn, nhưng vẫn là phải có đề phòng an toàn.

Nàng một mình khoác áo choàng đen từ hậu môn Sầm phủ cười ngựa chạy ra ngoài, một người một ngựa phi nước đại đến biệt viện của Sát Duệ Kỳ ở kinh giao. Nàng vừa đến đã thấy được ba vị bằng hữu của mình. Bọn hấn đều đã bới tóc lên dùng kim quan cố định nhìn trưởng thành hơn rất nhiều, lại nói toàn bộ rất soái nha.

Sát Duệ Kỳ bước đến đỡ nàng xuống ngựa: “Cuối cùng cũng gặp được người rồi, người xinh đẹp rất nhiều.” Đã hai năm không thể gặp nàng rồi a.

“Tất nhiên rồi, bổn tiểu thư lúc nào chẳng đẹp.” Sầm Hảo Nguyệt hếch mũi đầy đắc ý dưới sự nâng đỡ của Sát Duệ Kỳ an toàn tiếp đất. Nàng cũng rất lâu rồi không gặp hấn a, hấn trưởng thành cũng rất tuấn tú, nụ cười còn sinh ra vài phần ấm áp nữa.

Cổ Sùng Kính bước đến chep miệng mát mẻ: “Và lúc nào cũng đến trễ để chúng ta phải đợi.” Bọn hấn đợi nàng đã rất lâu rồi a.

Ân Mặc Nguyên nhìn thấy khuôn mặt đông lại của Sầm Hảo Nguyệt mà phì cười một cái: “Đến khi nào người mới bỏ được cái thói đến trễ đó đây, không phải ai cũng có thời gian đợi người như chúng ta đâu.”

Sầm Hảo Nguyệt cong loan khoe miệng tạo nên một đường cong ẩn tiểu ý nham hiểm. Không nói một lời tay nàng vừa xuất liền xuất ra mỗi bên tay một thanh uyên ương đao áp lên cổ của hai người vừa mát mẻ mình.

“Các người vừa nói gì, bổn tiểu thư nghe không rõ, mau mau lặp lại xem nào!” Âm thanh hàm tiểu lại mang theo ý tứ uy hiếp rõ ràng.

Sát Duệ Kỳ nhìn hai người bị Sầm Hảo Nguyệt áp chế đến xanh mặt liền bật cười to. Hấn bước đến đứng bên cạnh nàng hào sảng nói: “Hôm nay chúng ta tổ chức hỷ yến nếu đổ máu là không nên.” Hai tên này tay trái gà không chặt, ở Luyện Quân khu bao lâu đều không có chút tiến bộ nào. Ngay cả nàng giả hoàn khổ mà bọn hấn vẫn thua a.

Cả hai mặt trận trắng trận xanh, hai tay giơ lên đầu biểu thị thái độ quy hàng, lấp bắp giảng hòa.

“A Nguyệt, là xinh đẹp nhất, cho dù đến trễ vẫn là đẹp nhất.”

“Có gì từ từ nói, hạ đao xuống nào, nữ nhân không nên hờ chút liền động tay chân, không tốt đâu.”

Sầm Hảo Nguyệt hừ một tiếng thu đao lại treo bên thắt lưng. Bộ uyên ương song đao của nàng chỉ to dài

chừng một gang tay hình bán nguyệt, tay cầm ở phần giữa, phần cong hướng ra ngoài, hai mặt đều là lưỡi bén nhọn không có lưng đao. Khi treo ở thắt lưng phải dùng bốn chuỗi bọc hai đầu rất phức tạp.

Sắt Duệ Kỳ nhìn thanh đao hiếu kỳ hỏi: “Đây là gì, hình dạng thật lạ ta chưa bao giờ thấy qua.”

“Đây là uyên ương song đao, A Nguyệt tự thiết kế ra.” Ân Mặc Nguyên vừa được trao trả tự do liền lại lăm mồm rồi.

“Phần thân đao còn có rất nhiều họa tiết kỳ quái, chỉ là nhìn nhỏ nhưng cực kỳ lợi hại a.” Cổ Sùng Kính nhớ lại một năm nằng mang ra biểu diễn cho hắn xem liền rung mình một cái. Tuyệt không đùa được đâu.

“A Nguyệt, chúng ta so vài chiêu trước đi.” Sắt Duệ Kỳ nghe được liền ngứa ngáy tay chân đặt đề nghị thách đấu.

Sầm Hảo Nguyệt không đáp trả mà nhếch một bên môi nhìn hắn. Một giây sau đã thấy nằng mang uyên ương song đao đánh đến. Sắt Duệ Kỳ nhanh chóng dùng khinh công bay lùi về phía sau tiện tay bẻ một nhánh cây cùng nằng độ sức.

Sầm Hảo Nguyệt không có nội lực nên cứ như gà một dạng, dang rộng cánh vỗ nhưng lại bay không được nên cực kỳ phẫn nộ. Nằng mang hết sự phẫn nộ này ra trút lên người tên khi dễ mình chính là Sắt Duệ Kỳ.

Sắt Duệ Kỳ là bằng hữu với nằng bao lâu cũng biết được nỗi thương tâm trong lòng nằng. Chỉ là lúc này nằng xuất chiêu quá nhanh hắn chỉ còn cách tránh né này là nhanh nhất.

Vốn nghĩ rằng nhánh cây sẽ tiếp được vài chiêu của Sầm Hảo Nguyệt để hắn có cơ hội lùi về sau lấy kiếm. Không ngờ nhánh cây vừa chạm vào đao đã một đường đứt ra khiến hắn phải bỏ luôn cả nhánh lại dùng khinh công lui về sau lấy kiếm đánh cùng nằng.

Cổ sùng Kính cùng Ân Mặc Nguyên nhìn cảnh tượng trước mắt mà cảm thấy cao hứng. Nếu là thực sự đánh nhau bọn hắn sẽ sợ nhưng là hiện tại chỉ là tỉ thí nên bọn hắn vẫn đứng đó vỗ tay cổ vũ.

Sắt Duệ Kỳ nào phải đối thủ của Sầm Hảo Nguyệt chứ, nằng đã sống tận hai đời, luyện võ cũng tận đó thời gian cơ mà. Chỉ là sức lực của hắn so với nằng lại mạnh hơn, lại có cả nội công nữa. Nằng cùng bằng hữu tỷ thí nên cũng sẽ không chơi xấu nên. Mà hắn biết nằng là nữ nhân cũng không dùng quá sức nên kết quả chính là hắn buông bỏ kiếm trước: “Ta thua.”

Sầm Hảo Nguyệt có chút không vui nhưng cũng không nói gì nữa. Nằng biết nếu cứ như vậy đánh xuống tới, nằng sẽ không đủ sức cùng hắn độ: “Được rồi nhập tiệc đi.”

Bốn người lại vui vui vẻ vẻ như lúc xưa cùng nhau dùng một bữa. Sau khi ăn uống no say, Sắt Duệ Kỳ rất muốn mang suy nghĩ trong lòng ra hỏi tiểu bằng hữu nhưng sợ nằng chỉ mới mười hai tuổi sẽ không có kết luận chính xác nên đành nhịn xuống.

Sầm Hảo Nguyệt bận rộn cùng Cổ Sùng Kính nói chút chuyện về được liệu nên không để ý đến sắc mặt của Sát Duệ Kỳ. Ân Mặc Nguyên lại khác, hắn cực kỳ rảnh rỗi nên kéo Sát Duệ Kỳ ra ngoài.

“Muốn nói gì với A Nguyệt sao? Có cần ta giúp người kéo Sùng Kính đi chỗ khác không?”

“Không cần, có lẽ vẫn chưa đến lúc nên hỏi.” Sát Duệ Kỳ thở dài một hơi. Đạo này mẫu phi cùng phụ hoàng cũng hỏi thúc hấn lập phi chỉ là hấn còn chưa hỏi tiểu bằng hữu nên dùng Sát Vưu Thần ra để chống chế.

Ân Mặc Nguyên đưa mắt nhìn vào bên trong, thực sự nếu đổi lại là hấn, hấn cũng không biết có nên hỏi hay không. Sầm Hảo Nguyệt rất thông minh, nói năng nhất định hiểu, nhưng là có một số chuyện hấn thấy nàng còn thiên chân hơn cả tiểu hài tử nữa. Tỉ như ở cùng một đám nam nhân mặt không chút đỏ a.

Hấn nhớ có năm bốn người ở biệt viện ngâm ôn tuyền, nàng bước vào nhằm bên của nam nhân, mặt bọn hấn đỏ ửng đến tận mang tai, liễu mạng che lấy thân thể của mình thì nàng lại cực kỳ tự nhiên nhìn bọn hấn cười ha hả nói ‘bốn tiểu thư đi nhằm, các người cứ tự nhiên’. Bọn họ làm sao mà tự nhiên cho được a!

Sát Duệ Kỳ cũng theo đường nhìn của Ân Mặc Nguyên nhìn vào bên trong. Hấn cũng nhớ đến buổi ngâm ôn tuyền đó liền lại dùng hạ sách. Nếu lần này nàng biết đỏ mặt hấn nhất định sẽ mang chuyện ra hỏi nàng. Nghĩ thế hấn kể bên tai của Ân Mặc Nguyên nói gì đó.

44. Chương 44: Chỉ Là Tiệp Tay

Sau đó liền y theo kế hoạch mà tiến hành, Sầm Hảo Nguyệt cùng Cổ Sùng Kính ở bên trong vẫn không biết chút gì. Ân Mặc Nguyên chạy vào vỗ tay thu hút sự chú ý của hai người: “Uy, đã đến đây không ngâm ôn tuyền ngắm hoa thì rất là phí.”

Sầm Hảo Nguyệt đứng bật dậy vỗ tay liên tục tán thành với lời đề nghị trên. Cũng đã rất lâu nàng không ngâm ôn tuyền rồi a: “Ta lập tức đi chuẩn bị.”

Ôn tuyền ở đây căn bản chỉ là một cái hồ nhỏ, viền đá xung quanh. Do có nàng nên Sát Duệ Kỳ cho người kéo màn trúc dày ngăn ra làm hai. Màn dày được che phủ từ trên xuống đến tận dưới đáy tuyền, lại nói nhân phẩm của bọn họ nàng tin được.

Sau khi chạy đến trừ phòng dặn dò vài thứ, nàng chạy đến phòng đã sớm được Sát Duệ Kỳ chuẩn bị cho mình. Ngoài phòng có một sân nhỏ, bên trong sân chính là một nửa ôn tuyền rồi. Hôm nay nhất định phải hảo hảo chăm sóc bản thân một chút a.

Miệng hơi líu lo nàng buộc gọn tóc bằng một chiếc khăn bước vào bên trong. Không ngờ lại là bước nhằm bên nha, nhìn ba tên nam nhân đang ngồi trong ôn tuyền nhìn mình như sắc nữ.

Cổ Sùng Kính hai tay ôm lấy thân thể hô to thất thanh như thực sự bị sắc nữ tấn công vậy: “Sầm Hảo Nguyệt, ngươi lại đi nhầm hay là cố ý muốn nhìn trộm chúng ta?” Lần trước thì không tính đi, hiện hẳn đã làm lễ cập kê rồi a, làm sao có thể để nàng cứ như vậy mà nhìn.

Ân Mặc Nguyên vì bằng hữu mà bán luôn sắc đẹp của bản thân. Hắn cũng lấy tay che thân thể lại xoa người đưa lưng về phía Sầm Hảo Nguyệt: “A Nguyệt, ngươi không được nhìn thân thể của nam nhân như vậy.”

Sắt Duệ Kỳ bình tĩnh quan sát biến đổi trên sắc mặt của Sầm Hảo Nguyệt. Hắn hy vọng nàng có thể hiểu được a. Quả thực mặt nàng đỏ lên khiến hắn mừng như điên nhưng tiếp đến chính là một tràng cười của nàng khiến hắn như bị tát một thùng nước lạnh vậy.

“Ha ha, các ngươi ba đại nam nhân đây là sợ cái gì? Ta không ngượng các ngươi lại ngượng thật là chẳng ra làm sao.” Sầm Hảo Nguyệt cười một trận, thong thả chân bước vào bên trong chỉ trích từng người.

“Cổ thư sinh, thân thể ngươi nhìn qua quá suy yếu cần tập luyện thêm. Ân bách khoa toàn thư, ngươi cũng là luyện tập nhiều đi, nam nhân lại cứ ủy mị thế này thì không được đâu. Thân hình của oan gia là tốt nhất, nhưng vẫn là chưa đạt chuẩn.”

Bị một tiểu nữ oa chê bai mặt của cả ba nhất thời đại hồng. Nàng không những không xấu hổ mà còn mang ra đánh giá bọn hắn, đây là đạo lý gì? Đến cùng Sầm Hảo Nguyệt là loại nữ nhân gì vậy, hay thực chất nàng không phải nữ nhân?

Sắt Duệ Kỳ triệt để thất vọng hẳn ngồi trong ôn tuyên hỏi nàng: “Vậy theo ngươi thế nào thì mới là thân hình tốt?” Hắn đã cố gắng tập luyện thế này mà vẫn chưa đủ tốt sao?

Sầm Hảo Nguyệt bước đến trước mặt hắn ngồi xuống nói: “Một thân hình tốt chính là phần bụng có đến tám phần, rắn chắc, nhưng thực ra sáu phần là đủ rồi, đã biết chưa?”

Không đợi bọn hắn trả lời nàng đứng dậy phát tay rời khỏi: “Ta cũng đi ngâm ôn tuyên đây, tạm biệt.”

Thấy cửa khép lại mắt của Sắt Duệ Kỳ tối đi một phần. Kỳ thực lần này nàng không phải đến nhầm mà là hắn cố ý để hạ nhân khiến nàng hiểu nhầm mà bước vào. Phòng của nàng chỉ là ở bên đối diện thôi mà cảnh sắc ở đây rất giống nhau, nàng lại đã lâu không đến nên nhầm lẫn vẫn là chuyện bình thường.

Ân Mặc Nguyên quay sang an ủi: “Có lẽ đợi thêm vài năm nữa đi, hoặc đến khi nàng cập kê liền trực tiếp cùng Sầm gia gả đề thân.”

Lúc này Cổ Sùng Kính mới hiểu lý do Sầm Hảo Nguyệt đi nhầm. Hắn tức giận vươn tay bóp cổ hai tên trước mặt: “Các ngươi, các ngươi vì chuyện này mà hy sinh ta? Có ai làm bằng hữu tốt như các ngươi không?” Thân thể của hắn lấy ai chịu trách nhiệm đây?

“Người nói nhỏ tiếng chút đi, nhờ A Nguyệt bên kia nghe thấy thì sao.” Sát Duệ Kỳ buồn bực hắc một hơi. Đợi nàng biết đến khi nào a.

Ân Mặc Nguyên cũng là thở dài hất tay Cổ Sùng Kính ra nói: “Chỉ có mình ngươi hy sinh chắc, ta không có mất mát gì sao?” Hắn là đại nghĩa diệt thân nha, chỉ là đường như tất cả đều là đổ biển trôi sông a.

Cổ Sùng Kính hừ một tiếng rõ kêu, sau đó hạ giọng hỏi: “Vậy phản ứng của A Nguyệt lúc này chính là bảo ngươi đừng nên hy vọng nữa, chỉ bằng lập phi đi.”

Sát Duệ Kỳ không trả lời chỉ tựa lưng nhắm mắt dưỡng thần. Lấy tiểu bằng hữu dù sao cũng tốt hơn mấy nữ nhân không thân thuộc cơ mà. Nếu để hắn chọn, hắn vẫn sẽ chọn tiểu bằng hữu a.

Bên kia Sầm Hảo Nguyệt cũng đến được phòng của mình. Nàng quán khăn quanh mình rồi ngồi vào trong ôn tuyền hô to: “Thoải mái quá, các người bên kia vì sao im lặng như vậy?” Tay nàng tự châm cho mình tách trà đưa lên mũi ngửi, bên cạnh đặt mấy trái trứng gà luộc trong ôn tuyền a.

Cổ Sùng Kính trọng trọng thở dài nhìn Sát Duệ Kỳ: “Ta nói, hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình a.”

“Ý tứ gì?” Sầm Hảo Nguyệt cho một miếng điểm tâm vào miệng nhồm nhoàn hỏi. Sao hôm nay tên thư sinh này lại tâm trạng nặng nề như vậy?

Sát Duệ Kỳ trừng mắt Cổ Sùng Kính rồi vội chuyển chủ đề: “Năm ngày trước Hắc Bạch Vũ lại trộm mất ngọc tỷ của phụ hoàng mấy ngày, đêm qua vừa trả lại, không biết các người có các nghĩ gì?” Mấy năm này Hắc Bạch Vũ không có chút động tĩnh nay lại tái xuất giang hồ rồi.

“Đừng nhắc đến hắn trước mặt ta.” Sầm Hảo Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi nói. Từ lần trước hắn xông vào khuê phòng của nàng một lần liền cũng không gặp lại nữa, nếu là hắn còn dám trở lại nàng sẽ đánh cho hắn thành đầu heo.

“Không biết tiểu bằng hữu năm xưa của ta giờ này thế nào, thật tưởng niệm hắn a.” Ân Mặc Nguyên chép miệng thán. Vừa quen biết không bao lâu liền tách ra lại không có chút tin tức gì chớp mắt chính là mười năm rồi.

“Đừng nói người, ta thân là tỷ tỷ hắn cũng không biết a.” Tâm trạng của Sầm Hảo Nguyệt lập tức trầm xuống, tiểu đệ đệ năm nào không biết bây giờ ra sao rồi.

Rất lâu bọn họ cũng không nói gì nữa.

Đến chiều trận mưa to kết thúc Sầm Hảo Nguyệt chia tay ba tên bằng hữu cưỡi ngựa trở về Sầm phủ. Sát Duệ Kỳ đích thân đỡ nàng lên ngựa nói vài câu mới thả nàng rời đi.

Vừa tiến vào thành Sầm Hảo Nguyệt không trực tiếp hỏi Sầm phủ mà ghé qua bên Nhất Phẩm Đường mua ít điểm tâm ngọt về cho soái gia gia. Sau đó cưỡi ngựa đi xung quanh dạo mua sắm.

Hôm nay đường rất vắng vì trời mưa to lúc này mà các quầy hàng cũng không mở cửa, vốn là nàng cảm thấy chán nản liền chuẩn bị thúc ngựa trở về. Thật không ngờ có tiếng la hét của nữ nhân truyền đến bên tai khiến nàng dừng bước. Leo xuống ngựa chậm rãi dắt ngựa đi phía phát ra tiếng la.

Trong một con hẻm hẹp nhỏ, có một đám nam nhân đang khi dễ nữ nhân. Một nữ nhân đứng chắn trước mặt một nữ nhân đang rút cả người vào trong vách tường, run rẩy nói: “Tiểu thư người đừng sợ! Có ai không cứu với!”

Nam nhân cầm đầu nhếch môi cười vươn tay bóp lấy cằm của nữ nhân đang đứng kia nói: “Bản thân người còn khó bảo bảo toàn lại còn muốn bảo vệ ai.”

Hắn cao giọng phân phó: “Nữ nhân này bốn thiếu gia thưởng cho các người.” Nói xong hắn nắm cổ của nữ nhân đang đứng kéo ra phía sau ban cho đám hạ nhân.

Nữ nhân kia mất thăng bằng đã bị đám nam nhân phía sau ôm lấy. Nàng quá hoảng sợ nên phát ra những từ có trong đại não: “Đừng, tiểu thư. Có ai không, mau đến, người đến.”

Nam nhân tự xưng là thiếu gia kia bước đến nắm lấy cổ tay của nữ nhân được xưng là tiểu thư kia: “Bốn thiếu gia xem trọng nàng là phúc phận của nàng, lý nào nàng hết lần này đến lần khác lại cự tuyệt ta.”

Lúc này Sầm Hảo Nguyệt cởi áo choàng bị ướt do đám nước đọng ở trên cây từ trên đường chạy về rũ xuống, bước đến, lạnh giọng hắng một tiếng: “Lập tức thả tay ra cho bốn tiểu thư.” Nàng nhận ra bọn họ, nam nhân kia là Thôi Cẩm Hòa từng cùng nàng học ở Lạc Thư các Luyện Quân khu. Còn nữ nhân kia nhìn rất lạ mặt nên không biết là người nào.

Nghe âm thanh quen thuộc Thôi Cẩm Hòa nhếch môi, tay chậm rãi vuốt ve mặt của nữ nhân trước mắt mình: “Ta còn nghĩ ra ai, nguyên lại chính là hoàn khổ nữ.”

Đám nam nhân phía sau rầm rộ cười một trận, người một câu ta một câu chế giễu Sầm Hảo Nguyệt. Nữ nhân bên trong tường nén sợ hãi hất tay Thôi Cẩm Hòa ra hô to: “Sầm tiểu thư mau chạy đi tìm người cứu đi.”

“Còn muốn tìm người cứu sao? E rằng hôm nay không ai thoát được nha.” Thôi Cẩm Hòa vươn lưới quét một vòng khoe môi đầy gian tà, giọng cười nghe khiến người cảm thấy chói tai. Cầu cứu một hoàn khổ nữ sao, hắn phi!

Sầm Hảo Nguyệt không nhiều lời rút một thanh uyên ương đao phóng đến bên tường: “Lời của bốn tiểu thư các người nghe không thấy liền cắt bỏ đôi tai đi thôi, để trang trí ở đó người khác lại hiểu lầm thì không hay.”

Thanh đao vừa lúc cầm ở giữa của hai nam nhân tạo ra một âm hưởng nặng nề khiến bọn họ run rẩy một phen nói không nên lời. Thần sắc này của nàng không giống với danh xưng hoàn khổ nữ đầu. Thôi Cẩn Hòa cảm thấy khí tức không đúng liền xoay người lại, đã thấy Sầm Hảo Nguyệt đang hướng mình đi tới.

Hắn nhếch môi khinh bỉ liền chuẩn bị xuất sử nội lực ra công kích. Chỉ là hắn còn chưa ra tay Sầm Hảo Nguyệt nhanh hơn một bước nắm lấy tay hắn bẻ về đằng sau.

“Mang thanh đao đến đây cho ta.” Một câu sai khiến không hề có chủ ngữ cũng không mang theo ôn độ phát ra từ đôi môi nhỏ khiến đám người run sợ.

Thôi Cẩn Hòa trong nháy mắt bị chế trụ tức đến sắp thổ huyết. Hắn đường đường một đại nam nhân đánh không lại một hoàn khổ nữ còn ra thể thống gì. Hắn rống to: “Còn không mau bắt hoàn khổ nữ này lại cho bổn thiếu gia.”

Đám người nhìn nhau lại cảm thấy bản thân người đông thể mạnh liền cùng nhau xông lên. Không ngờ còn chưa kịp làm gì đã thấy chân mình khụy xuống. Nhìn kỹ hơn chính là đầu gối của mỗi người bị một phi tiêu hình ngôi sao sáu cánh của Sầm Hảo Nguyệt làm cho chảy máu.

“Thế nào còn muốn lên không?” Sầm hảo Nguyệt nhếch môi cực kỳ âm hiểm nhìn Thôi Cẩn Hòa.

Nữ nhân kia mang đao trả cho Sầm Hảo Nguyệt rồi chạy về phía tiểu thư nhà mình. Hai nữ nhân ôm lấy nhau như thể còn chưa qua cơn sợ hãi. Lúc này thấy Sầm Hảo Nguyệt xông vào các nàng nghĩ chính là xong rồi không ngờ cái danh xưng hoàn khổ nữ chỉ là lời đồn đãi thôi.

Thấy Thôi Cẩn Hòa bị mình bẻ tay đến cả mặt tái nhợt không chút huyết sắc Sầm Hảo Nguyệt dừng thẳng người hắn dậy, đao đặt ngay ở bụng của hắn hỏi: “Lúc này bốn tiểu thư thấy ngươi muốn hôn vị cô nương này có phải như vậy không?”

“Không...không có đâu, chỉ là...hiểu lầm thôi.” Thôi Cẩn Hòa liều mạng lắc đầu run rẩy phủ định tất cả mọi thứ.

Đao trên thắt lưng lại xấu xa trượt xuống dưới một đoạn: “Bốn tiểu thư cho ngươi thêm một cơ hội cuối cùng, suy nghĩ cho thật kỹ.”

Mồ hôi của Thôi Cẩn Hòa thi nhau đổ xuống không ngừng mặc dù hiện tại mới qua cơn mưa to thời tiết cực kỳ mát mẻ. Hoàn khổ nữ vì sao đột nhiên lại lợi hại thế này? Bình thường chẳng phải là việc gì cũng không xong sao? Hắn nên trả lời thế nào đây, nếu nói phải có bị...Hắn không muốn đâu.

Chỉ là lúc hắn suy nghĩ, đao cũng chậm rãi dịch chuyển xuống tới, mà vẻ mặt của người cầm đao nhìn hắn cười rất đồi thiên chân. Hắn sợ quá đầu óc trống rỗng phun một chữ: “Có.”

Được câu trả lời hài lòng, Sầm Hảo Nguyệt lại dịch đao trở lại bụng của hắn: “Tốt, thành thực như vậy

mới hợp ý của bốn tiểu thư.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Thôi Cẩn Hòa nuốt nước bọt cười cầu hòa. Trong lòng hắn lúc này sớm đã mang Sầm Hảo Nguyệt ra hung hăng đánh một trận rồi.

“Thế nhưng vì sao người lại muốn hôn nàng? Nếu thành thực trả lời bốn tiểu thư tặng người một món lễ vật.” Sầm Hảo Nguyệt cười đến hài lòng hỏi.

“Ta...ta...” Mắt hắn lại nhìn theo đao lại từ từ trượt xuống liền hồ ngôn loạn ngữ: “Ta thấy nàng khả ái nên sinh ý định hôn xã giao.”

“A, nguyên lai chính là thấy khả ái nên hôn xã giao.” Sầm Hảo Nguyệt triệt để buông hắn ra gật gù.

Thôi Cẩn Hòa cực kỳ ngạc nhiên khi nhanh như vậy được thả, rất nhanh hắn lấy lại tinh thần trầm nghĩ hoàn khổ nữ chính là hoàn khổ nữ. Trong não chính là toàn nước dễ bị lừa.

Không để hắn kịp làm gì, Sầm Hảo Nguyệt đỏ mặt ngược ngùng quay sang hắn nói: “Kỳ thực người ta cũng thấy người anh tuần tiêu sái nên cũng muốn hôn xã giao nha.”

Thấy thái độ thay đổi nhanh như lật sách của hoàn khổ nữ mọi người nhất thời có chút choáng váng. Thôi Cẩn Hòa còn chưa kịp phản ứng đã nghe Sầm Hảo Nguyệt cao giọng ra lệnh: “Còn không mau thay bốn tiểu thư tặng cho Thôi thiếu một nụ hôn xã giao đi.” Tay đồng thời dùng lực đẩy mạnh Thôi Cẩn Hòa đang trong đặc ý đứng bên cạnh mình ra phía ngoài.

Toại âm vừa rơi, con ngựa của Sầm Hảo Nguyệt đột nhiên giơ hai chân lên cao hí thật to nhận nhiệm vụ chủ tử giao phó. Nó đuổi theo Thôi Cẩn Hòa bên tai còn nghe được tiếng dạn dỏ đầy tỉ mỉ của chủ tử ‘Nhất định phải hôn thật nồng nhiệt để Thôi thiếu nhớ mãi không quên.’

Đám nam nhân còn lại dập đầu xin tha thứ. Khi thấy Sầm Hảo Nguyệt không nhìn mình bọn hắn ôm chân chạy đi mất. Khi bọn hắn đi rồi nàng mới cúi người nhặt lại phi tiêu bị đám nam nhân kia bỏ lại rồi nói: “Cô nương ở đâu, bốn tiểu thư đưa người trở về.”

Soái gia gia thường dạy ‘giúp người giúp đến chót – tiền phạt tiền tới tây thiên’, thế nên nàng đây chính là làm hảo tôn nữ thực hiện đúng mà thôi.

Nữ nhân kia lúc này phúc thân cảm tạ: “Mạch Nhiễm Thuần đa tạ Sầm tiểu thư cứu giúp.”

“Nô tỳ đa tạ Sầm tiểu thư.” Nô tỳ bên cạnh đỡ chủ tử cũng phúc thân cảm tạ.

“Ta chẳng qua là tiện tay giúp một chút, đi thôi.” Sầm Hảo Nguyệt lạnh mắt nói xong liền sải bước rời đi. Nàng là tiện tay thôi, nhưng ở cổ đại càng bảo bọn họ đừng khách sáo chính là càng khách sáo thế nên

nàng cũng không nói gì nữa.

45. Chương 45: Tự Mình Bào Chữa

Sau khi đưa nữ nhân kia trở về Mạch phủ Sầm Hảo Nguyệt mới trở về Sầm phủ. Trên đường trở về trò chuyện mới biết hóa ra cũng từng là đồng học ở Thư Lạc các nha. Chỉ là Mạch Nhiễm Thuần không có gì nổi bật nên nàng không nhớ rõ thôi.

Vừa thấy Sầm Hảo Nguyệt trở về Lưu cố vấn vốn đứng ở đại môn dáng dấp khẩn trương liền hướng nàng chạy tới kéo sang một góc.

“Tiểu thư, không hay rồi, không hay rồi.”

“Chuyện gì?” Hoàng thượng lại ra đề khó sao?

“Hồi tiểu thư, Thôi thừa tướng cùng Thôi thiếu đến tìm thái lão gia hỏi tội.” Lưu cố vấn đầy sốt ruột nói một hơi không thở.

Sầm Hảo Nguyệt nhú mày, sao lại nhanh như vậy liền đến hỏi tội rồi. Nàng còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì nha.

“Thôi Cẩm Hòa đã xảy ra chuyện gì sao?”

Lưu cố vấn nhìn thấy sắc mặt của chủ tử không chút hoảng hốt bản thân liền cũng điều chỉnh lại khí tức, điềm đạm đáp: “Hồi tiểu thư, Thôi thiếu bị gãy mất hai cái răng cửa.” Biểu tình của chủ tử chính là không biết chuyện gì xảy ra, nhưng lúc này Thôi Cẩm Hòa lại chỉ chứng là nàng làm a.

Sầm Hảo Nguyệt ôm bụng cười một trận rồi mới cao hứng hạ lệnh: “Tiến phủ xem kịch.” Con ngựa này cũng thật là, luôn khiến nàng hài lòng như vậy, chút nữa phải hảo bảo ban thưởng mới được.

Đội chủ tứ tiêu sái bước vào trong phủ đã thấy mọi người ở tiền thính sắc mặt ngưng trọng. Vừa nhìn thấy Sầm Hảo Nguyệt, râu tóc dựng ngược Thôi thừa tướng liền hung hăng nói: “Người hoàn khổ nữ này, dám hại hài tử của ta ra nông nổi thế này, người...người...”

Sầm Minh Kiệt tức giận quát: “Đây là Sầm gia không phải Thôi gia, không thể mang ra chứng cứ đã nói rằng đây do tôn nữ của ta làm, tướng gia có phải là quá hồ đồ rồi hay không?”

Thôi Cẩm Hòa bày ra vẻ ủy khuất chỉ chứng Sầm Hảo Nguyệt: “Lúc này là nàng đánh ta, còn đã thương gia đình của ta nữa.”

“Người...” Sầm Hảo Nguyệt vừa bật được một chữ đã nhìn thấy Thôi Cẩn Hòa bắt mắt cái răng cửa liền nhìn không được cười chạy đến ôm lấy soái gia gia thầm cười, hai vai run lên để người nhìn nghĩ là nàng ầm ỨC mà đang khóc.

Sầm Minh Kiệt vội vàng đỡ tôn nữ của mình: “Nguyệt nhi không cần thương tâm, có gia gia ở đây sẽ không để người khi dễ người.”

“Đây là gia giáo của Sầm gia các người sao?” Thôi thừa tướng tức giận vỗ bàn bày thái độ nếu không chịu bồi thường thỏa đáng liền sẽ dâng tấu cáo hoàng thượng. Vụ việc năm đó khiến Thôi gia mất hết mặt mũi, lần này phải lấy lại đây đủ.

Sầm Hảo Nguyệt cười xong liền dùng vẻ mặt đáng thương nhìn Thôi thừa tướng: “Tướng gia, người cũng biết nói ta là hoàn khổ nữ làm sao đánh được Thối thiếu a, lại còn ra bộ dạng này nữa chứ. Người vu oan ta, tốt nhất là tố cáo hoàng thượng đi, ta muốn xem các người giải thích thế nào.” Rõ ràng nàng không có đánh người nha.

Lúc này Thôi thừa tướng đột nhiên chinh lăng. Đúng a, lý nào hài tử của hần đánh không lại hoàn khổ nữ, lại nói lúc đó còn có gia đình nữa a. Hần nhìn hài tử nhà mình trần trối. Nhưng nếu là giả thì việc gì hài tử của hần lại tố cáo, mà nếu là thật thì chính là mất mặt nha.

Thôi Cẩn Hòa tức đến đầu phát hỏa: “Phụ thân, chúng ta thực sự bị nàng đánh a. Người phải vì ta làm chủ.”

Mặt mày của Thôi thừa tướng đen đến không thể nào đen hơn được nữa. Rõ ràng một đám nam tử hán không thể đánh lại một tiểu nữ oa còn không nói đi, lại còn bị hoàn khổ nữ đánh rồi đứng đây cáo trạng nữa. Cho dù đây là sự thật thì nói ra có ai tin đây.

Sầm Hảo Nguyệt mở to cổ họng lên khóc tu tu: “Gia gia, chúng ta đi gặp hoàng thượng để người phân xử đi, tôn nữ bị người thanh thiên bạch nhật vu khống a.” Nàng cọ mặt vào thắt lưng của soái gia gia không ngừng kêu rên.

Thôi thừa tướng không còn mặt mũi nào để ở lại nữa liền viện cớ cáo từ. Thôi Cẩn Hòa không chịu tiếp tục đòi nháo bị hần cho người nhét khăn vào mồm trối trở về.

Sau khi xác định người đã rời khỏi Sầm phủ, Sầm Minh Kiệt cúi người nhìn tôn nữ của mình rồi kéo nàng ra, lạnh giọng quát: “Nói, vì sao đánh người?”

“Người ta không có làm.” Sầm Hảo Nguyệt vẫn ở đây dậm mạnh chân khóc lóc bày thái độ oan ức nhất quyết không thừa nhận. Nàng rõ ràng là không có làm kia mà.

“Không phải ta nói giúp người liền là tin người đâu.” Hần cùng tôn nữ này ở bấy lâu cũng biết được tính cách của nàng chính là không chịu bị khi dễ. Đến Hắc Bạch Vũ cũng bị nàng chinh cho chặt vật cơ mà.

Sầm Hảo Nguyệt liền ngừng khóc bước sang một bên ghế ngồi xuống để Lưu cố vấn giúp mình lau nước mắt. Nàng sụt sịt mũi kể ra chuyện lúc nãy rồi giải thích cho lý do hành động lần này của mình: “Là do hân thích hôn xã giao nên người ta thành toàn hân thôi.”

Sầm Minh Kiệt cả kinh đưa tay ôm lấy tim, thần sắc ngưng trọng, trầm giọng hỏi: “Người lấy gì hôn hân?” Để mắt đến hai cái răng sợ là chùy, búa hay...Thiên a... hân không dám tưởng tượng nữa.

Sầm Hảo Nguyệt chỉ con ngựa của mình đang đứng đợi lệnh ở bên ngoài sân nói: “Người ta nhờ nó giúp hôn nha, ai ngờ tên đó chết nhất như vậy, có lẽ là bị té gãy răng đi. Mà được ngựa của bốn tiểu thư hôn chính là phúc tu mấy đời của hân a, xưa nay nó chỉ hôn bốn tiểu thư thôi.”

Sầm Minh Kiệt nhin không được bật cười. Nguyên lai nàng thực sự không có đánh người nha, chỉ là hôn xã giao thôi. Với hân mà cũng dám dùng ba từ ‘bốn tiểu thư’, bất quá hân không lưu ý chuyện này nhiều, quan trọng chính là cho dù lên đến hoàng thượng cũng là tôn nữ của hân vô tội.

Sầm Hảo Nguyệt thấy vậy liền vẫy vẫy con ngựa bảo nó đi vào. Nàng lấy điểm tâm ngọt cho soái gia gia rồi bảo Lưu cố vấn gọi người đến giúp con ngựa tắm quất tắm rửa cho ăn đồ ngon xem như là ban thưởng.

Chuyện này bị Thôi thừa tướng giấu nhẹm tránh để người khác biết. Nếu là truyền ra cũng chỉ có mất mặt mà thôi.

Đến tối, Sầm Hảo Nguyệt ngồi bên bàn sách vẽ vời lung tung. Nàng mười hai tuổi rồi không cần đến Thư Lạc các nữa, mỗi ngày đến Luyện Quân doanh thôi.

Nghĩ tới nghĩ lui nàng mang vũ khí ra hảo hảo lau chùi một phen. Đôi mắt tinh anh nhìn ảnh ngược của mình trên mặt đao bất giác nở nụ cười. Tiểu đệ đệ a, người khi nào mới về đây, thật nhớ hân.

Đột nhiên gió lớn thổi vào khiến cửa sổ cửa chính đều bị mở tung ra. Những ngọn nến trong phòng đồng loạt tắt ngấm. Sầm Hảo Nguyệt cầm chặt song đao trên tay, đôi mắt lóe sáng thẳng tắp đảo qua đảo lại giữa cửa sổ cùng cửa chính.

Lúc này lại một ngọn gió nổi lên, tất cả cửa sổ cửa chính đều đóng lại, bên trong phòng đã xuất hiện thêm một người. Phòng hiện tại tối om, khiến Sầm Hảo Nguyệt vô pháp thấy vật, nàng chỉ im lặng cố hạ nhẹ khí tức cảnh giác xung quanh mà thôi.

Người đến dừng cước bộ ở trước bàn sách, miệng dưới lớp mặt nạ bắt đầu bật ra từ: “Sầm nha đầu, đã lâu không gặp.” Đã lâu hân chính là không có xuất hiện qua ở Sầm gia rồi.

Khóe miệng của Sầm Hảo Nguyệt giật giật liên hồi, tên khốn đó còn dám trở lại đây. Hân đến đây làm gì, gần đây Sầm gia cũng không hề có đồ trân quý gì mới cơ mà: “Người đến đây làm gì?” Trà thù hay là cướp sắc?

“Không có làm gì, ta chỉ muốn đến thăm bằng hữu cũ thôi.” Tay của Hắc Bạch Vũ chạm bàn cầm lấy một mảnh phi tiêu ngôi sao của Sầm Hảo Nguyệt lên xem.

“Ta vừa phát hiện ra trong Sầm gia có người là bằng hữu của ngươi.” Một tiếng hừ từ trong lỗ mũi ra thể hiện ta đây không hoan nghênh. Chỉ dựa vào thời khắc này nàng biết mình không phải đối thủ của hắn rồi. Năm đó không phải hiện tại càng không phải.

“Chẳng phải là ngươi sao? Năm đó ngươi khiến ta lỡ bắt bạch ngọc hạc, sẽ không phải không nhớ chứ?” Âm thanh của Hắc Bạch Vũ vẫn chậm rãi âm vang trong phòng không có ôn độ cũng không có nộ khí.

Sầm Hảo Nguyệt nắm chắc hai thanh song đao trong tay, tai liên tục đề cao cảnh giác phòng Hắc Bạch Vũ đến gần mình: “Ta vì Sầm gia nên mới bảo vệ bạch ngọc hạc, ngươi có thể từ tay sứ thần cướp lại cơ mà.”

Hắc Bạch Vũ không trả lời vấn đề này. Đôi mắt của hắn nhìn Sầm Hảo Nguyệt rất lâu. Sau một hồi gió lại nổi lên, cửa sổ cửa chính lại mở ra, dưới ánh trăng sáng thân ảnh của hắn biến mất.

Sầm Hảo Nguyệt thực sự không thể hiểu được tên bệnh thần kinh này đến cùng vào giờ này tìm nàng làm gì. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui nếu năm đó hắn là thực lực không đủ thì hiện cũng có thể đến Lam Hưng quốc trộm trở về cơ mà. Sẽ không phải là hắn nhắm vào Sầm gia chứ? Hy vọng là không. Nàng đóng chặt cửa cẩn thận rồi đi ngủ.

46. Chương 46: Lại Bị Khi Dễ

Lại một năm nữa trôi qua, Sầm Hảo Nguyệt lên mười ba tuổi, danh hoàn khổ của nàng vẫn là đại từ nóng hổi của kinh thành. Đó là do nàng khéo tay không những có thể duy trì đại danh mà còn không quên khuếch đại a.

Sầm Minh Kiệt lại thờ ơ trước tất cả tin đồn bởi hắn biết tin đồn này đối với tôn nữ của mình đặc biệt có lời. Trước mắt chính là đám người hoàng thất ngoại trừ Sát Vưu Thần cùng Sát Duệ Kỳ thì tất cả đã lập phi hết rồi. Hoàng thượng cũng là không còn nhắc nhiều đến nàng nữa.

Sáng sớm hôm nay khi Sầm Hảo Nguyệt vẫn còn ôm gối say giấc nồng thì Lưu cổ vấn đã chạy vào thông báo: “Tiểu thư, lão thái gia cho gọi người ra tiền thính.”

Sầm Hảo Nguyệt hừ một tiếng, do đêm qua không ngủ được nàng luyện tập cả một đêm gần sáng mới ngủ chưa gì đã bị gọi ra ngoài. Thật tình, chán chết được!

Sau khi mất cả đồng thời gian cho việc ăn chải chuốt làm đẹp Sầm hảo Nguyệt cuối cùng cũng rời khỏi Trúc viên ra tiền thính. Hóa ra sáng hôm nay đã có rất nhiều người đến mắng vốn về những phá phách của Sầm Hảo Nguyệt nha.

Sầm Hảo Nguyệt lại như mọi hôm mang Sầm Bí Uy ra khóc lóc đầy thương tâm: “Nếu là cha ở đây nhất định sẽ không để người ta ủy khuất như vậy đâu. Trước khi rời đi cha nói không thể để người khác khi dễ mình, cho dù xảy ra mạng người cũng có cha gánh cho người ta.”

Lại là câu nói này, khoe miệng của Sầm Minh Kiệt rút một cái, vỗ bàn quát: “Đáng tiếc hắn không có ở đây.” Hừ ngay cả câu này cũng mang ra để nói, cũng may là không để Sầm Hảo Nguyệt theo Sầm Bí Uy nếu không còn không biết sẽ hư hỏng đến độ nào nữa.

“Nếu như hắn có ở đây nhất định sẽ dùng gia pháp...” Sầm Minh Kiệt nhấp xong một ngụm trà lại nói.

Đúng lúc nàng có một giọng nam khàn khàn nhưng lại cực to từ bên ngoài truyền vào khiến tất cả mọi người kinh ngạc không thôi: “Phụ thân đang bảo ai không có ở đây?”

Mọi người đồng loạt nhìn ra ngoài cửa chính, chỉ thấy một đôi nam nữ sóng vai bước vào trên mặt treo nụ cười hạnh phúc không gì che giấu được. Bên cạnh người bọn họ còn có một nam hài mười ba tuổi, gương mặt nhìn thoáng ra cùng Sầm Hảo Nguyệt có chút giống nhau chỉ là không giống y đúc như trước nữa rồi. Ba người đều là nhiễm một màu da nâu khỏe khoắn của sương gió ở phía tây không còn hồng nhuận như trước nữa.

Gương mặt già nua của Sầm Minh Kiệt có chút run lên: “Đã trở về rồi sao?” Cuối cùng cũng đoàn tụ rồi, hắn là biết biên cương ổn định hoàng thượng triệu hết bốn vị tướng quân hồi triều nhưng không biết khi nào trở về nên không có cùng Sầm Hảo Nguyệt nói qua chuyện này.

“Nguyệt nhi đây là làm sao? Không nhận ra chúng ta?” Phí Khả Doanh mỉm cười nhìn nữ nhi đang ngơ ngắc của mình. Nàng bước đến ôm lấy nữ nhi hôn vài cái lên mặt bày tỏ nhớ thương.

Sầm Hảo Lâm cao hứng cũng bước đến đưa tay véo gò má của tiểu tỷ tỷ rồi hôn lên má nàng một cái: “Nguyệt nhi, chúng ta trở về rồi.”

Sầm Hảo Nguyệt vốn là mất hồn mà đứng nhìn mỹ nương ôm lấy mình hôn mà người cứng đờ, lại nhìn tiểu đệ đệ này đã cao hơn mình hai đốt tay chu môi hôn mình, cả người đều như rơi vào hầm băng lạnh vậy. Nàng rùng mình một cái chạy sang ngồi bên cạnh ôm lấy soái gia gia khóc tu tu.

“Gia gia, bọn họ khi dễ người.”

Sầm Hảo Lâm cười hà hà bước đến xoa đầu tiểu tỷ tỷ của mình: “Nguyệt nhi vẫn như xưa vẫn thích khóc lóc nha, để ta hôn thêm một cái.” Tiểu tỷ tỷ giờ đây cao lớn không ít a, lại phi thường khả ái nha.

Sầm Hảo Nguyệt liều mạng lắc đầu đẩy hắn ra: “Ta là tỷ tỷ của ngươi có biết không, là tỷ tỷ.” Tên tiểu đệ đệ này lớn lên nhìn cũng giống soái cha a, chỉ là vì sao tính cách lưu manh thích khi dễ nàng vẫn không chịu bỏ a.

“Nhưng Nguyệt nhi là nữ hài hay khóc lại hay thấp hơn ta.” Sầm Hảo Lâm bậc ra dáng cười lưu manh mà ngày trước chưa bao giờ có khiến Sầm Hảo Nguyệt nghĩ tên trước mặt không phải tiểu đệ đệ ngày đó của mình.

Sầm Hảo Nguyệt liên tục trừng mắt nhìn tiểu đệ đệ của mình. Hắn nói rất đúng nha, nhưng nếu là hiện tại nàng bảo nàng võ công tốt hơn hắn nhưng khi tỉ thí lại là không có kinh công nhất định sẽ thua a. Nàng ủy khuất quá, ô ô, bọn họ mới trở về đã khi dễ nàng, ăn đậu hủ của nàng.

Sầm Bí Uy bị lãng quên liền ho khan vài tiếng thu hút sự chú ý của mọi người. Hắn bước đến bế Sầm Hảo Nguyệt lên cũng hôn lên gò má đầm nước mắt của nàng: “Nguyệt nhi không còn nhớ vi phụ nữa sao?”

“Không chơi cùng các người nữa, toàn là gạt người thôi, chớp mắt một cái chính là đi hết mười một năm.” Sầm Hảo Nguyệt giận hờn vu vơ lại trở về dáng vẻ của tiểu hài tử.

“Nhưng vi phụ hứa mua lễ vật về cho Nguyệt nhi là thật nha.” Sầm Bí Uy nói xong hướng bên ngoài hô to gọi người mang lễ vật vào.

Một cái hộp gấm bình thường vừa mở ra, một chiếc vòng cổ bằng bạc khảm đá hổ phách đập thẳng vào mắt người xem. Đôi mắt của Sầm Hảo Nguyệt mở to không biết chớp nữa. Tay nàng bất giác vươn ra định chạm vào thì bỗng một tiếng nắp hộp đóng lại khiến nàng thanh tỉnh hẳn ra, lúc này mới phát giác bản thân đang làm gì.

Trong khi Sầm Hảo Lâm cùng Phí Khả Doanh vây quanh Sầm Minh Kiệt chào hỏi thì phụ nữ Sầm Bí Uy lại ở một bên túm năm tụm bảy to nhỏ.

“Không gọi vi phụ?”

“Cha.” Sầm Hảo Nguyệt nhẹ giọng gọi nhưng mắt vẫn không rời hộp gấm.

“Vi phụ ở bên này, không phải bên kia.” Sầm Bí Uy có chút không hài lòng nói.

“Àn.” Sầm Hảo Nguyệt gật đầu như người máy.

“Những năm nay có ngoan không?” Sầm Bí Uy là hỏi như thế thôi chứ ở biên quan hắn nghe chuyện của nữ nhi mình không có ít đâu nha. Lại nói vừa tiến vào kinh thành liền nghe đến ngập lỗ tai rồi.

“Ng ngoan.” Sầm Hảo Nguyệt gật đầu vươn tay ôm lấy hộp gấm kéo vào trong lòng: “Nhưng là gia gia không ngoan nha.”

“Thật sao? Không ngoan thế nào?” Sầm Bí Uy bật cười ngạc nhiên hỏi. Đúng là vừa trở về liền có thật nhiều chuyện để nghe nha.

Sầm Hảo Nguyệt vẫn ở bên này ton hót, mắt không rời khỏi hộp gấm trong lòng vuốt ve: “Gia gia đạo này rất bá đạo, cứ muốn người ta thuận theo ý mình, cực kỳ khó hầu hạ.”

Sầm Minh Kiệt mãi lắng tai nghe đôi phụ nữ bên kia nói chuyện nhưng nghe không được tức giận quát: “Phụ nữ các người ở bên kia to nhỏ cái gì?” Là nói xấu hắn đi.

Đôi phụ nữ đồng loạt quay nhìn soái gia gia rồi lại nhìn nhau, Sầm Hảo Nguyệt rất nhanh mở miệng nói to: “Lần trước ở ngoài bắc thành có một hộ nông thôn nuôi con bò, con bò đó là sinh được một con con...”

“Không cần nói lớn như vậy.” Sầm Minh Kiệt lại quát.

“A.” Sầm Hảo Nguyệt gật đầu một cái liền lại nhìn soái cha như muốn nói ‘thấy chứ’.

Sầm Bí Uy gật gù như là muốn nói ‘thấy rồi’. Phụ thân của hắn quả thực đúng là bá đạo nha. Hỏi người ta to nhỏ cái gì, khi người ta nói lớn lại không cho.

Sầm Minh Kiệt then quá hóa giận liền cáo trạng: “Người xem chuyện tốt mà nữ nhi của người làm đi.” Lại còn dám trước đó bao che nữa.

Sầm Bí Uy ngượng ngùng ho khan hai tiếng đặt nữ nhi xuống rồi bước đến. Hắn vờ hỏi: “Không biết Nguyệt nhi đã làm chuyện gì khiến phụ thân tức giận như vậy?”

Sầm Minh Kiệt kể lại chuyện trấn động nhất kinh thành ra. Chính là dùng ngự lâm quân bức hôn năm đó, cũng may là giải thích thỏa đáng hoàng thượng mới không trách phạt a.

Sầm Bí Uy vờ biểu lộ vẻ thập phần ngạc nhiên: “Nguyệt nhi thực sự mang ngự lâm quân đi bức hôn?” Đây cũng là chuyện binh sĩ ở biên quan bàn tán nhiều nhất a. Có người còn nói nếu Sầm Hảo Nguyệt ở chiến trường giết giặc nhất định là bách chiến bách thắng. Bọn họ Sầm gia chính là hổ phụ sinh hổ tử, gan của nữ nhi hắn chính là to hơn trời rồi.

Sầm Hảo Nguyệt kéo tiểu đệ đệ ở bên cạnh sang làm điểm tựa gục đầu vào khóc lóc luôn miệng kêu oan: “Oan uổng, tuyệt đối là oan uổng, là kẻ nào đồn thổi linh tinh, để bản tiểu thư biết được nhất định mang kẻ đó nhốt hết rãnh.”

Sầm Hảo Lâm ôm lấy nàng vỗ vỗ vai an ủi: “Nguyệt nhi vì sao lại hành động như vậy, lần sao không được như thế nữa biết không?” Chuyện này hắn cũng có nghe nha, không ngờ mười một năm không gặp gan của tiểu tỷ tỷ ngày một to ra. Lại còn dám ở đây bảo người ta đồn linh tinh nữa chứ, có ai có lá gan đủ to dám thêu dệt chuyện này đây.

Sầm Minh Kiệt trợn to mắt nhìn tôn nữ của mình nói dối: “Người còn không chịu nhận? Chuyện hôm đó đã kinh động đến hoàng thượng luôn rồi.”

“Người ta là cầu hôn a, đến hoàng thượng cũng thấy đúng mà không trách phạt cơ mà.” Sầm Hảo Nguyệt vĩnh viễn môi cãi lại đầy đạo lý. Nàng là giúp hoàng thượng giải quyết rắc rối nha.

Phí Khả Doanh ngồi ở một bên theo dõi màn đối thoại mà không xen được vào câu nào. Nàng vốn là muốn dạy dỗ lại nữ nhi một phen nhưng hoàng thượng cũng thấy đúng nàng làm sao dám nói gì.

“Nếu hoàng thượng thấy đúng thì cũng không nên truy cứu nữa.” Sầm Bí Uy vội vội vàng vàng đem chuyện này ném sang một bên. Chuyện này hẳn cũng phải tìm cơ hội hỏi nữ nhi lại cho rõ ràng mới được.

Sầm Minh Kiệt lại mang câu nói kia của Sầm Hảo Nguyệt ra chất vấn Sầm Bí Uy. Sầm Bí Uy nghe xong không chút phủ định mà gật đầu xác nhận: “Nhi tử quả thực có nói như vậy, lúc đó là sợ Nguyệt nhi bị khi dễ a.”

Sầm Minh Kiệt trừng to mắt: “Người chịu đến hồng môn nữ của ta còn dám to tiếng thừa nhận sao? Sủng nàng đến vô pháp vô thiên!” Thật là tức chết mà.

Sầm Hảo Nguyệt bày bộ dạng ủy khuất nhìn soái cha hỏi: “Cha, người ta vô pháp vô thiên sao?”

“Không có, không có.” Sầm Bí Uy yêu chiều xoa đầu nữ nhi đáp.

Sầm Minh Kiệt thở hổn hển mắng: “Còn dám bảo không? Nàng dám làm những chuyện này là do có người ở phía sau chống lưng đấy.” Cũng may Sầm Hảo Nguyệt vẫn chưa giết người a.

Sầm Bí Uy chớp chớp mắt vạn lần không tin tưởng vào những thứ tai mình nghe được. Hắn ở biên quan tận mười một năm làm sao chịu hư nàng cơ chứ. Lại nói câu kia của hắn chính là để cho nàng có chỗ dựa tin thần thôi, nào ngờ nàng thực sự dám giúp hắn thanh lý đám thiếp thất, đại náo kinh thành còn kinh động long nhan đâu.

“Phụ thân a, hình như có gì đó không đúng ở đây a.”

“Còn dám bảo không đúng?” Sầm Minh Kiệt lại một trận lửa giận xung thiên mở miệng mắng người.

Sầm Hảo Nguyệt thấy không ổn liền viện cớ chuẩn xuất phủ. Sầm Hảo Lâm cũng chạy theo tiểu tỷ tỷ ra ngoài.

47. Chương 47: Vừa Gặp Động Thủ

Sầm Hảo Nguyệt đưa Sầm Hảo Lâm đến Nhất Phẩm Đường thưởng thức điểm tâm ngọt. Hắn ở biên quan lâu như vậy có lẽ là không được ăn những thứ ngon như nàng a.

Sau khi chọn một số món ăn, Sầm Hảo Nguyệt ba hoa về mấy món ngon ở đây. Sầm Hảo Lâm còn lại là chuyên tâm nghe tỷ tỷ thuyết trình.

“Vậy nghĩa là ở đây bán đồ ngọt rất ngon sao?”

“Àn, ta lúc nào nhàn rồi cũng liền đến đây ăn.” Sầm Hảo Nguyệt thẳng thắn gật đầu. Nàng lúc nào mà chẳng nhàn rồi cơ chứ, chỉ nói thế cho tiểu đệ đệ cảm thấy bản thân là người bận rộn thôi.

Sầm Hảo Lâm lại vươn tay véo má nàng nói: “Trách không được Nguyệt nhi lại mũm mĩm hơn trước thế này.” Hắn ở biên quan cũng không có được tốt thế này đâu.

Sầm Hảo Nguyệt thấy mình ngay thẳng liền bị tên tiểu đệ đệ khi dễ liền tu tu khóc to. Trùng hợp bên ngoài ba tên bằng hữu của nàng đi ngang nghe được liền lập tức đá cửa xông vào cứu mỹ nhân.

Sắt Duệ Kỳ nhanh chân lôi kéo tay của Sầm Hảo Nguyệt về bên mình hỏi: “A Nguyệt là bị tên này khi dễ sao?”

“Người là ai?” Ân Mặc Nguyên chỉ vào Sầm Hảo Lâm to giọng hỏi. Cổ Sùng Kính cảm thấy có chút quái quái nên vẫn không nói gì mà im lặng quan sát.

Sầm Hảo Lâm nhìn thấy màn kia cũng là tức giận, tiểu tỷ tỷ của hắn lý nào để nam nhân khác đụng chạm như vậy. Hắn không nói hai lời liền bước đến hướng Sắt Duệ Kỳ đánh tới.

Sắt Duệ Kỳ nhanh tay giao Sầm Hảo Nguyệt cho Cổ Sùng Kính rồi tiếp chiêu. Sầm Hảo Nguyệt vẫn còn chưa hiểu gì bị xoay tới xoay lui mắt choáng váng. Cổ Sùng Kính cùng Ân Mặc Nguyên kéo nàng đến một bên xem trận đấu.

Sầm Hảo Lâm nhìn thấy tiểu tỷ tỷ lại bị chuyển cho nam nhân khác lại chuyển phương hướng công kích hay về phía hai nam tử còn lại. Hai tên kia tay trái gà không chặt sợ tái mặt chỉ biết đứng im.

Sầm Hảo Lâm biết được hai người đó không biết võ công liền nhanh chóng thu hồi nắm đấm kéo Sầm Hảo Nguyệt về bên mình: “Nguyệt nhi không được đứng gần nam tử.”

Sắt Duệ Kỳ tức giận mắng, hai tay lúc này siết lại thành nắm đấm rồi: “Người không phải nam tử sao, A Nguyệt không được đứng gần chúng ta làm sao có thể đứng gần người!”

Ân Mặc Nguyên lúc này cũng có chút suy nghĩ rồi. Hắn nhìn Sầm Hảo Nguyệt lại nhìn Sầm Hảo Lâm có chút tương đồng nha.

Cổ Sùng Kính nghe được câu quen thuộc được lặp đi lặp lại nhiều lần trong miệng một tên tiểu tử có tuổi xấp xỉ Sầm Hảo Nguyệt, mắt lóe sáng hô to: “Người là Sầm Hảo Lâm!”

Hai tên kia trở mắt nhìn Sầm Hảo Lân như muốn nghe câu trả lời. Bọn họ biết được hoàng thượng triệu hết bốn tướng quân hồi kinh nhưng lúc đầu nghe Sầm Hảo Nguyệt khóc nên không kịp suy nghĩ gì nữa mà xông vào.

Sầm Hảo Lân nhú mày nhìn ba nam tử trước mặt, hần lạnh giọng nói: “Phải thì sao, không phải thì thế nào?”

Sầm Hảo Nguyệt không rảnh rồi cùng bọn họ chơi đùa nên hất tay tiểu đệ đệ ra ngồi xuống bàn chờ điểm tâm mang lên. Nàng vốn muốn xem thử võ công của Sầm Hảo Lân a, không ngờ bị tên Cổ Sùng Kính là hồng mãt rồi.

Ân Mặc Nguyên cười ha hả bước đến vỗ vai hắn: “Người không nhớ ta sao, chúng ta ngồi cạnh nhau a.”

Cổ Sùng Kính thông thả bước đến ngồi đối diện Sầm Hảo Nguyệt: “Đồng học hảo, lần đầu tiên chúng ta gặp nhau ở đệ nhất lâu có nhớ không, người gọi ta là Cổ đồng học.” Lúc đó nhìn hần thân thiện lắm không có hung hăng như hiện tại đâu.

Sắt Duệ Kỳ ho khan hai tiếng chữa ngượng lướt qua Sầm Hảo Lân ngồi bên cạnh Sầm Hảo Nguyệt: “Bổn vương thật không ngờ người rời đi mười một năm giờ lại hung dữ như vậy.” Lúc trước chỉ có mỗi Sầm Hảo Nguyệt mới dám dùng loại thái độ này thôi.

Sầm Hảo Lân bị dọa cho kinh hách, hần nhìn Ân Mặc Nguyên trước mặt rồi lại đảo mắt nhìn Cổ Sùng Kính và Sắt Duệ Kỳ. Hắn đi mười một năm bọn họ đã thân thiết như vậy rồi sao? Hắn vội bước đến bên cạnh Sầm Hảo Nguyệt nói:

“Nguyệt nhi ngồi xích qua bên này, không được cùng nam nhân khác thân cận như vậy.” Vậy lúc hần không có ở đây đám nam nhân này có cùng tiểu tỷ tỷ quá thân cận không?

Cổ Sùng Kính tức giận vỗ bàn quát: “Chúng ta mới là người bị nàng phi lễ nha, cả thân thể của chúng ta nàng cũng đã nhìn qua hai lần rồi đấy.”

“Chúng ta mới là thiệt thòi nhất a.” Ân Mặc Nguyên bước đến ngồi bên cạnh Sầm Hảo Lân thở dài.

Sắt Duệ Kỳ cũng đen mặt lại nói: “A Nguyệt cũng nên nói chút gì đó thay chúng ta thanh minh đi.” Sầm Hảo Lân xem bọn hần như bệnh dịch cần cách ly vậy, thật khiến hần khó chịu.

Sầm Hảo Nguyệt thấy tiểu nhị mang điểm tâm lên rồi đóng cửa lui xuống. Nàng vui vẻ bắt đầu ăn điểm tâm liền bị Sầm Hảo Lân chặn lại. Hắn vẫn kiên quyết nói: “Nguyệt nhi mau nhích ghế sang đây.”

Nếu bên kia là Sắt Duệ Kỳ vậy thì chính là vương gia, hần không thể bảo vương gia nhích ghế cũng không thể bảo vương gia đổi chỗ được. Mà tiểu tỷ tỷ nhất định không cùng hần đổi chỗ đâu.

Sầm Hảo Nguyệt tức giận quát: “Người làm ca ca của ta luôn đi, chuyện gì cũng muốn quản.” Hừ về đến liền khiến nàng ôm một bụng khí, thật tức chết mà.

Sầm Hảo Lâm cao hứng vỗ tay nói: “Vậy chúng ta đổi cho nhau nhé.”

“Vọng tưởng.” Sầm Hảo Nguyệt hét vào mặt hắn. Âm lượng to đến mức ba tên cùng bàn cũng phải giật lên một cái.

Sầm Hảo Lâm cười hề hề cầu hòa: “Nguyệt nhi đừng giận, ta hôn một cái nhé.” Hắn vẫn còn nghĩ tiểu tỷ tỷ là như lúc trước mặc hắn hôn.

Vừa thấy hắn muốn chu môi hôn Sát Duệ Kỳ bên cạnh nhanh tay kéo Sầm Hảo Nguyệt lại, hai tên còn lại đồng thanh hô lên: “Không được hôn?”

Sầm Hảo Lâm ngừng động tác lại, quay sang bọn họ ngây thơ hỏi: “Vì sao?” Tay hắn cũng không quên kéo tiểu tỷ tỷ từ bên Sát Duệ Kỳ trở về bên mình.

“Bởi vì nam nữ khác biệt nên không được hôn.” Ân Mặc Nguyên dùng từ ngữ cô động nhất để giải thích cho hắn hiểu. Hắn đây là ở biên cương toàn gặp nam nhân nên có nhiều chuyện không hiểu hết sao?

“Ta thấy cha hôn nương, nương nói không thể hôn những nữ nhân khác, cha nói người trong nhà có thể hôn.” Đây là đạo lý hắn được dạy từ lúc rời kinh, lúc đó hắn chỉ ba tuổi nên đôi phu thê kia giải thích qua loa. Nhưng cũng không ai có thể ngờ được là hắn lại nhớ kỹ như vậy a.

Hắn lại tiếp tục nói: “Cha hôn nương, lại có thể hôn Nguyệt nhi, ta đương nhiên có thể hôn Nguyệt nhi.” Hắn còn biết được trên đời này ngoại trừ tiểu tỷ tỷ thì những nữ nhân khác đều không thể hôn.

Bốn người trên bàn nhìn Sầm Hảo Lâm như sinh vật lạ rồi đồng loạt ôm trán thở dài. Sầm Hảo Nguyệt đẩy hắn ra hô to: “Các người đủ rồi nha, qua bên kia ngồi hết cho ta.” Nàng không ngồi cùng tên nào hết, như vậy là tốt nhất.

Sát Duệ Kỳ cùng Sầm Hảo Lâm nhìn nhau rất lâu bày ra tư thế người không lui trước thì ta không lui. Nhưng cuối cùng hắn đầu hàng bởi vì hắn là bằng hữu không huyết thống với Sầm Hảo Nguyệt.

Thấy được Sát Duệ Kỳ dờn ghế Sầm Hảo Lâm cùng bắt đầu dờn ghế: “Dùng bữa thôi.” Hắn bắt đầu gấp điểm tâm ngọt lên ăn ngon lành.

Ba người im lặng nhìn hai tỷ đệ Sầm gia bào đồ ăn. Thực sự không cần điều tra cũng biết là có cùng huyết thống nha.

Sầm Hảo Lâm cảm nhận được có sáu con mắt lom lom nhìn mình liền hỏi: “Các người vì sao không ăn?”

Nhìn hấn ăn làm sao mà no.

“Ăn thôi.” Sát Duệ Kỳ lập tức cũng cầm muống lên bắt đầu ăn chè. Cổ Sùng Kính cùng Ân Mặc Nguyên cũng bắt đầu dùng điểm tâm ngọt.

Trên bàn ăn bọn họ thay phiên nhau hỏi Sầm Hảo Lân ở biên cương trải qua như thế nào. Hóa ra ở ngoài đó cũng có thành trì, chỉ là không được phồn hoa, không có ăn uống quá cao lương mỹ thực. Hấn ở đó ngoài trừ Phí Khả Doanh dạy chữ còn phải theo Sầm Bí Uy đi luyện binh nữa, cực kỳ khổ cực.

Sầm Hảo Nguyệt mắt đỏ hoe nhìn tiểu đệ đệ của mình. Không ngờ hấn cực khổ hết mười một năm như vậy, chẳng trách nào đen đi rất nhiều. Nhưng điều này lại khiến hấn trở nên khỏe mạnh hơn, thân hình so với ba tên bằng hữu này cũng là tốt hơn nha.

Sầm Hảo Lân thấy được tiểu tỷ tỷ lại sắp khóc hấn đứng dậy bước đến ôm lấy nàng: “Nguyệt nhi lúc nào cũng thích khóc như vậy, lúc ta không có ở đây thì phải làm sao đây!”

Sầm Hảo Nguyệt cũng vươn tay ôm lấy hấn: “Người khổ cực rồi.” Tay nàng vỗ vỗ lấy lưng hấn. Không có hấn không có người khi dễ nàng đương nhiên nàng ít khóc hơn rồi.

Hấn cười hề hề nói: “Cũng may Nguyệt nhi không đến đó a, ngoài đó toàn cát kang hiểm nước lại bắn không đủ nước cho người tắm đâu.” Lúc đầu hấn luôn cảm thấy không biết vì sao lại không để nàng cùng đến đó. Nhưng khi đến nơi liền cảm thấy đây là quyết định chính xác a.

Ba tên kia nhìn hai người ôm ấp nhau mặt cũng đỏ bừng. Nghĩ tới nghĩ lui dù sao hai người cũng là thai song bào quần quýt nhau cũng là chuyện bình thường, là bọn họ nghĩ lung tung rồi. Thế là cả ba cực lực loại bỏ ý tưởng lung tung ra khỏi đầu mình.

48. Chương 48: Khóc Nháo Kỳ Được

Dùng xong bữa Sầm Hảo Nguyệt đưa Sầm Hảo Lân ra phổ đạo giới thiệu với hấn những thứ nàng biết. Sầm Hảo Lân cực kỳ ngưỡng mộ tiểu tỷ tỷ, trong mắt hấn nàng chính là vạn sự thông.

Mọi người trên phố nhìn thấy hoàn khổ nữ nắm tay nam nhân lạ mắt liền đồn thổi linh tinh. Hôm nay vừa trùng hợp bốn tướng quân nhập thành cùng một lúc bá tánh chia ra ở bốn cửa thành mà đón nên dù Sầm Hảo Lân cười ngựa trở về cũng sẽ có người không biết mặt hấn.

Sau khi chơi mệt liền hồi phủ nghỉ ngơi, về đến phủ Sầm Hảo Nguyệt như là bị sét đánh vậy, nhận được tin khùng bố. Hóa ra trong mười một năm nay soái cha mỹ nương đã sinh thêm hai nam hài a.

Lúc này không thấy là vì nàng bận khóc bận nháo bận chuẩn mà hai hài tử kia lại còn đang ngủ. Vì sao

không ai nói cùng nàng, vì sao không ai đề cập đến, vì sao rõ ràng nàng là người quan trọng nhất trong Sầm gia lại là người biết sau cùng?

Vừa thấy Sầm Hảo Lân một nam hài năm tuổi, một nam hài mười tuổi phấn khích chạy ra: “Nhị ca đi đâu vì sao giờ này mới về?” Đi chơi cũng không mang bọn hắc đi, nhị ca thật xấu nha.

Sầm Hảo Nguyệt cúi đầu bước vào bên trong, tay đỡ lấy cái trán nhiễm đầy vạch đen của mình, chắc nàng bệnh rồi. Đột nhiên từ trên trời rơi xuống hai tên tiểu tử có tính cách y hệt Sầm Hảo Lân lúc nhỏ a, thật đau đầu. Có lẽ đối với Sầm Hảo Lân đây là chuyện tốt nha, hắc luôn thích làm ca ca cơ mà.

Sầm Hảo Lân chỉ vào Sầm Hảo Nguyệt nói: “Đó là đại tỷ a, các người mau gọi đại tỷ đi.”

Sầm Chi Dĩ mười tuổi chấp tay sau lưng nhíu mày bước đằng sau Sầm Hảo Nguyệt cao giọng hỏi: “Đây là đại tỷ hoàn khổ của kinh thành sao?” Ở kinh thành đồn đại không ít về đại tỷ này, những thương gia đến biên cương cũng kể không ít chuyện về nàng khiến hắc rất tò mò a.

Sầm Hỉ Mộc vỗ tay vui mừng nhảy cẫng lên chạy theo Sầm Hảo Nguyệt: “Đại tỷ có phải rất hay khóc không? Nhị ca bảo mỗi lần đại tỷ khóc đều rất lợi hại mọi người đều đỡ rất mệt nhọc.”

Sầm Hảo Nguyệt dừng cước bộ mắt trừng to đầy dữ tợn nhìn về phía Sầm Hảo Lân gầm lên: “Sầm Hảo Lân, ngươi cư nhiên nói xấu ta.” Thật uống công bao lâu nay nàng nhớ hắc, này giờ thương xót hắc, bỏ công đưa hắc đi chơi.

“Vì bọn họ cứ hỏi về ngươi, ta cũng không có cách nào khác.” Sầm Hảo Lân nhún vai bước đến cạnh tiểu tỷ: “Vả lại ta nói đều là sự thật a.”

Sầm Hảo Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt như muốn ăn tươi nuốt sống Sầm Hảo Lân vậy. Hắc còn dám bảo bản thân nói sự thật nữa, nếu không phải bọn hắc khi dễ nàng thì nàng làm sao khóc chứ.

Sầm Bí Uy từ trong tiền sảnh nghe được âm ĩ bên ngoài bước ra. Đập vào mắt hắc chính là bốn hài tử mỗi người một biểu tình, soi mói, cao hứng, điềm tĩnh, nộ khí. Hắc bật cười bé Sầm Hảo Nguyệt lên nói: “Đây là đại tỷ của các người a...”

Lời còn chưa hết bên này đã nghe nữ nhi tu tu khóc rống lên. Sầm Minh Kiệt nghe được tiếng khóc liền thả nhanh cước bộ bước ra.

“Mười một năm qua sóng yên biển lặng, ngươi vừa về liền chọc tôn nữ của ta khóc như vậy.” Vừa mắng tay vừa đoạt lại tôn nữ trong tay hài tử.

Sầm Bí Uy ngơ ngác hắc cũng không hiểu vì sao Sầm Hảo Nguyệt khóc cơ mà đột nhiên lại mắng hắc. Còn chưa kịp mở miệng thanh minh liền tiếp tục nghe bản thân bị phán cho hình phạt ‘cầm tức’. Ngoại trừ ngoan ngoãn chấp hành hắc thực sự không biết làm gì hơn.

Sầm Hảo Lân nhìn hai tiểu đệ đệ như muốn nói ‘đó thấy chưa ta nói đâu có sai’. Hai tiểu hài tử lập tức gật đầu đúng là đại tỷ thật lợi hại a, một câu cũng chưa từng nói soái cha đáng kính đã bị phạt rồi, trong lòng thề ‘sau này tuyệt không chọc đại tỷ khóc’.

Sầm Hảo Nguyệt được bế vào bên trong đặt xuống ghế thì mọi người bắt đầu bàn về chủ đề cung yến. Hóa ra năm nay cung yến tổ chức cực kỳ linh đình tổ chức tròn một ngày mừng bốn vị phó tướng trở về kết hợp với Thanh Đằng yến nha. Nàng nghe cung yến liền không có hứng thú chỉ ngồi một bên nể hạt dưa.

Sầm Hỉ Mộc cùng Sầm Chi Dĩ ở bên cạnh luôn miệng hỏi nàng: ‘đại tỷ thực sự là hoàn khổ sao?’, ‘đại tỷ thực sự đi bức hôn’, ‘đại tỷ đánh người?’, ‘đại tỷ gạt vương gia’,...Sầm Hảo Lân cùng Sầm Hảo Nguyệt chỉ chung thủy ngồi nghe không hề trả lời từ nào.

Đột nhiên nói đến chuyện lần này ba vị tướng quân đều mang về một món bảo vật dâng lên hoàng thượng. Sầm Hảo Nguyệt kích động đòi đi cho bằng được.

Mặt của Sầm Minh Kiệt đen lại, trầm giọng hỏi: “Năm đó là phá chưa đủ lớn sao, hoàng thượng đã không cho người tham gia nữa rồi.” Đành rằng không hiểu lý do nhưng hắn thấy cách này cực kỳ tốt nha, ít nhất đám hoàng thất đã bỏ qua tôn nữ của hắn.

Phí Khả Doanh không biết liền mở miệng hỏi. Hóa ra Sầm Hảo Nguyệt vì không muốn tham gia yến tiệc nên đã phá đến trời long đất lở, hoàng thượng đã liệt vào sổ đen làm sao có thể tham gia a.

Ba tên tiểu đệ đệ nghe được trong lòng rất là ngưỡng mộ, ánh mắt đều là long lanh nhìn nàng. Bọn hắn đều hận vì sao bọn hắn không được cùng tiểu tỷ tỷ tham gia chuyện này.

“Năm đó người ta chỉ là nhất thời cao hứng, nhưng năm này sẽ không như thế nữa đâu.” Sầm Hảo Nguyệt giờ tay lên trời cực kỳ nghiêm túc lập lời thề son sắt: “Người ta thề.”

Ria mép của Sầm Minh Kiệt khe động: “Còn có người dám tin tưởng sao?” Chẳng phải mỗi lần gây chuyện xong đều phát thệ sao, thề xong qua một giấc ngủ tất cả đều xem như chưa từng xảy ra vẫn là tái phạm.

Sầm Bí Uy nhìn nữ nhi cùng phụ thân của mình ở bên đôi co giằng qua giằng lại cũng nhin không được phì cười. Chuyện của nữ nhi này hắn cũng nghe không ít a, nhưng là cũng đoán được lý do phụ thân dung túng nàng làm bậy liền cũng không đề cập đến nữa.

“Nguyệt nhi a, bất quá là lần sau vì phụ đưa người đi dạo có được không, cung yến không có vui đâu.”

Sầm Hảo Nguyệt đương nhiên biết là không vui lại thêm chuyện sợ Sầm gia bị dòm ngó, hôn sự của bản thân bị can thiệp nên mới phá lớn như vậy. Nhưng là lần này khác nha.

Phí Khả Doanh thấy được thái bộ khóc nháo bất hợp tác của Sầm Hảo Nguyệt liền nhìn sang ba nhi tử nói: “Sau này không được học theo đại tỷ làm bậy có biết không?”

Ba tên tiểu đệ đệ đồng loạt ngoan ngoãn gật đầu. Kỳ thực, bọn hắn thấy đại tỷ cũng không có làm gì bậy đâu. Chỉ là không muốn mỹ nương không vui lại không muốn cản trở đại tỷ nháo lên gật đầu cho có lệ thôi.

Sầm Hảo Nguyệt nháo tròn một ngày hôm đó đều không có tác dụng. Nàng trở về Trúc viên kéo Lưu cố vấn vào phòng đóng cửa cài then cẩn thận hỏi chuyện.

“Người nói xem, vì sao bốn tiểu thư đã khóc đến thương tâm như vậy mà ai cũng không chút động lòng? Tim bọn họ đến cùng làm từ gì?” Đương nhiên là trừ ba tên tiểu đệ đệ ra, bởi bọn hắn có nói giúp nàng a.

Trán của Lưu cố vấn chảy xuống vài vạch đen: “Tiểu thư a, người hà tất làm như vậy, chẳng phải lúc trước đều không muốn tham gia sao?” Không phải là không ai động lòng mà là không ai dám nhìn nàng sợ bị lung lay ý định a.

“Lúc trước khác, hiện tại khác.” Sầm Hảo Nguyệt đứng lên xua xua tay: “Bốn tiểu thư không cần biết, người mau nghĩ cách đi, bằng bất cứ mọi giá bốn tiểu thư muốn tham gia yến hội lần này.”

Lưu cố vấn bất đắc dĩ nhíu mày suy nghĩ. Quả thực không còn cách nào khác a. Sầm Hảo Nguyệt chính là người đầu tiên bị hoàng thượng cấm không được phép tham gia bất kỳ cung yến nào cơ mà.

49. Chương 49: Nhanh Hơn Lật Sách

Sáng mai, Sầm Hảo Nguyệt vẫn còn ngủ thì nghe được bên cạnh có giọng nói quen thuộc truyền vào tai: “Nguyệt nhi, sáng rồi mau thức dậy thôi.”

Sầm Hảo Lâm không biết từ lúc nào đã chạy vào phòng nàng như mười một năm trước. Hắn nằm sấp trên giường nàng cúi người hôn lên mặt nàng một cái.

Ngoại trừ hắn còn có Sầm Chi Dĩ, Sầm Hỉ Mộc nữa. Bọn hắn cũng là học Sầm Hảo Lâm hôn lên mặt của đại tỷ. Bởi vì đây là cách đánh thức đại tỷ mà nhị ca đã kể với bọn hắn.

“Đại tỷ mau dậy thôi.”

“Chúng ta nghĩ cách cùng đưa đại tỷ cùng tham gia yến hội.”

Sầm Hảo Nguyệt ngồi dậy hất chăn hét to: “Ai cho đám các người vào đây, mau lăn ra ngoài cho bốn tiểu thư.” Còn đám đồng loạt ăn đậu hủ của nàng nữa chứ, đám nhãi này quả thực quá gan dạ rồi.

Ba tên cười hì hì chạy ra ngoài cho Sầm Hảo Nguyệt thay y phục. Nàng bước ra tiền sảnh, thấy được mọi

người chuẩn bị tiến cung liền ôm lấy soái gia gia làm nũng: “Gia gia, người ta cũng muốn đi.”

“Không được.” Là hoàng thượng cấm a, hần làm sao có thể để nàng tùy tiện tiến cung được. Lại nói mấy năm qua không có dự yến cũng không thấy nàng nháo như vậy a, hiện tại vì lý do gì lại thay đổi chủ ý?

Sầm Hảo Nguyệt giận hờn nói: “Người ta chán ghét gia gia.” Chân vừa nhấc định bước ra bên ngoài thì bị soái gia gia giữ lại hai đầu vai xoay nàng trở về, còn không quên kèm theo lời cảnh cáo: “Cho dù chán ghét cũng phải ở trong phủ cho đến khi Thanh Đằng yến kết thúc.”

Hần làm sao không hiểu tôn nữ của mình đây. Nàng là cố ý giận hờn để đi tìm cứu tinh hoặc tìm cơ hội trà trộn cùng tham gia đây mà.

Sầm Hảo Nguyệt dẫm chân quay trở lại, nàng vốn định đi cầu cứu Sát Duệ Kỳ a, không thì tìm Cổ Sùng Kính hay Ân Mặc Nguyên cũng được. Giờ thì vui rồi, cấm túc nghĩa là nơi nào cũng không được đi a.

Tiếp đến Sầm Minh Kiệt phân phó hơn năm mươi hạ nhân trong phủ đặc biệt trong ngày hôm nay phải ‘hầu hạ’ Sầm Hảo Nguyệt chu đáo. Nếu như nàng có ‘lỡ’ biến mất liền ‘ban thưởng’ hình phạt cao cấp cho bọn họ.

Sầm Hảo Nguyệt lập tức cười cầu hòa: “Gia gia là không tin tưởng năng lực của hộ vệ do chính tay mình chọn sao?” Nhiều người như vậy nàng làm sao mà chuẩn đây.

“Không phải không tin tưởng bọn hần mà là quá hiểu tôn nữ của mình.” Sầm Minh Kiệt gắng từng chữ mắt nhìn thẳng tôn nữ không rời. Điều này khiến Sầm Bí Uy cùng Phí Khả Doanh che miệng cười

“Người ta làm gì có năng lực kinh thiên động địa đó chứ, gia gia là nghĩ nhiều rồi.” Sầm Hảo Nguyệt thở dài, nàng biết năm nay chính ở nhà rồi.

Ba tên đệ đệ cùng nhau cầu xin cũng không được lợi ích gì. Sầm Bí Uy bước đến hiếu kỳ hỏi: “Nguyệt nhi vì sao muốn tiến cung?”

“Người ta là muốn xem bảo vật.” Sầm Hảo Nguyệt chu môi đáp ra lời từ đáy lòng. Ngoại trừ cái bảo vật đó thì cung yến đối với nàng không có gì hấp dẫn cả. À còn có thức ăn ngon nha, chỉ là điều đó cũng không có quan trọng lắm.

Mọi người đồng loạt choáng váng, chỉ vì muốn xem bảo vật mà nháo từ hôm qua đến giờ. Khóe môi của Sầm Minh Kiệt liên tục co rút, yến hội to như vậy, nhiều trò như vậy nàng cứ nhiên mở miệng bảo chỉ muốn xem bảo vật thôi. Đây khác nào là ngoại trừ bảo vật liên thứ gì cũng không cho vào mắt đâu.

Sầm Bí Uy có chút ghen lời một hồi lại nói: “Cung yến lần này đúng là có bảo vật, nhưng vì sợ Hắc Bạch Vũ cướp mất nên phòng bị rất nghiêm ngặt, Nguyệt nhi phải bảo chứng với vi phụ khi tham gia không được quấy phá vi phụ sẽ mang người đi cùng.” Hần không nhẫn tâm vứt bỏ nữ nhi một mình trong phủ nha.

Sầm Hảo Nguyệt như được thả thông tư tưởng, nàng không muốn cùng tên đáng ghét kia phát sinh ra chuyện gì nữa đâu, vẫn là an phận thủ thường thôi.

Thấy tôn nữ có biểu cảm ngắc ngờ Sầm Minh Kiệt liền hòa hoãn hỏi: “Thế nào? Còn muốn đi?”

“Ha ha, gia gia đang gì đó, đi đâu cơ?” Sầm Hảo Nguyệt lập tức xoay chuyển một trăm tám mươi độ không nhìn nhận vấn đề.

Sầm Hảo Lâm có chút không hiểu hỏi: “Nguyệt nhi không phải muốn cùng chúng ta tham gia cung yến sao?” Sao tự dừng lại đổi ý?

Ta không đi nữa.

“Đại tỷ không muốn xem bảo vật nữa sao?” Sầm Chi Dĩ ngây thơ hỏi, đó là bảo vật nha.

Bảo vật bằng với tên rắc rối Hắc Bạch Vũ, ta thà rằng không xem.

“Đại tỷ không tiến cung cùng chúng ta làm sao được, chúng ta phải phá cung yến cơ mà.” Sầm Hỉ Mộc nghĩ gì nói đó, hắc nghĩ lần này chính là được phá a.

Phí Khả Doanh lập tức đưa tay che miệng hắc lại trách: “Mộc nhi không được ăn nói linh tinh.”

Sầm Bí Uy ngắc ngờ, đôi mắt mở thật to lom lom nhìn nữ nhi nhà mình lấp bắp nói không thành lời: “Nguyệt...Nguyệt nhi, không phải là...” Lý nào chuyển biến nhanh như vậy a.

Sầm Hảo Nguyệt vờ giận dỗi cao giọng hô: “Ăn nói linh tinh, bốn tiểu thư lúc nào nói muốn tham gia cung yến, từ nhiều năm trước bốn tiểu thư vẫn tâm tâm niệm niệm không muốn tham gia.”

“Như vậy thì tốt, chúng đi thôi.” Sầm Minh Kiệt thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Ngay khi mọi người xoay người bước ra ngoài, ba tiểu đệ đệ nuôi tiếc quay đầu nhìn tiểu tỷ tỷ thì, Sát Duệ Kỳ đến. Mọi người hành qua lễ với nhau rồi Sát Duệ Kỳ vui vẻ thông báo: “Phụ hoàng bảo ta tới truyền khẩu dụ A Nguyệt cũng phải tham gia cung yến.”

Sầm Hảo Nguyệt đang ngồi rất không ý tứ cấn trái táo nghe xong liền ho một trận kịch liệt như ma bệnh Sát Vưu Thần. Lý nào lại như vậy, là năm đó nàng phá chưa đủ lớn sao?

Ba tên tiểu đệ đệ đều vỗ tay hô quá tốt, cuối cùng cũng được cùng tham gia rồi. Cung yến lần này nhất định rất nào nhiệt nha.

“Oan gia, người nói hươu nói vượn gì đó, giả truyền khẩu dụ là tử tội có biết không?”

“Không có giả truyền khẩu dụ ta là nói thật a.” Sát Duệ Kỳ cười híp mắt giải thích. Hắn phải thuyết phục lâu lắm phụ hoàng mới đồng ý nha. Hắn phải lấy lý do bốn tướng quân cùng lập đại công trở về nếu để nàng ở lại phủ rất không tốt cứ như là đối đãi không công bằng với Sầm gia vậy.

Sầm Hảo Nguyệt thấy mọi người nhìn mình lập tức ngồi ngay ngắn xua xua tay: “Không đi, bổn tiểu thư cao giá lắm người mời không nổi đâu.”

Sầm Bí Uy ôm trán thở dài, vì sao khẩu dụ không đến sớm một chút a. Hiện tại lại phải một phen dụ dỗ nữa rồi. Hắn bày thái độ hòa nhã nói: “Nguyệt nhi lúc này không phải muốn đi sao, giờ liền cùng đi thôi.”

“Ai bảo thế, người ta khi nào bảo muốn đi.” Sầm Hảo Nguyệt lắc đầu phủ nhận tất cả mọi thứ bản thân làm từ hôm qua đến giờ.

Phí Khả Doanh lúc này mới lên tiếng nói: “Nháo từ hôm qua đến giờ chẳng phải là hiện tại đạt được mục đích rồi sao, sao lại phủ nhận rồi.”

“Chẳng phải muốn xem bảo vật sao, nhanh nhanh cùng tiến cung thôi.” Sầm Minh Kiệt cũng là có đỡ khóc đỡ cười rồi. Khó khăn lắm nàng mới từ bỏ ý định tiến cung giờ lại phải thuyết phục lần nữa.

Sầm Hảo Nguyệt bĩu môi âm ức nói: “Đến đó a, ăn thì bị bảo chết đói, không ăn thì đói chết.” Đương nhiên đây là nàng bịa ra thôi, cho dù nàng ăn sạch mọi thứ người ta chỉ dám ở sau lưng nói nàng, mà nàng có bao giờ để tâm mấy lời đó đâu chứ.

Sát Duệ Kỳ cười khổ nhưng hắn tuyệt không để nàng ở lại trong phủ đâu: “Ai dám nói thế bổn vương thay người dạy bảo kẻ đó.”

Thấy Sầm Hảo Nguyệt vẫn là không hợp tác, Sầm Minh Kiệt uy nghiêm hạ lệnh: “Bắt tiểu thư lại trời mang lên xe cùng nhau tiến cung.”

Sát Duệ Kỳ vội khuyên ngăn, hắn nhỏ giọng bên tai của nàng thương lượng: “Ta biết người không muốn tham gia, nhưng là lần này xem như là vì ta đi có được hay không? Nếu người đồng ý giúp, ta nhất định sẽ làm theo một chuyện người yêu cầu.”

Buôn bán có lời như vậy Sầm Hảo Nguyệt đương nhiên là đáp ứng. Nàng cao hứng nói: “Để ta trở về viện hoán...”

Lời còn chưa rời hết cả đám người trầm miệng một lời hô to: “Không cần!” Nếu là để nàng vào trong một phen trang điểm nhất định là trẻ mất a.

Sắt Duệ Kỳ vội vàng nói: “Trong có tất cả mọi thứ chuẩn bị đầy đủ rồi, chúng ta mau đi thôi.”

Nàng vui vẻ leo lên xe ngựa tiến cung trong con mắt ngạc nhiên của tất cả mọi người. Nữ nhân chính là mau thay đổi a, còn nhanh hơn cả lật sách nữa.

50. Chương 50: Tự Làm Tự Chịu

Xe ngựa đến hoàng cung, Sầm Hảo Nguyệt không cùng đám người Sầm gia vào trong mà là phải theo Sắt Duệ Kỳ đi thương lượng âm mưu phá hoại Thanh Đằng yến hôm nay. Đương nhiên chuyện này được tiến hành bí mật không một ai biết a.

Chỉ là Sắt Duệ Kỳ đột nhiên bị Tiêu hiền phi gọi đi, hẩn dẫn dò Sầm Hảo Nguyệt đứng ở ngự hoa viên đợi hẩn. Nàng gật đầu liền đứng ở một bên ngắm hoa thôi, trong lòng liên tục đoán đó sẽ là loại bảo vật gì.

Ngay thời gian nàng nghĩ đến xuất thần thì phía sau có âm thanh bén nhọn tiếng vào trong tai khiến nàng phải hồi thần nhìn lại.

“Ta còn nghĩ là ai, nguyên là chính là hoàn khổ nữ Sầm gia a.”

“Hừ! Chẳng phải thứ gì tốt cả, chỉ biết mang danh tiếng của Sầm quốc công cùng Sầm tướng quân ra để làm vậy.”

Đôi mày liễu của Sầm Hảo Nguyệt cực lực vận thành một đoàn. Hai nữ nhân này biết nàng là chuyện bình thường vì nàng ở đây nổi tiếng như sao hạng A rồi, nhưng nàng không biết các nàng nha. Lại nói, nàng chưa từng đắc tội qua các nàng vì sao các nàng sẽ nói những lời khó nghe với nàng như vậy.

Nữ nhân ăn vận xa hoa bắt mắt, tóc búi cực kỳ phức tạp vàng hoa hộc màu sắc linh tinh cắm ở trên, chỉ vào Sầm Hảo Nguyệt khẩu khí cực to mắng: “To gan nhìn thấy bốn công chúa vì sao không hành lễ?”

“Các ngươi là ai bốn tiểu thư còn không biết làm sao hành lễ a?” Sầm Hảo Nguyệt cực bình tĩnh buông ra một câu nói khiến hai người đối diện đen mặt lại.

Nữ nhân tự xưng là công chúa kia đột nhiên lại thu hồi thái độ hung hăng lúc nãy nhếch mép châm biếm: “Cũng đúng thôi, ngươi đã bao lâu rồi bị phụ hoàng cấm tiến cung không biết cũng phải thôi.”

Nữ nhân cạnh vênh vác nói: “Đây là Tĩnh Thư công chúa ngươi còn không mau hành lễ.”

Sắt Tĩnh Thư là do Vạn quý phi sở sinh, là bào muội của Sắt Ngạo Lang, năm nay mười bốn tuổi. Tuy cũng đã từng học cùng trong Thư Lạc các Sầm Hảo Nguyệt chơi cùng một đám nam nhân nên thông tin về

nữ nhân này hầu như không biết gì cả a.

“Thế còn người là ai, nếu có hành lễ thì cũng không có hành lễ với người, người ở đây đặc ý cái gì?” Sầm Hảo Nguyệt nhếch môi phản vấn, nàng hiện chính là ngênh ngang mà đứng không hề có ý tứ muốn hành lễ nha.

“Ta là thiên kim của Thôi thừa tướng Thôi Lạc Tranh.” Thôi Lạc Tranh cực kỳ tự tin nói ra thân phận của mình, trong mắt nhìn Sầm Hảo Nguyệt đầy tức giận cùng oán hận.

Lúc này Sầm Hảo Nguyệt mới bừng tỉnh a, có lẽ là do vì chuyện của Thôi Cẩm Hòa mà đến gây sự với nàng đây mà. Tiến cung thứ vũ khí gì cũng không có bên mình nha.

“Thế nào? Nghe được đại danh của chúng ta liền sợ rồi sao?” Sát Tĩnh Thư đầy khinh bỉ nói: “Dù là sợ vẫn phải hành lễ nha.”

Sầm Hảo Nguyệt bày vẻ mặt ngây thơ nhún vai ung dung nói: “Hành cái gì lễ nha, ta cái gì cũng quên hết rồi.” Nàng rời khỏi Họa Liễm cung cũng đã lâu lại cũng không tiến cung dự yến nhiều, ở Luyện Quân khu thì không có hành lễ nên nói như thế ai cũng sẽ tin thôi.

Sát Tĩnh Thư vẫn còn chưa hiểu mà đặc ý chỉ đại một cung nữ nói: “Người làm thử cho hoàn khổ nữ xem.” Đúng là hoàn khổ, ngay cả hành lễ mà cũng không biết. Nàng sẽ cho hoàn khổ nữ này biết chạm vào Hòa ca ca của nàng là tội lớn cỡ nào.

Cung nữ được chỉ định hiểu ý của Sát Tĩnh Thư liền quỳ xuống hướng nàng ta hành đại lễ: “Nô tỳ gặp qua công chúa.”

Thôi Lạc Tranh mắt cũng tràn đầy khinh thường cùng chẳng đáng cao ngạo hỏi: “Thấy rõ chưa?”

“Vẫn chưa hiểu lắm a.” Sầm Hảo Nguyệt chớp chớp mắt đưa tay vào miệng cắn rất đổi thiên chân: “Vẫn là người làm thử cho ta xem đi, dạng cung nữ này đáng người thô thiển phải là vóc dáng xinh đẹp như người mới dễ thấy a.”

Thôi Lạc Tranh được khen nên mặt cũng đỏ ửng, trong đặc ý nàng thực sự làm theo lời của Sầm Hảo Nguyệt. Để lấy lòng Sát Tĩnh Thư cùng hạ bộ Sầm Hảo Nguyệt nên nàng không chút luyến tiếc cũng thi đại lễ: “Thần nữ gặp qua công chúa.”

Sát Tĩnh Thư cực kỳ có mặt mũi, héch cảm vênh váo nói: “Nhìn cũng đã nhìn rồi, đến lượt người.” Chỉ cần Sầm Hảo Nguyệt hành lễ nàng liền nhân cơ hội này hảo hảo khi dễ nàng ta.

Sầm Hảo Nguyệt lại nói: “Nga, hóa ra là hành lễ chưa được miễn cũng được đứng lên sao?” Muốn khi dễ nàng cũng phải xem nàng có đồng ý hay không nha.

Thôi Lạc Tranh cùng cung nữ kia lập tức quỳ trở lại. Sát Tĩnh Thư giận đến nha dương dương nhưng vẫn cố gắng nói một từ ‘miễn’ rồi hừ một tiếng: “Đến người rồi, nói nhiều như vậy làm gì?”

“Bọn họ mỗi người đã thay bốn tiểu thư hành lễ tận bốn lần người còn điều gì không hài lòng nha?” Sầm Hảo Nguyệt đưa tay che miệng khẽ cười trêu chọc.

Sát Tĩnh Thư cùng Thôi Lạc Tranh lúc này mới biết bản thân bị lừa gạt mặt trận xanh trận đỏ cực kỳ khó xem. Hoàn khổ nữ chết tiệt dám trêu đùa các nàng.

Sầm Hảo Nguyệt không chút khách khí bật cười to, giọng nói đầy khiêu khích: “Bốn tiểu thư vì sao phải hành lễ? Chi bằng các người hướng bốn tiểu thư hành lễ trước đi nếu hài lòng bốn tiểu thư liền trả lễ nga.” Chỉ bằng hai nữ nhân tay trái gà không chặt liền đến đây muốn gây sự với nàng sao.

Thôi Lạc Tranh được Thôi Cẩm Hòa kể lại cũng biết được Sầm Hảo Nguyệt không phải như lời đồn nên nàng biết được Sát Tĩnh Thư có ý với đại ca của mình nên mới lợi dụng nàng ta giúp Thôi gia xuất khẩu khí này a. Hiện tại nàng phải nhân cơ hội lửa cháy đổ thêm dầu nhất quyết không để Sầm Hảo Nguyệt toàn vẹn rời khỏi cung.

“Công chúa, nàng ta không đặt người vào mắt a, đến lễ không hành, đây chẳng phải là trước mặt mọi người ném mặt mũi của người sao?”

Sát Tĩnh Thư vốn cùng Thôi gia đi được cận lại một lòng muốn gả cho Thôi Cẩm Hòa nên nghe được chuyện của hần liền rất sinh khí đến điên, muốn vì hần xuất khẩu khí này. Hiện có cơ hội rồi a, cho dù Sầm Hảo Nguyệt có to gan thể nào đi chăng nữa cũng sẽ không dám làm bậy trong cung, càng không dám đánh nàng a.

“Bốn công chúa cho người cơ hội cuối cùng, nếu không hành lễ ta sẽ cho người vả vào mồm người.”

Sầm Hảo Nguyệt vẫn đứng đó nhìn nàng ta đầy thách thức, miệng cười nhưng lại không nói. Nàng là muốn xem nàng kiên nhẫn hay bọn họ kiên nhẫn hơn nha. Muốn tìm phiền phức cho người khác không phải chỉ là mồm to gia thế mạnh là được đâu, còn phải có não có thực lực nha.

Thấy thái độ không xem ai ra gì của Sầm Hảo Nguyệt, Sát Tĩnh Thư tức giận kéo tay Thôi Lạc Tranh nói: “Người đánh nàng cho ta, đánh đến khi nào ta hả giận mới thôi.”

Thôi Lạc Tranh ngăn cả người nhìn Sát Tĩnh Thư. Đây khác nào bảo nàng đi nạp mạng a. Sầm Hảo Nguyệt tuy nhỏ hơn nàng một tuổi nhưng chính là biết võ công nha, cả đại ca cũng đâu không lại nàng ta a, nàng sao làm đối thủ đây. Mắt thấy Sát Tĩnh Thư mất hết bình tĩnh nàng liền hạ giọng nhắc nhở:

“Công chúa, đây là chuyện của cung nhân nên làm.”

Sát Tĩnh Thư cũng không phải ngu, sợ dĩ nàng bảo Thôi Lạc Tranh đánh là vì nếu Sầm Hảo Nguyệt trở

tay sẽ lập tức ghép cho nàng ta một tội. Nếu là để cung nhân đánh liền để nàng ta càng dễ dàng trốn tội rồi. Hy sinh một Thôi Lạc Tranh kéo được lòng của Thôi Cẩm Hòa tại sao nàng không làm chứ.

“Nàng còn dám ở trước mặt bốn công chúa đánh người sao? Nếu là cung nhân đánh phụ hoàng trách tội xuống sợ là ta cùng người đều tránh không thoát tội a.”

Thôi Lạc Tranh như được câu kia tiếp thêm sức mạnh. Đúng nha, đây là hoàng cung nàng không tin Sầm Hảo Nguyệt có lá gan lớn như vậy đâu. Nghĩ như vậy nàng bưng bưng khí thế bước đến trước mặt Sầm Hảo Nguyệt, khéo môi lộ ra nụ cười ngoan độc, tay vung lên một cái hướng mặt Sầm Hảo Nguyệt tát tới.

Trong nháy mắt Sầm Hảo Nguyệt nắm lấy tay còn lại của Thôi Lạc Tranh. Nàng lùi một bước xoay nàng ta vài vòng để nàng ta mất phương hướng. Bản thân lại liên tục ngồi lên thụp xuống núp bàn tay đang bay trong không trung của nàng ta. Tiếp đến chính là dùng tay đẩy eo của nàng ta một cái. Cứ như vậy nàng ta xoay vài vòng hướng đến Sát Tĩnh Thư nhào tới. Một cái tát trong lúc vô ý in vào một bên má mịn màng hồng nhuận của Sát Tĩnh Thư.

Một âm thanh cực vang truyền vào trong tai từng người khiến mọi người một phen hút khí lạnh, thêm đó là mặt của Sát Tĩnh Thư dâng lên một trận rất, dấu của năm ngón tay in trên khuôn mặt trắng nhuân hồng kia hiện lên ngay một rõ ràng.

Tất cả mọi người ngẩn ngơ trong nháy mắt nhìn một tràn trước mắt. Hơn nửa ngày Sát Tĩnh Thư mới hồi qua thần, tay nàng bưng mặt trừng mắt hung tợn nhìn Thôi Lạc Tranh không nói lên được lời nào.

Thôi Lạc tranh cũng sững sờ ngồi trên mặt đất nhìn bàn tay rồi nhìn lại trên một bên mặt của Sát Tĩnh Thư lấp bắp nói: “Ta...ta...” Câu chữ hiện tại ở trong đầu rất nhiều nhưng cứ chạy loạn xạ cả lên khiến nàng vô pháp bóc lấy mang ra miệng để nói.

Sát Tĩnh Thư được cung nhân đỡ từ dưới đất đứng lên, nàng trừng mắt Thôi Lạc Tranh gằn từng chữ: “Thôi Lạc Tranh, ngươi dám đánh bốn công chúa?”

Sầm Hảo Nguyệt khoác tay lùi sang một bên đứng thưởng thức vở tuồng hay trước mặt sắp được khai màn. Vốn là đến gây sự với nàng nhưng hiện là nội chiến rồi. Ở hoàng cung nàng không được tự ý đánh người nhưng là mượn tay người đánh người liền được nha.

Ngay thời gian Sát Tĩnh Thư mất hết lý trí nhào tới bên Thôi Lạc Tranh thì hoàng thượng cùng bốn tướng quân và đám đại thần hướng phía này bước đến. Thấy được màn kia hoàng thượng tức giận hô to: “Ngừng tay lại.”

Hắn quay sang đám cung nhân quát: “Các người còn đứng đó làm gì, mau kéo các nàng ra.”

Sầm Hảo Nguyệt cúi thấp đầu cắn cắn môi không nói chuyện. Giờ phút này nàng đang khiến bản thân mau chóng có thể khóc nha. Hai vai run lên tay bưng miệng bộ dáng như là đang trong khủng hoảng vậy.

Sự tình đẹp yên, hoàng thượng đen mặt hỏi: “Nói, đến cùng là xảy ra chuyện gì?”

Sầm Bí Uy thấy được nữ nhi đứng một bên run rẩy, một trận đau xót bước đến ôm lấy, bế nàng lên ân cần hỏi thăm: “Nguyệt nhi, đã xảy ra chuyện gì?”

Lúc này Sầm Hảo Nguyệt ngẩng đầu lên, đầy mặt nước mắt như đã khóc rất lâu rồi, âm thanh run rẩy nhưng không kém phần thuần khiết vang lên đồng thời chỉ vào hai nữ nhân trước mặt: “Bọn họ đánh nhau.”

51. Chương 51: Bại Không Thể Tránh

Câu nói của Sầm Hảo Nguyệt khiến mọi người hụt hẫng đến cực điểm. Lúc này đến đây chẳng phải cũng thấy được rồi sao, đâu cần nàng nói a. Đúng là hoàn khổ nữ mà, có mỗi một chuyện cũng là không xong, vấn đề trọng điểm thì không nói.

Thôi Lạc Tranh nhanh chóng chỉ chứng hô to: “Hồi hoàng thượng, là Sầm Hảo Nguyệt ra tay đánh người a.” Hiện nàng là đánh công chúa nha, cho dù là vô ý hay bị người ta hại đi nữa thì truy cứu xuống tới vẫn là có tội. Thế nên phải nhân cơ hội này chuyển nhanh chủ đề thôi.

Sắt Tĩnh Thư vẫn chưa thức tỉnh mà trừng mắt Thôi Lạc Tranh, hận ý nồng nặc bốc lên. Nếu không phải cung nhân giữ chặt lấy nàng, nàng nhất định nhào qua đó lấy mạng nàng ta.

Sầm Minh Kiệt thở dài nhìn tròng cảnh trước mắt rồi cũng bước đến bên tôn nữ hỏi: “Vì sao bọn họ đánh nhau?”

Câu hỏi của Sầm Minh Kiệt khiến Sắt Tĩnh Thư cùng Thôi Lạc Tranh lúc này mới thông suốt. Bọn họ bị Sầm Hảo Nguyệt dẫn một vòng rồi tự mắc bẫy. Nhìn nhau rồi nhìn hoàn cảnh xung quanh một chút, bọn họ chính là chặt vật bất kham còn Sầm Hảo Nguyệt lại toàn vẹn không chút tổn hại gì a.

Hoàng thượng nhíu mày hỏi: “Rõ ràng thứ Trẫm nhìn thấy không phải là như vậy.” Ngoài hấn ra thì ở đây không ít người nhìn thấy a, nếu là có lòng thiên vị cũng không thể được rồi.

Ngay lúc Sắt Tĩnh Thư cùng Thôi Lạc Tranh lúng túng không biết nên nói thế nào thì Sắt Vưu Thần ngồi trên cỗ kiệu được người nâng mà đến. Mùi thuốc nồng nặc cùng tiếng ho khan quen thuộc truyền đến.

“Nhi thần gặp qua phụ hoàng.”

Đám người khác đồng loạt hành lễ với hấn. Sau tiếng hô miễn lễ của hoàng thượng mọi người mới bình thân. Sắt Vưu Thần không nhanh không chậm nói: “Hồi phụ hoàng, lúc này nhi thần ở bên kia cũng thấy được một ít a.” Giọng nói hư nhược của hấn xen vào vài tiếng ho khan mọi người cũng quá quen thuộc rồi.

Sầm Hảo Nguyệt gục mặt vào hõm vai của soái cha nhú mảy lại. Trục giác của nữ nhân cho nàng biết Sát Vưu Thần đến lần này chính là không có hảo ý với nàng nha. Nhưng nàng vẫn lựa chọn tin hẳn trước, dù gì nàng cùng hắn cũng không có thù oán cơ mà.

“Nói tiếp.” Hoàng thượng nhàn nhạt phun ra hai chữ. Mắt vẫn không rời ba nữ nhân có mặt tại hiện trường.

Giọng nam hư nhược của Sát Vưu Thần lại lần nữa vang lên: “Lúc này nhi thần vô ý nghe được vài lời khích bác cùng hành động của Sầm tiểu thư nên Thôi tiểu thư cùng hoàng muội mới nháo ra bộ dạng này.”

Hoàng thượng có hơn mười hai phần kinh ngạc, mắt mở thật to như thể không tin tưởng vậy. Một hoàn khổ nữ có thể khiến cho hai nữ nhân bình thường tình cảm cực tốt nháo đến bộ dạng bất hòa như vậy thật thể người kinh ngạc a.

Không để người nào hỏi Sầm Hảo Nguyệt nức nở nói một tràng dài vì mình biện giải: “Kinh Lang vương gia thật sự nghe được thấy được rõ ràng sao? Người chưa từng rời khỏi cổ kiệu, lại liên tục ho như vậy sẽ ảnh hưởng đến phổi tạng thị giác cùng thính giác, lại thêm cái trưởng mạn trước mắt của người nữa, người chắc những thứ người nói là sự thật liền chứng minh đi.”

Uổng công nàng đi cùng đám người Sát Duệ Kỳ bất chấp sợ hãi đi thăm hỏi hắn, mặc dù là trong lòng cũng không muốn đi nhưng là cũng đi rồi, thế mà hắn lại đối xử với nàng như vậy. Đúng là loại người lấy oán báo ân, bệnh suốt đời cũng không có người nào thương hại đâu. Lại nói từ này đến giờ nàng đứng ngoài cuộc, không hề động thủ làm sao có thể bị nghi ngờ lại đánh người được chứ.

Đám đại thần cũng là nhỏ giọng nghị luận. Bọn họ đâu hề thấy Sầm Hảo Nguyệt tham gia trận chiến này a. Sắc mặt của Thôi thừa tướng ngày một khó coi, hết tên này đến tên khác gây rắc rối cho hắn. Năm đó là Thôi Phiến Phiến, lần trước là Thôi Cẩn Hòa giờ lại đến Thôi Lạc Tranh, đây là cào hết mặt mũi của hắn ném đi rồi.

Tròng mắt của Sát Vưu Thần nhất run, nhưng lại bình tĩnh đáp trả: “Một mình bốn vương không đủ nhưng tám kiệu phu của bốn vương liền nghe được, thấy được thanh thanh sở sở.” Mồm mép của nữ nhân này quả thật là lợi hại theo thời gian nha. Tuy phần lớn thời gian hắn đều không có xuất phủ nhưng trên đường hạ triều hồi phủ chuyện của nàng ít nhiều cũng là truyền vào tai hắn a.

Tám kiệu phu tuy là đặt kiệu xuống đất nhưng vẫn đứng ở vị trí đỡ kiệu của mình không hề di dời, vừa nghe bị điểm tên bọn họ đồng loạt ngẩng người ra rồi quỳ phịch trên mặt đất. Bọn họ chỉ lo nâng kiệu ngoài trừ thấy diễn biến nhưng cũng không có nghe gì a. Lại nói một bên là chủ tử, một bên là hoàn khổ nữ nhưng sức lực phi thường không nhỏ bọn họ làm sao cũng không phải a.

Hoàng thượng đảo đôi mắt quét lên mắt của từng người như muốn xem biến hóa trên đó để tra xét vậy. Sầm Minh Kiệt nghe được liền trấn tĩnh nói: “Các người chỉ cần đem chuyện mình biết nói ra là được.”

Một kiệu phu trong số đó nuốt một ngụm nước bọt đi đầu mở miệng: “Hồi hoàng thượng, lúc này chúng nô tài đều ra sức nâng kiệu thứ gì cũng không biết a.” Bán đứng chủ tử thôi, dù sao cũng là một ma bệnh làm được gì bọn hắn chứ. Ngược lại hoàn khổ nữ kia được sủng ái như vậy nhất định tìm đến chỗ bọn hắn

gây họa a.

“Đúng vậy.” Đám kiệu phu còn lại nhao nhao cả lên.

Thấy vụ án không có chứng cứ khả quan mà người bị hàm nghi cũng không có phần của Sầm Hảo Nguyệt hoàng thượng trọng trọng thở dài một hơi. Nếu hẳn chỉ nghe theo lời của một bên của Sát Vưu Thần chứng tỏ công khai thiên vị, đối địch cùng Sầm gia cũng không phải chuyện tốt đẹp gì.

“Các người còn gì muốn nói?” Bây giờ chỉ có thể để hai nữ nhân này nhận tội thôi.

Sầm Bí Uy cùng Sầm Minh Kiệt thoáng thở phào nhẹ nhõm. Trong lòng của Sầm Hảo Nguyệt thắng lớn nhưng lại không có chút vui vẻ nào cả. Lúc này nàng đang muốn bóp chết Sát Vưu Thần a, tên đáng chết này, nàng còn chưa từng chọc qua hẳn a. Đương nhiên không tính lần đột nhập phủ của hẳn dọa ngắt Sát Ngạo Lang bởi hẳn đâu có biết.

“Phụ hoàng, nhi thần biết sai rồi.” Sát Tĩnh Thư cúi đầu hạ giọng thỉnh tội. Nàng biết cho dù hiện tại bản thân làm gì đi nữa thì Sầm Hảo Nguyệt cũng không bị khép tội được, vẫn là sớm một chút nhận sai để không cần mất mặt nữa.

Thôi Lạc Tranh cũng cúi đầu nhận lỗi, tay nàng nắm chặt song quyền, đôi mắt đầy hận ý bị giấu dưới mặt đất không người nào thấy được. Sầm Hảo Nguyệt, nữ nhân đáng chết này, nàng nhất định tìm cơ hội mà hảo hảo chinh trị mới được.

Hoàng thượng ninh chặt đôi mày ra lệnh: “Vậy liền mau chóng trở lại cung của mình chỉnh lý một chút đi. Ở trong phòng hảo hảo xám hối tội lỗi, yến tiệc hôm nay tối mới được tham gia.” Dù gì tối nay cũng là thanh đăng yến lý nào chặn còn đường của nữ nhi mình chứ.

Hai nữ nhân nhanh chóng hành qua lễ rồi được cung nhân đỡ lui xuống. Sau đó hoàng thượng cùng đám đại thần đến Thừa Càn điện chuẩn bị nhập yến. Sát Vưu Thần cùng được kiệu phu nâng về phía phương hướng đại điện.

Trong kiệu hẳn cũng cực kỳ không vui. Nha đầu này còn hiểu không ít về tình trạng bệnh của hẳn nữa, cũng may phụ hoàng cũng biết rõ nếu không một khi triệu thái y liền thua không thể chối cãi nữa. Thật không nghĩ đến căn bệnh mà hẳn sớm cho là lợi thế của mình lại bị nàng biến thành khuyết điểm lớn nhất của hẳn.

Thấy được đám người đi xe, Sầm Bí Uy hạ giọng uy nghiêm hỏi nữ nhi của mình: “Nguyệt nhi dùng tay nào đánh người?”

Sầm Hảo Nguyệt gục mặt vào vai của soái cho ủy khuất khóc lóc kêu oan: “Oan uống, oan uống a, người ta thực sự không có đánh người.”

Thấy cả soái gia gia cùng soái cha đều im lặng không chút phản ứng, nàng ngẩng đầu lên đều thấy họ nhìn mình đầy nghi hoặc. Chẳng lẽ trong mắt bọn họ nàng không đáng tin đến như vậy sao? Thế là nàng ngồi thẳng thắt lưng đưa tay chỉ lên trời thề thốt: “Người ta phát thệ nếu như đánh người liền...”

Không để tôn nữ nói hết Sầm Minh Kiệt trầm giọng nói: “Không cần thề nữa, bọn họ làm sao lại thành nông nổi như vậy?” Tôn nữ của hắn đã bày ra bộ dạng này thề chính là tuyệt đối đáng tin.

Sầm Hảo Nguyệt vui vẻ kể lại quá trình gây án sau đó chốt lại bằng một câu: “Thấy chưa, người ta thực sự không có đánh người.”

Sầm Bí Uy gật gù nữ nhi của hắn quả thực cao chiêu nha, không có đánh người lại khiến người chật vật như vậy hắn liền lo lắng hỏi: “Vậy tay nào gây án?”

Sầm Hảo Nguyệt nâng đôi bàn tay ngọc nhỏ nhắn lên nói: “Đây.”

Sầm Minh Kiệt thở dài thường thường, cầm lấy tay nhỏ của tôn nữ đau lòng nói: “Có đau chỗ nào không? Chút nữa để Sùng Kính xem qua một chút.”

“Lần sau đánh người phải nhìn trước ngó sau không có ai mới động thủ có biết không?” Sầm Bí Uy cẩn thận dặn dò, mắt nhìn thấy được tay nữ nhi không chút tổn hại mới đặt trái tim đang treo ngược xuống.

“Àn, người ta nhớ rồi.” Sầm Hảo Nguyệt gật đầu đáp ứng, nàng đối với sự bao che của soái gia gia cùng soái cha không hề có chút ngạc nhiên a. Sầm gia năm đời mới có tôn nữ cơ mà.

Sầm Bí Uy đặt nữ nhi xuống rồi cùng Sầm Minh Kiệt tiến về phía đại điện. Sầm Hảo Nguyệt nhìn theo bóng lưng của họ tiếp tục ở bên này thưởng cảnh ngâm nga bài nào đó.

Chưa được nửa khắc, đã thấy Sát Duệ Kỳ gấp gáp đi về phía này: “A Nguyệt không sao chứ, lúc này ta nghe cung nhân nói chuyện phát sinh ở đây a.” Biết trước hắn đã bảo nàng sớm tiến điện rồi.

Sầm Hảo Nguyệt chậm rãi xoay người nhìn hắn đáp phi sở vấn: “Người cùng Sát Vưu Thần quan hệ thế nào?” Nàng đã nghĩ qua rồi, nếu bản thân cùng tên ma bệnh không thù không oán thì có có khả năng cao nhất là nằm trên người Sát Duệ Kỳ thôi.

Sát Duệ Kỳ cũng không chút giấu diếm nói: “Quả thật là tam hoàng huynh cùng đại hoàng huynh không thích ta a. Sẽ không phải lúc này hắn(SVT) làm gì đối với người bất lợi chứ?”

Thật là chuyện này hắn cũng muốn cùng nàng nói lâu rồi, chỉ là đạo trước hắn bận còn nàng thì tránh hắn nên không thể nói thôi. Những lúc khó khăn lắm mới gặp mặt đương nhiên là bàn chuyện vui rồi.

“Hắn muốn vạch trần ta, chỉ là kết quả không có được như hắn mong đợi nên buồn bực bỏ đi rồi.” Sầm

Hảo Nguyệt thông suốt liền vân đạm phong kinh đáp. Vậy từ nay về sau nàng cùng mấy tên vương tử khác vạch rõ ranh giới là vừa rồi, dù sao Sát Duệ Kỳ cũng cùng nàng làm bằng hữu lâu như vậy rồi, nàng tin tưởng hẳn sẽ làm một hoàng đế tốt.

Sát Duệ Kỳ phì cười rồi cùng nàng đi về phía Thừa Càn điện cùng dự yến. Đáng lẽ là cùng nhau bàn kế hoạch chỉ là hiện tại thời gian không cho phép a. Nếu lúc này mẫu phi không gọi hẳn đi cũng là sớm bàn xong rồi, lát nữa đành phải dùng thời gian nghỉ trưa để cùng thảo luận thôi.

52. Chương 52: Đây Là Bảo Vật

Tiến đến Thừa Càn điện, mọi người đều đồng loạt nhìn Sát Duệ Kỳ cùng Sầm Hảo Nguyệt. Ai cũng biết quan hệ của bọn họ xưa nay rất tốt, chỉ là những năm gần đây bọn họ không có đi được cận nữa khiến mỗi một nữ nhân đều nghĩ bản thân có cơ hội. Không nghĩ đến hôm nay lại đi cùng nhau rồi. Trong lòng đám nữ nhân muốn bao nhiêu khó chịu liền có bấy nhiêu.

Mọi người đều đồng loạt hành lễ nhưng Sầm Hảo Nguyệt vẫn là xem như bản thân là tượng đá một dạng đảo mắt nhìn xung quanh tìm bóng dáng đám người Sầm gia. Nàng rất ít phải hành lễ với người khác nha.

Sầm Hảo Lân nhìn thấy cũng có chút không vui, nếu lúc này không phải tiểu tỷ tỷ bảo có chuyện phải thương lượng thì hẳn cũng không để nàng cùng nam nhân khác ở chung một chỗ đâu. Được miễn lễ hẳn đứng lên bước đến nắm cổ tay của tiểu tỷ tỷ dắt về chỗ ngồi trong sự ngạc nhiên của tất cả mọi người.

Sau khi mọi người an vị, hoàng thượng ban thưởng không ít đồ cho bốn vị tướng quân chúc mừng bọn họ thắng trận trở về. Sầm Hảo Nguyệt nhìn rương châu bảo mà Sầm Bí Uy được ban không chớp mắt. Xem ra đi mười một năm liền nhận được không ít đồ nha.

Đường tướng quân bước ra giữa đại điện quỳ một chân xuống ôm quyền nói: “Hồi hoàng thượng, lần này ở biên cương thần vô tình tạo ngộ được vật trân quý độc nhất vô nhị muốn dâng lên cho hoàng thượng.”

“Chuẩn.” Hoàng thượng cao hứng, ánh mắt chứa đầy tia mong chờ cùng háo hức.

Đường tướng quân quay sang phía sau hô to một tiếng: “Hiển bảo.”

Lập tức bên ngoài một cung nhân cầm một khay bước vào cung kính hành đại lễ. Vật được đựng trên khay được chiếc khăn lụa đỏ trơn thuần phủ kính khiến mọi người đều hiếu kỳ nhìn không rời mắt, cả hô hấp nhất thời cũng bị đình trệ.

Thái giám bên cạnh hoàng thượng bước xuống tiếp nhận khay rồi mang đến trước mặt hoàng thượng. Hoàng thượng đưa tay kéo khăn xuống, đôi mắt vốn tràn đầy hiếu kỳ liền có chút tối lại, trầm giọng hỏi: “Đường khanh gia nói đây là bảo vật?”

Trước mắt hắn chỉ có một cái ly bạch ngọc nhỏ làm gì có cái gì gọi là đặc biệt đâu. Hắn vươn tay cầm lên chiếc ly nhìn tới nhìn lui cũng nhìn không ra huyền cơ gì.

Mọi người có mặt cũng có một số người ném ánh mắt chẳng đáng cho Đường tướng quân cùng chiếc ly hắn dâng. Loại ly này ở bên đường cũng có bán a, có gì trân quý gì đâu.

“Vâng.” Đường tướng quân vẫn cung kính đáp: “Đây gọi là Ẩn Ảnh bôi, hoàng thượng chỉ cần đổ nước vào trong liền có thể thấy được hình xuất hiện ở bên trong.”

Lúc đầu hắn cũng không biết đâu, chỉ là tiện tay dùng đựng rượu liền thấy được. Thăm nghĩ bên trong chính là hình của mỹ nhân a, thế là dâng lên cho hoàng thượng thôi.

Hoàng thượng nghe vậy lập tức cho cung nữ rót rượu vào trong ly. Quả thực, nước vào hình lập tức hiện lên. Bên trong chỉ là một mỹ nhân vận y phục cổ đại kiều diễm cười khiến hoàng thượng cao hứng vỗ tay.

“Quả nhiên kỳ diệu, ban thưởng.”

“Tạ hoàng thượng.” Đường tướng quân tạ ân xong liền trở về chỗ ngồi của mình.

Hoàng hậu ở ngồi ở bên phải của hoàng thượng cũng hiếu kỳ nhìn sang. Khi ánh mắt của nàng sắp chạm đến trong ly còn chưa kịp nhìn thấy thứ gì liền bị hoàng thượng cầm qua đưa cho Tiêu hiền phi ở bên trái xem. Điều này khiến mắt của hoàng hậu tối đi không ít, mặt cũng có chút đỏ lên.

Vạn quý phi ngồi ở bên dưới cũng là đồ kỵ nhưng chỉ dám giấu ở dưới đáy lòng thôi. Ai bảo nhi tử của nàng lại không tốt như Sát Duệ Kỳ cơ chứ.

Sầm Hảo Nguyệt nghe được liền bĩu môi thất vọng. Tưởng là thứ gì đặc biệt hóa ra chính là thứ này, ở hiện đại nàng xem còn ít sao? Yếu hội chỉ có ăn là tốt nhất thôi. Không nói nhiều nàng cùng ba tiểu đệ đệ cùng cầm đầu bào hết thức ăn có mặt trên bàn.

Lúc này Quân tướng quân cũng đứng lên hiến báo của mình. Bảo vật của hắn chính là một đôi vòng ngọc chuyển màu theo thời tiết. Hoàng thượng cao hứng ban cho Tiêu hiền phi cùng Vạn quý phi mỗi người một chiếc.

Mặt hoàng hậu triệt để đông cứng lại, hoàng thượng đây là công khai bôi bẩn lên mặt của nàng rồi. Tay ở dưới bàn nắm chặt gậy vấy kiềm chế sự tức giận. Mặt nàng nhìn cổ kiệu của Sát Vưu Thần không rời. Nếu không phải hoàng thượng ít di giá đến chỗ nàng, nếu không phải Sát Vưu Thần không thừa nhận nàng thì nàng làm sao có kết quả như hôm nay.

Hác tướng quân cũng dâng phần lễ vật mà hắn xem là bảo vật lên. Bảo vật của Hác tướng quân chính là một bức long phụng hí châu, nhưng điều đặc biệt chính là khi mở ra đây chỉ là một trang giấy trắng nhưng khi thổi tắt hết nến liền thấy rõ được hình vẽ tinh xảo bên trong, ngàn năm hiếm có.

Mọi người trong đại diện nhìn đến mắt lom lom, bảo vật của lần này chính là trân quý nha. Hoàng thượng cười đến vui vẻ thu nhận. Bảo vật này Sầm Hảo Nguyệt cảm thấy là đáng giá nhất cả buổi yến hội hôm nay.

Đến lượt Sầm Bí Uy bước ra đứng giữa đại diện quỳ xuống. Hắn ở phía tây không có bảo gì hiếm lạ chỉ là có được một con mèo Tây Vực. Con mèo này một bên mắt lam sắc, một bên hoàng sắc, hẳn vốn là mang về cho Sầm Hảo Nguyệt chơi làm lễ vật nhưng hoàng thượng thấy được bảo hấn nhượng lại.

Mọi người vừa thấy cung nhân ôm con mèo lông trắng dài trắng muốt vào liền ồ lên một trận. Nhất là đám nữ quyến, bọn họ ai cũng cảm thấy con mèo kia khả ái. Chỉ có Sầm Hảo Nguyệt là tỏ ra hững hờ, bản thân nàng còn không có thời gian chăm sóc làm sao sẽ để ý đến một con mèo chứ, có đẹp hơn nữa thì nàng cũng không lưu tâm đâu.

Sầm Bí Uy thấy được nữ nhi mình như vậy liền cảm thấy tâm nhẹ nhõm. Lòng hấn vốn là cảm thấy tiếc nuối vô cùng, nhưng không ngờ hoàng thượng mang đi chính là may mắn a.

Hoàng thượng cười ha hả nói: “Hoàng hậu, Trẫm biết nàng thích mèo nên đặc biệt bảo Sầm khanh gia nhượng lại.”

“Đa tạ hoàng thượng.” Hoàng hậu mặt mày cứng đờ vẫn cố gắng cười tạ ân. Nhận lấy con mèo mà trong lòng thập phần không hài lòng. Trên đời này thứ nàng ghét nhất chính là mèo, lại nói nàng dị ứng lông thú vật a. Hoàng thượng đây là có ý tứ gì?

Mọi người trở về chỗ của mình, đám nữ quyến cũng bắt đầu thể hiện tài nghệ của bản thân. Đây là cơ hội để các nàng biểu diễn a, nếu là tốt tối nay liền sẽ có người đến tặng hoa đăng cho mình a.

Sầm Hỉ Mộc chỉ có năm tuổi thôi lại nói lớn lên trong quân doanh nên đối với những thứ tao nhã này chính là cảm thấy buồn chán. Hấn gục đầu vào Sầm Chi Dĩ bên cạnh ngủ một giấc ngon lành.

Sầm Chi Dĩ bĩu môi nhìn đám nữ nhân đang thi nhau phô diễn mà chép miệng lắc đầu, hấn cũng không có hứng thú nha. Hấn nhìn qua Sầm Hảo Nguyệt nhỏ giọng hỏi: “Đại tỷ, lát nữa ngươi biểu diễn thứ gì?”

“Giết người.” Sầm Hảo Nguyệt nhàn nhạt phun ra hai chữ. Đồ ăn đã hết hiện tại không được xuất cung cảm giác của nàng chính là muốn giết người.

Sầm Chi Dĩ gật gù tán thành, đúng là cung yến không có gì vui. Chẳng trách đại tỷ lại không hề muốn tham gia như vậy. Chỉ là mấy bảo vật lúc này hấn thấy đại tỷ cũng chẳng có quan tâm a.

Sầm Hảo Lân hết nhìn tiểu tỷ tỷ lại nhìn đến hai tiểu đệ đệ. Cung yến hấn cũng đã từng tham gia, cũng là cảm thấy rất tẻ nhạt chỉ là nếu miễn cưỡng ngồi hấn làm được.

“Nguyệt nhi nếu là buồn ngủ liền dựa vào ta đi.”

Sầm Hảo Nguyệt không nói một lời nghiêng thân thể nhỏ nhắn ghé vào người hắn, mắt cũng nhắm lại. Có người tình nguyện thích hầu hạ nàng lại là loại người thích được hầu hạ liền thành toàn thôi.

Sầm Chi Dĩ thấy vậy liền cùng dựa vào đầu của Sầm Hỉ Mộc ngủ. Cung yến làm nơi để ngủ quả là tốt nha, âm nhạc du dương, không khí ấm áp rất thích hợp để ngủ nha.

53. Chương 53: Không Hẹn Mà Gặp

Không biết Sầm Hảo Nguyệt đã ngủ qua bao lâu, chỉ biết bên tai chỉ biết bên tai nàng vang lên tiếng gọi khe của Sầm Hảo Lâm: “Nguyệt nhi, thập nhất vương gia tìm người.”

Sầm Hảo Nguyệt chậm rãi đưa tay dụi dụi mắt, hình ảnh trước mắt mờ nhạt như bị phủ sương dần dần hiện rõ ra. Khuôn mặt tuần tú của Sát Duệ Kỳ phóng đại đập tại mi mắt, nàng chép chép miệng hỏi: “Chuyện gì?”

“Chuyện của chúng ta.” Sát Duệ Kỳ hạ thấp giọng đến mức nhỏ nhất, mắt hắn còn lén lút đảo xung quanh như đề phòng thứ gì đó.

Sầm Hảo Nguyệt chậm rãi ngồi dậy chỉnh lại y phục tóc tai rồi hỏi Sầm Hảo Lâm: “Mọi người đi đâu vậy?” Hiện ở đại điện từng tốp người được cung nhân mang đi nơi nào đó khiến nàng cảm thấy rất hiếu kỳ.

Sầm Hảo Lâm nghe được gì liền nói ra thứ đó: “Hoàng thượng nói tối nay có Thanh Đằng yến bảo chúng ta đến Nhâm Hi cung nghỉ ngơi.”

“Ân, ta cùng oan gia đi một chút gặp người sau.” Sầm Hảo Nguyệt uống xong một ly trà để lại một câu rồi cùng Sát Duệ Kỳ rời đi.

Sau lưng bọn họ là vô số ánh mắt đổ kỵ dèm pha, nếu là Sát Duệ Kỳ thực sự chọn Sầm Hảo Nguyệt...Không được, bọn họ nhất định phản đối a.

Hai người bước đến nhà thủy tạ ở ngự hoa viên, bên trong đã thấy Cổ Sùng Kính cùng Ân Mặc Nguyên ngồi chờ từ lâu. Đáng lẽ là sẽ đi chung như sợ bị nghi ngờ liền tách ra, nếu có người thấy thì bảo là trùng hợp gặp thôi.

Bốn người ngồi nói về Thanh Đằng yến tối nay, sau khi kể tiết mục xong Sầm Hảo Nguyệt thấy được ba tên bằng hữu của mình đều là dáng dấp sâu thẳm bất kham liền ra ý kiến: “Vậy liền như dự định ban đầu, ba người các người tặng hoa đăng cho bốn tiểu thư đi.”

“Nhưng là hoa liền chỉ có một.” Sát Duệ Kỳ chán nản nói. Đúng là lúc đầu bọn hắn dự định như vậy nhưng nghĩ đến hoa chỉ có một đóa phụ hoàng nhất định căn cứ vào đó mà tứ hôn a.

Sầm Hảo Nguyệt đưa tay đẩy cái đầu to của hân khi dễ một trận: “Sáng nay ra ngoài vội quên mang theo nào sao? Ta còn chưa cập kê làm sao có hoa mà tặng.”

Nghe xong sáu con mắt phát sáng chưa từng có, vì sao bọn họ lại quên mất chuyện này a. Cùng nàng quen biết đã lâu vẫn là không nhớ rõ thật là đáng trách. Thế là trăm miệng một lời.

“Quyết định như vậy đi.”

Ngay thời gian cả bốn người phá ra cười to thì Sầm Hảo Lâm mang theo hai tiểu đệ đệ cùng hai nữ nhân khác đến.

“Nguyệt nhi.”

Cả bốn người quay sang nhìn theo, thì đám người kia đã bước đến nhà thủy tạ rồi. Sầm Hảo Lâm cười hì hì nói: “Nguyệt nhi, bọn họ bảo muốn tìm người.”

“Sầm tiểu thư hảo.” Mạch Nhiễm Thuần mỉm cười dịu dàng chào hỏi.

Sầm Hảo Nguyệt nhìn hai nữ nhân kia, một người là Mạch Nhiễm Thuần nàng đương nhiên nhớ rõ, còn nữ nhân còn lại...

“Mạch tiểu thư hảo.” Chào Mạch Nhiễm Thuần xong, Sầm Hảo Nguyệt nhìn nữ nhân đen nhẻm còn lại hỏi: “Vị này là...?”

Quân Tử Lan bước đến vỗ vai của Sầm Hảo Nguyệt hào sảng cười một trận nói: “A Nguyệt quên ta rồi?” Nói thật nàng cũng không nhận ra khuê mật này nữa cùng may là có Sầm Hảo Lâm ngồi ở bên nên nàng mới biết a. Lúc này không có cơ hội hỏi thăm nhưng giờ liền khác rồi.

“A Lan?” Sầm Hảo Nguyệt phi thường bất ngờ, Quân Tử Lan khuê mật lúc nhỏ của nàng đây sao? So với dáng vẻ lúc nhỏ thì khác rất nhiều a, khả ái hoạt bát hơn cũng có...phong phạm nam nhân hơn. Có lẽ do ở biên cương tiếp xúc với nam tử nhiều nên mới có tính cách này a.

“Ân, nhớ rồi sao, ta cứ nghĩ người sớm quên mất ta rồi.” Quân Tử Lan bạo dạng ôm lấy Sầm Hảo Nguyệt: “Ta thật nhớ người nha, trước lúc đi cũng không thể gặp người nói lời từ biệt nữa.”

Sầm Hảo Nguyệt cũng ôm lấy nàng ta, hai người từ lúc nhỏ cũng đã thường xuyên thân mật thể này rồi nên không có chút ngạc nhiên nào về hành động này cả. Tay nàng vỗ vỗ vai của nàng ta xúc động nói: “Ta cũng rất nhớ người a.”

Đám người còn lại há mồm nhìn như thể hành động kia rất lạ vậy. Qua một lúc hai người mới rời nhau, Sầm Hảo Nguyệt liền hỏi: “Các người tìm ta có việc gì?”

Chưa người nào kịp trả lời liền nghe được âm thanh của Sát Ngạo Lang từ phía xa truyền đến: “Thật trùng hợp, mọi người đều tập trung hết ở đây làm gì?”

Cả một đám người nhanh chóng cúi người hành lễ, chỉ duy nhất có Sát Duệ Kỳ cùng Sầm Hảo Nguyệt vẫn ngồi trên ghế thoi. Sát Duệ Kỳ bật cười to giọng hào sảng nói: “Đại hoàng huynh cũng đến góp vui sao?”

Sát Ngạo Lang hừ một tiếng bước đến nhìn Sầm Hảo Nguyệt như muốn ăn tươi nuốt sống, bức từng chữ từ khe răng chen ra: “Người không hướng bốn vương hành lễ?” Nữ nhân to gan dám đụng đến hoàng muội của hắn? Những lần trêu chọc trước hắn vốn đã ghi nhớ đợi đến thời cơ thích hợp sẽ hảo hảo cùng nàng tính, không ngờ vừa tiến cung đã để hoàng muội của hắn mất mặt.

Mạch Nhiễm Thuần nhìn thấy Thôi Cẩm Hòa ở bên cạnh Sát Ngạo Lang liền rụt người lại nép vào sau lưng Sầm Hảo Lân. Từ sau hôm đó nàng cực kỳ sợ nam nhân này, nếu là Sầm Hảo Nguyệt thật sự là hoàn khổ nữ thì cả ba người đều đã sớm thành tàn hoa bại liễu rồi.

“Người có từng thấy bốn tiểu thư hành lễ với người bao giờ chưa?” Sầm Hảo Nguyệt nhàn nhạt phản vấn, mắt nàng nhìn ra phía xa. Hoàng thượng hoàng hậu nàng còn ít hành lễ nữa là.

Đám người mím chặt môi nén cười. Sát Ngạo Lang bị chọc đến đỏ bừng cả mặt, lúc trước là do mẫu phi bảo hắn lấy lòng nàng nên hắn mới không đề cập đến a. Nhưng từ khi hắn lập phi liền khác rồi.

Thôi Cẩm Hòa ở bên cạnh tức giận đến trán đầy gân xanh. Nữ nhân này quá không để ai vào mắt rồi. Chuyện kia hắn còn chưa tính đến nàng hiện liền chọc đến cả muội muội hắn cũng bị liên lụy.

“Sầm Hảo Nguyệt người thật to gan.”

“Nga, Thôi thiếu ta nói người mới chính là to gan nha, Ngạo vương gia đang nói chuyện cũng dám xen miệng vào, đây là không để Ngạo vương gia vào mắt sao?” Sầm Hảo Nguyệt lật ngược vấn đề, mắt tràn đầy tiểu ý nhìn Thôi Cẩm Hòa không rời.

Ba tên tiểu đệ đệ nhìn tiểu tỷ tỷ lòng tràn đầy ngưỡng mộ, quá thực như lời đồn nha gặp vương gia hoàng thượng đều là không hành lễ a. Giờ còn có thái độ cao ngạo như vậy chính là tấm gương sáng cho bọn họ noi theo. Chỉ là gia gia cùng cha nương sẽ không cho phép đâu.

Còn không để người nào đáp trả nàng lại nói: “Ai ô, răng mới của người thật đẹp nha, hôm đó người đến Sầm phủ ta còn chưa thấy đẹp mắt như vậy đâu. Người nào giúp người làm, tiêu hết bao nhiêu bạc?”

Sầm Chi Dĩ nghe được liền bước đến bên đại tỷ mở ta mắt ra nhìn răng của Thôi Cẩm Hòa. Hắn thập phần ngạc nhiên nói: “Đại tỷ, Thôi thiếu là dùng răng giả sao? Thật giống nha.”

Thôi Cẩm Hòa nhanh chóng đưa tay che miệng mình lại trừng mắt đôi tỷ đệ Sầm gia. Nếu thật sự ánh mắt có thể giết người thì không biết hai tỷ đệ đã chết bao nhiêu lần rồi.

Sấm Hỉ Mộc cũng nhảy đến bên đại tỷ hỏi ra suy nghĩ trong lòng mình: “Đại tỷ, làm sao biết được rằng của hắn là giả?” Hắn nhìn đều rất giống thật cơ mà, đại tỷ thực sự uy vũ đến mức một chớp mắt liền phát hiện.

Sấm Hảo Lân nghe cũng là hiểu chuyện rồi nên chỉ nhàn nhạt cười. Chuyện của tiểu tỷ tỷ nhà hắn hắn nghe cũng không ít. Tuy là chuyện nàng khiến Thôi Cẩn Hòa mất đi hai cái răng đã bị hai nhà đề đến không ai biết nhưng nhìn thái độ kia hắn cũng là đoán ra được.

Nụ cười nhạt của hắn khiến người nào đó mặt đỏ đến tai chôn xuống đất, nhưng lâu lâu mắt vẫn là len lén nhìn hắn. Đương nhiên mọi người bận chuyện khác nàng không ai để ý đến chuyện này.

Sấm Hảo Nguyệt đưa tay lên miệng khẽ cười đầy khiêu khích. Sát Duệ Kỳ hiếu kỳ quan sát tiểu bằng hữu của mình để tìm câu trả lời. Cổ Sùng Kính cùng Ân Mặc Nguyên có cơ hội gặp Sấm Hảo Nguyệt nhiều hơn nên biết chuyện này a.

Sát Ngạo Lang xiết chặt hai bàn tay đang chấp sau lưng lại trừng mắt Sấm Hảo Nguyệt. Chuyện này hắn là có nghe qua nha chỉ là không có chứng cứ làm không được gì. Kinh qua mấy chuyện hắn biết Sấm Hảo Nguyệt thật sự giả hoàn khổ liên đến mẫu phi cùng hắn cũng là bị lừa rồi, khẩu khí này hắn thực sự nuốt không trôi.

“Hôm nay thời tiết tốt, chi bằng Hảo Nguyệt cũng bốn vương thi cưới ngựa, thế nào?”

54. Chương 54: Tỷ Thí Thứ Khác

Sát Ngạo Lang: “Hôm nay thời tiết tốt, chi bằng Hảo Nguyệt cũng bốn vương thi cưới ngựa, thế nào?”

Sát Duệ Kỳ nhanh chóng đỡ lời: “Đại hoàng huynh có nhã hứng liền để đệ bồi vậy, làm sao có thể để một nữ hài như A Nguyệt xuất mã a.”

Sát Duệ Kỳ cũng đã sớm trở thành cái gai trong mắt của Sát Ngạo Lang rồi. Cũng may đám hoàng đệ một số đã chết, số ít còn lại bị điều đến đất phong hoang vu, Sát Vưu Thần tuy ở lại nhưng là cùng hắn một phe nên địa vị của hắn ngày hôm nay xem như ngang hàng với Sát Duệ Kỳ, phụ hoàng lại chậm trễ không chịu lập thái tử mặc kệ chúng thần dâng tấu. Nhưng nếu để Sát Duệ Kỳ chiếm được thế lực của Sấm gia sợ là ngôi vị thái tử cũng vượt ra khỏi tầm tay của hắn.

“Thập nhất hoàng đệ muốn cùng tham gia cũng được thôi, chỉ là bốn vương muốn cùng Hảo Nguyệt thử một chút.” Hắn hoàn toàn không lo lắng việc có ai nói hắn cá cược với một nữ nhân bởi vì Sấm Hảo Nguyệt từ trước luôn cùng Sát Duệ Kỳ đấu đá không ngừng.

Thôi Cẩn Hòa bắt được ánh mắt đầy sát khí của Sát Ngạo Lang liền nói đôi lời khích bác Sấm Hảo Nguyệt để dụ nàng vào bẫy: “Sấm gia đường đường là võ tướng, không lý nào không dám nhận lời thách đố nha.”

Sấm Hảo Lân lúc này mới lên tiếng ôm quyền nói: “Nếu Ngạo vương gia muốn cùng Sấm gia thi thố liền để ta thay Nguyệt nhi vậy.” Muốn tiểu tử tử xuất mã thì phải qua ải của hán trước đi. Hán đường đường là nam tử hán làm sao để nữ nhi xuất mã chứ.

“Ta cũng có thể thay đại tử cùng Ngạo vương gia cưới ngựa nha.” Sấm Chi Dĩ nghe rằng cười tươi tắn, ở biên cương bao lâu nay hán cưới ngựa cũng không tệ. Tuy chưa từng thấy đại tử cưới qua ngựa nhưng cũng không để đại tử ứng chiến được. Nam tử của Sấm gia không thể đứng sau nữ nhân.

Sấm Hỉ Mộc có chút không vui cúi đầu. Trán hán tựa sát vào eo của Sấm Hảo Nguyệt, hán cũng muốn giúp a, chỉ là hán chưa được học cưới ngựa biết làm sao đây. Sấm Hảo Nguyệt vòng tay qua người hán vỗ vai cái an ủi.

Sắt Ngạo Lang nhếch môi mắt không hề rời Sấm Hảo Nguyệt: “Bất quá bốn vương chỉ muốn cùng Hảo Nguyệt đây cưới một hồi ngựa.”

“Nếu Ngạo vương gia muốn cưới ngựa thần nữ cũng có thể thay A Nguyệt.” Quân Tử Lan cũng nhin không được mà lên tiếng. Thanh danh hoàn khổ của Sấm Hảo Nguyệt vang xa, nàng sẽ biết cưới ngựa sao? Nàng đã lâu không gặp nên không muốn nhiều nhưng thấy mọi người thay nàng ta đỡ lời có lẽ là không biết đi.

Lửa trong lòng Sắt Ngạo Lang to hơn một phần. Nếu lần này Sấm gia cùng Quân gia đều là giúp Sắt Duệ kỳ hán liền cơ hội thắng rất ít. Hiện bên hán chỉ có Hác gia thôi, Đường gia vẫn chưa tỏ rõ thái độ, Sấm gia cùng Quân gia cũng chưa có động tĩnh nhưng nhìn một tràng này hán càng không dám nắm chắc a.

“Các người ai muốn tham gia đều được, chỉ là Hảo Nguyệt nhất định cũng phải tham gia.” Hán muốn nhìn thấu hoàn khổ nữ này.

Sấm Hảo Nguyệt chống cằm nhìn Sắt Ngạo Lang một hồi, nàng biết hán muốn thử mình xem bản thân có thật sự hoàn khổ hay không. Qua mấy chuyện gần đây nàng đều là chọc phải người của hán, hán nghi ngờ cũng là có đạo lý a.

“Nhưng là hiện tại bốn tiểu thư lại không có nhà hứng cưới ngựa, không biết Ngạo vương gia có muốn cùng bốn tiểu thư cưới thứ khác không?”

Sắt Ngạo Lang nhướng mày lộ vẻ hứng thú, mỗi lần nàng bày trò chính là toàn trò thú vị mà cũng sẽ không bị trùng lặp, nhếch môi đáp ứng: “Nói đi!”

“Chúng ta chơi rút gỗ đi.” Buổi trưa nắng nóng như thế này bảo đi cưới ngựa, nghĩ nàng điên chắc, vẫn là dùng trò chơi cà phê văn phòng nhàn nhã một chút vẫn hơn.

“Rút gỗ?” Sắt Ngạo Lang không hiểu phản vấn. Đây là loại hình trò chơi gì, vì sao hán nghe một chút cũng không hiểu.

Đám người Cổ Sùng Kính nghe được lại cực kỳ hưng phấn, mắt đều là mở to chờ đợi. Trò này bọn hắn cùng Sầm Hảo Nguyệt thường chơi nhưng chưa bao giờ thắng được nàng.

“Đại tỷ, đó là trò gì?” Sầm Chi Dĩ cùng Sầm Hỉ Mộc đồng thanh hô, mắt mở to nhìn đại tỷ cực kỳ mong đợi. Hôm nay chính là ngày bọn hắn đại khai nhãn giới nha.

Sầm Hảo Lâm cũng hiếu kỳ không thôi: “Trò chơi rút gỗ mà Nguyệt nhi nói cách thức chơi thế nào?” Nếu là vượt quá mức hắn liền tìm cách thay nàng vậy.

Sắt Duệ Kỳ cao hứng vỗ tay gọi cung nhân mang trò chơi đến. Bọn hắn chơi cùng nàng bao lâu nay còn chưa từng thắng được, hắn không tin Sắt Ngạo Lang lại có thể thắng a. Vẫn là theo dõi hạ tràng thôi, thật mong đợi.

“Trò này thích hợp với không khí ở nhà thủy tạ lúc này a.” Sầm Hảo Nguyệt nháy mắt gian xảo nói: “Chỉ là người thua phải trút y phục, thế nào?”

Mắt của Sắt Ngạo Lang tối lại một phần, hắn nhìn thấy cổ kiệu của Sắt Vưu Thần theo hướng này tiến liền hô to: “Tam hoàng đệ đến thật đúng lúc, chúng ta đang cá cược a.” Hắn là cố tình kéo dài thời gian đáp ứng để khi nhìn thấy được trò kia mới tính. Đây là trút y phục a, nhất định là làm xấu mặt hắn.

Mọi người lại một phen hành lễ, hiện liền là có ba người không hành lễ. Sầm Hảo Nguyệt hừ một tiếng từ trong lỗ mũi ra đầy nộ khí. Tên ma bệnh này lại đến đây làm gì? Mà cho dù có hắn thì kết cục kia cũng đã quyết định rồi.

Kiệu to của Sắt Vưu Thần được đặt xuống nhà thủy tạ. Mắt đảo hết lên mọi người nhàn nhạt hô ‘miễn’ rồi đường nhìn dừng lại trên lưng tiểu kiệu của Sầm Hảo Nguyệt. Sau khi nghe qua Thôi Cẩm Hòa thuật lại hắn cũng cảm thấy thú vị khê gật đầu: “Nghe qua rất tốt bốn vương cũng muốn nhìn thử một chút.”

Sầm nha đầu này luôn có những chủ kiến rất quái dị, hắn cũng muốn thử trải nghiệm. Nhìn thái độ của nàng chính là bất mãn chuyện lúc sáng đây. Muốn cùng hắn vạch rõ quan hệ sao, sợ là khiến nàng thất vọng rồi, sau này giữa hắn và nàng vẫn là phải có rất nhiều chuyện liên quan đến nhau a.

“Kính Lang vương gia thân thể không được tốt cũng không nên ở nơi này tiêu dao, nhớ như gió độc thổi trúng mắt luôn mạng thì không hay, vẫn là trở về nghỉ ngơi cho tốt.” Sầm Hảo Nguyệt kéo dài giọng mắt mê con ma bệnh trong cổ kiệu quen thuộc ở sau lưng kia. Toàn bộ bầu không khí từ khi Sắt Vưu Thần xuất hiện chính là tràn ngập mùi thuốc đông y rồi.

“Bốn vương tự biết không phiền người phí tâm.” Sắt Vưu Thần lạnh nhạt phun ra một câu. Đây là công khai nguyên rửa hắn.

Đám người có mặt nghe được khoe miệng liên tục co rút không ngừng, tiếng hút khí cũng dần dần tăng mạnh. Thân thể suy nhược của Sắt Vưu Thần chính là sẽ như nàng nói a. Nhớ cái tốt không cái xấu linh thì...ai...

Lúc này cung nhân cũng mang bộ đồ chơi rút gỗ đến. Bộ đồ chơi này được làm bằng hồng mộc trân quý, không mùi chỉ có một màu đỏ thuần. Khi Sát Duệ Kỳ lấy từng khúc gỗ nhỏ ra khiến mọi người điều kinh ngạc không thôi.

Cổ Sùng Kính ở bên vôi vàng phổ biến cách chơi tránh Sầm Hảo Nguyệt cùng Sát Vưu Thần thật sự khẩu thiệt qua lại. Hắn còn xếp trận hình ra mình họa cho mọi người thấy rõ nữa. Kỳ thực nhìn thì dễ nhưng đòi hỏi người chơi phải có tính kiên nhẫn cực kỳ, mà Sát Ngạo Lang lại không có nha.

“Ngạo vương gia vẫn còn chưa đáp ứng nha.” Ân Mặc Nguyên lên tiếng nhắc nhở. Trút y phục sợ là Sát Ngạo Lang không dám đâu.

Khóe miệng của Sát Ngạo Lang liên tục co rút, trò này...mắt hắn nhìn qua bên Sát Vưu Thần rồi mới hít một hơi đáp ứng. Dù gì cũng đã nói rồi biết làm sao được: “Bổn vương cùng người chơi.”

Hai phiến môi mỏng nước mỏng manh của Sầm Hảo Nguyệt kéo lên một hình bán nguyệt cực đẹp, âm thanh nhu như nước vang lên: “Ngạo vương gia cũng không thể vứt bỏ thanh danh được vậy liền phiền Thôi thiếu chịu phạt vậy.” Đáng lẽ nàng chỉ đích danh Sát Vưu Thần cơ nhưng nghĩ nghĩ hắn cũng là ma bệnh liền để Thôi gia triệt để mất mặt mũi vậy.

Thôi Cẩm Hòa muốn lên tiếng phản bác nhưng lại nhận được ánh mắt ‘không lẽ để bổn vương cỏi’ của Sát Ngạo Lang liền nhịn xuống. Vì sao lúc nào người thua thiệt cũng sẽ là hắn?

Sát Ngạo Lang tà cười tầm mắt dừng lại trên người của nữ nhân đang run rẩy nép sau lưng Sầm Hảo Lân: “Nếu Hảo Nguyệt chọn người chịu phạt bên bổn vương vậy bổn vương liền chọn Mạch tiểu thư.”

Nếu đã là trút y phục liền để nữ nhân trút mới tốt, mà nữ nhân ở đây liền chỉ còn Mạch Nhiễm Thuần là đã cập kê. Sầm Hảo Nguyệt tư chất tốt chỉ là còn nhỏ, Quân Tử Lan đen nhẻm cũng là chưa cập kê không hợp khẩu vị của hắn.

“Nhưng vậy có chút không tốt.” Ân Mặc Nguyên liền lên tiếng cản lại: “Mạch tiểu thư dù gì cũng là nữ nhi chỉ bằng để hạ quan thay nàng.”

Sát Vưu Thần ho từ nãy đến giờ mới lên tiếng: “Vậy làm sao có thể, Sầm tiểu thư đã chọn người bên chúng ta, đại hoàng huynh chọn lại cũng rất hợp đạo lý nha.”

“Tam hoàng huynh nói vậy liền không đúng rồi.” Sát Duệ Kỳ cũng lên tiếng cản trở, lý nào lại chọn nữ nhân chứ, dù cho Sầm Hảo Nguyệt có nắm chắc phần thắng thì cũng không thể được: “Bên của nhị vị hoàng huynh đều là nam nhân, mà hai người lại còn là vương gia nên A Nguyệt bắt buộc dĩ mới phải chọn Thôi thiếu.”

Mạch Nhiễm Thuần nuốt một ngụm nước bọt quan sát sắc mặt của Sầm Hảo Nguyệt mới chậm rãi nói: “Thần nữ chấp nhận.” Sắc mặt này chính là như lần trước vậy, nàng thập phần xác định nàng ta nắm chắc phần thắng. Nếu là còn từ chối sợ là không xong nha.

Sầm Hảo Nguyệt vốn là giận đến nộ hỏa đầy lòng, nàng định nói ‘vậy cũng mời Ngạo vương phi cũng đến thử đi’ nhưng nghe được lời đáp ứng của Mạch Nhiễm Thuận lời đến miệng không cách nào phun ra được. Đầu mạnh quay về phía sau, mắt nàng mở thật to trăn trối nhìn nữ nhân vừa phát ngôn. Thấy được ánh mắt kiên định của nàng ta nàng nén giận nói:

“Quyết định thế đi, chúng ta bắt đầu.”

55. Chương 55: Cứu Giá Kịp Lúc

Ở trong cổ kiệu Sát Vưu Thần nhân nhật cười khi nghe xong đoạn đối thoại trên. Hai bàn tay của hắn mỗi bên cầm hai viên đá tròn liên tục xoay không ngừng, trong mắt như có điều suy nghĩ nhìn về phía bàn đá trước mặt quan sát tình huống.

Bên này Sầm Hảo Nguyệt cùng Sát Ngạo Lang cũng bắt đầu khai tỷ thí. Cái chồng gỗ lần lượt được xếp cao lên rồi lần lượt bị sụp đổ xuống. Đổ xuống lại được xếp cao lên không biết bao nhiêu lượt rồi.

Sát Ngạo Lang đầy đầu mồ hôi, được cung nữ ở bên cạnh giúp hắn cầm khăn thấm mãi vẫn không hết. Tay hắn run run rút thanh gỗ hình hộp ra khỏi chồng gỗ bị hỏng rất nhiều lỗ, cực kỳ yếu a.

Sầm Hảo Nguyệt lại bình tĩnh chống cằm phóng mắt vào trong cổ kiệu. Con ma bệnh Sát Vưu Thần đáng chết, mỗi lần đến lượt nàng rút gỗ hắn lại cố ý ho để dọa nàng. Đáng tiếc chính là dọa không được, nàng đã sớm luyện được tinh thần thép khi chơi trò này nha.

Lại nói nàng nghi ngờ tên này nội lực rất cao a. Mỗi lần đến lượt nàng bàn đá lại có chút run. Nàng để ý ở trong cổ kiệu mấy có hạt sen tẩm đường bắn ra. Đáng chết nhất chính là hạt sen chạm bàn liền rã thành bột khiến nàng vô pháp có chứng cứ buộc tội hắn. Hắn đây là đang cùng nàng gây sự đây mà. Huynh đệ nhà hắn đấu đá liên đấu đá đi, nàng làm bằng hữu của Sát Duệ Kỳ cũng bị liên lụy sao? Đây là đạo lý gì?

Sát Vưu Thần ở trong cổ kiệu cũng là chống lại ánh mắt đầy nộ khí của Sầm Hảo Nguyệt. Hai bàn tay không ngừng xoay, hắn biết nàng đã phát hiện rồi. Bất quá hắn ở trong này, chỉ có một mình hắn nhìn thấy được dung mạo thần sắc của nàng, còn nàng chưa từng nhìn thấy được bất cứ thứ gì ở bên trong cổ kiệu.

Sầm Hảo Lan cùng Sát Duệ Kỳ cũng nhìn thấy được nhân thân không tốt của Sầm Hảo Nguyệt. Bọn hắn không biểu lý do nhưng cảm nhận được nàng nghi kỵ Sát Vưu Thần.

Cổ Sùng Kính ngồi một bên cực kỳ đặc ý khi thấy được dáng vẻ chật vật của Sát Ngạo Lang cùng Thôi Cẩm Hòa. Những năm gần đây Sát Ngạo Lang luôn gây rối cho Sát Duệ Kỳ, có lần còn bị thương nặng nữa. Hắn tuy ở bên thái y viện không được tham chính nhưng vẫn là muốn giúp bằng hữu xuất khẩu khí a.

Ân Mặc Nguyên lại bận rộn hơn bởi vì hắn đem hết lực chú ý tập trung lên người của Sát Ngạo Lang để tránh hắn chơi ăn gian. Sầm Hảo Nguyệt trước nay chưa từng để cho chồng gỗ bị ngã nhưng lần này đã

ngã hết năm lần rồi.

Cũng may Quân Tử Lan nhanh trí bảo là phục sức là đi chung nên Mạch Nhiễm Thuần tháo trang sức trước. Hiện tại chính là ngoại bào cũng thoát hết một cái rồi a. Đây đến cùng là xảy ra chuyện gì?

Bên kia Thôi Cẩm Hòa chỉ còn một chiếc áo nữa là lột tới phần trung y bên trong rồi. Trán của hắn mồ hôi lạnh ứa ra còn nhiều hơn cả Sát Ngạo Lang nữa, đôi mắt hiện đầy gân máu mở to nhìn tay của Sát Ngạo Lang. Cả hai người bọn họ lưng cũng ướt đầm rồi

Sát Ngạo Lang vẫn đang nín thở, run rẩy, chậm rãi rút thanh gươm ra. Ngay khi thanh gươm còn một chút nữa là an toàn lấy ra được thì Thôi Cẩm Hòa bị một ngọn gió thổi qua hất-xì một cái khiến cho cả chồng gươm sập xuống. Đôi mắt đầy sát khí của Sát Ngạo Lang quay sang trừng Thôi Cẩm Hòa phía sau lưng, tay xiết chặt đầm xuống bàn.

Thôi Cẩm Hòa cũng là cực kỳ bất đắc dĩ a, không thể trách hắn được, do y phục quá ít nên mới bị lạnh a. Kim quan ngọc bội y phục trên người của hắn đều đã lần lượt tháo xuống rồi còn gì nữa đâu.

Sầm Hảo Nguyệt thu hồi tầm mắt, mỉm cười đầy cao ngạo: “Phiền Thôi thiếu lại phải trút thêm một kiện nữa rồi, thật là ngại quá đi.” Tay nàng che miệng cười kiêu mị một cái.

Hoàng thượng cùng Sầm Minh Kiệt đột nhiên thấy bên này tập trung đông người nên cũng hiếu kỳ bước đến xem. Không ngờ thấy được Thôi Cẩm Hòa định trút y phục liền mở to miệng ngăn lại: “Các người đang làm gì?”

Thôi Cẩm Hòa đưa tay định trút thêm một kiện thì nghe được cứu tinh đến lập tức xoay người cung kính hành lễ. Bảo hắn ở trước mặt mọi người lộ ra bản thân mặc trung y thật là không còn mặt mũi nữa a.

Đám người còn lại cùng là toàn bộ khom người cung kính hành lễ. Ngay cả Sát Vưu Thần ngồi trong cỗ kiệu vẫn phải chấp tay cong thất lưng, chỉ có mỗi mình Sầm Hảo Nguyệt vẫn ngồi đó mắt lom lom nhìn hoàng thượng mặc một thân vàng chói chói mắt. Nàng còn không quên trực tiếp bỏ qua những cái nháy mắt của soái gia gia đang nhắc nhở mình nữa.

Bọn họ vì chơi rút gươm mà đã quên mất thời gian rồi, hiện tại Thanh Đẳng yến cũng sắp bắt đầu mà không ai chú ý đến a.

Hoàng thượng neho mắt lại nhìn Sầm Hảo Nguyệt hỏi: “Sầm nha đầu, lâu rồi không tiến cung đến hành lễ cũng không nhớ rồi. Hôm nay gặp Trẫm đến ba lần mà cũng không có lần nào hành lễ.”

Nữ hậu đại của Sầm gia này hẳn quả thực xem không thấu. Nàng thực sự là hoàn khổ sao? Chuyện của nàng hẳn nghe cũng không ít, quan hệ của nàng cùng Sát Duệ Kỳ lại cực tốt, nếu là không có cái thanh danh kia hẳn nhất định đã sớm ban hôn rồi.

“Hoàng thượng, lão thần...” Sầm Minh Kiệt vội vàng bước đến trước mặt hoàng thượng cung kính chấp tay khom người chuẩn bị vì tôn nữ đỡ lời.

Nhưng còn không để hắn nói hết hoàng thượng liền đánh gãy: “Sầm ái khanh lui sang một bên, Trẫm đang hỏi Sầm nha đầu không hỏi ái khanh.” Ánh mắt một lần nữa lại dời đến trên gương mặt khả ái của Sầm Hảo Nguyệt.

Sầm Minh Kiệt không biết làm gì khác hơn chính là lui sang một bên chờ xem tình hình. Hắn trừng mắt tôn nữ của mình trách nàng không biết phân nặng nhẹ.

Hôm nay trên đại diện hoàng thượng không nói đến là bởi vì muốn nhìn biểu hiện của chúng đại thần khi thấy nàng cùng Sát Duệ Kỳ cùng tiến điện, còn có thái độ của hoàng thượng như vậy ngằm như để đăm đại thần hiểu nhầm là nàng thực sự là nhi tức hoàng thượng chọn mà thôi.

Lúc này hắn cũng bị hoàng thượng ám chỉ rằng có phải nàng giả hoàn khổ không, lại đánh tiếng một chút về việc hôn sự của nàng. Hắn đã phải tốn không ít tinh thần cùng hoàng đế đấu trí một phen mới được thả đây này. Giờ lại gây thêm chuyện nữa, thật tình không còn biết phải nói thế nào nữa.

Sầm Hảo Nguyệt ngồi ở chỗ cũ vui vẻ nhún vai cười: “Đã lâu như vậy không có dùng đến người ta đã sớm quên mất rồi.” Nàng thấy được ánh mắt không tốt của soái gia gia nhưng vẫn lựa chọn không để ý. Nếu là cứ quỳ quỳ bái bái như vậy thật khiến nàng cảm thấy khó chịu a, chi bằng nhân cơ hội này tránh được lần nào tốt lần đó.

“Người...” Sầm Minh Kiệt há mồm không biết nên nói từ nào tiếp theo, lý do vô lý như vậy mà cũng nói ra được. Nhưng nghĩ theo chiều hướng khác đây cũng là nàng đang giả hoàn khổ nha, hắn cũng nên diễn cho giống mới được.

“Ai dơ gia gia, người ta lâu như vậy không dùng đến đã sớm quên mất rồi.” Sầm Hảo Nguyệt nghịch nghịch lộn tóc ở trước vai thong dong nói

56. Chương 56: Cứu Cũng Không Thoát

Đôi mắt của hoàng thượng đảo sang Mạch Nhiễm Thuần cùng Quân Tử Lan đang hành lễ cực kỳ nghiêm trang đúng quy cách thế mà Sầm Hảo Nguyệt dám dùng lý do này để nói. Rõ ràng Quân Tử Lan ở biên cương mười một năm mới trở về cũng được ma ma trong cung đến dạy hành lễ, nàng có phải là đang nói hắn bỏ sót mình không? Hay nàng thực sự là hoàn khổ?

“Trẫm nghe nói bên cạnh Sầm nha đầu luôn có một người gọi là Lưu cố vấn chuyên nhắc nhở lễ nghi, vậy liền truyền Lưu cố vấn cùng ma ma dạy lễ nghi năm đó đến để Trẫm một lần tượng tể vì tội thất trách.”

Sầm Hảo Nguyệt vẫn là thờ ơ, đánh bọn họ thôi mà, hoàng thượng đánh cứ đánh đi nói với nàng làm gì.

Nàng vẫn ngồi nhấp ngụm trà thơm trong ly trên tay đầy thường thức, miệng không quên hô to: “Mau mau gọi Lưu cố vấn đến không nên để hoàng thượng đợi lâu.”

Sầm Minh Kiệt ở bên nhìn thấy được long nhan có chút không được tốt liền tấu: “Hồi hoàng thượng, đây không thể trách Lưu cố vấn cùng ma ma kia được. Là tôn nữ của lão thần quên liền để nàng học lại thôi.” Dám xem hần như không khí, lần này phải mượn cơ hội này hảo hảo dọa nàng một phen mới được.

Sầm Hảo Nguyệt vừa nghe đến lợi ích hoàn khổ của mình bị thu giảm lập tức đứng lên ngón tay chỉ lên không trung cao giọng nói: “Đột nhiên người ta nhớ ra rồi.”

“Vậy liền hành lễ đi.” Hoàng thượng bỗng dưng bắt được Sầm Hảo Nguyệt chỉ là lo đến lợi ích của bản thân thôi, vậy đây chính là hoàn khổ nữ rồi. Nhưng những chuyện phát sinh kia...lại phải giải thích thế nào?

Sầm Hảo Nguyệt nhìn hai nữ nhân đang hành lễ rồi lúng túng vờ như bắt trước bọn họ cũng khom người: “Thần nữ tham kiến hoàng thượng.”

“Miễn lễ.” Lúc này hoàng thượng thu hồi suy nghĩ hô một tiếng, ánh mắt nhìn một đồng gỗ nhỏ hình hộp dài nằm ngổng ngang trên bàn.

Đám người từ nãy đến giờ hành lễ đến cả thân người mỗi nhừ, mồ hôi liên tục xuất vừa được miễn liền đứng lên lau mồ hôi. Sầm Hảo Nguyệt bĩu môi, đến cùng nàng vẫn tránh không thoát.

Hoàng thượng lại hỏi: “Đó là thứ gì, còn có người vì sao lại trút hết y phục thế này?”

Sắt Ngạo Lang vội đáp lời. Sau khi hoàng thượng nghe xong mọi chuyện liền hỏi: “Vậy trò chơi này lúc nào mới có thể kết thúc?” Chẳng phải là Thôi Cẩn Hòa chỉ còn mỗi bộ trung y thôi sao?

Sắt Duệ Kỳ nhanh chóng tiếp lời: “Hồi phụ hoàng, trò chơi sẽ kết thúc khi người thua không còn món nào trên người.” Chuyện này không nên để những người khác nói. Dù sao hần nói cũng bị trách phạt nhẹ hơn a.

“Ồ nháo, các người làm sao có thể chơi những trò như vậy, đây là chủ ý của người nào?” Hoàng thượng quát to một tiếng hỏi.

Sắt Vưu Thần là bắt đúng cơ hội chậm rãi xen vào: “Hồi phụ hoàng, chủ ý này là của...”

Hần còn chưa nói hết Sắt Ngạo Lang liền chen vào: “Là Hảo Nguyệt đưa ra chủ ý này.” Hần thầm đắc ý chờ xem đáng đáp bị trách phạt của Sầm Hảo Nguyệt.

Sầm Minh Kiệt mở to mắt không thể tin nhìn tôn nữ. Nàng sao lại chơi cái trò này ở trong hoàng cung a. Nàng có thể hoàn khổ ở bên ngoài cơ mà, hiện giờ...bảo hần làm sao giúp đây? Trong lòng khối khối khẩn trương lên, phải mau mau nghĩ cách thôi.

Hoàng thượng ninh chặt mi lại lần nữa nhìn chăm chăm Sầm Hảo Nguyệt như muốn hỏi ‘thật chẳng?’. Đây thực sự là trò chơi của một hoàn khổ a.

Sầm Hảo Nguyệt ngây thơ gật đầu cười: “Đúng a, lúc này Ngạo vương gia cùng Kinh Lang vương gia cũng rất hào sảng tán thành a. Ngạo vương gia còn bắt Mạch tiểu thư chịu phạt nữa cơ.”

Hoàng thượng lại nhìn sang, quả thực Mạch Nhiễm Thuần lúc này không có đến một trang sức trên tóc, một kiện ngoại bào cũng được khoác hờ trên vai. Đây là lúc này Ân Mặc Nguyên nhanh tay mà vì nàng khoác lên a.

“Nam nữ hữu biệt các ngươi có biết không?”

Sầm Hảo Nguyệt chạy đến ôm lấy soái gia gia, một tay ngậm trong miệng ngây thơ hỏi: “Gia gia, vì sao nam nữ lại khác biệt? Người ta thấy đều giống cả thôi.”

Hoàng thượng nghe đến vấn đề này mới phát hiện Sầm Hảo Nguyệt đã lâu không có học, những chuyện này nàng thậm chí có lẽ cũng là không biết đi, bởi nàng có thể phá phách ở bất kỳ ngõ ngách nào trong kinh thành trừ Trường Sinh nhai cùng Bất Thụy nhai a. Hai nơi đó luôn là điểm đến an toàn nhất cho người muốn tránh hoàn khổ nữ, chỉ là có tránh thế nào cũng không thoát thôi.

Hắn hít một hơi sâu liền cao giọng trách phạt đám người đã làm lễ cấp kê, đương nhiên cũng phạt không ít tội a. Lớn như thế này còn chấp nhận chơi hình phạt ấu trĩ như vậy. Đã thế còn kéo cả nữ tử vào cùng chơi nữa, mắt hắn không tự chủ nhìn về phía Sát Ngạo Lang.

Sầm Duệ Kỳ lập tức quỳ xuống cầu xin: “Thỉnh phụ hoàng thứ tội cho Mạch tiểu thư, nàng là bị ép buộc tham gia.”

Cổ Sùng Kính, Ân Mặc Nguyên cùng Sầm Hảo Lân cũng là quỳ xuống giúp Mạch Nhiễm Thuần cầu xin.

Hoàng thượng nhìn nhìn liền gật đầu, chuyện này không nên làm to tránh truyền đi liền cũng không hay. Sầm Hảo Nguyệt liền nói: “Vấn đề thua lúc này...”

“Còn muốn chơi tiếp?” Hoàng thượng cùng Sầm Minh Kiệt đồng thanh nạt nộ.

“Nhưng là...nhưng là Ngạo vương gia thua người ta cơ mà.” Sầm Hảo Nguyệt lại bắt đầu khóc tu tu làm nũng, đáng vẻ hiện tại chính là muốn hoàn khổ bao nhiêu có bấy nhiêu.

“Phụ hoàng đã phạt hết rồi còn chơi gì nữa.” Sầm Ngạo Lang bị phạt nặng nhất vì dám kéo khuê nữ vào cùng. Đương nhiên hắn nhận chuyện này không chịu phạt vấn đề thua lúc này rồi.

Sầm Hảo Nguyệt khóc càng lợi hại hơn: “Người khi dễ bọn tiểu thư còn nhỏ dễ lừa, người ở trước mặt mọi

người lừa bốn tiểu thư.” Lúc này đại danh hoàn khổ được nàng phát huy triệt để đánh lừa mắt người nhìn.

Hoàng thượng bắt dĩ cho tiếp tục phạt, chỉ là không được cởi ý phục nữa. Nếu là không cho phạt mặt mũi của hoàng thất cũng mất hết a. Xem ra chuyện của Sầm Hảo Nguyệt có lẽ chỉ là may mắn thôi.

Thôi Cần Hòa đột nhiên run một trận cực kỳ lợi hại. Hy vọng là không nhằm vào hần nữa, hần không còn gì nữa rồi. Cũng may là hoàng thượng nói câu này khiến tâm hần nhẹ lại không ít. Nhân lúc không ai chú ý đến mình hần vội vã mặc lại y phục chỉnh tề.

Tiếng khóc của Sầm Hảo Nguyệt nhỏ lại không ít, nàng hít hít mũi nói: “Vây liền phạt Ngạo vương gia mặc váy rơm múa điệu thổ dân đi.”

Vừa nghe xong hình phạt mọi người trở mắt ra. Trong đầu của hoàng thượng cùng Sầm Minh Kiệt và hai tiểu đệ đệ Sầm gia vòng vo chuyển, váy rơm? Múa điệu thổ dân? Đây là loại ngôn từ gì?

Chỉ duy nhất đám người đã từng học ở Thư Lạc viện thì ai cũng biết được. Năm đó Sát Duệ Kỳ thua thảm hại bị Sầm Hảo Nguyệt bắt mặc váy rơm múa điệu thổ dân nên ai cũng biết được. Khi đó Sầm Hảo Lân cùng Quân Tử Lan vẫn chưa đi biên quan nên cũng không chút ngạc nhiên

Sắc mặt của Sát Ngạo Lang tối sầm lại, hần đường đường một đại nam nhân lý nào bắt hần mặc váy? Lại nói đó là váy rơm cả thượng y cũng không có a. Năm đó Sát Duệ Kỳ còn nhỏ nhưng cũng là để lại danh tiếng không tốt rồi, nếu là giờ đây hần đồng ý...

“Ô ô...Ngạo vương gia không giữ lời hứa.” Sầm Hảo Nguyệt lại gào to cùng Sát Duệ Kỳ nháy mắt. Nàng tuyệt không cho tên này thoát, cứ nhiên lợi dụng nữ nhân để chiếm tiện nghi như vậy.

Ân Mặc Nguyên nhanh chóng an ủi tiểu bằng hữu: “A Nguyệt đừng khóc, Ngạo vương gia là người rất trọng lời hứa a.” Đây là tước luôn đường lui của Sát Ngạo Lang rồi.

Cổ Sùng Kính mím môi cúi đầu nén cười. Sát Ngạo Lang muốn thoát xem ra cũng không thể nha: “Có hoàng thượng làm chủ A Nguyệt còn khóc gì nữa a.” Hần lờ luôn boss bự vào triệt để dồn người vào chỗ chết.

Cảm nhận không ít ánh mắt nhìn mình mình Sát Ngạo Lang mím chặt môi nói: “Bổn vương khi nào nói dối, Thôi Cần Hòa ngươi lên đi.”

Sát Duệ Kỳ tựa tiểu phi tiểu nói: “Thôi thiếu có lẽ nhiễm phong hàn rồi, Sùng Kính ngươi giúp hần bắt mạch đi. Đại hoàng huynh cách thức phạt bị thay đổi người phạt cũng được đổi a.”

Sát Ngạo Lang còn định nói gì thì lại nghe được Sát Duệ Kỳ nói tiếp: “Không lẽ đại hoàng huynh muốn để tam hoàng huynh thay sao? Lúc này gổ là người rút nha.” Năm đó Sát Ngạo Lang mở to mắt bày vẻ mặt xem kịch vui nhìn hần mặc váy rơm vây liền lần này đến hần rồi.

Sắt Ngạo Lang buộc lòng chấp nhận nhưng là phải đến một nơi khác riêng tư hơn. Mặt mũi của hắn không thể bị mất hết được, những người đi xem đều phải thề không được tiết lộ chuyện này.

Mọi người đồng loạt tán thành. Hoàng thượng liền nói: “Thời thần không còn sớm mau đi chuẩn bị một chút đi, yến tiệc sắp bắt đầu rồi.”

Không ngờ hoàng cung yên ắng đã lâu Sầm Hảo Nguyệt vừa đến thì hết hí khúc này đến hí khúc khác được khai mạc. Nhớ lại mấy ngày trước Sắt Duệ Kỳ đến tìm hắn bảo bỏ lệnh cấm để nàng tiến cung, sợ là tối nay lại có chuyện không hay a. Hắn phải điều động thêm một ít ngự lâm quân canh phòng nghiêm ngặt một chút mới được.

Sầm Hảo Nguyệt cùng mọi người đến Nhâm Hi cung còn đám vương tử lại trở về tẩm cung của bọn họ. Tuy được ban phủ nhưng hành cung của bọn họ vẫn được giữ lại phòng trừ hoàng đế triệu tiến cung giữ lại qua đêm.

57. Chương 57: Nữ Nhân Phải Chậm

Vừa đi Sầm Hảo Nguyệt vừa đa tạ vừa bồi tội với Mạch Nhiễm Thuần. Nàng ta lại chỉ mỉm cười bảo là tin tưởng nàng nên nàng cũng không biết làm sao cho phải.

Đến Nhâm Hi cùng nam nữ mỗi người một bên chia ra mà đi. Sầm Hảo Nguyệt chạy vội vào trong nhận y phục Lưu cố vấn vì nàng mang vào từ chỗ cung nữ, tắm rửa sạch sẽ rồi thay vào.

Nàng vận một bộ <Ngọc Tổng Vũ> một thân thúy cực đậm lục sắc thêu hoa sen ở trước ngực cùng hoa nhỏ ở viền cổ áo, phi bạch thâm thúy lục sắc thêu rất nhiều hoa văn của Đường triều.

Quân Tử Lan sớm đã chuẩn bị xong ngồi ở trong cười hì hì trò chuyện cùng Mạch Nhiễm Thuần trong lúc chờ đợi Sầm Hảo Nguyệt. Quân Tử Lan ở biên cương nên cũng rất đơn giản y phục đều là thuần sắc thêu một ít hoa văn không bắt mắt. Mạch Nhiễm Thuần thích thanh lịch nên y phục so với Quân Tử Lan chỉ tốt hơn một chút thôi.

Ở đây có một số nữ nhân chính là kỳ thị Sầm Hảo Nguyệt cùng Quân Tử Lan vì cả hai đều không có cùng bọn họ học nữ hồng. Có một số thì hận Sầm Hảo Nguyệt ra mặt vì chuyện này làm đối với Sắt Ngạo Lang cùng Thôi Cẩn Hòa. Còn một số lại đối với chuyện chính phi vị của Sắt Duệ Kỳ mà hận.

Sầm Hảo Nguyệt bước ra ngồi trước gương đồng được cung nhân giúp nàng chải tóc. Nàng ở bên này chỉ đông chỉ tây để bọn họ làm cho nàng bộ tóc khiến nàng hài lòng nhất.

Sầm Hảo Lâm cùng hai tiểu đệ sớm đứng ở bên ngoài hoa viên của Nhâm Hi cùng đợi tiểu tỷ tỷ. Cổ Sùng Kính cùng Ân Mặc Nguyên cũng là đứng ở bên bọn họ cùng đợi.

Thấy cửa bên đám nữ quyền mở cửa đóng cửa hơn mười lượt, lần nào cả năm nam tử đều là rướn cổ nhìn sang tìm hành bóng quen thuộc. Chỉ là đám nữ quyền lần lượt đi ra cũng không thấy được thân ảnh của Sầm Hảo Nguyệt đâu.

Sầm Hỉ Mộc không kiềm được liền hỏi: “Vì sao đại tỷ lại lâu như vậy?” Hấn đưa tay đặt lên cái bụng sớm đang đánh trống của mình bĩu môi.

“A Nguyệt lúc nào mà chẳng lâu.” Cổ Sùng Kính phì cười: “Chi bằng người cùng Hảo Lân ra ngoài trước đi, để chúng ta đợi nàng là được rồi.” Bọn hấn đợi cũng đã sớm quen rồi a.

“Không được.” Sầm Hảo Lân lập tức cự tuyệt, tiểu tỷ tỷ không thể cùng nam nhân khác ở cùng một chỗ.

“Ai da, ta nói, Hảo Lân a, người cũng thật là...sau này chúng ta nói với người sau vậy.” Ân Mặc Nguyên cũng không biết nên làm gì cho phải nữa, sau này từ từ dạy thôi.

Cửa một lần nữa lại mở, mắt bọn họ đổ ngẫu nhìn sang, chỉ thấy được Quân Tử Lan cùng Mạch Nhiễm Thuần bước ra thôi. Năm nam tử không khỏi thất vọng thở dài đầy não nề.

Quân Tử Lan cười hề hề hỏi: “Làm sao? Thấy ta bước ra liền không vui như vậy?” Mắt nàng nhìn Sầm Hảo Lân rồi dời sang bốn nam tử còn lại.

“Không có, chỉ là đang đợi Nguyệt nhi thôi.” Sầm Hảo Lân nhàn nhạt trả lời.

“Lan tỷ tỷ, đại tỷ vì sao còn chưa ra ngoài, chúng ta đợi đã rất lâu rồi.” Sầm Chi Dĩ nhăn mày hỏi, hấn cũng là rất đói bụng rồi a.

“A Nguyệt vẫn còn ở bên trong chải tóc a, này giờ đổi mấy lượt vẫn cảm thấy không hợp nhãn, chúng ta sợ các người đợi nên mới chạy ra đây.” Quân Tử Lan bất đắc dĩ thở dài, nàng cũng không có nhiều kiên nhẫn như Sầm Hảo Nguyệt ngồi chậm rãi chải chuốt đâu.

Mạch Nhiễm Thuần lấy tay che miệng khẽ cười: “Nữ nhân chúng ta đều tốn thời gian như vậy, các người không nên sốt ruột.”

“Vẫn là Thuần tỷ tỷ tốt nhất.” Sầm Hỉ Mộc chạy đến nắm lấy váy của Mạch Nhiễm Thuần cười. Hấn là muốn đại tỷ cũng nên có một chút như Mạch Nhiễm Thuần thì hay biết mấy, chỉ là, tính tình của đại tỷ rất lớn nha.

“Chúng ta cũng đợi quen rồi, không sao?” Ân Mặc Nguyên nhàn nhạt đáp trả, vẻ mặt đầy thờ ơ.

Cổ Sùng Kính nhớ ra gì đó vội nói: “Đúng rồi, Mạch tiểu thư phải đến đại điện lấy hoa a, người nên mau chóng đi trước thôi.” Hoa không như hoa đăng, lấy trễ chỉ còn những hoa xấu thôi.

“A Lan, người đưa Mạch tỷ tỷ ra đó đi.” Sầm Hảo Lân nghĩ là Mạch Nhiễm Thuần e ngại đi một mình nên bảo Quân Tử Lan bồi nàng ta.

“Ta cùng các người đợi Sầm tiểu thư.” Hoa xấu đẹp không quan trọng, chỉ là nàng cũng không biết nên tặng cho ai. Lại nói nàng cùng đám thiên kim kia cũng có chút giao tình nhưng cùng bọn họ chỉ toàn nói xấu người khác thôi. Còn ở cùng đám người Sầm Hảo Nguyệt chỉ có bày trò vui hơn nhiều. Thấy trò rút gổ sáng nay nàng cũng rất muốn thử a.

Đã vậy bọn họ cũng không nói gì nữa. Lại qua đi một lúc, trời cũng bắt đầu tối, cả Nhâm Hi cung đều lên đèn, Sầm Minh Kiệt cước bộ vội vã từ ngoài tiến vào.

“Vì sao các người đều ở đây? Nguyệt nhi đâu?”

Cả bảy người đồng loạt chỉ tay vào gian phòng chỉ còn mỗi mình Sầm Hảo Nguyệt bên trong. Sầm Minh Kiệt đương nhiên hiểu nên nói: “Các người mau ra ngoài đại điện đi đến trễ sẽ không hay.”

“Nhưng mà...” Cả bảy người đồng loạt mở miệng nhưng nhìn đến ánh mắt không nộ mà uy của Sầm Minh Kiệt liền nín lại hành qua lễ rồi cáo lui. Trước khi đi mọi người đều nhìn vào trong gian phòng rất lâu mới lưu luyến bước ra khỏi Nhâm Hi cung.

Sầm Bí Uy ở đại điện thấy bảy người cũng đã đến mà phụ thân cùng nữ nhi đều chưa thấy bóng dáng liền lo lắng kéo Sầm Hảo Lân hỏi. Nghe xong hần nhện không được cũng phải rời đại điện đến Nhâm Hi cung.

Sầm Minh Kiệt ngồi ở bàn đá gần đó chờ đến sốt ruột, nếu lần này đến trễ hơn hoàng thượng lại là tội bất kính a. Chờ mãi không thấy Sầm Hảo Nguyệt bước ra lại thấy được Sầm Bí Uy đến.

“Phụ thân, Nguyệt nhi đâu?”

Sầm Minh Kiệt thở dài chỉ tay vào gian phòng nặng nề nói: “Không biết lại làm trò gì ở bên trong mà lâu đến như vậy vẫn chưa chịu ra ngoài.”

Sầm Bí Uy bước đến gõ cửa: “Nguyệt nhi, vi phụ vào được không?” Hần tuy là mười một năm không có gặp nữ nhi này nhưng cũng nhớ được cái lần thấy nàng lau mặt a. Chỉ mỗi cái lau mặt thôi cũng đã phí không ít thời gian rồi, đừng nói đến chải tóc, trang điểm, ăn mặc.

Sầm Hảo Nguyệt nhìn xung quanh không thấy có người nữa liền lên tiếng đáp ứng: “Ân.” Mắt nàng soi mình ở trong gương đồng nhìn tới nhìn lui không rời mắt.

“Nguyệt nhi đã chuẩn bị xong rồi sao? Thật đẹp nha, chúng ta cùng ra đại điện thôi.” Sầm Bí Uy nhìn thấy tóc nàng từ lâu đã được búi xong mà cung nữ kia vẫn quỳ bên cạnh giúp nàng chải chải đuôi tóc liền thốt lên.

Sầm Minh Kiệt nghe được cũng bước vào xem kết quả. Hắn nhìn một mắt rồi ôm lấy trán thán thảm trong lòng. Đây chính là hậu quả của việc không được gặp nữ nhi mười một năm a, nên giờ đây cái gì cũng không biết.

Sầm Hảo Nguyệt hừ mạnh giận lấy nói: “Ai bảo đã xong, người ta vẫn còn chưa thi phần tô son a.” Nàng đương nhiên là đẹp rồi, chỉ là buổi tối ánh đèn không được tốt, phải trang điểm đậm một chút, nhưng hoàng cung nhiều loại phấn thể này nàng chọn mãi vẫn chưa xong.

Cũng may là nàng trưởng thành cũng sinh ra nữ tính dung mạo không còn giống Sầm Hảo Lân như trước nữa, nếu không nàng nhất định tự sát. Thật không uống công nàng luôn chăm sóc nha.

Sầm Bí Uy vốn định bế nữ nhi ra ngoài không ngờ nghe được câu kia cả người đông cứng. Tồn cả đồng thời gian mà giờ vẫn chưa xong sao? Hắn quay sang nhìn thấy Sầm Minh Kiệt đang lắc đầu ngao ngán liền nở nụ cười gượng nói: “Nguyệt nhi để cung nữ giúp rồi chúng ta ra ngoài thôi.”

Sầm Hảo Nguyệt vốn là đang định bôi thử phấn, nàng liền bỏ hộp phấn xuống giận dữ nhìn soái cha: “Nhiều phấn như vậy người ta không chọn được, lại nói nha, y phục này phải dùng yên chi cùng phấn màu nào người ta vẫn phối chưa có xong.”

“Ai da, để vi phụ giúp người chọn.” Sầm Bí Uy bước đến ngồi bệt luôn xuống bên cạnh mở vài hộp lên xem. Khi hắn thấy được đồng phần nước cùng yên chi cũng tá hỏa mặt xanh không ít, nhiều như vậy chọn đến khi nào mới xong nha. Bảo hắn đánh giặt còn được nha, chứ chuyện...hắn đầu hàng.

Sầm Minh Kiệt nhìn mặt đăm cung nữ mặt đầy son phấn đứng khép nép một bên cũng là biết bọn họ bị tôn nữ của mình mang ra thử nghiệm rồi. Nhưng chọn lâu như vậy cũng chưa xong sao?

“Nguyệt nhi a Nguyệt nhi chúng ta không thể ở đây lâu như vậy đâu.”

Sầm Hảo Nguyệt định phản bác gì đó lại bị Sầm Bí Uy nói: “Nhanh lên nhanh lên.” Nếu là còn tiếp tục nói xuống thì nàng cũng không thi phấn nữa rồi.

Chọn qua chọn lại rốt cuộc Sầm Hảo Nguyệt cũng hài lòng. Dung mạo của một tiểu nữ tử mười ba tuổi so với hiện đại vẫn còn nhỏ nhưng so với cổ đại chính là sắp già đi được rồi.

Nàng ôm lấy soái gia gia quyết tâm đòi bế ra ngoài đại điện. Sầm Minh Kiệt khuyên mãi không xong bắt đắc dĩ vẫn là cúi người bế tôn nữ rồi cùng Sầm Bí Uy bước ra ngoài.

“Lúc này gia gia không giúp người ta.”

“Người không hành lễ với hoàng thượng đã là tội lớn rồi còn dám phớt lời cảnh cáo của ta, đáng trừng phạt.”

“Hừ! Người ta chán ghét gia gia.”

“Vậy liền qua bên cha của người đi.” Nàng qua bên đó hẳn còn khỏe hơn gấp bội a, không cần bế cục nợ này ra đại điện rồi.

“Người ta không qua.” Sầm Hảo Nguyệt đưa tay sống chết ôm lấy cổ soái gia gia không buông.

Sầm Bí Uy bên này luôn miệng cần nhân vì lý do gì nữ nhi lại bài xích hẳn. Sầm Hảo Nguyệt chỉ nói là: “Hôm nay gia gia vận bạch y nên hợp với y phục của người ta, y phục của cha trùng màu với người ta như vậy sẽ không nổi bật.”

Hai nam nhân nghe được thở dài một hơi chân cũng không quên bước nhanh ra ngoài đại điện.

58. Chương 58: Ý Của Hoàng Thượng

Khi ba người tiến điện cũng mau lắm người hoàng thất chưa ai đến. Mọi người đều trầm trồ một phen, Sầm Minh Kiệt đứng thật oai phong nha, đến từng tuổi này vẫn có thể bế được tiểu oa nhi mười ba tuổi a. Lại nói hoàn khổ nữ chính là được phụng trên tay như vậy, nên sợ Duệ vương phi vị sợ là ấn định sẵn rồi.

Hôm nay Sầm Hảo Lân cùng Sầm Hảo Nguyệt được Phí khả Doanh chọn y phục đồng bộ. Không những màu sắc mà hoa văn cũng là tương tự, không tính đám hoa hờ trên váy mà chỉ là hoa văn ở trên phi bạch thoi. Đương nhiên đây là dựa vào thiết kế của Sầm Hảo Nguyệt mà tạo nên một kiện nam trang đồng bộ như vậy.

Thấy được tiểu tỷ tỷ đến Sầm Hảo Lân cười đến híp mắt: “Nguyệt nhi thật đẹp nha.”

“Đương nhiên rồi, ta đã phí không ít tâm tư a.” Sầm Hảo Nguyệt được đặt ngồi ở bên Sầm Hảo Lân, nàng chu môi đắc ý nói.

Lúc này hoàng thượng hoàng hậu phi tần cùng đám vương tử công chúa tiến điện. Mọi người một phen hành lễ, Sầm Hảo Nguyệt cũng không ngoại lệ nhưng nàng lại không cung kính như bọn họ mà chỉ làm cho người xem thôi.

Hoàng thượng quét mắt thấy được Sầm Hảo Nguyệt ngoan ngoãn hành lễ cùng là thỏa mãn không ít. Vốn nghĩ hẳn lại phải hù dọa nàng một phen a. Sau khi ngồi vững trên long ỷ mới cho bình thân.

Trên điện bắt đầu khai yến, bốn tỷ đệ Sầm gia lại như ban sáng bắt đầu bào đồ ăn không chút nề tình. Sát Duệ Kỳ ở bên kia vô cùng an tâm vì kế hoạch đã hoàn hảo. Sát Vưu Thần ngồi trong cổ kiện nhân nhát không chút biểu tình

Sắt Ngạo Lang một bụng tức giận không cho chỗ phát tiết ngồi bên cạnh Hắc thị. Sắt Tĩnh Thư mím môi trừng mắt Sầm Hảo Nguyệt rồi lại nhu tình nhìn Thôi Cẩn Hòa ở phía đối diện.

Thôi Cẩn Hòa cùng Thôi Lạc Tranh cũng là phần nộ nhìn Sầm Hảo Nguyệt không rời mắt. Những gì của ngày hôm nay bọn họ bắt nàng phải trả gấp bội a.

Sầm Hảo Nguyệt cảm nhận được những ánh mắt dị thường nhìn về phía mình nhưng vẫn xem như không thấy. Nàng không sợ phiền toái đến tìm mình đâu.

Sau bữa yến tiệc đám người chưa đủ tuổi hoặc quá tuổi sẽ ở lại trong đại điện thưởng thức vũ khúc của đám ca cơ. Những người đã qua cập kê chưa thành thân liền được thả ra bên ngoài cùng nhau trao đổi hoa cùng hoa đăng.

Đương nhiên đám nữ nhi ở đây đa số vẫn là hướng về vị vương gia độc thân được cưng sủng lại tài mạo song toàn nhất hiện nay là Sắt Duệ Kỳ rồi. Hắn chính là người có cơ hội thừa kế hoàng vị cao nhất. So với Sắt Ngạo Lang hắn hơn rất nhiều a, chỉ là hắn đối với hoàn cảnh nữ Sầm gia...khiến không ít nữ nhân cùng đại thần nghi kỵ a.

Cổ lão thái gia cùng Ân lão thái gia sớm đoán được Sầm Minh Kiệt muốn cùng bọn họ kết thân gia. Bọn họ không ngại thanh danh bên ngoài của Sầm Hảo Nguyệt bởi bọn họ biết được một người nghiêm khắc như Sầm Minh Kiệt để tôn nữ thanh danh không tốt ắt có khổ tâm.

Chỉ là quan hệ của Sầm Hảo Nguyệt cùng Sắt Duệ Kỳ khiến bọn họ nghi kỵ không ít a. Đã là nữ tử đương nhiên đều là để mắt đến Sắt Duệ Kỳ rồi, luận thân phận, tài mạo đều là tốt hơn so với tôn nhi của bọn họ a. Sầm Hảo Nguyệt sẽ chọn như thế nào a!

Trong đại điện mọi người bắt đầu rời khỏi chỗ ra ngoài, Sắt Vưu Thần ngồi trong cổ kiệu không hề động dậy thôi. Năm nào cũng có cung nhân mang hoa đăng đến cho hắn nhưng vẫn đều là cầm mang hồi phủ chứ không tặng cho bất kỳ người nào, cũng không ai nguyện ý tặng hoa cho hắn.

Đây là chuyện đương nhiên rồi, một người thân mang bệnh nặng quanh năm đến đứng cũng không thể làm được, nhờ vừa gả qua hắn đoạn khí chẳng phải là ở quả sao, những vậy còn công luôn cái tội danh khắc phu nữa a.

Đó là còn chưa kể đến nếu như hoàng thượng bắt bồi táng vậy các nàng liền không còn gì nữa. Trên đời này không có ai ngốc như vậy đâu, có câu nói người không vì mình trời tru đất diệt nha. Cũng may hắn là một vương tử thất sủng nên đến bây giờ hoàng thượng vẫn không dă động gì đến việc xung hỷ cho hắn.

Sầm Hảo Nguyệt nhìn hắn đầy khinh thường, đáng đời cô độc cả đời không người lấy. Một nam tử xấu tính như hắn có tặng không cần tiền kèm thêm ưu đãi hấp dẫn cũng không ai thèm đâu.

Lúc này Sắt Duệ Kỳ, Cổ Sùng Kính, Ân Mặc Nguyên đều đến trước mặt Sầm Hảo Nguyệt mang hoa đăng trong tay mình đưa cho nàng. Sầm Hảo Nguyệt cũng là mỉm cười đưa tay nhận lấy.

Sầm Hảo Lân nhìn thấy liền nhăn mặt nói: “Nguyệt nhi, không thể nhận lung tung đâu.” Hôm nay hắn cũng biết được Thanh Đăng yến là để làm gì, nếu là tiểu tỷ tỷ nhận sẽ bị hoàng thượng tứ hôn nha. Lại nói nhận một lượt ba cái hoa đăng như vậy thì gả cho ai?

“Hoa đăng đẹp người thích ta cùng người thả.” Sầm Hảo Nguyệt cười híp mắt tiếp thu hết ba cái hoa đăng trước sự ngỡ ngàng của nhiều người.

Hoàng thượng cũng là không hiểu nổi nhìn Tiêu hiền phi. Tiêu hiền phi vốn lúc này có gọi Sát Duệ Kỳ vào hỏi một trận nhưng hắn vẫn không chịu trả lời. Thế lực của Sầm gia cùng thanh danh của Sầm Hảo Nguyệt là tỷ lệ nghịch với nhau a, nên lựa chọn thế nào cho tốt đây.

Lúc này hoa đăng của Sát Vưu Thần ở bên đối diện cũng được cung nhân mang qua đưa cho Sầm Hảo Nguyệt. Nàng nheo mắt nhìn thân ảnh vốn là mờ ảo của hắn trong cổ kiệu hiện là dưới ánh nến không thể nhìn thấy một chút gì trong lòng liên tục nổi lửa.

Còn không để nàng mở miệng âm thanh hư nhược của Sát Vưu Thần cũng truyền đến: “Người nhận của bọn họ không có lý không tiếp nhận của bốn vương, đúng không?” Tiếng ho khan lại trận trận vang lên.

Đây là ép nàng vào chỗ chết a. Sát Vưu Thần đáng chết, bốn tiểu thứ sẽ không tha cho người. Sầm Hảo Nguyệt trừng mắt đầy hung dữ về phía cổ kiệu nghiêng rằng nghiêng lợi.

Hoàng thượng bị đám người Sát Duệ Kỳ che lại nên không thấy được biểu tình của Sầm Hảo Nguyệt nên bật cười, không ngờ Sầm Hảo Nguyệt lại được lòng mọi người như vậy. Chỉ là, mắt hắn không tự chủ nhìn về phía cổ kiệu của Sát Vưu Thần, hắn không thể nào hiểu được nhi tử này của hắn đang nghĩ gì? Là để ý Sầm Hảo Nguyệt hay là chỉ nhất thời cao hứng?

“Người đến, mang hoa cho Sầm nha đầu.” Hắn muốn biết đến cùng tâm ý của nàng là đặt trên người nào.

Đám người nghe được tất cả đều sửng sốt mở to mắt ra như thế không tin được những gì mình vừa nghe, đương nhiên ngoại trừ Sát Vưu Thần đang ung dung thưởng trà trong cổ kiệu, mặt không chút biểu tình, nhân thân lại có hiện lại một ít ý niệm.

Đám người Sát Duệ Kỳ hoàn toàn đông cứng người, không nghĩ đến còn có chuyện này a. Sầm Bí Uy vội vàng đứng lên chấp tay cung kính nói: “Hoàng thượng, nữ nhi còn nhỏ tuyệt không thể đưa hoa cho nàng tránh làm hỏng quy củ.”

Hắn cũng biết tâm ý của Sầm Minh Kiệt nên mới cố ý để tùy nàng làm hỏng thanh danh của mình. Bản thân hắn cũng không muốn đưa nữ nhi gả vào trong hoàng tộc.

Không những như vậy mà hiện bệnh vương Sát Vưu Thần không hiểu vì lý do gì cũng mang hoa đăng tặng đến a. Nếu là hoàng thượng có tứ hôn, lấy thanh danh bại hoại của nữ nhi ở ngoài nhất định sẽ bị gả cho bệnh vương thủ tiết thì phải làm sao đây.

Sắc mặt của Sầm Minh Kiệt ngày một kém đi nhưng bị chòm râu rộng dài che mắt. Hắn cố gắng nén thần sắc trong mắt xuống để hoàng thượng nhìn không thấu. Lúc sáng Sát Vưu Thần vừa đánh tôn nữ của hắn một gậy giò đây lại ở trước mặt mọi người không chút che giấu tặng hoa đăng a. Đây là dụng ý gì?

Nhưng năm gần đây biểu hiện của Sát Ngạo Lang không được tốt nhưng vẫn liên tục lập công không kém gì Sát Duệ Kỳ khiến hắn nghi ngờ có người âm thầm hỗ trợ. Kinh qua chuyện của ngày hôm nay hắn có hơn bảy phần nghi ngờ Sát Vưu Thần có tham gia chuyện này. Tôn nữ của hắn lại cùng Sát Duệ Kỳ giao hảo như vậy, Sát Vưu Thần đây là đang đánh cái loại bàn tính gì, nghĩ hắn nhìn không thấu sao?

“Sầm khanh gia đây là luyện tiếc ái nữ không nỡ để nàng gả đi sao? Khanh không cần như vậy, nếu là biết được ý của Sầm nha đầu Trầm cũng dễ xử sự hơn. Cổ y phó cùng Ân lang trung vừa qua lễ cập kê không lâu nên không cần vội nhưng hai hoàng nhi của Trầm đã là không thể đợi rồi.” Hoàng thượng trọng trọng ánh mắt quan sát từng người trong Sầm gia, miệng nói nhưng tâm lại có chút suy nghĩ.

Mọi người ở đây ai cũng hiểu ngầm ý của hoàng thượng chính là cả hai vương tử đều xem trọng một nữ tử, nếu còn không để hoàn khố nữ quyết định nhất định sẽ dẫn đến giữa hai vương tử có nội chiến. Thế nên chuyện hoàng thượng ban hoa cho hoàn khố nữ chính là các giải quyết tốt nhất.

59. Chương 59: Phương Pháp Giải Quyết

Lúc này thái giám thiếp thân bên hoàng thượng mang một khay vào bưng đến trước mặt Sầm Hảo Nguyệt. Trên khay có một nhánh hoa mẫu đơn đậm phần hồng sắc, hoa nở rộ nhiều cánh nhụy vàng cực bắt mắt.

“Sầm tiểu thư, thỉnh nhận!”

Sầm Hảo Nguyệt hồi qua thần mỉm cười ung dung cầm lấy trong khi đám tiểu bằng hữu khấn trương đến quên cả hô hấp, “Tạ hoàng thượng.” Nhàn nhạt phun ra một câu rồi ánh mắt của nàng nhìn đến ba tên bằng hữu đang sắc mặt ngưng trọng như cầu mong nàng có một quyết định hoàn mỹ.

Mọi người trong đại điện đều ngưng thở cầu mong Sầm Hảo Nguyệt không tặng cho Sát Duệ Kỳ a. Trong bốn người tặng hoa đăng chỉ có mỗi Sát Duệ Kỳ là ưu tú nhất, bọn họ không sợ làm sao được.

Sầm Hảo Nguyệt khẽ đưa tay vuốt ve từng cánh hoa kiều diễm rồi đưa lên mũi ngửi cực thưởng thức. Hai ngón tay nhỏ nhắn thon dài bức xuống một cánh, chân nàng đồng thời hướng sang giữa đại điện đứng trước mặt hoàng thượng nói:

“Cánh hoa đầu tiên thần nữ dâng lên cho hoàng thượng, nguyện hoàng thượng tiên phúc vĩnh hưởng – thọ ngang đất trời.”

Thực ra nàng vốn muốn dùng câu nàng với soái gia gia cùng tặng hắn trước cơ nhưng ở cổ đại làm như thế là bất kính thế nên đành để hoàng thượng chiếm tiện nghi này. Kỳ thực chút nữa vẫn có thể len lén chúc

soái gia gia câu này cơ mà.

Hoàng thượng cực kỳ bất ngờ bật cười to vang vọng cả đại điện: “Tốt tốt, mang lên đây cho Trẫm.” Nhà đầu Sầm gia này đúng là có nhiều trò quái lạ, hôm nào hần cũng phải để người kể hần nghe vài chuyện của nàng mới có thể vui vẻ a.

Tiếp tới nàng lần lượt tặng cho hoàng hậu, Tiêu hiền phi cùng Vạn quý phi mỗi người một cánh hoa cùng lời chúc sắc đẹp của bọn họ trường tồn. Nữ nhân đương nhiên là thích trẻ mãi không già rồi. Bọn họ cũng cười đến mắt chỉ còn có một đường chân trời cảm tạ nàng không ít.

Sau đó nàng chuyển thân hướng trước mặt soái gia gia bước: “Tặng cho gia gia một cánh nguyệt gia gia thiên tăng tuế nguyệt, niên tăng thọ – xuân mãn càng khôn, phúc mãn đường.”

Sầm Minh Kiệt mãn diện hài lòng với phương pháp giải quyết của tôn nữ mình. Hần đưa tay lên tiếp chận cánh hoa nàng đưa: “Nguyệt nhi có tâm rồi.”

Sầm Hảo Nguyệt mỉm cười, chân lại sải ngang qua chuyển thân đến trước mặt soái cha mỹ nương bên cạnh: “Cánh này tặng cho cha, nguyện cha tiên tổ phượng danh lưu quốc sử -Tử tôn tích học hiển gia phong. Còn đây là của nương, chúc nương mỹ mạo tựa thiên tiên – lại sớm sinh quý tử”

Sầm Bí Uy cùng Phí Khả Doanh cũng là cười đến híp mắt. Nữ nhi này của bọn họ thật lắm chiêu trò a. Ngay cả hoàng thượng cũng đầu hàng với cách làm của nàng rồi. Xem ra sau yến hội này hoàng thượng còn phải suy nghĩ nhiều nha.

Sầm Hảo Nguyệt lại đến trước mặt Cổ lão thái gia. Tuy Cổ lão thái gia đã từ quan nhưng hằng năm yến trọng cũng được mời đến tham dự. Nàng lại dâng một cánh hoa lên: “Đây là người ta tặng Cổ gia gia nha, chúc Cổ gia gia liên tọa đài tiên hoa hữu thực – Bồ đề thụ thượng quả thanh nhàn.”

Cổ lão thái gia rất thích Sầm Hảo Nguyệt đến phủ chơi mỗi lần đến chính là lưu nàng lại rất lâu mới luyến tiếc thả trở về Sầm phủ. Chỉ là nàng mới mười ba tuổi để nàng gánh cái trọng trách này thì thật là...Hần cũng mỉm cười khách sáo vài câu.

Sầm Hảo Nguyệt lại nói với Ân lão thái gia ở gần đó: “Ân gia gia an khang phú quý thái thái bình – Bách lão bá niên trường trường thọ, cánh hoa này người ta tặng cho Ân gia gia người ”

Ân lão thái gia tuy cũng là cao tuổi nhưng vẫn không từ quan vì cảm thấy ngày qua rất nhàm chán. Hiện hần vẫn giữ chức vụ cao nhất trong Tư Thiên giám. Mỗi lần Sầm Hảo Nguyệt đến Ân phủ đều rất chịu khó ở bên nghe hần nói rất nhiều về các hiện tượng của chiêm tinh học khiến hần rất cao hứng.

Thấy được nàng tặng cánh hoa cho mình hần cũng nhận lấy khách sáo lại vai câu. Đây chính là tâm ý của nàng nha.

Sầm Hảo Nguyệt lần lượt bút những cánh hoa còn lại tặng cho Sát Duệ Kỳ, Cổ Sùng Kính, Ân Mặc Nguyên, Quân Tử Lan, Mạch Nhiễm Thuần. Đến cuối cùng chỉ còn một cái nhụy hoa vàng nàng đưa cho ba tiểu đệ đệ: “Phần này là của chúng ta, nhụy hoa luôn mọc cạnh nhau chứng tỏ tinh thần đoàn kết của Sầm gia chúng ta.”

Cả ba tên tiểu đệ đệ đều cao hứng cười hì hì đáp tạ. Lúc đầu háo hứng chờ đến lượt mình, đến khi thấy cánh hoa bức sắp hết mà vẫn chưa có phần của mình thì trong lòng buồn vô hạn a. Không nghĩ đến đại tỷ chính là có chủ ý tặng nhụy hoa cho bọn hắn.

Ngay cả thái giám thiếp thân của hoàng thượng cũng được nàng tặng cho phần lá xung quanh. Miệng mang nụ cười đầy giả tạo, ánh mắt đầy ngoạn ý chân nàng dừng ở trước cổ kiệu của Sát Vưu Thần. Đem cành hoa lục sắc bị nàng bóp đến dị dạng trong tay đưa vào trong cổ kiệu: “Đây là của Kinh Lang vương gia nha, độc nhất vô nhị cùng mọi người không giống nha.”

Sát Vưu Thần nhìn thấy cái cành hoa đôi mắt run một cái. Sầm nha đầu này cư nhiên lạnh lẽo như vậy. Hắn vốn cũng là chuẩn bị tốt một vở kịch cùng nàng và Sát Duệ Kỳ chơi đến cùng không ngờ một chiêu bị nàng hóa giải.

Thấy hắn lâu như vậy không nhận ngoại trừ ho khan cũng không có nói gì âm thanh có chút trách móc của Sầm Hảo Nguyệt lại vang lên: “Đây là đáp lễ nha, Kinh Lang vương gia sẽ không phải là không muốn nhận chứ, nếu vậy...cùng lắm ta trả lại hoa đăng cho người.” Tặng rồi mà trả lại đây chính là không để hắn vào mắt.

“Người mang cái cành độc nhất vô nhị này đưa cho bốn vương là có ý tứ gì?” Âm thanh hư nhược liên tục ngắt quãng vì tiếng ho khan kịch liệt của Sát Vưu Thần lại vang lên tựa như trách cứ lại tựa như Sầm Hảo Nguyệt đối với hắn có thứ đặc biệt khác người. Lúc này để người nghĩ rằng hắn vì không nhận được cánh hoa trái lại là cái cành bị bóp đến biến dạng mà động nộ hại thân.

“Ai dō, là lúc này ta khẩn trương nên cái cành mới như vậy a.” Sầm Hảo Nguyệt vờ thể hiện sự bất đắc dĩ định rút tay về: “Nếu đã như vậy, ta liền...”

Ngay khi tay nàng sắp rút ra khỏi trường mạn, Sát Vưu Thần đưa tay nhận lấy cành hoa. Hắn ho khan liên tục rồi không nói gì nữa. Mắt nhìn vào cành hoa trong tay như muốn đốt cháy nó tuần táng cùng Sầm Hảo Nguyệt một dạng.

Vạn quý phi nhìn thấy cảnh kia mắt mang tiểu ý nói nhỏ với hoàng hậu: “Hoàng hậu tỷ tỷ, ta nói Sầm tiểu thư đối với Kinh Lang vương quả thật rất đặc biệt a.” Nàng là cố ý khiêu khích hoàng hậu, trong hậu cung ai mà không biết hoàng hậu thất sủng chứ, có được một nhi tử bệnh hoạn lại phải do mình sinh như Sát Vưu Thần thì hoàng hậu chỉ có tức chết thôi.

Hoàng hậu giận đến hai tay nắm chặt gấu váy cứ run lên bần bật. Mặt vẫn cố gắng duy trì nụ cười hòa nhã nhẹ giọng nói: “Hoàng nhi cũng thật là, mấy năm nay hắn đều cô độc cuối cùng cũng nhìn trúng nữ nhân rồi. Cành hoa của Sầm cô nương tuy là có chút đơn bạc nhưng tình ý trong đó cũng là cùng mọi người một dạng. Bốn cung nói vậy có đúng không?”

Nàng nói đây là một phần giúp bản thân lấy lại mặt mũi một phần chính là tỏ thái độ hoàng thượng đối với Sát Vưu Thần bất công. Bên cạnh đó còn ám chỉ bảo hoàng thượng tứ hôn Sầm Hảo Nguyệt cho Sát Vưu Thần vi phi, một là củng cố địa vị của mẫu tử nàng, hai là để Sát Vưu Thần không cô độc, ba chính là để Tiêu hiền phi cùng Vạn quý phi phải nịnh bợ gót chân hắc, bốn là nàng cũng đoán được Sát Vưu Thần ủng hộ Sát Ngạc Lang nên để Vạn quý phi không được cạy thế hiếp người.

Sầm Hảo Nguyệt nghe được cũng mỉm cười đáp trả: “Hoàng hậu nương nương nói thật đúng tâm ý của thần nữ.” Chết người chưa Sát Vưu Thần, dám hại bốn tiêu thư thế thảm như vậy, bốn tiểu thư cho người mất hết mặt mũi.

Nàng hừ một tiếng cực nhỏ rồi bước về chỗ của mình. Nếu không phải hoa mẫu đơn quá nhiều cánh nàng cũng không cần suy nghĩ tặng nhiều như vậy đâu.

Đám người Ân Mặc Nguyên cũng vui vẻ trở về chỗ ngồi. Trước khi đi còn tặng cho nàng một ngón cái cùng ánh mắt đầu tán thưởng. Thanh Đằng yến năm nay bọn họ là may mắn an toàn thông qua, năm sau lại tìm phương pháp khác a.

Mạch Nhiễm Thuần cầm hoa bước đến tặng cho Sầm Hảo Nguyệt: “Sầm tiểu thư, đây là cảm tạ người giúp ta nhiều như vậy.”

“Là ta phải cảm tạ Mạch tiểu thư chịu mở miệng đáp ứng tham gia trò chơi mới đúng a.” Sầm Hảo Nguyệt khách sáo nhưng tay cũng không quên nâng lên nhận hoa trong ánh mắt lại lần nữa trở nên ngờ ngàng của mọi người.

Thanh Đằng yến năm nay tất cả đẹp đẽ đều bị Sầm Hảo Nguyệt chiếm trọn rồi. Đám nữ quyền bọn họ không còn có chỗ nào để tỏa sáng nữa.

60. Chương 60: Mục Đích Là Gì

Lúc này đột nhiên thống lĩnh ngự tiền thị vệ chạy vào báo: “Mặt tướng tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương.”

“Có chuyện gì?” Hoàng thượng nhàn nhạt hỏi, mắt sớm có chút ba động vì nhìn thấy thần sắc khẩn trương trên mặt người đến.

Thống lĩnh ngự tiền thị vệ vội báo cáo: “Hồi hoàng thượng, bảo vật lúc sáng các tướng quân dâng lên đều bị Hắc Bạch Vũ trộm hết rồi.” Miệng nói tay hắn dâng lên bốn cọng lông vũ bên trắng bên đen đặc trưng của tên đạo tặc.

Thái giám thiếp thân của hoàng thượng vội nhận lấy mang lên để hoàng thượng qua nhãn. Ở bên dưới đại điện đều nhón nháo một phen. Hoàng thượng nhíu mày tức giận vỗ long ỷ: “Cần rõ, các người khi nào

phát hiện?”

Thống lĩnh ngự tiền thị vệ lập tức hồi báo: “Lúc này mặt tướng đi tuần tra một vòng mọi chuyện vẫn bình thường nhưng lại đi thêm một vòng liền phát hiện ngự lâm quân đều ngã ngửa trên đất, xông vào trong bảo vật đã thất tung.”

“Mau đưa Trẫm đến xem.” Nói xong lập tức đứng lên rồi đi. Trong lòng lửa thiêu traten traten đầy nộ khí. Hắn đã cố ý để bốn món ở bốn chỗ khác nhau lại cho người trông chừng cẩn thận làm sao Hắc Bạch Vũ có cơ hội ra tay được, lại còn nhanh như vậy nữa chứ.

Sầm Hảo Nguyệt nhìn thấy lông vũ quen thuộc mắt tối đi không ít. Hắc Bạch Vũ càng ngày càng lợi hại rồi. Nàng đứng lên bước đến chỗ Cổ Sùng Kính bảo hắn vài hôm nữa hiến được kia cho hoàng thượng. Lúc đầu nàng vốn không định để nhiều người biết vì sợ sẽ đến tai Hắc Bạch Vũ, nhưng hiện tại chuyện đến nước này thực sự là không thể không mang ra.

Mọi người lần lượt bước đi theo hoàng thượng. Đương nhiên người có tư cách đi bên hoàng thượng nhất chính là Sầm Minh Kiệt rồi. Bởi vì hắn là người đầu tiên khiến cho Hắc Bạch Vũ thất bại mà tay không trở về a.

Trong đại điện giờ đây chỉ còn mỗi Sầm Hảo Nguyệt đang mặt tràn đầy suy tư. Tay vẫn không ngừng mang thức ăn trên bàn cho vào miệng, miệng cũng không ngừng nhai nuốt. Nàng biết sau này trách nhiệm của Sầm gia sẽ ngày càng nặng rồi.

Ngoài ra còn có thêm cổ kiệu của Sát Vưu Thần vẫn chưa có người động qua nên vẫn ở chỗ cũ. Hắn ngồi ở bên trong mặt tràn đầy sương mờ nhìn Sầm Hảo Nguyệt.

“Người không đi xem náo nhiệt ngoài đây bởi bốn vương?”

Âm thanh hư nhược kia không đủ sức lực đem hồn của Sầm Hảo Nguyệt kéo về mà tiếng ho khan của hắn lại khiến nàng hoàn toàn giật nảy mình nhìn hoàn cảnh xung quanh của mình.

Dáng vẻ đại tiểu thư lại bắt đầu xuất hiện, giọng nói đầy cao ngạo lại vang lên: “Người đang đùa cái hí khúc gì, bốn tiểu thư không có thời gian cùng người nói linh tinh. Lúc này người khiến bốn tiểu thư thua trận năm lần lại còn bước ra chỉ chứng bốn tiểu thư, cảnh cây đó chính là lời cảnh cáo đầu tiên bốn tiểu thư gửi đến người, nhớ kỹ đó.”

Sát Vưu Thần lại không chút nộ khí phản vấn: “Bốn vương không hiểu người đang nói gì.” Không có chứng cứ miệng nàng không thể buộc tội hắn.

Sầm Hảo Nguyệt hung hãn đứng lên hùng hổ xông qua bên cổ kiệu của Sát Vưu Thần muốn lôi hắn ra đánh cho một trận. Chân vẫn còn hai bước nữa thì đột nhiên Sầm Hảo Lân từ ngoài xông vào kéo lại tay của tiểu tỷ tỷ: “Nguyệt nhi, gia gia bảo chúng ta trở về trước a.”

Sầm Hảo Nguyệt lạnh mắt quét cổ kiêu hừ một tiếng rồi quyết định bỏ qua. Nàng việc gì phải vì một tên bệnh quần thân quanh năm mà sinh khí như vậy chứ.

“Người đã làm gì thì tự biết, bốn tiểu thư không tính toán với người không có nghĩa là bốn tiểu thư bỏ qua.”

Lạnh lùng bỏ lại một câu nàng cùng Sầm Hảo Lâm rời khỏi đại điện.

Ra đến bên ngoài thấy được Cổ Sùng Kính cùng Ân Mặc Nguyên cũng chuẩn bị rời cung trở về. Sát Duệ Kỳ cũng từ xa bước đến chuẩn bị hồi phủ.

Sầm Hảo Nguyệt kéo ba người lại nói về chuyện sáng này cùng buổi trưa. Sát Duệ Kỳ đưa tay giữ cằm, đôi mày dán chặt vào nhau không một khe hở: “Nguyên lai là như vậy, xem ra tam hoàng huynh thực sự muốn cùng chúng ta công khai đối địch.”

“Nếu là như vậy thì nội công của của Kinh Lang vương vẫn là có lại còn không thể xem thường nữa, nếu không có thân thể hư nhược kia sợ là người thực sự có một đối thủ cực kỳ lợi hại a.” Ân Mặc Nguyên trọng trọng thở dài. Lúc sáng hần hoài nghi Sát Ngạo Lang nhưng không ngờ người ở phía sau lại là bệnh vương Sát Vưu Thần không ai lưu ý đến a.

“Hiện tại chẳng phải chúng ta vẫn là phòng chống hần sao, Ngạo vương không có một chút uy hiếp nào chỉ sợ hần mới là kẻ đứng sau a.” Cổ Sùng Kính nhếch môi nhìn Sầm Hảo Nguyệt: “Vậy người phải chú ý một chút, ta thấy hần chính là nhắm vào thế lực của Sầm gia a.”

“Ân, ta trước trở về đây.” Sầm Hảo Nguyệt không lưu lại lâu mà nắm tay tiểu đệ đệ tiến đến bên xe ngựa của mình. Lưu lại ba nam tử sau lưng mặt tràn đầy bất an. Bọn hần cũng là rất lo cho nàng a.

Sầm Hảo Lâm đỡ tiểu tỷ tỷ lên xe ngựa rồi bản thân cưỡi ngựa tháp tùng ở một bên. Mắt hần nhìn thẳng nhưng tràn đầy lo lắng, chuyện lúc này bản thân hần nghe cũng hiểu được một ít rồi. Những người kia không phải muốn thú tiểu tỷ tỷ mà chính là muốn thế lực của Sầm gia.

Nói vậy là lúc này nếu hần đến không kịp lúc thì sợ tiểu tỷ tỷ thực sự đánh Sát Vưu Thần rồi. Chỉ là nếu nói hần có nội lực vậy tiểu tỷ tỷ sẽ đánh lại sao? Sau này phải cẩn thận hơn mới được.

Bên trong xe ngựa, Phí Khả Doanh ngồi lặng lẽ lo lắng đại họa đến. Chỉ cần lấy danh tiếng Sầm Minh Kiệt lần trước bảo hộ được bạch ngọc hạc, sợ sau này có bảo vật tất cả đều mang cả đến Sầm gia. Như vậy Sầm gia không những như quốc bảo khố mà còn là treo lủng lẳng thanh đao to bén trên đầu có thể tùy thời rơi xuống a.

Sầm Chi Dĩ cùng Sầm Hỉ Mộc ôm lấy Sầm Hảo Nguyệt như thể nàng là tương hồ vậy không chịu buông tay. Miệng của bọn hần hoạt động không ngừng hỏi về cái răng thất thoát của Thôi Cẩn Hòa cùng bộ đồ chơi rút gỗ của hôm nay.

Về đến Trúc viên, Sầm Hảo Nguyệt cởi hết y phục rồi lăn lên giường. Nàng nên làm gì để hoàng thượng từ bỏ ý định này với Sầm gia đây. Nàng chống không lại Hắc Bạch Vũ chỉ có thể phòng không thể công, điều này đồng nghĩa với việc là trận đấu này sẽ kéo dài không thể hạn định a.

Đột nhiên cửa mở ra rồi lại đóng vào, một luồng gió nhẹ thổi luồng vào trong giường của nàng khiến trướng mạn bay lên rồi nhẹ nhàng rũ xuống. Nàng vội vã định vén trướng mạn kiểm tra thì đã thấy sau trướng mạn xuất hiện một bóng người. Dừng đầu gối nghĩ cũng biết là kẻ nào rồi.

“Người đến đây làm gì?” Nàng lạnh giọng quát, mang hết chăn phủ lên trên người ngồi dậy lùi vào bên trong. Hiện tại người nàng không có bất kỳ kiện y phục nào a

Hắc Bạch Vũ đưa bàn tay được mang bao tay hắc sắc vén trướng mạn nhìn tiểu nữ oa ở bên trong giường: “Ta muốn cùng người xem chút đồ.”

“Không có lý do gì bốn tiểu thư phải xem cùng người.” Sầm Hảo Nguyệt nói xong liền đưa tay xuống gối cầm bình được muốn hất vào người Hắc Bạch Vũ.

Động tác của nàng nhanh chóng nhưng lại không qua được nhãn quang của Hắc Bạch vũ. Hắn nhanh tay hơn giữ lại cổ tay của nàng: “Không ai nói người biết một chiêu không thể dùng nhiều lần sao?”

Sầm Hảo Nguyệt nghiêng răng nghiêng lời mắng: “Không ai dạy người nam nữ thụ thụ bất thân sao?” Hôm nay không phải đám hoàng tộc thì là tên tặc nhân khiến nàng khó chịu. Đến cùng là nàng phạm thái tước sao?

Hắc Bạch Vũ không nói nhiều lời, mắt hắn lộ ra trên chiếc mặt nạ bán hắc bán bạch nhìn nàng không rời. Thái độ này chính là sợ người nhìn thấy thân thể, vậy nghĩa là trên người nàng không có gì sao?

“Mặc y phục vào.”

“Việc gì bốn tiểu thư phải nghe theo người.” Hừ hừ, công tác bảo vệ phòng chống ở cổ đại quá thô sơ rồi. Nếu là có camera nàng nhất định báo cảnh sát bắt tên trộm biến thái này mang đi xử bắn.

Hắc Bạch Vũ không hề có chút không kiên nhẫn, trái lại hắn chậm rãi ngồi xuống giường mang tang vật vừa cướp được ra cho nàng xem. Chỉ có con mèo Ba Tư kia có lẽ hắn mang theo không tiện nên không có mặt ở hiện trường.

“Mau đứng lên, đây là giường của bốn tiểu thư.” Sầm Hảo Nguyệt cao giọng hét to. Lúc này nàng đoán chắc thị vệ trong viện của nàng một là trúng mê dược hai là đi vào giấc ngủ thiên thu rồi.

“Người không mặc y phục ta liền ngồi đây cùng người nói vậy.” Hắn nói xong lại bước đến bên bàn lấy một bình trà và nền đến cùng nàng thưởng thức đám bảo vật.

Tay hần châm nước trà vào ly thưởng thức mỹ nhân ở bên trong. Sầm Hảo Nguyệt liên tục hừ hừ mấy cái không thèm nhìn. Đáng ghét, nàng thề từ nay ngủ sẽ mặc y phục tuyệt không thoát y để bản thân nằm ở loại tình trạng thế này nữa. Chả là hôm nay nàng vừa đắp vài thứ dưỡng thể lên người nên lười vận lại y phục thôi. Mà nàng cũng là quên mất đám tiểu đệ đệ sáng sớm sẽ xông vào đánh thức mình a.

“Ta lười quản người.”

Nàng chỉ mới mười ba tuổi thôi, có lẽ hần không biến thái đến nông nổi kia đâu. Mặc kệ hần nàng ngủ dưỡng nhan.

Mất thấy Sầm Hảo Nguyệt lại nằm xuống ngủ, Hắc Bạch Vũ không chút ngạc nhiên. Khắp kinh thành không ai không biết hoàn khố nữ của Sầm gia không đi học phải luôn có người bên cạnh nhắc nhở từng chút a.

“Ta muốn nói chút nữa sẽ mang những thứ này giấu ở Sầm gia, đến khi ngự lâm quân đến tìm được, người nói xem có phải rất thú vị không?”

Sầm Hảo Nguyệt chấn kinh mở to mắt bật dậy mạnh xoay người nhìn tên đạo tặc trước mặt mắng: “Người đến cùng muốn gì? Người không biết giấc ngủ đối với nữ nhân rất quan trọng sao? Ta mà xấu đi liền bắt người chịu toàn bộ trách nhiệm.”

“Người cứ ngủ, ta chỉ ở nơi này giấu một ít đồ thôi, cũng không có ảnh hưởng gì đến người.” Hắc Bạch Vũ vẫn là chậm rãi thưởng thức mỹ nhân trong Ảnh Ảnh bôi không chút nào để ý đến ngọn lửa to ở bên cạnh mình.

Sầm Hảo Nguyệt bất đắc dĩ mở to mắt ra quan sát hần. Đêm nay sợ là nàng không thể ngủ rồi. Nếu quả thực hần làm như vậy nàng cũng không có biện pháp cản hần, nàng không có nội công, không thể học được khinh công, nếu là hần dùng khinh công nàng đuổi không lại cũng xem như tiêu.

Nghĩ tới nghĩ lui không thể làm gì khác hơn chính là chăm chú quan sát hần. Tuyệt không để hần hành động bừa bãi dẫn đến họa sát thân cho toàn bộ Sầm gia.

Hắc Bạch Vũ thưởng thức xong bảo vật trước mặt nàng khen qua vài câu rồi thổi tắt đèn. Hần cầm lấy bảo vật đứng lên, Sầm Hảo Nguyệt nắm lại áo choàng của hần hỏi: “Người muốn đi đâu?”

“Giấu bảo trong Sầm phủ.” Bỏ lại một câu Hắc Bạch Vũ kéo lại áo choàng rồi thi triển khinh công biến mất trước mắt nàng.

Sầm Hảo Nguyệt sợ hãi nàng nhanh chóng tùy tiện khoác một kiện y phục rồi khoác áo choàng chạy ra ngoài hô to: “Người đến người đến.”

Hạ nhân trên dưới Sầm phủ đều tập trung lại ở giữa hoa viên to, những cây đuốt sáng tỏa khắp hoa viên,

xé tan màn đêm đen kịt. Sầm Hảo Nguyệt đứng trên bàn đá hô to: “Các người nghe đây, Hắc Bạch Vũ mang bảo trộm được đến Sầm phủ giấu, các người nhanh chóng đi tìm hết các ngõ ngách trong phủ không được bỏ sót bất kỳ điểm nào. Nếu là tìm không được mạng của chúng ta khó bảo toàn.”

Mọi người khí thế hào hùng hô ‘vâng’ một tiếng lập tức tản ra, dù gì cũng là để giữ mạng nhỏ, đương nhiên là phải nỗ lực rồi. Dưới sự chỉ dẫn của Thương bá mọi người chia nhau ra thành nhiều top nhỏ lục soát phủ tập thể. Trên dưới Sầm gia đều loạn thành một mảnh. Ngoại trừ Sầm Hỉ Mộc đang ngủ ngon giấc thì mọi người đều thức giấc lo lắng tìm bảo.

Lúc này ở trong kinh thành cùng ngoại thành đều cũng bị ngự lâm quân chia làm nhiều top nhỏ mà lục soát. Sầm Bí Uy cùng Sầm Minh Kiệt cũng không có hồi phủ mà chỉ huy đám người tróc nã đạo tặc cùng tìm bảo trở về.

Sầm Hảo Nguyệt mệt mỏi trở về Trúc viên ngủ. Chỉ là nàng không biết Hắc Bạch Vũ vẫn một mực ở trên nóc gian chính của Trúc viên quan sát tất cả tình huống ở trong phủ. Tay hắc mân mê một chiếc vòng ngọc đổi màu đôi mắt lóe sáng đến cực điểm.

Nha đầu Sầm gia này quả là thật là cực phẩm a. Nàng bảo mọi người đi tìm bảo bản thân lại đi ngủ. Bất quá nàng chú ý sắc đẹp như vậy, hẳn có nên tặng nàng một kinh hỉ không. Sợ khi hắc dâng đại lễ đến cửa nàng không dám nhận nha.

Đôi môi mỏng sau chiếc mặt nạ khép hờ cực kỳ hoàn mỹ. Trong mắt hiện ra hận ý dần dần tản ra một mảnh to bao phủ cả người. Màn đêm đen kịt có một bóng người đứng giữa mặt trăng sáng, áo choàng hắc sắc phi dương khiêu vũ cùng gió. Sát khí, nộ khí hận ý, bào trùm cả màn đêm.

61. Chương 61: Phải Điều Tra Thôi

Sáng nay Sầm Hảo Nguyệt bị một mình Sầm Hỉ Mộc chạy đến hôn gọi tỉnh giấc: “Đại tỷ, mau thức dậy thôi, mọi người đều đã thức dậy cả rồi.”

Sầm Hảo Nguyệt muốn mở miệng mắng người nhưng nhớ ra chuyện lúc tối lập tức giữ hắc lại hỏi: “Bên ngoài mọi người đang làm gì?”

“Hình như là tìm đồ nha.” Sầm Hỉ Mộc vẫn ngây thơ trả lời: “Nhị ca bảo ta đến đây gọi đại tỷ thức dậy cùng nhau đứng tấn a.”

“Àn.” Sầm Hảo Nguyệt đáp ứng một tiếng rồi bảo hắc ra ngoài đứng tấn trước bản thân ở bên trong chậm rãi vệ sinh cá nhân.

Sau khi cùng Sầm Hỉ Mộc đứng tấn xong liền cùng hắc thử qua vài chiêu. Tên tiểu tử này cũng là phản ứng mau lẹ nha, nếu hắc chỉ năm tuổi đã có thân thủ như vậy thì Sầm Hảo Luân cùng Sầm Chi Dĩ sẽ còn

lợi hại thế nào nữa? Nàng sẽ thua mất sao? Không muốn không muốn đâu.

Sầm Hỉ Mộc thấy đại tỷ đứng yên một chỗ lâm vào trầm tư liền nắm lấy lengan võ phục của nàng kéo kéo lôi hồn nàng trở về: “Đại tỷ, người ta đói bụng lắm.” Mặt hần nhăn nhăn, trong mắt chứa đầy ủy khuất.

“Trở về tắm rửa ta đưa người ra ngoài dùng bữa, chuẩn bị xong ra tiền thính đợi ta.” Sầm Hảo Nguyệt cúi đầu nhìn tiểu đệ đệ mỉm cười. Tối qua mọi người nháo như vậy nhất định là không có người chuẩn bị đồ ăn sáng đâu.

“Tốt quá tốt quá!” Hần ôm lấy nàng vui vẻ hô vài tiếng rồi tung tăng chạy về viện của mình.

Sầm Hảo Nguyệt chuẩn bị xong tất cả bước ra tiền thính. Trên đường đi thấy được Phí Khả Doanh mang dáng vẻ mệt mỏi chỉ huy mọi người lục soát liền bước đến nói: “Nương chúng ta thu thôi, tìm một đêm mọi người cũng mệt mỏi rồi, có lẽ Hắc Bạch Vũ cũng không giấu ở đây.”

Phí Khả Doanh cũng gật gật đầu, giờ đây quá sức mệt mỏi rồi nghĩ không được gì nữa đâu. Nàng thở một hơi liền nói: “Nương đi nghỉ ngơi đây, người bảo bọn họ cũng nghỉ ngơi đi.”

“Được.” Sầm Hảo Nguyệt ứng một tiếng, thấy Phí Khả Doanh rời đi nàng liền đi tìm Thương bá cùng Sầm Hảo Lâm bảo bọn họ cho mọi người nghỉ ngơi chút nữa nàng mang thức ăn hồi phủ cho mọi người dùng.

Cùng Sầm Hỉ Mộc xuất môn, nàng đưa hần đến đệ nhất lầu dùng bữa. Trùng hợp gặp phải Sát Duệ Kỳ ở ngoài đệ nhất lầu liền cùng hần đặt một bao sương.

Sau khi món ăn dọn lên, Sầm Hảo Nguyệt kể ra chuyện hôm qua. Sát Duệ Kỳ phì cười một tiếng: “Ta cảm thấy Hắc Bạch Vũ chính là quá rảnh rồi a.” Trêu ai không trêu trêu phải hoàn khổ nữ Sầm Hảo Nguyệt rồi.

Sầm Hảo Nguyệt hừ một tiếng mát mẻ hần: “Ta thấy hần cũng không nhàn rồi như người đâu. Nghe nói Sát Ngạo Lang còn phải mang binh mã đi tước nã đạo tặc mà người lại ở đây tiêu dao.”

Sát Duệ Kỳ ngửa cổ bật cười ha hả bày dáng vô lại: “Ta ở đây cùng mỹ nhân dùng bữa sáng tốt hơn là cùng đám nam nhân kia đi truy người tìm bảo a.”

Sầm Hỉ Mộc nghe được đang ăn ngon miệng cũng phải ngẩng đầu phản bác: “Ta không phải mỹ nhân, ta là nam tử hán.”

Sát Duệ Kỳ xoa xoa đầu hần hạ giọng nói: “Đúng đúng, người là nam tử hán.”

Sầm Hảo Nguyệt không để ý đến hần nữa tiếp tục dùng bữa. Trước đó nàng đã đặt lão bản một số lượng thức ăn lớn mang đến Sầm phủ.

Sắt Duệ Kỳ gấp cho nàng một cái tiểu long bao nói: “A Nguyệt hôm qua đa tạ ngươi, nếu là ngươi không nghĩ ra biện pháp chúng đa đều chết chắc a.”

“Ngươi nói sai rồi, phải là đa tạ Hắc Bạch Vũ mới đúng hẳn nếu là không trộm bảo thì sợ hoàng thượng sẽ tiếp tục ép uống a.”

Hôm qua nàng thấy được hoàng thượng không dễ bỏ qua như vậy đâu. Chưa kể thế lực của Sầm gia lại to như vậy, nếu là nàng được tứ hôn cho Sắt Duệ Kỳ liền cái gì cũng thành rồi. Mà nếu là nàng chọn Sắt Vưu Thần hay người nào khác thì sợ Sầm gia cũng sẽ bị diệt a. Nhưng là thanh danh của nàng không tốt a, hoàng thượng sẽ dám ban chon hi tử hán sủng ái nhất sao?

Ai tâm ý của hoàng thượng thật là khó đoán! Thôi bỏ đi thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thắng.

“Vậy nếu là phụ hoàng tứ hôn ngươi cho ta thì sao?” Hiện ở đây ngoại trừ Sầm Hỉ Mộc thì chỉ còn có nàng cùng hẳn, lại đang nói đến vấn đề này nữa, vậy hẳn liền nhân cơ hội này thăm dò ý tứ của nàng một chút.

“Sẽ không đâu.” Sầm Hảo Nguyệt cười ha ha, thanh danh của nàng xấu như vậy, hôm qua lại thể hiện ra rất nhiều cử chỉ hoàn khổ trước mặt hoàng thượng. Chỉ cần nàng còn là bằng hữu với Sắt Duệ Kỳ một ngày thì hoàng thượng vẫn nghĩ rằng Sầm gia theo hẳn liền sẽ không vội tứ hôn.

“Kỳ thực hôm qua mẫu phi gọi ta đến vì chuyện này a.” Sắt Duệ Kỳ lại tiếp tục nói mà không để ý đến câu đáp trả vô tình của Sầm Hảo Nguyệt bên trên: “Phụ hoàng cũng từng triệu ta cùng Sầm gia gia đến nói a, chỉ là chúng ta vẫn chưa đáp ứng.”

“Ân.” Sầm Hảo Nguyệt vẫn liên tục bào thức ăn mà không để ý đến thành ý của Sắt Duệ Kỳ. Nàng cùng hẳn là bằng hữu liền mãi mãi sẽ là bằng hữu thôi. Nàng cũng muốn hẳn làm hoàng đế nên nhất định sẽ không gả cho hẳn đâu.

Sắt Duệ Kỳ thấy vậy cũng có chút thở dài. Hẳn cũng không tiếp tục nói xuống nữa mà cũng bắt đầu dùng bữa của mình. Kỳ thực nếu thú nàng hỏi phủ cũng rất tốt, chỉ là hẳn không nghĩ đến khi nàng làm thê tử của hẳn thì sẽ phải đối xử với nàng thế nào thôi.

Dùng bữa qua loa Sắt Duệ Kỳ đi đầu cáo từ trước. Hẳn vẫn còn công vụ phải giải quyết a. Nếu còn ở đây tiêu giao liền sẽ bị trách phạt nặng.

Hai tỷ đệ Sầm gia vẫn còn ở bên trong bào thức ăn. Sắt Duệ Kỳ đi không lâu thì Quân Tử Lan lại đến. Nàng là thấy được Sắt Duệ Kỳ nói qua vài câu biết được Sầm Hảo Nguyệt cùng đệ đệ ở đây dùng bữa nên mới tiến vào a.

Sầm Hảo Nguyệt nghe được tiếng của Quân Tử Lan liền mời nàng ta tiến đến: “A Lan thật trùng hợp, cùng dùng bữa thôi.”

“Ân, A Nguyệt Mộc đệ hảo.” Quân Tử Lan nhìn thấy đệ đệ mà Sát Duệ Kỳ nói không phải người muốn tìm lòng có chút buồn bã nhưng vẫn mỉm cười bước vào.

Sầm Hỉ Mộc ngẩng đầu lên cười: “Lan tỷ tỷ hảo.” nói xong một câu lại tiếp tục dùng bữa. Ở biên cương không có được ăn ngon như vậy đâu a.

Ánh mắt của nàng ta thoát không khỏi sự nhạy bén của Sầm Hảo Nguyệt. Nàng nhìn qua Sầm Hỉ Mộc mới phát hiện một chuyện mà hôm qua nàng không có để ý. Chính là ba tiểu đệ đệ của nàng dường như đều có hảo cảm với Quân Tử Lan như quen biết đã lâu vậy, xưng hô cũng là thân mật như vậy a.

Quân Tử Lan vừa dùng bữa vừa hỏi: “Vì sao chỉ có hai người, Lân cùng Dĩ đệ không đến?”

“Bọn hần vẫn còn ngủ chưa thức a.” Sầm Hảo Nguyệt nhàn nhạt buông một câu. Xem ra phải điều tra từ tên tiểu tử bên cạnh này thôi, mắt nàng cũng dời sang nhìn tên tiểu đệ đệ đang ăn đến không biết gì của mình.

“A!” Quân Tử Lan gật đầu cười: “Không nghĩ đến lâu như vậy không gặp người sẽ thay đổi thành bộ dạng này a.”

“Ý tứ gì?” Sầm Hảo Nguyệt tựa tiểu phi tiểu chống một bên mặt nhìn nữ tử đối diện mình.

“Hoàn khổ nữ.” Quân Tử Lan sáng khoái bật ra ba chữ. Lúc trước Sầm Hảo Lân nói với nàng rằng ‘Nguyệt nhi mới không phải hoàn khổ nữ’, chỉ là nhìn biểu hiện hôm qua không thể chối cãi nha.

Sầm Hảo Nguyệt ngửa đầu cười ha hả rồi lại tiếp tục dùng bữa từ chối cho ý kiến. Chuyện này càng ít người biết càng tốt nha, lại nói nàng cùng Quân tử Lan đã lâu không gặp không biết nàng ta có biết giữ mồm giữ miệng không.

Sầm Hỉ Mộc ăn no uống một ly trà rồi thay đại tỷ phản bác: “Đại tỷ không phải hoàn khổ nữ.” Đại tỷ còn lấy được răng của người khác cơ mà, làm sao có thể là hoàn khổ được. Tất cả đều là nói bậy.

“Đúng rồi đúng rồi không phải được chưa.” Quân Tử Lan cũng là sợ tên tiểu tử này. Hần đã nhận thức người nào chính là người đó tuyệt không thay đổi a.

Dùng xong bữa Sầm Hỉ Mộc bảo muốn dạo kinh thành Quân Tử Lan lại bị hạ nhân mang về Quân gia học lễ nghi nên phải tách ra. Sầm Hảo Nguyệt mang Sầm Hỉ Mộc đứng trước Bất Thụ nhai nói: “Đây là Bất Thụ nhai, quy củ của Sầm gia chúng ta là không thể bước vào, nếu có người bước vào sẽ bị phạt theo gia quy.”

“Đã rõ.” Sầm Hỉ Mộc bày ra bộ dạng nghiêm túc cao giọng đáp ứng. Hần sống ở biên cương năm năm nên những chuyện cấm kỵ bản thân chính là biết nếu phạm phải sẽ bị phạt thế nào nên cũng không dám làm trái.

Sầm hảo Nguyệt phì cười mang hắn đến trà lâu để hắn nghe kể chuyện. Mà chuyện hôm nay ở trà lâu kể chính là về chiến tích năm đó Sầm Minh Kiệt thành công bảo vệ bạch ngọc hạc để Hắc Bạch Vũ thua trận a.

Sầm Hỉ Mộc nghe đến nhập tâm, hắn liên tục vỗ tay cùng cười không ngừng. Sầm Hảo Nguyệt ở bên chậm rãi thưởng thức cái món linh tinh dùng cùng trà.

62. Chương 62: Thành Có Gian Tế

Lát sau lão bá kia kể chuyện xong cũng là rời đi rồi cho một lịch hẹn vào ngày mai. Sầm Hỉ Mộc dùng một đôi mắt sáng rực bắt lấy cổ tay của Sầm Hảo Nguyệt hỏi: “Đại tỷ, ngày mai chúng ta lại đến nghe được không?”

“Không được.” Sầm Hảo Nguyệt lắc đầu: “Lúc này không nghe nói sao, đêm qua Hắc Bạch Vũ trà trộn vào hoàng cung trộm bảo, đêm qua là xuất hiện ở phủ chúng ta báo hại mọi người đều một đêm vất vả không ngủ, nên không còn thời gian đến đây nghe kể chuyện đâu.”

Sầm Hỉ Mộc mồm trương khẩu ngốc nhìn chằm chằm đại tỷ: “Hắn thật lợi hại nha, dám vào hoàng cung trộm bảo còn đến phủ chúng ta nữa. Nhưng mà...vì sao đại tỷ biết?”

“Hắn dám thâm nhập Trúc viên của ta.” Sầm Hảo Nguyệt bóp chặt ly trà nhỏ trong tay. Cũng may nàng không có nội lực nên bóp cũng không bị bể.

Nhắc đến mới nhớ lửa giận trong lòng lại ùn ùn nổi lên. Nàng cũng muốn đặt vài cái bẫy chỉ là sợ đám tiểu đệ đệ chạy vào trúng bẫy, lại còn có đám nha hoàn vào dọn phòng nữa. Nếu là cài then lại nàng phải tự đi mở cửa vào mỗi sáng cho đám nha hoàn bước vào, nhưng, nàng lười quá đi! Mà chắc gì cái then cửa kia làm khó được tên đạo tặc, vẫn là không nên vẽ rắn thêm chân mới tốt, tiết kiệm sức lực sử dụng cho việc khác còn hơn.

“Oa...” Sầm Hỉ Mộc cười đến hứng thú: “Người ta muốn gặp hắn a.” Chiến tích của Hắc Bạch Vũ hắn cũng được nghe kể một ít, bất quá là đạo tặc không cùng một đường hắn sẽ không ngưỡng mộ đâu.

Sầm Hảo Nguyệt ôm trán kêu khổ, nàng không muốn gặp tên đạo tặc đó đâu. Tên tiểu đệ đệ này thật là ham vui a, nàng nghiêm giọng nói: “Hắn là đạo tặc, cùng chúng ta không cùng đường, gặp hắn chính là không có gì tốt đẹp.” Tuy nàng là từng là thiên kim hắc đạo nên rất không bài xích hành những hành vi của thế giới ngầm, chỉ là Hắc Bạch Vũ chống đối nàng nên nàng bài xích hắn.

Sầm Hỉ Mộc cắn cắn môi rồi lại đột nhiên vui vẻ kể nói: “Đại tỷ không biết đâu, lúc ở biên cương a, nhị ca tam ca cùng Lan tỷ rất hay tụ tập kể chuyện của hắn a. Ai cũng nói hắn cao siêu như vậy lại bị gia gia khống chế, Sầm gia mới là nhất.”

“Các người cùng A Lan rất thân thiết?” Sầm Hảo Nguyệt nhú mày nhìn tiểu đệ đệ. Một người ở Tây một người ở Bắc lý không những có thể gặp được nhau còn có thể thân thiết như vậy.

“Ân.” Sầm Hỉ Mộc gật gật đầu nhỏ: “Là lúc trước Quân tướng quân gửi thư đến bảo cha chi viện. Cha không thể rời khỏi quân doanh liền cử Nhâm phó tướng cùng nhị ca đến đó. Đệ cùng tam ca cũng len lén đi theo. Sau này ở đó một thời gian mới trở về với cha.”

Nguyên lai còn có cả chuyện như vậy a. Đôi mày liễu của Sầm Hảo Nguyệt dần dần giãn ra không ít. Trách không được bọn hắn thân thiết như vậy, mà Quân Tử Lan cũng không có quên nàng nữa.

Hai tỷ đệ đi dạo đến chiều mới hồi phủ. Sầm Hảo Nguyệt vừa trở về đã bị soái gia gia cùng soái cha kéo vào thư phòng hỏi chuyện.

Nguyên lại chính là cả đêm qua hai người đi lung tung hết kinh thành tìm không được bảo vật. Vừa về phủ lại nghe nói đêm qua Hắc Bạch Vũ xuất hiện ở Sầm phủ khiến cả phủ loạn cả lên. Mà người duy nhất gặp được hắn chính là Sầm Hảo Nguyệt nàng nên giờ mới bị gọi vào hỏi cung.

Hiện Sầm Minh Kiệt ngồi trên ghế thái sư sau bàn sách. Sầm Bí Uy oai vệ đứng bên cạnh. Cả hai đều dùng nhãn thần đầy tò mò nhìn Sầm Hảo Nguyệt. Nàng đứng đối diện bàn sách nhìn hai người, sau khi giờ tay chào hỏi xong chính là nói: “Haha, người ta lấy ghế ngồi có được không, nữ nhân đứng lâu chân sẽ to sẽ xấu a.”

“Ừm.” Sầm Bí Uy ứng một tiếng phát ra từ cổ họng. Hiện giờ phút quan trọng nữ nhi lại không đứng đắn thế này, không biết có hỏi ra được kết quả gì không.

Sầm Hảo Nguyệt lấy ghế tròn đặt ở trước bàn sách ngồi xuống xong liền kể ra chuyện tối qua. Đương nhiên nàng không nói đến chuyện bản thân cùng hắn trong phòng trên thân không có mặc y phục rồi.

Sầm Bí Uy cũng kể ra chuyện tối qua lung tung kinh thành cũng tìm không được: “Không biết bảo có phải còn giấu ở trong Sầm phủ chúng ta không?” Lúc này hắn có cho người soát thêm một lần vẫn tìm không ra a.

Sầm Minh Kiệt thở dài một hơi rồi nói: “Có lẽ phải tăng cường thủ hộ Trúc viên thôi.” Tuy tôn nữ của hắn chưa cập kê nhưng cũng không thể cứ như vậy để nam nhân đêm khuya ghé phòng gọi thức dậy cùng xem tang vật được.

“Ai dò gia gia a, tăng cường bao nhiêu cũng là vô dụng thôi. Hoàng cung canh gác không đủ nghiêm ngặt sao? Đến cùng thì thế nào, vẫn mất bảo đấy thôi. Vẫn là tiết kiệm được bao nhiêu hay bấy nhiêu đi.” Sầm Hảo Nguyệt lần lượt gõ bốn đầu ngón tay lên mặt bàn chán nản nói.

Móng tay nhọn dài lần lượt liên tục chạm vào mặt bàn gỗ tạo nên âm thanh như một bản nhạc vậy. Trong phòng ngoại trừ tiếng hít thở thì chỉ còn lại âm thanh này thôi.

Đột nhiên nhở ra gì đó nàng mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn soái gia đầy nghi hoặc: “Gia gia nghĩ cho thật kỹ xem có phải người đắc tội qua người nào mà không nhớ không? Tôn nữ cho rằng Hắc Bạch Vũ chính là nhắm vào Sầm gia chúng ta a.”

Sầm Minh Kiệt cùng Sầm Bí Uy nghe xong đều chau mày suy nghĩ rất lâu. Người bọn họ đắc tội cũng chỉ có những nước ngoài bang thôi. Không lẽ Hắc Bạch Vũ là ngoại bang?

Cả hai cùng nhìn nhau trân trời. Nếu thực sự như vậy chính là nguy to a. Ngay mai có lẽ phải lên triều dâng tấu về vấn đề này thôi.

“Hai người làm sao?” Sầm Hảo Nguyệt nhăn mặt nói. Nàng mới là đẹp nhất cơ mà lý nào hai người này cứ nhìn nhau mà bỏ qua nàng cơ chứ.

“Vì sao người lại cho rằng như vậy?” Sầm Minh Kiệt đặt ra một vấn đề. Không có lý do đột nhiên tôn nữ của hắc lại nói như vậy, là Hắc Bạch Vũ nói gì với nàng sao? Nếu quả thực như vậy liền có thể từ đó mà tra rồi.

“Chuyện bạch ngọc hạc lần trước chẳng phải cũng thế sao. Hắc là cố ý năm lần bảy lượt đến trộm thực chất là muốn Sầm gia chúng ta chịu tội.” Sầm Hảo Nguyệt nói ra suy nghĩ của mình. Kỳ thực lần trước chỉ là trực giác của nàng thôi nhưng qua chuyện đêm qua nàng khẳng định mười hai phần rồi.

“Vì lý do gì hắc phải giấu tang vật ở Sầm phủ mà không tìm các phủ khác chứ. Đó chẳng phải là quá rõ ràng rồi sao?”

Sầm Bí Uy nghe phân tích xong liền cảm thấy nữ nhi đúng là còn nhỏ a. Chỉ có như vậy mà kết tội người khác chính là không được: “Có lẽ hắc hận chuyện bạch ngọc hạc lần trước vì Sầm gia mà lấy không được nên mới cố ý làm như vậy.”

Sầm Minh Kiệt cũng cảm thấy như Sầm Bí Uy nên vuốt râu gật đầu. Thực sự Sầm gia trước nay chỉ luôn ở biên cương chống ngoại bang xâm lược. Trở về kinh thành cũng là không hề cùng ai bất hảo, đương nhiên trừ Thôi gia, mà Thôi gia cũng không có cái gan cùng năng lực đó a. Chỉ khi Sầm Hảo Nguyệt đi khắp nơi gây chuyện thì không biết thôi. Nhưng mấy trò của nàng cũng không có đến mức phải lấy mạng của toàn Sầm gia a.

“Sai!” Sầm Hảo Nguyệt vỗ bàn đầy khí thế nói: “Nếu chỉ là như vậy thì vì sao hắc không từ tay sứ giả cướp bạch ngọc hạc mà năm lần bảy lượt thất bại ở Sầm gia vẫn muốn đến trộm?”

Sầm Minh Kiệt cùng Sầm Bí Uy nghe xong liền phì cười. Nàng vẫn còn nhỏ suy nghĩ chưa thấu a, chỉ là, chuyện nàng nói sáng mai bọn hắc cũng sẽ dâng tấu để mọi người cùng thảo luận.

Sầm Bí Uy xoa xoa đầu của nữ nhi ôn nhu nói: “Hắc đánh không lại nhiều người nên mới không trộm.” Đó là sứ giả nên sẽ được thủ hộ rất nghiêm ngặt, cho dù muốn trộm cũng không có dễ dàng như vậy a. Chỉ là nếu hắc thấy được cơ chế hoạt động của đóng bẫy nữ nhi nhà mình bày sẽ không còn có thể nói như vậy

nữa.

Sầm Minh Kiệt đã từng thấy qua loại bầy của tôn nữ nên cũng không dám xem thường, mà trong tay Hắc Băng Vũ lại có loại mê dược kia nữa. Đúng là hẳn không đến đó đoạt thì rất khả nghi. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui nếu Hắc Băng Vũ là gian tế thì sẽ không thể rời khỏi kinh thành vậy chuyện hẳn không rời đi trộm cũng là chuyện có thể hiểu nha.

“Người cũng trở về đi, ta cùng cha người thảo luận một chút.”

Sầm Hảo Nguyệt tức giận hừ một tiếng rồi đứng dậy bước ra ngoài. Lý nào không ai tin nàng cơ chứ, trực giác của nữ nhân chính là luôn đúng a.

63. Chương 63: Đột Nhập Phủ Người

Đến tối,

Sầm Hảo Nguyệt còn đang vui vẻ phát thảo bản thiết kế y phục mới của mình đột nhiên trong đầu nhớ lại một chuyện. Lúc này soái cha cùng soái gia gia có đặt một bản đồ chi tiết của kinh thành ở trên bàn sách, mà trên đó có đánh dấu những nơi đã từng lục soát.

Nếu nàng nhớ không lầm chính là cả Trường Sinh nhai nơi u ám nhất kinh thành cũng bị lật tung. Lúc nàng cùng Sầm Hỉ Mộc ở trà lâu có nghe đám người nhốn nháo rằng phủ của Sát Vưu Thần trống rỗng chỉ cần nhìn một mắt là thấy nên không tốn nhiều thời gian nhất. Mà Trường Sinh nhai chính là nơi chỉ cần nhìn thôi cũng đã không muốn nhìn một mắt rồi làm gì có người ở mà lục chứ.

Mà đây cũng chính là điểm mấu chốt nha. Nếu là Hắc Bạch Vũ lợi dụng chuyện này mà giấu đồ ở đó. A, vậy thì lại là một vấn đề khác rồi. Một nơi hoang vắng không người chú ý chính là nơi có thể giấu nhiều bảo nhất cũng như ngọc luôn luôn ẩn dưới lớp đất đá xấu xí vậy.

Nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy bản thân nên đi điều tra trước mới tốt. Thế nên sau khi vẽ xong mười mẫu nàng liền mang theo uyên ương song đao, một vài phi tiêu, được cùng dụng cụ trèo tường lén lút xuất phủ.

Nói thật nhé, nàng là người xuyên qua nên vốn không có sợ mấy thứ gì gì đó đâu. Chỉ là khi chân đặt đến địa phận của Trường Sinh nhai cả sống lưng đều lạnh lên, rung mình một cái nàng đột nhiên có ý nghĩ không muốn đi nữa.

Nhưng đã đến đây rồi không lý nào tay không trở về nha. Lấy hết dũng khí nàng tiếp tục bước, lúc này nàng chỉ hy vọng có ba tên tiểu đệ đệ bên cạnh thôi, có chúng nháo cũng đỡ sợ hơn mà.

Trên Trường Sinh nhai lúc này phi thường vắng lặng, ngoại trừ gió cùng một ít lá bị thổi từ các nhai đạo

khác đến thì không còn gì nữa. Lá cây cứ xoay vòng theo hướng gió xào xạt quét trên mặt đất khiến Sầm Hảo Nguyệt không dám liếc ngang liếc dọc mà chỉ nhìn vào cái phủ to tướng trước mắt thôi.

Nàng nhanh chóng bước đến bên bờ tường cầm lấy dụng cụ leo tường chuyên dụng bản thân tự đặt người làm xoay vài cái rồi ném đi. Móc sắt ba chấu vững chắc bám vào mảnh tường bên, nàng kéo kéo sợi dây thừng được quấn bằng xích sắt nhuyễn để xác định độ an toàn xong mới leo qua.

Rất nhanh nàng trèo qua được bức tường cao, đứng trên bờ tường nàng đảo mắt nhìn xung quanh. Đã rất lâu rồi nàng không có đến đây nên chỉ có thể dựa theo trí nhớ mà lần thôi.

Lại nói cái phủ này thật là, buổi tối cũng không chịu thấp chút đèn lên gì cả. Mặc dù ai cũng biết bổng lộc của một vương gia thất sủng như Sát Vưu Thần không nhiều nhưng không lẽ nghèo đến nỗi vài cây nến cũng là không có bạc để mua?

Bên này nàng bĩu môi phê phán Sát Vưu Thần keo kiệt không dám chi bạc, bên tai truyền đến một âm thanh quen thuộc: “Không ngờ lại chúng ta có duyên như vậy, đến tận đây mà cũng có thể gặp được nhau.”

Nàng giật nảy mình ngã luôn xuống đất, cũng may nhanh tay lẹ chóng đỡ nên không để mặt của bản thân hôn đất. Nhưng đầu gối cùng lòng bàn tay bị thương cũng không nhẹ a. Phủi qua bụi trên người, nộ khí bộc phát, nàng chống hông hướng Hắc Bạch Vũ mắng chửi.

“Tên đạo tặc khốn khiếp nhà ngươi, có biết đây là đâu không, có biết lúc này là giờ nào không? Cư nhiên dọa người như vậy.”

“Chỉ ít đến cũng phải phát ra tính hiệu cho người khác biết chứ. Vô thanh vô thức như vậy sợ người không biết ngươi là trộm sao?”

“Bốn tiểu thư chửi tục, bốn tiểu thư mắng mười tám đời tổ tông nhà ngươi.”

“ ... “

Bên này đôi môi nhỏ nhỏ nhắn của Sầm Hảo Nguyệt liên tục mấp máy không ngừng thì Hắc Bạch Vũ cao ngạo đứng trên tường viện nhìn xuống tiểu nữ oa nhỏ đang sinh khí bên dưới. Áo choàng hắc sắc phi dương trong gió, dưới ánh trăng sáng tạo nên một vẻ u tịch nhưng lại rất hùng hồn oai phong.

Nàng quả nhiên tìm đến đây, lại còn có can đảm dám một mình đến nữa. Đôi mắt phượng khi nhìn đến y phục của nàng lại có mang theo chút tiểu ý bất đắc dĩ. Đêm hôm khuya khoắc trà trộn vào vương phủ của người ta lại cư nhiên vận một bộ y phục đại hồng sắc. Đã như vậy leo tường còn mặc váy, mồm còn hô to như vậy nữa chứ, đúng là cực phẩm hoàn khổ nữ nha.

Sầm Hảo Nguyệt mệt mỏi mắng người cả buổi trời mới nhớ ra bản thân đang ở đâu liên che miệng cảnh giác nhìn xung quanh. Cũng may là phụ đệ của Sát Vưu Thần chính là ít người nên căn bản này giờ to tiếng

như vậy cũng không bị phát hiện. Mà đám người kia có lẽ cũng là sợ nên buổi tối không dám ra ngoài đi.

Sau khi biết bản thân an toàn nàng hừ một tiếng chậm rãi thu dụng cụ leo tường chuyện dụng vào. Tên đạo tặc này đến đây cũng chứng tỏ được suy đoán của nàng đúng được tám phần rồi. Chỉ là không biết hắn giấu ở đâu, cái phủ đệ này trống rỗng nhưng lại rất lớn, xem ra nàng còn phải tới đây không ít lần nữa a.

Hắc Bạch Vũ nhìn thấy vậy kỳ lại liền nheo mắt lại. Qua lần đầu ở Sầm phủ trộm bảo hắn biết được nàng không có nội lực nên không thể đuổi theo hắn. Cho nên đây chính là thứ giúp nàng leo trèo sao? Xem ra nhà đầu Sầm gia này cũng thật lắm chiêu trò, mấy cái bẫy của nàng hắn nghiên cứu mãi vẫn không xong đây.

Sầm Hảo Nguyệt thu xong liền không để ý đến hắn nữa. Nàng làm việc của nàng trước, chỉ cần phát hiện được bảo vật thực sự bị hắn giấu ở đây nên liền lập tức bẩm báo soái gia gia, tránh lão nhân gia lại lo lắng suy nghĩ biện pháp đến quên ăn quên ngủ.

Hắc Bạch Vũ không có gì làm nên cũng đi theo nàng. Hôm nay hắn nhận được tin tức Sầm Hảo Nguyệt cùng Sầm Hỉ Mộc ra ngoài nên đoán được nàng cũng nghe được chút gì đó. Hắn vốn là nhàm chán không có gì làm nên tự đánh cược đứng đây đợi nàng, không ngờ nàng quả thực xuất hiện nha.

Sầm Hảo Nguyệt không hề lén lút mà oai phong thả bộ đi xung quanh như ở phủ đệ của mình vậy. Sau lại cảm thấy Hắc Bạch Vũ đi sau lưng mình liền khó chịu cầu mây lại mắng: “Người theo bốn tiểu thư làm gì, mỗi người làm một chuyện đi. Người trộm đồ của người, bốn tiểu thư làm chuyện của mình.”

“Ta trái lại hiểu kỳ người đến đây làm gì? Theo ta biết quan hệ của người cùng Sát Vưu Thần không tốt nên không cần viện cớ nhớ thương hắn mà đến.” Hắc Bạch Vũ nhàn nhạt phun ra hai câu, nàng dừng hắn dừng nàng đi hắn đi.

Phi! Bốn tiểu thư trông giống như nhớ thương con ma bệnh đó sao. Tên đạo tặc này nhất định không chỉ biến thái mà thần kinh cũng có chút vấn đề rồi.

Sầm Hảo Nguyệt thở dài bày ra bộ dáng bất đắc dĩ: “Người cùng biết bốn tiểu thư cùng Sát Vưu Thần là đồng học nhưng chưa từng thấy qua dung mạo của hắn nha, thế nên hôm nay đặc biệt hiểu kỳ đến xem.” Đương nhiên nàng cũng không có ngu ngốc nói ra mục đích thực sự, chỉ là cái cớ này có chút gì đó không ổn a.

“Nguyên lai muốn xem mặt nhân gia.” Hắc Bạch Vũ gật gù nói xong liền tốt bụng chỉ tay về một hướng nói: “Viện của hắn bên kia, ta đưa người đi.”

Trên trán của Sầm Hảo Nguyệt xuất hiện giọt mồ hôi to đùng. Sẽ không phải nói đến như vậy hắn cũng muốn cùng nàng đi chứ. Nàng là muốn đi tìm bảo a, xem mặt Sát Vưu Thần để làm gì.

“Bốn tiểu thư tự đi được không cần người giúp.” Bất quá điều tra từ viện của Sát Vưu Thần cũng tốt.

Thấy nàng nhấc chân thực sự đi về phía mình chỉ, Hắc Bạch Vũ lại nhấc chân đi theo nàng, miệng cũng không ngừng giải thích cho hành động trên: “Ta đang buồn chán liền đi cùng người.”

Sầm hảo Nguyệt dừng bước chân, xoay người lại trừng mắt hắn: “Người buồn chán liền đi trộm đồ đi, không được đi theo bốn tiểu thư.”

“Ta vẫn cứ thích đi, người cấm?” Hắc Bạch Vũ chống lại ánh mắt phần hận của nàng. Ánh mắt của hắn nhàn nhạt chứa hận ý nhẹ nhàng đang cố gắng kiềm nén xuống.

Sầm Hảo Nguyệt đương nhiên nhận ra ánh mắt kia, đôi mi của nàng vắn chặt. Hắn quả thực hận Sầm gia, nàng chỉ mới mười ba tuổi lại chưa từng làm gì khiến hắn hận mình như vậy nên liền quy kết hắn hận chính là Sầm gia.

“Người hận Sầm gia như vậy lại muốn đi theo bốn tiểu thư? Có quá miễn cưỡng bản thân không?”

Hắc Bạch Vũ nhíu đôi mày rậm sau lớp mặt nạ dày, nàng nhận ra? Xem ra nha đầu này quả thực không dễ đối phó nha. Hắn vẫn giữ nguyên bộ dáng từ chối trả lời phỏng vấn nhìn nàng không rời mắt.

Sầm Hảo Nguyệt không có nhiều thời gian cùng hắn lãng phí nữa liền xoay người bước đến viện của Sát Vưu Thần. Cũng không phải nàng tin tưởng Hắc Bạch Vũ mà là lần trước đến đây Thế bá thực sự đã từng mang nàng đến đó a.

Đi một khoảng thực sự đến được viện của Sát Vưu Thần. Viện môn giờ đây đến cửa cũng hỏng nên không thể đóng. Mà cánh cửa hỏng kia bị rớt một nửa ra cũng không ai buồn tháo dỡ không chỉnh lý lại.

Đột nhiên nàng lại có chút thương cảm cho con ma bệnh này, cùng là vương tử mà Sát Duệ Kỳ cùng Sát Ngạo Lang có những mấy cái phủ lại còn bày trí hoa lệ mà Sát Vưu Thần chỉ có mỗi cái phủ đệ to lớn ngoài ra không còn gì nữa.

Thấy Sầm Hảo Nguyệt không bước tiếp mà chỉ nhìn chằm chằm cánh cửa hỏng, Hắc Bạch Vũ lại hiếu kỳ khẽ lên tiếng hỏi: “Thế nào? Không dám vào trong, sợ bị lây bệnh?”

“Hừ! Ai bảo thế.” Sầm Hảo Nguyệt hồi phục tinh thần lập tức nhấc chân hùng hổ bước vào trong: “Dám xem thường bốn tiểu thư có tin bốn tiểu thư lại hạ được người không?”

Hắc Bạch Vũ không nói gì chỉ là tiêu sái bước theo sau lưng nàng.

64. Chương 64: Đoạt Bảo Trả Thù

Dọc đường đi ngoại trừ có ánh trăng soi sáng ra thì không còn thứ ánh sáng gì nữa. Gió lạnh trập trập thổi đến khiến Sầm Hảo Nguyệt co rút thân thể nhỏ, hai tay liên tục cọ xát vào nhau lâu lâu lại thổi khí giữ ấm. Nếu là lần sau đến nàng nhất định chuẩn bị túi sưởi ấm đặt bên trong người.

Trong viện vẫn như năm đó như lúc nàng cùng bọn người Sát Duệ Kỳ đến. Chỉ có hoang tàn hơn chứ ngoài ra không còn gì nữa. Mấy lồng đèn trắng được treo ở dưới mái ngói lay động trong gió cực thê lương, cô quạnh.

Sầm Hảo Nguyệt vươn tay khẽ đẩy cửa phòng, lập tức mùi thuốc đông y nồng nặc bay thẳng vào mũi khiến nàng lập tức đóng cửa xoay người ra ngoài hít thở không khí. Tay nhỏ của nàng liên tục đặt gần mũi vậy cực lực như muốn lừa không khí vào mũi để tổng mùi thuốc ra vậy. Thật không ngờ bên trong phòng mùi thuốc lại nồng như vậy.

Hắc Bạch Vũ thấy được liền nâng giọng phun một chữ khích bác: “Sợ?” Nhìn thấy thái độ của tiểu nữ oa hân hờ một cái từ mũi ra đầy khinh thường.

Sầm Hảo Nguyệt lấy lại tinh thần, khí cũng thở đủ liền trừng mắt hắc, nhỏ giọng nhẩn mặt trách: “Người sợ không bị người phát hiện sao?” Tên khốn này to tiếng như vậy để làm gì? Hắc có khinh công người đến có thể chạy, nàng là không có nha. Đây rõ ràng là muốn nàng xấu mặt.

“Hắn dùng thuốc xong ngủ rất say.” Như là thấu được suy nghĩ trong lòng tiểu nữ oa, Hắc Bạch Vũ lại lạnh nhạt phun ra một câu giải thích.

Trong lòng thầm a lên một tiếng hiểu rõ, Sầm Hảo Nguyệt cũng không phí thời gian nữa. Nàng đem khăn tay bịt chặt mũi rồi đẩy cửa bước vào. Vốn định nhốt Hắc Bạch Vũ ở bên ngoài nhưng nghĩ lại không nên làm chuyện vô ích liền thôi.

Nàng tự cởi hài đặt cách xa đôi ủng màu trắng tinh không nhiễm chút bụi của Sát Thần Vưu ở ngoài trước cửa rồi bước vào. Bên trong mọi thứ bị bao phủ bởi một mảnh đen kịt, nhờ cửa mở mà mượn ánh trăng nhìn rõ mọi thứ bên trong một chút. Một mắt đã có thể nhìn được mọi thứ rồi.

Bên trong phòng, chỉ có chiếc giường thấp cùng sa trường trắng mỏng khẽ lay động vì bị gió thổi vào ở bên trái. Ngoài ra còn một chiếc bàn nhỏ cùng một chiếc ghế nhỏ được bày ở bên phải phòng, lại thêm một bàn trang điểm đặt gần giường thấp cùng một chiếc ghế thấp ra không còn gì nữa.

Nói thật nhé nhìn một mắt đã thấy toàn cảnh rồi, ngoài trừ cái giường cùng chiếc bàn trang điểm ra thì không còn gì có thể lục soát nữa. Thậm chí cả lư hương mà cũng không có lấy một cái, không khí trong phòng chỉ là ẩm hơn bên ngoài một chút thôi, chẳng trách hắn bệnh mãi vẫn không khỏi. Mà dường như chỉ có lúc ngủ mới không nghe được tiếng ho của hắn thôi.

Hắc Bạch Vũ thấy được Sầm Hảo Nguyệt cởi hài khước môi một kéo lên rồi lại hạ xuống. Hắn trực tiếp mang hài bước vào bên trong: “Có ai đột nhập phủ đệ của người khác mà như người không?”

“Ta là người có học, lễ phép quan trọng nhất chính là vào phòng phải cởi hài, không như ai đó đâu.” Nhân cơ hội hiếm có này nàng phải hảo hảo tát vào mặt hắn một cái để hắn nhớ rõ sau này bước vào phòng nàng liền phải cởi hài.

“Người có học sẽ không lên vào phủ đệ của người khác.” Hắc Bạch Vũ đâu có chịu thua, vẫn là mở miệng bằng lãnh phản bác lại.

Sầm Hảo Nguyệt lại trừng mắt tên đạo tặc tự tung tự tác này, nếu không phải do hắn nàng có cần đêm hôm đột nhập vào phủ đệ của Sát Vưu Thần còn nghe hắn mát mẻ không. Lại nói quan hệ của nàng cùng Sát Vưu Thần không được tốt không thể mở miệng yêu cầu đến phủ thăm viếng được.

Không quản hắn nhiều nữa, tìm bảo quan trọng. Hiện có hắn ở đây điều nàng làm chính là phải bước đến giường của Sát Thần Vưu a.

Chân của Sầm Hảo Nguyệt vừa bước đến giường chuẩn bị vén trướng mạn thì lại nghe âm thanh bằng lãnh của Hắc Bạch Vũ truyền đến: “Trong phòng phủ thứ gì cũng không tốt nhưng lại có duy nhất một thứ trân quý a.”

Sầm Hảo Nguyệt nghe được lập tức mạnh xoay người. Khi xoay lại thì đã thấy Hắc Bạch Vũ ngồi ở ghế thấp trước bàn trang điểm rồi. Nàng nhú mày nói: “Nghe khẩu khí của ngươi dường như rất hiểu rõ phủ này.” Nói không chừng hắn xem đây là nơi cư ngụ của mình luôn thì đúng hơn.

“Dĩ nhiên!” Hắc Bạch Vũ thông thả mở một hộp gỗ trong tủ kéo của bàn trang điểm ra: “Phủ này ít người lại rất nhiều chỗ bỏ trống, Sát Vưu Thần bệnh tật lại không có nhân rồi quản.”

Hộp gỗ vừa mở ra thì một luồng không khí lạnh tỏa ra như thể không khí bên trong phòng hiện tại còn lạnh hơn bên ngoài rồi. Thân nhỏ của Sầm Hảo Nguyệt lại run lên một trận, mắt nàng tràn đầy nghi vấn hỏi: “Đó là thứ gì?”

“Đây là Hàn Thổ hoàng thượng đưa cho Sát Vưu Thần khi ban phủ phong vương cho hắn a. Chỉ là thân thể hắn thụ hàn không thể tiếp nhận nó nên nó bị hắn vứt ở góc này.” Hắc Bạch Vũ nhìn nhìn vật bên trong hộp rất lâu rồi lặng lẽ đóng lại.

Sầm Hảo Nguyệt bước đến bên cạnh hắn, đường nhìn lọt vào trong mắt của Hắc Bạch Vũ hỏi: “Ngươi làm sao biết?” Hắn hiểu rõ Sát Vưu Thần đến mức độ này sao? Hay nói đúng hơn hắn chính là bằng hữu duy nhất của Sát Vưu Thần đi.

Hắc Bạch Vũ ha ha hai tiếng nhưng từ trong tiếng cười kia nghe có chút gượng ép: “Trên đời này không có gì ta không biết, nhất là những thứ liên quan đến bảo vật.”

Sầm Hảo Nguyệt thầm khinh bỉ hắn vài lần trong bụng. Dám nói bản thân cái gì cũng biết sao? Hắn biết nàng là người xuyên việt không? Hắn biết được những thứ ở thế giới của nàng không? Còn ở đây không biết xấu hổ mà to mồm tuyên bố nữa.

Thời thần không còn sớm nữa, nàng có chút buồn ngủ rồi vẫn là để mai tìm tiếp thôi. Nãy giờ phí không ít thời gian trên người tên đạo tặc này rồi a. Nghĩ như vậy nên nàng chuẩn bị nhấc chân bước ra ngoài.

Ngay thời điểm nàng quay đi Hắc Bạch Vũ lại hỏi: “Thực sự tay không trở về?” Hắc không tin nàng đối với Hàn Thố không chút hứng thú nha. Chưa kể lúc nãy hắc là cố ý để nàng bước đến liền đóng lại thế mà nàng không hề đòi mở ra xem.

Sầm Hảo Nguyệt cảm thấy hắc nói cũng có lý, nàng vất vả như vậy lại về tay không thật là không đáng. Nhanh chóng đoạt lấy hộp gỗ trên bàn trang điểm rồi mang hài rời khỏi hiện trường. Sát Thần Vũ mấy lần khiêu khích nàng, nàng đoạt lại bảo vật của hắc vậy. Lại nói dù gì hắc cũng không dùng đến a.

Nàng vừa đi ra ngoài vừa run vì lạnh, không khí lạnh thì thôi đi cả cái hộp gỗ chứa Hàn Thố này cũng là lạnh đến thấu xương nữa. Mà hộp gỗ lại to hơn hai bàn tay hợp lại a nàng cũng không biết bản thân chút nữa làm thế nào leo trở ra.

Rất nhanh bước đến tường nàng nhanh chóng mở cửa ra đặt hộp gỗ ở chỗ an toàn bên ngoài rồi lại chạy vào đóng chặt cửa như lúc ban đầu. Bản thân lại dùng dụng cụ chuyên dụng để trèo ra ngoài.

Chỉ là lần này không thuận lợi như lúc đầu mà té hết mấy lần mới an toàn trở ra. Do ở bên trong tường đã bong tróc lại còn rêu xanh bám đầy nữa nên rất trơn a.

Ôm lấy hộp gỗ nàng chạy như bay trở về Sầm gia. Trong lòng không ngừng mắng chửi tên đạo tặc Hắc Bạch Vũ không phải nam nhân. Mở to mắt nhìn nàng té hết lần này tới lần khác cũng không biết giúp đỡ một chút nữa.

Hắc Bạch Vũ đứng trên tường nhìn theo bóng lưng nhỏ bé kia tiêu thất trong mang đêm nọ cười băng lãnh dưới lớp mắt nạ lần đầu xuất hiện. Hy vọng kế hoạch của hắc có thể thuận lợi tiến hành.

Sầm gia, hắc diệt chắc rồi!

Phải chật vật lắm Sầm Hảo Nguyệt mới có thể trở về phòng của mình. Vừa về đến nàng trùm chăn kín mít vì lạnh mặt dù lò sưởi trong phòng vẫn hoạt động rất tích cực. Đến khi bản thân không còn lạnh nữa nàng mới xem xét vết thương trên người, hảo hảo bôi thuốc xong mới mở hộp gỗ ra chiêm ngưỡng báu vật.

Dưới ánh nến, nàng nhìn rõ Hàn Thố bên trong hộp gỗ. Đó chính là một con thỏ làm từ băng lam ngọc được điêu khắc tinh xảo, hai mắt còn được đính hắc ngọc, nhỏ hơn hai bàn tay hợp lại một chút, tỏa ra một lượng hàn khí cực đại. Nàng không dám cầm lên mà chỉ chiêm ngưỡng một chút rồi mang dấu đi rồi lập tức đi ngủ.

65. Chương 65: Hảo Nguyệt Chi Khổ

Sáng nay, nhân dịp gần đến kỳ thi võ trạng nguyên, Sầm Minh Kiệt gọi hết bốn tôn tử của mình ra kiểm tra tập thể. Bốn người cùng soái gia gia, soái cha đều vận một thân luyện võ phục nghiêm túc đứng ở sân viện Khang Tĩnh cư.

Sau khi đứng tấn xong, Sầm Minh Kiệt nói: “Phủ chúng ta dương thịnh âm suy nên Nguyệt nhi tới trước.” Thực chất thì là do Sầm Hảo Nguyệt không có nội công nên lên trước vậy sẽ tránh trường hợp thấy được đám đệ đệ có nội lực liền khóc nháo.

Ba tên tiểu đệ để ngồi ở trên ghế thái một bên võ tay nhiệt liệt, cổ vũ cực kỳ hăng say. Vốn là không biết đại tỷ có biết võ công hay không nhưng vẫn là cứng miệng đại tỷ không phải hoàn khổ a.

Sầm Hảo Nguyệt mang tâm trạng nặng nề muốn khóc. Nàng nhìn hai lòng bàn tay đêm qua bị ngã đến chảy máu, lại nói hai bên đầu gối cũng bị thương a. Vì sao soái gia gia lại kiểm tra đột suất như vậy cơ chứ, nếu biết trước hôm qua nàng đã không lên đến phủ của Sát Vưu Thần rồi.

Hốc mắt đỏ hoe đứng đối diện soái cha uy vũ, đôi bên tương hướng cùng nhau ôm quyền chào. Nàng biết chính là chống không nổi rồi chỉ có thể dùng toàn lực mà thôi. Do là kiểm tra nội bộ nên không cho phép sử dụng vũ khí, nàng dùng vải băng chặt hai bàn tay, bày ra tư thế thủ, đôi mắt sắc xảo như chim ưng nhìn soái cha.

Thầm tự động viên bản thân, chỉ là kiểm tra thể chất thôi, cố trụ được một nén hương liền có thể qua ải. Nếu là đánh không được một nén hương chính là bị phạt đứng tấn hai canh giờ a.

Sầm Bí Uy nhìn thấy nữ nhi nghiêm túc như vậy liền phì cười. Bị Sầm Minh Kiệt trừng mắt lập tức phải thu lại, đây là cảnh cáo hẳn phải nghiêm túc. Hắn đứng nghiêm trang quan sát nữ nhi một hồi lâu.

Sau tiếng bắt đầu, Sầm Hảo Nguyệt chạy bộ hai bước to nhảy lên lao đến, cú đâm mạnh mẽ chuẩn bị xuất xử. Sầm Bí Uy nhanh chóng bắt được cú đâm của nàng bẻ ngược. Nàng nhân cơ hội thân người vẫn còn trong không trung chân một co hướng cổ của soái cha mà tiến.

Đầu gối còn chưa chạm vào Sầm Bí Uy nhanh chóng chụp được đẩy trở ra. Nữ nhi này xem ra võ công tiến bộ không ít nha, lúc trước cùng không có được như vậy đâu. Hắn trở tay một hất cả thân người của Sầm Hảo Nguyệt bay xa.

Lộn qua hai vòng trên không trung, Sầm Hảo Nguyệt vững vững tiếp đất, miệng thở hồng hộc, đưa tay lau mồ hôi. Bên tai còn vang vọng âm thanh cổ vũ và tiếng võ tay của ba tiểu đệ đệ. Mắt nàng bất giác liếc nhìn lư hương rồi một lần nữa xông đến.

Cứ như vậy sau một nén hương soái cha vẫn anh tuấn tiêu sái không hề sức mẻ, Sầm Hảo Nguyệt nàng chính là tới tả hết rồi a. Cả người đầy mồ hôi vô lực bước sang một bên nhận lấy khăn khô từ Lưu cổ vấn mà lau.

Tiếp đến liền là Sầm Hỉ Mộc, Sầm Hảo Nguyệt thở một chút mới ngồi xuống ghế bắt đầu thưởng trà. Chỉ là trà vừa vào miệng còn chưa kịp nuốt thấy được Sầm Hỉ Mộc dùng khinh công nàng phun hết ra, trọn to mắt không thể tin được.

Hóa ra ở trong Sầm gia ngoài trừ mỹ nương không biết võ công ra thì thực sự chỉ có mình nàng là phế vật a. Sầm Hảo Lâm ngồi bên cạnh lo lắng hỏi: “Nguyệt nhi làm sao?” Là vấn đề nội lực cùng khinh công nữa sao?

Sầm Chi Dĩ cũng có chút không hiểu nhìn sang. Đây là chuyện bình thường a. Bọn hắn từ lúc ba tuổi đã bị bắt học võ rồi, cứ mỗi tháng sáng bị kiểm tra như thế này. Nhưng đây là lần đầu bọn hắn đấu cùng soái cha nha, bình thường toàn đấu cùng binh sĩ và phó tướng thôi. Biểu hiện của đại tỷ chính là có cái gì ngoài ý muốn?

Sau đó là Sầm Chi Dĩ cuối cùng chính là Sầm Hảo Lâm. Sầm Minh Kiệt ngồi xem từ nãy đến giờ cũng cảm thấy kết quả thu được rất khả quan. Tôn nữ tuy là không có nội lực nhưng kỹ thuật cùng tốc độ không tệ a.

Sầm Bí Uy ngược lại thì không có bất ngờ gì, ngoại trừ nữ nhi có chút ngoài ý muốn thì ba hài tử kia hắn cũng sớm biết rồi. Hắn bật cười ha hả bảo Sầm Hảo Lâm đi thi võ trạng nguyên, rồi còn không quên hướng dẫn một số thứ nữa.

Sầm Hảo Nguyệt lom lom mắt nhìn từ đầu đến cuối đột nhiên tâm trạng tuột dốc không phanh đã có âm rồi. Sau khi được bảo kết thúc nàng lùi thối một mình trở về phòng không cùng ai nói câu nào. Đây là sự thực nàng khó tiếp thu nhất a.

Sau đó ba ngày, cuối cùng tay cũng đã khỏi. Mấy hôm nay nàng chính là không cùng ai nói câu nào cả. Suốt ngày ngồi trong phòng bế quan cả Luyện Quân khu cũng không đến. Ba tiểu đệ đệ tiến đến cũng không được gì mà buồn bã rời đi. Sau buổi kiểm tra kia thì mọi người đều sáng tỏ đại tỷ chính là không có nội lực a.

Tiếp đó năm ngày, mỗi đêm nàng đều lên đến Kinh Lang vương phủ thực hiện kế hoạch tìm bảo. Chỉ là mỗi lần nàng đến đều đụng phải Hắc Bạch Vũ, hắn theo nàng như một cái đuôi chặt không dứt đuôi không đi. Sau đó bảo thì không tìm được trái lại được hắn hướng dẫn đi khắp mọi nơi trong phủ.

Đêm thứ sáu nàng cũng không đi nữa, có đi nữa cũng không thu thập được gì mà còn phải đối đáp với tên Hắc Bạch Vũ đến điên, vẫn là ở trong phủ ngủ dưỡng nhan thôi.

Sau mấy ngày bế quan qua đi, cuối cùng nàng cũng đã mở cửa tiếp khách. Trong mấy ngày qua không hôm nào ba tên tiểu đệ đệ không đến cả. Hôm nay nay bọn hắn đến chính là một đẩy cửa đã mở không hề bị khóa chặt như mọi ngày liền cao hứng chạy như bay vào.

Sầm Hỉ Mộc là người đầu tiên trèo lên giường hôn đại tỷ vẫn còn ngủ say giấc: “Đại tỷ, chúng ta đi chơi thôi, hôm nay các lão sư cho người ta nghỉ học a.”

Sấm Chi Dĩ cũng cười hì hì đặt lên má của đại tỷ một nụ hôn: “Đại tỷ thật xấu, mấy hôm nay không chịu gặp chúng ta.”

“Nguyệt nhi, chúng ta đi dạo thôi, ở trong phòng không vui đâu.” Sấm Hảo Lân cũng là ngồi xuống bên giường hôn lên trán của tiểu tỷ.

Ngày hôm qua không gài cửa thì Sấm Hảo Nguyệt đã sớm đoán được kết quả này, chỉ là nộ khí cũng không vì vậy mà ít đi đâu nha. Nàng bật dậy thét to: “Ba đưa các người mau trở ra cho bốn tiểu thư.”

Ba tên tiểu đệ đệ nói thêm vài câu mới hí hửng ra ngoài tiền thính chờ đợi. Vì đại tỷ không vui nên soái gia gia cùng soái cha cũng là miễn đứng tấn ngày hôm nay cho bọn họ ra ngoài dạo thay đổi tâm tình.

Cả bốn cùng nhau ra ngoài, nơi đầu tiên đến chính là Nhất Phẩm Mỹ Nhân. Sấm Hảo Nguyệt mua một ít yện chi rồi lại ghé tú phường đưa mẫu y phục sau đó là đến đệ nhất lâu gọi món dùng đồ ăn sáng.

Trùng hợp liền gặp được đám người Sát Duệ Kỳ còn có Quân Tử Lan nữa liền cùng nhau dùng bữa. Sát Duệ Kỳ vui vẻ nói: “Ta nghe nói người đi thi võ trạng nguyên a?”

“Àn, còn hai năm nữa cập kê rồi cũng nên có chức tước.” Sấm Hảo Lân vừa ăn vừa nói.

Quân Tử Lan nhìn thấy liền đỏ cả mặt trách: “Người ăn liền ăn đi còn vừa ăn vừa trả lời không biết giống ai nữa.”

Sấm Hỉ Mộc ngậm một ngụm điểm tâm đáp: “Giống đại tỷ a, đại tỷ cũng như vậy.”

Sấm Hảo Nguyệt nghe được phun hết những thứ có trong miệng ra liên tục ho khan không ngừng. Tên tiểu tử này dám nói nàng như vậy, này giờ nàng vẫn chưa chọc gì đến hắn a.

Sát Duệ Kỳ thấy thấy lo lắng chòm người sang ánh mắt đầy quan tâm nói: “A Nguyệt làm sao lại không cẩn thận như vậy?”

Cổ Sùng Kính cùng Ân Mặc Nguyên ôm bụng cười ha hả không dứt. Đây chính là Sấm Hảo Nguyệt bị tiểu đệ đệ tố cáo nha, miệng không quên trêu chọc vài câu.

Sấm Hảo Lân ngồi bên cạnh giúp nàng vuốt vuốt lưng: “Nguyệt nhi lớn như vậy rồi vẫn còn không thể tự chăm sóc mình như vậy. Thế những năm qua là như thế nào?”

Sấm Hảo Nguyệt tức giận hất tay hắn ra quát: “Sao người không làm ca ca của ta luôn đi.” Suốt ngày chỉ biết làm nàng tức chết thôi, sớm biết như vậy lúc đầu nàng xuất phủ một mình cho tốt.

Sầm Hảo Lân lại lưu manh cười không hề giận: “Ta là nam tử hán phải nhường nữ tử nên lúc đó chính là nhường Nguyệt nhi chào đời trước nếu không thì ta chính là ca ca rồi.” Đây là đạo lý hán đức kết được sau nhiều năm suy nghĩ nha.

Sầm Hảo Nguyệt trừng mắt nhìn tên tiểu tử lưu manh này, nàng thực muốn cắn chết hắn a. Cả câu này cũng nói ra miệng được, đến cùng đầu hắn chứa gì bên trong.

Sầm Chi Dĩ từ đầu đến cuối đều là lo ăn giờ nghe thấy vậy liền cao hứng hỏi lên một câu: “Vậy có phải ta cũng là nhường hai người chào đời trước nên mới làm đệ đệ không?”

Sầm Hỉ Mộc vỗ hai tay vào nhau vui vẻ cười ho to thứ mà mình suy nghĩ: “Nguyên lai chính là đại tỷ nhỏ nhất sao? Vậy sau này chúng ta nên gọi là gì?” Nói ra hắn lớn nhất nha.

Sầm Hảo Nguyệt cùng Sầm Hảo Lân đồng thanh hét to: “Ăn nói linh tinh.”

Đám người ở bên trong bao sương nhón nháo cười một trận thật to.

66. Chương 66: Trả Quyền Chuồng Quản

Sau khi mọi chuyện êm đẹp, mọi người dùng xong bữa tối lại ngồi ở tiền thính cũng nhau nói chuyện phiến. Sầm Hảo Nguyệt mang chìa khóa ra nói với soái cha: “Cha người ta trả cho người.”

Sầm Bí Uy cực kỳ ngạc nhiên hỏi: “Vì sao?” Nữ nhi của hắn quản lý phủ tốt như vậy, lại nói đây chính là quyền hành mọi người đều mơ ước nha. Vì lý do gì nàng không giữ?

Sầm Hảo Nguyệt bữu môi đung đưa thân người nhỏ: “Cứ chuyện lông gà vỏ tỏi gì cũng quản người ta đến thời gian lựa là cũng không có nữa rồi.”

Sầm Minh Kiệt cùng Phí Khả Doanh và ba tên tiểu đệ đệ vẫn ngồi im lặng theo dõi nha. Sầm Hảo Nguyệt quả là nói dối mặt không chút biến sắc a.

Khóe miệng của Sầm Bí Uy giãn giật không ngừng: “Vậy nói cho vi phụ biết, người nào vừa ở đệ nhất tử lâu mua toàn bộ năm món chiêu bài của trù sư danh tiếng, là người nào bao trọn đệ nhất ca kỹ, vũ kỹ mang đến đệ nhất tử lâu?” Đương nhiên chuyện không chỉ có bao nhiêu đây đâu.

Sầm Hảo Nguyệt bị nắm trúng cả tám cái đuôi hồ ly mặt nhất thời đông cứng lại. Hết cách, nàng chạy đến bên soái gia nhờ tiếp sức: “Gia gia, người nói gì đi.” Mắt không quên ra dấu chính là bảo soái gia mang chìa khóa đưa lại cho soái cha.

Sầm Minh Kiệt nhú đôi mày trắng lại nhìn sâu chìa khóa trên tay tôn nữ uy nghiêm nói: “Người làm tốt như vậy liền giữ đi, phải biết có rất nhiều người tranh nó đến đổ máu a.”

“Đó là do đám người kia vô tri thôi.” Sầm Hảo Nguyệt to giọng nói xong lại hạ giọng xuống ôm chân lớn: “Gia gia, cha nương đi lâu như vậy mọi chuyện đều đẩy hết cho chúng ta. Hiện tại không thể tha thứ được.”

Phí Khả Doanh nghe được cả kinh mở to mắt ra nhìn trượng phu cùng Sầm Minh Kiệt. Rõ ràng là bị hoàng thượng điều ra biên quan, giờ đổi thành như bọn đi chơi vậy. Đúng lúc Sầm Bí Uy cũng là thất thần không biết nói thế nào cho phải.

Sầm Hảo Lâm thấy vậy liền lên tiếng nói: “Nguyệt nhi, chúng ta rõ ràng là ở biên quan nên mới giao quyền cho người a.” Hắn luôn nghe Quân Tử Lan hết mực ngưỡng mộ nàng có thể nắm được quyền gia chủ nhà.

Sầm Chi Dĩ không hiểu nhưng vẫn khuyên nhủ: “Đại tỷ đã giữ thì giữ luôn đi, trả lại làm gì.” Chìa khóa thôi mà cũng nhường tới nhường lui thật phức tạp a.

“Lỡ mất bốn tiểu thư lấy bạc đâu mà thường?” Sầm Hảo Nguyệt phồng mang trợn má trừng tiểu đệ đệ vừa phát biểu ý kiến.

Sầm Minh Kiệt thở dài một hơi nói: “Cho dù mất người cũng nào có bị bắt thường, cứ giữ là được rồi.” Nguyên lai sợ lợi ích của mình bị tổn thất a.

Sầm Hỉ Mộc cũng cảm thấy có thể nên vui vẻ mở miệng đề nghị: “Vậy để ta giữ đi.” Chỉ có một sâu chìa khóa có tồn bao nhiêu chỗ đâu mà đại tỷ cũng keo kiệt không chịu giữ. Vậy liền để hắn giữ, dù gì viện cũng to a.

Sầm Hảo Nguyệt cau mày hô to: “Gia gia.” Không thể tiếp tục đòi co với đám tiểu đệ đệ này được, phải nhanh chóng xử trí thôi.

Phí Khả Doanh xem qua sổ sách của Lưu cố vấn mang tới liền nói: “Số sách tính không tệ, sau này gả đi cũng an tâm rồi. Vậy liền lấy cơ hội này thực tập đi.” Nói thật ở biên quân suốt ngày cơm áo gạo muối nàng cũng phiền chết được. Trở về đây bao lâu cũng không cần lo những thứ này rất thoải mái a.

“Vậy Nguyệt nhi gả đi liền không cần giữ chìa khóa nữa.” Sầm Bí Uy bật cười thành tiếng trêu. Nhìn mặt thê tử chính là không muốn quản, còn nữ nhi lại ngại phiền phức a, Sầm gia chính là toàn cực phẩm.

“Cha bảo nhị đệ mau thú thê liền đưa thê tử hắn quản đi.” Sầm Hảo Nguyệt nhe nanh múa vuốt lườm soái cha. Còn lâu nàng mới gả, vậy liền giữ chìa khóa mãi sao. Lại nói nàng cũng sợ nhỡ như Hắc Bạch Vũ xông vào cướp khổ, nàng nhất định tiếc nuối mà chết mất.

Sầm Hảo Lâm đang sắc nước bọt liền tục vuốt ngực ho khan. Lại liên quan gì đến chuyện của hắn a. Sao đột nhiên từ chuyện từ chức lại biến thành thú thê rồi.

“Nguyệt nhi nói linh tinh gì a.”

Sầm Chi Dĩ cùng Sầm Hỉ Mộc cũng cảm thấy có đạo lý. Để tẩu tử quản cũng tốt nha. Đại tỷ không cần suốt ngày than phiền, mỹ nương soái cha soái gia gia cũng không cần đau đầu nữa.

“Đại tỷ nói có đạo lý nha, nhị ca cũng nên mau chóng thú thê đi.”

Sầm Minh Kiệt cũng bật cười: “Lân nhi vẫn còn nhỏ làm sao thú thê, vẫn là Nguyệt nhi tiếp tục giữ chìa khóa đi.”

Sầm Hảo Nguyệt cắn cắn môi lườm hết mọi người có mặt ở tiền thính lại chạy về chỗ soái cha: “Cha, người bảo nương quản đi, những thứ này thật phiền.” Đáng lý lúc bọn họ mới về nàng liền trao trả rồi a. Toàn là do nhiều chuyện phát sinh mà ra cả. Hiện nàng còn phải tâm bảo đầu có rảnh rồi quản mấy chuyện linh tinh này a.

Thấy Sầm Hảo Nguyệt không chịu quản mọi người cũng đầu hàng. Phí Khả Doanh lại phải tiếp nhận chức vụ đương gia chủ mẫu.

Sau đó kỳ thi võ trạng nguyên cũng bắt đầu Sầm Hảo Lân dùng Viễn Lai kích ra sân. Viễn Lai kích tính luôn hẳn là ba đời đều được mang ra thi võ trạng nguyên a.

Thi võ trạng nguyên không có lâu như văn trạng nguyên, bởi đấu xong sẽ lập tức có kết quả nhưng lại chia ra làm rất nhiều vòng. Sầm Hảo Lân cũng không phụ sự kỳ vọng của mọi người, hẳn còn nhỏ hạng nhất hạng nhì thì lấy không được nhưng lại lọt ở hạng ba a.

Sầm Minh Kiệt cao hứng hỏi hẳn muốn vũ khí nào sẽ đặt làm tặng hần. Nhưng Sầm Hảo Lân lại nói muốn Viễn Lai kích thế là soái gia gia không chút do dự tặng cho hẳn.

Sau đó Sầm gia cũng mở tiệc rất to chúc mừng. Mấy tên bằng hữu cũng đến chúc mừng không ngớt. Quân Tử Lan thấy hẳn uy vũ như vậy càng là đối với hẳn động tâm hơn. Kỳ thực nằm đó hẳn theo binh tướng đến viện trợ nàng cũng là cũng hẳn có hảo cảm a.

Kinh thành ai cũng ngạc nhiên không nghĩ đến mười ba tuổi lại võ công tốt như vậy. Sầm Bí Uy mười bảy tuổi đương phong tướng. E là Sầm Hảo Lân cũng không thua kém đâu. Mà giờ quốc gia chính là thái bình a, nên tướng không dễ mà phong được.

Chỉ là mọi người nghĩ mãi không ra Sầm gia đời đời tốt đẹp vì sao lại xuất hiện một hoàn khổ nữ như Sầm Hảo Nguyệt a. Nhưng cũng không trách được ai bảo nàng chính là tôn nữ năm đời Sầm gia mới có được cơ chứ, được phủng trên tay cũng là chuyện đương nhiên a.

67. Chương 67: Kế Hoạch Hoàn Hảo

Lại hai năm trôi qua, hiện Sầm Hảo Nguyệt đã được mười lăm tuổi rồi. Trong khoảng hai năm này, nàng một mặt khuấy đảo kinh thành gieo tiếng xấu cho mình để hoàng thượng nghi kỵ một mặt mỗi tối phải phòng chống Hắc Bạch Vũ.

Nàng thực sự không thể hiểu nổi vì sao hắc lại phải đến tìm phiền phức cho mình nữa. Nhưng địch ý của hắc nàng dám khẳng định bản thân không thể nhầm được. Chỉ là hắc luôn đến mang đồ trộm được cho nàng xem nha. Nếu là ở hiện đại chính là đồng phạm a.

Năm trước hoàng thượng quá sợ hãi xấu danh của nàng nên không chùng chờ nữa mà đã tước hôn Quân Tử Lan cho Sát Duệ Kỳ vi phi. Trên dưới Quân gia vui như thần tài gõ cửa, dù lúc đầu ai cũng nghĩ sẽ gả nữ nhi cho Sầm Hảo Lân. Chỉ là hiện tại Sát Duệ Kỳ đương nhiên là hơn rồi.

Trái lại Quân Tử Lan lại khóc đến sưng mắt chạy đến tìm Sầm Hảo Nguyệt định cư lâu dài ở Sầm gia. Mặc cho Quân tướng quân cùng phu nhân đến nói thế nào cũng quyết không chịu trở về.

Nhờ như vậy nàng biết được một chuyện kinh thiên động địa. Chính là Quân Tử Lan thâm mến mộ Sầm Hảo Lân. Mà tên tiểu đệ đệ này của nàng chính là vô tâm a. Người ta đã bày tỏ lộ hết ra mặt còn thiếu bước cuối cùng chính là dùng miệng nói rõ nữa thôi mà hắc vẫn đứng đưng như không. Hắc là không biết hay là cố ý không để ý?

Bên kia Sát Duệ Kỳ chạy đến ngự thư phòng của hoàng thượng cùng tẩm cung của Tiêu hiền phi nháo không ngừng nhưng cũng không được lợi ích gì. Hắc đương nhiên không muốn thú Quân Tử Lan rồi, như phụ hoàng cùng mẫu phi lại bảo nàng ta mới là nữ nhân có thể giúp hắc thuận lợi đăng cơ a.

Lúc này hắc bắt đầu phần hận Sầm Hảo Nguyệt ai bảo nàng không hiểu ý tứ của hắc, ai bảo nàng tự làm xấu thanh danh như vậy. Mà hắc hận bản thân hơn, lúc đó biết chuyện không những không ngăn cản còn tiện tay giúp nàng a. Hắc buồn bực liền phải đến tìm Cổ Sùng Kinh cùng Ân Mặc Nguyên phát tiết.

Ân Mặc Nguyên dạo này đi với Mạch Nhiễm Thuần ngày một cận. Ân gia ngoại trừ Ân lão thái gia thủ bên Tư Thiên giám thì toàn là ở bên phần lễ bộ nên đối với nhân cách của nàng ta cũng là thập phần hài lòng. Ân lão thái gia cũng là rất thích nàng ta cũng đã bàn đến chuyện sinh lễ rồi.

Cổ Sùng Kinh lại vướn vào một rắc rối lớn. Hắc cùng nữ nhi của Tướng trưởng sử Tướng Lộ trong một lần cung yến chạm mặt liền nháo đến hiện tại. Hai người nàng chính là còn gây gắt hơn Sầm Hảo Nguyệt cùng Sát Duệ Kỳ lúc trước nữa. Hễ gặp mặt cứ như chó với mèo gây đến khi nào tách ra mới thôi.

Sầm Hỉ Mộc dạo này cùng Sát Duệ Kỳ đi đến cực thân. Mỗi ngày hắc đều đến tìm Sầm Hảo Nguyệt truyền bá rất nhiều tư tưởng. Sầm Chi Dĩ cũng là phi thường ngưỡng mộ Sát Duệ Kỳ nên cũng cùng Sầm Hỉ Mộc nháo cho kỳ được.

“Đại tỷ, Duệ vương ca ca rất tốt bụng a.”

“Hắn còn biết rất nhiều thứ nha.”

“Cưỡi ngựa bắn cung không thứ nào không thông.”

“Võ thuật cũng là nhân tài hiếm có.”

“Hắn biết trị quốc.”

“ ... ”

Sầm Hảo Nguyệt ngồi bên bàn sách chống cằm nhìn hai cái miệng nhỏ của hai tên tiểu đệ đệ đang liên tục hoạt động ở đối diện. Đến cùng hai tên này là muốn nói gì nha?

Sầm Hảo Lâm lúc này cũng đẩy cửa bước vào chen ngang: “Nhưng Duệ vương đã được tứ hôn cho A Lan rồi, các người ở đây nói có ít gì, có thời gian liền đi luyện võ hay đọc sách đi không được phiên Nguyệt nhi.”

Hắn là biết rõ hai tên tiểu đệ đệ này muốn gì a, chỉ là cả gia gia cha nương đều không muốn tiểu tử tỷ gả cho hoàng thất. Hắn cũng không thể làm gì hơn mặc dù hắn cũng cảm thấy Sát Duệ Kỳ tuyệt đối đủ năng lực làm tỷ phu của hắn.

Sầm Hảo Nguyệt chậm rãi đưa mắt nhìn Sầm Hảo Lâm vừa bước vào. Hắn cao lớn hơn rất nhiều chứng chắc hơn còn có ngày càng lạnh lùng hơn nữa. Lúc trước hắn thường cười hì hì hôn nằng nhưng từ khi nghe đám người Ân Mặc Nguyên giải thích thói quen kia cũng bỏ luôn rồi. Trước mặt người ngoài hắn hầu như không hề cười nữa.

“Nghe thấy chưa, sau này bớt nhắc đến sẽ sống lâu một chút có biết không.” Phun xong một câu nàng lại nhấp một ngụm trà nóng.

Sầm Hỉ Mộc cùng Sầm Chi Dĩ xì mặt xuống không đáp lời. Bọn hắn chính là muốn có tỷ phu như Sát Duệ Kỳ a. Trong thiên hạ này, bọn hắn còn chưa tìm được người hơn được Sát Duệ Kỳ đâu.

Sầm Hảo Lâm bước đến véo khuôn mặt của tiểu tử tỷ nói: “Nguyệt nhi vì sao lại buồn như vậy?” Hắn tuy hiện tại biết được nam nữ hữu biệt nhưng là vẫn bỏ không được cái tính véo mặt tiểu tử tỷ nha.

Sầm Hảo Nguyệt khép hờ đôi mắt nhìn hắn rồi hừ một tiếng: “Lập tức mang tay của người ra khỏi mặt bốn tiểu thư.” Tật xấu đúng là không bỏ được thật muốn chặt luôn cái tay của hắn nha. Mặt nàng mịn như vậy, tay hắn thô như vậy không cho đụng.

Sầm Hảo Lâm hạ tay xuống cười ha hả: “Nguyệt nhi sắp cập kê rồi không vui sao?”

Thế là Sầm Hỉ Mộc cùng Sầm Chi Dĩ lại bắt đầu ba hoa về lễ cấp kê sắp tới. Hiện bọn họ mới biết đại tỷ cùng nhị ca là thai long phụng song bào a, thế nên lễ cấp kê của tiểu tỷ tỷ cùng lễ nhậm quán của nhị ca cũng là tổ chức cùng một ngày nha.

Sầm Hảo Nguyệt cùng không có tâm trạng gì cả, lễ cấp kê kia dường như hoàn toàn không liên quan đến nàng. Sầm Hảo Lâm lại khác a, lễ nhậm quán đối với hắn mà nói cực quan trọng. Bởi vì qua lễ này hắn chính thức được nhận một chức vụ bắt đầu trưởng thành có thể bảo vệ mọi người rồi.

Lúc này Quân Tử Lan vui vẻ chạy đến, tay mở cửa cao giọng hô to: “A Nguyệt, A Nguyệt, ta có chuyện muốn thương lượng với người a.”

“Nói.” Sầm Hảo Nguyệt phun ra một chữ lạnh lẽo. Khuê mật này chính là từ hôm chiều chỉ tứ hôn kia được ban ra liền không chịu trở về Quân gia nữa a.

Quân Tử Lan thấy được Sầm Hảo Lâm mặt lại đỏ lên biết bản thân lúc này thật thối. Sầm Chi Dĩ cũng là đoán ra được một ít nên xem như bản thân cái gì cũng chưa từng thấy qua. Sầm Hỉ Mộc thiên chân khả ái cái miệng nhỏ cũng là rảnh rỗi thiếu chuyện làm nên hô to: “Vì sao Lan tỷ mỗi lần thấy nhị ca đều là mặt đỏ như thế?”

Quân Tử Lan vội vàng nhào đến bịt miệng hắn lại: “Mộc đệ là đang nói linh tinh cái gì, ta.. ta lúc nào đỏ mặt chứ.”

Sầm Hảo Lâm lại cực kỳ lạnh nhạt mặt không chút biểu cảm mà nhãn thần cũng là tĩnh lặng. Hắn hạ đường nhìn xuống trên người Quân Tử Lan rồi lại lướt qua bên Sầm Hỉ Mộc. Hắn cũng biết chuyện này a, chỉ là hắn không muốn tiếp nhận, thứ hắn cần làm còn rất nhiều không thể vướng vào chuyện nam tử tư tình được.

Đỏ cả mặt còn chối nữa thật là...Sầm Hảo Nguyệt phì cười một tiếng hỏi: “Có chuyện gì?”

Quân Tử Lan nuốt một ngụm nước bọt nhìn ba tên nam tử trong phòng. Bọn họ hiểu chuyện đều thức thời lui xuống.

Sau khi cửa đóng lại, Quân Tử Lan bước đến bên Sầm Hảo Nguyệt thì thầm bên tai nàng. Không biết bọn họ nói thứ gì chỉ biết càng nghe mắt của Sầm Hảo Nguyệt càng mở to ra: “Vì sao phải làm như vậy?” Đến khi kiềm nén không được nàng mới hô to.

“Người cũng biết người ta thích là ai cơ mà.” Quân Tử Lan bĩu môi bước đến bên cái ghế đối diện Sầm Hảo Nguyệt. Nàng thích hắn lâu như vậy rồi làm sao có thể nói dối là dối a.

“Bổn tiểu thư nói người biết, oan gia rất tốt, các người nên chờ ngày thành thân đi cái gì cũng không nên làm nữa.” Sầm Hảo Nguyệt thở dài khuyên nhủ. Cả quân gia vui như vậy nếu là biết chuyện nhất định sẽ không cao hứng đâu a.

Quân Tử Lan chu môi chăm đĩnh chặt sắt nói: “Chúng ta đã quyết định rồi ngươi có giúp hay không?” Nàng đã cùng Sát Duệ Kỳ thảo luận qua rồi, cả hai đều cảm thấy rất khả quan a.

“Gọi nhị đệ giúp người đi.” Sầm Hảo Nguyệt xua xua tay, bảo nàng giúp không bằng để Sầm Hảo Lâm giúp a. Hắn võ công tốt hơn nàng, lại có khinh công nàng cái gì cũng không có.

“Nhưng chuyện này sẽ ảnh hưởng đến quan lộ của hắn a, thế nên mới phải đuổi hắn đi...” Quân Tử Lan cắn cắn môi tỏ ra không nỡ. Chỉ cần Sầm Hảo Lâm biết được nhất định sẽ phản đối, nhưng nếu Sầm Hảo Nguyệt đồng ý hắn liền thay làm a.

“Thế nên hy sinh bốn tiểu thư? “Sầm Hảo Nguyệt tức giận trợn to mắt vỗ bàn nghiêng rằng. Đám người này đến cùng xem nàng là gì vậy?”

Quân Tử Lan lập tức cười cầu hòa: “Không phải như vậy, chỉ là người cũng muốn danh hoàn khổ của mình lan xa liền nhân cơ hội này nhắc cử lưỡng tiện đi.” Các nàng cũng là bất đắc dĩ mới đi con đường này cơ mà. Nếu không phải chơi chung cùng nhau để hoàng thượng hiểu lầm mang nàng tứ hôn thì nàng cũng không có khổ sở như vậy a.

Sầm Hảo Nguyệt chớp chớp mắt suy nghĩ gì đó rồi cầm bút viết vài bản kế hoạch sau đó đưa cho Quân Tử Lan: “Ngươi xem xong liền mang đến cho oan gia rồi cũng thu dọn hành lý hồi phủ đi thôi.”

“Àn, đa tạ.” Quân Tử Lan mỉm cười lập tức xem xong liền ly khai.

68. Chương 68: Kinh Thiên Động Địa

Hôm nay Sầm gia tổ chức lễ cập kê – lễ nhượng quán cho Sầm Hảo Nguyệt cùng Sầm Hảo Lâm. Cả hai vận y phục tử sắc đồng bộ quỳ đối diện nhau trong tiền thính trên nệm tròn mềm.

Sầm Hảo Lâm mỉm cười, đôi mắt tinh anh của hắn lóe sáng, bên trong chỉ chứa mỗi hình bóng của tiểu tỷ tỷ đối diện. Tóc hắn đang được Phí Hảo Doanh cẩn thận cầm cây lược gỗ đàn chải từng cái một.

Sầm Hảo Nguyệt cũng nhìn hắn gương mặt khả ái nhàn nhạt không biểu tình. Nàng biết hôm nay đối với hắn rất quan trọng, bởi cuối cùng hắn cùng làm được chuyện lúc nhỏ hắn rất muốn làm chính là bảo vệ nàng cùng mỹ nương a.

“Ngươi cười các gì?”

“Ta cao hứng, Nguyệt nhi không vui?” Sầm Hảo Lâm đưa tay nắm lấy tay nàng. Lúc nhỏ lúc nào hắn cũng nắm lấy tay nàng như vậy nhưng càng lớn lễ nghi càng nhiều khiến hắn cũng không dám nữa. Sau ngày hôm nay sợ là đến chạm cũng không được nữa rồi.

“Tiểu hài tử, cho dù tổ chức cho người mười cái lễ nhược quán cũng không thể lớn được.” Sầm Hảo Nguyệt bĩu môi khi dễ tiểu đệ đệ nhưng tay vẫn tùy ý hất nắm không có rút trở về.

Trước hôm nay nàng đã từng phản đối việc làm lễ cập kê và nàng cho rằng nên đợi đến mười tám tuổi mới nên thực hiện buổi lễ này. Soái cha bế nàng lên liên tục giải thích: “Nguyệt nhi thấy mọi người làm lễ cập kê xong liền được cài trâm rất đẹp không phải sao?” Nữ nhi thích đẹp liền mang thứ này ra dụ dỗ vậy.

Lúc đó nàng cố ý cao giọng nói: “Nguyên lai làm lễ cập kê chính là để cài trâm thật đẹp.”

Soái gia gia nghe được thế là đoạt lại nàng mắng cho soái cha một trận vì tội truyền bá linh tinh, bề cong nét đẹp truyền thống sau đó phạt thật nặng. Bản thân nàng bị soái gia gia giáo huấn lại một phen rằng làm xong lễ cập kê sẽ tốt đẹp ra sao.

Cổ Sùng Kính cùng Tưởng Lộ ngồi ở bên cạnh Ân Mặc Nguyên liên tục đấu khẩu không ngừng. Mặc dù biết hôm nay chính là lễ cập kê quan trọng của tiểu bằng hữu nhưng nữ nhân này luôn khiến hấn phải tức giận a.

“Người ồn ào quá rồi.”

Ân Mặc Nguyên cùng Mạch Nhiễm Thuần ngồi ở một bên bị léo nhéo bên tai rất khó chịu nhưng mắt vẫn theo dõi miệng cười đến không ngậm được. Tiểu bằng hữu của bọn họ cuối cùng cũng đã cập kê rồi a. Chỉ là...mắt của Ân Mặc Nguyên không tự chủ nhìn về phía Sát Duệ Kỳ đang ngồi gần đó.

Sát Duệ Kỳ mỉm cười oai vệ ngồi trên khách quý vị, đôi mắt cũng là nhìn Sầm Hảo Nguyệt. Ba nghìn sợi tóc đen của nàng xỏa dài như thác nước, hấn cùng nàng quen biết bao lâu cuối cùng cũng là nghĩ không ra có được ngày này.

Cùng nhau đấu đá từ Lạc Thư các đến Luyện Quân khu rồi lại trở thành bằng hữu của nhau. Hiện tận mắt chứng kiến nàng cập kê rồi, chuyện hấn ấp ủ trong lòng bấy lâu này cuối cùng cũng có thể nói cùng nàng.

Quân Tử Lan do là Duệ vương phi tương lai nên cũng là ngồi bên cạnh Sát Duệ Kỳ. Mắt nàng lại tập trung trên người Sầm Hảo Lan không rời. Mấy ngày trước nàng làm lễ cập kê, hấn cùng Sầm Hảo Nguyệt tặng cho nàng đôi vòng mã não rất đẹp a. Tay nàng cũng đang mân mê chiếc vòng đang đeo trên cổ tay không rời.

Sầm Hỉ Mộc bám riết lấy Sát Duệ Kỳ như thực sự xem hấn là tỷ phu của mình vậy. Sầm Chi Dĩ thì phải thể hiện bản thân cũng đã trưởng thành mặc dù cũng rất muốn như tiểu đệ đệ a.

Phí Hảo Doanh chậm rãi oản tóc giúp nhi tử đội xong ngọc quan rồi cầm ngọc trâm vào lại tiếp tục bước đến phía sau nữ nhi giúp nàng chải tóc. Đôi mắt cũng đỏ cả lên, xúc động nói không thành lời.

Sầm Minh Kiệt cùng Sầm Bí Uy ngồi ở chủ vị cũng là vẻ mặt vui cười thực chất chính là đang nén xúc động.

Xem ra phải tìm hôn phối cho nữ nhi thôi, nàng suốt ngày phá phách như vậy sợ là không ai dám thú a.

Lễ hoàn Sầm Hảo Lan trực tiếp đỡ Sầm Hảo Nguyệt đứng dậy rồi cả hai cùng nhận lễ vật từ mọi người. Sát Duệ Kỳ bước đến trước mặt bọn họ mỉm cười nói đôi ba câu chúc mừng.

“Tạ qua Duệ vương gia.” Sầm Hảo Lan lại cực kỳ khách sáo bởi ở đây có rất nhiều người hẳn không thể không để ý được.

“Không cần đa lễ như vậy.” Sát Duệ Kỳ bật cười đưa tay đỡ hẳn lên.

Sầm Hảo Nguyệt nhìn thấy cảnh kia cũng là nhếch mép rồi xoay người bước đến bên soái gia gia nói gì đó.

Cả ngày hôm đó Sầm phủ rất náo nhiệt.

——Phân Cách Tuyển Luna Huang——

Sau lễ cập kê của Sầm phủ mười mấy ngày chính là hôn lễ của Sát Duệ Kỳ cùng Quân Tử Lan. Trong khi mọi người vui vẻ đứng ở hai bên đường xem Sát Duệ Kỳ oai vệ cưỡi ngựa đón dâu thì bên Quân gia giờ lành đến mọi người nháo nhào tìm tân nương.

Hạ nhân trên dưới của Quân gia đều hô to câu: “Tiểu thư mất tích rồi.”

Quân tướng quân vốn là đứng đại môn thấy đoàn người Sát Duệ Kỳ bước đến bên này liền nghe được câu này muốn hôn mê. Rất nhanh chuyện tân nương mất tích được truyền khắp kinh thành. Mọi người đều chỉa mũi nhọn về phía Sầm gia kèm theo những lời nghị luận cực kỳ chói tay.

“Theo ta thấy nhất định là hoàn khổ nữ gây ra rồi.”

“Còn gì nữa, nhất định là thấy Duệ vương thú nữ tử khác nhin không được nên đổ kị rồi.”

“Nhưng đó là khuê mật của nàng ta a.”

“Ngươi còn không nhớ vụ án của Sầm gia năm đó sao? Cũng chính là khuê mật vì nam nhân mà trở mặt đó thôi.”

“...”

Sát Duệ Kỳ nghe được lập tức xoay ngựa phi nước đại tiến cung diện thánh. Kế hoạch này của Sầm Hảo Nguyệt đúng là rất tốt nha. Đám bá tánh quả nhiên mang cả chuyện năm đó ra mà nói nữa, hẳn phải hảo

hảo lợi dụng chuyện này mới được.

Sầm Minh Kiệt biết được vô cùng tức giận gọi tôn nữ ra hỏi chuyện: “Nói mau, có phải người đi cướp tân nương có phải không?” Tuy biết mình hỏi rất vô lý nhưng là mũi nhọn chĩa về phía này a, lại nói còn ai có cái gan làm ra chuyện này ngoài tôn nữ của hần nữa.

Sầm Hảo Nguyệt lại giơ tay lên trời thề thốt: “Người ta thề, người ta tuyệt đối không có đi cướp tân nương, nếu có liền...”

Vừa nói đến đó đã nghe bên ngoài truyền vào báo rằng hoàng thượng đã hủy bỏ hôn lễ này rồi. Bởi Sát Duệ Kỳ tiến cung bảo tân nương chưa vào cửa đã đột nhiên mất tích chính là không duyên không phận ép uống sẽ không hạnh phúc.

Hoàng thượng nghe cũng có đạo lý, hần cũng biết chuyện Quân Tử Lan không chấp thuận mà đến Sầm phủ ở một đoạn thời gian dài a. Lại nói vừa trở về Quân gia lập tức cho người canh gác nghiêm ngặt thể mà vẫn trốn được xem ra là hần sai rồi.

Sát Duệ Kỳ còn nói chuyện này xảy ra nhất định Sầm Hảo Nguyệt sẽ bị đẩy lên đầu ngọn sóng, mà đối nghịch với Sầm gia thì không nên. Nên cầu khẩn lập tức hủy hôn tránh chuyện đi đến mức không thể vãng hồi.

Sầm Minh Kiệt nghe vậy nộ khí tiêu hết sạch, kho khan hai tiếng liền nói: “Không còn gì nữa lui xuống đi.”

Sầm Hảo Nguyệt lại vui vẻ được trở về Trúc viên làm đẹp.

Ba tên tiểu đệ đệ nghe được liền cùng ngạc nhiên không ít a. Sầm Hảo Lâm sau lễ cập kê nhận được chức vụ đội trưởng thủ thành nên không thể trở về hỏi thăm. Sầm Chi Dĩ cùng Sầm Hĩ Mộc lại nghĩ rằng đại tỷ chính là có tình ý với Sát Duệ Kỳ nên mới ra tay cướp tân nương liền chạy đến Trúc viên tra tấn bằng hàng loạt câu hỏi.

“Đại tỷ vì sao lại cướp tân nương?”

“Bất đắc dĩ thôi!”

“Có phải là vì cũng có tâm ý với Duệ vương ca ca nên mới làm như vậy?”

“Con mắt nào của các người thấy như thế?”

“Kỳ thực Duệ vương ca ca rất tốt nha, nếu như là...”

“Không có nếu như!”

“Vì sao đại tỷ phải làm như vậy cơ chứ?”

“Bổn tiểu thư thế nào?”

“ ... ”

Cứ như thế cho đến tối mới kết thúc.

69. Chương 69: Chỗ Xưa Đã Đổi

Quân Tử Lan biết được hôn lễ bị hủy bỏ mới trở về. Hóa ra nàng hoàn toàn không có rời khỏi phủ nha, chỉ là trốn ở trong sài phòng mà thôi.

Chuyện cướp tân nương đi qua không lâu ở phía tây xảy ra đại dịch có nguy cơ tràn đến kinh thành. Hoàng thượng phái Sát Duệ Kỳ cùng Sát Vũ Thần đến đó xử lý. Ngoài ra Cổ Sùng Kính là thái y, Ân Mặc Nguyên thân là lại bộ thị lang cũng bị phái đi đều ra, Sầm Hảo Lân là hậu đại Sầm gia nên chuyện này xảy ra ở địa phận phía tây hẳn cũng bị điều đi.

Sầm Hảo Nguyệt biết chuyện liền âm thầm cùng hai tiểu đệ đệ cũng bàn cách chuồn lên theo. Nếu là nháo ầm lên sẽ không có kết quả nên chỉ còn cách âm thầm thôi.

Đến khi Sát Duệ Kỳ phát hiện chính là đã đi được một đoạn rồi. Hắn hốt hoảng ra lệnh cho người đưa bọn họ trở về. Bởi vì đây là bệnh dịch khá nguy hiểm a.

Sầm Hảo Nguyệt cực kỳ đặc ý khoác tay trước ngực nói: “Lúc trước ngươi nợ ta một điều kiện nha, giờ thực hiện đi.” Nàng cứ ngỡ suốt đời này cũng không thể dùng được cơ chứ không ngờ hiện lại phải dùng đến a.

Sát Duệ Kỳ bất đắc dĩ đáp ứng: “Các ngươi phải nghe theo lệnh của ta, không được...”

Hắn còn nói chưa xong Sầm Hảo Nguyệt đã cao hứng chạy đi. Sầm Chi Dĩ tạ ơn xong cũng chạy theo đại tỷ, Sầm Hỉ Mịch ôm lấy hắn cười khúc khích. Hắn đầu hàng rồi!

Hóa ra nơi phát sinh dịch bệnh không phải chỗ nào khác mà chính là Châu Lam thôn nơi Sầm Hảo Nguyệt cùng Sầm Hảo Lân từng sinh sống a.

Bọn họ dựng trại ở một nơi cách Châu Lam thôn không xa. Sát Duệ Kỳ cùng Cổ Sùng Kính, Ân Mặc Nguyên và đám thái y tiến vào trong thôn xem tình hình.

Sầm Hảo Lân ở lại bố trí binh sĩ canh phòng. Sầm Hảo Nguyệt chạy vào trong lều chuẩn bị bày bố đồ của bản thân, không ngờ nàng chính là thấy được Sát Vũ Thần cùng cổ kiệu, mùi thuốc đông y và tiếng ho khan quen thuộc của hắn a.

Thật không thể hiểu được, hoàng thượng phái con ma bệnh này đến đây để làm gì a. Nhỡ là nhiễm dịch bệnh bỏ luôn mạng thì sao?

Cũng đúng thôi, hắn chính là vị vương gia không được sủng ái nhất đương triều a. Hoàng thượng tuy không xem trọng đám vương gia khác nhưng cũng không có đến mức đối xử tệ bạc như với hắn vậy. Có lẽ cũng muốn nhân trận dịch này thủ tiêu hắn luôn. Bất quá đáng đời, nàng không thương tiếc cho loại người này đâu.

Sát Vũ Thần đang nhàn nhã thưởng trà ở bên trong cổ kiệu thấy được thân ảnh của Sầm Hảo Nguyệt lướt qua mình liền nhếch môi khẽ gọi: “Người thật không sợ chết, nơi này mà cũng dám đến.”

Sầm Hảo Nguyệt dừng cước bộ một chút rồi lùi vài bước đứng ở trước cổ kiệu mát mẻ: “Lời này sai rồi, là người không sợ chết mới đúng. Bốn tiểu thư dù gì cũng vẫn là thân thể khỏe mạnh nha, còn người...tự hiểu lấy đi.”

Khóe miệng của Sát Vũ Thần giật một cái, nha đầu này miệng lưỡi quả lợi hại theo thời gian a. Khi hắn định nói gì đó thì Sầm Hảo Lân bước đến.

Sau khi hành qua lễ hắn nói với tiểu tỷ tỷ: “Nguyệt nhi ta an bài hai đệ đệ nghỉ ngơi trước rồi, người cũng nghỉ ngơi đi.”

“Còn người?” Miệng thì hỏi như vậy nhưng trong lòng nàng biết rõ rồi.

“Ta muốn vào trong xem một chút.” Sầm Hảo Lân cũng không chút giấu diếm, bởi hắn biết nếu là nàng phát hiện một mình tiến vào sẽ còn nguy hiểm hơn. Chỉ bằng nói ra nếu nàng đòi theo thì có hắn hộ, nếu nàng muốn nghỉ ngơi thì càng tốt khỏi phải bàn.

“Ta đi cùng người.” Sầm Hảo Nguyệt nghĩ nghĩ rồi nói, dù gì đây cũng là nơi nàng sinh ra nha. Lại nói mọi người đều là rất tốt với nàng a, trở về rồi đến xem họ cũng tốt mà.

Lúc này đột nhiên Sát Vũ Thần cũng lên tiếng: “Bốn vương gia cũng đi.” Dứt lời hắn vỗ bàn nhỏ bên trong kiệu lập tức có tám kiệu phu vận y phục trắng trên mặt mang khăn che trắng, bước đến nâng kiệu.

Tám kiệu phu này cũng không phải tám người chết nhất lần trước ở trong cung, mà tám người này nhìn qua dường như cũng là có võ công a. Chỉ là đi đường xa như vậy đương nhiên phải chọn mấy người chịu

được khổ rồi.

Ba người không nói gì nữa cứ thế mà một đường tiến đến phương hướng của Châu Lam thôn. Do là thông phát tán bệnh dịch nên sớm được huyện lệnh phong tỏa nội bất xuất ngoại bất nhập. Bước đến cổng thôn, có vài binh sĩ mang khăn che mặt khom người hành lễ.

Sấm Hảo Lân cũng mang một khăn cho mặt đưa cho tỷ tỷ bản thân hần cũng mang lên. Còn Sát Vưu Thần hần không cần lo lắng vì đã có sẵn rồi.

Sấm Hảo Nguyệt nhận khăn che lên mặt rồi nắm tay tiểu đệ đệ tiến thôn cứ y như lúc bọn họ ba tuổi vậy. Khoảng thời gian đó đối với nàng mà nói có lẽ sẽ không bao giờ quên được. Ánh mắt nàng nhìn sang tiểu đệ đệ nói: “Nhớ không chúng ta gặp cha ở nơi này.”

“Ân, Nguyệt nhi bắt heo bị ngã nha.” Sấm Hảo Lân bật cười nắm chặt tay của tiểu tỷ tỷ. Nếu có thể hần hy vọng có thể trở lại khoảng thời gian đó, lúc nào cũng cùng tiểu tỷ tỷ như hình với bóng vậy, thật vui.

Sát Vưu Thần ngồi bên trong cổ kiệu, nhắm mắt nhàn nhạt thổi tách trà nóng bên miệng rồi chậm rãi thưởng thức. Dáng dấp của hần lúc này chính là như ngồi trà lâu nghe kể chuyện xưa tích cũ vậy.

Châu Lam thôn mà hai tỷ đệ Sấm gia biết chính là một nơi rất nhiều người lương thiện lại có không khí trong lành luôn có đầy tiếng cười. Nhưng mà giờ đây dân làng đều là đầu tóc rối bởi y phục tả tơi khiến cho bọn họ nhận không ra ai nữa. Lại nói bọn họ rời đi lâu như vậy rồi có rất nhiều người không nhận ra bọn họ mà bọn họ cũng không biết đám người đó.

Quanh cảnh hoang tàn, người người gầy gò xanh xao, bên tai còn vang vọng tiếng khóc của tiểu hài tử nữa, ở giữa đường còn có một vài ‘người’ nằm đó đang bốc mùi a. Khí tức khó chịu cực kỳ ảm đạm, nhìn như là có khói đậm lục sắc xuất hiện quanh quẩn nơi này.

Người ở nơi này vốn chính là không nhiều nhưng do dịch bệnh cũng là chết không ít rồi. Hiện tại cũng chỉ còn có khảng chừng dưới hai mươi người a. Tất cả đều được Sát Duệ Kỳ gọi đến tập trung lại một chỗ để Cổ Sùng Kính cùng đám thái y bắt mạch.

Ân Mặc Nguyên cho người thu dọn thi thể rồi tập hợp lại một chỗ chuẩn bị mang đi thiêu. Đám binh sĩ cũng là vội vàng vàng lăm theo nên cứ đi qua đi lại tấp nập hơn.

Thấy được người đến Sát Duệ Kỳ lo lắng hỏi: “A Nguyệt vì sao đến đây? Mau trở về đi.” Ở đây nguy hiểm như vậy cơ mà.

Sấm Hảo Nguyệt thả tay tiểu đệ đệ ra từng bước đến bên người Sát Duệ Kỳ nói: “Người có thể đến ta vì sao không thể đến?” Mắt nàng chậm rãi nhìn tình trạng bệnh trên người dân làng.

Sát Duệ Kỳ lại nhìn đến cổ kiệu của Sát Vưu Thần liền nói: “Tam hoàng huynh cũng là trở về đi thôi.”

“Bổn vương đến đây không phải để hưởng lạc.” Sát Vưu Thần chậm rãi nói xong liền nhấp ngụm trà thăm giọng. Đương nhiên tiếng ho khan vẫn là theo hần mãi không dứt.

Sát Duệ Kỳ quay sang phân phó nhóm binh sĩ chuẩn bị nấu cháo cùng thuốc cho dân làng. Hần bận rộn đến sắp thở không ra hơi rồi, miệng không ngừng đốc thúc mà giọng cho chút khàn.

Sầm Hảo Lân thấy được tiểu tỷ tỷ ngồi xồm xuống bên đám dân làng lập tức sai bước to đến ngăn cản: “Nguyệt nhi, không thể chạm.”

Mắt của Sầm Hảo Nguyệt lóe sáng, nàng biết bọn họ mắc phải bệnh gì nha. Nhìn triệu chứng biểu hiện rõ ra chính là bệnh đậu mùa mà cổ đại gọi là thiên hoa a.

Nàng nhớ lúc nàng nhiễm bệnh là đang cùng ba nuôi đến Hawaii. Lúc đó vừa tắm biển trở về liền phát sốt, bác sĩ khám xong cho dùng thuốc sau một đêm đã hạ, đến vết sẹo cũng không lưu lại.

Đây chứng tỏ nếu là có nước biển liền tất cả điều có thể ngăn chặn rồi. Chỉ là phía tây không có biển a, lại nói thời tiết còn đang khô hạn như vậy nữa, đây chính là cơ hội cho đại dịch nhanh chóng phát sinh nha.

Nàng muốn tháo cái khăn này ra nhưng là mùi tử thư vẫn còn quanh quẩn ở đây khiến nàng loại bỏ ý định kia. Nàng đứng dậy nắm tay tiểu đệ đệ nói: “Đi, chúng ta đi xung quanh xem một chút.”

“Ân” Sầm Hảo Lân ứng tiếng liền cùng tiểu tỷ tỷ rời đi. Chỗ này đối với bọn họ chính là quen thuộc hơn ai hết a.

Sát Duệ Kỳ sợ hai tỷ đệ gặp chuyện thấy việc mình cần làm cũng sắp xong liền đi theo sau. Sát Thần Vưu không có gì làm quá nhàn hạ cũng là theo chân ba người kia

70. Chương 70: Nêu Chút Ý Kiến

Chân của hai tỷ đệ bất giác bước đến ngôi nhà gỗ năm đó của mình. Tiện thể, Sầm Hảo Nguyệt vươn tay ra đẩy cửa. Sầm Hảo Lân nhanh hơn một bước dùng chân đá cửa không để tiểu tỷ tỷ chạm vào, nhờ như bị nhiễm bệnh liền không hay.

Mọi thứ bên trong vẫn như năm đó, chỉ có cũ đi chứ không hề có dấu hiệu như bị người chạm vào. Khi bọn họ tiến vào hoài niệm lúc này cây xà gỗ bên trên bị mục mà rơi xuống, Sát Duệ Kỳ nhanh chóng kéo hai tỷ đệ Sầm gia ra.

“Sao lại không chú ý như vậy chứ?” Hần bước đến bên Sầm Hảo Nguyệt hỏi: “Nguyệt nhi không sao chứ?”

Sấm Hảo Lân giật mình thoát khỏi trầm tư tự trách bản thân. Nếu lúc này không có Sát Duệ Kỳ thì cả hai chính là bị thương rồi. Lần sau không cho phép bản thân lại suy nghĩ xuất thần như vậy nữa.

“Tạ qua Duệ vương gia cứu giúp.”

Sấm Hảo Nguyệt cũng là một phen hoảng loạn, thấy được bản thân không sao mới bật cười ha hả: “Nơi này là lúc trước chúng ta ở nên quay về có chút thất thần, đa tạ người.”

“Lúc trước các người ở đây sao? “Sát Duệ Kỳ mở to mắt cực kỳ ngạc nhiên phản vấn, Hắc biết bọn họ sống ở thôn quê không nghĩ tới chính là ở nơi này nha. Trách không được nàng nhất quyết theo bọn hắc đến đây a.

Hai tỷ đệ kể hắc nghe vài chuyện thú vị lúc bọn họ ở đây. Sát Duệ Kỳ nghe xong cũng nhin không được cười. Mà Sát Vưu Thần bên trong cổ kiệu khoe môi cũng khẽ nhếch ẩn hiện tiểu ý.

Sau đó bọn họ bước ra giếng, lúc này Ân Mặc Nguyên cũng đang ở đó cho người kéo nước giếng lên. Thấy người đến hắc lập tức báo cáo kết quả điều tra được: “Lúc này ta đến đây phát hiện nước ở con sông gần đây do hạn hán mà cạn, xung quanh cũng không còn gì khả nghi, hiện đã cho người kéo nước giếng lên để Sùng Kính kiểm tra a, mà giếng này cũng là sắp cạn nước rồi.”

Thoại âm của hắc vừa hạ, bên này nước giếng cũng được kéo lên. Nước trong giếng lúc trước vốn là trong suốt ngọt thanh nhưng lúc này lại đục ngầu tanh tưởi.

Sấm Hảo Lân cau mày lại hắt một hơi mạnh: “Nước này không thể dùng.” Lúc trước nước giếng cũng không phải như vậy đâu, hắc cũng sớm đoán được có người động tay chân nên hoảng thượng mới phái Ân Mặc Nguyên đi cùng, chỉ là, người này sẽ là ai?

Sát Duệ Kỳ ninh chặt đầu mày, mắt nhìn thùng nước giếng vừa kéo lên: “Xung quanh đây còn giếng nước nào nữa không?”

Ân Mặc Nguyên lập tức nói: “Để ta đi xem.”

“Không cần xem nữa.” Sấm Hảo Lân không nhanh không chậm ngăn lại: “Nơi này chỉ có một cái giếng, tìm không ra cái thứ hai đâu.”

“Vậy phải làm sao đây? Nước ở trên trần cũng là không đủ dùng, hiện lại là vào mùa hạn hán.” Sát Duệ Kỳ trọng trọng thở dài, liên tục căn não suy nghĩ biện pháp.

Sấm Hảo Nguyệt cau mày lại nói: “Nước này cần xử lý, mang đi lọc đi.” Nói xong nàng nói ra nguyên liệu cần dùng cho một bộ lọc rồi bảo Sấm Hảo Lân đem một bên đáy thùng gỗ đâm thành nhiều lỗ nhỏ.

Sầm Hảo Lân không chút thắc mắc lập tức ngồi xổm xuống thực hiện. Ân Mặc Nguyên cùng Sát Duệ Kỳ cực kỳ kinh ngạc không hiểu, nước làm sao lọc a, chỉ là bọn hắn cũng sai người đi tìm nguyên liệu nàng cần. Sát Vũ Thần mang đôi mắt đầy thú vị nhìn Sầm Hảo Nguyệt, hắn biết nàng luôn có những ý tưởng mới.

Rất nhanh nguyên liệu được mang trở về, Sầm Hảo Lân cũng đục xong lỗ nhỏ. Sầm Hảo Nguyệt mang mấy kiện khăn tay trong người ra phủ xuống đáy thùng gỗ rồi lần lượt đặt nguyên liệu kia vào. Cuối cùng chính là đặt thùng gỗ lên cái ghế, để một thùng gỗ khác ở dưới những cái lỗ nhỏ kia rồi đổ nước vào bộ lọc.

“Thế này sẽ có tác dụng?” Sát Duệ Kỳ kinh ngạc hỏi.

“Chờ xem.” Sầm Hảo Nguyệt nói xong liền bước chân ra ngoài chỗ của Cổ Sùng Kính. Khi lướt qua cái kiệu của Sát Vũ Thần nàng cũng không quên ném cho hắn ánh mắt khinh thường. Chẳng hiểu hắn theo vào đây để làm gì nữa, ngoại trừ ho ra chẳng thấy hắn nói được câu có ý nghĩa nào.

Sầm Hảo Lân cho binh sĩ mang bộ lọc theo ra ngoài. Đám người còn lại cũng là theo bước ra.

Bên ngoài Cổ Sùng Kính đầy người mồ hôi cực kỳ vất vả tìm được phổi. Cách đó không xa đám thi thể cũng bị đốt đến không còn gì nữa rồi. Binh sĩ mang hết tất cả tro cốt đều đào một hố chôn xuống.

Lúc này quan huyện lệnh cũng xuống xe ngựa ở trước cổng làng che mặt bước vào. Vừa vào đến hắn lập tức hành qua lễ rồi đưa tay lau mồ hôi thở gấp nói: “Kính Lang vương gia cùng Duệ vương gia đến nơi vì sao không thông báo cho hạ quan nghênh tiếp?”

Nếu không phải binh sĩ chạy về báo thì giờ hắn vẫn còn không biết gì nha. Thất trách như vậy nhất định sẽ bị mang ra làm văn a.

“Không có thời gian.” Sát Vũ Thần hừ nhếch ném ra bốn chữ, mắt lạnh nhạt quan sát thần sắc của quan huyện lệnh.

“Nơi này không khí không được tốt, chỉ bằng nhị vị vương gia mau chóng rời khỏi cho tốt.” Nói thực hắn là đang hận không thể tránh đám người này càng xa càng tốt a. Đây là dịch bệnh lý nào lại bước đến gần như vậy.

Sầm Hảo Nguyệt đưa tay kéo luôn khăn che mặt ra liên tục thở dốc, bịt như vậy khó thở chết được, thi thể cũng thiêu rồi vẫn là tháo ra thôi. Sầm Hảo Lân thấy vậy liền kinh hô:

“Nguyệt nhi, mau mang vào.”

Lúc này một lão bá nghe được liền nhìn bọn họ chăm chăm: “A Nguyệt A Lân đó sao?”

Sầm Hảo Lân kinh ngạc nhìn người vừa nói chuyện: “Lão bá đây là...?” Hắn thực sự không nhớ nha, càng

không nghĩ đến sẽ có người nhớ ra mình.

“Thực là các người sao? Các người đã lớn thế này rồi. Lúc trước các người vẫn gọi ta là Thạch bá.” Thạch bá xúc động nói, không nghĩ đến giờ khắc này còn có thể gặp lại a. Lúc này hẳn vốn là muốn nhận nhưng vẫn chưa xác định được, giờ thì có thể rồi.

Hai người đương nhiên nhận ra Thạch bá nha. Người này ở sát bên nhà còn đã từng giúp mỹ nương lấp lại ngói gỗ bị mục nữa. Sầm Hảo Nguyệt mỉm cười ngồi xuống: “Thạch bá, chúng ta nhớ rồi.” Nàng muốn mở miệng hỏi Thạch bá mẫu nhưng nhìn không thấy cũng tự hiểu nên nhin xuống.

“Các người vẫn là nên đứng xa một chút nhờ lây bệnh thì không hay.” Thạch bá khẽ thở dài: “Nương các người vẫn khỏe?”

“Tất cả đều khỏe, tạ Thạch bá quan tâm.” Sầm Hảo Lân cũng không dám đỡ tiểu tỷ tỷ lên mà chỉ ngồi xõm bên cạnh.

Có người lại nói: “Lúc đó nhờ ngân lượng của Sầm tướng quân chúng ta sống cũng tốt hơn rất nhiều a.” Lúc đó Sầm Bí Uy trước khi đưa ba mẫu tử bọn họ rời đi còn cho bọn họ không ít bạc.

Sầm Hảo Nguyệt che miệng khẽ cười, đương nhiên rồi đó là một nửa gia sản của Cù gia a. Số lượng không hề ít mà lúc đó Sầm Bí Uy là chia đều bọn họ nhất định là sống tốt.

“Mọi người yên tâm chúng ta nhất định nghĩ cách nhanh chóng trị hết bệnh cho mọi người.” Sầm Hảo Nguyệt nói xong liền đứng lên.

Cổ Sùng Kính và Ân Mặc Nguyên giờ mới hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nguyên lại là lúc trước bọn họ đã từng ở đây a, trách không được lúc này Sầm Hảo Lân lại chắc chắn nói ra lời kia như vậy.

Sầm Hảo Lân cũng đứng lên định nhắc nhở tiểu tỷ tỷ nên mang khăn che mũi thì đã nghe nàng nói: “Bệnh này không lây qua đường hô hấp, chỉ là các người sau khi trở về đều tắm rửa sạch sẽ bằng nước muối khử trùng. Không nên để bản thân dính vào dịch trong mục nước trên da người bệnh tiết ra.”

Nước biển cùng nước muối chỉ khác một chút hy vọng có thể kéo dài đến khi Cổ Sùng Kính nghĩ ra phương thuốc. Nàng đối với y học chính là không biết gì a, mặc dù lúc từ Hawaii trở về có bị ba nuôi ép uống một chén được chỉ là phun hết ra rồi.

“A Nguyệt vì sao biết?” Cổ Sùng Kính lúc này mới mở miệng hỏi. Nàng không biết về y dược lại có thể khẳng định như vậy?

Sầm Hảo Nguyệt có chút ngây ngô cười, nàng thuận miệng tìm ra một lý do chống chế: “Đó là mục nước nha, đâu phải xuất phát từ lục phủ ngũ tạng mà lây chứ.” Ngoài cách này ra nàng không còn biết nói gì nữa a, đâu thể nói cho bọn họ nghe bản thân xuyên qua chứ.

“Thật sao?” Trăm miệng một lời, vô số đôi mắt hướng nàng phóng đến.

“Thật a!” Sầm Hảo Nguyệt tự tin đặt đầu cười, ngoài ra nàng còn kể thêm vài nguyên liệu không thể ăn khi mắc bệnh sau đó chốt lại bằng lý do: “Nữ nhân đẹp đi đầu, đây là khi làm đẹp ta nghiên cứu ra.”

Đám nam nhân đều là trán chảy không ít vạch đen nhưng lời của Sầm Hảo Nguyệt nói bọn hắn nhất nhất nghe theo. Dù sao phòng bệnh cũng hơn chữa bệnh cơ mà.

Quan huyện lệnh bị bỏ quên liền lại lên tiếng: “Nhị vị vương gia đến đây xử lý công vụ liền lên trấn tá túc phủ của hạ quan, nào cần dừng trại gần đây.”

Hắn nghe này giờ cũng biết được đây chính là đôi tỷ đệ năm đó khiến Cù lão gia một phen chật vật rồi. Năm đó phụ thân hắn tại chức hắn nghe không ít chuyện Cù lão gia bào phụ thân hắn bức ép dân nữ nha, cũng may phụ thân hắn còn chưa kịp làm gì liền biết được thân phận của ba mẫu tử kia là ai.

Sắt Duệ Kỳ nghe vậy liền nói: “Vậy tam hoàng huynh, A Nguyệt cùng Mộc đệ, Dĩ đệ đến đó đi, tam hoàng huynh thấy lời đề nghị này thế nào?” Hắn cùng vị hoàng huynh này không cùng đường tốt nhất cũng là tiến ra xa tránh hắn động tay động chân càng thêm rối.

“Bốn vương ở lại cùng các người.” Sắt Vưu Thần nhàn nhạt nói qua lại kịch liệt ho khan. Đã đến đây lý nào sẽ dễ dàng ly khai như vậy: “Ngược lại thập nhất hoàng đệ nên bảo trọng ngọc thể tránh phụ hoàng lo lắng.”

“Ta không đi, để Mộc đệ cùng Dĩ đệ đến đó là được.” Sầm Hảo Nguyệt cũng nhanh chóng cự tuyệt, ở đây chỉ có mình nàng từng mắc phải bệnh này lý nào sẽ ly khai.

Mặt của Sắt Duệ Kỳ đen lại, đây là có ý tứ gì? Rất nhanh hắn liền hướng quan huyện lệnh nói: “Vậy liền để hai người ở lại trong phủ người, còn phiền người chiếu cố chiếu cố.”

“Vương gia khách sáo rồi, nhưng...” Quan huyện lệnh vẫn còn muốn lôi kéo quan hệ nên vẫn là thuyết phục Sắt Duệ Kỳ. Kỳ thực Sắt Vưu Thần thế nào không quan trọng, nhưng Sắt Duệ Kỳ thì khác, ngôi vị thái tử có thể sẽ nắm trong tay hắn nên hắn phải cố gắng lôi kéo quan hệ thật tốt.

Không để hắn nói hết Sắt Duệ Kỳ phát tay áo bước trở về nơi đóng quân. Nếu Sắt Vưu Thần nói như thế chính là hắn sắp xảy ra chuyện rồi, phải hảo hảo sớm trở về tắm nước muối trước cho thỏa đáng.

Sầm Hảo Nguyệt thấy cũng không còn gì để làm liền nói vài câu cùng rồi đi. Sau khi nàng rời đi mọi người nhìn thùng nước dưới bộ lọc nước quả nhiên chảy ra trông suốt nha. Mọi người đều kinh ngạc không thôi.

Sắt Vưu Thần đang cầm tách trà trong tay khẽ run khiến nước trà nóng đổ vào tay. Làm sao có thể như vậy? Mắt hắn mở thật to nhìn theo bóng lưng tiểu kiều của Sầm Hảo Nguyệt đang dần dần xa, bàn tay nắm chặt đến nỗi tách trà cũng vỡ nát.

71. Chương 71: Đều Mắc Bệnh Rồi

Sầm Hảo Nguyệt trở lại nói đóng quân cũng là hảo hảo tắm rửa một phen rồi tìm hai tiểu đệ đệ. Lúc này bọn hắn chính là nhần mặt giận hờn vì trước khi rời đi Sầm Hảo Lân cho người giữ bọn họ rất chặt chẽ không cho tiến vào trong thôn. Vừa thấy đại tỷ đến bọn họ lập tức chạy đến hỏi:

“Đại tỷ vì sao không cho chúng ta cùng đi?”

“Nhốt người ta ở đây làm gì nha, người ta cũng sẽ không phá phách cơ mà.”

“Các người thu dọn một chút theo quan huyện lên trấn.” Sầm Hảo Nguyệt chỉ nói một câu ngắn gọn, nhần thần kiên định nhìn hai tiểu đệ đệ.

“Vì sao a? “Sầm Hỉ Mộc chu môi đầy không cam lòng. Hắn muốn xem oai phong của Sát Duệ Kỳ cơ mà.

Sầm Chi Dĩ muốn nói gì đó phản bác nhưng thấy được ánh mắt kia tất cả đều nhin xuống. Đại tỷ rất ít sử dụng loại ánh mắt này nhưng một khi sử dụng chính là không thể thay đổi nha: “Tình hình không tốt sao?”

“Cũng không phải, chỉ là nếu có người nhiễm thêm bệnh sợ là dược liệu cùng nước sẽ không đủ dùng.” Sầm Hảo Nguyệt ngồi xuống bên giường nhỏ nói: “Các người nhanh lên một chút đừng để người khác đợi.”

“Ta cũng giúp được cơ mà.” Sầm Chi Dĩ nhỏ giọng khí thấy địa tỷ xem hắn như gánh nặng.

“Các người chính là đang giúp a.” Sầm Hảo Nguyệt nhướng mày liễu nói: “Các người ở trên trấn đi xung quanh do la giúp Ân bách khoa toàn thư xem có phát hiện chuyện gì khả nghi không? Còn nữa, dược liệu thư sinh cần cũng phải nhờ các người thu thập.”

“Ân.” Nghe được bản thân lên trấn chính là giúp đỡ cả hai nhanh chóng vui vẻ đáp ứng. Không tiếp tục nhiều lời lập tức thu dọn rời đi.

Lúc này có binh sĩ bảo Sát Duệ Kỳ tìm Sầm Hảo Nguyệt nên nàng trước một bước dặn dò xong hai tiểu đệ đệ liền bước đến lều của Sát Duệ Kỳ.

Bên trong lều Sát Duệ Kỳ chau mày cẩn thần nghĩ rồi viết ra những thứ cần thiết trên tờ giấy Tuyên Thành trắng tinh, thấy được Sầm Hảo Nguyệt đến hắn nở nụ cười nhìn nàng: “A Nguyệt đến rồi!”

“Có chuyện gì?” Sầm Hảo Nguyệt không hề có kỵ mà bước đến ngồi bên cạnh hắn nhìn vào tờ giấy kia.

“Ta đang viết một số thứ cần thiết để Lân giúp ta trở về kinh thành chuyển đến. Theo người còn cần thêm thứ gì nữa?” Sát Duệ Kỳ nói xong lại nhìn Sầm Hảo Nguyệt. Lúc này nghe nàng nói hắn biết nên sử dụng muối rất nhiều nên viết đầu tiên, thêm nữa chính là lương thực, dược liệu phải đợi Cổ Sùng Kính cùng đám thái y thảo luận xong mới biết được.

Sầm Hảo Nguyệt nhún vai bình thản đáp: “Ta không biết.” Nói xong nàng tự châm tách trà rồi nhấm nháp.

Sát Duệ Kỳ phì cười: “Chuyện lần trước ta vẫn chưa tạ người a, nếu không như vậy ta liền phải thú phi rồi.” Hắn cũng rất phục nàng nha, chuyện như vậy nàng cũng nghĩ ra được.

Sầm Hảo Nguyệt bĩu môi nhìn hắn đầy nghi kỵ: “Người lo lắng như vậy để làm gì? Trong phủ của người cũng không thiếu nữ nhân, thêm một người đã là gì đâu.” Tuy đã lâu không gặp nhưng chuyện của hắn nàng cũng thoáng nghe đám người Cổ Sùng Kính nói qua. Thông phòng phu nhân đều là có đủ a, trắc phi cũng có một người rồi.

Mặt của Sát Duệ Kỳ đỏ ửng, hắn là để chính phi vị lại cho nàng. Chỉ là tình hình hiện tại vẫn là không phải thời điểm để nói ra câu này a.

“Người làm sao mặt đỏ như vậy?” Sầm Hảo Nguyệt vẫn chưa hiểu chuyện còn mang mặt áp sát mặt của hắn hỏi. Sẽ không phải là nàng vừa chọc vài câu liền thẹn thùng chứ, mà nàng nói chính là sự thật nha. Hay hắn vẫn chưa chạm vào đám nữ nhân kia? Chuyện này không thể nào!

“Không, không có gì.” Sát Duệ Kỳ quay mặt tránh sang nơi khác. Nàng đây là muốn bức hắn nói ra sao?

Lúc này Ân Mặc Nguyên cùng Cổ Sùng Kính và Sầm Hảo Lân cũng bước vào. Thấy được gương mặt đỏ bừng của Sát Duệ Kỳ mọi người liền nghĩ rằng hắn đã cùng Sầm Hảo Nguyệt nói rõ ràng. Nhưng là nhìn lại Sầm Hảo Nguyệt nàng vẫn một bộ dạng chưa biết gì a.

Sầm Hảo Lân bước đến kéo tiểu tỷ tỷ ra xa một chút: “Nguyệt nhi không được đến gần nam nhân khác.” Hắn cũng biết được Sát Duệ Kỳ muốn thú tiểu tỷ tỷ vì phi, chỉ là...chuyện này là không thể nào.

Cổ Sùng Kính ho khan hai tiếng bước vào nói ra dược liệu mình cần. Ân Mặc Nguyên cũng viết ra một báo cáo để Sầm Hảo Lân mang về kinh thành. Sát Duệ Kỳ bổ sung xong liền mang cả hai phong thư giao cho Sầm Hảo Lân dẫn dò vài câu.

Sầm Hảo Lân nhận được lệnh liền dẫn dò tiểu tỷ tỷ không nên cùng nam nhân khác thân cận nhất là Sát Duệ Kỳ rồi mới phi ngựa rời đi. Trước khi hắn đi Sát Duệ Kỳ nhớ được gì đó giữ lại to nhỏ bên tai hắn rồi mới thả người.

Buổi tối Sầm Hảo Nguyệt ngủ không được liền bước ra ngoài thả bộ. Nàng nhớ lại số dược liệu mà Cổ Sùng Kính nói hình như nàng cũng có chút ấn tượng. Đường như lúc ba tuổi bắt nàng uống thuốc nàng ngồi có vị của liên kiều, kinh nhân, xem ra y thuật của Cổ Sùng Kính quả tốt. Đoán chừng không bao lâu liền không sao nữa.

Sắt Duệ Kỳ tâm trạng bất an cũng là bước ra ngoài, không ngờ thấy được Sầm Hảo Nguyệt liền bước đến bên nàng ngồi bệt xuống: “A Nguyệt đang nghĩ gì mà xuất thần như vậy?”

Bị âm thanh kia kéo hồn nhập về xác Sầm Hảo Nguyệt có chút giật mình cười phủ nhận: “Không có gì nhớ lại chuyện lúc trước thôi.” Mắt nàng không nhìn hắn mà nhìn về bầu trời đầy sao kia, đôi mắt lóe tinh quang.

Sắt Duệ Kỳ phì cười cũng không nói gì nữa. Giờ này hắn đang mong ước mau chóng giải quyết xong công vụ rồi nói cùng nàng. Bạn thân cũng không biết cảm giác yêu mà Ân Mặc Nguyên nói là gì, còn Cổ Sùng Kính lại miêu tả y như một chứng bệnh kinh niên không thể thoát vậy. Hắn chỉ biết hắn đối với nàng chính là hy vọng nàng bình an vui vẻ thôi.

Hai người ngồi ở ngoài im lặng thưởng thức tinh tú trên bầu trời vĩ đại. Ở trong một lều gần đó Sắt Vưu Thần lại khó chịu không thôi. Tay hắn giữ chặt cổ kiệu cực lực nghiêng răng nghiêng lợi đôi mắt trừng ra bên ngoài.

Bản thân hắn cũng không biết mình từ khi nào phát sinh ra triệu chứng này nữa. Chỉ biết mỗi lần nhìn thấy Sầm Hảo Nguyệt cùng nam nhân khác thân cận lòng hắn lại nổi lửa, kể cả lúc sáng nhìn thấy nàng cùng Sầm Hảo Luân nắm tay nhau hắn cũng là nhịn không được tự thuyết phục bản thân đó chỉ tỷ đệ song bào nên mới thân thiết như vậy.

Đến cùng hắn là trúng tà hay mắc phải chứng bệnh gì? Nghĩ tới nghĩ lui không thông suốt liền khê gọi người đến phân phó nói: “Bắt mạch cho bốn vương.”

Người được gọi chính là một trong tám kiệu phu lúc sáng. Người đó cung kính đưa tay buộc dây vào cổ tay của Sắt Vưu Thần rồi cẩn thận bắt mạch. Trong lòng đang thầm nghĩ chủ tử a chủ tử người có tiền đồ một chút có được không. Lúc nào cũng bảo người khác bắt mạch nhưng lại không nói ra triệu chứng bệnh làm sao hắn dám kê đơn linh tinh a.

“Chủ nhân cảm thấy trong người thế nào?” Bất không ra mạch bệnh hắn lại cung kính mang câu hỏi đã hỏi suốt mấy tháng qua ra hỏi.

Sắt Vưu Thần tức giận khê mắng: “Bốn vương biết thì còn cần phải hỏi người sao?” Đám thuộc hạ này do chính tay hắn lựa chọn không lý nào vô phương với căn bệnh của hắn như vậy.

Trán của tên thuộc hạ xuất hiện một giọt mồ hôi bất đắc dĩ to đùng. Hắn liền kê cho chủ nhân vài than thuốc bổ rồi lui xuống cho người chuẩn bị.

72. Chương 72: Quả Là Người Làm

Sáng hôm sau, khi Sầm Hảo Nguyệt thức dậy nàng vui vẻ vươn người thư giãn gân cốt liền nghe bên ngoài nhốn nháo. Sau khi vệ sinh cá nhân xong nàng liền ra ngoài mới biết hóa ra Sát Duệ Kỳ nhiễm bệnh dịch rồi nên sốt cao.

Nàng vội vàng bước vào trong lều thăm hần, chỉ trong một đêm người hần nổi không ít mụn nước, cả khuôn mặt đỏ bừng đôi mắt nhắm nghiền lại. Đôi mày liễu của nàng nhíu chặt không lý nào bệnh trong một đêm lại phát tác nhanh như vậy a.

Nàng ngồi bên lay lay người hần: “Oan gia, oan gia...” Hần làm sao sẽ nhiễm bệnh? Ngay cả ma bệnh Sát Vưu Thần sức đề kháng thấp như vậy cũng không nhiễm bệnh cơ mà.

“Ân.” Trong lúc mất đi ý thức, nghe được âm thanh êm ái của Sầm Hảo Nguyệt Sát Duệ Kỳ có chút phản ứng. Đầu hần giờ đây quay cuồng đến khó chịu, khó khăn lắm mới cố mở mắt lên nhìn nàng.

Cổ Sùng Kính khép hờ mắt nhìn Sầm Hảo Nguyệt trách: “Hần đã bệnh thế này rồi còn ở đây làm phiền hần.” Thật tình người bệnh là cần nghỉ ngơi, không lẽ giả hoàn khổ nhiều đến nỗi đạo lý đơn giản này cũng không nhớ?

Sầm Hảo Nguyệt bĩu môi bước ra ngoài. Ân Mặc Nguyên nhìn thấy phì cười, đây là nàng giận dỗi đi. Chỉ là chưa đầy một lát sau đang thấy nàng mang hai chén nước bước đến đưa ra trước mặt hần ra lệnh:

“Uy hần dùng.”

“Đây là gì?” Ân Mặc Nguyên đầy cảnh giác nhìn hai chén nước.

“Nước muối và nước đường.” Sầm Hảo Nguyệt đáp trả xong cũng không nói hai lời nhét vào trong tay Ân Mặc Nguyên.

“Sùng Kính đã xem qua chưa?” Ân Mặc Nguyên tiếp nhận hai chén nước nhưng vẫn không động thủ. Hần làm sao dám để Sát Duệ Kỳ dùng bữa a.

“Nhanh đi.” Sầm Hảo Nguyệt có chút không kiên nhẫn khẽ quát. Hiện tại phait giúp hần hạ sốt trước những chuyện khác tính sau.

Sát Duệ Kỳ đang nghỉ ngơi nghe léo nhéo bên tai cũng là cau mày. Hần cố gắng ngồi dậy nói: “Để ta.” Dù gì Sầm Hảo Nguyệt cũng thông minh như vậy không lý nào làm hại hần a.

Ân Mặc Nguyên bắt đắc dĩ đỡ hần lên uy hần dùng hai chén nước.

Sấm Hảo Nguyệt thấy vậy liền cũng rời đi. Nàng bước vào thôn xem tình hình. Cổ Sùng Kính vẫn đang cùng đám thái y bận phổi được không ai để ý đến nàng.

Lúc này Sát Vưu Thần cùng cổ kiệu kia một lượt tiến vào đến bên cạnh nàng: “Thập nhất hoàng đệ cũng là bệnh rồi, người vẫn còn có gan bước vào?”

“Ma bệnh như ngươi không sợ ta sợ cái gì?” Sấm Hảo Nguyệt hừ một tiếng lại nói tiếp: “Oan gia hấn bệnh có chúng ta thương xót, người bệnh không ai thương xót đâu tốt nhất nên tự lo cho mình đi.” Nói xong nàng cũng bỏ đi nơi khác.

Sát Vưu Thần ngồi trong kiệu miệng liên tục co rút như trúng gió độc, hấn lại hạ lệnh theo sát bước chân của nàng. Nha đầu này...hấn đích xác không ai thương xót nha, nghĩ đến đây mắt lại nhanh chóng phủ xuống một tầng sương hàn lạnh lẽo.

“Bốn vương cũng không có yếu đuối như vậy.”

“Thật sao?” Sấm Hảo Nguyệt cao giọng lạnh trào mang theo tiểu ý chế nhạo. Chỉ bằng hấn đứng còn không vững liền đủ chứng minh lời nói kia là hoàn toàn không chính xác rồi.

Trong lòng tám kiệu phu thềm than khổ nữ nhân này là chán ghét chủ tử nên hành hạ bọn hấn đây mà. Vì sao nàng đi mãi không ngừng chân như vậy cơ chứ? Nếu có thể bọn hấn thực sự muốn trời nàng lại ném vào trong cổ kiệu cho chủ tử a.

Mặt của Sát Vưu Thần lại trận xanh trận đỏ cực kỳ khó coi. Nhưng lại không hiểu vì sao hấn lại muốn đi bên nàng a. Không lẽ hấn là loại người thích bị ngược đãi sao?

Rất nhanh đến chiều Sát Duệ Kỳ hạ sốt có thể ngồi dậy rồi. Sấm Hảo Nguyệt đến thăm thấy hấn khỏe lại liền hỏi: “Người có làm theo ta nói tắm nước muối?”

“Có.” Sát Duệ Kỳ thẳng thắn đáp, không những như thế hấn còn ngâm rất lâu a. Ngưng một hồi hấn liền nói ra suy nghĩ của mình: “Ta nghi ngờ chuyện này do tam hoàng huynh làm.” Tuy Ân Mặc Nguyên tra không ra căn cơ nhưng hấn vẫn là đoán được.

“Hôm nay ta đi xung quanh hỏi thăm thì biết được, trước khi dịch bệnh bùng phát mấy ngày có vài người lại tiến thôn vào ngôi nhà nhỏ lúc trước ta từng ở. Ta cũng đã đến đó xem nhưng không phát hiện được gì.” Sấm Hảo Nguyệt cũng là tâm trạng nặng nề nói ra chuyện mình biết.

Kỳ thực Sát Duệ Kỳ nói nàng mới nghĩ đến, không lý nào ai cũng không bệnh chỉ mỗi hấn phát bệnh nha, lại còn nhớ lời nói hôm qua của Sát Vưu Thần nữa. Đúng là quá khả nghi rồi.

“Để Sùng Kính cùng Mặc Nguyên đi xem thử đi.” Sát Duệ Kỳ vừa nói vừa bôi thuốc mà Cổ Sùng Kính vì hấn chuẩn bị lên người. Hiện hấn không có mặc sam y nhưng Sấm Hảo Nguyệt cũng là mặt không đổi sắc

nha.

Sầm Hảo Nguyệt tốt bụng giúp hần bơi thuốc lên lưng, dù gì hần cũng bơi không tới mà. Mặt của Sát Duệ Kỳ nhanh chóng nóng lên, cả tai cũng đỏ bừng. Sầm Hảo Nguyệt nghĩ hần lại phát sốt liền đưa tay lên trán hần kiểm tra nhiệt độ: “Lại sốt?”

“Không có, không có.” Sát Duệ Kỳ ngượng ngùng phủ nhận, nằng vì sao cái gì cũng không hiểu.

Sau khi nhận lệnh điều tra trở về Cổ Sùng Kính phát hiện ra một số được rất khả nghi liền mang về cùng đám thái y nghiên cứu. Ân Mặc Nguyên ngồi một bên viết thư báo về kinh thành.

Qua đi mấy ngày bệnh của Sát Duệ Kỳ không tiếp tục phát triển nữa cũng xem như là có thể tạm thời ngăn lại. Cổ Sùng Kính vẫn là nghiên cứu giải được. Ân Mặc Nguyên lại lên trán tìm kiếm manh mối.

Sầm Hảo Lân rốt cuộc không phụ mong chờ của mọi người mang được cùng lương thảo trở lại. Vừa phục mệnh xong hần liền đi tìm tiểu tỷ tỷ: “Nguyệt nhi, gia gia cùng cha nương rất lo lắng a, ta còn bị mắng một trận a.”

“Ta biết.” Sầm Hảo Nguyệt cười hì hì đáp.

“Ta không ở nơi có cùng nam nhân nào thân cận không?” Sầm Hảo Lân nghi hoặc hỏi. Có lẽ là không đi, dạo này mọi người đều bận rộn cơ mà.

“Ta thì không nhưng Sát Vưu Thần thì có nha, mấy ngày hôm nay hần đều đi theo ta.” Sầm Hảo Nguyệt có chút bất đắc dĩ nói, nằng cũng không biết tên kia là phát bệnh gì mà thường xuyên đi theo mình nữa.

Sầm Hảo Lân không có nói thêm gì nữa. Sầm Hảo Nguyệt lại thấy lạ nên bước gần đến hần, một ngữ đã cau mày: “Người bị thương?” Đây là lý do hần không dám bước gần nằng.

Sầm Hảo Lân bất đắc dĩ kể ra dọc đường vận chuyện đồ dùng cần thiết đến liền bị hành thích. Không những như vậy còn là hành thích những mấy lần. Cũng may hần sớm nghe theo lời Sát Duệ Kỳ chia làm ba đường mà tiến nên mới có thể bình an hoàn thành nhiệm vụ.

Lại qua đi mấy ngày, Cổ Sùng Kính quả nhiên tìm ra được phương thuốc rồi. Sát Duệ Kỳ cũng theo đó mà khỏi bệnh, tình trạng của thôn dân cũng tiến triển theo chiều hướng tốt. Mọi người rất cuộc cũng có thể yên tâm rồi.

Hôm nay thôn dân đều khỏi bệnh mọi người chuẩn bị đồ hồi kinh phục mệnh. Đến trấn đón hai tên tiểu đệ đệ cùng hồi kinh, bọn hần chính là bám lấy Sát Duệ Kỳ không buông tha. Miệng không ngừng hỏi linh tinh chuyện bản thân nghe ngóng được.

Sầm Hảo Lân thấy được Sát Duệ Kỳ tiếp cận tiểu tỷ tỷ liền kéo nàng ra thì bị Cổ Sùng Kính cùng Ân Mặc Nguyên trước một bước lùi qua một bên thuyết trình giảng giải đạo lý.

“Người làm như vậy là có ý gì a?”

“Không để Nguyệt nhi thân cận nam tử khác.”

“Hắn cũng không phải nam tử khác.”

“Không những hắn mà các người cũng không được.”

“Không lẽ ngươi muốn A Nguyệt cả đời không cần thành thân nữa a?”

Sầm Hảo Lân á khẩu, hắn cũng đâu muốn như vậy chứ. Mắt bất giác nhìn về phía Sầm Hảo Nguyệt đang ngồi nướng thịt gần đó. Nhưng là gả vào hoàng thất kết quả sẽ không tốt đẹp nha.

73. Chương 73: Hiểu Lâm Hiểu Lâm

Sầm Chi Dĩ cùng Sầm Hỉ Mộc vây quanh đồng lửa luôn miệng ton hót. Sát Vưu Thần ngồi trong cổ kiệu nhàn nhã dùng bữa. Sát Duệ Kỳ ngồi bên Sầm Hảo Nguyệt cùng nàng nướng thịt.

“Cuối cùng công sự cũng đã xong chỉ còn chờ hồi báo phụ hoàng.” Khẩu khí của Sát Duệ Kỳ đầy nhẹ nhõm như vừa vất được gánh nặng nghìn cân vậy.

“Không còn gì vui nữa, oan gia chi bằng ngươi nhận thêm nhiệm vụ nào xa xa làm đi, chúng ta lại theo ngươi đi chơi.” Sầm Hảo Nguyệt vỗ vai hắn vui vẻ đề nghị. Hồi kinh không còn gì vui nữa lại sắp phải đối mặt với khuôn mặt giận dữ của soái gia nha.

“Chúng ta bận tối mắt tối mũi ngươi còn muốn chơi.” Sát Duệ Kỳ nhếch môi đầy cảnh giác nhìn nàng. Rõ ràng là công sự lại bị nàng biến thành thú vui tiêu khiển rồi.

“Nhưng là ta trở về liền bị mắng.” Sầm Hảo Nguyệt cụp mi xuống bày vẻ ủy khuất.

“Nếu sớm biết thì đừng làm, giờ mới biết sợ có phải hay không quá muộn rồi?” Sát Duệ Kỳ phì cười, nàng làm việc không chú ý hậu quả, bất chấp mọi thứ.

Ngay lúc Sầm Hảo Nguyệt mở mồm muốn phản pháo thì một loạt hắc y nhân xuất hiện. Sầm Hảo Lân hô to: “Bảo vệ vương gia.”

Một đám binh sĩ nghe lệnh lập tức chạy đến bảo hộ nhị vị vương gia cùng tỷ đệ Sầm gia ở bên trong vòng vây. Đôi mắt đầy cảnh giác nhìn đám hắc y nhân trước mặt, tay cầm chặt vũ khí, chuẩn bị tư thế phòng thủ.

Cổ Sùng Kính cùng Ân Mặc Nguyên mau chóng chạy vào vòng vây. Dù gì bọn họ cũng là tay trói gà không chặt, đứng bên ngoài nhờ bị bắt chết thì không nói, sợ lại biến thành gánh nặng của mọi người. Sát Duệ Kỳ cảm nhận được sát khí rõ ràng nên biết đám binh sĩ nhất định không địch lại liền cũng rút trường kiếm đứng song song với Sầm Hảo Lân.

Tám kiểu phu kia biết võ công nhưng lại không chút động đậy, chỉ là hộ ở trước kiệu của Sát Vưu Thần. Đôi mắt phóng lên trên người đám người trước mặt.

Chưa được năm giây đã thấy hai bên lao vào chém giết. Sầm Hỉ Mộc nhìn thấy cảnh này liền hô to cổ vũ: “Duệ vương ca ca cố lên.”

Sầm Chi Dĩ nhanh chóng nhặt một nhánh cây bên dưới hộ trước Sầm Hỉ Mộc. Lấy thân thủ của hắc hien tại địch không lại đám người kia nhưng vẫn phải thụ hộ đệ đệ an toàn.

Sầm Hảo Nguyệt ôm trán ngao ngán, đang đánh nhau a. Tình cảnh trước mắt toàn đánh bằng nội lực nàng vô pháp tham chiến. Nàng tuy không có nội công nhưng cũng không rảnh rỗi mà cầm phi tiêu trong tay chuẩn xác đứng từ xa ném đến đám hắc y nhân.

Đột nhiên Cổ Sùng Kính ở phía sau nàng la to, xoay người lại nàng rút nhanh đôi uyên ương song đao tiếp nhân trường kiếm chém đến. Đỡ qua một đao thân người nàng bị áp xuống khuỷu một nửa.

Sầm Chi Dĩ ở gần đó lập tức cầm nhánh cây đánh tới vậy nàng mới có thể lấy lại được thế đứng.

“Dĩ đệ lùi xuống.” Ném cho tiểu đệ đệ một câu nàng trực tiếp xông lên.

Sát Vưu Thần ở trong cổ kiệu, tầm mắt chậm rãi quan sát thân thủ của từng người, đôi tay xoay tròn hai viên ngọc, nhân thân vô cùng lạnh tĩnh. Nha đầu này thân thủ không tệ chỉ tiếc rằng không có nội lực.

Bên kia Sầm Hảo Lân thấy tiểu tỷ tỷ cũng xuất thủ hắc lo lắng không ngừng. Sầm Chi Dĩ thấy vậy liền hô to: “Nhị ca tập trung, ta lo cho đại tỷ.” Hắc nói xong cũng cúi người nhặt một thanh trường kiếm của người nào đó chết lưu lại phòng thủ. Kinh qua buổi huấn luyện lần trước hắc là biết được thực lực của từng người nên thấy đại tỷ chống không nổi hắc liền giúp một tay.

Sầm Hảo Nguyệt bên này tuy thân thủ hai đời nhưng là đối phương có nội lực nàng rất nhanh liền chống không nổi nữa rồi. Lúc này Sầm Chi Dĩ cũng chạy đến tiếp thì lại có thêm một hắc y nhân xuất hiện.

Sát Duệ Kỳ nhanh chóng kết thúc vài tên hắc y nhân liền giao cho Sầm Hảo Lân rồi chạy sang giúp Sầm Hảo Nguyệt.

Rất nhanh đám hắc y nhân bị hạ lần lượt nằm xuống. Sầm Hảo Nguyệt nắm chặt song đao há mồm thở dốc liên tục. Đây chính là thích khách trong truyền thuyết sao? Thật khó đối phó!

Sầm Hảo Lâm cầm thanh Viễn Lai kích còn nhỏ tiên huyết chạy đến lo lắng nói: “Nguyệt nhi không sao?”

“Còn tốt.” Sầm Hảo Nguyệt nói dứt quãng vỗ vỗ ngực cho thuận khí. Nguyên lai mỗi lần đánh với soái cha đều là được nhường, hiện thực chiến chỉ có mỗi mình nàng chất vật thê thảm mà thở dốc đám người còn lại vẫn là nguyên vẹn a. Kể cả Sầm Chi Dĩ nhỏ tuổi mà vẫn còn không thê thảm như nàng.

Ngay lúc này một tên thích khách nằm bên dưới bê bết máu cố dùng sức lực cuối cùng ném phi tiêu vào đám người. Sát Duệ Kỳ thấy được ôm lấy Sầm Hảo Nguyệt xoay một vòng bản thân trúng ám khí ngay lưng rồi ngã xuống.

Máu chảy ra đều là màu đen, Cổ Sùng Kính hô to: “Nguy, ám khí có độc phải xử lý.” Ân Mặc Nguyên vội vã cùng Cổ Sùng Kính đỡ Sát Duệ Kỳ vào bên trong.

Sầm Hỉ Mộc phần nộ rút một thanh chủy thủ luôn mang theo bên người hướng thích khách lúc này không chút do dự đâm xuống. Hắn sinh ra ở biên cương chuyện chém giết thấy không ít cũng không phải lần đầu tiên giết người đâu.

Sầm Hảo Nguyệt thấy được kinh hô: “Dĩ đệ, người...” Hắn chỉ mới bảy tuổi có thể cầm kiếm giết người, lại còn thành thực đâm ngay điểm chí mạng? Đây đúng là chuyện khó tin nhất!

Sầm Chi Dĩ rất bình tĩnh ở bên giải thích: “Lúc chúng ta đến phía bắc giúp đỡ Quân tướng quân, có không ít thích khách xâm nhập, Dĩ đệ cũng đã giết không ít tên rồi a.” Ý hắn chính là đại tỷ không cần kinh ngạc như thế.

Dứt lời hắn cùng Sầm Hỉ Mộc cũng chạy đi xem Sát Duệ Kỳ.

Sầm Hảo Lâm bình tĩnh chỉ huy người thu dọn tàn cuộc rồi bước vào xem Sát Duệ Kỳ, dù sao người ta cũng là cứu tiểu tỷ tỷ. Sầm Hảo Nguyệt như được nhắc nhở liền nhớ ra mấy đệ đệ của nàng đều là ở biên quan nha, chỉ là một tiểu hài tử bảy tuổi tay sớm nhuốm máu...

Nàng mắt mang hận ý trừng Sát Vưu Thần: “Người chỉ biết ngồi đó không thể giúp được gì sao?”

“Theo người bốn vương giúp được gì?” Âm thanh hư nhược của Sát Vưu Thần truyền ra, lại kèm theo vài tiếng ho khan.

“Người không được nhưng thủ vệ của người được.” Sầm Hảo Nguyệt vẫn không cam lòng nói.

Sát Vưu Thần ho khan xong lại lạnh nhạt đáp: “Bọn hắn ra giúp lấy ai thủ hộ bốn vương?” Đừng mong

hắn giúp đỡ.

“Ồ đó có đến tám người, người cử vài người giúp không được sao? “Sầm Hảo Nguyệt điên tiết rống lên, vốn là thắng thế lại biến thành cục diện như vậy.

“Bổn vương không quen. “Sắt Vuơ Thần khẽ hừ một tiếng.

Sầm Hảo Nguyệt không còn biết nói gì nữa tức giận xoay người rời đi. Nàng cũng là bước vào trong xem Sắt Duệ Kỳ thế nào. Hắn là cứu nàng nên mới bị thương cùng trúng độc.

Vừa vào bên trong đã thấy độc được xử lý xong, Cổ Sùng Kính đang cẩn thận giúp Sắt Duệ Kỳ bôi thuốc. Sầm Hảo Luân vội vã che lên mắt của tiểu tử tử: “Nguyệt nhi không được nhìn thân thể nam tử.”

Ân Mặc Nguyên vốn đang lo lắng liền thầm phì cười bày vẻ ủy khuất thán: “Thân thể của ba người chúng ta sớm bị nàng nhìn hết mấy lần a, thật là thiệt thòi!”

Sầm Hảo Nguyệt kéo tay tiểu đệ đệ xuống không để ý đến hai tên vừa phát ngôn mà hỏi: “Hắn sao rồi?” Chân nàng cũng bước đến bên giường ngồi xuống.

Sầm Hỉ Mộc khẩn trương bắt lấy tay đại tỷ nói: “Đại tỷ, Duệ vương ca ca hắn...”

Sầm Hảo Nguyệt nhìn thấy sắc mặt ai cũng không tốt liền lo lắng lay bả vai của Sắt Duệ Kỳ: “Oan gia, người làm sao?” Hốc mắt của nàng cũng đỏ lên không ít, sống mũi có chút cay rồi.

Không thấy hắn phản ứng để nước mắt của nàng trào ra liên tục. Sẽ không phải cứu nàng một mạng hắn liền mất mạng chứ: “Oan gia người tỉnh lại cho bổn tiểu thư, Sắt Duệ Kỳ!”

Sắt Duệ Kỳ khẽ cười, cả người run run rồi chậm rãi xoay lại, đưa tay giúp nàng lau nước mắt: “Ta không sao, người sao lại khóc thành cái dạng này a?” Hắn cố ý thử nàng, khóc đến trình độ này có lẽ cũng là có chút gì đó với hắn đi.

Sầm Hảo Nguyệt biết mình bị gạt tức giận đâm vào ngực hắn mắng: “Oan gia chết tiệt dám lừa bổn tiểu thư.”

Cổ Sùng Kính cùng Ân Mặc Nguyên lúc đầu là che miệng lén lút cười hiện chính là phá ra cười ha hả. Sầm Hảo Nguyệt cũng có lúc dễ bị lừa như vậy, lúc này bọn hắn là thông đồng giúp Sắt Duệ Kỳ thôi.

“Đau!” Sắt Duệ Kỳ nắm lấy tay nàng bật cười: “A Nguyệt đối xử với người bệnh như vậy? Ta không có lừa người, là ta ngu bị người làm đau lỗi tính.”

Sầm Hảo Nguyệt rút tay lại lau nước mắt mím môi mắng: “Các người thông đồng lừa gạt bốn tiểu thư.” Nàng trừng mắt ba tên tiểu đệ đệ.

Vừa lúc thấy được ba đôi mắt ngây thơ không hiểu chuyện nhìn mình. Bọn hấn cũng là không biết gì đi?

Ân Mặc Nguyên vội giơ tay thể hiện thái độ đầu hàng giải thích: “Nãy giờ ta vẫn chưa có nói gì nha, là bản thân người hiểu lầm a.”

Cổ Sùng Kính cười ha hả nói: “Lúc này là ta chưa kịp đáp nha, hấn chỉ bị thương, độc lấy ra kịp thời nên không ảnh hưởng gì.”

Sầm Hảo Nguyệt tức giận bỏ ra ngoài. Ba tên tiểu đệ đệ cũng là bước theo sau giải thích với nàng. Bọn hấn vào sao thực sự không biết thứ gì.

Ba tên nam tử ở bên trong cười khế một trận. Có lẽ lần này cùng nàng nói sẽ có kết quả!

74. Chương 74: Hung Tin Đến Rồi

Sau khi hồi kinh, chuyện Sát Duệ Kỳ bị thương cũng không truyền ra ngoài, hoàng thượng ban thưởng cho Sát Duệ Kỳ cùng Cổ Sùng Kính và đám thái y. Ân Mặc Nguyên tra không ra đầu mối đành cùng Sát Duệ Kỳ thương lượng qua nên nói với hoàng thượng là do hạn hấn nên mầm bệnh nảy sinh, thế nên cũng được thưởng một ít.

Sát Vưu Thần không giúp được gì nên không thưởng. Sầm Hảo Lâm có công cũng được thưởng nhưng không có thăng chức. Sầm Hảo Nguyệt cũng có công nhưng lại tự ý đi cùng không thưởng không phạt.

Ba tỷ đệ Sầm gia hồi phủ bị mắng cho một trận nhưng soái gia gia vẫn là thương tiếc nên không có phạt mà chỉ cảnh cáo nhẹ nhàng.

Hoàng thượng thiết yến chúc mừng quốc nạn đã qua, nhân tiện bày một thế cờ khác ngầm bức mọi người đến tham gia đông đủ. Khi thiếp mời cùng với thánh chỉ được thái giám thiếp thân của hoàng thượng mang đến Sầm phủ, Sầm Hảo Nguyệt lúc đầu rất ngoan ngoãn nhưng đến khi nghe tuyên chỉ cực kỳ kích động đứng lên hét to: “Nhầm rồi, chính là người đọc nhầm rồi.”

Thái giám kia nhỏ giọng giải thích: “Sầm tiểu thư bình tĩnh, thánh chỉ cũng đã soạn sẵn rồi không dám thêm bớt chữ nào.”

“Nói vậy?” Sầm Hảo Nguyệt hung hãn bước đến giật thánh chỉ mở ra xem. A, có lẽ nàng điên mất thôi, lý nào tên nàng có trong danh sách tuyển phi của Sát Vưu Thần cơ chứ. Có chết nàng cũng không lấy tên bệnh hoạn ích kỷ kia đâu.

“Nguyệt nhi!” Sầm Bí Uy lo lắng giữ lấy nàng cướp thánh chỉ trả lại cho thái giám kia. Hắn cũng kích động không kém, không lẽ hoàng thượng chỉ vì lần tặng hoa đăng kia mà muốn mang nữ nhi của hắn cho Sát Vưu Thần vi phi sao?

“Chuyện này...” Sầm Minh Kiệt cũng trợn trợn hoang mang nhìn thái giám. Làm sao giúp tôn nữ mới tốt đây, ai lại muốn gả cho một tên bệnh quanh năm cơ chứ, nhờ như sơ sót chính là ở quả cả đời rồi.

Sầm Hảo Nguyệt ngửa đầu gầm lên: “Là tên nào soạn thánh chỉ này, nếu bốn tiểu thư mà biết được nhất định sẽ...”

Lời còn chưa nói hết đã nghe âm thanh quen thuộc mang theo tiểu ý truyền vào tai: “Sẽ thế nào? Sầm nha đầu muốn làm gì Trầm?”

Mọi người kinh hãi đồng loạt nhìn ra cửa, nơi phát ra âm thanh. Một thân ảnh vàng chói đập vào mi mắt, mọi người đồng loạt quỳ xuống hành lễ.

Sầm Hảo Nguyệt đứng yên bất động không thể tin tưởng, rất nhanh nàng nở một nụ cười lấy lòng tiếp lời: “Ai đó, người ta nhất định sẽ hảo hảo hướng người đó học tập nha, chữ viết bên trên thật là đẹp, người ta rất là thưởng thức nha.” Nghĩ không ra lần này là hoàng thượng đích thân soạn chỉ a. Nàng hận nàng hận nàng hận!

“Lúc này khẩu khí cũng không tốt thế này.” Hoàng thượng chậm rãi bước vào cho miễn lễ rồi được mời đến chủ vị ngồi.

“Là nhờ hồng phúc của hoàng thượng nha, người ta vừa thấy hoàng thượng đột nhiên tinh thần tốt hẳn ra.” Sầm Hảo Nguyệt vẫn là không hề đỏ mặt, mắt cũng không chớp, nói dối. Lúc này lửa giận trong lòng nàng phải cực lực nén lại a.

Hoàng thượng hài lòng với câu trả lời ‘ừm’ một tiếng trầm rồi nhấp qua ngụm trà nóng. Kỳ thực lúc này trong lòng cực kỳ cảm thấy buồn cười, nàng nói dối mà mặt không chút đổi sắc nha. Hắn lại đưa mắt mang đầy tiểu ý nhìn qua mọi người rồi nói: “Chữ muốn đẹp thì phải kiên nhẫn luyện.”

“Tạ hoàng thượng chỉ giáo người ta lĩnh tâm.” Sầm Hảo Nguyệt nói xong bước đến ghế của mình không chút cố kỵ ngồi xuống.

Sầm Minh Kiệt tránh hoàng thượng trách tội tôn nữ vội vàng lái qua vấn đề khác: “Không biết lần này hoàng thượng đại giá quan lâm, lão thần không đích thân ra ngoài nghênh tiếp còn thỉnh hoàng thượng thứ tội.”

“Trầm là cố ý đến muốn xem thái độ của Sầm nha đầu không trách tội.” Hoàng thượng nhàn nhạt nói.

Hắn quả là cố ý đến xem, không nghĩ đến nha đầu này phản ứng mạnh như vậy. Đều do hoàng hậu mấy

lần đến làm phiền hấn chuyện hôn sự của Sát Vưu Thần, lại nói nhớ đến chuyện hoa đăng lần trước nên hấn cũng muốn hạ chỉ tứ hôn. Chỉ là nếu như vậy liền có chút ủy khuất Sầm gia nên cố ý tổ chức tuyển phi yển, nếu là Sát Vưu Thần thực sự nhìn trúng nha đầu này liền chọn chắc rồi.

Sầm Bí Uy lén lau qua mồ hôi trên trán cười ha ha hai tiếng: “Hoàng thượng vất vả rồi, nhưng là lấy thanh danh của nữ nhi sợ là...”

Còn chưa nói hết câu hoàng thượng nhanh chóng trực tiếp đánh gãy: “Trẫm đã lâu không đến Sầm phủ, muốn đi xem một chút xem có thay đổi gì không?”

Bất đắc dĩ hai phụ tử Sầm gia phải bồi hoàng thượng. Hoàng thượng làm thế này chứng tỏ không cho bọn hấn có cơ hội từ chối. Phí Khả Doanh độc thức trừ phòng sợ là hoàng thượng sẽ ở đây dùng bữa. Bốn tỷ đệ Sầm gia nhìn cái thánh chỉ chương mắt kia như muốn ăn tươi nuốt sống nó.

Lúc này Sát Duệ Kỳ biết tin cũng lập tức phóng ngựa chạy đến Sầm gia. Sầm Hảo Nguyệt sớm trở về Trúc viên cùng Sầm Hảo Lân thương lượng kế sách, Sầm Chi Di bị soái gia gia lôi đi cùng nên người đón hấn là Sầm Hỉ Mộc.

“Duệ vương ca ca đến rồi a, vết thương của người thế nào?”

“Đã tốt.” Sát Duệ Kỳ đưa ngựa cho gia đình xong liền hỏi: “A Nguyệt đâu?”

“Ở Trúc viên a, ta đưa người đi.” Sầm Hỉ Mộc léo kéo tay áo của Sát Duệ Kỳ hướng Trúc viên bước.

Sát Duệ Kỳ cũng là khẩn trương bước theo hấn. Lần đầu đến viện của Sầm Hảo Nguyệt hấn cũng có chút ngây ngất a. Nhìn toàn viện rất thanh nhã lại tạo cảm giác gần gũi nha. Đẩy cửa vào liền thấy Sầm Hảo Nguyệt nằm dài trên bàn sách, Sầm Hảo Lân lại ngồi một bên nhíu mày.

“Các người làm sao, ta vừa nghe tin liền đến a.”

“Còn thế nào được, mau lôi phụ hoàng người trở về cung đi.” Sầm Hảo Nguyệt không buồn nhúc nhích chỉ xua xua tay.

Sát Duệ Kỳ bật cười: “Chỉ là tuyển phi yển, ta cũng không tin tam hoàng huynh sẽ chọn người.” Nàng thông minh như vậy sẽ không vì chuyện này mà buồn chứ!

Sầm Hảo Lân nghiêm mặt hỏi ra suy nghĩ trong lòng: “Vì sao hoàng thượng lại chọn Nguyệt nhi?”

“Nghe mẫu phi nói là hoàng hậu đề nghị, nàng sợ tam hoàng huynh cô độc nên mới bảo phụ hoàng tứ hôn.” Sát Duệ Kỳ ngồi xuống đối diện nhận lấy tách trà Sầm Hỉ Mộc mang đến: “Đa tạ Mộc đệ.”

“Ý người là hoàng hậu nhớ đến Thanh Đằng yến năm đó?” Sầm Hảo Nguyệt ngẩng đầu nhìn Sát Duệ Kỳ, đôi mắt thể hiện thập phần buồn bực.

“Ân, yên tâm ta không để người gả cho tam hoàng huynh.” Sát Duệ Kỳ trảm đinh chặt sắt nói. Hắn biết hoàng hậu không muốn lợi dụng thế lực của Sầm gia nhưng là như vậy liền sẽ bất lợi cho hắn vì Sát Vuơ Thần chính là phe Sát Ngạo Lang a. Lại nói lý nào hắn để nàng cứ như vậy bị gả đi làm hoàng tẩu của hắn chứ.

Sầm Hảo Nguyệt buồn chán thở dài một hơi. Sầm Hảo Luân nhét vào miệng nàng một viên hạt sen tẩm đường: “Đừng buồn, thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng.”

Sầm Hỉ Mộc nghe cũng hiểu được đại ý, hắn bữu môi kéo kéo tay áo của Sát Duệ Kỳ: “Người ta muốn Duệ vương ca ca làm tỷ phụ cơ.”

Nghe xong cả ba người đều chình lảng, người sắc nước trà, người sắc nước bọt, người ghen hạt sen nói không nên lời nhìn tên tiểu tử vừa phát ngôn. Sầm Hảo Luân ho khan xong vội trách: “Mộc đệ không được ăn nói linh tinh.”

“Người ta nói sự thật nha, hôm đó Duệ vương ca ca giúp đại tỷ đỡ...” Vừa nói đến đó đã bị Sầm Hảo Nguyệt nhào qua che cái miệng nhỏ không biết chừng mực kia lại. Tên tiểu tử này ăn nói linh tinh gì thế không biết, lỡ như ảnh hưởng tình bằng hữu giữa hai người bọn họ liền không tốt.

Sát Duệ Kỳ bật cười không đáp hắn chỉ đưa tay xoa đầu nhỏ của Sầm Hỉ Mộc. Tên tiểu tử này nhanh miệng như vậy, nhưng là hắn thích!

Nói qua một hồi hắn vội vã tiến cung vì Tiêu hiền phi cho triệu kiến. Hoàng thượng dùng qua bữa cũng hồi cung. Cả Sầm gia đều bị một không khí u ám bao trùm. Cứ nghĩ thoát được hôn sự với Sát Duệ Kỳ nay lại xuất hiện thêm một Sát Vuơ Thần a.

75. Chương 75: May Mắn Thoát Hiểm

Không chỉ có Sầm gia mà các quan viên đại thần trong kinh thành nhận được thiệp mời cũng là chật vật bất kham. Hoàng thượng lợi dụng lần này hai vương tử khải hoàn trở về mà thiết yến tổ chức luôn tuyển phi yến. Lại nói chính là đích thân soạn chiếu, nếu không tham gia liền bất kính rồi.

Đám nữ nhân bị điểm tên trong thánh chỉ người khóc nháo đòi tự sát, người ngắt xiu đầy đủ các thể loại. Để đề phòng có người lén lút tránh hoặc giả bệnh không tham gia hoàng thượng còn ghi chú thêm dòng nhỏ ‘không có trường hợp ngoại lệ’. Thế nên trừ phi là chết, bởi nếu bị bệnh liệt giường vẫn phải lách xác tham dự.

Sau đó kinh thành truyền ra nhiều người chịu không được muốn quyên sinh hoàng thượng cho dán thông

cáo, hộ nào có nữ tử bị điểm tên mà quyền sinh liền xử chém cả nhà thể mới an ổn.

Tối hôm nay Sầm Hảo Nguyệt vẫn một phen công phu trang điểm y phục lộng lẫy tiến cung, dù bất cứ trường hợp nào vẫn phải đẹp. Sầm Minh Kiệt cùng Sầm Bí Uy liên tục thay phiên nhau khuyên nàng nên trang điểm xấu một chút tránh bị nhìn trúng nhưng nàng kiên quyết không nghe.

Cùng nhau tiến cung, vừa đến nơi tổ chức yến hội chính là thấy đám nữ tử toàn bộ đều ảm đạm, phục sức trên người thứ nào nên giảm liền bị lượt sạch sành sanh. Nói ra chính là hoàn khổ nữ Sầm gia Sầm Hảo Nguyệt nàng nổi bật nhất a.

Hoàng thượng cao hứng cho đám nữ nhân bước ra biểu diễn tài nghệ. Chỉ là người bảo không khỏe, người nói tay đau các thể loại toàn bộ khước từ.

Sắt Vưu Thần ngồi bên nhàn nhạt ho rồi hừ nhọc nói: “Nhi thần tịch mịch đã lâu, phụ hoàng không nên miễn cưỡng các nàng...”

Đám người im lặng lắng tai nghe liền vui sướng vô độ. Kinh Lang vương quả thật là đệ nhất thiện nhân a, nhất định sẽ được trời cao phù hộ. Chỉ là bọn họ còn chưa tận hứng lại tiếp tục nghe.

“Chi bằng để nhi thần ném tú cầu chọn thân là công bằng nhất, nhi thần cũng muốn thay đổi sinh hoạt một chút.”

Tâm trạng của mọi người đều tuột dốc thảm hại. Trong lòng lúc này tăng bốc hấn lúc này đều là nguyên rửa không tiếc lời.

Hoàng hậu nghe được cũng vô cùng vui mừng đưa khăn thấm nước mắt. Hải tử này luôn là chống đối này hiện lần đầu thuận theo ý nàng a.

Hoàng thượng lại càng chắc chắn Sắt Vưu Thần là chọn trúng Sầm Hảo Nguyệt bởi hoàn khổ nữ không biết nữ hồng cầm kỳ thi họa, ném tú cầu chính là cho nàng mặt mũi lớn. Tuy đám nữ nhân ở đây đều là viện cố không muốn phô trương tài nghệ nhưng hấn thập phần xác nhận mình suy đoán chính xác.

“Tốt để các nàng bước ra đi.”

Hoàng hậu cao giọng phân phó: “Mau mang tú cầu đến cho hoàng nhi.”

Đám nữ quyến run rẩy chậm rãi bước ra, cả đầu cũng không dám ngẩng. Không ai dám đứng trước toàn bộ lui về phía sau, tránh xa cổ kiệu kia.

Sắt Ngạo Lang đương nhiên nhân cơ hội này củng cố thể lực của mình: “Các cô nương xếp hàng theo tôn ti là được.” Như vậy Sầm Hảo Nguyệt chính là đứng gần Sắt Vưu Thần nhất, liền rất dễ ném trúng, hy vọng

tên bệnh hoạn kia không làm hấn thất vọng.

Sắt Duệ Kỳ nghe vậy liền ngăn cản: “Hồi phụ hoàng, nhi thần cho rằng như vậy rất không công bằng, chỉ có các cô nương của đại thần phẩm hàm lên trước nhất định được chọn vậy sẽ ủy khuất những người đứng sau.”

Đám nữ quyến vốn là đang cao hứng liền bị Sắt Duệ Kỳ tát cho một thùng nước lạnh. Nhưng lời này lại rất có lý nha, xưa nay tuyển phi các nàng đều tranh đứng đầu nhưng hiện lại không muốn nữa a.

Mọi người không thể phản bác thế là cứ theo lời của Sắt Duệ Kỳ mà làm. Sầm Hảo Nguyệt chính là đứng ở dãy chót, đám nữ nhân đứng cùng nàng đều mang ý cười vì các nàng nghĩ rằng ma bệnh kia sẽ không ném tới chỗ các nàng được.

Sắt Vưu Thần nhận xong tứ cầu, đôi tay thon dài của hấn run run lộ ra khỏi cổ kiện. Đôi mắt nhanh chóng tìm đến thân ảnh nổi bật nhất trong đám người mà ném.

Mọi người đều là nín thở nhìn theo phương hướng bay của tứ cầu. Do trời tối nên phải mở to mắt mới có thể thấy được tứ cầu. Có người chờ không được khẩn trương nín thở đến ngất xỉu, có người thấy tứ cầu bay qua mình liền thở phào.

Với một người học võ như Sầm Hảo Nguyệt căn cứ theo hướng bay của tứ cầu nàng biết nó sẽ rơi đến đâu. Sắt Vưu Thần chính là muốn lấy nàng sao? Muốn có thể lực của Sầm gia? Không dễ như vậy đâu.

Sắt Duệ Kỳ thấy không xong vội dùng nội lực phóng một hạt tảo đỏ làm lệch hướng đi của tứ cầu. Sắt Ngạo Lang lại dùng lại nội lực phóng một hạt sen chính lại. Cứ thế này tứ cầu không thể hạ khiến mọi người càng thêm lo lắng, tràn đầy mồ hôi.

Sầm Hảo Lân thấy được tứ cầu sắp hạ vội đánh lạc hướng hô to: “A Lân nhặt được tứ cầu sao?” Do những người ở phía trên rất khó thấy được nên hấn mới cố ý như vậy.

Ánh mắt của mọi người mở to tập trung trên người Quân Tử Lan đứng ở cách Sầm Hảo Nguyệt một đoạn. Quân Tử Lan hiểu được ý của Sầm Hảo Lân liền vờ đưa tay kéo hai nữ nhân gần mình ngã xuống phía sau đè thêm một nữ nhân khác.

Sầm Hảo Nguyệt nhân cơ hội này canh tứ cầu rơi vào người mình rồi đá đến bên váy của nữ nhân đứng trước hô to: “Chúc mừng vị tiểu thư này nhặt được tứ cầu.” Sắt Vưu Thần đáng chết, bốn tiểu thư lóc da người, cư nhiên dám ném bốn tiểu thư.

Nữ nhân phía trên đang hiếu kỳ nhìn Quân Tử Lan liền nghe được bị điểm danh. Mở to mắt nhìn lại tứ cầu đã ở dưới váy của mình liền kích động ngất xỉu.

Sắt Vưu Thần kéo khóe môi, nha đầu này cư nhiên lừa gạt mọi người. Nếu không phải phụ hoàng cố ý

tổ chức vào buổi tối xem nàng còn có thể thế nào chạy thoát khỏi tay hắn. Bất quá nàng muốn chơi, bốn vương bối.

Cả Sầm gia cùng Sát Duệ Kỳ bọn họ đều là thở phào nhẹ nhõm. Cũng còn may là có Quân Tử Lan đứng ở đó a, nếu không không biết tính làm sao cho tốt.

Sát Ngạo Lang ngóng dài cổ nghe được triệt để thất vọng hừ một tiếng khá kêu. Nhưng vậy mà cũng không thu thập được, thật tức chết hắn a. Không cam lòng hắn đứng lên ôm quyền nói: “Thỉnh phủ hoàng cho ném lại lần nữa, lúc này loạn thành một đoàn không thể xác định được.” Nhất định là Sầm nha đầu giờ rồi.

Sát Duệ Kỳ cũng đứng lên ôm quyền nói: “Phụ hoàng, tú cầu là nhân duyên trời định cho dù có ném bao nhiêu lần thì kết quả cũng chỉ có một mà thôi.”

Hoàng hậu vốn là cũng cảm thấy có chuyện không bình thường cũng định mở miệng thỉnh cầu hoàng đế cho ném lại thì Sát Vũ Thần lại lên tiếng: “Thập nhất hoàng đệ nói có lý, nhi thần cũng một chuyện này cứ thế mà định xuống đi, nhi thần xin phép trước cáo lui.”

Hoàng thượng nghe vậy cũng là chuẩn tấu liền tứ hôn cho hắn với nữ nhân nhận được tú cầu. Mọi người đều vui mừng như pháo hoa ngày tết, có ma chết thay rồi không vui sao được.

76. Chương 76: Thương Người Hại Mình

Sau hôm đó nữ nhân kia đòi khóc nháo đủ kiểu truyền vào tai của Sầm Hảo Nguyệt khiến nàng có chút lương tâm bất an. Thế là bản thân thương lượng cùng Sầm Hảo Lân Sát Duệ Kỳ.

Lúc đầu hai người kia cũng là phản đối cách làm của nàng nhưng sau lại cảm thấy nàng nói có đạo lý liền nghe theo.

Đúng vào hôm hôn lễ được diễn ra Sầm Minh Kiệt lệnh cho Lưu cố vấn theo tôn nữ một tất cũng không rời vì sợ nàng gây rối tự hại mình. Nhưng thật không may, một lần nữa tân nương tử lại lần nữa mất tích. Sầm Minh Kiệt ôm ngực bụng tim ngồi ở tiền thính cho người đóng cổng không tiếp khách trách Sầm Hảo Nguyệt.

“Nói, phải người làm không?”

“Không phải.” Sầm Hảo Nguyệt cực lực lắc đầu phủ nhận: “Người ta ở cùng gia gia cả buổi sáng a.”

Sầm Bí Uy cũng rất ngạc nhiên nhìn nữ nhi của mình. Hắn quả thực không có thấy nàng bước ra khỏi phủ nửa bước, càng là không có rời khỏi đường nhìn của hắn. Mà quan sát nàng lâu như vậy cũng không thấy

nàng có hành động mờ ám khả nghi nào, nhưng ngoại trừ nàng hẳn nghĩ không ra có kẻ thứ hai a.

“Thật là cái gì cũng chưa từng làm?”

Sầm Hảo Nguyệt bị soái cha nhìn đến chột dạ liên tục nuốt nước bọt.

Sầm Minh Kiệt thấy được thái độ kia liền tức giận đến râu tóc dựng ngược vỗ bàn: “Người thật to gan, cả ngày trong phủ cũng có thể cướp được tân nương?”

“Người ta không tham chiến nhưng người ta tham mưu nha.” Sầm Hảo Nguyệt cười hì hì, chuyện đến nước này thì cần gì nói dối nữa a.

“Ai...” Thở dài một tiếng Sầm Bí Uy nặng nề nói: “Nếu bị phát hiện bắt người thế vào có chịu hay không?”

Sầm Hảo Nguyệt liều mạng lắc đầu đương nhiên là không chịu rồi. Nàng mới không gả cho Sát Vưu Thần đâu: “Là do người ta tính kế nữ nhân kia nên lương tâm bất an mới phải ra tay lần nữa a.”

Sầm Hỉ Mộc cùng Sầm Chi Dĩ ở bên cạnh liên tục vỗ tay tán thưởng cách làm của đại tỷ. Trong mắt của bọn họ đại tỷ luôn là nhất nha. Nhưng là bị một cái tròng mắt của soái gia gia liền im bật.

Phí Khả Doanh nghe xong cũng bất lực nói: “Thế thân nương tử ở đâu?” Nữ nhi này của nàng phá phách như vậy a.

“Giấu rồi.” Chỉ hai chữ vồn vện khiến mọi người đều tức đến điên.

“Mau mau giao tân nương ra trước khi quá muộn a.” Sầm Minh Kiệt thuyết phục tôn nữ, nếu chuyện này đến tai hoàng thượng sẽ không xong nha.

Đúng lúc này thái giám thiếp thân của hoàng thượng đến tuyên chỉ. Chính là trực tiếp tứ hôn Sầm Hảo Nguyệt vi Kinh Lang vương phi.

Cả Sầm phủ từ trên xuống dưới đều là nháo loạn, lý nào cái tốt không linh cái xấu linh. Hỏi ra mới biết, Sát Vưu Thần sau khi nhận được tin tức tân nương tử mất tích lập tức tiến cung diện thánh.

Hắn nói với hoàng thượng rằng tú cầu thực sự là do trời định. Hôm đó hắn cố gắng dùng sức ném tú cầu cho Sầm Hảo Nguyệt có lẽ do nàng động tay chân nên biến thành cô nương nhà khác. Giờ đây tân nương tử mất tích liền là do ý trời thỉnh cầu hoàng thượng tứ hôn.

Hoàng thượng cảm thấy cũng có lý, hôm đó đích thực là Sầm Hảo Lâm lên tiếng chuyển sự chú ý của mọi người trước để Sầm Hảo Nguyệt có cơ hội trộm long tráo phụng, đó là còn chưa kể đến có sự giúp sức của

Quân Tử Lan và Sát Duệ Kỳ nữa. Thanh Đằng yển năm đó cũng đã xác định được tâm ý của Sát Vưu Thần. Thế nên không suy nghĩ nhiều lập tức hạ chỉ tứ hôn.

Sấm Minh Kiệt cùng Sấm Bí Uy không tiếp chỉ mà lập tức phóng ngựa tiến cung diện thánh. Sấm Hảo Nguyệt khẩn trương ở trong phủ một lúc rồi không kịp chờ cũng là phóng ngựa đuổi theo.

Sát Duệ Kỳ biết được cũng đến ngự thư phòng cầu xin. Lý nào đến như vậy cũng không thành a. Hắn không cam tâm, biết trước lúc đầu hắn đã phản đối đến cùng không để nàng làm như vậy đâu.

Khi phụ tử Sấm gia tiến vào thư phòng thì hoàng thượng chính đang cùng Sát Vưu Thần cùng Sát Duệ Kỳ trò chuyện. Cả hai đồng loạt quỳ xuống khẩn cầu hoàng thượng thu hồi chiếu chỉ.

Hoàng thượng tức giận muốn mắng người lại không thể mắng. Nhi tử này của hắn chính là thân thể suy nhược có thể chết bất kỳ lúc nào, đây là hắn ý quyền bức hôn a.

“Trẫm biết các khanh là lo lắng thứ gì, bất qua Trẫm hứa với các khanh nếu hoàng nhi có chuyện gì liền để Sấm nha đầu tái giá.”

Sát Duệ Kỳ to tiếng phản đối: “A Nguyệt không thể gả cho tam hoàng huynh được.”

“Vì sao?” Sát Vưu Thần ngồi trong kiệu ho xong một trận mới đưa ra nghi vấn.

“Vì ta muốn...”

Lúc này Sấm Hảo Nguyệt hất tay thái giám hai bên ngăn ở trước ra rồi đá cửa xông vào cắt đứt câu nói chưa hoàn chỉnh kia. Sát Duệ Kỳ thấy được sợ nàng khiến long nhan phần nộ liền đứng lên tiến đến ngăn cản: “A Nguyệt đừng kích động.”

“Sấm nha đầu xông vào đây không sợ Trẫm trị tội người?” Hoàng thượng trừng mắt nhưng trong mắt lại không có nộ khí, bởi hắn biết không ai nguyện ý gả cho nhi tử này của hắn. Chỉ là câu nói chưa hết của Sát Duệ Kỳ lúc này khiến hắn rất áy náy a.

Thấy được biểu tình của Sấm Hảo Nguyệt Sát Vưu Thần ngồi trong kiệu trái lại tiểu ý mãn nhãn. Sấm nha đầu cũng có ngày hôm nay nha. Hắn mang tách trà lên môi chậm rãi nhấp nháp.

Sát Duệ Kỳ hành qua lễ rồi kéo Sấm Hảo Nguyệt lui ra bên ngoài. Đến một góc gần đó, hắn nắm lấy tay nàng lo lắng nói: “A Nguyệt gả cho ta.” Thật không ngờ hắn lại nói với nàng trong tình cảnh này.

Sấm Hảo Nguyệt vốn đang kích động muốn chạy đến đâm vào mặt Sát Vưu Thần vài cái nay hoàn toàn bất động đứng yên nhìn Sát Duệ Kỳ trân trối. Nàng chớp chớp mắt ngoáy ngoáy tai lại hỏi: “Oan gia người mới nói cái gì kia?”

“Gả cho ta, ta lập tức vào cầu xin phụ hoàng.” Sát Duệ Kỳ kiên định lặp lại từng chữ một, tay nắm tay nàng chặt thêm vài phần.

Sầm Hảo Nguyệt ngửa đầu cười ha hả một trận vỗ vỗ vai hắn nói: “Oan gia đây là giờ phút nào rồi người còn có thể vui vẻ nói đùa như vậy.” Tên này thật buồn cười a!

“Ta là nói thật, gả cho ta. Chính phi vị của ta vốn là lưu cho người.” Sát Duệ Kỳ biểu tình nghiêm túc, từng câu từng chữ đều rất rõ ràng.

“Oan gia, ta với người là đồng học là bằng hữu không nên nói những lời này.” Sầm Hảo Nguyệt nhú mày, tâm tình lãnh tĩnh trở lại.

Sát Duệ Kỳ ghen lời, nàng chỉ là xem hắn như bằng hữu? Lát sau hắn lại nói: “Người thực muốn gả cho tam hoàng huynh sao? Chỉ có gả cho ta thì phụ hoàng mới có lý do thu hồi thánh chỉ đã ban.”

“Ta không muốn gả cho hắn càng không muốn gả cho người.” Sầm Hảo Nguyệt rút tay của mình lại lạnh nhạt nói.

“Vì sao?” Sát Duệ Kỳ không hiểu hỏi. Trên đời này nữ tử không người nào không muốn gả cho hắn a. Chưa kể đến nàng cùng hắn đã đi đến cận như vậy rồi a.

“Bởi vì ta cũng người là bằng hữu, nếu một mối quan hệ bị đổ vỡ sẽ không thể văn hồi, ta lại không muốn như thế.” Sầm Hảo Nguyệt bình tĩnh giải thích: “Lại nói ta cùng người ngoài tình cảm bằng hữu liền chỉ còn bằng hữu, ngoài ra không có gì khác nữa. Chúng ta không tương ái, người hiểu ý ta không?”

Sát Duệ Kỳ bị nàng nói một tràng cũng có chút chình lảng. Tương ái? Hắn có yêu nàng không, hắn không biết: “Nhưng ta có thể vì người bất chấp nguy hiểm.” Đúng hắn cho đó là yêu nàng.

Sầm Hảo Nguyệt lắc đầu cười: “Sai rồi, đó là bằng hữu chiến hữu mới có thể hy sinh vì nhau. Nếu như ta chết người có nguyện vì ta tuấn táng không?”

Hắn im lặng.

“Nếu ta muốn người cả đời chỉ lấy mình ta, người nguyện ý không?”

Hắn lại im lặng.

“Nếu ta cảm thấy cuộc sống này nhàm chán người nguyện ý vì ta buông bỏ tất cả đến nơi khác sinh sống không?”

Hắn không có gì để nói.

Có lẽ nàng nói đúng, hắn đối với nàng chính là tồn tại tình bằng hữu. Nếu hôm đó người bị ném ám khí là Cổ Sùng Kính hay Ân Mặc Nguyên hắn cũng sẽ vì bọn họ mà đỡ. Lấy một mình nàng không có khả năng, hắn phải vì hoàng tộc, không thể vì nàng.

“Đây là thánh chỉ người ngoại trừ gả cho ta thì phụ hoàng sẽ không thu hồi, lại nói kháng chỉ là tru di cửu tộc. A Nguyệt đừng cố chấp nữa có được không?”

“Vậy ta liền gả cho hắn.” Nàng vào cửa liền sẽ hành hạ Sát Vưu Thần đến chết mới thôi. Chỉ cần hắn chết nàng liền trở về Sầm gia.

“Nhưng gả cho tam hoàng huynh người tùy thời sẽ ở quả.”

“Chỉ ít thê tử của hắn chỉ có một mình ta.” Sầm Hảo Nguyệt kiên định nói. Dứt lời nàng bước lại vào bên trong ngự thư phòng.

Lúc này bên trong hoàng thượng ra sức thuyết phục hai phụ tử Sầm gia đang vì hôn sự của nữ nhi mà kiên quyết từ quan. Sát Vưu Thần liên tục ho khan ngắt quãng nói: “Sầm quốc công, Sầm tướng quân, bốn vương đối với Sầm cô nương thế nào bốn vương tin chắc Thanh Đăng yển năm đó mọi người cũng rõ ràng. Nếu nàng gả cho bốn vương, bốn vương bảo chứng sẽ không bạc đãi nàng.”

Sầm Hảo Nguyệt trùng hợp nghe được khoe miệng chính là liên tục giật. Tên này đúng là thiên tài sinh ra dành cho ngành điện ảnh. Hắn khiêu khích nàng liên tục còn dám ở trước mặt soái gia cùng soái cha ba hoa. Đúng rồi mọi người đều rõ ràng hắn là cùng nàng đối địch.

“Tốt, người nói, người thích bốn tiểu thư ở điểm nào, nói đúng bốn tiểu thư gả cho người.”

Sát Vưu Thần nhìn sang Sầm Hảo Nguyệt đang hùng hổ bước vào, hắn không nhanh không chậm nói: “Bốn vương chính là thích tính cách thô bạo hung hãn quát người của nàng.” Mất mạng đây tiểu ý cùng thú vị.

Sầm Hảo Nguyệt giận dữ chống hông quát: “Nói vậy, bốn tiểu thư hiền lương thực đức, văn nhã thực nhân, làm gì có như người nói.”

Sầm Bí Uy cực lực ho khan như bị Sát Vưu Thần lây bệnh vậy. Chưa gì đã bị người ta nắm trúng đuôi rồi còn đầu.

Sầm Minh Kiệt hạ giọng cắn chặt từng chữ nhắc nhở: “Hiền lương thực đức.” Thật là, giờ không muốn gả cũng phải gả a.

Hoàng thượng bật cười to: “Ngày hôm nay Trẫm quả đại khai nhãn giới a, sống đến từng tuổi này mới biết

được thế nào là hiền lương thực đức, văn nhã thực nhân.” Hôn sự này xem như xong.

Sắt Duệ Kỳ ở phía sau cũng nén không được cười bước đến nói nhỏ bên tai nàng: “Ta thấy có điểm nào giống đầu a.”

Sầm Hảo Nguyệt vội vàng thả tay xuống ôm soái gia gia làm nũng: “Bổn tiểu thư là thực sự là hiền lương thực đức, văn nhã thực nhân chỉ là cũng nhịn không được khi thấy hắc trước mặt mọi người thù ghét chuyện không đúng về bổn tiểu thư như vậy a.”

Hoàng thượng cười đến đỏ cả mặt: “Thể hiện tại liền rõ ràng rồi, Trẫm cho người chọn ngày lành cử hành đại hôn. Sầm nha đầu ngày mai bắt đầu đến Họa Liễm cung học thêm lễ nghi đi thôi.”

Sầm Hảo Nguyệt hung hăng trừng mắt Sắt Vưu Thần trong cổ kiệu: “Đều do ngươi mà ra, chỉ biết thù ghét làm văn tìm phiền phức đến cho ta.” Lại phải học lễ nghi, đáng chết thật!

Sắt Vưu Thần nhàn nhạt cười, khoe môi cong lên sau tách trà.

77. Chương 77: Lại Là Phiền Phức

Sau hôm đó, hoàng thượng tứ hôn Sầm Hảo Nguyệt cho Sắt Vưu Thần. Cả kinh thành náo nhiệt ăn mừng mấy ngày mấy đêm, bệnh vương với hoàn khổ nữ đúng là một đôi trời sinh!!!

Ngoài ra Sắt Duệ Kỳ được tứ hôn với nữ nhi của Đường tướng quân. Sắt Tĩnh Thư cũng được tứ hôn cho Thôi Cẩm Hòa. Thôi Lạc Tranh lại được vi Ngạo vương trắc phi. Tất cả đều là đợi chọn ngày cử hành đại hôn.

Sầm Hỉ Mộc cùng Sầm Chi Di biết được liền đến Trường Sinh nhai tìm Sắt Vưu Thần nói cho ra lẽ. Đáng tiếc không thu được lợi ích gì nên tìm đến đại tỷ nháo một phen.

“Vì sao đại tỷ không gả cho Duệ vương ca ca?”

“Kinh Lang vương có gì mà tốt cơ chứ?”

“Duệ vương ca ca mới là tỷ phu của người ta mong đợi.”

“Duệ vương ca ca vì đại tỷ đỡ một ám khí.”

“Bản thân Kinh Lang vương gia còn lo không nổi làm sao chăm sóc đại tỷ đây?”

“Nhờ là hần chết đi thì phải làm sao?”

“ ... ”

Sầm Hảo Lân cũng cực kỳ phiền não. Nếu sớm biết mọi chuyện thành ra như vậy lúc đầu hần cũng là tác hợp tiểu tử tỷ cùng Sát Duệ Kỳ rồi. Đến giờ đây nháo thành thế này còn gả cho một bệnh vương nữa, chẳng ra làm sao.

Cổ Sùng Kính cùng Ân Mặc Nguyên cũng chạy đến nháo. Vì sao Sầm Hảo Nguyệt lại không chịu gả cho Sát Duệ Kỳ mà lại chọn một bệnh vương, lại nói đó là đối địch với bọn họ.

Sầm Minh Kiệt cùng Sầm Bí Uy cũng là mang một cái đầu to đùng. Hôn sự này định xuống nghĩa là cho chuyện xảy ra a. Bọn hần vẫn theo lời Sầm Hảo Nguyệt ủng hộ Sát Duệ Kỳ đăng cơ, chỉ là Sát Vưu Thần bên kia lại phải xử lý thế nào a...

Hôm nay Sầm Hảo Nguyệt bắt đầu phải đến Họa Liễm cung học lễ nghi. Tuy rằng không vui nhưng nàng vẫn là y phục xinh đẹp tươi tắn bước vào trong.

Quân Tử Lan vì Sầm Hảo Lân cũng sớm chấp nhận học lễ nghi. Mạch Nhiễm Thuần thì khỏi nói đi học từ nhỏ. Chỉ là trước khi thành thân nữ tử ở đây đều phải học thêm một lớp lễ nghi khác.

Sau ngày đầu tiên đi học lễ nghi, Sầm Bí Uy cùng Sầm Minh Kiệt vừa hạ triều đã bị mắng vốn một trận. Bọn họ trở về Sầm gia gọi Sầm Hảo Nguyệt bước ra tiền thính hỏi chuyện.

“Vì sao công chúa cùng Thôi Lạc Tranh té xuống hồ nước?”

“Tốt nhất nên thành thật khải báo để nhận được khoan hồng.”

Sầm Hảo Nguyệt ngồi ở chỗ của mình bày vẻ mặt ‘ta đây thiên chân nhất thiên hạ’, nhấp qua ngụm trà nàng chậm rãi nói: “Người ta không biết a.”

Thực là thì lúc sáng khi nàng thay đồng phục xong đi dạo trong hoa viên Họa Liễm cung thì gặp được hai nữ nhân kia. Là các nàng khiêu khích nàng trước nha. Lúc đó tâm tình nàng đang tốt đẹp liền bị một trận âm thanh chế nhạo chói tai phá hỏng.

“Ai đó, còn nghĩ là ai nguyên lai chính là Kinh Lang vương phi tương lai nha.” Bốn chữ ‘Kinh Lang vương phi’ được nàng ta đặc biệt nhấn mạnh, ý là bốn chữ đó bằng với bốn từ ‘quả phi tương lai’.

“Vậy liền hướng bốn Kinh Lang vương phi tương lai hành lễ đi.” Nàng đương nhiên không thích nghe nhưng cũng là tứ hôn rồi liền hảo hảo lợi dụng một chút chứ.

Thấy được nàng đắc ý đương nhiên hai nữ nhân kia không cam tâm rồi. Sát Tĩnh Thư dẫu môi phản bác: “Chưa thú vào cửa liền bắt ta hành lễ, ta mới không hành.” Nữ nhân này còn chưa vào cửa đã phách lối như vậy rồi. Lại nói cũng may là nàng ta gả cho ma bệnh nha nếu là gả cho Sát Duệ Kỳ thì không biết còn thế nào nữa.

“Đến Kinh Lang vương phi các người cũng gọi rồi hiện tại không chịu hành lễ là thế nào?” Nàng nhếch môi khinh thường: “Vậy ta liền thượng cáo...”

“Người dám?” Sát Tĩnh Thư hồng hộc trừng mắt nàng như là muốn giết người vậy.

“Thử xem...” Nàng khoác tay trước ngực thách thức hai nữ nhân này.

Thôi Lạc Tranh chỉ là trác phi nên không có bản lĩnh to tiếng như vậy. Nàng mím chặt môi mằn nhằn oán hận nói không nên lời.

Sát Tĩnh Thư nhìn qua nhìn lại chỉ thấy mỗi mình nàng đứng ở đây liền nhếch môi nói: “Dô, hôm nay làm sao lại đứng một mình, đám hộ pháp của người đâu cả rồi.”

Hộ pháp trong miệng nàng ta chính là Ân Mặc Nguyên cùng Cổ Sùng Kính. Bởi vì nàng lui tới với hai tên đó cận nhất.

“Sẽ không phải là hai người có ý với hộ pháp của bốn tiểu thư chứ?” Nàng mỉm cười đầy gian xảo tiếp tục nói: “Đây là nhị vị không hài lòng với vị hôn phu của mình sao? Vậy có lẽ là hoàng thượng quá lo lắng cho hôn sự cho bốn tiểu thư nên điểm loạn uyên ương phổ rồi. Chi bằng các người nói bốn tiểu thư biết các người là nhìn trúng vị hộ pháp nào của bốn tiểu thư, nếu như có thể bốn tiểu thư nhất định hướng hoàng thượng thỉnh lại chỉ tứ hôn cho các người nha.”

“Người...” Sát Tĩnh Thư cùng Thôi Lạc Tranh đều trừng mắt nói không nên lời. Hoàn khổ nữ này là đang nói thứ gì? Nếu là để nàng đi nói cùng hoàng thượng nhất định sẽ có thêm đại họa.

Vừa lúc Quân Tử Lan, Tưởng Lộ cùng Mạch Nhiễm Thuần tới. Bọn họ bước đến bên cạnh nàng

Sát Tĩnh Thư hừ một tiếng liền kéo tay Thôi Lạc Tranh rời đi. Nhân cơ hội đó nàng nhanh chóng tặng cả hai một chuyến tắm hồ miễn phí, kèm theo đó là ưu đãi được nghỉ học một buổi quá tốt rồi còn gì, nàng muốn còn không được nữa là.

Sầm Minh Kiệt vỗ bàn khê quát: “Còn dám bảo không? Ta không tin các nàng là tự ngã xuống đó.”

“Là do các nàng đi đường mất đề sau ót nên mới tự ngã.” Sầm Hảo Nguyệt thoát ra khỏi trầm hồi ức cực kỳ ung dung cười.

“Công chúa nói là dẫm phải viên kẹo hồ lô mà ngã.” Sầm Bí Uy cũng là ngưng thần nhìn nữ nhi của mình. Lần trước là đánh công chúa thì cũng thôi lần này là đẩy người ta xuống hồ.

Sầm Hảo Nguyệt đột nhiên hăng hái cả lên, mắt nàng lóe sáng nói: “Vậy liền mang viên kẹo hồ lô kia về quy án đi, đó chính là nghi phạm a.”

Sầm Bí Uy ôm lấy trán than khổ, lý do vô lý như vậy cũng bị nàng mang ra nói: “Viên kẹo hồ lô làm sao có thể chạy đến trước chân công chúa được.”

“Vậy thì phải bắt nó về mới hỏi biết được lý do nó vì sao chạy đến trước chân công chúa.” Sầm Hảo Nguyệt vẫn vô lại cười hì hì như chuyện không hề liên quan đến mình.

Sầm Minh Kiệt đuối lý thở dài: “Kẹo hồ lô là do ai mang vào?”

“Người ta nào thích ăn kẹo hồ lô, lúc đó là Tưởng Lộ ăn nha.” Sầm Hảo Nguyệt nghiêng đầu suy nghĩ rồi đáp.

“Lần trước chẳng phải đã dặn rồi sao? Sau này đánh người tuyệt phải nhìn trước ngó sau, không để bị người phát hiện.” Sầm Bí Uy chép miệng, lần này nữ nhi của hắn để người ta phát hiện ‘hung khí’ gây án.

Sầm Bí Uy lại hỏi: “Vậy còn tên tiểu tử họ Lý vì sao ngất xỉu?”

Chuyện này là lúc nàng hồi phủ tên khốn kia dám trêu nàng gả cho ma bệnh Sát Vưu Thần nên nàng nhân lúc có nhiều người ở đó đẩy hắn một cái đập đầu vào cây cột gỗ bất tỉnh nhân sự.

“Là do hắn bị đập đầu vào cột gỗ.” Đây là nguyên nhân chính, nàng không có nói dối.

“Hắn có biết do người làm?” Sầm Bí Uy hạ giọng hiêu kỳ hỏi.

“Người ta không biết đâu, chỉ là trước lúc hắn nhắm mắt liền phát hiện người ta mỹ mạo nên nhìn chăm chăm không rời mắt.” Vẫn chất giọng ngây thơ nàng lên tiếng hồi đáp.

“...”

Tiếp đó là rất nhiều vụ án nữa đến tới Sầm Hảo Nguyệt mới được buông tha.

Vừa trở về phòng không lâu Hắc Bạch Vũ lại ghé thăm chọc tức nàng bởi câu ‘Kính Lang vương phi’. Đám người này rõ ràng thật là đáng ghét!!!

78. Chương 78: Hoàng Thượng Á Khẩu

Ngày kế tiếp, chính là theo ma ma tổng quản học lễ. Các nàng sắp thành thân nên phải học cách rộng lượng, chia sẻ trượng phu cho người khác. Vốn thấy đám nữ nhân cổ đại chăm chú lắng nghe như vậy Sầm Hảo Nguyệt hừ một tiếng chống cằm ngó ra bên ngoài không chút nào chú ý lắng nghe.

Nàng vốn là từ hiện đại đến làm sao có thể chấp nhận cái phong tục cổ hủ lạc hậu này. Thế nên khi ma ma tổng quản nói: “Là chính thê càng phải biết rộng lượng, giúp trượng phu của mình chọn thiếp thất.”

Nàng nhin không được liền chống cằm hỏi: “Ma ma, ta có một thắc mắc không biết có nên hỏi hay không?” Nàng không chính đám cổ nhân này nàng thề không mang họ Sầm.

Ma ma tổng quản nặn ra một nụ cười méo mó nói: “Mời tiểu thư.” Trước giờ chưa từng có người nào khi nàng đang giảng bài mà lại cắt ngang như vậy. Lại nói trước khi vào lớp liền chẳng phải đã nói rõ rồi sao còn dám làm như vậy. Chỉ gả cho một tên bệnh vương liền hống hách như vậy.

Sầm Hảo Nguyệt cao giọng hỏi ra suy nghĩ của mình: “Vì sao nam nhân có thể tam thê tứ thiếp nữ nhân lại không thể tam phu lục thiếp?” Không lý nào một người hiện đại tiếp nhận nên giáo dục văn minh tiến bộ như nàng phải chịu đủ mọi ủy khuất như vậy.

Sắc mặt của ma ma tổng quản lập tức tối đi một phần, trên trán xuất hiện đầy vạch đen nhưng vẫn cố nén lại nói: “Đó quy củ, chúng ta nam tôn nữ ti, nữ nhân liền không có được đặc ân này.”

Tướng Lộ nghe được đột nhiên che miệng cười tủm tỉm. Nàng lại có thể chủ đề để gây gổ với Cổ Sùng Kính rồi. Tên đó đầu óc chỉ có được với được thôi luôn là gây không lại nàng.

Quân Tử Lan nghe thấy mắt sáng rực rỡ, nàng luôn hỏi phụ thân câu này nhưng lại luôn bị cự tuyệt cho đáp án. Đến cùng cũng có người cùng sở thích với nàng rồi. Lúc trước sở dĩ không nói ra là bởi vì sợ bị mọi người nói là đồ phụ.

Mạch Nhiễm Thuần lấy khăn che miệng mỉm cười quá nhiên Sầm Hảo Nguyệt là cực phẩm. Bất quá nàng tuy không dám phản kháng nhưng là trong lòng cũng rất hiếu kỳ nên quyết định ngầm theo phe Sầm Hảo Nguyệt.

Đám nữ nhân trong lớp nhao nhao cả lên, Sầm Hảo Nguyệt thực sự là hoàn khổ nữ, cả vấn đề này mà cũng không biết sao?

“Còn chưa gả ra ngoài đã thể hiện bản thân là đồ phụ rồi.”

“Cũng không sao a, Kinh Lang vương gia nhất định sẽ không tam thê tứ thiếp đâu.”

“Kính Lang vương phi cũng nên yên tâm đi.”

Sầm Hảo Nguyên nghe được lửa giận bộc phát. Nàng đang giúp đám người này đòi quyền lợi, thế mà bọn họ không những không cảm kích mà còn nói năng linh tinh như vậy. Đám nữ nhân xấu xa vô lương tâm.

Nàng lại tiếp tục hỏi: “Vậy vì sao lại có quy củ như thế này?” Xem như không nghe thấy đi.

Ma ma tổng quản á khẩu. Đây là quy củ do các đời đế vương đề ra nàng làm sao mà biết được.

Tiếp đó nàng lại phun ra vô số câu hỏi ném vào mặt của ma ma tổng quản.

“Vì sao nam tả nữ hữu?”

“Vì sao nam nhân không có tam tông tứ đức?”

“Vì sao nam tôn nữ ti mà không phải là nữ tôn nam ti?”

“Vì sao luôn gọi long phụng mà không phải là phụng long?”

“Rõ ràng chữ hảo là nữ trước nam sau vì sao đến khi áp dụng lại không thành?”

“Vì sao nữ nhân phải rộng lượng chia sẻ trượng phu cho người khác mà nam nhân không thể chia sẻ nữ nhân của mình cho người khác?”

“Nữ nhân là người cực khổ sinh hài tử mà hài tử lại theo họ nam tử?” Nàng luôn nghĩ cho dù phát sinh quan hệ thì trừ nữ nhân mang thai ra thì có tên nhân nào biết được hài tử trong bụng kia là của ai chứ. Đương nhiên ở hiện đại có xét nghiệm DNA thì không nói.

“Vì Sao...”

Vô số từ vì sao phun ra từ cái miệng nhỏ nhắn của nàng khiến ma ma tổng quản ôm trán muốn ngất. Quân Tử Lan cùng Tưởng Lộ vô cùng cao hứng nhìn ma ma tổng quản sống dở chết dở, lúc nào nàng ta cũng thị uy với các nàng.

Những câu hỏi của Sầm Hảo Nguyệt cũng là câu các nàng muốn hỏi đã lâu nhưng lại không dám mở miệng. Hôm nay đúng là trời chiều lòng người rồi.

Sau cùng ma ma tổng quản chịu không nổi nữa liền cho về sớm. Sầm Hảo Nguyệt vui vẻ tạm biệt ba nữ nhân kia rồi tung tăng hồi phủ.

Ngày mai tiến cung, sắc mặt của đám nữ nhân cùng lớp không được tốt liên tiếp trùng mắt hận Sầm Hảo Nguyệt.

Nàng đang tâm trạng cao hứng nên nhất thời không để ý mà vẫn vui vẻ ngồi đó ung dung. Nàng đã sớm nghĩ đến chuyện chọc phá ma ma tổng quản nếu như nàng ta cố ép nàng nghe những tư tưởng lạc hậu kia.

Vừa ngồi xuống đến nghe hoàng thượng và các vương tử đến. Nàng trở mắt nhìn như thể muốn hỏi ‘đám nam nhân đến đây làm cái gì?’, nhưng vẫn là nén hiếu kỳ lại hành lễ xong liền ngồi xuống.

Hoàng thượng đứng bên trên uy nghi nhìn đám nữ nhân bên dưới. Hôm qua nghe được ma ma tổng quản than khổ vì Sầm Hảo Nguyệt không chịu nghe lời nơi nơi chống đối hôm nay hấn cố gắng hạ triều sớm đến đây trực tiếp đứng lớp.

“Trẫm nghe nói có người muốn nữ tôn nam tử?”

Sắt Duệ Kỳ ló đầu nhìn Sầm Hảo Nguyệt rồi ngoan ngoãn ngồi ở phía cuối. Sắt Vưu Thần cũng được hoàng thượng bảo đến xem, bản thân hấn cũng hiếu kỳ nên đáp ứng. Sắt Ngạo Lang chính là muốn xem Sầm Hảo Nguyệt mất mặt đương nhiên không thể bỏ lỡ cơ hội này rồi. Dù cho nàng thành thân cùng Sắt Vưu Thần cùng hấn một phe nhưng vì chuyện hôm trước hấn vẫn muốn thấy nàng xấu mặt.

Đám nữ nhân cúi thấp đầu cắn môi, không dám nhìn hoàng thượng cùng đám vương tử. Chỉ còn mỗi mình Sầm Hảo Nguyệt là gan to vẫn ngồi đó cực kỳ ung dung.

Sầm Hảo Nguyệt vốn là không nhịn được liền muốn biết hoàng thượng sẽ trả lời thế nào nên nàng là người đầu tiên cũng là người duy nhất phát biểu ý kiến: “Hoàng thượng, không phải là muốn mà là không hiểu liền hỏi.”

“Tốt, vậy để Trẫm trả lời cho các người.” Mắt hoàng thượng lóe sáng mang theo tiểu ý rồi hào sảng hỏi: “Trẫm hỏi các người, nam nhân có thể khuân vác vật nặng nữ nhân có thể hay không?”

Sầm Hảo Nguyệt nhếch mép phản vấn: “Nữ nhân có thể sinh con vì sao nam nhân không thể?”

Trong lòng đám vương tử cả kinh, làm sao các nàng có thể nói như thế? Đám nữ nhân cũng là lộn xộn nhưng không dám biểu hiện quá lộ liễu.

Khóe miệng của hoàng thượng liên tục co rút không ngừng, lát sau nghĩ ra mới nói: “Sinh con là chuyện của hậu trạch, khuân vác, kiểm bạc mới là việc nam nhi đại trượng phu nên làm.”

Sầm Hảo Nguyệt đưa mắt nhìn xuống cổ kiệu của Sắt Vưu Thần khẽ lẩm bẩm: “Sắt Vưu Thần có thể sao?”

Hắn đến đi đứng cũng còn không xong a.

Đám vương tử nghe được sắc mặt muôn hình vạn trạng biểu cảm. Mặt của Sát Vưu Thần giờ đây nên nói là méo mó rồi. Nha đầu này, xem như nàng lợi hại!

Hoàng thượng nghe được tức giận muốn trách phạt lại nghe nàng đắc ý nói: “Nữ nhân cố gắng cũng có thể làm được những việc nam nhân làm nhưng nam nhân vẫn là vô pháp sinh con a.”

Đám nam nhân nghe xong liền không nhin được khóe môi cũng khê nhếch lên. Nàng nói rất có đạo lý, xem ra phụ hoàng lần này xong rồi.

Hoàng thượng á khẩu liền chuyển của đề: “Vậy các người nói cho Trẫm biết khổng tước trống và mái con nào đẹp hơn?”

Sát Tĩnh Thư nhanh chóng chiếm lại chút hào quang vốn bị Sầm Hảo Nguyệt cướp mất: “Đương nhiên là con trống rồi.” Cái này đứa trẻ ba tuổi cũng biết a, vì sao phụ hoàng phải nói như vậy? Lát sau nghĩ lại liền cảm thấy có gì đó sai sai nha.

Hoàng thượng gật gù nói: “Đúng vậy.” Ánh mắt hắn lóe lên vài tia tiểu ý.

Sầm Hảo Nguyệt bĩu môi nói: “Vì sao hoàng thượng lại so sánh người với súc sinh như vậy cơ chứ?” Nàng cố ý nhấn mạnh hai từ ‘súc sinh’ để hoàng thượng biết hắn đã nói sai cái gì.

Lúc này ba vương tử cùng đám người Quân Tử Lan cũng là phì cười ra một tiếng. Lợi hại, lợi hại, miệng lưỡi quả nhiên khác người!!!

“Đúng a,” Quân Tử Lan cao hứng cũng tiếp lời: “Con người thì nữ nhân luôn đẹp hơn nam nhân.” Nói xong biết mình nói sai liền thêm một câu: “Chỉ là lâu lâu cũng xuất hiện ngoại lệ.” Sầm Hảo Lan cùng Sát Duệ Kỳ chính là ngoại lệ đó. Cổ Sùng Kính cùng Ân Mặc Nguyên cũng thuộc hàng tuần mỹ a.

Khóe miệng của hoàng thượng bị chọc tức đến nổi liên tục giật. Các nàng cư nhiên còn mồm mép hơn cả hắn nghĩ nữa.

Mất thấy hoàng thượng thất thế, Sầm Hảo Nguyệt cười khê cao giọng hỏi: “Các vị vương gia không biết có muốn lập thiếp không? Nếu có chi bằng sớm lập một chút đi.” Nàng đây là nhắm vào Sát Vưu Thần mà công kích.

Sát Duệ Kỳ cùng Sát Ngạo Lang cũng bất trước Sát Vưu Thần liên tục họ khan né tránh câu trả lời trên. Sát Vưu Thần ho xong lại hư nhược nói: “Sầm cô nương còn chưa vào cửa đã hỏi câu này, có phải hay không quá sớm?”

“Không sớm, bốn tiểu thư hỏi để sớm chuẩn bị vài nữ nhân hợp khẩu vị với người.” Từng câu từng từ của Sầm Hảo Nguyệt đều là mát mẻ Sát Vưu Thần đến khi hắn cảm thấy lạnh mới thôi.

“Bốn vương có Sầm cô nương liền cảm thấy đã đủ tuyệt không cần thêm.” Cả đời này hắn còn chưa nghĩ đến bản thân sẽ thành thân nữa là. Thú nàg chỉ là ngoài ý muốn, đúng chính là ngoài ý muốn.

Đám nữ nhân nghe được mặt đỏ một phen, tim càng đập càng nhanh càng đập càng mạnh. Trong lòng bọn họ thầm nghĩ nếu là Sát Vưu Thần không bị bệnh thì sẽ thế nào a. Nói lên một câu khiến người vui vẻ như vậy, có lẽ Sầm Hảo Nguyệt thật có phúc. Chỉ là đó chỉ là nếu.

Sầm Hảo Nguyệt tiếc nuối lắc đầu nói: “Vì sao không đáp ứng?” Nếu hắn đáp ứng thì tốt quá rồi, nhân cơ hội này đá bay luôn một thế.

“Câu trả lời của bốn vương dường như khiến Sầm cô nương thất vọng?” Sát Vưu Thần ho xong lại hừ nhợc nói.

“Đích xác là như vậy.” Sầm Hảo Nguyệt hừ một tiếng không thèm lưu ý hắn nữa.

Hoàng thượng nghe xong mặt cũng có chút hồng, không ngờ Sát Vưu Thần lại để ý nha đầu này như vậy. Mà nếu hắn có muốn lập thiếp sợ cũng không ai dám gả ngoài nha đầu to gan này. Nghĩ như vậy liền kết thúc chủ đề này từ này không nhắc đến nữa.

“Được rồi, hôm nay cho các người nghỉ sớm.”

Dứt lời hắn liền bước ra cửa. Nếu còn nói nữa sợ là hắn đuối không lại nha đầu này a. Có lẽ Sát Vưu Thần ngày qua nhàm chán nên mới đặc biệt chú ý đến nàng đi.

Sát Duệ Kỳ bước đến nháy mắt tặng cho nàng một ngón cái tán thưởng. Sát Vưu Thần cùng Sát Ngạo Lang không nói gì mà bỏ đi.

Quân Tử Lan, Tưởng Lộ, Mạch Nhiễm Thuần đều ôm lấy nàng khen lấy khen để. Quả nhiên những thứ bọn họ thắc mắc nàng đều dám nói ra miệng. Còn để hoàng thượng á khẩu nữa, lợi hại!

79. Chương 79: Luôn Luôn Thắng Thế

Đạo gần đây Sầm Hảo Nguyệt ở ngoài thành chính là chọc phá người không ngừng. Nàng hận Sát Vưu Thần một phần, hận hoàng thượng đến chín phần. Ai bảo hắn nhiều chuyện tứ hôn cho nàng làm gì.

Mỗi ngày người đến Sầm gia mừng vốn không phải là ít. Sầm Bí Uy, Sầm Hảo Lân cùng Sầm Chi Dĩ luôn

đứng ra thay nàng chịu phạt. Sầm Minh Kiệt thấy được vẻ mặt thờ ơ như chuyện không liên quan đến mình của tôn nữ nhện không được hỏi.

“Vì sao ngươi lại làm như vậy?” Vì sao cứ phải phá phách như vậy chứ?

Sầm Hảo Nguyệt chớp chớp mắt nhìn soái gia gia lại sắp sinh khí liền viện cớ chuồn êm: “Người ta không biết, có lẽ nên đi hỏi Ân bách khoa toàn thư thôi.”

“Đứng lại.” Thấy tôn nữ xoay người chuẩn bị lảng tránh vấn đề Sầm Minh Kiệt nhanh chóng ngăn cản: “Ngươi không biết sao, sao lại phải hỏi người khác?”

Sầm Hảo Nguyệt thấy bất thành liền nhướn miệng cười đáp trả: “Phải ha, vì sao hần biết người ta không biết, nhất định phải đi hỏi cho rõ ràng mới được.”

Sầm Minh Kiệt ôm trán than khổ, cho dù giả hoàn khổ cũng không cần giống như vậy chứ. Chỉ là đột nhiên phát hiện vấn đề bị chuyển sang nơi khác liền hỏi: “Ngươi gây chuyện để bọn hần đi gánh tội như vậy còn không cảm thấy hổ thẹn?” Tôn nữ này của hần chính là nhanh mồm nhanh miệng, thất thanh thất sắc liền chuyển vấn đề rồi.

Sầm Hảo Nguyệt ung dung nhún vai đáp: “Người ta là thành toàn cho bọn hần nha. Bọn hần muốn giúp người ta gánh tội cơ mà.” Thì nàng có ép bọn họ đâu.

“Ngươi còn có mặt mũi nói như vậy?” Sầm Minh Kiệt to giọng hỏi.

“Ai dō, gia gia đừng động nộ, bắt qua lần sao...”

Lời còn chưa dứt đã nghe soái gia gia mắng tới: “Còn dám có lần sao?”

Lúc này Sầm Bí Uy vừa trở về nghe được lại sợ phụ thân tức giận liền nói: “Phụ thân, chuyện này cũng qua rồi.”

Sầm Hảo Nguyệt định nói thêm gì nữa thì lại bị mỹ nương gần đó bước đến nhét một trái nho vào miệng không quên cảnh cáo: “Ngươi sợ thiên hạ loạn có phải không, tốt nhất không nên lảm điều.”

Sầm Minh Kiệt hừ nhẹ một tiếng rồi bỏ đi. Lúc này bên ngoài cũng có thêm vài người đến mắng vốn. Sầm Bí Uy nhìn nữ nhi nói: “Vi phụ giúp người giải quyết luôn lần này, hứa lần sau không được tái phạm nữa.”

“Người ta không bảo chứng đâu.” Sầm Hảo Nguyệt bĩu môi. Dù gì cũng là do hoàng thượng tứ hôn linh tinh mà ra.

Sầm Bí Uy phì cười xoa đầu nàng. Câu này hắn nói nhiều lần rồi nhưng đến khi xảy ra chuyện lại không nhớ mà đi giúp. Phí Khả Doanh cũng phải ra ngoài giúp trợng phụ.

——Phân Cách Tuyền Luna Huang——

Một hôm đến Họa Liễm cung học lễ nghi xong, Sầm Hảo Nguyệt vừa đến tử lấy y phục thì bên trong y phục của nàng rơi ra một cây trâm vàng.

Tiếng trâm rơi xuống sàn gỗ vang cả một gian phòng khiến mọi người đều quay đầu lại nhìn nàng. Thôi Lạc Tranh chỉ vào cây trâm trên đất hô to: “To gan, đây là trâm của công chúa người cũng dám lấy?”

“Con mắt nào của người thấy bốn tiểu thư lấy trâm?” Sầm Hảo Nguyệt lãnh tỉnh phản vấn. Tròng mắt như mặt hồ không chút ba động khiến người khác nếu không chính mắt thấy cây trâm rơi ra từ y phục của nàng cũng tuyệt đối không tin nàng có liên quan.

“Ở trong y phục người, người còn dám chối?” Thôi Lạc Tranh vẫn cắn chặt không buông. Nàng không tin ở đây nhiều người như vậy Sầm Hảo Nguyệt còn có thể thoát tội.

Sắt Tĩnh Thư nhếch môi đầy đắc ý nói: “Mang trâm đi hướng phụ hoàng cáo trạng thôi. Kinh Lang vương phi tương lai trộm trâm của bốn công chúa, để xem người còn có thể đứng đây huênh hoang được nữa không.”

Mắt thấy cung nữ tiếng đến nhặt trâm, Sầm Hảo Nguyệt giơ chân một đá, cây trâm trên sàn bị tác động lực mạnh bay ra ngoài rơi thẳng vào hồ nước. Môi nàng nhếch cao hỏi: “Thôi tiểu thư cùng công chúa vừa nói đến là cây trâm nào?”

Thôi Lạc Tranh còn đang trong kinh ngạc không hề đáp trả được. Nàng thực sự không thể tin Sầm Hảo Nguyệt trước mặt nhiều người như vậy hử đi chứng cứ.

Đám thiên kim tiểu thư liên tục xôn xao bàn tán. Bọn họ đương nhiên có thể đứng ra giúp chỉ chứng, nhưng Sầm Hảo Nguyệt là ai. Ngay cả hoàng thượng vẫn là mơ hồ có chút xem trọng. Công chúa chẳng qua cũng chỉ có hư danh thôi, lần trước bị đánh chẳng phải Sầm Hảo Nguyệt cũng an toàn thoát tội sao?

Sầm Hảo Nguyệt nhân cơ hội này chậm rãi dời mắt sắc nhọn sang bên của đám thiên kim hỏi: “Không biết các vị tiểu thư đã thấy được những gì?” Âm thanh không mặn không nhạt, cứ chậm rãi như oan hồn đòi mạng vậy để người nghe lạnh cả xương sống.

Đám thiên kim tiểu thư không hề dám đáp trả chỉ lẳng lặng mang đầu cúi thấp chậm rãi lắc biểu thị bản thân nhìn không thấy bất kỳ thấy gì. Công chúa thì cũng gả đi cho người khác, nhưng Sầm Hảo Nguyệt gả cho Kinh Lang vương luận tôn ti vẫn là có hơn.

Sắt Vưu Thần trước giờ tuy luôn thần bí mọi người vốn là đều rất xem thường hắn. Nhưng nghĩ không ra

khi hấn mở miệng chính là hoàng thượng đáp ứng. Lại nói mỗi lần các nàng học đều thấy cổ kiệu của hấn dừng lại phía xa một chút mới đi, chứng tỏ hấn xem trong Sầm Hảo Nguyệt. Các nàng không muốn chết đâu.

Sắt Tĩnh Thư diên tiết lên hô to: “Người đến, xuống hồ tìm trâm cho bổn công chúa.” Đôi mắt mang đầy hận ý trừng Sầm Hảo Nguyệt, như thể nếu là hôm nay giải quyết không được nàng thề không làm người vậy.

Thế là mọi người cùng ra ngoài hồ xem người mò trâm dưới đáy hồ. Sầm Hảo Nguyệt đứng bên trên lan can nhìn xuống, tay thưởng thức vài viên sỏi trắng. Khóe môi nhếch một cái tùy tiện hướng một cung nhân bên dưới ném tới.

Chỉ thấy cung nhân đó khụy chân xuống cả người ngã nhào xuống nước. Mọi người thấy được đều cười một trận.

Sắt Tĩnh Thư chỉ vào Sầm Hảo Nguyệt quát to: “Người đây là đả thương người? Cản trở người thi hành công vụ?”

“Công chúa không nên ngậm máu phun người, nhờ để Thôi thiếu nhìn thấy sợ hấn sẽ lui hôn nga.” Sầm Hảo Nguyệt vừa cười vừa đáp trả, lòng nàng giờ đây cực kỳ vui vẻ.

Mắt thấy Sầm Hảo Nguyệt bước đến gần Thôi Lạc Tranh, Sắt Tĩnh Thư cùng Thôi Lạc Tranh sợ đến run người. Các nàng nhớ lại màn lần đó ở ngự hoa viên.

Chỉ là Sầm Hảo Nguyệt còn chưa bước đến đã thấy hai nữ nhân kia ngắt đi. Thế là đám cung nhân ngưng tìm châm mà mang hai người đó trở về.

Sầm Minh Kiệt đến đón tôn nữ thấy được hai nữ nhân bị người nâng ra, không cần nghĩ cũng biết là trò chơi của tôn nữ của mình rồi. Hấn hắc một hơi thật mạnh hạ giọng nói: “Nguyệt nha a, người cũng sắp già rồi, lý nào còn phá phách như vậy.”

“Người ta nào có nha, vốn định giúp nàng ta lấy phiến lá rơi trên tóc ai nghĩ đến cư nhiên ngắt đi đâu.” Sầm Hảo Nguyệt vẫn ung dung đáp lời.

Sầm Minh Kiệt cũng không biết nên làm thế nào cho tốt nữa. Hy vọng sau này tôn nữ không tức chết Sắt Vụ Thần mới là tốt a.

80. Chương 80: Tiếp Nhận Khiêu Chiến

Hôm nay ngồi trong phòng quá nóng, đám nữ nhân liên tục kháng nghị với ma ma tổng quản thế là lớp học được dời đến lương đình giữa liên trì ở ngự hoa viên để đón gió.

Các nàng ngồi ở lan can được sơn đỏ trong lương đình, xếp thành hàng ngang sát bên cạnh nhau. Trên tay mỗi người đều cầm một cây quạt liên tục phe phẩy không thì cũng là khăn tay để thấm mồ hôi nếu cần.

Hôm nay mỗi người được phát một quyển xuân cung đồ rồi nhìn vào đó nghe ma ma tổng quản giảng giải.

Đám nữ nhân đều là đỏ mặt muốn nhìn lại không dám nhìn. Sầm Hảo Nguyệt thì sớm được học môn sức khỏe và giới tính ở trường rồi. Cái này ở hiện đại là chuyện bình thường cơ mà.

Thế nên nàng là người đầu tiên mượn vai của Tưởng Lộ bên cạnh làm gối rồi ngủ mất. Tưởng Lộ cũng là không muốn học nên gục vào vai Quân Tử Lan bên cạnh. Quân Tử Lan sớm cũng đã gục vào vai của Mạch Nhiễm Thuần đi gặp Chu công tử thuở nào. Mạch Nhiễm Thuần vẫn nghiêng trang dùng khuôn mặt đỏ bừng cúi xuống không dám nói gì.

Thế là mặc kệ ma ma tổng quản đang nhìn vào sách của chính mình liên tục hao hơi tổn nước bọt giải thích không ngừng miệng. Các nàng tựa vào vai người bên cạnh dùng sách che mặt ngủ.

Đến khi ma ma tổng quản phát hiện thì cũng là lúc tan học rồi. Sầm Hảo Nguyệt không học cũng không sao bởi vì Sát Vưu Thần vốn là không có khả năng viên phòng. Nhưng hai nữ nhân kia ngủ liền bị khiển trách một trận.

Lúc này Sát Vưu Thần cũng có cố ý bước đến chỉ là thấy nàng che sách lên mặt ngủ hắn cũng không còn biết nói gì nữa.

Thời gian cứ trôi qua như vậy cho đến khi hoàng thượng lại mở một cuộc thi cho mọi người thi triển tài năng thế là mọi người đều đến Luyện Quân khu. Đáng lẽ Sát Vưu Thần được miễn không cần tham gia nhưng hắn lại xuất hiện với lý do cổ vũ vương phi tương lai.

Sầm Hảo Nguyệt lửa giận bùng bùng hừ hừ vài cái, đúng là giả dối, quá giả dối rồi. Ngoài mặt cứ nhiên là cùng nàng rất thân thiết nhưng thực chất chính là chống đối với nàng, trên đường có gặp nhau cũng xem như không thấy.

Sát Ngạo Lang vận một thân cẩm bào bước đến trước mặt Sầm Hảo Nguyệt thách thức: “Hảo Nguyệt, người ở Luyện Quân khu học hơn mười năm cũng nên phô diễn chút tài nghệ cho mọi người xem đi. Nếu người thắng ta thua người một món đồ.”

Sát Duệ Kỳ cũng bước đến mỉm cười rạng rỡ như nắng ấm: “Đúng a, A Nguyệt lâu rồi chúng ta không tỷ thí, chọn ngày chi bằng hôm nay.”

“Bốn tiểu thư cam bái hạ phong.” Sầm Hảo Nguyệt bày vẻ hoàn khổ khẽ khom người. Nàng không muốn cùng hần đấu đấu chẳng vui vẻ gì cả.

“Hảo Nguyệt sao lại khiêm tốn như vậy?” Sát Ngạo Lang nhếch môi xem thường hoàn khổ nữ trước mặt.

Sầm Hảo Nguyệt không trả lời mà xoay người bước đến ngồi cùng soái gia gia. Sầm Chỉ Dĩ kinh ngạc nói: “Đại tỷ chưa đánh đã nhận thua rất mất mặt nha.”

“Bốn tiểu thư chính là biết đánh không lại nên sớm nhận thua đỡ mất mặt.” Sầm Hảo Nguyệt nhàn nhạt đáp trả rồi đưa miếng lê lên miệng thong thả cắn.

“Sai, chưa đánh đã nhận thua không hợp với tính cách của đại tỷ.” Sầm Hỉ Mộc phản bác.

Sầm Hảo Nguyệt không chút lưu ý vẫn nhàn nhã dùng trái cây.

Sầm Bí Uy nghe được liền hỏi: “Nguyệt nhi vì sao không tiếp nhận khiêu chiến?” Hần đương nhiên biết có lý do khiến nàng làm vậy.

“Sất gia có gì cho người ta lấy.” Sầm Hảo Nguyệt bữu môi phản bác. Bọn họ cũng không có bảo vật khiến nàng để mắt đến.

Khi lý do vừa ra khỏi cái miệng nhỏ của Sầm Hảo Nguyệt mọi người đồng thời chảy vô số vạch đen trên trán. Đây là phải có bảo mới tiếp nhận lời thách đố. Lại nói Sất gia chính là hoàng tộc, làm sao không có đồ để lấy được chứ.

Sầm Hảo Lân liền gợi ý một số món báu vật Sát Ngạo Lang có nhưng tiểu tỷ tỷ dường như không để mắt đến. Sầm Chỉ Dĩ cùng Sầm Hỉ Mộc cũng ở bên khuyên nàng nên tiếp nhận khiêu chiến.

Sầm Minh Kiệt tức giận khẽ mắng: “Các ngươi toàn chịu hư tôn nữ của ta.” Nói xong lại quay sang tôn nữ nói nhỏ: “Chẳng phải đang cùng hần đấu giá món gì sao? Vậy liền lấy món đó đi.”

Mọi người nghe xong trên trán liền xuất hiện thêm một giọt mồ hôi to đùng. Đây là ai chịu hư Sầm Hảo Nguyệt a!

Sầm Hảo Nguyệt nghe được mắt cũng lóe sáng nàng hướng hạ nhân một bên phân phó: “Nói với Lưu cố vấn ta không muốn mua vật đó nữa, nhưng bảo nàng nâng cao giá.” Rồi lại cao giọng hướng ngoài nói: “Bốn tiểu thư chỉ chấp nhận khiêu chiến khi các ngươi chịu thua một món bảo vật.”

“Được.” Sát Ngạo Lang cùng Sát Duệ Kỳ cao hứng đáp ứng.

Hoàng thượng cũng là vẻ mặt xem náo nhiệt vỗ tay nhiệt tình. Hắn cũng muốn xem nàng có thực sự là hoàn khổ không.

Sầm Hảo Nguyệt bước ra cầm cung tên nói thể lệ cuộc tỷ thí: “Hôm nay chúng ta thi xạ kỵ, chuẩn bị một bia bắn, tên của người nào trúng hồng tâm nhiều nhất sẽ thắng.”

“Được.” Trầm miệng một lời đáp ứng.

Nói xong cả ba leo lên ngựa cầm lấy cung tên bắt đầu bắn.

Chỉ thấy tên liên tục bị bắn vào bia. Sắt Ngạo Lang liên tục bắn trúng hồng tâm. Sắt Duệ Kỳ dùng nội lực bắn làm mũi tên của Sắt Ngạo Lang liên tục bị chệch làm đôi. Sầm Hảo Nguyệt lại cố ý bắn chen vào khiến mũi tên của hai tên đó liên tục rơi xuống.

Đến cùng chính là tên của nàng nằm trên bia nhiều nhất. Sầm Hảo Nguyệt đắc ý cười ha ha. Mọi người bên dưới đồng loạt kinh ngạc, đây là hoàn khổ nữ sao?

Hoàng thượng cũng là vô cùng sửng sốt: “Người không phải hoàn khổ?”

“Người ta chưa từng bảo bản thân là hoàn khổ nha, là do các người tự nói người ta lại lười giải thích.” Sầm Hảo Nguyệt nói xong liền hướng Sắt Ngạo Lang nói: “Ta muốn lược ngựa voi ở Vĩnh Bảo Tề.”

Sắt Ngạo Lang hừ một tiếng nói: “Đó cũng chẳng phải là của bốn vương, người đòi thứ khác đi.” Hắn cũng biết bản thân đang cùng Sầm Hảo Nguyệt tranh mua thứ đó. Chỉ là kết quả còn chưa phân cơ mà.

Ngay lúc này có hạ nhân bước đến thông báo gì đó với Sắt Ngạo Lang, mặt hắn càng ngày càng đen trầm mắt với Sầm Hảo Nguyệt: “Người là cố ý.”

“Người đang nói gì, bốn tiểu thư không hiểu nha.” Sầm Hảo Nguyệt vờ ngốc mỉm cười lơ đãng nhìn sang hướng khác.

Chuyện chính là Sắt Ngạo Lang thành công mua được cây lược với giá cao nhưng lại phải mang lược đến Sầm phủ đưa cho Sầm Hảo Nguyệt. Đây chính là tin tức khiến hắn tức đến suýt ngất.

Sầm Hảo Nguyệt nhìn sang Sắt Duệ Kỳ cao ngạo nói: “Oan gia, bốn tiểu thư hôm nay vui vẻ liền cho người nợ.”

“Được.” Sắt Duệ Kỳ ma mãnh cười. Hắn cùng Sầm Hảo Nguyệt chính là cố ý.

Sắt Vưu Thần ở trong cỗ kiệu nhìn thấy thanh thanh sở sở nhưng cũng không nói gì. Trong mắt có chút

tức giận lại mím chặt môi kiềm nén. Đây là cùng nam nhân liếc mắt đưa tình, trước mặt vị hôn vương gia là hần.

Hoàng hậu vui vẻ gọi Sầm Hảo Nguyệt đến đông cung trò chuyện. Hóa ra trước giờ danh hoàn khổ kia đều là do bịa đặt mà ra nha. Lần này Tiêu hiền phi bỏ lỡ nhưng nàng lại bắt được một nhĩ tức tốt.

Sầm Hảo Nguyệt lần đầu được hoàng hậu triệu kiến cũng là ngạc nhiên không thôi. Bản thân cùng hoàng hậu đến đông cung, nhìn đến cánh trí trông thật là đẹp chỉ là dường như hoàng hậu rất không thích cảnh trí đó. Tiến vào tấm điện cực kỳ xa hoa lộng lẫy không hề giống như tin đồn rằng hoàng hậu thất sủng.

Hoàng hậu vui vẻ cho người dọn thiện cùng nàng dùng. Ngoài ra còn nói rằng Sát Vưu Thần rất chú ý nàng hy vọng nàng cũng chiếu cố hần nhiều hơn, bởi hần không tiếp thu sự chiếu cố của nàng ta.

Sầm Hảo Nguyệt nghe xong liền rất xúc động. Rõ ràng Sát Vưu Thần là hài tử của tiên hoàng hậu nhưng lại được đương kim hoàng hậu này thật sự yêu thương, nhưng hần lại không hề tiếp nhận. Hần chỉ toàn lạnh nhạt cự tuyệt thôi.

Thế là nàng quy kết tên đó bệnh đến tâm trí không được bình thường. Người duy nhất yêu thương hần, hần lại không hề quan tâm tự cô lập bản thân. Quả không đáng a!

81. Chương 81: Đại Hôn Độc Nhất

Sầm Hảo Lân vì Sầm gia cũng thành hôn với Quân Tử Lan. Đại hôn của Sát Duệ Kỳ và Ân Mặc Nguyên cũng đã qua. Cổ Sùng Kính vì bị bức hôn cùng Tưởng Lộ dạo này đang đòi sống đòi chết.

Rất nhanh cũng đến đại hôn của Sầm Hảo Nguyệt nàng. Sát Vưu Thần bảo đại hôn lần trước của hần không tốt nên lần này đại hôn liền phải tiến hành vào buổi tối. Mà Trường Sinh nhai đi vào buổi nào cũng là đáng sợ đừng nói chi là buổi tối.

Sính lễ được hoàng hậu cho người mang đến đầy Sầm gia. Mặt mũi cho đủ, chỉ là đến hôm đón dâu Sát Vưu Thần không có xuất hiện chỉ cho tám kiệu phu hôm ở Châu Lam thôn đến đón nàng.

Mọi người ở Sầm gia thực sự là khóc như đám tang một dạng. Gả đến đó chính là xong rồi. Mà đoàn đón dâu ngoài cổ kiệu hoa ra thì cũng không còn gì nữa. Sát Vưu Thần bảo thích yên tĩnh nên không có kèn trống pháo hoa.

Đám nha hoàn bồi giá vừa nghe mình được chọn đều là bất tỉnh nhân sự. Nhất thời tìm không được người thay thế nên cùng nàng tiến vào Kinh Lang Vương phủ cũng chỉ có mỗi mình Lưu cổ vấn mà thôi. Một trong đám kiệu phu do Sát Vưu Thần cử đến lại nói rằng ở phủ có đủ hạ nhân không cần thêm.

Sầm Hảo Lân cùng Sầm Chi Dĩ Sầm Hỉ Mộc cười ngựa tháp tùng phía sau. Sầm Minh Kiệt cùng Sầm Bí Uy cùng thêm hai phó tướng cùng một đoàn binh sĩ cũng là đi theo cho xôm tụ.

Sầm Hảo Nguyệt ngồi trong kiệu hoa tức muốn giết người. Nàng biết hắn là cố ý, hắn chính là muốn Sầm gia mất hết mặt mũi mới hả dạ.

Bước đến địa phận của Trường Sinh nhai xung quanh lạnh ngắt như tờ, chỉ có gió lạnh thổi. Mà đại môn vương phủ cũng không hề có gì gọi là hỷ sự, giống tang sự thì đúng hơn. Lại nói hôm này đột nhiên giấy vàng mã rơi đầy đất, các nơi bán hàng đều mở to thậm chí còn thấy cả quan tài ở bên trong.

Mặt của đám người đen kịt chỉ có tám tên kiệu phu là mặt không đổi sắc. Lúc này hoàng thượng hoàng hậu vì cho Sầm gia đầy đủ mặt mũi cũng đến tham gia lễ bái đường.

Thế bá vui vẻ chạy ra đón tiếp mọi người đưa vào trong. Bên trong tiền đình chỉ thấy hoàng thượng cùng hoàng hậu ngồi ở chủ vị. Cổ kiệu quen thuộc của Sát Vưu Thần được đặt trước mặt họ.

Sầm Hảo Nguyệt được Sầm Hảo Lân công vào bên trong. Nàng đặt cằm lên vai hắn hỏi khê hỏi: “Sát Vưu Thần có ở?”

“Có.” Sầm Hảo Lân khê giọng đáp nên kích động. Lý nào tiểu tử tử của hắn phải giả đi như vậy. Tân lang cả đón cũng không thấy đến nữa, giờ bái đường vẫn là ngồi trong cổ kiệu.

Chỉ là từ trước mặt trắng có thể nhìn thấy được Sát Vưu Thần có vận giá bào. Bái đường xong mọi người cũng không ai dám lưu lại nữa đều là chạy trở về.

Sầm Hảo Nguyệt một mình ngồi trong tân phòng tự kéo khăn hỉ xuống. Nàng nhìn quanh một vòng đây không phải phòng của Sát Vưu Thần mà nàng từng đột nhập nha. Có điều có lẽ là do hoàng hậu cho người trang trí nên cũng giống như tân phòng.

Thay một thân y phục mới nàng bước ra ngoài chính là muốn tìm Sát Vưu Thần thanh toán sổ sách. Vừa đẩy cửa chính là thấy được thân ảnh của Hắc Bạch Vũ đứng cách cửa bốn bước nhìn mình chăm chăm.

“Người đến đây làm gì?” Nàng cao ngạo quát.

“Đến thay tân lương bồi người, sợ người một mình tịch tịch.” Âm thanh lạnh như băng pha chút châm biếm cực kỳ chói tai. Đôi mắt hắn nhìn chăm chăm vào Sầm Hảo Nguyệt, chỉ là giờ đây không còn mang theo hận ý nữa rồi.

“Không cần người thay, hiện tại bốn tiểu thư đi tìm hắn tính sổ.” Sầm Hảo Nguyệt xua tay hùng hùng hổ hổ lướt qua Hắc Bạch Vũ bước đến phương hướng viện của Sát Vưu Thần.

Hắc Bạch Vũ mắt mang tiểu ý cẩn thận theo sau nàng thuận miệng nói ra một câu: “Người chắc có thể gặp được hần?”

Sầm Hảo Nguyệt không hiểu quay lại hỏi: “Ý tứ gì?”

“Đến đó sẽ biết.” Hắc Bạch Vũ vẫn vui vẻ bày bộ dạng xem kịch. Hần cũng muốn biết đến lúc đó Sầm Hảo Nguyệt sẽ làm gì.

Sầm Hảo Nguyệt hừ một tiếng khai nhanh cước bộ bước đến cái viện kia. Trên đường đi vẫn là tối thui, một bóng người cũng không có, hai thân ảnh một cao to một tiểu kiều, kẻ trước người sau cước bộ nhanh nhẹn lướt trong gió.

Khi đến trước viện của Sát Vưu Thần nhìn xa xa đã thấy được tám kiệu phu vận bạch y trên mặt đều dùng khăn trắng che hết một nửa đứng thủ ở bên ngoài. Dáng người lực lưỡng, nhân thần kiên định nghiêm túc. Lúc này trên lưng của bọn họ đều có vũ khí không song đao cũng là trường kiếm. Nói cách khác bọn họ chính là hộ vệ.

Sầm Hảo Nguyệt xem như nhìn không thấy mà vẫn là bước đến đó. Đám người kia cũng không buồn để ý đến nàng, thẳng đến khi nàng có ý định bước vào trong viện liền có hai người đưa tay ngăn trở.

“Thỉnh vương phi quay về, vương gia nghỉ ngơi không tiện gặp.”

“Đêm này là tân hôn của bốn phi cùng Sát Vưu Thần, bốn phi tiến vào bên trong các người dám có ý kiến?” Sầm Hảo Nguyệt tức giận giữ chặt song đao đang treo ở thắt lưng có thể tùy thời rút ra. Bởi nàng biết đám người này sẽ không nghe lời nàng.

“Đây là lệnh của vương gia thỉnh người quay trở về.” Một người trong số đó lại nói. Âm thanh không mang theo bất kỳ tia ôn độ nào.

Sầm Hảo Nguyệt nhíu mày nhìn vào trong, do cửa viện bị hư đến hiện tại vẫn chưa sửa nên có thể thấy được rõ ràng. Chỉ là bên trong cũng không có ánh nến, mà gian phòng cũng như trước an tĩnh đóng chặt.

Nàng hừ một tiếng rút đao động thủ, hôm nay nhất định phải tiến vào trong đánh chết con ma bệnh kia nàng mới hả dạ.

Chỉ là nàng không có nội công nên chỉ có một tên thủ vệ cùng nàng đánh. Lực của hần xuất chỉ một phần mười nàng đã bắt đầu thở dốc rồi. Đến cùng do nàng ngoan cố muốn xông vào nên bị một đám ở bả vai ngã xuống đất.

Đầu óc có chút choáng váng, nàng khó khăn lắm mới có thể đứng lên được. Hắc một ngụm khí trừng vào bên trong rồi lại trừng đám thủ vệ trước viện. Nàng phải trở về hảo hảo nghĩ cách thôi.

Không nói hai lời nàng xoay người rời đi.

Hắc Bạch Vũ đứng từ xa nhìn thấy mãn nhãn ngạc nhiên, nàng sẽ không phải nhanh như vậy đã từ bỏ chứ? Thật không giống nàng chút nào, nhưng nhìn thấy dáng đi thất thiếu của nàng lòng hắn lại có chút khó chịu nói không thể diễn tả thành lời.

Hắn đưa tay đặt lên ngực cảm nhận, hắn đây là bị làm sao? Chẳng phải hắn muốn hủy diệt Sấm gia sao? Đột nhiên đến một ngày hắn lại loại bỏ suy nghĩ này cho rằng chỉ nên giết người cần giết. Hiện tại vì nàng mà cảm thấy khó chịu, hắn là bị nàng ảnh hưởng?

Thấy nàng lướt ô vai lướt qua mình, mặt vì đau mà nhăn lại thành một đoàn nhăn lại nhin không được hỏi: “Cảm thấy thế nào?”

“Không đến phiên ngươi quan tâm.” Sấm Hảo Nguyệt lạnh nhạt đáp chân vẫn từng bước nặng nề lão đảo trở về viện của mình: “Hiện bốn phi là chủ nhân của nơi này không cho phép ngươi lại ở đây lộng hành.”

“Vậy phải xem ngươi có bản lĩnh đó hay không.” Hắc Bạch Vũ nhếch môi phun ra một câu rồi thuận tay vươn đến đỡ nàng chỉ là bị nàng không chút do dự hất ra.

Sấm Hảo Nguyệt trở về viện nàng cỡi y phục ra xem vết thương. Bả vai bị bầm bắt đầu sưng đỏ, hoạt động cũng rất khó khăn, cũng may tên kia không dùng nội lực, khí lực cũng không dùng nhiều nếu không nàng nhất định gãy xương rồi. Nàng mang rượu thuốc thoa xong liền ngồi vào bàn chuẩn bị kế hoạch cho tương lai.

Một đêm tân hôn dài nàng ngồi trên bàn nhỏ chuyên tâm với mấy bản kế hoạch không hề ngủ. Nàng suy nghĩ ra vài biện pháp bức ép Sát Vưu Thần. Nếu là không được nữa thì nàng đợi hắn chết liền gia sản toàn bộ thuộc về nàng. Còn nếu như hắn lại sống quá dai nàng liền giúp hắn một tay tiến hắn quy tiên.

82. Chương 82: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau.

83. Chương 83: Khẩu Thiệt Qua Lại

Đến tận sáng Sấm Hảo Nguyệt xem lại bản kế hoạch một lần nữa mới giấu kỹ rồi lên giường ngủ.

Lưu cổ vẫn sáng sớm đã đến thấy được nến trong phòng còn sáng liền hiểu chuyện nên nàng chỉ lẳng lặng đứng bên ngoài. Thế bá có đến mang thức ăn sáng nàng bảo chủ tử còn ngủ nên không nhận.

Đến khi Sầm Hảo Nguyệt tỉnh lại đã là giữa trưa. Nàng bôi rượu thuốc xong, dùng qua điểm tâm bước ra ngoài nhìn sân viện của mình.

Viện của nàng được hoàng hậu bày trí vô cùng đẹp mắt. Chỉ là không biết bày trí từ lúc nào chỉ biết hiện tại tất cả hoa cỏ được bày ra đều chết hết. Cứ y như nàng có độc bọn chúng tiếp xúc với nàng liền sống không nổi vậy.

Bất đắc dĩ hạ lệnh cho Lưu cố vấn cho người mang hết đi rồi bản thân lại đến viện của Sát Vưu Thần. Hôm nay cũng giống như hôm qua, chỉ là thủ vệ liền thiếu mất một tên, mà thiếu mất tên nào thì có trời cùng Sát Vưu Thần mới biết. Tên nào cũng bịt mặt sát khí đằng đằng y hệt nhau nàng phân biệt không nổi. Lại nói bọn họ hôm nay hướng nàng hành lễ, không có tự đại như hôm qua. Là do có Sát Vưu Thần ở sao?

Trong viện vẫn là như tối hôm qua, chỉ khác là hiện tại cổ kiệu của Sát Vưu Thần đặt ở ngoài sân. Có lẽ là hắc đang đọc sách đi?

Hiện nàng đang bị thương không thể xông vào cùng động thủ thể nên theo kế hoạch chính là động khẩu. Không nghĩ gì nhiều nàng mở to cổ họng mắng người.

“Sát Vưu Thần ngươi là còn rùa rụt cổ, có gan thì bước ra đây gặp bốn tiểu thư.”

“Người mở miệng cầu hoàng thượng hạ chỉ có là mục đích gì?”

“Bốn tiểu thư nói cho ngươi biết không quản ngươi có mục đích gì, thế lực của Sầm gia vẫn là ở bên Sát Duệ Kỳ, hảo hảo phò trợ hần.”

“Người cùng Sát Ngạo Lang đừng có si tâm vọng tưởng nữa.”

“Bốn tiểu thư đồng ý gả cho người là vì gia sản nhà ngươi.”

“Lại nói ngoại trừ tòa viện này ngươi vẫn còn tước vị rất có tiềm năng để lợi dụng.”

“ ... ”

Bên kia cái miệng nhỏ của Sầm Hảo Nguyệt liên tục đóng mở không ngừng khích bác. Bên trong cổ kiệu tay cầm sách của Sát Vưu Thần ngày một hữu lực, cuốn sách bị bóp đến biến dạng.

Hần cực lực đè nén lửa giận trong lòng nói: “Nàng nói bốn vương nghe những điều đó làm gì? Hiện nàng chẳng phải đã gả cho bốn vương sao? Còn ở đây tự tưởng đến thập nhất hoàng đệ?”

Sầm Hảo Nguyệt nghe được càng kích động hơn, hần là dùng nội lực truyền âm đến cho nàng. Đây chính

là khi dễ nàng không có nội lực.

Lại nói, hần nói cái gì mà tơ tưởng tên oan gia chứ. Tên này chính là ho đến nào cũng vắng luôn ra ngoài rồi.

“Bổn tiểu thư nói cho người biết để người biết điều nhanh chóng đến hoàng tuyền lưu gia sản lại cho bổn tiểu thư phò trợ Sát Duệ Kỳ.” Nàng mang theo nội khí cực lực hét to.

Sấm Vưu Thần càng tức giận hơn một phần, mắt đầy tơ máu tròng ra ngoài như thể muốn đốt cháy mọi thứ hần nhìn được. Nha đầu đáng chết bản thân lưu ý nam nhân khác thì thôi, lại còn muốn hần mau chết để mang gia sản của hần để phò trợ nam nhân đó. Đừng vọng tưởng!

Hần lại ho khan một trận rồi dụng nội lực truyền âm ra ngoài viện môn: “Vậy bổn vương càng phải sống lâu một chút để nàng không được như ý nguyện.”

Sấm Hảo Nguyệt hừ một cái rồi kêu đầy khinh thường nói: “Theo ta thấy tướng mạo của người không bằng Sát Duệ Kỳ nên mới cố ý tỵ nạn người khác. Lại nói thân thể người yếu đuối như vậy sợ là không có được bao nhiêu tháng nữa. Cần bổn tiểu thư giúp người chuẩn bị tang sự thể nào thì mau nói đi nguyện đi.”

“Vậy bổn vương cùng nàng cá cược xem người nào sống lâu hơn.” Sát Vưu Thần lại mang thêm chút châm chọc nói với nàng.

Sấm Hảo Nguyệt ôm ngực bày bộ dạng thương tiếc mỉa mai: “Bổn tiểu thư là người trọng nghĩa tuyệt không làm khó người sắp chết, càng không muốn hại chết người. Nhờ bổn tiểu thư thắng người cũng chẳng có lợi ích gì, bổn tiểu thư không bao giờ làm chuyện không có lời như vậy.”

Sát Vưu Thần giận đến mặt mày tím tái, lực phủ ngũ tạng cũng suy chút nữa là nổ tung. Hần thở phì phò lại truyền âm đến: “Nàng đã gả cho bổn vương lý nào lại còn dùng được ba chữ ‘bổn tiểu thư’?” Đây là muốn nhân lúc hần chết mà tái giá gả cho Sát Duệ Kỳ có phải hay không?

“Dò, người là đang nói cái gì đây? Chỉ dựa vào một hôn lễ, ba cái vái lạy trước mặt nhiều người liền cho rằng đã gả rồi sao? Buồn cười, bổn tiểu thư ở đây thông báo cho người biết, có gả bổn tiểu thư cũng phải gả cho một nam nhân có khả năng viên phòng.” Sấm Hảo Nguyệt nhếch môi mỉa mai. Đây nàng chính là một câu đâm vào cái vào tim hần. Nam nhân không có khả năng viên phòng còn có thể là nam nhân sao?

Sát Vưu Thần mím chặt đôi môi đến trắng toát, hai bàn tay nắm chặt thành nắm đấm, gân xanh nổi đầy. Nha đầu này là muốn khiêu khích giới hạn của hần?

Thấy hần không nói gì Sấm Hảo Nguyệt biết được bản thân thắng lớn, có lẽ giờ này hần đang thổ huyết bên trong đi. Nàng đưa tay che miệng khẽ cười nói: “Đừng nói với bổn tiểu thư rằng hiện tại đã hồi hạn muốn hưu thê, bổn tiểu thư nhất quyết lấy cho bằng được gia sản nhà người nên tuyệt sẽ không để người toại nguyện đâu.”

Nói xong nàng quay sang nhìn đám thủ vệ nói: “Các người không đi vào xem hắn sao? Sợ là hắn đang thoi thóp bên trong a. Không người vào đó xem sợ rằng di nguyện cuối cùng của hắn các người cũng không nghe được nha.”

Đám thủ vệ đồng loạt mang đầu cúi thấp đến cực điểm. Hai vị chủ tử của bọn họ đều là cực phẩm a. Trong lòng của bọn họ lúc này đang âm thầm cầu nguyện.

‘Vương phi a, người bớt lời một chút đi.’

‘Chủ tử không vui chúng ta liền chỉ có mỗi con đường bị hành hạ đến chết a.’

‘Chủ tử cũng thật là, hảo đoan đoan chọc tức vương phi làm gì?’

‘...’

Bên này Sầm Hảo Nguyệt đang đắc ý thì lại nghe âm thanh hư nhược của Sát Vưu Thần truyền đến: “Vậy thì nàng phí tâm rồi, bốn vương vẫn còn rất tốt.”

“Vậy bốn tiểu thư cũng không ngại tiễn người một đoạn nha.” Dứt lời đáy mắt lóe lên một tia sáng nàng cầm phi tiêu hướng cổ kiệu của Sát Vưu Thần phóng đến.

Sát Vưu Thần xuất sử nội lực mang một hạt táo đỏ ngăn phi tiêu. Hai bên chạm vào nhau vang lên một âm thanh, phi tiêu rơi xuống đất liền chỉ trong một cái nháy mắt trán của Sầm Hảo Nguyệt đã bị hạt táo đỏ làm cho đỏ lên.

Mắt đầy oán hận nàng ôm lấy trán trừng vào bên trong cổ kiệu phát điên quát: “Sát Vưu Thần, tên bán nam bán nữ chết tiệt cư nhiên dám ném bốn tiểu thư.”

Mấy chữ ‘bán nam bán nữ’ bay vào trong tai từng người khiến bọn họ nhất thời im lặng. Xung quanh chỉ nghe thấy âm thanh của gió nhẹ thổi.

Sát Vưu Thần tức giận lại bắn thêm một hạt táo đỏ ra ngoài: “Nàng dám nói bốn vương như vậy?”

Bị ném thêm một hạt táo trúng mu bàn tay đang ôm trán Sầm Hảo Nguyệt tức giận chạy trở về viện. Nàng huy động lực lượng mang hết đồ không cần thiết đến viện môn của Sát Vưu Thần.

Thế là rất nhanh đôi phu thê nọ liền nội chiến. Đồ ném qua ném lại không ngừng, miệng cũng không quên khích bác nhau.

Bảy thủ vệ chỉ biết đứng đó đem đầu nhìn tới nhìn lui. Khuyên giải cũng không xong mà không khuyên

giải cũng không được. Bọn họ cũng không biết nên làm gì cho tốt.

Lúc này Thế bá cũng bước đến thấy được liền vội vàng cao giọng hô to hành lễ với mục đích ngừng cuộc chiến này. Hắn là quân gia bao lâu nay cũng chưa từng thấy vương gia mất kiểm soát như vậy a.

Quả nhiên như dự đoán, cuộc chiến tạm thời ngừng lại. Thế bá lau qua mồ hôi thông báo: “Duệ vương gia đến bảo muốn gặp vương phi, hiện hắn đang ở...”

Lời có chưa dứt đã thấy Sầm Hảo Nguyệt mang nụ cười hơn hở dùng tốc độ nhanh nhất có thể chạy đi. Sát Vưu Thần thu được cảnh tượng kia liền lửa giận xung thiên, bàn nhỏ trong cổ kiệu cũng bị hắn đá đổ nát thành mấy mảnh.

“Sầm Hảo Nguyệt nàng đứng lại cho bản vương!”

84. Chương 84: Đáp Ứng Đi Chơi

Sầm Hảo Nguyệt dừng dừng với tiếng gào thét thất thanh của Sát Vưu Thần mà vô cùng vui vẻ chạy ra đến tiền thính hô to: “Oan gia người đến thăm bản tiểu thư?”

Sát Duệ Kỳ đang ngồi ở khách quý vị thấy được tiểu bằng hữu cũng đứng lên nở nụ cười. Hắn bước đến xoa nàng hỏi: “Có quen không?”

Động phải vết thương Sát Hảo Nguyệt nhăn mặt ‘a’ một tiếng, đưa tay ôm lấy bả vai. Lúc này cầm đồ ném nàng chỉ dùng một tay.

“Người nhẹ tay một chút, ta đang bị thương a!”

“Làm sao? Sẽ không phải là tam hoàng huynh hắn...” Sát Duệ Kỳ lo lắng nói.

Lời còn chưa dứt đã bị tay của Sầm Hảo Nguyệt giơ lên cắt ngang: “Là hắn cho người ngăn ta, ta giao thủ thế là bị thương, không sao không sao, vết thương nhỏ thôi.”

Nàng đẩy hắn ra bước đến chủ vị ngồi: “Đến đây thăm ta hay xảy ra chuyện gì?”

“Thăm người thôi.” Sát Duệ Kỳ cũng trở về chỗ ngồi của mình cầm ly trà bị mẻ mức phần miệng uống một ngụm: “Lần sau đừng động thủ nữa, đám thủ vệ đó thân thủ không tệ đâu. Chút nữa ta bảo Sùng Kính mang thuốc đến cho người dùng.”

“Không cần, ta đã bôi thuốc.” Sầm hảo Nguyệt cự tuyệt, dù gì nàng vẫn là dùng rượu thuốc gia truyền của Sầm gia tốt hơn. Nói Cổ Sùng Kính biết liền sẽ để mọi người lo lắng thêm thôi.

“A, hôm nay ta đến nói với người, tối mai mọi người tổ chức tiệc tối ở biệt viện của ta chúc mừng Sùng Kính hần cuối cùng cũng thành công bị bức thành thân. Người tham gia chứ?” Sát Duệ Kỳ cười cười nói. Hần hiểu ý Sầm Hảo Nguyệt nên chuyện nàng bị thương vẫn giữ kín thì hơn.

“Đương nhiên, làm sao có thể thiếu ta được.” Sầm Hảo Nguyệt vui vẻ đáp ứng không hề có tia do dự nào. Tính ra nàng thành thân cũng không phải không tốt. Được hoàng thượng hứa phu quân chết được tái gia, lại còn có một tòa trạch tử to như vậy nữa. Lại nói giống y như nàng vẫn còn độc thân ở hiện đại vậy thích đi đâu thì đi không ai quản không ai biết.

Nói qua một chút Sát Duệ Kỳ tặng đồ cho nàng xong cũng rời đi. Hiện tiểu bằng hữu được gả đến đây hần đến nơi này cũng không còn sợ như lúc trước nữa. Lại nói gặp qua nhiều chuyện như vậy gan hần cũng to lên không ít.

Tiến Sát Duệ Kỳ xong Sầm Hảo Nguyệt thông thả trở về viện của mình. Lưu cổ vấn ở phía sau khuyên nhủ: “Vương phi, người vội vã đáp ứng như vậy vương gia vẫn chưa biết.”

“Mặc kệ hần, quản chi con ma bệnh kia. Nói hần biết thì đã sao, hần tham gia được sao, nhờ như hần giận quá độ chết ghen di chúc còn chưa có viết cho bốn tiểu thư nha.” Sầm Hảo Nguyệt hếch cằm hả hê nói. Nàng cũng hy vọng hần ‘đi’ mau một chút chớ cản đường nàng đến với nam tử khác.

Kế hoạch thứ nhất thất bại, tối nay nàng sẽ tiến hành kế hoạch thứ hai. Hiện tại đi vòng vòng tham quan phủ đã, nơi này nàng từng đi với Hắc Bạch Vũ rồi nhưng hiện tại vẫn muốn xem lại địa hình một chút.

Lúc này Thế bá lại chạy đến hành qua lễ rồi thông báo rằng Sát Vưu Thần tức giận quá độ ngã bệnh không thể tiến cung tạ hoàng ân nên bảo nàng đi một mình. Sầm Hảo Nguyệt gật đầu rồi cũng mặc kệ luôn. Dù gì ngày mai cũng phải đến biện viện của Sát Duệ Kỳ liền ngày mai tiến cung đi. Có người hỏi thì nàng bảo rằng phải bận rộn chăm sóc hần.

Ai bảo có phu quân làm ma bệnh khổ sở chứ, nàng thấy rất thoái mái nha.

Tối hôm nay nàng chuẩn bị dụng cụ chuyện dụng leo tường tìm một bức tường viện vắng người mà trèo. Thật không ngờ đám thủ vệ của Sát Vưu Thần tai mắt khắp nơi lại phát hiện được. Bọn hần cư nhiên tháo móc cho móng nàng tiếp đất một cách đau đớn. Nàng dùng được lại đối với bọn hần một chút cũng không có tác dụng.

Thật nghĩ không ra đám người này còn lợi hại hơn cả camera nữa chứ. Nàng xoa xoa móng trở về viện quả nhiên kế hoạch thứ hai cũng thất bại.

Lúc này Hắc Bạch Vũ đã sớm ở trong viện chờ nàng, vừa thấy nàng hần nhàn nhạt ném cho một câu: “Thất bại?”

“Bổn tiểu thư nói bao nhiêu lần rồi, không được đến phủ của bổn tiểu thư nữa.” Sầm hảo Nguyệt tức giận liền mang hắc ra trút giận. Nàng không chút hà nể quát to.

“Hóa ra đây là đạo đãi khách của Kinh Lan vương phi nha.” Hắc Bạch Vũ cao giọng mát mẻ, mắt mang theo vài tia tiểu ý cùng đùa giỡn.

“Người là trộm không phải khách nhân.” Sầm Hảo Nguyệt không chút lưu mặt mũi đáp trả.

Hắc Bạch Vũ lại thản nhiên hỏi đáp: “Qua cửa liền là khách.”

“Người bước từ cửa vào sao?” Kéo kéo khóe miệng Sầm Hảo Nguyệt hỏi đầy mỉa mai. Toàn là leo tường mà dám ném vào mặt nàng câu nói đầy đạo lý như vậy.

“Ta bước vào từ viện môn nha.” Thú vị thú vị, có nàng đứng là hắc không chán.

Sầm Hảo Nguyệt lại xua tay phản bác: “Phàm là người bổn tiểu thư không mời đều là xâm nhập bất hợp pháp, không phải khách là trộm.”

“Nghe nói người muốn đến biệt viện của Sát Duệ Kỳ?” Không để ý đến lời nói của nàng hắc đáp phi sở vấn, trong mắt ba đào khẽ động. Hắc á khẩu rồi, nha đầu này quá miệng lưỡi.

“Liên quan đến người?” Sầm Hảo Nguyệt phun ra một câu rồi trở về phòng.

Thật không ngờ tên đạo tặc này cũng theo nàng vào. Thấy vậy nàng quát to: “Bổn tiểu thư đã thành thân ai cho người vào đây? Cút ra ngoài cho bổn tiểu thư!”

Hắc Bạch Vũ vẫn cứ như mất diếc tai ngơ bước vào ngồi trên giường của nàng. Mặc kệ nàng trừng mắt nhàn nhạt nói: “Chẳng phải lúc trưa người bảo không công nhận Sát Vũ Thần là phu quân sao, muốn tìm một nam nhân có khả năng viên phòng? Nay ta thay hắc, thế nào?”

Vô lại!

“Người làm sao biết, người núp ở góc nào nghe lén chuyện của ta?” Sầm Hảo Nguyệt chống hông cực lực hô trong lòng mắng hắc không tiếc bất kỳ chữ nào. Tên khốn này ẩn núp sâu như vậy, đến thủ vệ của Sát Vũ Thần cũng phát hiện không ra. Lại còn giữa thanh thiên bạch nhật.

“Sát Vũ Thần ở đây bao lâu cũng không biết người vừa đến làm sao biết, không thể trách được. Lại nói phu thê các người la to như vậy khiến ta ngủ cũng không được ngon giấc.” Mắt hắc đảo quanh giường rồi dừng lại ở hộp lễ vật lúc sáng Sát Duệ Kỳ tặng.

Thấy thế Sầm Hảo Nguyệt vội nhào đến ôm chặt cái hộp vào lòng khê vuốt ve: “Đây là đồ của ta, muốn trộm thì tìm nơi khác, tốt nhất trộm luôn cái mạng của Sát Vưu Thần đi.”

“Người đây là muốn hồng hạnh xuất tường?” Hắc Bạch Vũ nâng cao giọng mát mẻ.

“Lại cùng người không quan hệ, chuyện ta đã quyết ta nhất định làm được, không ai có thể ngăn cản.” Sầm Hảo Nguyệt nói xong liền bước đến bên giường đẩy hắc đi ra nơi khác: “Cút ra khỏi phòng, bồn tiểu thư còn phải thoa thuốc.” Nếu là nàng đánh lại hắc liền không để hắc vui vẻ ngồi đây chỉ trí chmình rồi.

“Còn đau?” Hắc Bạch Vũ không chút động đậy mắt dời đến bả vai của nàng. Hôm qua lúc đánh tuy không mạnh nhưng lại đối với một nữ tử cũng rất lớn.

“Bảo bọn hắc đánh người thử xem có đau hay không.” Sầm Hảo Nguyệt hừ một tiếng đầy khinh bỉ. Hôm qua hắc chính là nhìn nàng bị đánh không hề tiến đến giúp. Có nam nhân nào như vậy không chứ? Nàng thực sự nghi ngờ hắc cùng với Sát Vưu Thần chính là đoạn tụ chi phích.

Thấy được tay nàng ôm bả vai trông mắt hắc run một cái. Tay đưa một lọ thuốc cho nàng: “Thoa thứ này rất nhanh sẽ khỏi.” Bị thương thành ra như vậy rồi còn cố gắng lên vào viện đó làm gì không biết. Xem mặt hay là mưu sát trượng phu?

Nhìn nhân thần cảnh giác của nàng đang nhìn chằm chằm lọ thuốc, hắc lại liên tiếng khiêu khích: “Thế nào? Sợ ta hạ độc?”

Sầm Hảo Nguyệt xua xua tay lắc đầu: “Ta tự có không cần người đến giúp, mau chóng ra ngoài đi.”

Hắc Bạch Vũ cũng không nói gì nữa hắc cất lọ thuốc vào rồi nhìn hộp gỗ được nàng ôm chặt rất lâu mới rời đi.

Sau khi cửa phòng đóng lại Sầm Hảo Nguyệt thở phào nhẹ nhõm. Nàng vẫn chưa nhìn xem Sát Duệ Kỳ là tặng nàng thứ gì nha. Thế là mở hộp ra.

Nguyên lại hắc tặng một miếng ngọc bội hình cây quạt nhỏ rất đáng yêu. Nàng cầm lấy rồi ngủ một giấc đến sáng.

85. Chương 85: Hoàng Hậu Nương Nương

Sáng ngày kế tiếp, Sầm Hảo Nguyệt vận một thân y phục ăn sáng xong liền tiến cung tạ hoàng ân. Lúc này nàng mới được Lưu cố vấn thông báo cho biết xe ngựa của nàng hiện chỉ còn xe thôi con ngựa đã chết cùng với đám cây cối kia rồi.

Sầm Hảo Nguyệt tức đến thở không ra hơi, mắt nàng đảo xung quanh. Lý nào nơi này lại quái lạ như vậy, nàng không tin đâu. Kế hoạch nghỉ dưỡng của nàng còn chưa bắt đầu làm sao cứ như vậy mà bị hủy được.

“Trước đến Sầm gia lấy ngựa đã.” Phân phó xong một tiếng nàng ngang nhiên xuất môn.

Vừa thấy Sầm Hảo Nguyệt trở về Phí Hảo Doanh đã chạy đến hỏi thăm một phen. Nàng ậm ừ trả lời lấy lệ rồi lại leo lên ngựa bảo tiến cung.

Nàng tiến cung đầu tiên liền đến chỗ hoàng thượng xong lại đến chỗ hoàng hậu. Hoàng hậu tặng cho nàng vài món đồ rồi bảo nếu cần gì cứ lên tiếng nhưng không được để Sát Vưu Thần biết được. Lại còn hỏi nàng về cách trang trí viện kia có hài lòng không có cần đổi gì không? Tóm lại chính là đầy quan tâm.

Hoàng hậu cầm lấy tay nàng xúc động nói: “Sau này hoàng nhi phải nhờ vào người chăm sóc rồi.” Hốc mắt cũng đỏ hoe, lệ trực trào.

Sầm Hảo Nguyệt nuốt một ngụm nước bọt rất là dối lòng nói rằng: “Mẫu hậu cứ yên tâm.” Nàng nhất định chăm sóc hẳn ‘thật tốt’.

Đột nhiên mắt nàng nhìn thấy vết thương trên tay của hoàng hậu. Vết thương này như là bị vật nhọn tạo thành vậy. Đây là hoàng hậu a, kẻ nào to gan dám tổn thương?

Thấy Sầm Hảo Nguyệt nhìn tay của mình hoàng hậu vội vàng kéo tay áo che lại ngượng ngùng lẩn sang chuyện khác: “Chúng ta dùng bữa thôi.”

Sầm Hảo Nguyệt định mở miệng từ chối thì Xuân nhi, cung nữ thiếp thân của hoàng hậu, mở miệng nói rằng: “Hoàng hậu nương nương đợi vương phi cùng vương gia từ hôm qua. Vừa nghe hôm nay người tiến cung liền sáng đến giờ vẫn chưa dùng bữa thiện a.”

Hoàng hậu liếc Xuân nhi một mắt như khế trách vậy. Nha đầu này nhanh mồm nhanh miệng như vậy để làm gì a. Nàng khế giọng trách: “Còn không mau đi chuẩn bị.”

Xuân nhi vội vã hành qua lễ cáo lui rồi ra ngoài cho gọi người dọn thiện.

Không thể làm gì khác hơn Sầm Hảo Nguyệt nhìn là cười gượng đáp ứng. Nghĩ không ra hoàng hậu lại khẩn trương như vậy a.

“Để mẫu hậu chờ đợi người ta thật đáng trách, do hôm qua vương gia phát bệnh nên...” Mang hết tất cả mọi chuyện đẩy hết trách nhiệm lên người Sát Vưu Thần là tốt nhất.

“Hoàng nhi phát bệnh sao? Đã gọi thái y? Dùng qua được?” Hoàng hậu lo lắng nhăn nhó đầu khẩn trương ném vài câu hỏi vào mặt Sầm Hảo Nguyệt.

Sầm Hảo Nguyệt vội vàng bịa đại vài triệu chứng rồi bảo rằng là do đêm tân hôn hai người ở ngoài sân viện lãng mạn ngắm sao trời nên bị nhiễm chút phong hàn. Hoàng hậu tâm đang treo ngược cũng đặt xuống nghe vậy nhắc nhở vài câu.

Dùng qua bữa ăn hoàng hậu lưu luyến để Sầm Hảo Nguyệt rời đi. Miệng còn không quên dặn đi dặn lại phải chăm sóc Sát Vưu Thần chu đáo rồi để Xuân nhi tiễn nàng.

Trên đường xuất cung Sầm Hảo Nguyệt tặng cho Xuân nhi một chiếc vòng rồi mỉm cười nói không để nàng ta từ chối: “Mẫu hậu liền nhờ vào người chăm sóc rồi nên cứ giữ lấy xem như là bồn phi nhờ vả người.”

Xuân nhi nhún người cảm tạ rồi nhận lấy. Nàng mỉm cười nói: “Đã lâu không thấy nương nương cười rồi a, nếu sau này vương phi có thời gian thảnh thơi đến thăm nương nương thì thật quá tốt rồi.”

“Mẫu hậu không vui?” Sầm Hảo Nguyệt vờ ngạc nhiên hỏi nàng chính là muốn truy tra vết thương lúc này nha. Kỳ thực lúc Xuân nhi đưa tay nhận vòng nàng cũng thấy được tay nàng ta cũng là có vết thương.

Xuân nhi mím môi lúng túng tự biết mình nói sai nên không dám nói tiếp. Sầm Hảo Nguyệt thấy vậy liền vỗ vỗ tay nàng ta: “Cứ nói với ra đừng ngại, bồn phi biết được mẫu hậu làm sao không vui cũng sẽ có thể giúp nàng phân ưu.”

Xuân nhi nghe vậy lập tức nhỏ giọng nói: “Nương nương vì chuyện của vương gia cùng hoàng thượng mà không vui.” Trong hậu cung không ai không biết hoàng hậu thất sủng, hoàng thượng chỉ mang lễ vật đến tặng tất cả đều chu cấp đầy đủ nhưng rất ít đến đông cung.

“Thật sao?” Sầm Hảo Nguyệt nhún mày vờ kích động nói lại cố ý bóp chặt tay của Xuân nhi. Đến khi nàng ta kêu đau mới vờ hoảng hốt hỏi: “Làm sao? Tay thế nào bị thương như vậy?”

Xuân nhi vội vàng rút tay lại quỳ xuống xin tha tội: “Nô tỳ làm vương phi hoảng sợ thỉnh vương phi thứ tội.”

“Là bồn phi làm người đau, mau đứng lên.” Sầm Hảo Nguyệt vươn tay cúi người đỡ nàng ta lên. Xem ra chuyện này phải từ từ không thể vội được.

Rất nhanh nàng cưỡi ngựa trở lại Sầm gia. Mọi người quay quần bên nhau soái gia gia tức giận nói: “Lý nào đại hôn lại tổ chức buổi tối lại còn có mấy cổ...” Nói đến đây nộ khí càng cao hơn.

Sầm Hảo Nguyệt vội vàng cười chống trả: “Quan tài quan tài, thăng quan phát tài, hảo hảo hảo.”

Sầm Bí Uy lại nói: “Đến hôm nay tiến cung cũng không thấy mặt thế mà hần dám nói sẽ đối tốt với người.” Hần cũng là cực kỳ tức giận nha, sợ là hôm nay cơm cũng nuốt không trôi rồi.

“Ai dô, cha, là hôm qua nữ nhi chọc hấn giận đến ngất giờ vẫn chưa tỉnh lại làm sao tiến cung đây.” Sầm Hảo Nguyệt cười hì hì đáp trả. Kỳ thực nàng không muốn mọi người vì nàng mà lo lắng đâu. Lại nói nàng ở đó thực sự rất tốt a.

Sầm Minh Kiệt cùng Sầm Bí Uy nghe xong có chút ghen lời. Quả thực không thể xem thường nha, tính chính xác của lời này thực sự rất cao a. Người nào không dám nhưng Sầm Hảo Nguyệt nhất định dám. Thế là bọn họ cũng không sinh khí nữa.

Phí Khả Doanh cùng Quân Tử Lan hỏi thăm đủ điều ở Kinh Lang vương phủ. Có phải nơi đó thực sự hắc ám như lời đồn không nhưng Sầm Hảo Nguyệt phủ nhận toàn bộ.

Sầm Hỉ Mộc cùng Sầm Chi Dĩ tan học cũng ôm lấy đại tỷ thay phiên nhau nói như thế người bị gả là bản thân bọn hấn vậy. Nhưng bọn hấn vậy là cảm thấy Sát Vưu Thần không thể làm tỷ phu của mình.

Sầm Hảo Lân trở về lập tức kéo tay tiểu tỷ tỷ sang một bên xem xét. Sau khi cảm thấy không có sức mẻ mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm: “Nguyệt nhi ở đó sống có tốt không? Có bị người khi dễ không?”

“Kẻ nào dám khi dễ bốn tiểu thư, ngay cả Sát Vưu Thần cũng bị chọc đến bất tỉnh nhân sự rồi. Trong phủ bốn tiểu thư là lớn nhất.” Sầm Hảo Nguyệt vỗ ngực ngạo nghễ tuyên bố.

Mọi người nghe được câu tuyên bố này cũng là cực kỳ yên tâm. Cứ nghĩ hôn lễ lần trước nàng sẽ ủy khuất khóc chứ.

Sầm Hỉ Mộc nghe vậy liền che miệng cười hề hề: “Vậy nói ra Kinh Lang vương gia chính là chỉ có cái danh nha.”

“Đương nhiên rồi, đại tỷ là đương gia chủ mẫu, Kinh Lang vương gia dám làm gì.” Sầm Chi Dĩ cũng là hả hê nói. Đây là cái phải trả cho việc bức hôn nha.

“Vậy sau này chúng ta đến đó chơi có được không?” Sầm Hảo Lân vẫn có chút bất an liên hỏi.

“Được, có thời gian các người cứ đến, chỉ là mấy ngày nữa vương phủ sẽ thay đổi một chút các người có đến nên tránh mấy ngày đó.” Sầm Hảo Nguyệt bật cười nhớ đến kế hoạch nghỉ dưỡng của bản thân.

Mọi người đồng loạt gật gù bọn họ chính là biết Sầm Hảo Nguyệt muốn làm gì. Nhớ lại lúc xây Trúc viên mọi người đều là đổ một trận mồ hôi lạnh. Nhất định là đào tung vương phủ lên rồi chỉnh lý lại từ từ. Xem ra lần này Sát Vưu Thần chính là xui xẻo rồi.

86. Chương 86: Cả Đêm Không Về

Đến chiều Sầm Hảo Nguyệt cưỡi ngựa đến biệt viện của Sát Duệ Kỳ. Người tham dự hôm nay cũng không nhiều chủ yếu chính là chọc điên Cổ Sùng Kính.

Cổ thái lão gia chính là bức hấn lấy Tường Lộ mà nàng ta lấy lòng lão nhân gia cũng rất hay. Lúc trước Sát Duệ Kỳ thường xuyên chọc bọn hấn rằng nếu cứ cãi nhau như vậy liên sẽ xin hoàng thượng tứ hôn cho cả hai đóng cửa từ từ cãi. Không ngờ chính là linh nghiệm.

Đêm đó Sầm Hảo Nguyệt ngủ cùng Quân Tử Lan và Mạch Nhiễm Thuần nên Hắc Bạch Vũ muốn đến làm phiền cũng không thể. Bọn họ nói chuyện đến rất khuya mới ngủ.

Qua một đêm, Sầm Hảo Lâm tiễn Sầm Hảo Nguyệt trở lại Kinh Lang vương phủ rồi cho người mang ngựa trở về Sầm gia. Sầm Hảo Nguyệt vừa tiến đại môn đã thấy Thế bá sắc mặt xanh xao chạy đến.

Sầm Hảo Nguyệt tâm tính khích động chạy đến vui vẻ hỏi: “Có phải Sát Vưu Thần không xong rồi không?” Nếu hấn thực sự chết...ha ha nàng là có thêm không ít đồ nha. Chỉ là câu trả lời của Thế bá khiến nàng thất vọng a.

Thế bá nghe được câu hỏi ngẩng ngơ cả nửa buổi trời mới tìm đủ hồn phách của mình: “Vương phi đêm qua không trở về vương gia đã cho người...” Hấn cũng không biết có nên nói tiếp như thế nào a. Mà không nói thì càng không được.

Lần trước là cả hai ném đồ linh tinh lần này không biết sẽ nháo thành cái dạng gì nữa đây. Vương gia cũng thật là sao hôm qua không ngăn cản mà làm ra cái hành động này.

“Thế nào? “Sao tìm nàng đập mạnh mà trong lòng đầy bất an thế này. Sẽ không phải hấn lại làm ra chuyện gì nguy hại đến tài sản của nàng chứ?

Thế bá run rẩy nói: “Vương gia cho người dọn cả viện của vương phi rồi.”

Sầm Hảo Nguyệt nghe xong nộ khí xung thiên nhấc váy lập tức chạy về viện. Quả nhiên một đồng tan hoang, điều đầu tiên nàng nghĩ đến chính là tài sản của mình. Bên trong ngoại trừ đồ bị đập phá ra thì không còn gì.

Nàng nắm chặt song quyền thở phì phò. Sát Vưu Thần chết tiệt dám nhân lúc nàng đi chạy đến địa bàn của nàng quấy phá. Giờ thì nàng ngủ ở đâu đây?

Lúc này Thế bá cũng chạy đến miệng thở hổn hển nói: “Vương phi a, lão nô còn chưa nói hết.”

“Nói.” Sầm Hảo Nguyệt đè nặng khẩu khí phun ra một chữ.

“Vương gia cho người dọn hết đồ của vương phi đến viện ở phía tây rồi.” Thế bá vừa thở vừa vuốt ngực nói: “Vương gia nói đông viện này vương phi không...”

Nuốt một ngụm nước bọt, âm lượng dề đến đây nói: “không thích hợp ở.” Thực ra là vương gia bảo hần với vương phi nàng không giữ phụ đạo, không biết nữ tắc không có tư cách ở đông viện a. Thế nhưng hần làm sao dám nói ra miệng đây.

Sát Vưu Thần đáng chết, hần cứ nhiên đến nàng ở tây viện. Đây khác nào như là tây cung, quyền hành không có không bằng đông cung. Nàng nghiêng răng ken kết hỏi: “Hần đâu?”

“Hồi vương phi, vương gia còn đang thượng triều chưa trở về.” Thế bá cuối cùng cũng điều chỉnh xong nhịp thở, đầy đầu mồ hôi. Hy vọng vương phi không quá kích động a.

Sầm Hảo Nguyệt bỏ lại một câu ‘hần trở về cho người báo với bốn tiểu thư’ rồi xoay người bước đến tây viện.

Bên tây viện hoang vu chỉ có mỗi Lưu cổ vấn cùng vài hạ nhân đang dọn dẹp sạch sẽ. Bên trong chính là toàn gỗ mục y như viện của Sát Vưu Thần vậy. Rõ ràng hoàng hậu đã cố ý cho người dời hết đồ mới cho nàng thế mà tên keo kiệt nghèo kiệt xác này lại không chút luyến tiếc làm hỏng hết.

Một bụng khí nàng ngồi lên giường, không ngờ vừa ngồi xuống giường cũng sập. Tức đến điên nàng ngửa đầu lên trời hét thật to ‘Không thu phục được người bốn tiểu thư theo họ của người’.

Lưu cổ vấn nghe được liền hạ giọng nhắc nhở: “Vương phi, kể từ lúc bá đường người đã theo họ của vương gia rồi.”

“Nga...” Sầm Hảo Nguyệt mồm trương khẩu ngốc một hồi liền cười hì hì vỗ vỗ miệng nói: “Vậy ta nói lại.”

Tiếp đến nàng lại hét thêm một câu ‘Không thu phục được người bốn tiểu thư đem tên mình viết ngược lại’. Sau đó nàng kiểm kê lại tài sản không bị thất thoát mới yên tâm.

Cách đó một lúc có người thông báo Sát Vưu Thần trở về. Không chút chùng chừ Sầm Hảo Nguyệt liền chạy đến viện của hần.

Có lẽ đoán được trước nàng sẽ làm như vậy cho nên hần sớm đã ngồi trước sân viện chờ nàng.

Vừa thấy hần nàng đã quát: “Sát Vưu Thần chết tiết người dám tự tiện cho người dời viện của bốn tiểu thư.”

“Nàng thân là vương phi lại đi cả đêm không trở về còn dám hỏi bốn vương câu này.” Sát Vưu Thần nhập một ngụm trà rồi lại ho khan vài tiếng.

Sầm Hảo Nguyệt hận hận trừng mắt: “Bổn tiểu thư đi đâu liên quan gì đến ngươi, càng không đến lượt ngươi quản. Ngươi thú bổn tiểu thư đều là có mục đích cả.” Nàng đi đâu làm gì hẳn cũng muốn quản? Nàng cũng không có quản chuyện của hắn, hắn lại nhiều chuyện quản chuyện của nàng.

“Dù là như vậy nàng cũng không được phép không hồi phủ mà qua đêm nơi khác.” Hắn lại nhàn nhạt nói xong một câu, mắt bắt đầu dời đến ngọc bội hình cây quạt nhỏ ở thắt lưng của nàng. Đáy mắt hiện lên vài tia chán ghét như muốn lườm cháy miếng ngọc bội. Nguyên lai là nàng mang trên người, chẳng trách tìm không được.

“Bổn tiểu thư ngủ ở đâu cũng cùng ngươi một phân quan hệ cũng không có!” Sầm Hảo Nguyệt to mắt trừng tám tên thủ vệ. Nếu không có tám tên này nàng xông vào liều mạng với Sát Vưu Thần từ lâu rồi.

Sát Vưu Thần hừ một tiếng thật khê: “Nàng đừng mơ tưởng gả cho thập nhất hoàng đệ, hắn đã thú phi nàng càng vô pháp làm thiệp của hắn. Tốt nhất nàng an phận cho bổn vương.” Hắn cũng chẳng biết bản thân sao lại phải chú ý nàng đi đâu nữa. Chỉ là thấy nàng cùng Sát Duệ Kỳ thân thiết như vậy lòng hắn rất khó chịu.

Sầm Hảo Nguyệt có chút ngây ngốc không hiểu mắt chớp chớp. Nàng sao lại phải gả cho Sát Duệ Kỳ? Lại còn cái gì mà làm thiệp nữa chứ, Sầm Hảo Nguyệt nàng mà phải làm thiệp sao? Bất quá nàng cũng cứng miệng quát: “Bổn tiểu thư có gả cho ai là do phụ hoàng hứa rồi ngươi không được can thiệp.”

Hắn gằng từng chữ bức từ khê rằng mà ra: “Bổn vương còn chưa chết.” Nha đầu đáng chết chưa gì liền hoa tâm muốn hồng hạnh xuất tường: “Lúc Tôn lão sư dạy nàng không lưu tâm sao? Xuất gia tòng phu có nhớ rõ chưa.”

“Nhớ rõ.” Sầm Hảo Nguyệt gạt đầu nhếch môi cười: “Tại gia tòng phủ, xuất giá tòng phu, phu tử...”

Tầm mắt gian xảo của nàng phóng đến cổ kiệu bật ra một câu: “Phu tử liền tự do tái giá.” Tức chết người, tức chết người.

“Nàng...” Sát Vưu Thần ôm lấy ngực không biết nên nói lời nào cho tốt nữa.

Sầm Hảo Nguyệt nhún vai thông dong nói: “Đến lúc ngươi chết bổn tiểu thư nhất định sẽ tái giá mang gia sản của ngươi cùng nam nhân khác hưởng vinh hoa. A, phải nha, gả cho Sát Duệ Kỳ cũng là một ý kiến tốt, rất đáng để suy nghĩ. Nhưng nếu là không tái giá, thì bổn tiểu thư vẫn có thể nạp thêm thật nhiều nam thiệp tuần mỹ vào phủ, đến lúc đó để ngươi chết cũng không nhắm mắt.” Kèm theo đó chính là một tràn cười đắc ý đang xen với tiếng ho khan cực lực vì tức giận của Sát Vưu Thần.

“Nàng đừng mơ tưởng.” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi dùng đôi mắt đầu máu tở mở to trừng nàng. Giọng nói gắt quăng như người sắp đoạn khí.

“Vậy thì cố giữ hơi sống cho tốt đi, biết đâu lát nữa trúng gió độc mất mạng. Ai dơ, lúc đó không thể trách bổn tiểu thư không thương tiếc ngươi mà trong tang lễ liền cùng nam nhân khác vui vẻ nha.” Sầm Hảo

Nguyệt cười đến hài lòng. Dám nói nàng không giữ phụ đạo vậy nàng liền làm dâu phụ cho hắn xem.

Sắt Vưu Thần hoàn toàn bị nàng làm cho ghen. Nghĩ không ra nha đầu này thực sự chọc đến hắn điên như vậy. Lại còn nhiều lần lặp đi lặp lại muốn lấy Sắt Duệ Kỳ, nạp nam thiếp nữa chứ.

“Bổn tiểu thư đến đây không phải để dong dài với ngươi, chỉ là muốn tuyên bố cho ngươi biết, ngoài cái viện của ngươi ra tất cả đều là của bổn tiểu thư. Ngươi không được quyền can thiệp vào.” Sầm Hảo Nguyệt nói xong liền hả hê xoay người bỏ đi.

Bên này Sắt Vưu Thần tức đến ngứa đầu lên trời phì phò thở. Bước được vào vương phủ của hắn nàng muốn bước trở ra sao, sợ rằng cả đời này đến chết thì nàng cũng không được như nguyện.

87. Chương 87: Hóa Thành Sắc Nữ

Ngày tiếp theo Sầm Hảo Nguyệt cho người đến làm lại vương phủ. Tây viện của nàng được mở rộng, nếu thổ nhượng, không khí ở đây không thích hợp trồng hoa hay nói cách khác chính là có người khiến cho không thể trồng hoa nàng liền xây hồ cùng lương đình, nhà thủy tạ...

Tóm lại tây viện của nàng mở rộng phạm vi ra toàn phủ. Trừ mấy khu trừu phòng, sài phòng, kho phòng, phòng của hạ nhân ra thì nàng làm y hệt như một nơi hoang vu chỉ có nước cùng thác nhỏ và núi giả vậy.

Mấy nơi khác nàng đều cho người nâng cấp lên. Còn bạc sao? Ha ha nàng lấy ở hoàng thượng một ít, hoàng hậu một ít, đồ cưới cùng bạc nàng tiết kiệm cũng không ít nha.

Hiện tại tây viện có một lầu ngắm cảnh, một phòng chuyên để nàng đặt y phục đồ trang điểm, một phòng làm đẹp, một phòng tắm to...tóm lại đẹp không chỗ chê. Chỉ là mấy thứ nói trên phải còn lâu mới hoàn thành.

Sắt Vưu Thần biết được tin vẫn là vân đạm phong khinh, hắn cũng muốn xem nàng làm được gì. Viện của hắn vẫn là hoang sơ như vậy Sầm Hảo Nguyệt không hề cho người đả động đến.

Mấy tháng qua đi Sầm Hảo Nguyệt cực kỳ bận rộn. Nàng không đốc thúc công trình chính là tìm nguyên vật liệu cùng vẽ bản thiết kế cho vật dụng của mình.

Nàng không những thường xuyên trở về Sầm gia mà còn mỗi ngày tiến cung bồi hoàng hậu. Từ miệng của Xuân nhi nàng mới biết được rất nhiều thứ.

Hóa ra mỗi lần hoàng thượng ban đồ hoàng hậu đều uất ức mà tự lấy trâm đâm bản thân. Xuân nhi ngăn cản liền cũng là bị thương mà hỏi lý do thì Xuân nhi cũng không biết.

Hắc Bạch Vũ cũng đến hần chỉ là xem không hề nói gì cả. Mọi ngày trêu chọc thường Sầm Hảo Nguyệt mà giờ đây thấy nàng vì tái tạo phủ gãy gò không ít cũng không phiền nàng nghỉ ngơi.

Do huy động hết nhân lực có được nên công trình rất nhanh hoàn tất. Sầm Hảo Nguyệt vui vẻ ngồi hóng gió thưởng cảnh dùng trà bánh y hết lúc ở hiện đại vậy. Sát Vưu Thần có mười đời nữa cũng không thể có phúc như nàng, chỉ là hơi thiếu cây xanh. Mà thôi bỏ đi, phí công nghĩ đến hần chi bằng dưỡng nhan còn tốt hơn.

Khi hoàn thành việc đầu tiên nàng làm chính là tổ chức ăn tân gia thật hoành tráng chọc điên Sát Vưu Thần. Nàng mời đám bằng hữu cùng mấy tiểu đệ đệ đến ăn chơi thâu đêm. Đương nhiên nàng còn thuê nhạc công đập cho rộn ràng. Bởi nàng nghĩ đây chính là cách khiêu chiến tốt nhất.

Sáng hôm nay rất sớm nàng đã chạy vòng vòng phủ xem xét xem có cần bổ sung gì nữa không. Chạy ngang viện Sát Vưu Thần nàng thực sự rất không cam tâm.

Viện của hần là chính viện nên ở ngay chính giữa. Đây chính là sát cảnh đẹp mà nàng tạo ra. Nghĩ tới nghĩ lui vẫn là buồn bực lại không thể cùng hần thương lượng tức chết được.

Nàng tắm rửa sạch sẽ thay thân xiêm y đứng gần đại môn đợi hần hạ triều. Vừa thấy kiệu của hần tiến vào phủ, nàng núp ở một bên dùng chân đạp một cái lấy đà nhào lên cổ kiệu của hần, tay cầm một thanh đao áp sát cổ hần, tay còn lại túm cổ áo của hần thật chặt. Mùi thuốc đông y bên trong cổ kiệu cứ như vậy truyền vào mũi khiến nàng hừ hừ vài cái.

Nàng nghĩ kỹ rồi thương lượng không được thì phải uy hiếp thôi. Nhất định phải bức hần nhường vị trí kia cho nàng, tuyệt không để cái viện hoang sơ của hần sát cảnh được.

Chỉ là khi mắt nàng vừa thấy được dung mạo kia của hần tất cả hành động đều cứng đờ, cả chớp mắt cũng không thể chớp. Khoảng khắc này cứ như đứng lại vậy, để nàng mãi nhìn hần thôi.

Đường nét trên khuôn mặt cực ưu mỹ, dưới đôi mày kiếm rậm rạp chính là đôi phượng mâu biết câu hồn người. Đôi môi mỏng có chút tái nhợt khép hờ cực quyến rũ, mũi cao thanh tú, chiếc cằm thon gọn, sắc da có chút trắng bệch có lẽ do bệnh hoặc có lẽ do thiếu ánh sáng mặt trời hay dinh dưỡng không đủ.

Ba nghìn sợi tóc được búi gọn trên kim quan, bên trên còn cài một cây trâm vàng chạm trổ hoa văn như xích thừng cực kỳ bắt mắt.

Đôi mâu tử của nàng lại đảo nhìn xuống một chút. Hần không vận triều bào mà vận một thân bạch sắc. Nàng đã từng nghe Sát Duệ Kỳ nói hần bị bệnh nên rất thích sạch sẽ. Cả gian phòng của hần cũng chính là ngoại trừ cũ nát thì mọi thứ cũng là không có hạt bụi nào. Hôm đại hôn là lần đầu cũng là lần duy nhất hần vận y phục khác màu.

Khí chất toát lên nhìn hần cứ như một thư sinh nho nhã lại như một vương gia oai vệ vậy. Khiến người mê mệt lại có chút không dám đến gần vì sợ khiến hần nhiễm bẩn. Tóm lại trong mắt nàng hiện nay hần chính

là một soái phu quân khiến nàng nhìn đến quên cả mọi thứ xung quanh. Nhưng dung mạo này lại có chút quen mắt a, nàng đã thấy ở đâu rồi?

Sắt Vưu Thần chau đôi mày kiếm lại, phượng mâu khẽ chớp nhìn nữ nhân trước mặt. Mái tóc dài được búi rất cầu kỳ, trên đó còn cắm rất nhiều kim thoa, nhưng lại không hề dung chi tục phần. Gương mặt thanh tú của nàng được thi phần cẩn thận chỉ cách hấn chừng một gang tay. Đôi mâu tử mắt hồn nhìn bản thân không hề động, hàng mi dài cong lên càng làm đôi mắt trở nên tuyệt sắc.

Một mùi hữu độc từ cơ thể nàng toát ra pha lẫn với mùi thuốc đông y hòa vào khí tức của cả hai. Đường nhìn của hấn lại đổ xuống một chút, nhìn thấy bản thân bị như vậy sắc mặt đen lại.

Ho khan hai cái vào mặt nàng rồi hừ nhọc hỏi: “Vương phi đây là muốn thế nào?” Nha đầu này cứ nhiên hôm nay giữa thanh thiên bạch nhật hành thích hấn? Toàn thân vận dụng nội lực, chỉ cần nàng xuất thủ liền đánh trả.

Sầm Hảo Nguyệt hồi qua thần mặt đỏ lên không ít. Nàng vội vã đứng thẳng trên cổ kiệu, nhanh chóng xoay lưng hướng hấn, hai tay ôm mặt xấu hổ, âm thanh hiện tại muốn nhỏ nhẹ dịu dàng bao nhiêu liền có bấy nhiêu a.

“Người ta muốn cùng người chơi đùa một chút thôi mà.” Không nghĩ đến dung mạo của hấn tốt như vậy. Là nàng nghĩ không kỹ rồi, kế hoạch này bỏ thôi. Nàng phải thu phục cho bằng được soái phu quân này mới được. Cũng may bản thân chưa nói ra mục đích đích thực.

“Chơi đùa cần dùng đao kẻ cổ, cần túm áo bổn vương như vậy?” Sắt Vưu Thần hừ một tiếng đôi mày càng vận càng chặt chỉ là trong lời nói không mang theo tức giận như hấn từng nghĩ. Trong đầu là thập phần ngạc nhiên, nàng cũng có thể dùng giọng điệu này cùng hấn nói chuyện chính là mặt trời hôm nay lên từ hướng nào?

Sầm Hảo Nguyệt điều chỉnh xong nhịp tim đặt đao treo lại trên thắt lưng rồi chậm rãi quay sang hướng hấn xấu hổ cười. Đầu nàng hơi cúi, nàng bối rối nói: “Là chơi đùa thôi mà, người ta giúp người chỉnh lý lại là được rồi.”

Nói xong nàng hơi khom người đưa tay giúp hấn chỉnh lý lại vạt áo trước ngực. Dù hấn vận rất nhiều y phục nhưng bị nàng túm nên nhăn nhúm cả lên còn bị xoắn xết lộ cả trung y. Khi chạm đến lồng ngực hấn nàng chỉ cảm thấy một cảm giác chính là no đủ rắn chắc, sờ mãi vậy không chán. Thế nên chính là lợi dụng cái lý do này mà sờ tới sờ lui chiếm tiện nghi của soái phu quân.

Sắt Vưu Thần nhìn mặt nàng đỏ bừng như vậy, đến tai cũng ửng hồng, khóe môi khẽ nhếch lên. Nha đầu này lúc trước chê bai hấn tướng mạo xấu, có lẽ là hiện tại xấu hổ đi. Chỉ là thấy nàng chỉnh lý mãi vẫn không xong hấn có chút không vui nói:

“Vương phi sờ đủ chưa?”

“Cái gì mà sờ đủ chưa khó nghe như vậy chứ.” Sầm Hảo Nguyệt dờ tay đứng thẳng thắt lưng bĩu môi trách. Nàng vẫn còn sờ chưa đủ đâu, không ngờ hắc bệnh quanh năm thân thể lại tốt như vậy a.

Thấy không khí không được tốt nàng nhảy xuống kiệu không hề xoay lưng lại mà rời đi. Nàng phải hảo hảo nghĩ ra bản kế hoạch mới đồn ngã soái phu quân mới được. Hắc là lãnh vương nàng là nhiệt phi, hắc là bệnh vương nàng sẽ là được phi, tuyệt đối hắc phải nằm gọn trong tay nàng.

Nhìn bóng dáng tiểu kiều bị trưởng mạn mỏng che đi làm hình ảnh mờ ảo khiến Sát Vưu Thần có chút không vui. Nàng chiếm tiện nghi của hắc xong liền cứ như vậy phủ tay bỏ đi.

Tám thủ vệ nâng kiệu trán chảy đầy mồ hôi, bọn họ thủ hộ thất trách rồi nhất định bị trách phạt a. Vẫn là nên sớm một chút nhận lỗi thì hơn. Thế là tám tên đồng thanh hô to: “Thuộc hạ thất trách thỉnh chủ nhân trách phạt.” Bọn họ đang nâng kiệu không thể đặt xuống mà quỳ gối được.

Sát Vưu Thần đưa tay đặt lên trên vạt áo trước ngực, nơi mà nàng chạm qua, dường như hắc cảm thấy hơi ấm của nàng vẫn còn lưu lại. Đôi môi hiện lên ý cười khẽ mấp máy: “Trở về.” Hắc muốn nhìn xem tiếp theo nha đầu này sẽ làm gì.

Tám tên thủ hạ đồng loạt thở phào một hơi, ứng một tiếng ‘vâng’ rồi chân bước trở về viện. Hiện bọn hắc đến cùng đã biết vì sao chủ nhân lại hay gọi bọn hắc vào bắt mạch rồi. Lúc trước vốn chẳng không ra bệnh nhưng giờ liền biết rồi.

88. Chương 88: Thật Là Lợi Hại

Sầm Hảo Nguyệt không trở về mà lại đến trù phòng. Nàng quyết định tấn công từ đường bao tử trước. Thế là gọi Thế bá ra hỏi hết khẩu vị của soái phu quân.

Thế bá vô cùng khó hiểu nhưng cũng chỉ biết y lệnh mà làm thôi. Hắc thẳng thắn nói ra những thứ Sát Vưu Thần thích dùng.

Sầm Hảo Nguyệt nghe xong cũng có chút không ngờ. Tên ma bệnh này chính là không có kén ăn càng là thứ gì cũng không cần kiêng. Thứ gì hắc cũng ăn liền quá tốt rồi, báo hại này giờ nàng lo lắng. Liền mang mấy món hiện đại ra để hắc hảo hảo thưởng thức.

Không nhiều lời nàng trực tiếp xắn tay áo bắt đầu nấu ăn. Không bao lâu nàng bước ra khỏi trù phòng liền trở về tắm xong mới mang thức ăn đến viện của hắc.

Cầm theo lồng thức ăn miệng cười tươi vui vẻ. Đứng ở trước cửa viện nàng hô to: “Phu quân, chúng ta cùng dùng bữa.”

Tám tên thủ vệ nghe xong sống lưng lạnh lạnh như có gì ở phía sau vậy. Bọn hắn là nghe nhầm đi? Sẽ không phải là bị dung mạo của chủ nhân mê hoặc rồi chứ? Mà cũng phải thôi, đây là chuyện bình thường cơ mà. Nhưng cũng không lý nào thái độ chuyển biến nhanh đến như vậy!

Sắt Vưu Thần vốn ở trong thư phòng phê tấu trường nghe xong cũng lại khóe miệng liên tục co rút không ngừng. Hai từ ‘phu quân’ kia hắn nghe có chút không quen rồi. Nàng đây là đối với hắn động tâm hay có mục đích gì khác? Nàng vừa nhìn thấy hắn không lý nào nhanh như vậy liền động tâm. Thế là hắn quyết định thử nàng.

“Bốn vương không thích dùng cùng người khác.” Hắn lại dùng nội công truyền âm ra ngoài.

Sầm Hảo Nguyệt nghe xong lại không hề tức giận mà chỉ đưa lồng thức hắn cho một trong tám thủ vệ rồi hô to: “Vậy người từ từ ăn, đây là do ta đích thân làm.”

Nói xong nàng cũng không quản hắn có ăn hay không mà trực tiếp rời đi.

Thủ vệ kia mang lồng thức ăn vào trong thư phòng bày ra. Mùi thức ăn thơm tho bay ngập phòng khiến Sắt Vưu Thần không thể không ngẩng lên nhìn. Khi nhìn đến món ăn hắn có chút không hiểu rồi.

Trên bàn chỉ có bốn món, hai món nóng hai món lạnh, mà đều là đi chung một đôi, chứng tỏ nàng là muốn ở lại cùng hắn dùng bữa. Chỉ là hắn nhìn xung quanh tìm mãi vẫn không thấy cơm đâu nha. Ăn như vậy có thể no bụng sao? Mà hình dạng lại phi thường kì lạ. Nhìn đẹp mắt mùi vị cũng rất hấp dẫn chỉ là không biết có ngon miệng không.

Đây là món gì a? Vì sao hắn chưa từng thấy qua? Nàng có hay không hạ độc thuốc chết hắn để tái giá với Sát Duệ Kỳ? Bất quá hắn cũng không do dự đặt bút xuống bắt đầu thưởng thức.

Tay nghề của nha đầu này xem ra cũng không tệ. Hắn biết nàng không có học nữ hồng, mà dù có cũng không ai có thể dạy ra những món này. Nàng là học ở đâu ra? Nha đầu này luôn có những suy nghĩ vượt xa với tưởng tượng của người khác.

Cứ như thế mỗi ngày hai bữa Sầm Hảo Nguyệt đều làm hai món khác nhau mang đến cho soái phu quân. Mà tâm trạng của nàng cũng là phi thường tốt không hề có dấu hiệu bị ép uống.

Mỗi đêm Hắc Bạch Vũ đến nàng cũng không hề cùng hắn khắc khẩu khiến hắn vô cùng ngạc nhiên. Chỉ là cùng nàng trò chuyện như vậy cũng rất tốt. Mà chuyện nàng nói cùng hắn toàn về Sắt Vưu Thần thôi làm hắn có chút choáng váng rồi, nhưng hắn cũng mang một ít chuyện hắn biết về Sắt Vưu Thần nói cho nàng nghe.

Đến một hôm Sắt Vưu Thần cảm thấy nàng thay đổi bản thân cũng rất hiếu kỳ muốn biết tên những món nàng làm nên cho nàng vào trong viện. Nhưng là chỉ cho vào để nàng cùng hắn nói chuyện thôi không hề cùng nàng dùng bữa.

Sầm Hảo Nguyệt cười hì hì bước vào trong. Nàng biết kể này nhất định thành công cơ mà. Nhìn hấn ngồi trong cổ kiệu bị trướng mạn trắng che lại không hề thấy được dung mạo khiến nàng lại có chút không vui thu nụ cười một chút.

“Hôm nay thế nào tâm tình tốt như vậy?”

“Hôm nay không có công sự muốn cùng nàng hảo hảo hàn huyên.” Sát Vưu Thần nhàn nhạt ném ra ngoài một câu rồi cho một hạt sen tẩm đường vào miệng.

Sầm Hảo Nguyệt ngửa đầu nhìn nhìn bầu trời cao quan sát khí tượng rồi lại nhớ đến hấn có nội công. Nàng có nên thử hấn một chút không?

“Thế này đi, ta muốn vận động một chút. Người suốt ngày ngồi trong cổ kiệu thiếu vận động sẽ không tốt đâu, rất khó khỏi bệnh a.” Gạt hấn bước ra cổ kiệu, ăn không được ngắm cũng no mà. Nếu hấn đứng không nổi...ha ha nàng không ngại cho hấn tựa đầu.

Sát Vưu Thần khê gạt đầu nói: “Nàng muốn thế nào?” Hấn đương nhiên đoán được suy nghĩ trong đôi mắt thoáng nhìn trong veo mà đáy mắt lại cực kỳ gian xảo của nàng.

“Bắn cung đi, vừa lúc ở đây có trái cây, ta mang nó đặt bên kia người nào bắn trúng nhiều nhất sẽ thắng.” Sầm Hảo Nguyệt nói xong liền ôm đĩa trái cây được đặt ở bàn nhỏ trước mặt chạy đến bên chỗ xa xa bên kia bày ra. Nếu là hấn bắn không được...ha ha nàng cùng hấn bắn. Nghĩ đến đã thấy hồn bay tận chín tầng mây rồi.

Sát Vưu Thần gọi người mang cung tên đến. Đương nhiên hấn không hề có ý bước ra ngoài cổ kiệu.

Sầm Hảo Nguyệt bày xong chạy trở về thấy hấn không có bước ra liền hỏi: “Người không bước ra thế nào bắn.” Bước ra đi, mọi chuyện để bọn phi lo cho người.

“Không cần.” Lại ném ra hai chữ liền ngồi bên trong cổ kiệu giường cung. Ở phần nhỏ của trướng mạn lộ ra đầu mũi tên. Một thả, mũi tên bay thẳng đến một trái cam gần đó cắm thẳng tâm. Mà do tốc độ nhanh đến kinh người nên trướng mạn cũng không hề động khiến không ai nhìn được vào trong.

Sầm Hảo Nguyệt há hốc mở to mắt nhìn. Lý nào lại cầu huyết như vậy cơ chứ. Rõ ràng nàng để xa như vậy, hấn lại ngồi không có thể bắn. Cho dù là soái cha hay soái gia gia vẫn là phải ngắm một hồi mới thả tên, còn hấn, không biết được mười giây chưa. Không thể xem thường a!

Một tay đặt trước ngực một tay đỡ trán suy nghĩ biện pháp đối ứng thì lại nghe được Sát Vưu Thần hừ nhếch ho khan rồi nói: “Thế này quá đơn giản không vui, chúng ta đổi chút đi.” Đáy mắt hấn nhìn nàng mang theo tia sáng thú vị.

“Được, đổi thế nào?” Sầm Hảo Nguyệt nói một cách chán nản vì chưa nghĩ ra được kể sách gì hay ho buộc

soái phu quân bước ra khỏi kiệu. Soái phu quân ngoại trừ bệnh tật ra thì cái gì cũng hoàn hảo. Nàng năm không được cổ của hắn sau này liền chết không chỗ chôn a.

Sắt Vưu Thần mang theo ngoạ ý nói: “Đặt trái táo ở giữa, bốn vương cùng nàng giữ khoảng cách bằng nhau cùng một lượt thả tên, thế nào?”

Mắt của Sầm Hảo Nguyệt mở to, cách chơi này mới lại a. Chỉ là, nàng không có nội công nhất định không thể đả thương được hắn. Nhưng hắn có nội công nếu là dùng thêm chút lực chẳng phải nàng tiêu rồi sao. Thôi đi, cách này không tốt, không chơi.

Đọc được cách nghĩ trong mắt nàng hắn lại nói: “Nàng bắn xong liền có thể tránh.”

“Được.” Sầm Hảo Nguyệt gật đầu sáng khoái đáp ứng, lấy thân thủ của nàng nhất định tránh được.

Thế là mỗi người duy trì một khoảng cách bằng nhau tính từ trái táo đang đặt ở giữa. Đôi bên cung tên tương hướng, nháy một mắt nhắm chuẩn vào trái táo.

Âm thanh của Sắt Vưu Thần lại nhàn nhạt truyền đến: “Chuẩn bị xong?”

“Ân, bắt đầu.”

Lời dứt cả hai cùng thả tên. Sầm Hảo Nguyệt nhanh chóng lách người sang một bên né đường tên của soái phu quân. Mắt cũng không rời tình huống trước mặt.

Hai mũi tên cùng lúc cắm vào trong trái táo. Chỉ là mũi tên của Sắt Vưu Thần không những không ngừng lại mà mãnh liệt xuyên qua. Mũi tên của Sầm Hảo Nguyệt lại như bị cản ngừng một lúc rồi phần thân bị chẻ làm hai, đầu mũi tên rơi xuống đất.

Trái táo chịu lực bổ đôi, đầu mũi tên của Sầm Hảo Nguyệt hoa lệ rơi xuống đất tạo thành một âm hưởng không to không nhỏ. Mũi tên của Sắt Vưu Thần lại nguyên vẹn rơi cùng một chỗ.

Sầm Hảo Nguyệt mồm trương khẩu ngốc chạy đến cầm cả hai lên xem, nội công quả nhiên lợi hại a.

“Người lợi hại nha, lúc trước ta vốn cứ nghĩ gia gia cùng cha là lợi hại thôi. A còn có Sắt Duệ Kỳ nha. Hắn bắn tên cũng rất khá.” Bắn chệch đôi mũi tên của Sắt Ngạo Lang cơ mà.

Vừa nghe được tên của Sắt Duệ Kỳ mặt của Sắt Vưu Thần lại có chút không hài lòng, tâm trạng cũng tuột đi một chút. Hắn ném cây cung xuống đất không vui nói: “Không chơi trò này nữa, rút gố đi.”

Lần đó ở hoàng cung thấy được vẫn còn chưa được thử. Lần này nhất định cùng nàng hảo hảo thử. Hắn

không tin trò đó lại khó như vậy.

Sầm Hảo Nguyệt nghe vậy vỗ tay một cái nhảy cẫng lên: “Tốt, ta đi mượn bộ đồ chơi của Sát Duệ Kỳ.”

Vừa thấy nàng xoay lưng muốn rời đi hần liền gọi trở lại: “Nàng không có sao vì sao lại phải mượn?” Lại là Sát Duệ Kỳ, tâm trạng của hần hiện tại mất hết rồi.

Sầm Hảo Nguyệt mạnh xoay người trở lại chớp chớp đôi mâu tử xinh đẹp giải thích: “Chúng cùng nhau chơi thì chỉ làm một bộ, làm nhiều bộ làm gì?”

Ngay thời điểm nàng xoay người, vạt váyدام tử sắc thêu hoa trắng ở chân váy tung bay, mái tóc được búi cầu kỳ cùng với đám tóc xõa ra ở hai bên nhất thời xoay. Lưu tô trên trâm cài cũng lay động khiến cộng thêm đôi môi đỏ mọng kia khiến nàng vô cùng lộng lẫy.

Tâm của Sát Vưu Thần cũng đập rộn khi nhìn thấy, hần đưa tay lên miệng ho khan hai tiếng rồi xua tay: “Không cần nữa, bốn vương mệt mỏi muốn nghỉ ngơi. Nàng trước trở về đi.” Lý nào nộ khí đột nhiên mất hết, hần có bệnh rồi.

Sầm Hảo Nguyệt nghe vậy liền dặm chân giận hờn bỏ đi. Ý bản thân xinh đẹp được nàng mền mộ liền xem nàng như đồ vật thích thì gọi đến không thích liền đá đi sao? Nể mặt hần đẹp nàng nhẫn, sau này từ từ trị, thứ nàng có chính là thời gian.

Nhìn bóng lưng tiểu kiều biến mất sau viện môn Sát Vưu Thần rất lâu mới điều chỉnh được tâm trạng đang kích động của mình. Vì sao mỗi lần thấy dáng vẻ của nàng hần đều là tim đập mạnh cả người nóng như vậy chứ?

“Người đến, bắt mạch cho bốn vương.”

Thối nha đầu này, trong lòng chỉ luôn có mỗi mình Sát Duệ Kỳ thôi sao? Nàng xem hần thực sự chết rồi?

Trong đám thủ vệ lại cùng nhau chơi búa kéo bao để lựa ra người hy sinh đi chịu nộ khí của chủ tử. Chủ tử đây là làm sao a? Đến giờ thực sự vẫn chưa phát hiện bản thân yêu thích vương phi sao? Lý nào cứ bảo bọn hần bắt mạch như vậy cũng không phải là cách đâu.

89. Chương 89: Hoài Nghi Trong Lòng

Cách đó thêm năm ngày, Sát Vưu Thần lại cho người gọi Sầm Hảo Nguyệt đến hảo hảo cùng chơi rút gổ. Nàng vừa đến đã thấy soái phu quân ngồi trong cổ kiệu đặt ở trong sân viện.

Đều khác biệt chính là trường mạn trên cổ kiệu không còn bao quanh cổ kiệu như trước nữa mà là được kéo vào trong để lộ ra một cái bàn thấp nhỏ. Bên trên chính là đặt một bộ rút gỗ cùng trà bánh, đối diện bàn có một ghế thấp dành cho nàng.

“Ngồi đi.”

Sầm Hảo Nguyệt lại ngửa đầu nhìn trời rồi cười nói: “Phu quân hôm nay không khí không được tốt, chi bằng vào bên trong chơi đi.” Tay không quên chỉ vào bên trong phòng.

Muốn vào trong? Nàng đây là có dụng ý gì? Mặc kệ nàng là có mục đích gì hôm nay cũng không được tiến vào.

“Bổn vương muốn ở ngoài này.”

Hắn đẹp nàng nhẩn. Vuốt vuốt ngực nàng ngồi xuống. Tay cầm thanh gỗ trước mặt lên lắc đầu nói: “Cái này không thể chơi được nha.”

“Vì sao?” Sát Vưu Thần hiếu kỳ hỏi, hắn là dựa theo bộ rút gỗ lần trước thấy được mà đặt làm y hệt. Đừng nói với hắn là chỉ có bộ rút gỗ của Sát Duệ Kỳ chơi được.

Sầm Hảo Nguyệt cầm một thanh gỗ lên giải thích: “Bề mặt quá bằng phẳng, huyền cơ của bộ đồ chơi này chính là bề mặt phải có chút không đồng đều.” Nói xong nàng mang một bộ do nàng đặt làm từ mấy ngày trước lên bàn: “Chơi bộ của ta đi.”

Sát Vưu Thần không nói gì để nàng chất gỗ lên. Đến lúc chơi hắn cũng không có xuất đầu lộ diện.

Sầm Hảo Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi oán hận. Nàng vì bộ mặt tuần lãng của hắn mới phải hạ mình như vậy lý nào hắn lại không để nàng xem. Giọng được bẻ đến ngọt ngào đầy dụ dỗ.

“Phu quân, cũng là ra đây chơi đi, cách trường mạn thế này khó thắng lắm.”

“Không cần.”

Sầm Hảo Nguyệt hừ hừ trong lòng đầy khó chịu. Đương nhiên kết quả vẫn là nàng thắng mấy ván liền.

Trong lúc soái phu quân bên kia đang chau mày cẩn thận suy đoán xem nên rút thanh gỗ nào ra thì bên này Sầm Hảo Nguyệt nói: “Phu quân, người nói xem Sát Ngạo Lang cùng Sát Duệ Kỳ người nào xứng đáng với thái tử vị a.”

Tay của Sát Vưu Thần định vươn ra nắm thanh gỗ nghe xong lời của nàng liền đình chỉ trên không trung,

bất giác nắm chặt thành quyền, hận không thể bóp cái miệng nhỏ của nàng. Vì sao lúc nào đóng mở miệng cũng chính là Sát Duệ Kỳ như vậy? Nàng đây là muốn hấn ủng hộ Sát Duệ Kỳ đi, đừng vọng tưởng!

“Không biết.”

Bằng lãnh hai chữ khiến Sầm Hảo Nguyệt bĩu môi. Nàng cũng là muốn kéo soái phu quân cùng tiểu bằng hữu về một phe nên buông tha mà vẫn tiếp tục lải nhải ưu điểm của Sát Duệ Kỳ. Soái phu quân đang theo phe Sát Ngạo Lang nên nàng cũng không tiện nói xấu hấn, nên khen tiểu bằng hữu thôi.

Càng nghe mặt của Sát Vũ Thần càng đen tiếp đó chính là ném cho nàng một câu: “Bổn vương không chơi nữa.”

Sau đó bảo người đến mang kiệu vào trong phòng. Đương nhiên bên trong vẫn là bất mạch cùng người bất mạch bị hành hạ rồi.

Sầm hảo Nguyệt ngồi bên ngoài hận hận trừng mắt cái cửa phòng đang từ từ đóng lại. Hấn đây là đang làm giá với nàng đi, đáng ghét.

——Phân Cách Tuyến Luna Huang——

Cách đó lại qua mấy ngày, Sát Vũ Thần cư nhiên để nàng mang vào bên trong phòng cho hấn. Sầm Hảo Nguyệt vui vẻ mang vào, vừa thấy hấn nàng đã chạy đến: “Dô, phu quân thân mang bệnh còn phê nhiều tấu chương như vậy sao? Phụ hoàng chính là muốn lấy mạng người rồi. Ngày mai tiến cung ta phải đi khiếu nại mới được.”

“Vương phi lúc nào lại quan tâm bổn vương như thế?” Sát Vũ Thần mắt không rời khỏi tấu chương nhàn nhạt hỏi một câu. Tâm tình của hấn lúc này cao hứng miễn bàn.

“Chúng ta là phu thê nên tương thân tương ái.” Sầm Hảo Nguyệt không chút đỏ mặt nâng độ dày của da mặt vừa nói vừa đến gần: “Người sao lại gọi ‘vương phi’ xa lạ như vậy, gọi tên ta có phải là thân thiết hơn không.”

Khóe miệng của Sát Vũ Thần giãn giãn vài cái, nha đầu này là đang muốn giở trò gì. Bất quá hấn muốn dò xét tâm ý của nàng nên cũng không nói gì nữa chỉ chăm chú viết gì đó trên tấu chương. Thực tại hấn chính là quan tâm hôm nay nàng mang món gì đến cho hấn.

Sầm Hảo Nguyệt bước đến bày hai món lên bàn. Do hôm nay nàng không biết hấn sẽ để nàng tiến vào nên chỉ mang phần của hấn thôi. Hôm nay nàng chính là hầm cho hấn một con gà ác cùng một chén chè mè đen.

Mùi thuốc đông y bay vào mũi Sát Vũ Thần dừng tay ngẩng đầu khẽ nhìn. Nga, hôm nay là dùng món quen thuộc.

Thấy đôi mày hăn khê nhiều lại nàng liền giải thích: “Hôm nay tắm bỏ nên dùng đồ hãm.” Thực ra là nàng đột nhiên muốn ăn món này nghĩ thế nên để hăn ăn luôn.

“Ăn, để đó chút nữa ta dùng.” Sát Vưu Thần lại cúi đầu phê cho xong quyển tấu chương đang phe dờ.

Sầm hảo Nguyệt thuận tiện ngồi xuống ghế thấp ở bên trái của hăn rồi múc canh ra chén nhỏ: “Cái này phải dùng nóng mới tốt, người bạn ta uy người.”

Trong lòng nàng thầm gian xảo cười vài trận. Nàng không tin hăn không chút cảm động nào. Lấy một người lúc nào cũng cô độc đột nhiên được quan tâm đương nhiên là vui sướng rồi. Lại nói dạo này hăn cũng không cách xa nàng như trước nữa a, bằng chứng tốt nhất chính là cho nàng bước vào phòng. Tuy lúc trước từng đột nhập không ít lần nhưng không tính.

Nàng đưa một thìa lên môi thổi đến ấm rồi đưa đến bên miệng hăn. Sát Vưu Thần kinh ngạc nói không nên lời, đây là tình huống gì a? Nàng làm vậy có mục đích gì?

Tim hăn đập rộn trong lòng ngực, gương mặt vốn tái nhợt có chút phấm hồng. Hăn tránh đầu sang một bên ngượng ngùng nói: “Bổn vương tự đến.” Nha đầu này...

“Ta cũng đã lỡ tay rồi, chi bằng dùng luôn thìa này đi.” Sầm Hảo Nguyệt không từ chút cơ hội nào để tiếp cận hăn thế nên vẫn muốn uy luôn cho hăn thìa này. Nàng khê chòm người đưa thìa đến bên miệng của hăn, vẻ mặt đầy mong đợi.

Sát Vưu Thần chần chờ nhìn thìa canh bên môi cả nửa ngày trời mới hạ quyết định. Chỉ là thời khắc hăn chuẩn bị mở miệng thì Thế bá đến thông báo rằng Sát Duệ Kỳ đến đang chờ ngoài tiền thính. Sầm Hảo Nguyệt nghe vậy lập tức thu thìa trở về.

“Không làm khó người nữa, người chậm dùng ta ra ngoài gặp hăn.” Vẻ mặt của nàng tràn đầy hưng phấn đặt hết đồ trên tay xuống, chân như lắp hỏa tiễn chạy ra ngoài.

Sát Vưu Thần vừa then vừa giận tay nắm thành quyền vỗ xuống bàn. Hăn dùng nội công truyền thanh ra ngoài nói cùng ta tên thủ vệ rằng bản thân cũng muốn đến tiền thính.

Sầm Hảo Nguyệt vừa đến tiền thính đã cười với Sát Duệ Kỳ hỏi: “Thế nào hôm nay lại đến tìm ta?” Dạo này toàn ở trong phủ nên nàng vừa nghe tiểu bằng hữu đến tìm nên cực kỳ cao hứng. Có phải hăn lại muốn tổ chức bữa tiệc nào đó mời nàng tham dự hay không?

Sát Duệ Kỳ hơi cúi đầu sờ sờ mũi, bản thân hăn cũng nhất thời không biết nên nói thế nào cho phải a. Nghĩ tới nghĩ lui liền mở miệng nói: “A Nguyệt, ta...”

Lời còn chưa nói hết thì đã nghe âm thanh hư nhược của Sát Vưu Thần truyền đến: “Thập nhất hoàng đệ chẳng phải nên gọi nàng là tam hoàng tẩu sao?”

Cả hai mở to mắt nhìn ra cửa liền thấy được cổ kiệu của Sát Vưu Thần tiến vào. Mùi thuốc đông y cùng tiếng ho khan cũng theo đó bao phủ không khí bên trong tiền thính.

“Tam hoàng huynh an hảo.” Sát Duệ Kỳ ngượng ngùng cười rồi lại nhìn sang tiểu bằng hữu bên cạnh. Hắn cùng nàng chính là xưng hô như vậy đã quen, đột nhiên lại đổi có chút...

“Ai đó chẳng phải chỉ là một từ xưng hô thôi sao, không cần quá khắc khe như vậy.” Sầm Hảo Nguyệt giả lả cười rồi xua xua tay. Nàng nhìn sang Sát Vưu Thần hỏi: “Người ra đây làm gì? Sao không ở bên trong dùng bữa?”

“Bổn vương nghe nói thập nhất hoàng đệ đến nên bước ra đón tiếp, có gì quái lạ sao?” Sát Vưu Thần vừa nói vừa ho khan liên tục nhưng mắt lại thù hận nhìn hai người trước mặt.

Sát Duệ Kỳ ghen lời vội vã nói: “Tam hoàng huynh có lòng rồi.” Hắn cũng không còn biết nói gì nữa a. Bình thường hắn cùng vị hoàng huynh này ngoài sáng là không có giao tình, trong tối chính là ám đấu, làm sao tốt đẹp đến mức ra đây chiêu đãi hắn.

Sầm Hảo Nguyệt nghe vậy cười ha ha lại hỏi Sát Duệ Kỳ: “Mặc kệ hắn. Nói, có chuyện gì?” Nàng cũng không có gì phải giấu diếm soái phu quân, nếu là có thể kéo hắn về phe mình liền càng tốt nữa.

Sát Duệ Kỳ lúng túng nhìn cổ kiệu lại không dám nói. Hắn lần này đến là có chuyện muốn nhờ vả lại có thêm Sát Vưu Thần ở đây thực sự nói không ra miệng a.

Thấy vậy Sầm Hảo Nguyệt cũng hiểu liền nắm lấy khuỷu tay của Sát Duệ Kỳ kéo ra ngoài. Nàng ném lại cho soái phu quân một câu sau cùng: “Chúng ta đi trò chuyện rất nhanh liền trở về, người mau chóng trở về dùng bữa đi.”

Đương nhiên cùng Sát Duệ Kỳ nói chuyện được một chung trà nhỏ thời gian cả hai liền cười ngựa rời phủ. Hai đêm không trở về khiến Sát Vưu Thần tức đến điên cuồng.

Nhìn theo bóng lưng của hai người nhanh chóng tiêu thất, Sát Vưu Thần hít một hơi hạ quyết tâm. Hắn sẽ không lại tin nha đầu này nữa, nàng nhất định là muốn lợi dụng hắn.

Chỉ là hiện tại tim vẫn đập rất mạnh mà nộ khí trong người cũng là tăng theo nha. Thế là lại bảo đám thuộc hạ bắt mạch. Chỉ là đám thuộc hạ nhăn nhó nhận mệnh.

90. Chương 90: Nặng Lòng Nghi Hoặc

Sau khi Sầm Hảo Nguyệt trở về nàng biết Sát Vưu Thần sẽ giận bởi vì vốn đã hứa sẽ rất nhanh trở về kết quả lại đi liền ba ngày, lại còn đến chấp tối ngày thứ ba mới trở về nữa chứ.

Cũng tại Sát Duệ Kỳ cả, hấn mở một sòng bạc ở Bất Thụ nhai lại tìm không được thiết kế tốt nên nhờ nàng đến xem qua rồi góp ý. Báo hại nàng phải trở về xin phép soái gia cùng soái cha rồi bị giáo huấn cho một trận mới được phép đặt chân đến đó.

Lại nói nàng phải cải trang đi xem hết các kiến trúc của các đồ phường ở Bất Thụ nhai rồi mới quyết định vẽ ra bản thiết kế cho nên không có hồi phủ mà ngủ lại qua đêm ở nơi đó. Nàng cũng là bất đắc dĩ thôi mà, bằng hữu nhờ cậy không lý nào không giúp a.

Nghĩ vậy hôm nay nhân lúc trời tối này làm món bánh trung thu nhân đậu xanh hình con thỏ nhỏ dễ ngọt soái phu quân. Lại nói trăng tròn nha, nếu dụ được hấn cùng nàng đi ngắm trăng cũng tốt.

Cũng như mọi hôm nàng tắm xong liền mang lồng thức ăn bước viện của soái phu quân. Không biết hấn trúng phải gió độc gì hôm nay cư nhiên vẫn chưa ngủ.

Nàng hiên ngang bước vào trong liền chỉ thấy hấn một mình cô đơn ngồi bên ánh nến xem tấu chương. Hấn lúc nào cũng như thế, nhưng giờ có nàng, nàng không để hấn cô đơn nữa đâu. Lương tâm nàng không cho phép bản thân ủy khuất soái phu quân.

“Phu quân chưa ngủ sao?” Nàng ló đầu vào cười hì hì rồi mới chậm rãi bước đến bên hấn. Bàn của hấn cũng đã đổi cái mới, là cũ quá bị hư rồi đi: “Mới mua bàn sao?” Mà đổi thì phải đổi cả bộ chứ, nhìn ghé một kiểu bàn một kiểu ghế này, hấn quả nhiên rất keo kiệt a.

Sát Vưu Thần còn giận đương nhiên không thèm ngẩng đầu nhìn nàng một mắt mà lạnh nhạt đáp phi sở vấn hỏi: “Còn biết trở về?” Hấn biết nàng nhất định đến nên mới cố ý để đèn cho nàng tiến vào.

“Phu quân ở đây ta đương nhiên là phải trở về.” Sầm Hảo Nguyệt mang đĩa bánh hình con thỏ được nướng vàng ra. Mùi thơm từ bánh nướng tỏa đầy phòng chỉ là át không được mùi thuốc đông y.

Sát Vưu Thần lại lạnh nhạt hỏi: “Mấy ngày qua đi đâu?” Hấn cho nàng một cơ hội cùng hấn nói thật. Đáng lẽ ngày hôm đó hấn đã gán cho nàng tội danh hồng hạnh vượt tường rồi nhưng bản thân lại vẫn muốn nghe nàng giải thích một lời. Nếu nàng chịu cùng hấn nói thật hấn liền bỏ qua.

Sầm Hảo Nguyệt chậm rãi đem lồng thức ăn đặt bên cạnh rồi ngồi vào ghế: “Ta nhớ mọi người nên trở về Sầm gia, chẳng phải có cho người trở về báo với người rồi sao?”

Chuyện này tiến hành trong bí mật. Chỉ có vài người thân thuộc mới biết nên nàng cũng không dám tiết lộ. Nếu là soái phu quân cùng một phe nàng cũng không ngại cùng hấn nói thật, chỉ là...ai...biết nói thế nào đây đành nói dối vậy.

Trong mắt của Sát Vưu Thần sinh ra ba tia chán ghét bảy tia chẳng đáng. Hấn hừ khê một tiếng lại tiếp tục công việc không để ý đến nàng. Xem ra nàng thực sự tiếp cận hấn là để lấy tin tức rồi.

Sầm Hảo Nguyệt vẫn không biết cách nghĩ trong lòng soái phu quân nên dùng tay mang con thỏ nhỏ đến trước mắt vui vẻ đề nghị: “Ta làm đây, đẹp không? Chúng ta ra ngoài cùng thưởng trăng dùng trà bánh có được không?”

Sắt Vưu Thần chậm rãi đẩy tay nàng ra không trả lời. Nàng chẳng phải muốn lấy tin tức sao? Đồng công văn trước mắt này toàn bộ là tin tức, hẳn đang tạo cơ hội cho nàng lấy.

“Thế nào, còn giận? Ta giải thích như vậy vẫn chưa đủ sao?” Sầm Hảo Nguyệt chu môi áp sát mặt đến gần soái phu quân như thế muốn xem thử hẳn là giận thật hay chỉ đùa.

Sắt Vưu Thần không nói gì chỉ tiếp tục công việc của mình. Bên trong phòng an tĩnh chỉ chứa lại mỗi tiếng ho khan của hắn mà thôi. Còn có tiếng lửa giận trong lòng không thể bộc phát nữa.

Sầm Hảo Nguyệt thấy thế cũng là đặt bánh trở lại đĩa rồi ngồi bên cạnh. Không biết qua bao lâu nàng ngủ thiếp đi mất. Cả khuôn mặt áp xuống bàn, hướng về phía soái phu quân.

Sắt Vưu Thần thấy nàng đã ngủ đầu khẽ xoay qua nhìn. Thấy được thùy nham của nàng hẳn quên cả giận phì cười một cái, tay vươn lại chậm rãi tiến đến bên mặt của nàng.

Chỉ là ngay khi còn chưa tới một đốt tay liền chạm vào gương mặt thuần hồng mịn màng kia tay hắn khựng lại, mạnh rút trở về, nụ cười bên môi cũng thu. Nàng lợi dụng hắn chiếm tin tức cho Sắt Duệ Kỳ hẳn còn vì nàng cao hứng sao? Đừng vọng tưởng!

Hắn dùng cán bút vỗ vỗ vai gọi nàng tỉnh dậy. Thấy nàng có dấu hiệu tỉnh lại hắn băng lãnh ném cho một câu: “Mệt thì trở về viện ngủ.”

“Người mệt không?” Sầm Hảo Nguyệt dụi dụi mắt rồi lại nhìn soái phu quân quan tâm hỏi.

Thấy hẳn lại không trả lời nàng vỗ vỗ vào vai mình nói: “Ta cho người dựa.” Nàng dù gì cũng là hậu đại của võ tướng nhà, phải biết yêu chiều soái phu quân suy nhược yếu đuối.

Sắt Vưu Thần nhìn nàng nhãn thần sâu xa. Nàng đây là muốn gì? Để hắn ngủ mới trộm tẩu chương? Được, hẳn thành toàn.

“Nàng nhỏ thế này bốn vương thế nào tựa được?”

Sầm Hảo Nguyệt cắn môi, ninh mi nghĩ nghĩ một hồi liền nhào qua bên chỗ của soái phu quân. Nàng ngồi lên đùi hắn cười hì hì: “Thế này thì được rồi a.”

Sắt Vưu Thần không đáp chỉ lặng lặng gục đầu lên vai nàng. Đương nhiên hắn không ngủ mà quan sát xem nàng muốn làm gì. Nếu nàng thực sự phản bội hắn liền không được trách hắn ngoan độc rồi.

Sầm Hảo Nguyệt thấy hần ngủ quả nhiên nàng vươn tay tùy tiện lấy một cuốn tấu chương lên xem. Mấy ngày hôm nay nàng cùng biết Sát Duệ Kỳ cùng Sát Ngạo Lang vì chuyện tranh ngôi vị thái tử mà cực kỳ gây găt.

Hoàng thượng dựa vào tấu chương mà xem thực lực của từng người sau đó mới quyết định. Chỉ là thời gian nàng cầm tấu chương của Sát Vưu Thần lên xem mới biết được thì ra tấu chương ngày thường hần phê duyệt không chỉ có phần của hần mà còn có phần của Sát Ngạo Lang.

Tên hần dẫn kia rõ ràng vô tài vô đức lại muốn ngồi hoàng vị. Nếu là Sát Vưu Thần giúp hần có được hoàng vị liền thiên hạ đại loạn, lại nói phải thủ tiêu Sát Duệ Kỳ. Mà nàng cùng Sát Duệ Kỳ chính là thâm giao nên nhất định không để chuyện đó xảy ra.

Mà nhìn phương thức xử lý vấn đề trong tấu chương nếu của soái phu quân liền biết được nếu hần không mắc bệnh thì ngôi vị thái tử ngoài hần ra không còn ai xứng đáng. Nhưng là hiện hần là phu quân của nàng, cho dù hần có được tiến cử đi nữa nàng há để hần đăng cơ làm hoàng đế nên chỉ còn cách phò trợ Sát Duệ Kỳ thôi.

Một bên phu quân một bên bằng hữu a. Nàng thật đáng thương! Chỉ còn cách kéo bọn họ về cùng một phe thôi. Nàng phải nhanh nghĩ ra biện pháp mới được.

Xem qua hai quyển tấu chương vừa được phê xong nàng trọng trọng thở dài rồi đặt xuống. Khẽ quay người ôm lấy soái phu quân chậm rãi nhắm mắt lại, ngủ trước đường nhan, mọi thứ từ từ tính.

Sau khi nghe được khí tức đều đều của Sầm Hảo Nguyệt, Sát Vưu Thần mới chậm rãi mở mắt ra. Hần vốn nghĩ rằng nàng sẽ xem qua hết rồi hảo hảo ghi nhớ lại báo cho Sát Duệ Kỳ nhưng nàng lại không có làm như vậy. Lại nói nàng thở dài là có ý tứ gì?

Đảo mắt nhìn xuống nha đầu trong lòng, tay nàng vẫn là đặt hờ bên thắt lưng của hần. Trong đầu hần lại phát sinh nghi vấn nặng nề, nàng đến cùng là thế nào?

Nha đầu này làm rất nhiều chuyện khiến hần vô cùng kinh ngạc. Lúc này hần cũng nghĩ không ra nàng lại dám nhào vào lòng hần đâu. Tư thế thân cận như vậy khiến hần một đại nam nhân còn ngượng thế mà nàng lại không có chút biểu hiện xấu hổ nào.

Đôi mắt dừng trên thụy nhan của nàng rất lâu. Hần biết nàng từ khi nàng ba tuổi đến Thư Lạc các học. Ngày đầu nàng tiến vào lớp liền hạ bệ Sát Duệ Kỳ, khiến hần ngạc nhiên phải thán lên một câu ‘nha đầu này rất thú vị’.

Sau đó mỗi ngày không cá cược cùng khiến Sát Duệ chính là Kỳ Sát Ngạo Lang chật vật khiến hần lưu ý nàng hơn. Nhất là cái bài phát biểu của nàng cùng Sầm Hảo Lan khiến hần mỗi lần nhớ đến chính là phì cười. Đúng là tiểu oa nhi a!

Lúc trước mỗi ngày hần đến lớp chỉ có mục đích là học. Từ khi có nàng mỗi ngày đến lớp liền xem nàng

chống đối Tôn lão sư, trêu chọc mọi người. Những trò đùa của nàng nàng luôn khiến hắn trông chờ từng ngày.

Đến cuối cùng lòng nghi hoặc của hắn đối với nàng tiêu đi một nửa. Hắn vẫn quyết định im lặng chờ nhìn thái độ của nàng. Ôm lấy nàng trong lòng hắn, môi chùng chờ hạ xuống đỉnh đầu của nàng một nụ hôn chuồn chuồn lướt nước.

Mất lại đảo đến đĩa bánh hình con thỏ trên bàn. Hắn chậm rãi cầm lên cắn một ngụm, là bánh trung thu. Nguyên lai có người quan tâm sẽ là cảm giác thế này. Ấm áp, ngọt ngào mãn nguyện đan xen lẫn nhau chảy khắp người. Khóe môi ả hiện ý cười mỏng lại tiếp tục phê tấu chương.

91. Chương 91: Câu Dẫn Soái Phu

Sầm Hảo Nguyệt lúc nhúc chuyển mình, một mùi thuốc đông y nồng nặc xông vào mũi, vừa mở mắt chính là kinh ngạc ngồi bật dậy. Nga, nàng là ngủ trong phòng của Sát Vưu Thần nha. Giường của hắn tất cả mọi thứ đều là bạch sắc.

Đảo mắt xung quanh nhìn không thấy hắn đâu nàng liền đoán được hắn đã thượng triều sớm rồi. Nàng xoa xoa đầu nhìn đến đĩa bánh hôm qua vẫn còn đặt ở trên bàn nhưng bánh thì đã biến đi đâu hết rồi. Có lẽ vào bụng soái phu quân hết rồi.

Nàng rửa mặt xong liền trở về viện hoán y phục. Ngồi trong viện ngẩng ngơ suy nghĩ hồi lâu mới bắt đầu lại xuống trừ phòng phân phó đám trừ tử nấu bữa trưa.

Khi soái phu quân trở về nàng lại đến tìm hắn cùng dùng bữa. Trên bàn ăn hôm nay rất nhiều món đương nhiên không phải do nàng làm. Hôm nay nàng lười biếng nên chỉ đứng đó chỉ huy thôi, mà các món ăn đều là quen thuộc đối với đám trừ tử.

Sát Vưu Thần im lặng dùng bữa trong lòng có chút không hiểu? Đêm qua nàng là ngủ không ngon nên hôm nay nàng không nấu ăn đi? Đương nhiên hắn cũng chỉ có thể đem nghi vấn này nuốt xuống bụng. Hiện tâm ý của nàng chưa rõ, không thể nói linh tinh được.

Sầm Hảo Nguyệt nhìn đồng tấu chương chất thành mấy xấp cao liền nhớ lại chuyện tối qua. Nàng gấp cho hắn một cọng rau rồi nói: “Vì sao phải giúp người ta phê tấu chương, sức khỏe của ngươi không tốt không nên quá lao lực.”

Đáy mắt của Sát Vưu Thần lóe sáng rồi nhanh chóng tiêu thất. Nàng đây là vào vấn đề chính rồi sao, ngược lại hắn muốn xem nàng là mang tâm ý gì.

Lúc đầu nàng phản đối không chịu gả cho hắn, hắn vốn là dùng thánh chỉ bức nàng. Nghĩ không ra nàng cùng Sát Duệ Kỳ bàn tán một hồi bên ngoài sau đó lại rất nhanh bước vào đáp ứng. Đây không thể trách

hắn đa nghi được, rõ ràng là rất mờ ám.

“Đại hoàng huynh bận rộn nhiều việc bảo bổn vương đến giúp.”

“Vậy nếu là Sát Duệ Kỳ bảo người giúp người có giúp hắn không?” Sầm Hảo Nguyệt chu môi hỏi. Trong thiên hạ này chỉ có lớn nhường nhỏ, lý nào có nhỏ nhường lớn chứ. Nghĩ tới nghĩ lui nàng lại bổ sung một tên ngoại lệ, Sầm Hảo Lân.

“Sẽ không.” Sát Vưu Thần lạnh nhạt phun ra hai chữ. Lại là Sát Duệ Kỳ. Nàng đây có phải là muốn hắn phò trợ Sát Duệ Kỳ đăng cơ để nàng nhanh chóng có thể thoát khỏi hắn không? Nghĩ tới đây lòng hắn lại ngập tràn lửa giận, nhưng lại nhớ đến cái ôm tối qua, hiện hắn chính là một lòng rối bời.

“Vì sao chứ?” Sầm Hảo Nguyệt giận dữ buông chén đĩa xuống nhìn soái phu quân. Rõ ràng biết Sát Ngạo Lang cái gì cũng không tốt còn tận lực giúp hắn làm gì?

Sát Vưu Thần chậm rãi nâng mắt lên nhìn nàng hỏi: “Vì sao nàng muốn ta giúp hắn?” Muốn làm hoàng hậu hay quý phi? Nàng đừng mơ tưởng, Sát Duệ Kỳ cả đời này cũng không thể thú nàng vì phi đầu. Chỉ cần dùng thân phận Kinh Lan vương phi của nàng cho dù hắn chết hoặc hưu nàng thì Sát Duệ Kỳ cũng vô pháp làm được.

“Người không thấy hắn có tài trị quốc tốt hơn Sát Ngạo Lang sao? Theo ta thấy, hắn...(Đã lược bớt đi rất nhiều chữ ca ngợi tài hoa của Sát Duệ Kỳ)” Sầm Hảo Nguyệt còn ở bên này ba hoa khen nam nhân khác không để ý đến soái phu quân bên kia mặt đã đen đến độ không thể đen hơn được nữa.

“Nàng thật thấy hắn tốt như vậy?” Âm thanh trầm thấp đầy nộ khí lại vang lên. Hắn hiện không còn tâm trạng cùng nàng dùng bữa nữa rồi.

“Dĩ nhiên.” Sầm Hảo Nguyệt chấp hai tay trước ngực thừa nhận một cách vui vẻ mà không hề nghe ra được âm điệu của soái phu quân đã thay đổi. Tiểu bằng hữu của nàng đương nhiên là tốt rồi a.

Chỉ là được một hồi thì đột nhiên nụ cười thu lại vì cảm thấy không khí bên trong phòng rất nặng nề, ngột ngạt. Nàng xoay qua nhìn soái phu quân thì đã thấy hắn sắc mặt u ám mây đen trện trện từ lâu đã kéo đến rồi. Nàng chẳng biết bản thân đã nói sai từ nào nhưng vẫn là trước xuống nước giảng hòa.

Nàng cười hì hì bước đến sau lưng hắn giúp hắn đắp đắp vai: “Làm sao? Cảm thấy không khỏe? Thế này thoải mái không?”

Sát Vưu Thần đáp phi sở vấn hừ một tiếng rất khê: “Chẳng phải nàng bảo tướng mạo của ta tệ hơn thập nhất hoàng đệ sao?” Nói ra xong câu này hắn thật muốn cắt rơi lưỡi của mình. Sao hắn lại có thể nói ra những lời đầy mùi chua như vậy cơ chứ.

Sầm Hảo Nguyệt từ phía sau ôm lấy hắn, cảm nhỏ đặt lên đôi vai ngang oai vệ của soái phu quân. Nguyên

lai là tự ti, lúc đó nàng trong lúc ghét hẳn nên mới nhanh miệng nói như vậy. Nhưng hiện tại cho dù có ghét hẳn hơn nữa vẫn phải thừa nhận sự thật hẳn tuần mỹ hơn Sát Duệ Kỳ a.

A, phải nha, nàng cảm thấy dung mạo của hẳn có chút nhìn tựa như đương kim hoàng hậu a. Nhưng là hẳn đầu phải thân hài tử của nàng ta làm sao có dung mạo tựa như nhua vậy chứ.

“Lúc đó do ta thấy người không chịu xuất đầu lộ diện nên mới suy đoán như vậy a. Sẽ không phải là giận hờn để bụng chứ? Người nhỏ nhen như vậy sao?”

Sát Vu Thần không nói gì chỉ là nhìn chặt đôi mày nhìn một phương hướng nhất định.

Lúc này hạ nhân tiến vào thu dọn chén đĩa rồi cúi đầu bước ra ngoài. Nhưng Sầm Hảo Nguyệt vẫn là ôm lấy soái phu quân không buông ra. Mặc cho bên này mặt của soái phu quân đã ngượng đến đại hồng nóng đến chín nhưng nàng vẫn là giúp tư thế đó không hề dịch chuyển.

Sát Vu Thần vẫn tiếp tục công việc phê tấu chương nhằm chán. Sầm Hảo Nguyệt nhíu mày nghi hoặc nhìn khuôn mặt có góc nghiêng cực đẹp kia. Vì sao hẳn không có chút phản ứng, cả dấy nàng ra hẳn cũng không làm a? Đây là không ham nữ sắc hay là thực sự đoạn thụ chi phích a?

Tay nàng lại bắt đầu hạnh kiểm xấu sờ soạng đủ kiểu trên ngực hẳn. Hẳn bị hàn nên vận rất nhiều y phục cho dù sờ thế nào cũng không thể chiếm được chút tiện nghi, một miếng đậu hủ nhỏ cũng ăn không được.

Sát Vu Thần dừng bút cúi đầu nhìn cái tay trước ngực của mình chạy loạn. Hẳn lại khê xoay đầu nhìn nha đầu phía sau lưng đang cố câu dẫn mình. Tâm lại đập mạnh, cố ít một ngụm khí lạnh điều chỉnh tâm trạng. Còn chưa kịp nói gì đã thấy nàng đứng lên bước ra trước.

Sầm Hảo Nguyệt buồn bực hừ một tiếng, thề hôm nay nàng nhất định bẻ cong thành thẳng. Không nói một lời vươn tay gạt hết tấu chương của hẳn sang một bên bản thân lấy tư thế nghiêng quyền rũ nhất nằm trên bàn.

Mắt nàng đầu câu dẫn nhìn soái phu quân liên tục chớp, miệng ngậm móng tay, áo trên vai cũng kéo xuống một chút để lộ ra phần áo yếm gấm băng lam sắc cùng đôi vai trần trắng nõn.

“Phu quân.” Giọng nàng nũng nịu vang lên. Đương nhiên nàng chỉ muốn thử hẳn thôi. Thân thể này tuy được nàng dưỡng đến no đủ, chỗ nào cùng đều là đồi núi chỉ là vẫn chưa đến mười tám tuổi nàng nhất quyết không cùng hẳn có phu thê chi thực.

Sát Vu Thần nhắm mắt lại lạnh nhạt phun ra một câu: “Mau vận y phục chỉnh tề rồi leo xuống bàn.” Nha đầu này ở Bất Thụ nhai vài đêm đã học ra những thứ xấu như vậy. Lúc theo ma ma tổng quản học nàng đều là ngủ hẳn thấy rõ cơ mà. Đều do Sát Duệ Kỳ mà ra, cũng may là nàng dùng với hẳn nếu không hẳn nhất định cho Sát Duệ Kỳ có cái tốt để xem.

Trên mặt tuy bình tĩnh như thể hần không chút động tâm nhưng thực chất tim đập đến kích động, dục hỏa trong người cũng bắt đầu ba động. Nha đầu này là muốn làm gì đây? Nếu hần kiềm chế không nổi thì biết tính làm sao? Hần còn chưa biết nàng cùng Sát Duệ Kỳ là quan hệ gì a.

Sầm Hảo Nguyệt đang nóng bỏng đột nhiên như bị dội một gáo nước lạnh lên người. Nàng ngồi bật dậy đối diện hần nhào đến ôm chặt: “Phu quân người không thể cứ như vậy không để ý đến người ta.” Đêm qua nhìn cũng biết hần chẳng có động gì nàng rồi. Có lẽ hần là nhờ Lưu cố vấn đỡ nàng đến giường thôi, bản thân hần đi lại còn không có khả năng làm sao bế nàng a.

“Nàng đang hoang một chút xem nào, bốn vương đang phê tấu chương.” Sát Vưu Thần liên tục điều khiển tâm tình đang kích động đến ngưỡng báo động. Hai tay nắm chặt tay vịn của ghế dựa buộc bản thân thanh tĩnh.

Giận dữ Sầm Hảo Nguyệt đẩy hần ra cao giọng nháo: “Người thực sự cùng Hắc Bạch Vũ là đoạn tỵ chi phích sao?” Thân thể của nàng tuy mười lăm nhưng đôi núi vẫn đầy đủ cơ mà, nơi, lý nào câu dẫn đến như vậy vẫn không thành công?

Khóe miệng của Sát Vưu Thần giật lên một cái mạnh. Nàng dám bảo hần đoạn tỵ chi phích còn lôi luôn quan hệ hần cùng Hắc Bạch Vũ kéo cận nữa. Đầu óc của nàng là đang nghĩ cái gì a? Hần lý nào lại đoạn tỵ chứ, xem ra nàng phải chịu chút giáo huấn mới yên được.

Chậm rãi mở mắt ra, nàng ngồi đối diện hần, đôi ngực sữa ẩn hiện dưới yếm gấm đầy câu dẫn. Một bên vai trần bị lộ ra khiến dục hỏa trong người hần bùng phát. Liên tục hít thở không khí, hiện tại chưa phải lúc, hần không muốn nàng hận hần.

“Y phục lý nào không chỉnh tề như vậy, lần sao không được phép tự kéo xuống như thế nữa.”

Đưa tay giúp nàng kéo lại vạt áo lên, vừa định mở miệng nói thêm một câu chính là nghe được âm thanh trong trẻo của Sầm Hỉ Mộc ở bên ngoài cửa vang lên.

“Đại tỷ, Duệ vương ca ca bị trọng thương a.”

Hần là cùng Sầm Chi Di đến đây. Mỗi lần đến cũng là không phiền Thế bá thông báo mà trực tiếp xông vào. Chỉ là hần không thích Sát Vưu Thần nên không muốn gặp mặt mà thôi. Nghe được Lưu cố vấn bảo đại tỷ ở đây hần liền đến đứng ở trước cửa hô to.

Sầm Hảo Nguyệt nghe được thần sắc khẩn trương lo lắng, vội vàng chỉnh tề y phục xoay người bước ra: “Hần không có việc gì chứ? Đã gọi Cổ thư sinh chưa?”

Mặt của Sát Vưu Thần triệt để đen lại. Lại là Sát Duệ Kỳ, dù là hần(SDK) có chết đi nữa cũng không liên quan đến nàng cơ mà đến đây nói cùng nàng làm gì? Hần nhanh chóng bắt lấy tay Sầm Hảo Nguyệt, thâm tình gọi: “Nguyệt nhi, ở cùng ta đừng đi.” Giọng tựa như thỉnh cầu, cả danh xưng ‘bốn vương’ cũng không dùng đến.

Chỉ cần nàng không rời đi hẳn lựa chọn tin nàng thật tâm với mình. Nhưng nếu nàng là rời đi...hắn không chắc bản thân sẽ làm ra loại chuyện gì đâu.

Sầm Hảo Nguyệt quay đầu nhìn soái phu quân rồi lưu lại cho hắn một câu: “Ta đi thăm hắn rất nhanh sẽ trở lại bồi người.” Dứt lời nàng rút mạnh tay xoay người rời đi.

Bằng hữu bị trọng thương, còn soái phu quân thì bình thường đương nhiên nàng lo cho bằng hữu trước. Dù gì cũng là đang tranh thái tử vị, nhất định không để soái phu quân tham gia cuộc chiến này.

Sắt Vưu Thần nhìn nàng đi tìm như bị móc rỗng vậy. Hắn cô đơn đã quen lại bị nàng chạy vào xâm chiếm. Hiện tại hắn quen với sự xuất hiện của nàng thì nàng lại để hắn thất vọng như vậy. Vốn nghĩ nàng sẽ cho bản thân cảm nhận được những gì chưa từng cảm nhận không nghĩ tới sẽ có kết quả thế này.

Lần trước nàng cũng nói cùng hắn câu tương tự như vậy. Đến cùng thì sao, là đi liền mấy ngày. Hiện có phải muốn ở phủ đệ của Sắt Duệ Kỳ đến khi hắn hoàn toàn khôi phục mới hồi phủ không?

Mới lúc này nàng ở đây câu dẫn hắn, vừa nghe nam nhân khác bị thương liền vứt hắn sang một bên chạy đi. Hắn thật không tốt số bị người lần lượt không chút thương tiếc vứt bỏ như vậy. Hắn không cam lòng, hắn tin bản thân mình nhất định nghịch được mệnh trời. Nhân định thắng thiên!

Hắn vươn tay ôm lấy ngực, đỡ lấy trái tim đang đau đến rỉ máu của mình. Sầm Hảo Nguyệt, nàng thực sự chọn đối đầu với bốn vương? Hậu quả nàng có gánh nổi không?

Hắn hung tợn đạp đổ cái bàn trước mặt. Chiếc bàn bị tác động nội lực cực mạnh vỡ vụn. Những trên bàn rơi cả xuống đất nằm hỗn độn. Tám thủ vệ nghe được liền chạy vào giúp chủ nhân thu dọn.

Đương nhiên cũng kèm theo bất mạch chỉ là lần này Sắt Vưu Thần hung hăng không cho ai chạm vào người mình. Bởi hiện hắn biết được bản thân chính là mắc phải chứng bệnh gì rồi.

92. Chương 92: Hy Vọng Là Không

Sầm Hảo Nguyệt cưỡi con ngựa của Sầm Chi Di mang đến rồi cùng hai tiểu đệ đệ thẳng phóng đến Duệ vương phủ. Vừa bước vào phủ đã có hạ nhân đưa đến viện của Sắt Duệ Kỳ.

Đây là lần đầu tiên nàng bước vào quý phủ của tiểu bằng hữu này. Đúng là so với phủ đệ của soái phu quân xa hoa hơn nhiều, chỉ là hiện Kinh Lang vương phủ có nàng bày bố nên ở đây làm sao bằng.

Vừa tiến đến viện môn đã thấy một nha hoàn mang thau đồng chứa nước hồng sắc từ gian chính bước ra. Nàng tiến đến liền đã thấy Ân Mặc Nguyên cùng Duệ vương phi Đường thị và đám tiểu thiếp oanh oanh yến yến đứng trước gian chính.

“Ân bách khoa toàn thư, hần sao rồi?” Nàng khẽ vỗ vai Ân Mặc Nguyên hỏi nhỏ.

“Trọng thương nặng, hiện Sùng Kính đang giúp hần xử lý vết thương.” Ân Mặc Nguyên nặng nề đáp một câu, mắt cũng không quay lại nhìn Sầm Hảo Nguyệt lấy một cái.

“Ân.” Sầm Hảo Nguyệt bình tĩnh gật đầu rồi lại cảm thấy có ánh mắt hận ý nhìn mình. Nàng xoay đầu sang thì nhìn thấy đám thê thiếp của tiểu bằng hữu dùng nhãn thần sắc như dao nhìn mình.

“Các người nhìn thấy bốn phi không hành lễ còn đứng đây dùng thái độ này?” Sầm Hảo Nguyệt chấp tay sau lưng lạnh giọng quát. Dù gì soái phu quân cùng là tam hoàng huynh của tiểu bằng hữu, lý nào để đám tiểu thiếp này không cho vào mắt.

Đám tiểu thiếp nghe xong lập tức run rẩy hành đại lễ. Bọn họ nếu là bị gán cho tội danh bất kính liền khó sống a. Dù biết Sát Vưu Thần không được sủng nhưng phía sau lưng hoàn khổ nữ vẫn còn Sầm gia.

Đường thị vẫn đứng đó thống giận chỉ vào mặt Sầm Hảo Nguyệt mắng: “Người thừa biết vương gia cùng Ngạo vương và Kinh Lang vương không đi cùng một đường còn tiếp cận hần? Người đây là có ý tứ gì?” Nàng tuy cũng có một chút võ nghệ nhưng hôm đó thấy được kỹ thuật kỳ lạ của nàng ta nàng biết được bản thân không nên động thủ.

“Ý tứ gì?” Sầm Hảo Nguyệt nâng mắt nhìn Đường thị hừ lạnh một tiếng. Chuyện này là liên quan đến soái phu quân sao? Đôi mắt của nàng lại đảo sang nhìn Ân Mặc Nguyên gần đó. Thấy hần trầm mặt không dám nhìn nàng cũng không có ý tứ trả lời.

“Lần này vương gia nhận công vụ rời kinh đến Vân Nam, trở về liền gặp thích khách. Mà Ngạo vương lại xử lý công vụ gần đó, hần trở về lạnh lặn mà vương gia lại trọng thương.” Đường thị tức giận không chút kiềm nén bạo phát.

“Vậy lại liên quan gì đến phu quân của bốn phi?” Sầm Hảo Nguyệt cứng miệng nhưng trong thâm tâm nàng biết rõ. Những chữ trên tấu chương kia nàng vẫn không quên, do đích thân soái phu quân của nàng phê duyệt.

Tuy là trên tấu chương chỉ có phê cách trị mùa màng nhưng nàng cảm nhận rõ địch ý của soái phu quân cùng tiểu bằng hữu. Mà nàng chưa từng thấy tiểu bằng hữu cùng soái phu quân có bất kỳ không hợp gì, thật đoán không ra rồi.

“Người nào không biết Kinh Lang vương chính là sớm về phe của Ngạo vương chứ, người còn ở đây xảo biện sao?” Nàng biết lòng của Sát Duệ Kỳ không đặt trên người nàng, nàng cũng biết hần là quan tâm Sầm Hảo Nguyệt. Nếu là Sát Vưu Thần không xin chỉ tứ hôn, hoàng hậu không cầu khẩn hoàng thượng thì nàng làm sao được ngồi ở Duệ vương phi vị. Nhưng là không giả cũng đã giả lý nào nàng ta vẫn còn câu dẫn nam nhân.

Là do Sát Vưu Thần thân mang bệnh, tướng mạo không tốt, cái gì cũng không bằng Sát Duệ Kỳ nên Sầm

Hảo Nguyệt mới câu dẫn hấn hy vọng sau này quân vong liền trở thành trác phi đi. Nàng mới không cho phép chuyện đó xảy ra.

Ân Mặc Nguyên thấy tình hình không tốt liền lên tiếng khuyên ngăn: “Duệ vương phi thỉnh bình tĩnh, đây chỉ là suy đoán của cá nhân người, chưa có chứng cứ xác thực.”

Lúc này Cổ Sùng Kính bước ra: “Duệ vương phi không nên to tiếng như vậy, vương gia cần yên tĩnh nghỉ ngơi.”

Sầm hảo Nguyệt không nói mà nhấc chân bước vào. Vẫn là nên hỏi Sát Duệ Kỳ cho rõ trước. Nếu chuyện này quan liên quan đến soái phu quân, nàng đây nhất định sẽ...Hai tay nắm chặt song quyền bước.

Đường thị nhanh hơn một bước chắn trước mặt Sầm Hảo Nguyệt ra lệnh đuổi người: “Nơi này không hoan nghênh người, sau này đừng bao giờ cùng vương gia lai vãng nữa. Cửa lớn bên kia thỉnh rời đi.”

Âm thanh yếu ớt của Sát Duệ Kỳ được dùng nội công từ trong phòng truyền ra: “Là ai dám cấm A Nguyệt tiến vào?”

Sầm hảo Nguyệt vươn tay đẩy Đường thị rồi tiến vào trong. Nàng vừa bước vào phòng chỉ ngửi được mỗi mùi tiên huyết cùng được. Hắc vài hơi khí từ mũi nàng bước đến bên Sát Duệ Kỳ hỏi:

“Người cảm thấy thế nào?”

Đôi môi trắng bệch của Sát Duệ Kỳ nhếch lên nụ cười mỏng tựa như an ủi tiểu bằng hữu: “Vẫn chưa chết được, những lời lúc này không nên để trong lòng.”

“Ta không hỏi chuyện này.” Nhìn hấn còn có thể xuất sử nội lực nàng cũng biết được rồi.

Sát Duệ Kỳ cố gắng ngồi dậy, Đường thị cũng chạy vào ngồi bên giường đỡ hấn lên. Hấn ngồi vững không thêm lưu ý đến nữ nhân đó chỉ nhìn Sầm Hảo Nguyệt nói: “Có lẽ do trùng hợp thôi.” Trong lòng hấn biết rõ chính là không phải như vậy.

Ân Mặc Nguyên cùng Cổ Sùng Kính và hai tiểu đệ đệ cũng bước đến hỏi thăm Sát Duệ Kỳ mấy câu. Sầm Hảo Nguyệt nhíu mày suy nghĩ một hồi rồi mới hỏi tình hình: “Vậy lúc đó là thế nào? Người đến đâu thì bị mai phục.”

“Lần này ta phụng mệnh đến Vân Nam khai hoang, sau khi hoàn thành ta lưu binh tướng ở lại giữ lãnh thổ rồi trở về phục mệnh. Chỉ là đi cách Nam Giao nơi của đại hoàng huynh thi hành công vụ không xa thì gặp mai phục. Hồi kinh liền nghe được bị chiếm công lao rồi.” Sát Duệ Kỳ yếu ớt nói xong, mày nhăn lại ôm lấy ngực khê ho khan.

Cổ Sùng Kính bên cạnh thấy thế liền nhắc nhở: “Người không nên cố sức, chuyện này đợi người khỏi bệnh liền bàn lại.”

Mắt của Sầm Hảo Nguyệt lóe sáng, lúc cầm tấu chương lên nàng cảm thấy bìa của quyển thứ hai dày hơn quyển thứ nhất. Hóa ra chính là còn phần sau a.

Thấy thần sắc của Sầm Hảo Nguyệt không tốt Sát Duệ Kỳ liền hỏi: “A Nguyệt có phải biết được gì?” Nếu là tra được chân tướng liền sẽ không bị thương uống phí rồi.

“Không biết.” Sầm Hảo Nguyệt xua xua tay, nàng trở về hỏi soái phu quân trước rồi mới nói: “Ta nào được vào viện của hần chứ, lúc người đến xem cũng thấy được cơ mà.”

Cả ba tên đều cùng gật đầu. Ân Mặc Nguyên thấy được hô hấp của Sát Duệ Kỳ khó khăn liền nói: “Người trước hảo hảo nghỉ ngơi, chúng ta rời đi, có gì khỏi bệnh mới nói.”

“Được.” Sát Duệ Kỳ gật đầu.

Sầm Hảo Nguyệt đợi Đường thị đỡ Sát Duệ Kỳ xuống giường đắp chăn rồi chuẩn bị rời đi. Nàng dùng một ghế nhỏ bên giường một ngăn khiến nàng ta té ngã nằm sấp trên mặt đất.

“Nguyên lại đây là cách Duệ vương phi muốn hành lễ cùng bồi tội với bốn phi nha. Bốn phi rộng lượng tiếp nhận thôi.”

Nhìn Sát Duệ Kỳ nói: “Oan gia, bốn phi rời đi, có thời gian lại đến thăm người.” Dứt lời nàng mang hai tiểu đệ đệ rời đi.

Ba nam nhân trong phòng đều là lắc đầu, hai người rời đi, một người nằm trên giường nhàn nhạt cười. Vị vương phi này của hần lòng dạ hẹp hòi vẫn là để tiểu bằng hữu chính lại cũng tốt.

Sau khi rời khỏi Duệ vương phủ, Sầm Chi Di bất mãn nói: “Kính Lang vương gia thật quá đáng a, sao lại có thể mất mặt mà giúp Ngạo vương chứ.”

“Duệ vương phi cũng quá đáng nữa, dám mắng đại tỷ.” Sầm Hỉ Mộc hừ hừ nghiêng răng. Vị trí kia đáng lý ra phải là của đại tỷ mới đúng.

“Nếu đại tỷ gả cho Duệ vương ca ca thì quá tốt rồi.” Sầm Chi Di thở dài oán thán. Sát Vưu Thần không những bệnh mà chính là còn ám hại người. Hiện ám hại thân tượng của bọn họ thương nặng như vậy.

Sầm Hỉ Mộc cũng tiếc nuối không kém gì ca ca của mình: “Tỷ phu của ta a, vì sao không phải Duệ vương ca ca? Vì sao phải là bệnh vương cơ chứ?”

“Lần chính là quá hiểm độc rồi.”

“Nếu là lần sau không biết sẽ còn như thế nào nữa a.”

“Đại tỷ cảm thấy chuyện này thế nào?” Thấy đại tỷ vẫn không mở miệng nói chuyện Sầm Chi Dĩ lại hỏi.

“Ta nào biết nha.” Sầm Hảo Nguyệt nói xong liền thức nhanh ngựa hồi phủ. Giao lại ngựa cho tiểu đệ đệ nàng bước thẳng đến viện của soái phu quân.

93. Chương 93: Đầu Giường Đánh Nhau

Sầm Hảo Nguyệt đẩy mạnh cửa xông vào trong phòng của Sát Vưu Thần. Lúc này hắn đang ngồi ở trên giường ung dung thối chén thuốc nóng như thể bản thân vô tội không hề biết chuyện gì xảy ra. Nhìn thấy vẻ mặt tức giận của nàng hắn không xem như không nhìn thấy cũng thèm hỏi gì chỉ im lặng dùng thuốc.

Sầm Hảo Nguyệt mím chặt môi một lúc mới nói: “Sát Vưu Thần có phải người cùng Sát Ngạo Lang mai phục Sát Duệ Kỳ không?” Nàng cũng rất muốn tin hắn vô tội chỉ là hôm đó...nàng không biết nữa.

Sát Vưu Thần nâng mắt lên nhìn nàng, tay đặt chén thuốc xuống bàn nhỏ bên cạnh: “Nàng vì chuyện này đến đây nháo với bốn vương?”

“Ta hỏi người, có phải hay không?” Sầm Hảo Nguyệt gằng từ chữ chất vấn, mắt cũng trợn to đến cực đại.

“Hắn có sống chết cũng không liên quan đến nàng, nàng vì một người không liên quan đến đây cùng bốn vương nháo, không cảm thấy quái lạ sao?” Sát Vưu Thần kiềm nén trái tim đang đau của mình dùng chất giọng băng lãnh hỏi nàng.

“Đừng ở đây cùng ta nói nhiều phé ngôn như vậy.” Nàng thực sự muốn nghe hắn phủ nhận. Xem như gạt nàng cũng được.

Sát Vưu Thần hừ lạnh một tiếng nói: “Đúng là bốn vương làm, lần nào hắn gặp chuyện không may cũng đều do bốn vương, nàng hài lòng chưa?”

Sầm Hảo Nguyệt mím chặt đôi môi kiềm nén không để nước mắt chảy ra ngoài. Nàng thất vọng, triệt để thất vọng rồi. Nàng thực sự không muốn tin vào những gì bản thân vừa nghe được. Nhưng do chính miệng hắn thừa nhận nàng còn có thể không tin sao?

Thấy nàng không trả lời hắn lại nói tiếp: “Nàng đau lòng sao? Hắn bị thương nàng đau lòng như vậy sao? Chẳng phải nàng tiếp cận bốn vương cũng chỉ vì muốn từ chỗ bốn vương lấy tin tức về cho hắn sao? Muốn

bốn vương phò trợ hần? Đứng nằm mộng nữa, không có khả năng.”

Sầm Hảo Nguyệt ngửa đầu lên để lệ chảy ngược vào trong. Nàng không thể khóc, ít nhất là không thể khóc trước mặt hần: “Hóa ra trong lòng ngươi ta là người như vậy.” Bỏ lại một câu đầy buồn bã nàng xoay người rời đi.

Bên trong phòng Sát Vưu Thần cũng là đầy bụng nộ khí. Hần thở phì phò đập hết tất cả những thứ có trong phòng. Đám thuộc hạ không ai dám tới gần cả. Đương nhiên ngày hôm sau lập tức có thứ mới thay vào.

Sầm Hảo Nguyệt một đường chạy thật nhanh trở về phòng của mình. Khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ của nàng bị nước mắt làm lem luot xấu đến cực kỳ khó coi. Nàng không còn quan tâm nữa, hai tay áo bị phần nước, yên chi, nước mắt làm cho dơ bẩn kham cũng không biết đã nhuộm thành màu gì rồi.

Đẩy cửa phòng nàng nằm sấp trên giường ôm lấy gối khóc tu tu đến tối. Cứ như vậy qua đi ba ngày nàng chỉ đóng cửa trong phòng không ra ngoài. Lưu cố vấn vất vả lắm mới khuyên nàng ăn được vài bữa liền cũng bị đuổi đi.

Đến tối, Sầm Hảo Nguyệt vẫn là suy nghĩ chuyện của soái phu quân cùng tiểu bằng hữu mỗi người một chiến tuyến. Nàng đứng giữa theo ai cũng không xong, nàng thừa nhận bản thân không bỏ được vị soái phu quân. Nhưng hần lại cố chấp như vậy, nàng khuyên không được hần.

Vì sao hần phải làm như vậy cơ chứ? Hần cũng chẳng thể leo được lên hoàng vị việc gì phải hạ thủ ngoan độc như vậy. Nếu chỉ muốn phò trợ thì phải tìm minh quân chứ. Đến cùng Sát Ngạo Lang cho hần lợi lộc gì khiến hần đuôi mù như vậy? Không lẽ hần thực sự bệnh đến mất cũng đầu óc đều gặp vấn đề?

Nàng kéo chăn kín cả người nằm sấp trên giường. Đối diện nàng chính là Hàn Thố nhỏ lấy từ phòng của soái phu quân trở về. Lúc trước nàng vốn giấu nó ở dưới phần đất trồng hoa trong hoa viên ở đông viện. Đến khi chỉnh lý phủ nàng mới chạy đi đào trở về.

Nàng đang khóc đột nhiên có một trận gió thổi vào, một thân ảnh liên xuất hiện trước mắt nàng. Đã ba hôm rồi Hắc Bạch Vũ không có đến tìm nàng.

“Ngươi đến đây làm gì?” Nàng vui đầu vào gối hung hăng quát.

Hắc Bạch Vũ ngồi xuống bên giường nhìn nàng qua chiếc mặt nạ: “Ta chỉ mới ba hôm không đến có cần phải khóc đến thương tâm như vậy không?” Mặt hần lóe lên khi nhìn thấy quang mang lam sắc của Hàn Thố. Nàng giấu ở đâu vì sao hần tìm không thấy?

“Ta mới không phí giọt nước mắt nào cho ngươi.” Sầm Hảo Nguyệt hừ một tiếng ngồi dậy lau nước mắt trừng hần.

“Vậy là kẻ nào chọc người khóc đến thương tâm thế này?” Hắc Bạch Vũ vẫn điềm đạm hỏi.

Sầm Hảo Nguyệt hừ hừ vài tiếng: “Còn ai ngoài tên xấu xa vô lương tâm kia chứ. Ta một lòng với hắc như thế hắc lại liên tục phòng bị ta, chưa từng tin tưởng ta. Về sau không được nhắc đến hắc trước mặt ta nữa.”

Hắc Bạch Vũ trầm tư trong chốc lát không nói gì. ‘Một lòng với hắc’ là có gì tứ gì? Nàng là...

Sầm Hảo Nguyệt thấy vậy liền vươn tay đẩy hắc: “Ta đã gả ra ngoài rồi sau này không phép người tiến nhập phòng ta như vậy nữa.” Tên đạo tặc này thật chẳng ra làm sao, suốt ngày tìm nàng không biết là làm gì nữa.

“Chẳng phải người không thừa nhận hắc sao?” Hắc Bạch Vũ mang theo tiểu ý nói xong một câu lại tiếp tục câu thứ hai không chút liên quan gì đến câu thứ nhất: “Hôm nay ta đến đưa người cùng ta đi trộm đồ.”

Sầm Hảo Nguyệt có chút kinh hỉ, trộm đồ cũng rủ rê? Bất quá nàng không đi: “Ta đường đường là vương phi lý nào cũng người đi trộm đồ chứ. Dẹp cái huyễn mộng đó đi.”

Hắc Bạch Vũ không nói hai lời đứng lên ôm ngang nàng bước ra ngoài. Bên này Sầm Hảo Nguyệt vừa mắng vừa rửa vừa vùng vẫy.

“Tên đạo tặc chết tiệt mau thả bốn phi xuống.”

“Bốn phi đã bảo là không cùng người đi cơ mà.”

“Phu quân của bốn phi còn chưa chết người đã dám phi lễ như vậy.”

“Ngoại trừ phu quân bốn phi không cho phép tên nào đụng vào.”

“Bốn phi nguyên rửa người...”

Hắc Bạch Vũ chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Vậy lần trước Sát Duệ Kỳ sao lại chạm được người?”

Lần trước? Sầm Hảo Nguyệt án binh bất động nhìn chăm chăm cái mặt nạ bán bạch bán hắc trên mặt đối phương. Hắc đang nói lần nào cơ?

Hắc Bạch Vũ thấy nàng không nhớ tốt bụng nhắc nhở: “Lần ở Châu Lam thôn.”

“Lần đó hắc là cứu ta.” Sầm Hảo Nguyệt vươn cổ lên cãi.

“Lần này ta là cùng người đi trộm.” Ý hấn chính là nếu nàng biết khinh công thì hấn cũng đâu cần phải tốn công phí sức như vậy.

Mặt của Sầm Hảo Nguyệt triệt để đen lại. Nàng cũng đã bảo rằng bản thân không muốn đi cơ mà. Bất quá thấy hấn không có ý định thả mình nàng liền đề nghị: “Chúng ta đổi chút đi, người công ta.” Soái phu quân còn chưa từng chủ động thân mật với nàng thế này, lý nào để tên đạo tặc này chiếm tiện nghi.

Thế là Hắc Bạch Vũ công nàng dùng khinh công bay theo một hướng. Đến khi thấy được nơi cần đến Sầm Hảo Nguyệt há hốc hỏi: “Người có thần kinh không bảo ta đến nhà chồng trộm đồ.”

Hắc Bạch Vũ không hề ngừng lại mà vẫn tiến tục thi triển khinh công lao đến mục tiêu. Sầm Hảo Nguyệt ở trên lưng hấn nhìn cảnh tượng cứ như đang đi tàu lượn siêu tốc vậy. Gió mát cảnh vật lướt qua nhanh chóng khiến nàng rất buồn ngủ a.

Đến khi bản thân được đặt xuống nàng mơ hồ nhận ra có chút quen thuộc: “Hình như đây là tấm cung của mẫu hậu nha.”

“Đúng, vào trong thôi.” Hắc Bạch Vũ sớm hạ mê dược với đám cung nhân rồi nên cứ hiên ngang mà tiến vào trong tấm cung.

Sầm Hảo Nguyệt nhú mày không bước, hấn quay lại hỏi: “Vì sao không theo vào, đã phí thời gian đến đây rồi còn do dự?”

“Đây là chỗ của mẫu hậu, đó là đồ của nàng. Ta mới không tham gia.” Sầm Hảo Nguyệt xoay người đưa lưng về phía hấn.

Hắc Bạch Vũ khẽ nhú đôi mày sau lớp mặt nạ. Không nói hai lời hấn kéo tay nàng cùng tiến vào miệng không quên giải thích: “Sắp đến sinh thần của hoàng thượng nên thượng cung cực chuyện dặt ra một kiện phượng hoàng tăng diệm may thành phượng bào cho hoàng hậu. Mà kiện y phục này hai mươi năm mới dặt được một lần nên ta cố ý mang người đến xem.”

“Vậy cung yến chẳng phải ta cũng được xem sao.” Sầm Hảo Nguyệt bị hấn lôi lôi kéo kéo bản thân tuy không thích nhưng vẫn bước theo. Đột nhiên nàng nhớ đến gương mặt cầu khẩn đầy hy vọng của soái phu quân hốc mắt có chút nóng lên. Hôm đó hấn chính là hôm mở miệng bảo nàng ở lại cùng hấn.

Hắc Bạch Vũ lắc đầu chân vẫn không ngừng bước: “Sai, hôm nay người xem, còn ta đoạt đi.”

“Người không được đoạt đồ của mẫu hậu.” Sầm Hảo Nguyệt cực kỳ không vui nói. Nàng biết hấn là vì bảo vật, món đồ này lại là vô cùng trân quý. Hấn đoạt đi rồi đến hôm sinh thần của phụ hoàng mẫu hậu mặc gì đây?

“Nàng ta cũng xứng sao?” Đáy mắt của Hắc Bạch Vũ hiện lên đầy khinh thường cùng chẳng đáng, giọng

thập phần mĩ mai không chút lưu tình.

Sầm Hảo Nguyệt cảm nhận được hận ý của hắn. Chỉ là hắn vì sao có hận ý với hoàng hậu. Nàng thấy hoàng hậu rất hiền từ, lại rất quan tâm soái phu quân nhưng lại luôn chịu khí dễ của mọi người.

Khi thấy được kiện phượng bào phượng hoàng tăng diệm được thêu cực kỳ tinh xảo hoa lệ. Phượng văn sống động được thêu bằng ngân tuyến phát quang trên nền vải gấm hoàng sắc. Tròng phòng đen kịt một mảnh nhưng phượng bào lại phát quang trong đêm, cực kỳ bắt mắt. Chỉ là kiện y phục được treo trên giá đã thấy được khi chất ưu nhã rồi. Nếu là vận lên người một phụ nhân có dung mạo mỹ lệ như hoàng hậu nhất định là rất đẹp.

Chỉ là rất nhanh bị Hắc Bạch Vũ mang đi mất rồi, nàng cũng không có cơ hội thấy nó được khoác trên người hoàng hậu nữa. Nàng được đưa trở về viện còn hắn đi đâu nàng đâu có biết. Nàng đánh không lại hắn chỉ có thể trở mắt nhìn hắn làm bậy thôi.

94. Chương 94: Ánh Mắt Xem Thường

Ngày hôm sau, tin tức phượng hoàng tăng diệm bị mất truyền ra khắp nơi. Đám phi tần lại cực kỳ vui sướng bởi bọn họ cho rằng hoàng hậu không xứng đáng với kiện y phục hoa lệ độc nhất vô nhị đó.

Sầm Hảo Nguyệt lương tâm bất an không ngừng tiến cung an ủi hoàng hậu. Hoàng hậu cũng tỏ ra bản thân không có tiếc nuối trước mặt nàng chỉ là đáy mắt chính là che giấu không được buồn bã.

Xuân nhi nói với nàng mỗi đêm hoàng hậu đều khóc lóc không ngừng. Vết thương trên người cũng vì vậy mà tăng lên. Đều là tại tên Hắc Bạch Vũ chết tiệt đó cả.

Rất nhanh liền đến sinh thần của hoàng thượng, Sầm Hảo Nguyệt cùng Sát Vũ Thần cũng phải cùng nhau tiến cung. Chỉ là cả hai, người ngồi ngựa, người ngồi kiệu không cùng nhau nói bất kỳ câu nào.

Vừa đến hoàng cung nàng vội vã chạy đến chỗ hoàng hậu trước. Trên đường đi liền thấy được Đường thị cùng Ngạo vương phi Hắc thị từ hai đầu đi đến. Do Sát Vũ Thần theo Sát Ngạo Lang nên Hắc thị cũng tự nhiên cùng nàng thân cận. Tuy những hiểu lầm lúc trước vẫn có nhưng trước mặt Đường thị cũng phải làm đủ cho Đường thị xem.

“Tam đệ muội là đang dự định đi đâu?”

“Bổn phi đến chỗ mẫu hậu, trùng hợp đại hoàng tẩu cũng ở?” Sầm Hảo Nguyệt hừ trong lòng vài tiếng, nếu không có cung nhân ở đây nàng sớm xem như không thấy mà rời đi rồi.

Đường thị hận hận bước đến, hiện có cung nhân vẫn phải hành lễ cho có lệ: “Gặp qua đại hoàng tẩu, tam

hoàng tẩu.”

“Thập nhất đệ muội hữu lễ rồi.” Hác thị đưa tay che miệng cười đầy mát mẻ: “Dạo này thập nhất hoàng đệ thụ thương nặng người chăm sóc hẳn đến cả người gầy gò xanh xao như vậy thật khiến người cảm động a.”

“Đại hoàng tẩu quá lời, chăm sóc vương gia là trách nhiệm của người làm thê tử, không đến lượt người ngoài quan tâm.” Đường thị đáp trả cũng không quên đâm Sầm Hảo Nguyệt một gai.

Hác thị có chút vui sướng. Dù sao Sầm Hảo Nguyệt cũng mấy lần khiến Sát Ngạo Lang mất mặt, hôm nay chính là ngày lấy lại mặt mũi a: “Thập nhất đệ muội nói đi đâu rồi, chúng ta đều là người một nhà, nên quan tâm lẫn nhau mà.”

Sầm Hảo Nguyệt nhếch nhếch khóe miệng, trán chảy vài vạch đen. Lại là cung đấu, cũng may Sát Vưu Thần chỉ có mỗi mình nàng là thế nên nàng mới có cơ hội vui sướng hưởng thụ.

“Hai người trò chuyện ta đi tìm mẫu hậu, để nàng đợi lâu sẽ không tốt.” Dứt lời nàng không chút do dự ly khai hiện trường. Cùng hai nữ nhân này đứng ở đây miệng lưỡi còn không bằng sớm một chút tới chỗ hoàng hậu ngồi uống trà ăn bánh.

Đường thị nghe vậy liền nói: “Hoàng hậu nương nương hiện đang ở ngự hoa viên cùng mẫu phi và các nương nương hàn huyên.” Nếu là đi gặp hoàng hậu thì nàng đương nhiên sẽ đi cùng. Hiện trong cung mọi người chia ra ôm chân lớn của Tiêu hiền phi cùng Vạn quý phi. Hoàng hậu thì sao, chỉ là một khôi lỗi không người nhìn đến.

Hác thị nghe vậy cũng lấy làm vui mừng, nói: “Ta cũng muốn gặp mẫu phi, chi bằng cùng đi.”

Sầm Hảo Nguyệt bắt đất dĩ đáp ứng, chỉ là cước bộ của nàng không chậm rãi mà sải to đi cho nhanh. Hai nữ nhân kia cũng là có chút công phu trong người nên cũng không để nàng bỏ rơi ở phía sau.

Rất nhanh đến được ngự hoa viên, đúng là một đám phụ nhân đang ngồi ở đó. Sầm Hảo Nguyệt đi từ xa đã nhìn thấy thân ảnh mộc mạc cô độc của hoàng hậu.

“Mẫu hậu.” Nàng không hành lễ mà trực tiếp bước đến gọi

Hoàng hậu thấy được nàng liền nhướn miệng vui vẻ cười: “Nguyệt nhi đến rồi sao, mau đến đây ngồi.” Tay nhẹ nhàng giơ lên vẫy vẫy.

Sầm Hảo Nguyệt bước đến ngồi bên cạnh hoàng hậu dưới ánh mắt chán ghét cùng xem thường của mọi người. Nàng cũng không chút để ý nói: “Mẫu hậu vẫn chưa chuẩn bị gì sao?”

“Bồn cung ngồi một chút nữa mới trở về chuẩn bị. Người dùng thử điểm tâm này xem, bồn cung cảm thấy

rất thơm a.” Hoàng hậu hiền từ cười giấu đi sự buồn bã dưới chỗ sâu nhất trong đáy mắt.

Bên kia Hác thị cùng Đường thị hành qua lễ cũng bước đến ngồi bên Tiêu hiền phi cùng Vạn quý phi. Đám cung tần luôn miệng khen ngợi tâng bốc hai nữ nhân mới đến cùng hai vị cung phi được sủng nhất hiện nay.

Sầm Hảo Nguyệt không buồn để ý mà đưa điểm tâm lên miệng thưởng thức một chút mới nói: “Trong điểm tâm có một chút bột quế a.”

Hoàng hậu khẽ cười gật đầu: “Nguyên lai là như vậy, thế mà bỗng cung nhận không ra.” Kỳ thực nàng làm sao nhận không ra cho được. Quế là vị nàng ghét nhất cơ mà.

Vạn quý phi buồn miệng cũng xen ngang châm chọc: “Hoàng hậu được hoàng thượng ban thưởng cao điểm nên mang đến chia sẻ cùng chúng ta a. Trùng hợp các người đến cũng thử một chút đi.” Hoàng hậu ngoại trừ Sầm Hảo Nguyệt thì chẳng có ai thèm nhìn nữa. Cả ôm chân lớn đám người kia cũng không thèm nhìn đến.

“Phải a, các người cũng thử dùng đi.” Hoàng hậu nhìn Hác thị cùng Đường thị rồi phân phó cung nhân mang thêm một bộ chén đĩa đến.

Lúc này một tiểu thái giám cung mang theo một chung chè mè đen đến đặt trước mặt hoàng hậu. Xuân nhi vội vã bước đến vì hoàng hậu múc ra một chén nhỏ. Hoàng hậu lại nói: “Chuẩn bị thêm một chén cho Nguyệt nhi.” Rồi nhìn đám người kia: “Các vị muội muội cũng dùng thử?”

Đám cung tần cung phi đều là che mũi nhìn như chẳng thèm. Một thứ thức ăn vừa đen lại vừa khó ngửi vừa rẻ tiền không có chút cao quý kia chỉ có hoàng hậu mới dùng thôi. Thế nên ai cũng mở miệng từ chối.

Sầm Hảo Nguyệt mỉm cười nói: “Tạ qua mẫu hậu.”

“Nguyệt nhi cũng biết ăn sao?” Hoàng hậu ngạc nhiên hỏi như tìm được tri kỷ vậy.

“Ân, lúc trước khi vừa đến kinh thành là tam di nương đã từng chuẩn bị cho ta cùng đệ đệ dùng a. Mùi vị không tệ lại có giá trị dinh dưỡng cao.” Sầm Hảo Nguyệt thẳng thắn đáp. Hoàng hậu cũng thích dùng món này chẳng trách da nàng ta lại đẹp như vậy a.

Tiêu hiền phi này giờ vẫn không nói gì đột nhiên lại mở miệng hỏi: “Không biết thân thể của Kinh Lang vương thế nào rồi?”

Sầm Hảo Nguyệt là bằng hữu tốt cũng là nữ nhân mà nhi tử nàng muốn thú. Chỉ là ngoài ý muốn bỏ mất cơ hội nên nàng cũng không muốn làm khó. Nhưng lần này không chỉ bị cướp công lao mà nhi tử của nàng trọng thương suýt mất mạng, nàng há có thể dễ dàng bỏ qua như vậy.

Mắt của Đường thị lóe lên vài tia hả hê. Sầm Hảo Nguyệt, ta xem ngươi có thể nào đắc ý. Lấy một tên bệnh vương có giỏi đến đâu thì cũng chỉ là sống không được lâu thôi.

Đúng lúc này có một mùi thuốc đông y truyền đến, tiếp đó chính là tiếng ho khan quen thuộc: “Bổn vương vẫn khỏe, nương nương quan tâm.”

Hoàng hậu nghe được âm thanh biết Sát Vưu Thần đến lập tức buông bỏ thìa trong tay cao hứng xoay người: “Hoàng nhi cũng đến sao?”

“Bổn vương trùng hợp đi ngang nghe được.” Sát Vưu Thần băng lãnh đáp trả. Mắt hấn đảo hết một đáp người rồi dừng lại trên bóng lưng của Sầm Hảo Nguyệt. Nàng vẫn ngồi đó ăn không chút quan tâm.

Dùng xong lau qua miệng, Sầm Hảo Nguyệt cầm tay hoàng hậu nói: “Mẫu hậu thời thần không còn sớm, chúng ta trở về chuẩn bị một chút thôi. Hôm nay ta giúp mẫu hậu hảo hảo trang điểm cho thật bắt mắt.”

Dứt lời hương đám cung tần cung phi gật đầu một cái rồi kéo tay hoàng hậu cứ như vậy rời đi. Đám người bóng lưng của bọn họ mà mĩa mai vạn phần. Tay nghề của Sầm Hảo Nguyệt đúng là tốt nhưng cho dù tốt hơn nữa thì thế nào, hoàng hậu vĩnh viễn không lọt được vào mắt của hoàng thượng.

Sát Vưu Thần cũng viện cớ cáo lui rồi rời đi. Mọi người lại một phen khinh bỉ. Cả dung mạo từ năm năm tuổi đến nay cũng chưa từng lộ sự là không tốt nên mới bị thê tử bỏ qua không thèm nhìn đến như vậy đi.

95. Chương 95: Bá Đạo Giải Vây

Hoàng hậu cùng Sầm Hảo Nguyệt vui vẻ vừa trò chuyện vừa thả bộ tiến đến đại điện. Kỳ thực từ lúc có Sầm Hảo Nguyệt, nàng không còn một mình chống chọi nữa. Lại nói dạo gần đây nàng ta thường xuyên tiến cung thăm nàng khiến nàng vui vẻ không ít.

Sầm Hảo Nguyệt thấy hoàng hậu an vị trên phượng ỷ rồi bước đến bên soái gia gia: “Gia gia an hảo.”

“Nha đầu này.” Sầm Minh Kiệt vuốt râu cười ha hả. Cứ nghĩ Sát Duệ Kỳ xảy ra chuyện nàng sẽ không vui chứ, hiện cũng là yên tâm.

Sầm Bí Uy uống cạn ly rượu trên tay rồi hỏi: “Nguyệt nhi dạo này vẫn tốt?” Hấn cũng rất muốn đến thăm nữ nhi nhưng lại công sự quần thân rồi một bước cũng không được.

“Vẫn tốt a, cha uống nhiều rượu như vậy mới là không tốt.” Sầm Hảo Nguyệt nói xong liền bảo cung nữ bên cạnh đổi bình rượu thành bình trà.

“Ta còn chưa cảm hẳn người lại nhanh như vậy liền lên tiếng a.” Phí Khả Doanh ở bên cạnh che miệng vờ trách móc.

Lúc này ba tên tiểu đệ đệ cùng là xoay quanh Sầm Hảo Nguyệt cũng không quên ném ánh mắt hận thù nhìn vào cổ kiệu của Sát Vưu Thần. Bọn hắn chính là không thừa nhận hẳn.

Ngay khi thái giám bên ngoài hô to hoàng thượng đến Sầm Hảo Nguyệt vội chạy trở về vị trí bên cạnh Sát Vưu Thần. Hoàng hậu thật là số khổ a, rõ ràng bản thân ngồi phượng ỷ lại không thể cùng hoàng thượng tiến điện mà đành hết cho đám nữ nhân khác.

Hành qua lễ mọi người được cho ngồi xuống. Hoàng thượng nhìn Sầm Hảo Nguyệt bật cười ha hả: “Sầm nha đầu, dạo này thường xuyên tiến cung cũng không tiến đến gặp Trẫm.” Hắn vốn nghĩ nàng sẽ vẫn duy trì thanh danh hoàn hảo sau khi thành thân, không ngờ rằng nàng lại an phận thủ thường như vậy. Lại còn nghe nói Kinh Lang vương phủ bị nàng đập đi xây lại nữa. Hắn vẫn chưa có thời gian đến xem nha.

“Phụ hoàng bận rộn người ta nào dám tiến đến làm phiền nên chỉ có thể ở chỗ mẫu hậu ngồi thôi. Nghĩ không tới phụ hoàng không đến đó, thế nên liền không gặp nha.” Nàng chính là nhắc khéo hoàng thượng vắng vẻ hoàng hậu. Ngoài trừ mang đồ trân quý đi tặng hoàng hậu cùng tự tay điểm món ăn ra liền không còn gì nữa a.

Với lá gan của Sầm Hảo Nguyệt mọi người không còn lạ lẫm gì nữa thế nên chỉ có cúi đầu không dám hé môi. Hoàng thượng còn không nộ bọn họ lấy tư cách gì phán xét.

Hoàng thượng bị nói đến nghẹn lời liền chuyển chủ đề cho khai yến. Lúc này mọi người bước đến thay nhau tặng lễ vật. Phải nói tặng đến hoa cả mắt, từ chiều tặng đến chập tối mới xong.

Sát Duệ Kỳ nhìn Sầm Hảo Nguyệt mỉm cười. Sầm Hảo Nguyệt nhìn lại hắn với ánh mắt không có chút biểu tình. Hoàng hậu, Tiêu hiền phi, Vạn quý phi thu được cũng là mỗi người một ý.

Hoàng hậu đầy hồ thẹn nhưng lại không cảm thấy hối hận. Nàng làm tất cả cũng vì Sát Vưu Thần mà thôi. Đây là nữ tử hắn chú ý nên nàng nhất quyết không để vượt mất. Tiêu hiền phi lại cảm thấy vô cùng tiếc nuối, nếu không phải Sát Duệ Kỳ không chịu cho nàng mở lời với hoàng thượng liền có kết cục thế này không?

Vạn quý phi thập phần bất an. Sát Vưu Thần là cùng nhi tử của nàng liên thủ. Mà Sầm Hảo Nguyệt thân là thê tử của Sát Vưu Thần lại có tình ý với Sát Duệ Kỳ địch thủ của nhi tử nàng. Nàng là sợ có ngày tình thế đảo ngược.

Đám người Sầm gia thấy liền không có chút biểu tình nào. Sát Duệ Kỳ thế nào thì bọn họ không biết nhưng tình cảm của Sầm Hảo Nguyệt bọn họ biết rõ. Nàng vì không động tâm nên mới không đáp ứng Sát Duệ Kỳ. Còn hai tên tiểu đệ đệ nhỏ nhất lại khác nha, bọn hắn chính là phần nộ đại tỷ không được làm Duệ vương phi.

Sắt Vưu Thần nhìn thấy lửa giận ngập lòng. Hai tay hắn nắm chặt đến cách đốt tay đều trắng bệch. Trước mặt hắn còn dám đối với nàng liếc mắt đưa tình, Sắt Duệ Kỳ chính là chē mạng quá dài rồi.

Chỉ là không một ai trừ Cổ Sùng Kính, Ân Mặc Nguyên, Sầm Hảo Lân biết, giữa hai người bọn họ tồn tại chính là tình bằng hữu vĩnh viễn. Sắt Duệ Kỳ hướng nàng cười chính là vì đã lâu không cùng tiểu bằng hữu trò chuyện. Sầm Hảo Nguyệt nhìn hắn chính là cảm thấy bản thân phải nhanh một bước giải quyết chuyện phiền phức giữa soái phu quân cùng tiểu bằng hữu.

Đường thị nén phần hận trong lòng đột nhiên đứng lên nói: “Phụ hoàng, hiện tại trong kinh thành chỉ còn nhi tức cùng hai vị tẩu tẩu ở. Chỉ bằng để ba người chúng ta cùng vì người vui vẻ cùng nhau biểu diễn một tiết mục.”

Đây chính là để Hác thị cùng Sầm Hảo Nguyệt mất mặt. Nàng vì lần này phí không ít tâm tư, còn hai người bọn họ làm sao đoán được bị nàng lôi xuống nước chứ. Dám câu dẫn phu quân của nàng, nàng liền để nàng ta ném mùi lợi hại.

Hoàng thượng lại cao hứng đáp ứng vì hắn cho rằng Sầm Hảo Nguyệt nhất định sẽ dùng mưu kế mà lướt qua thôi. Lại nói nếu nàng không lướt được thì múa kiếm đi. Hắn chỉ một lần thấy được nàng biểu diễn tài nghệ, cũng có lưu luyến có thừa.

Nghĩ không ra ngay lúc này Hác thị đen mặt vì bản thân chưa chuẩn bị gì làm sao biết diễn, thì Sắt Vưu Thần bỗng nhiên nói:” Nguyệt nhi, châm trà.”

Sầm Hảo Nguyệt còn đang tìm cách suy nghĩ chuyện bản thân phải khước từ thế nào liền bị soái phu quân làm cho kinh hách. Đây là lần thứ hai hắn gọi nàng như vậy nha, lại nói các nàng vẫn còn chiến tranh lạnh a.

Tuy không cam lòng nhưng trước mặt mọi người vẫn phải đưa tay vào trong trướng mạn mò bình trà châm cho hắn. Nếu để người khác thấy nàng cùng hắn bất hòa liền sẽ khi dễ nàng. Trong lòng nguyên rửa không thôi, bình thường hắn cũng tự mình châm cơ mà.

Nghĩ không ra ngay lúc nàng mất tập trung liền bị Sắt Vưu Thần một tay kéo vào trong cổ kiếu. Trướng mạn theo đó tách ra để mọi người thấy được thân ảnh bạch sắc của hắn sau trướng mạn.

Mọi người nín thở chờ xem tướng mạo của hắn thì chỉ thấy trướng mạn đã trở về vị trí cũ còn thân ảnh của Sầm Hảo Nguyệt đã bị chắn ở bên trong. Chỉ còn thấy mỗi kiện y phục liền hồng sắc của nàng mờ ảo xuất hiện mà thôi. Thế là mọi người đồng loạt phì ra một hơi bĩu môi tiếc nuối.

Dung mạo của Sắt Vưu Thần lớn lên thế nào nói ra chỉ có mỗi mình Sầm Hảo Nguyệt biết thôi a. Ngay từ khi hắn đích thân đến ngự thư phòng xin chiếu chỉ tứ hôn mọi người liền biết tâm ý của hắn rồi. Chỉ là hôm nay nhìn một màn này, xem ra rất được sủng ái nha.

Đường thị nhìn thấy liền có chút không cam lòng. Sủng ái thì được gì chứ, chẳng phải cũng là gả cho một

nam nhân không thể viên phòng sao. Sủng ái cũng không thể kéo dài tuổi thọ của hần.

Bên trong cổ kiệu Sắt Vưu Thần ôm lấy nàng không buông. Tay giữ chặt lấy eo nhỏ của nàng trùng mắt nhìn Sắt Duệ Kỳ ở hàng đối diện. Sở dĩ hần làm như vậy chính là vì không để cho Sắt Duệ Kỳ có thể thuận lợi nhìn thê tử của hần nữa.

Sầm Hảo Nguyệt bị một màn nhanh chóng kia làm cho choáng váng. Nàng cứ nghĩ bản thân bị kéo vào sẽ làm đổ trên bàn rơi xuống nghĩ không tới Sắt Vưu Thần một tay kéo nàng một tay nâng eo nàng lên xoay nhanh nha.

Lần đầu ngồi bên trong cổ kiệu nhìn ra bên ngoài. Quả nhiên thấy rất rõ ràng nha, trách không được hôm đó hần chạy đến tố cáo nàng. Cũng may nàng thông minh thôi nếu không là chết chắc rồi.

Hừ mũi một cái thù oán năm đó lại trở dậy, nàng đưa tay vỗ cái tay của hần đang đặt trên eo mình: “Mau buông ta ra. Người là kẻ thù của ta.”

Vỗ mãi thấy không có tác dụng nàng ngẩng đầu lên nhìn hần. Chỉ thấy không biết từ lúc nào hần cũng nhìn mình. Trông mắt vòng vo chuyển quanh gương mặt tuần lãng kia, đột nhiên lại dừng lại ở phiến môi mỏng có chút trắng bệnh của hần.

Đột nhiên nàng muốn hôn lên đó. Chỉ là đang cãi nhau, đang chiến tranh lạnh, hần là kẻ thù lý nào lại đầu hàng trước. Kẻ nào mở miệng trước kẻ đó thua. Nhưng là đôi môi kia rất hấp dẫn a.

Ngay lúc nàng đang phân vân đấu tranh tâm lý có nên hôn hay không thì đã thấy môi của Sắt Vưu Thần hướng môi nàng phủ xuống. Tay hần giữ chặt cằm nàng không để nàng lộn xộn, môi liên tục hoạt động mang lửa giận một lượt trút ra dày vò nàng.

Nguyên lai đôi môi nhỏ này không những kiều diễm lại còn rất mềm. Khiến hần hoàn toàn không thể tiết chế được bản thân, chỉ muốn dây dưa mãi. Vốn buồn bực Sắt Duệ Kỳ cùng nàng trước mặt hần liếc đưa tình nên mới làm như vậy nghĩ không ra hiện nộ khí mất tiêu rồi.

Sầm Hảo Nguyệt mở to mắt ra nhìn soái phu quân như thể không tin được. Hiện bên ngoài còn rất nhiều người a, hần cư nhiên làm như vậy?

Bất quá, hiem khi soái phu quân chủ động nha, nàng không ngại đáp trả hần đâu. Ăn chút đậu hủ rồi giận tiếp vẫn không muộn. Thân nhỏ khẽ xoay đôi tay ôm chặt lấy soái phu quân không buông. Mấy ngày nay nàng rất nhớ hần.

Khí tức hòa quyện, tim đập hòa nhịp hai người dây dưa không biết dứt. Bên ngoài mọi người còn chưa hồi qua hồn. Bọn họ nhìn chằm chằm cổ kiệu nhìn muốn nhìn thấy chút gì đó ở bên trong chỉ là một chút cũng nhìn không thấy a.

96. Chương 96: Không Chút Giấu Diễm

Đến khi hô hấp của Sầm Hảo Nguyệt có chút loạn Sát Vưu Thần mới lưu luyến tách ra. Hắn nhỏ giọng nói: “Không cho phép nhìn thập nhất hoàng đệ.”

“Không nhìn.” Sầm Hảo Nguyệt ngã vào lòng soái phu quân, tay vẫn như cũ ôm chặt lấy hắn, miệng nở nụ cười. Chỉ cần hắn có nàng, nàng liền có cách kéo hắn về phía mình.

Thấy nàng ngoan ngoãn nghe lời Sát Vưu Thần cũng mãn nguyện nhếch môi cười. Tay ôm chặt lấy nàng đầu hơi cúi xuống nhìn nha đầu trong lòng. Từ thời khắc biết được tâm ý của nàng hắn đã không còn tiếc nuối gì nữa. Cho dù tương lai có thể nào hắn cũng nguyện ý gánh lấy.

Hoàng thượng hỏi qua thần liên nhìn vào trong cổ kiệu hỏi: “Đây là thế nào? Sầm nha đầu không biểu diễn?” Múa kiếm cũng được cơ mà.

Âm thanh hư nhược của Sát Vưu Thần lại vang lên đáp lời: “Nguyệt nhi không biểu diễn, phụ hoàng để đại hoàng tẩu cùng thập nhất đệ muội biểu diễn là được rồi.” Lên đó hiển nghệ khác nào để nam nhân khác nhìn thê tử của hắn. Đừng có nằm mộng.

Đường thị giận đến điên còn Hác thị nhìn sang Sát Ngạo Lang như muốn bảo hắn cũng giúp mình. Chỉ là hắn bận rộn với vị trắc phi bên cạnh không chút để ý đến nàng.

Hoàng hậu thấy cũng là vui vẻ nha liên nói: “Hoàng nhi đã nói như vậy, hoàng thượng mau cho bắt đầu thôi.” Dù gì Sầm Hảo Nguyệt chính là đối với những thứ này chính là không biết chút gì vẫn là không nên miễn cưỡng.

“Không được, người múa kiếm cho Trẫm xem.” Nàng giả hoàn khổ gặt hắn bấy lâu nay cũng phải biểu diễn một chút chứ.

Thấy soái phu quân đang muốn nói gì nữa thì Sầm Hảo Nguyệt liền nói: “Người ta không múa kiếm đâu, bắt quá hiển khúc thì được.” Ngồi cùng soái phu quân tốt vậy nàng mới không đứng lên đâu.

“Tốt.” Hoàng thượng hài lòng cười. Chưa từng thấy qua Sầm Hảo Nguyệt học nữ hồng mà cũng biết hiển khúc sao, đúng là chuyện lạ!

“Nàng biết hiển khúc? “Sát Vưu Thần như từ hành tinh nào rơi xuống không biết chuyện gì đang xảy ra. Hắn còn chưa biết nàng có thú vui tao nhã này đâu.

Sầm Hảo Nguyệt không trả lời mà nhấp một ngụm trà thắm giọng rồi bắt đầu cất tiếng hát.

Ta vẫn đang tìm kiếm, một nơi nương tựa và một vòng tay ấm áp.

Ai có thể thay ta cầu nguyện, thay ta buồn phiền.

Vì ta tức giận, vì ta ảm ỉ.

Dấu hiệu của hạnh phúc đã bắt đầu xuất hiện.

Duyên phận khiến chúng ta chậm rãi gần nhau.

Sau đó cô đơn bị nhấn chìm.

Buồn chán cùng dần hóa thành hàn huyên.

Má lúm đồng tiền nhỏ cùng hàng lông mi dài.

Đó là nét đẹp nhất của chàng.

Ta mỗi ngày đều ngủ không được, vì nhớ đến nụ cười của chàng.

Chàng không biết chàng đối với ta có bao nhiêu quan trọng.

Có chàng sinh mệnh của ta mới trở nên trọn vẹn

Má lúm đồng tiền nhỏ cùng hàng lông mi dài.

Khiến ta say mê đến không cách nào cứu nổi.

Bước chân ta chậm chậm cảm giác như đang trong cơn say.

Cuối cùng cũng đã tìm được sự đồng điệu tâm hồn đẹp nhất.

Cả đời này đều ấm áp tốt lành.

Ta vĩnh viễn yêu chàng đến già.

Sầm Hảo Nguyệt ngồi trong cổ kiệu nắm chặt tay soái phu quân đùa nghịch không thèm nhìn ra bên ngoài, cái miệng nhỏ liên tục mấp máy điệu nhạc cùng lời nhạc ngọt ngào.

Sắt Vưu Thần cũng là bạn cùng nàng chơi đùa nên cũng không nhìn ra ngoài. Hắn nghe từng câu từng chữ mà trong lòng như bị ngọt ngào xâm chiếm vậy. Nàng dám bảo mỗi đêm ngủ không được, hắn thấy nàng lúc nào cũng ngủ ngon cả.

Hễ thấy hắn ho khan nàng liền vuốt ngực tiện thể chiếm chút tiện nghi. Hắn cũng không chút bài xích để tùy ý nàng.

Đám người bên ngoài nghe được cũng là mắt chuyển tròn. Nguyên lai phu thê nhà người ta là tình nồng ý đậm như vậy. Vậy thì dung mạo của Sắt Vưu Thần lại thế nào để Sầm Hảo Nguyệt hát được lời như vậy?

Khúc nhạc kết thúc mọi người vỗ tay không ngớt.

Qua một lúc cả hai dùng no bụng Sắt Vưu Thần liền nói: “Phụ hoàng, nhi thần cảm thấy không khỏe muốn hồi phủ trước.”

Hoàng thượng chuẩn tấu tám kiệu phu liền tiến đến nâng cả hai cùng trở về. Trên đường hồi phủ, ngồi trên kiệu Sắt Vưu Thần hỏi nàng: “Không cảm thấy bốn vương không bằng Sắt Duệ Kỳ?”

“Phu quân hơn hắn rất nhiều nha.” Sầm Hảo Nguyệt đỏ mặt nói, mắt không ngừng so sánh giữa tay hắn cùng tay nàng xem có gì khác biệt không.

“Là thật?” Đôi mày kiếm nhướng cao.

“Ân, nếu không ta gả cho hắn từ lâu rồi.” Sầm Hảo Nguyệt nhếch môi đáp trả.

Hắn mỉm cười đưa tay kéo ngọc bội hình cây quạt nhỏ trên thắt lưng của nàng xuống, giơ lên hỏi: “Nếu bốn vương tặng nàng cái khác nàng có bỏ cái này không?”

Sầm Hảo Nguyệt không chút do dự lắc đầu, tay đoạt lại ngọc bội: “Đây là đồ người khác tặng làm sao nói bỏ là bỏ được.”

Mắt của Sắt Vưu Thần hiện lên một tầng sương âm u, có chút thất vọng trách móc: “Bốn vương cũng không thể so với hắn?” Lửa trong lòng cũng có chút nhảy lên.

Sầm Hảo Nguyệt buộc lại ngọc bội lên thắt lưng rồi ôm lấy soái phu quân, mặt nàng cọ cọ vào lồng ngực đầy vải của hắn đáp trả: “Làm sao có thể nha. Hắn cũng giống như Cổ thư sinh cùng Ân bách khoa toàn thư thôi, bọn họ đều là khuê mật của ta.”

Hai từ ‘khuê mật’ bay vào trong tai khiến tâm tình của Sát Vưu Thần lơ lửng giữa không trung. Nàng đối với Sát Duệ Kỳ là như khuê mật nên mới thân thiết như vậy sao?

“Vậy lần trước ở ngự thư phòng nàng cùng hắn nói những gì?” Hôm đó hắn cũng đoán được Sát Duệ Kỳ là muốn thú nàng.

Sầm Hảo Nguyệt cười khúc khích kể lại cho soái phu quân nghe. Không ngờ quyết định của nàng lại khiến nàng thuận lợi bắt trọn một soái ca như vậy. Thấy mi tâm của soái phu quân xuất hiện nếp nhăn nàng vội nói thêm: “Người không tin liền hỏi hắn đi.”

Tâm đang thắt chặt của Sát Vưu Thần nhất thời buông lỏng xuống. Vậy nghĩa là giữa họ chỉ có tình bằng hữu, Sát Duệ Kỳ muốn thú nàng cũng bởi vì sợ nàng làm quả phi thôi sao? Nghĩa là trước nay hắn đều hiểu lầm nàng?

Thế là hít một hơi hắn lại nói cùng nàng cả danh xưng ‘bổn vương’ cũng bỏ mất: “Hôm đó do ta nén không được lửa giận nên mới cùng nàng ăn nói hồ đồ. Thực ra chuyện thập nhất hoàng đệ bị thương không liên quan đến ta.” Hắn chưa từng có ý muốn hại Sát Duệ Kỳ.

Sầm Hảo Nguyệt gật đầu, nàng tin soái phu quân, đôi mắt ngập tràn hy vọng nhìn hắn nói: “Vậy sau này người không giúp Sát Ngạo Lang nữa có được không?”

“Được.” Thấy Sầm Hảo Nguyệt cười tươi tấn hắn lại nói: “Nhưng ta cũng sẽ không giúp Sát Duệ Kỳ.”

“Không thành vấn đề.” Với năng lực của Sát Duệ Kỳ nàng tin tưởng hắn nhất định có thể tự trèo lên thái tử vị. Soái phu quân không quan tâm đến mới có thời gian cùng nàng nhiều hơn.

Nàng cũng kể hắn nghe chuyện lần trước bản thân gạt hắn rồi chốt lại một câu: “Do lúc trước người giúp Sát Ngạo Lang nên ta không dám nói thật.”

Hóa ra là lý do này nàng mới gạt hắn. Hắn vuốt ve mái tóc dài của nàng gật đầu: “Đã biết.”

Về đến viện, Sát Vưu Thần bế Sầm Hảo Nguyệt trực tiếp bước ra khỏi kiệu tiến vào trong phòng khiến nàng kinh ngạc không thôi. Nàng vốn nghĩ hắn không đi được: “Người đi được?”

“Ta chưa từng nói mình không đi được, là bọn họ từ nghĩ tự nói ta lại lừa giải thích.” Hắn dùng lại câu nói của nàng để đáp trả.

Sầm Hảo Nguyệt ôm chặt lấy hắn cười. Hắn lại nói: “Nếu ta thực sự đi không được thì nàng tính thế nào?” Sợ nàng không hiểu hắn lại bồi thêm: “Viên phòng không được.”

Sầm Hảo Nguyệt đắc ý hếch cằm nói: “Ta trên người dưới.” Đây rất bình thường ở hiện đại.

Mặt của Sát Vưu Thần đại duyệt bật cười ha hả đặt nàng lên giường áp dưới thân: “Vây để nàng thất vọng rồi.” Lý nào hắn lại để nàng trên được, phương diện này đích xác không thể nào.

Sầm Hảo Nguyệt cũng hào sảng cùng hắn cười rồi lại ngượng ngừng hỏi: “Phu quân Hàn Thổ quan trọng thế nào với người?”

Sát Vưu Thần có chút ngạc nhiên không thôi nhìn nàng, nhưng rất nhanh tiêu thất giải thích: “Đó là vật của mẫu hậu(Tiên hoàng hậu) để lại cho ta, khi ban phủ phụ hoàng đưa cho ta mang rời cung.”

“Vây...vây nếu nó bị lấy trộm thì sao?” Sầm Hảo Nguyệt cụp mi xuống không dám nhìn soái phu quân. Tất cả đều lại tên đạo tặc Hắc Bạch Vũ chết bầm kia. Hắn hại nàng trộm đồ của soái phu quân.

Sát Vưu Thần nâng cằm nàng lên hỏi: “Ý tứ gì?”

Sầm Hảo Nguyệt thẹn nói không nên lời, nàng nhắm tịt mắt lại hít một hơi nói một lèo: “Lúc trước ta lỡ tay lấy đi mất, người không giận ta chứ?”

Sát Vưu Thần nhú mày một hồi lại khẽ cười: “Nàng gả đến đây ta vẫn chưa từng tặng thứ gì cho nàng cơ mà. Xem như là vật định tình ta tặng nàng đi.”

“Thật sao?” Sầm Hảo Nguyệt mạnh mở mắt có chút cao hứng hỏi. Nghĩ không ra hắn lại hào phóng như vậy.

“Là thật, chỉ cần về sau nàng không gạt ta thì cái gì cũng được.” Sát Vưu Thần thâm tình nhìn nàng.

“Ân” Sầm Hảo Nguyệt gật đầu nói: “Vây sau này người chuyển đến chỗ ta để ta đem nơi này xây lại có được không? Xung quanh đẹp như vậy tồn tại một nơi này thật là sát cảnh a.”

Sát Vưu Thần chậm rãi vùi mặt vào hõm vai của nàng đáp ứng: “Tất cả theo ý nàng.”

Nghe vậy tâm tình kích động Sầm Hảo Nguyệt một lần người đổi tư thế giữa hai người. Nàng ngồi trên người hắn tuyên bố: “Vây người ngủ đi ta trở về trước, ngày mai liền chuyển đồ sang đó.”

Sát Vưu Thần đưa tay giữ lấy eo thon khi thấy nàng có ý định rời đi, nhú mày không vui hỏi: “Nàng không cùng ta ngủ ở đây? Chê bai nơi này?”

“Làm sao có thể.” Sầm Hảo Nguyệt lắc đầu mắt đầy âm mưu cùng kiên quyết. Nàng cúi người hôn nhẹ lên môi hắn nói: “Ngày mai ta ngủ cùng người, hôm nay không được.” Nàng phải gặp người để thanh toán sổ sách nha.

Sắt Vưu Thần như đọc được cách nghĩ từ ánh mắt của nàng ôm chặt nàng một hồi mới thả ra: “Vây liên đợi ngày mai, nàng cũng ngủ sớm.”

“Ân.” Nói xong nàng chạy như vậy trở về viện của mình.

Sắt Vưu Thần nhìn theo cánh cửa đóng lại mắt hần sáng rực như tinh tú trên bầu trời.

97. Chương 97: Thử Lòng Thê Tử

Sầm Hảo Nguyệt bất chấp buổi tối trống vắng lạnh lẽo một đường chạy về chỗ của mình. Nàng biết Hắc Bạch Vũ nhất định ở đó đợi nàng. Chỉ là nàng không biết, khi bản thân chạy trên mặt đất thì trên những ngọn cây không còn lá của vương phủ, có một thân ảnh hắc sắc phi nhanh về phía viện của nàng.

Đúng như nàng đoán vừa trở về thấy cửa phòng của mình mở rộng. Nàng chạy vào đã thấy Hắc Bạch Vũ ngồi trên giường của mình nhìn Hàn Thố không rời mắt. Nàng vội tháo hài rồi chạy vào bên trong ôm lấy Hàn Thố bỏ vào trong hộp quýt: “Người còn có mặt mũi đến đây gặp bốn phi?”

“Vì sao lại không?” Hắc Bạch Vũ điềm đạm nhìn nàng hỏi.

“Người báo hại bốn phi trộm đồ của phu quân giờ còn là tông phạm đoạt đồ của mẫu hậu còn có mặt mũi hỏi ta câu này?” Hàn Thố lạnh khiến nàng chịu không được lập tức đẩy Hắc Bạch Vũ ra chui lên giường đắp chăn.

“Hừ, lần trước là ai ở đây khóc lóc cấm ta nhắc đến Sắt Vưu Thần, nếu không có ta đưa người đi cùng trộm đồ người có vui vẻ được như vậy không? Rõ ràng qua cầu rút ván.” Hắc Bạch Vũ hừ hừ oán trách.

“Bốn phi không có bảo người làm vậy nha, là người tự nguyện không trách ta. Mau cút ra ngoài sau này không được đến đây nữa.” Sau này soái phu quân đến đây ở cùng nàng, hẳn sẽ không dám đến nữa đâu.

“Thế nào? Hiện tại sợ Sắt Vưu Thần biết quan hệ của chúng ta hư người sao?” Hắc Bạch Vũ mắt mang tiếu ý trêu chọc.

“Cái gì mà ‘quan hệ của chúng ta’ khó nghe như vậy chứ? Để người nghe không biết thực sự sinh ra hiểu lầm a. Ta cảnh cáo người không được phép bèn mảng đến đây nữa. Nếu không...” Sầm Hảo Nguyệt nói đến đây câu từ có chút nghẹn, nàng đánh không lại hắn.

“Nếu không thì thế nào?” Hắc Bạch Vũ vẫn đứng đó khiêu khích.

“Nếu không...ta liền bảo phu quân đánh người, hẳn so với người đều là tốt hơn không biết mấy vạn lần.”

Sầm Hảo Nguyệt hừ từ trong mũi ra.

“Vậy được, ngay mai ta đến xem thử hắc có dám hay không. Chỉ sợ hắc đánh không lại lưu người ở quả nha.” Dứt lời Hắc Bạch Vũ như một cơn gió biến mất trước mắt nàng.

Sầm Hảo Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi trừng trừng mắt. Soái phu quân mà dễ chết như vậy hắc đã không trụ được lâu rồi. Còn dám trù nàng ở quả tên đạo tặc chết tiệt.

Sáng hôm sau, Sát Vưu Thần thượng triều sớm Sầm Hảo Nguyệt giúp hắc chuyển hết đồ đến chỗ của nàng. Đương nhiên thứ nào đã có thì không giữ lại nữa, chỉ chuyển đồng sách cùng văn phòng tứ bảo của hắc thôi.

Hôm nay nhìn kỹ mới thấy, văn phòng tứ bảo của hắc là hàng cực phẩm. Bên trên khắc hoa văn rất lạ mắt, cả văn phòng tứ bảo lần trước nàng tặng Sát Duệ Kỳ cũng sánh không được. Xem ra hắc cũng là người thích bảo vật a. Trách không được không chi bạc sửa phủ mà chỉ vào việc mua bảo vật.

Nàng đi xung quanh xem xét diện tích của viện kia rồi mới bắt đầu trở về phát thảo bản thiết kế. Nơi đó là chính viện nên sau này nàng cùng hắc nhất định ở đó.

Sát Vưu Thần hạ triều hắc cùng nàng dùng bữa sáng rồi cùng nắm tay nhau tản bộ. Sát Vưu Thần nhìn cảnh thán: “Nàng cũng rất biết hưởng thụ, cảnh đẹp như vậy.”

Sầm Hảo Nguyệt bĩu môi lắc đầu: “Vẫn là thiếu cây xanh, không đẹp mắt.”

Mắt Sát Vưu Thần mang theo tiểu ý môi mỉm cười nhưng không đáp lời. Chân vẫn thả bước chậm rãi cùng nàng sóng vai. Nếu lúc nào cũng như vậy thì quá tốt, chỉ là không phải lúc nào cũng được như mong muốn.

Sau đó Sát Vưu Thần xem tấu chương. Hôm nay tấu chương của hắc đích xác ít hơn mọi ngày rất nhiều.

Đến tối nàng cùng hắc nằm trên một chiếc giường như hôm qua vậy. Chỉ khác là nàng không rời đi như hôm qua mà từ nay về sau vẫn sẽ mỗi tối cùng ngủ mỗi sáng thức giấc đều thấy hắc bên cạnh.

Sát Vưu Thần ôm lấy nàng khẽ giọng hỏi: “Nếu sau này nàng biết ta giấu nàng một chuyện rất quan trọng nàng sẽ tha thứ cho ta chứ?”

Sầm Hảo Nguyệt cả kinh đánh vào ngực hắc: “Người giấu ta nạp thiếp hay có nữ nhân khác?”

Sát Vưu Thần dở khóc dở cười đưa tay đỡ trán. Nha đầu này là đang đang nghĩ cái gì a, hắc đang nói chuyện nghiêm túc cơ mà: “Không có, là chuyện khác.”

“Tha thứ, tha thứ tất cả.” Sầm Hảo Nguyệt tựa vào người vào lòng ngực của hắn rồi đột nhiên lại mạnh mẽ ngẩng đầu: “Mà người có chuyện giấu ta sao?”

Sắt Vưu Thần bật cười thành tiếng hôn lên đôi môi nhỏ của nàng. Hắn biết nàng nhất định sẽ không tha thứ cho hắn đâu. Nhưng hắn đã vì nàng buông tha rất nhiều thứ rồi. Những chuyện giữ lại đều là những chuyện quan trọng hắn tuyệt không bỏ được.

“Đúng nha, lúc trước mỗi đêm Hắc Bạch Vũ đều đến đây quấy rối ta a. Từ nay có người ở hắn sẽ không dám đến nữa.” Sầm Hảo Nguyệt cười hì hì kể cho soái phu quân nghe.

“Àn.” Sắt Vưu Thần miễn cưỡng không tắt được. Nàng quả thực không nói dối hắn. Hắn cũng muốn thành thật với nàng nhưng đợi chuyện hoàn thành đã. Còn muốn xử lý thế nào liền để nàng toàn quyền quyết định đi.

Bên này nàng chuẩn bị vào giấc ngủ liền có một trận gió thổi vào. Mắt nàng tối đi không ít, tên đạo tặc kia thực sự dám đến.

Hắc Bạch Vũ nhếch môi đứng bên giường khiêu khích: “Thế nào, bảo hắn đứng dậy đánh ta đi.”

Sầm Hảo Nguyệt nhớ lại lúc trước Hắc Bạch Vũ nói cùng nàng Sắt Vưu Thần dùng thuốc xong liền ngủ rất say. Nàng chuyển mình nằm trên giường nhìn Hắc Bạch Vũ quát: “Mau cút ra ngoài cho bốn phi.”

“Nếu không thì sao?” Hắc Bạch Vũ vẫn đứng bên giường nhìn nàng không rời mắt. Hiện hắn đứng ngược sáng nên nàng không nhìn thấy được ánh mắt của hắn.

Sầm Hảo Nguyệt mím môi rất lâu lại nói: “Bốn phi thực sự thương tiếc cho người a. Bên này ta cùng phu quân ân ái người chỉ có một mình. Không cùng người nhiều lời nữa bốn phi cùng phu quân ngủ.” Nói xong nàng khẽ cười trêu chọc lại xoay người ôm soái phu quân nhắm mắt lại.

Nàng mặc kệ Hắc Bạch Vũ để hắn từ từ đổ kị đi. Mặt nàng vui trong lòng ngực của soái phu quân chậm rãi vào giấc.

Sắt Vưu Thần mở mắt nhìn Hắc Bạch Vũ. Đôi đồng tử trong phượng mâu khẽ dời ra cửa. Hắc Bạch Vũ hiểu rõ lập tức im lặng hành qua lễ rồi bước ra khỏi phòng cũng không quên đóng cửa lại.

Sắt Vưu Thần mỉm cười mãn nguyện. Hắn sẽ nhớ mãi cảm giác này, thời khắc vui vẻ này cùng nàng một chỗ. Tương lai có lẽ nàng sẽ hận hắn, nàng sẽ cùng hắn vì địch đao kiếm tương hướng hay là sinh tử cách biệt. Hắn tuyệt không hối hận, đời này hắn có nàng, hắn biết như vậy là đủ.

Chỉ là hắn sợ đến lúc đó nàng sẽ đau lòng. Bất giác lại khẽ thở dài một tiếng. Khi nghe được hơi thở đều của nàng hắn xiết chặt vòng tay như muốn khảm nàng vào thân thể. Hắn thực sự nghĩ không ra biện pháp giải quyết khác.

Vốn chưa từng nghĩ sẽ đối với nàng động tâm. Thanh Đằng yển năm đó tặng hoa đăng cho nàng, hẳn luôn thuyết phục bản thân chính là lợi dụng nàng bởi nàng là hòn ngọc được đám người Sầm gia phụng trên tay. Nhưng hẳn lại không ngờ rằng lúc đó bản thân chính là vì thấy đám người Sát Duệ Kỳ cùng tặng hoa đăng cho nàng nên mới khiến bản thân có hành động kia.

Mỗi lần có nàng ở bên mặc là nàng hận hẳn hay mắng chửi thậm chí xem hẳn như không tồn tại hẳn vẫn rất mãn nguyện vì tận mắt nhìn thấy nàng. Chỉ là nhìn đến đám nam nhân quan tâm nàng hẳn lại lửa giận đầy lòng. Lúc đó còn không biết suốt ngày bảo đám thuộc hạ bắt mạch chẩn bệnh. Nghĩ lại cũng cảm thấy buồn cười.

Đặt một nụ hôn lên trán của nàng hẳn cũng bắt đầu an giấc. Nếu có thể rất mong thời gian này kéo dài bất tận, để hẳn cùng nàng có thể mãi bên nhau.

98. Chương 98: Làn Lướt Quy Hàng

Sáng hôm sau, Sầm Hảo Nguyệt ngồi bên cạnh Sát Vưu Thần giúp hẳn mài mực. Sau đó bản thân bắt đầu phát thảo bản thiết kế đột nhiên hẳn gạt tấu chương qua một bên hai tay giữa eo nhỏ của nàng nâng lên, đặt lên bàn.

Mặt của Sầm Hảo Nguyệt đỏ tận mang tai thẹn thùng nhìn soái phu quân: “Làm sao không phê tấu chương nữa?”

Sát Vưu Thần đưa tay vuốt ve gương mặt của nàng rồi chậm rãi tiến gần. Môi nàng cùng môi hẳn kề nhau rất nhanh liền hút lấy nhau không rời. Tay hẳn cũng không chút an phận kéo y phục của nàng xuống.

Sầm Hảo Nguyệt rời khỏi môi hẳn ngăn lại: “Người làm gì?” Nàng không muốn hiện tại viên phòng đầu, nàng còn chưa trưởng thành cơ mà.

“Chẳng phải nàng sợ ta đoạn tụ sao? Ta đang chứng minh cho nàng xem một chút.” Môi hẳn từ bên cổ trượt xuống cái vai ngọc ngà trơn mịn của nàng cắn một cái. Tay ôm chặt lấy hông không để nàng có cơ hội cự tuyệt chạy chạy thoát hẳn.

Sầm Hảo Nguyệt đau khẽ run một cái ôm chặt lấy hẳn cầu xin: “Ta sai rồi, do lúc đó ta suy nghĩ linh tinh nên mới hồ ngôn loạn ngữ. Phu quân rộng lượng bỏ qua a.”

“Nàng thoả mãn vì phu trước liền mới nói đến chuyện tha hay không.” Sát Vưu Thần còn ở bên này đùa giỡn nàng. Hẳn nghĩ kỹ rồi, cho dù nàng tái giá với ai hẳn vẫn muốn có được nàng trước.

Bên ngoài đột nhiên nghe được âm thanh của Sầm Hỉ Mộc truyền vào: “Đại tỷ có bên trong không?”

Mặt của Sát Vưu Thần đen lại một ít. Lần trước hấn(SHM) đến liền mang thê tử hấn đi rồi trở về liền cùng hấn bắt hòa một đoạn thời gian. Lần này lại phá ngay lúc quan trọng nhất. Tên tiểu tử này thực sự ghét bỏ hấn đến nông nổi như vậy sao?

Sầm Hảo Nguyệt gặp được cứu tinh nên lập tức đẩy soái phu quân ra chỉnh hảo y phục nói: “Có, người tiến vào đi.”

“Đại tỷ ra đây đi.” Sầm Hỉ Mộc biết được Sát Vưu Thần ở bên trong nên chán ghét không muốn tiến vào. Đến giờ phút hiện tại hấn thực sự không thể nào hiểu nổi vì sao đại tỷ lại thà chọn một bệnh vương thay vì Sát Duệ Kỳ tài mạo song toàn nữa.

Sầm Hảo Nguyệt bắt đắ dĩ bước ra ngoài hỏi: “Vì sao không bước vào? Tỷ phu đang ở bên trong a.” Bà tên tiểu đệ đệ của nàng đều là chưa từng gọi soái phu quân là tỷ phu cũng chưa từng thân cận với hấn hay nói với hấn câu nào.

Sầm Hỉ Mộc nâng mắt bĩu môi nắm lấy tay đại tỷ phản hận nói: “Đó không phải tỷ phu, tỷ phu phải như Duệ vương ca ca a.” Hấn thực sự hận Sát Vưu Thần cướp đi vị trí tỷ phu của Sát Duệ Kỳ. Nhất là hôm sinh thần hoàng thượng thấy được cảnh tượng kia. Lại còn đang nghi ngờ Sát Vưu Thần tham dự vào chuyện ám sát thần tượng nữa khiến hấn không thể nào vui được.

“Không được ăn nói linh tinh.” Sầm Hảo Nguyệt nhìn quanh không thấy hai tiểu đệ đệ còn lại liền hỏi: “Đệ làm sao đến đây?”

“Đệ hôm nay không có gì chơi nên bảo Thương bá đưa đến đây chơi cùng đại tỷ a. Nghĩ không ra đại tỷ lại ở cùng người kia.” Mắt hấn hận hận nhìn vào trong phòng.

Sầm Hảo Nguyệt xoa xoa đầu hấn mỉm cười. Tiểu đệ đệ này của nàng chính là đã nhận định ai không thay đổi, vì nàng chưa từng thấy được lập trường của hấn bị bất kỳ điều gì làm đổ vỡ.

Bên trong Sát Vưu Thần nghe được đoạn đối thoại trên có chút không vui. Hấn là biết được Sầm Hỉ Mộc vẫn là một tiểu hài tử không nên tức giận. Nhưng nghĩ thì là vậy mà Tay không tự chủ hất đổ tấu chương xuống đất.

Âm thanh trong phòng truyền đến khiến Sầm Hảo Nguyệt giật nảy mình chạy vào trong. Sầm Hỉ Mộc nghĩ rằng Sát Vưu Thần phát bệnh nên cũng chạy theo vào.

Đến khi nhìn thấy được Sát Vưu Thần một thân bạch y, kim quan ngồi ở sau bàn sách, Sầm Hỉ Mộc mất cả hồn. Nguyên lai đây chính là bệnh vương Sát Vưu Thần. Hấn vẫn chưa từng gặp qua vị tỷ phủ này vì hấn(SVT) chỉ toàn ngồi trên cổ kiệu thôi. Hiện thấy được vẻ tuấn lãng kia sợ là Sát Duệ Kỳ sánh không được rồi.

Nhìn thấy Sầm Hỉ Mộc thất thần, Sát Vưu Thần khẽ kéo lên một nụ cười mỏng nói: “Đứng đó làm gì, đến đây.”

Sầm Hỉ Mộc cúi đầu chậm rãi bước đến. Lúc này hắn là chột dạ lời nói lúc nãy nha. Không biết hắn có nghe thấy không, hy vọng là không a. Bình tĩnh bình tĩnh, mỹ mạo đến đâu thì cũng không có tài cán gì, Duệ Vương ca ca trên hết. Sầm Hỉ Mộc liên tục tự trấn an bản thân như vậy.

Sầm Hảo Nguyệt phì cười đứng ở phía sau ôm lấy soái phu quân: “Tứ đệ đây là tỷ phu nha.”

Sầm Hỉ Mộc vẫn cúi đầu không nói gì. Sát Vưu Thần thấy hắn ngồi xuống ghế liền mang tấu chương xếp gọn lại đặt sang một bên. Cúi người lấy bộ đồ chơi rút gỗ hỏi hắn: “Muốn chơi không?”

Sầm Hỉ Mộc ngẩng đầu nhìn thấy bộ đồ chơi rút gỗ liền liên tục gạt đầu. Lần đó thấy ở đình thủy tạ đến giờ vẫn chưa được chơi, hiện được mời lý nào lại từ chối chứ.

Sầm Hảo Nguyệt chạy ra ngoài bảo Lưu cố vấn mang chút trà bánh vào rồi cả ba cùng nhau ngồi chơi rút gỗ. Đương nhiên người thắng vẫn chỉ có mỗi mình Sầm Hảo Nguyệt thôi.

Sầm Hỉ Mộc chơi đến cao hứng cũng quên mất bản thân vốn không thích vị tỷ phu này. Hắn vui vẻ cười suốt một buổi.

Sở dĩ Sát Vưu Thần không bức Sầm Hỉ Mộc gọi tỷ phu là vì hắn muốn tên tiểu tử này tự động mở miệng thừa nhận. Hắn biết bản thân lúc trước chính là tự tạo một bức tường vô hình ngăn chặn thế giới xung quanh nên mọi người đối với hắn cảm thấy hắn lạnh lùng khó tiếp cận.

Quả như hắn đoán Sầm Hỉ Mộc chơi đến vui vẻ bản thân tự gọi hắn là tỷ phu không chút ngượng miệng. Tên tiểu tử này cũng rất nhanh bị thu phục.

Sầm Hảo Nguyệt cũng rất ngạc nhiên nhưng không đề cập đến. Tên tiểu tử này làm sao lại có thể không giữ vững lập trường như vậy cơ chứ. Bình thường hắn cũng không có như vậy đâu a.

Trời rất nhanh ngã chiều, Sầm Hỉ Mộc dùng qua bữa cơm rồi mới tạm biệt trở về phủ. Vừa bước ra cửa Sầm Hảo Nguyệt nhỏ giọng hỏi hắn: “Cảm thấy tỷ phu thế nào?”

“Tỷ phu a, nếu là không có bệnh nhất định sẽ hoàn hảo nha.” Vốn trên mặt đang treo nụ cười đột nhiên lại thu trở về. Nếu là không có cái bệnh kia nhất định tỷ phu sẽ rất oai phong. Nhưng Duệ vương ca ca bên kia...

“Hắn sẽ rất nhanh khỏi bệnh, đệ có thời gian liền đến chơi cùng chúng ta là được những chuyện khác không nên nghĩ nhiều.” Sầm Hảo Nguyệt nắm tay tiểu đệ đệ tiễn hắn ra đại môn.

“Ân.” Sầm Hỉ Mộc kiên định gạt đầu. Giờ phút này hắn chính là công nhận vị tỷ phu này. Tuy là chưa thấy tỷ phu biểu diễn tài nghệ nhưng nhìn đến thái độ của tỷ phu đối với hắn với đại tỷ hắn cũng biết tỷ phu không như lời đồn. Vậy chuyện hành thích kia nhất định là hiểu lầm rồi, sẽ rất nhanh tra ra hung thủ thôi.

Sắt Vưu Thần mỉm cười mãn nguyện thu dọn xong tiếp tục phê tấu chương.

Cứ như vậy lại tám ngày đi qua, không ngày nào Sầm Hỉ Mộc không đến. Cứ ở Luyện Quân khu được thả về hẳn liền đến chơi một chút mới hồi phủ. Hiện hẳn rất muốn bản thân mau chóng cưới được ngựa. Như vậy mỗi khi hẳn đến đây sẽ giảm bớt rất nhiều phiền toái.

Đến ngày thứ chín, hẳn đang cùng Sắt Vưu Thần ngồi bên ngoài bàn đá gần thác nước luyện chữ thì Sầm Hảo Lân cùng Sầm Chi Dĩ cùng đến. Bọn hẳn chính là thấy Sầm Hỉ Mộc dạo gần đây rất lạ, mở miệng liền ‘tỷ phu tỷ phu’ khiến bọn hẳn hoàn toàn không hiểu nổi.

Đây là bị tẩy não sao? Dù cho như vậy thì cũng không thể dễ dàng tẩy não một tên tiểu tử có lập trường vững chắc như Sầm Hỉ Mộc trong thời gian ngắn như vậy được a.

Nghĩ như vậy nên bọn hẳn quyết định đến xem thử. Vừa bước đến liền có chút kinh ngạc khi nhìn thấy bóng lưng nam nhân bạch sắc oai vệ, đây chính là Sắt Vưu Thần a. Cước bộ cũng vì vậy mà ngừng lại.

Sắt Vưu Thần biết người đến nhưng lại cố ý như không biết, hoàn toàn không quay đầu mà chỉ ngồi đó chậm rãi luyện chữ. Khóe môi khẽ nhếch, nhanh như vậy liền đến hết rồi.

Sầm Hỉ Mộc viết xong đặt bút xuống ngẩng đầu muốn đưa cho Sắt Vưu Thần xem không ngờ thấy được hai ca ca đang đứng ở một bên thất thần. Hẳn vẫy tay cao hứng gọi: “Nhị ca, tam ca mau đến đây.”

Cả hai hồi hồi bước lên ba bước đồng loạt ôm quyền hành lễ: “Gặp qua Kinh Lang vương gia.” Trong lòng cảm xúc rối loạn, dung mạo của vị tỷ phu chưa từng gặp mặt này sẽ như thế nào a. Bọn hẳn có hỏi nhưng Sầm Hỉ Mộc lại còn nhỏ diễn tả không ai hiểu được gì.

Sắt Vưu Thần không xoay người mà lại nhàn nhạt nói truyền thêm tiếng ho khan: “Đều là người một nhà không cần đa lễ, đều đến đây ngồi đi.”

“Vâng.” Hai tên đồng loạt hai mặt nhìn nhau rồi cúi thấp đầu bước đến ngồi xuống.

Mông còn chưa chạm vào ghế đã nghe Sầm Hỉ Mộc nói: “Hai người với Duệ vương ca ca cũng không có cung kính như vậy vì sao đối với tỷ phu lại có thái độ này?”

Hai tên ghen lời mạnh ngẩng đầu vốn chính là muốn giáo huấn tên tiểu đệ đệ bán huynh cầu vinh này không ngờ đến vì tính tò mò mắt không tự chủ lại nhìn về phía của Sắt Vưu Thần.

Dung mạo của Sắt Vưu Thần chính là khiến bọn hẳn triệt để bay hết hồn ra ngoài. Bọn hẳn vốn nghĩ là Sắt Duệ Kỳ đã gọi là tuần lãng a, không nghĩ đến còn có người hơn hẳn nha.

Sắt Vưu Thần nâng mắt lên nhìn hai tên đang nhìn mình công khai cực kỳ lộ liễu mà không biết thu liễm.

Ho khan qua một đợt liền chậm rãi hỏi: “Mặt ta có dính thứ gì?”

“Không có.” Cả hai biết bản thân thất thố vộ vàng cúi mặt xuống đồng thanh đáp. Lý do Sầm Hỉ Mộc bị thu mua nhanh chóng chính là vì vậy sao?

Sầm Hỉ Mộc bấu môi không hề nhớ đến lúc đầu bản thân cũng là hình dạng như thế: “Hai người làm sao? Đến đây tìm đệ hay tìm đại tỷ?”

“Nguyệt nhi đâu?” Sầm Hảo Lân vội vã tìm chủ đề để nói. Có mặt Sát Vưu Thần ở đây hẳn cũng không biết nên nói gì.

Lúc trước học cùng lớp không bao lâu hẳn liền ra biên quan, đến khi trở về xảy ra nhiều chuyện khiến hẳn có ấn tượng không tốt về vị tỷ phu này. Nhưng có một điều mãi mãi không thể thay đổi chính là lúc trước hẳn luôn ngưỡng mộ tài học của vị tỷ phu này và luôn mong muốn bản thân cũng được như vậy.

“Đại tỷ đi xem người ta xây viện rồi, nãy giờ ở đây luôn miệng chê trách không ngừng a.” Sầm Hỉ Mộc nói xong liền hướng Sát Vưu Thần đề nghị: “Tỷ phu, thuận tiện của hai ca ca ở đây chúng ta thi bắn cung như hôm trước đi.”

“Được.” Sát Vưu Thần gật đầu đáp ứng rồi phân phó hạ nhân mang cung tên đến.

Sầm Chi Dĩ mạnh ngẩng đầu lần hai trân trối nhìn Sầm Hỉ Mộc. Bảo bọn hắn thi bắn cung với bệnh vương, đây truyền ra ngoài chính là mất mặt a.

Sầm Hảo Lân cũng ngạc nhiên không kém. Hắn từng nghe nói Sầm Hỉ Mộc bảo rằng đã từng cùng Sát Vưu Thần bắn cung nhưng là đối với một bệnh vương thắng được tiểu tử kia cũng là rất khá nha. Hiện bảo hắn một tiểu đội trưởng chư quân lục phẩm đầu là muốn thế nào a. Thắng thì bị bảo khi dễ bệnh vương, nếu là thua truyền đi, không chỉ hắn mà Sầm gia cũng mất hết mặt mũi.

Sát Vưu Thần hào sảng nhường đám đệ thê lên trước. Lúc đầu Sầm Hảo Lân cùng Sầm Chi Dĩ từ chối nhưng sau lại bị Sầm Hỉ Mộc nói lên nói xuống bắt buộc đi lên trước.

Sau khi ba tên đệ thê bắn xong, Sát Vưu Thần ngồi tại ghế chậm rãi giương cung, trên mặt khí thế đàng đàng. Ngoài trừ Sầm Hỉ Mộc cao hứng vỗ tay cổ vũ thì hai tên đệ thê còn lại chính là nín thở chờ đợi, sắc mặt nghẹn đến đỏ bừng. Khóe miệng của Sát Vưu Thần loan hiện lên nụ cười nhạt, tay cũng thả tên. Nhất kích trúng hồng tâm.

Theo lẽ phép ba tên đệ thê vẫn là vô tay tán thưởng hẳn. Nhưng lúc này trong lòng Sầm Hảo Lân cùng Sầm Chi Dĩ run rẩy không ngừng. Đây là bệnh vương thật sao? Ngoại trừ tiếng ho khan cùng sắc mặt có chút tái nhợt và nhiều tầng y phục trên người ra thì cái gì cũng không có giống nha. Nhất là ngồi một chỗ bắn tên đã khó lại còn thời gian nhắm không lâu thì thả tên mà trúng hồng tâm nữa...Có lẽ là do may mắn đi.

Nghi không tới chính là mấy lượt đều là trúng hồng tâm, may mắn sẽ đến liên tục thế sao? Trách không được một tên lập trường vững chắc như Sầm Hỷ Mộc chưa được bao lâu đã đổ, kể chi bọn hán thời khắc này cũng chính là quy hàng.

Trong khi đám nam nhân đang reo hò thì Sầm Hảo Nguyệt cùng trở về. Bên người nàng còn có Quân Tử Lan nữa.

“Các người cũng đến sao?”

“Nguyệt nhi/ đại tỷ.” Ba tên tiểu đệ vừa thấy chính là đồng loạt quay đầu sang gọi một tiếng.

Quân Tử Lan nhìn thấy bóng lưng bạch sắc trông mắt khê run. Bệnh vương trong truyền thuyết Sát Vưu Thần nha. Dung mạo sẽ là thế nào đây? Nhìn bóng lưng kia cũng khiến cho người cảm thấy uy nghi a.

“Thần phụ gặp qua Kinh Lang vương gia.” Vội vã cúi người hành lễ.

“Đều là người một nhà không cần đa lễ.” Sát Vưu Thần nghe được Sầm Hảo Nguyệt trở về liền đưa hai tay đặt lên đầu gối chuẩn bị đứng lên. Ba tên đệ thê chính là sợ hán té ngã đồng loạt vươn tay chạy đến đỡ. Sầm Hỷ Mộc tuy là mỗi ngày đến chơi nhưng hán cũng chưa từng thấy vị tỷ phu này đứng lên nha.

Trăm miệng một lời: “Tỷ phu cẩn thận.”

Hán đứng thẳng người cười ha hả đáp: “Ta vẫn chưa yếu đến nỗi đứng không vững.” Tiếp đến là một trận ho khan nhưng chân vẫn là bước đến bên Sầm Hảo Nguyệt.

Sầm Hảo Nguyệt lúc này cũng bước về phía soái phu quân. Tay nàng cầm theo bản thiết kế có chút không vui nên mi vận chặt.

Bốn người kia thấy thấy Sát Vưu Thần không những có thể đứng mà còn có thể đi liền kinh ngạc đến vô độ. Mà kinh hỉ nhất chính là Quân Tử Lan a, nàng không những bị tiếng ‘tỷ phu’ của ba tên kia dọa mà mắt hồn hơn chính là dung mạo tuyệt sắc của Sát Vưu Thần. Hiện trên mặt vốn đã tuần láng của hán còn treo thêm nụ cười nhẹ nhàng nhưng lại làm say hồn người, bước đến đón Sầm Hảo Nguyệt.

Sát Vưu Thần bước đến ôm lấy Sầm Hảo Nguyệt hỏi: “Thế nào? Lại có chỗ nào không hài lòng?” Kể từ lúc bắt đầu sửa viện hán luôn thấy này cau mày.

Sầm Hảo Nguyệt mở bản thiết kế ra cho hán xem, miệng không ngừng ca thán: “Đã sớm bảo chỗ này phải thêm hoa văn bên này không thêm thế mà bọn họ không nhớ. Lại nói a, hoa văn nơi này vốn là lượn đuôi lên ba phân thế mà lại lượn chỉ hai phân.” Chênh lệch một chút chính là làm hoa văn xấu đi rồi, nàng há để yên cho bọn họ.”

Bốn tên bị âm thành oán trách mang theo nợ khí của Sầm Hảo Nguyệt làm cho tỉnh hồn. Bọn hắn đều ôm mặt ai oán, với vị đại tỷ này a, chính là muốn tất cả đều hoàn mỹ. Cũng may tướng mạo của tỷ phu không có khiếm khuyết, nếu không...bọn hắn cũng không dám nghĩ tiếp nữa.

Sắt Vưu Thần nhíu mày nhìn bản thiết kế một chút rồi lại nói: “Đừng động nợ, chúng ta đang chơi bắn cung, nàng cũng chơi một chút đi.” Để nàng tiêu bớt khí trước mới nói. Tay hắn đoạt lấy bản thiết kế rồi chỉ sang nơi bọn họ đang chơi.

Quân Tử Lan nghe bắn cung cũng là ngứa ngáy tay chân. Từ khi nàng gả vào Sầm gia mỗi ngày đều theo Phí Khả Doanh chưởng quản phủ không có thời gian động binh khí như trước. Hiện ba tên trước mặt đều đối với Sắt Vưu Thần tốt như vậy nàng cũng không kiêng kỵ nữa.

“Ta cũng tham gia.”

Thế là lại bắt đầu bước đến bên kia bắn cung. Sắt Vưu Thần ngồi trên ghế nhìn tràng diện trước mắt cũng mãn diện tiểu ý. Hắn nhìn sang thê tử đứng bên cạnh khẽ cười.

Hắn chưa từng nghĩ đến bản thân sẽ còn có ngày hôm nay. Nàng cho hắn thú vị, cho hắn ấm áp, cho hắn cao hứng, còn mang tình thân người thân đến cho hắn.

Đưa tay kéo nàng ngồi lên đùi mình, mắt nhắm lại áp lên vai nàng, nhẹ giọng nỉ non: “Nguyệt nhi đa tạ nàng.” Lúc này hắn cảm thấy rất mãn túc. Chỉ là, sau này sợ hắn không thể nhìn thấy cảnh này nữa. Đôi khi hắn luôn nghĩ, vì sao hắn lại yêu nàng, vì sao nàng lại mang họ Sầm? Vì sao? Nhưng hắn không hối hận, cuộc đời này của hắn có nàng bầu bạn một đoạn là tốt rồi.

Sầm Hảo Nguyệt khẽ cười xoay người vòng tay sang cổ soái phu quân, tay còn lại đặt lên gương mặt tuấn lãng kia. Đầu hơi ngẩng mắt long lanh nhìn vào ảnh ngược của mình trong đôi đồng tử hắc sắc câu hồn kia mỉm cười: “Phu quân hôm nay làm sao?”

Sắt Vưu Thần không đáp chỉ nhìn nàng như thể sợ rằng sẽ không thể nhìn được nữa. Hắn đã đi đến bước đường này không thể thu tay được. Hắn thật hận số phận để hắn cùng nàng đến đoạn đường này liền phân ra. Nếu có thể lựa chọn hắn muốn có một thân phận khác để cùng nàng hạnh phúc sống đến bạc đầu.

Bên này đến lượt bắn của Sắt Vưu Thần nên đám người kia quay đồng loạt quay sang. Thu vào trong tầm mắt chính là hình ảnh phu thê nhà người ta thân mật sắp hôn.

Sầm Hỉ Mộc không hiểu chuyện mở miệng: “Tỷ phu, đến lượt ngươi rồi.” Đến lượt mình còn không biết để hắn nhắc nhở nữa. Tỷ phu cũng thật là bắn cung nhìn đại tỷ làm gì.

Sầm Chi Dĩ vốn là muốn nhào đến che miệng tên tiểu tử không biết gì kia. Chỉ là trễ một bước a, tay vừa đến miệng hắn thì lời của hắn cũng dứt rồi a.

Sầm Hảo Lân cùng Quân Tử Lan đều đỏ mặt cúi đầu ho khan. Không nghĩ đến tình cảm của bọn họ lại tốt như vậy. Nếu là như vậy thì bọn họ cũng quyết định không tin Sát Duệ Kỳ bị mai phục chính là do tỷ phu làm.

Sát Vũ Thần ngẩng đầu cười: “Được đến ta.” Tay cầm cung trên bàn, trong lòng ngực của hắn Sầm Hảo Nguyệt tựa thân không chút cử động.

Cứ như vậy mọi người vui vẻ cùng nhau dùng qua bữa cơm rồi đám người Sầm gia mới hồi phủ.

99. Chương 99: Hằng Đêm Âm Sát

Lại qua đi mấy ngày, một buổi trưa mát mẻ Sát Vũ Thần ôm lấy Sầm Hảo Nguyệt đặt lên giường. Đôi môi hai người liên tục cọ sát vào nhau như thể không màn thế sự.

Khi tay hắn bắt đầu trút y phục thì Sầm Hảo Nguyệt liền giữ lại: “Không được.” Nàng vẫn chưa mười tám tuổi nhất quyết không cùng hắn có phu thê chi thực.

“Vì sao?” Sát Vũ Thần khàn giọng hỏi, trong mắt tràn ngập biểu tình không cam lòng.

Sầm Hảo Nguyệt cụp mi không biết nên cùng hắn giải thích thế nào cho phải a. Y theo nền giáo dục của hiện đại thì phải như vậy nha, lại nói lỡ như có hài tử khi còn quá trẻ cũng sẽ không tốt, cổ đại cũng không có phương pháp tránh thai an toàn.

Sát Vũ Thần khẽ hừ một tiếng hạ giọng trách: “Nàng là lo lắng sau này vì phu chết sẽ khó tái giá?” Hy vọng là do hắn nghĩ linh tinh.

“Người nói hưu nói vượn cái gì a.” Sầm Hảo Nguyệt mạnh mẽ nâng mắt quát: “Cho dù cả hai chân của người bước vào quỷ môn quan ta cũng sẽ kéo người trở về bên cạnh ta cho kỳ được.” Tên này sao lại ăn nói xui xẻo như vậy a.

Sát Vũ Thần khẽ cười hôn lên gò má của nàng, ăn nói bá đạo như vậy không biết là giống ai: “Vậy vì sao không để vì phu thân mật?”

Sầm Hảo Nguyệt vừa há mồm định đáp thì bên ngoài đã nghe được âm thanh của Sầm Chi Dĩ truyền đến: “Đại tỷ tỷ phu, gia gia bệnh rồi.” Hắn cũng hiểu được không nên ngang nhiên xông vào nên chỉ đứng bên ngoài nói thôi.

Sầm Hảo Nguyệt vội vàng ngồi dậy đáp lời: “Àn, ta lập tức trở về.” Nhân cơ hội này đương nhiên là nàng mau tránh. Mà nói cũng lạ, nàng ở cùng soái gia gia bao lâu cũng chưa từng thấy hắn dùng được chữ đừng nói đến bệnh.

Sắt Vưu Thần đỡ nàng rời giường nói: “Vi phu không thể cùng nàng trở về.”

“Ân, ta ở đó vài ngày mới hồi phủ.”

“Được.”

Nhìn theo cánh cửa đóng lại, mắt hắn xuất hiện một tầng u ám. Tim lại bắt đầu nhói đau. Nguyệt nhi thật xin lỗi, ta cũng không muốn như vậy.

—Phân Cách Tuyền Luna Huang—

Sầm Hảo Nguyệt hồi phủ, liền tiến đến Khanh Tĩnh cư. Soái gia gia nằm trên giường đôi mắt nhắm nghiền lại. Soái cha ngồi bên mép giường liên tục thở dài. Nghe được tiếng mở cửa xoay qua kinh hãi nói: “Nguyệt nhi đã về?”

“Cha, gia gia làm sao?” Sầm Hảo Nguyệt bước vào bên trong phòng.

Sầm Bí Uy bất giác mới kể ra chuyện mấy ngày hôm nay xảy ra trong phủ. Nguyên lai chính là mấy đêm nay Hắc Bạch Vũ đều đến hành thích soái gia gia. Đến đêm hôm qua, soái gia gia ngủ không đủ giấc để là hạ triều ngã trên nền tuyết khi trên đường đến ngự thư phòng dâng tấu. Đến khi phát hiện liền đã hôn mê.

“Vậy đã gọi Cổ thư sinh đến xem?” Hắc Bạch Vũ đáng chết, nguyên lai không đến phiên nàng chính là hành thích soái gia gia. Nàng sớm đoán được hắc hận Sầm gia nhưng không nghĩ đến chính là nhắm vào soái gia gia. Hắn đây là muốn thứ gì?

“Vừa rồi đi không lâu, gia gia người cũng vừa ngủ thôi.” Sầm Bí Uy nặng nề nói rồi đột nhiên nhớ đến chuyện năm đó liền hỏi: “Năm đó người nói Hắc Bạch Vũ có hận ý với Sầm gia hiện tại ta mới cảm thấy đúng là vậy a.”

Sầm Hảo Nguyệt nắm tay soái cha kéo ra ngoài không quên phân phó người ở lại chăm sóc soái gia gia. Xem ra công tác phòng chống vẫn phải có.

Thế là hôm đó bốn phụ tử Sầm gia cùng ở trong thư phòng bàn bạc rất lâu.

Đến đêm, Khang Tĩnh cư an tĩnh, mọi thứ đều chìm vào trong bóng đêm, chỉ thanh bên tường viện đã xuất hiện một bóng người, áo choàng hắc sắc phi dương, đôi mắt sắc bén như đao nhìn vào trong phòng của Sầm Minh Kiệt. Hắc Bạch Vũ biết Sầm Hảo Nguyệt trở về nên hành động cũng là cẩn thận hơn rất nhiều.

Hắn nhẹ nhàng hạ người xuống tường viện rồi tiện tay cầm một hòn đá dùng nội công hướng cửa ném. Cửa cứ như vậy mở bị mở ra, hắn cẩn thận quan sát rồi mới nhấc chân tiến vào. Đêm nay hắn hạ đủ quyết tâm rồi, không thể chùng chờ thêm nữa.

Chỉ là hần thực sự không nghĩ đến lại có thể thuận lợi tiến đến giường như vậy. Nghĩ thấy không ổn lập tức xoay người bỏ ra ngoài. Trong lúc hần xoay người thì Sầm Bí Uy vốn nằm trên giường đánh tới.

Cả hai giao chiến rất lâu mới thấy tiến ra khỏi phòng. Lúc này Sầm Chi Dĩ cùng Sầm Hảo Lân cũng từ bụi cây hai bên tiến ra phối hợp đánh. Bọn hần cùng Hắc Bạch Vũ giao chiến rất lâu rồi biết được thực lực chính là cao tay. Ngay cả soái gia gia cũng chỉ đánh ngang tay với hần thôi.

Sầm Hảo Nguyệt chậm rãi bước đến đứng ở trước cửa xoay người nhìn chằm chằm Hắc Bạch Vũ. Nhân thần sắc bén phát quang đầy nộ khí. Chỉ thấy lúc ánh mắt hần chạm đến nàng liền dùng ám yên châu bỏ trốn. Nàng biết hần không phải đánh không thắng mà là thẹn.

Cứ như vậy Sầm Hảo Nguyệt ở lại Sầm gia bảy đêm liền. Đêm nào nàng cũng nghĩ một trận phát mới để triệt hần. Đến ngày thứ tám soái gia gia khỏi bệnh khuyên nàng không nên ở Sầm gia quá lâu mà nên trở về.

Sầm Hảo Nguyệt ngoan cố không chịu thì bị mang ra giáo huấn cho một trận rồi mang dây trói lại ném lên xe ngựa tống trở về Kinh Lang vương phủ. Mọi người chính là sợ thanh danh của nàng. Chuyện nàng trở về quá lâu truyền ra ngoài nhất định sẽ bị nói đến bệnh vương cũng hư nàng chính là không ai dám thú nữa.

Sầm Hảo Nguyệt trở về phòng ôm chăn khóc thút thít rất lâu. Sát Vưu Thần hạ triều nén không được lòng đau xót ôm lấy nàng: “Nguyệt nhi thế nào lại khóc, hôm nay ta nghe nhạc phụ nói gia gia đã khỏe lại.”

Sầm Hảo Nguyệt ôm lấy hần kể lể. Từng chữ của nàng như hóa thành kim nhỏ châm vào lòng của hần vậy. Hần ôm chặt lấy nàng, nén đau nói: “Nguyệt nhi thật xin lỗi.”

Sầm Hảo Nguyệt cho rằng hần chính là vì không giúp được gì nên mới xin lỗi nên nàng lắc đầu: “Không phải lỗi của ngươi, người cũng là bất đắc dĩ.”

Nàng khóc đã lâu nên rất mệt mỗi ngủ thiếp đi mất. Sầm Vưu Thần cẩn thận đỡ nàng nằm xuống đắp chăn cho nàng. Đặt một nụ hôn lên môi nàng khẽ lẩm bẩm: “Nguyệt nhi, sau hôm nay mọi chuyện sẽ kết thúc.” Nói xong hần bước chân ra ngoài.

Mấy hôm liền ngủ không ngon giấc nên giấc này nàng ngủ khá lâu. Đến khi tỉnh lại đã thấy phòng tối om. Theo bản năng nàng sờ sang bên cạnh, chỗ của soái phu quân chính là lãnh lẽo không chút ôn độ, chứng tỏ hần rời đi đã lâu.

Nàng ngồi dậy cau mày, hần đi đâu vào đêm như vậy. Lại nói hần là hàn thể ban đêm đi lại sẽ dễ nhiễm bệnh. Không phải đều nói hần dùng thuốc xong sẽ ngủ rất say sao? Đi tịnh phòng?

Nàng ngồi dậy cầm áo khoác mặc lên người rồi chạy xung quanh tìm. Chỉ là nàng chân nàng đột nhiên dừng lại mắt nhìn trên tường viện, chỉ thấy một con mèo Tây Vực lông dài trắng muốt nằm đó cha mang về bị Hắc Bạch Vũ cướp đi.

Nàng đào tung cả Kinh Lang vương phủ cũng tìm không thấy bảo vật. Nghĩ vậy nàng liền tiến đến chỗ con mèo, con mèo lại chạy. Nàng không nghĩ nhiều liền chạy theo, theo nó nhất định tìm được tang vật.

Đến khi thấy con mèo lách thân nhỏ vào trong một khe hở ở tiệm quan tài cách phủ không xa. Nàng dùng tay ra sức nắm khe đó kéo ra. Cánh cửa lớn mở, bên trong chỉ có quan tài.

Nàng bước vào trong cố sức mở bộ quan tài mà con mèo kia đang cào. Quả nhiên nắp mở, quang mang tuyệt sắc của phượng hoàng tăng diệm lóe lên. Nhìn vào bên trong còn rất nhiều trân bảo a.

Liên tục mở hết nắp các quan tài bên trong quả nhiên không sai. Hẳn giấu đồ cư nhiên rất tốt, lấy sự mê tín vô tri của đám cổ nhân đương nhiên ngoại trừ người đến mua sẽ không còn ai dám đến đây cũng không dám mở nắp quan tài.

Nàng trả lại tất cả trở về vị trí cũ cúi người ôm lấy con mèo trở về phủ. Chuyện này cô lẽ là liên quan đến chủ nhân của cửa tiệm này. Sáng mai nàng nhất định trở lại truy tra đến cùng.

100. Chương 100: Chỉ Là Quân Cờ

Cũng vào chính đêm hôm đó, trong tấm cung của hoàng thượng yên ắng chỉ có một mình hoàng thượng nằm trên long sàng hoàng sắc say giấc nồng. Khí tức đều đều vang lên, chung quanh không một bóng hồng.

Hắc Bạch Vũ chậm rãi tiến đến, rút ra thanh chuỷ thủ được điêu khắc hoa văn tinh xảo đâm xuống. Hoàng thượng mở to mắt nhìn người trước mặt rồi lại nhìn vết thương đang rỉ máu của mình nói không thành tiếng.

Tay run rẩy trên không trung chỉ chỉ: “Người...người.” Đôi mắt nhìn về phía cái mặt nạ toàn mặt bán bạch bán hắc được Hắc Bạch Vũ tháo xuống.

Dung mạo tuấn lãng hoa lệ này không ai khác chính là Sát Vũ Thần. Hắc băng lạnh nhìn hoàng thượng ném ra một câu: “Phụ hoàng cũng nên an nghỉ rồi.”

Phía sau Hắc Bạch Vũ chính là vang lên một giọng phụ nhân thanh lãnh cười: “Người cũng có ngày hôm nay sao? Thế nào? Bị chính tay hài tử của mình giết có tư vị tốt chứ?”

Phụ nhân đó chậm rãi bước đến trước mặt hoàng thượng, tay mở áo choàng ra. Khuôn mặt thanh lệ dần dần hiện lên cùng với dung mạo của Sát Vũ Thần chính là tựa như nhau. Nếu nhìn qua một mắt sẽ nghĩ đây chính là đương kim hoàng hậu. Đừng vội phán đoán nhầm a, đây chính là tiên hoàng hậu.

Hoàng thượng trừng to đôi mắt đầy huyết sắc nhìn hai người nói không nên lời.

Sắt Vưu Thần cung kính đỡ tiên hoàng hậu ngồi xuống long sàng: “Mẫu hậu cẩn thận.” Mặt hắn không chút biểu tình chỉ là một lòng cung kính mà thôi.

Tiên hoàng hậu ngồi xuống mạnh hất tay hắn ra, nhếch môi nhìn hoàng thượng rồi lại một trận cuồng tiếu: “Năm xưa ngươi hạ lệnh sát hại hàng trăm mạng người ở Lục Diễm sơn trang có còn nhớ không? Hôm nay ta chính là lấy lại tất cả. Để ngươi bị thân hài tử của mình sát hại, giang sơn của ngươi bị hủy hoại chính là thứ ta mong muốn.”

Sắt Vưu Thần mồm trương khẩu ngốc rất lâu mới tìm lại được tiếng nói của mình: “Mẫu hậu, ngươi nói cái gì? Không phải ngươi bảo với ta rằng hoàng thượng vì hoàng hậu phế đi người giam lỏng ở lãnh cung sao?” Đây là những gì hắn vốn được dạy.

Tiên hoàng hậu lại cuồng tiếu một trận nhìn Sắt Vưu Thần như chẳng đáng: “Không được gọi ta là mẫu hậu, tạp chủng như ngươi làm sao do ta sinh được. Ta chính là lợi dụng ngươi làm công cụ báo thù cho Lục lang thôi.” Dứt lời nàng ta rút thanh chủy thủ ra tự đâm vào tim của mình.

“Thù của ta đã trả xong ta đến tìm Lục lang.” Khóe môi nàng ta nhếch lên cao hiện ý cười mãn nguyện.

Chỉ là ngay thời điểm đó hoàng thượng cũng rút chủy thủ trên người mình ra đứng lên: “Hoàng nhi, ngươi đã thấy rõ chưa, nữ nhân này căn bản chính là lợi dụng ngươi.”

Tiên hoàng hậu thấy một màn trên liền trợn mắt quát to: “Cẩu tạp chủng ngươi dám lừa gạt ta.” Nghĩ không ra thù của nàng báo không thành còn bị sủng vật mình nuôi bao lâu nay cắn một cái.

Sắt Vưu Thần ôm mặt đầy đau xót cười. Hắn hy sinh tất cả chỉ đổi lấy một một sự lừa dối. Người mà hắn xem là thân mẫu vốn không xem trọng hắn, chỉ muốn lợi dụng hắn báo thù cho tình lang.

Hoàng thượng chậm rãi bước đến bên cạnh hắn vỗ vỗ vai như an ủi động viên. Bọc máu giả cũng bị hắn lôi từ trong bụng ra ném xuống đất. Ánh mắt lạnh lùng uy nghiêm nhìn phụ nhân hắn đã từng yêu thương đang nằm trên đất thoi thóp lạnh giọng mắng: “Ngươi chỉ vì thù hận lợi dụng hài tử của Trẫm khiến hắn bao nhiêu năm nay đều sống trong thù hận như ngươi. Bao nhiêu vinh hoa của hắn đều bị ngươi làm mất sạch, ngươi còn đủ tư cách làm mẫu thân của hắn sao? Lại còn có mặt mũi ở đây ba hoa?”

Tiên hoàng hậu hận hận trừng đôi mắt nhìn hai phụ tử trước mặt khinh bỉ: “Phụ tử nhà các ngươi đều là cùng một dạng, không ai tốt đẹp, cả Sầm gia kia nữa đều là mang binh đến tàn sát trung lương.”

“Đó là trung lương sao?” Hoàng thượng nộ vấn: “Các ngươi âm mưu soán ngôi đoạt vị Trẫm vì tiên hoàng diệt trừ hậu họa.”

“Thiên hạ này vốn nên là của Lục lang, là Sát gia các ngươi cắn chặt không buông.” Tiên hoàng hậu vẫn còn chấp mê bất ngộ. Nàng biết năm đó chính là Lục Diễm sơn trang bị phát hiện mưu phản nên bị tiêu diệt chỉ trong một đêm nhưng đó là cơ nghiệp của Lục lang, nàng không cam tâm để nó bị hủy đi.

Sắt Vưu Thần đứng lão đảo giữ lấy một bên giường để thân thể đứng vững. Đây là vị mẫu thân hần từng yêu thương, vị mẫu thân hần rất nể trọng. Nguyên lai vì tình lang không tiếc hy sinh tất cả kể cả thân hài tử của mình, là hần.

Nhớ năm đó, hần ba tuổi, nàng đã từng vô số lần đánh hần, mắng hần. Trên người hần thậm chí còn lưu vài vết tích năm đó bị chủy thủ đâm do không được hảo hảo bảo dưỡng.

Lúc đó hần thấy nàng khóc hần vẫn không hiểu chuyện. Đến khi hần bốn tuổi, lại bị đánh lần nữa hần chỉ nghĩ nàng trách phụ hoàng chỉ si tâm nữ nhân khác không quan tâm đến nàng nên dùng hần trút giận.

Bản thân hần cũng rất giận phụ hoàng nhưng phụ hoàng lại đặc biệt yêu thương hần. Hần có phát cáu thể nào đòi thứ gì phụ hoàng cũng quyết làm cho kỳ được. Sắt Ngạo Lang cùng đám cung phi nhìn thấy cũng là ganh tỵ đến đỏ mắt nên hần vô cùng vui sướng vì nghĩ bản thân giúp nàng xuất được phần khẩu khí.

Đến năm hần năm tuổi, hần bị đánh đến sốt cao. Đến khi khỏi bệnh liền biết được nàng bị phế đi ngôi vị hoàng hậu tống vào lãnh cung. Phụ hoàng ra lệnh nghiêm cấm người đến thăm nhất là hần.

Hần thương xót nàng càng căm hận phụ hoàng một phần. Thế là lúc nào cũng lén đến lãnh cung mang đồ dùng lương thực đến cho nàng. Lúc nào nàng cũng nói với hần do phụ hoàng say mê nữ nhân, để nữ nhân đó chiếm đoạt vị trí của nàng bảo hần giúp nàng trả thù.

Sau đó nàng bắt đầu dạy hần võ công để hần lén vào lãnh cung thăm nàng nhiều hơn. Đến một hôm phụ hoàng phát hiện ra hần lén đến lãnh cung liền ban phủ cho hần rời đi.

Hần chọn Trường Sinh nhai, một nơi rất thích hợp để hần giấu mình. Lúc đầu phụ hoàng không đồng ý nhưng vì hần ngoan cố nên liền không nói gì nữa. Cứ như vậy hần ở đó ẩn nhẫn rất lâu.

Nàng nói với hần chỉ có ẩn nhẫn mới thành công, biến mình thành một phế nhân trong mắt của người khác mới có cơ hội thắng thế. Nàng bảo với hần nữ nhân kia là địch nhân của nàng, tuyệt không được nhận nàng ta. Nguyên lai nàng ta cũng là bị lấy làm bình phong mà thôi.

Hần giả bệnh để người không thấy được dung mạo của hần. Hần hóa đạo tặc quấy rối giang sơn của phụ hoàng hần. Hần không nhận đương kim hoàng hậu thậm chí chẳng buồn cho nàng ta vào mắt.

Sầm Hảo Nguyệt cũng luôn khuyên hần không nên như vậy. Nàng bảo với hần nàng ta thực sự rất yêu thương hần. Đương nhiên lúc đó những lời nói kia hần nghe cho có lệ. Chỉ cần hần nghĩ đến thảm cảnh của nàng trong lãnh cung hần liền không thể tha thứ cho nữ nhân kia.

Nàng nói với hần, Sầm gia khuyến khích phế hậu, phế đi ngôi vị thái tử hần chiếm giữ trong năm năm nay. Nàng nói nếu muốn giúp nàng trút khẩu khí liền nhất định phải tiêu diệt Sầm gia.

Sau lại vì Sầm Hảo Nguyệt, vị thê tử khiến hần thay đổi ý định hủy diệt Sầm gia, chỉ giết mỗi Sầm Minh

Kiệt chỉ bởi hắc(SMK) cùng phụ hoàng là hai người mang quân đi diệt Lục Diễm sơn trang, giết chết tình lang trong lòng nàng.

Mỗi lần hắc đến Sầm gia cùng Sầm Minh Kiệt giao chiến đến lúc thắng thế chỉ còn một chiêu nữa hắc liền có thể giúp nàng trút được nỗi hận trong lòng. Chỉ là thời khắc giờ kiếm lên hắc lại chần chờ, hắc nhớ được nụ cười của thê tử khi nhắc đến mọi người ở Sầm gia. Nàng không ngừng dụ dỗ hắc trở về Sầm gia cùng mọi người dùng bữa cơm.

Nghĩ đến đây đôi mắt của hắc đầy hoảng loạn. Hắc bị lợi dụng chính bởi thân mẫu của mình. Hay nói đúng hơn nàng chưa từng xem hắc là hài tử, hắc chỉ là công cụ để trả thù. Hắc vì nàng hy sinh tình thân đối với phụ hoàng, tính kế đám huynh đệ, thậm chí vứt bỏ tình cảm cùng thê tử. Suýt chút nữa là hắc đã làm chuyện có lỗi với thê tử, cả đời này cũng không thể cứu vãng được nữa.

Cũng may hắc kịp thời tỉnh ngộ cùng phụ hoàng dựng nên vở kịch này mới biết được sự thật.

101. Chương 101: Chuyện Đêm Hôm Trước

Đêm tĩnh mịch, trước ngự thư phòng đám thị vệ canh tuần ngả xuống vang lên những âm hưởng cực nhỏ. Thái giám thiếp thân của hoàng thượng nghe được âm thanh liền bước ra xem tình hình, không ngờ cũng bị đánh ngất nằm trên đất cùng đám binh sĩ kia.

Sắt Vưu Thần một thân hắc sắc bước oai vệ bước vào trong. Dùng nội công đóng cửa, một đường tiến đến trước bàn sách của hoàng thượng.

Hoàng thượng bên này vẫn chưa biết gì nên mãi lo phê duyệt tấu chương không hề chú ý đến người vừa tiến vào không phải thái giám thiếp thân của mình, mà hỏi: “Ồ bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

“Phụ hoàng giờ này vẫn chưa ngủ thật là minh quân a.” Sắt Vưu Thần nhếch môi đầy mỉa mai.

Hoàng thượng kinh hỉ mạnh ngẩng đầu nhìn đến chiếc mặt nạ bán bạch bán Hắc kia nhin không được khe hở: “Hắc Bạch Vũ?” Nhưng nhớ lại hắc gọi hắc là ‘phụ hoàng’ càng cả kinh. Lúc trước phụ tử Sầm gia từng dâng tấu bảo Hắc Bạch Vũ là gian tể, xem ra là một trong đám nhi tử của hắc.

Sắt Vưu Thần chậm rãi đưa tay tháo mặt nạ xuống, nhàn nhạt hỏi: “Phụ hoàng không nhận ra ta? Cũng đúng, đã mười bảy năm ta không có lộ mặt rồi.”

Hoàng thượng nhìn đến dung mạo kia trông mắt run mạnh. Không cần câu nói mỉa mai kia hắc cũng biết là ai: “Thần nhi, là ngươi?” Tuy là câu nghi vấn nhưng trong lòng chính là xác định được chính xác.

Nguyên lai Hắc Bạch Vũ mà hắc tìm bấy lâu nay chính là nhi tử bên cạnh hắc. Vì lý do gì Sắt Vưu Thần

lại đối với hấn hận thù như vậy? Là chuyện năm đó sao?

“Phụ hoàng rất ngạc nhiên sao?” Sát Vưu Thần từng bước áp sát, tay nắm chặt thanh chủy thủ hướng hoàng thượng tiếp cận. Hấn nhất định không tha cho nam nhân phụ bạc này.

Hoàng thượng muốn gọi người đã thấy thanh chủy thủ kia đặt lên cổ họng của mình rồi. Hấn lãnh tĩnh hỏi: “Người đây là muốn đại nghịch bất đạo, giết Trẫm soán ngôi?”

Nhéch mép đầy khinh bỉ, từ mũi hừ ra một tiếng Sát Vưu Thần nói: “Người cũng xứng ngồi trên long ỷ? Người bạc đãi mẫu hậu của ta còn dám ở đây to mồm?”

Mắt hoàng thượng tối đi vài phần, lại là nữ nhân đó. Bất đắc dĩ hấn mang chuyện bản thân giấu kín bấy lâu kể ra.

Năm đó biết được tin tức Lục Diễm sơn trang tạo phản, hấn cùng Sầm Minh Kiệt xuất binh đến đó trấn áp. Chỉ trong một đêm máu chảy thành sông, mà trên giang hồ cũng không còn cái tên ‘Lục Diễm sơn trang’ nữa. Chính do sự kiện này hấn đạt được thái tử vị, Sầm Minh Kiệt được nâng lên làm quốc công.

Chỉ là nghĩ không tới hấn động tâm với một nữ nhân. Hấn một lòng vì nàng ta làm tất cả đổi lại chính là lừa dối. Nàng lại phải lòng thiếu chủ của Lục Diễm sơn trang, vì tình lang chi tử cần răng tiếp cận hấn.

Đáng tiếc nàng vì giết hấn mà đến tiết cũng không thể vì tình lang mà thủ. Đã vậy còn hạ sinh cho hấn một hài tử. Hấn cao hứng lập tức sắc phong thái tử sủng hạnh tận trời xanh.

Thời gian dần trôi qua hấn phát hiện trên người Sát Vưu Thần xuất hiện rất nhiều vết thương. Hấn hỏi Sát Vưu Thần lại bảo nghịch phá nên té ngã. Hấn thay rất nhiều cung nhân hầu hạ chỉ là vẫn xuất hiện vết thương như cũ thậm chí còn có vết dao.

Chịu không được hấn phái ra thuộc hạ thân tín của mình. Sau đó kết quả báo lại chính là Sát Vưu Thần bị nữ nhân hấn yêu nhất hành hạ. Đến một hôm nhận được tin tức đến thăm hài nhi là do mê chơi ngã xuống hồ bị sốt mới tận mắt thấy được nàng có ý sát hại Sát Vưu Thần.

Lúc đó hấn đoạt lại nhi tử rồi hướng nàng hỏi rõ. Từ đó hấn mới biết được chân tướng nàng vì muốn trút giận cho tình lang mang nhi tử của hấn ra làm hình nhân mà đánh. Nàng thừa nhận tiếp cận hấn vì trả thù, ngay cả khi mang thai liên tục nghe có người hạ độc đến sảy thai hấn cũng tin lời nàng bức chết không ít phi tử. Trong khi sự thực chính là nàng tự giết hài tử của mình, cũng may Sát Vưu Thần bình an chào đời.

Hấn tức giận hạ lệnh phế hậu nhốt vào lãnh cung cho người canh giữ nghiêm ngặt. Hấn biết nàng có võ công liền cho cao thủ canh giữ một tác không rời.

Đến hài tử mà hấn từng thương yêu vô hạn như Sát Vưu Thần vì có dung mạo giống nàng nên hấn cũng

phế ngôi vị thái tử rồi không gặp mặt. Mỗi lần thấy mặt hắn chỉ cảm thấy vết thương cũ rỉ máu mà thôi. Thế là dần dần tình yêu thương của hắn đối với nhi tử này nhạt pha.

Đến một hôm phát hiện Sát Vưu Thần chính từ lỗ hồng nhỏ ở góc tường viện mà lọt vào lãnh cung liền sai người bít kín rồi phong vương ban phủ tiến đi. Chính là nghĩ không ra khi đó Sát Vưu Thần đã học được khinh công dễ dàng len vào để xảy ra cục diện ngày hôm nay.

“Lời của Trẫm đều là sự thật.”

Sát Vưu Thần cũng có chút hoảng loạn, lý nào cùng mẫu hậu kẻ không chút nào giống? Hắn trấn an bản thân rồi gắng từng chữ: “Ta không tin.”

“Vậy ngươi liền hỏi nàng thử xem, nếu thực sự Trẫm bạc đãi nàng Trẫm liền mặc ngươi xử trí tuyệt không oán trách.” Hoàng thượng vẫn bình thản nói.

Thế là bọn hắn lập ra một kế hoạch. Trước đó hoàng thượng còn cho người truyền Sầm Minh Kiệt tiến cung rồi loan truyền ra tin hắn bị Hắc Bạch Vũ giết chết. Sát Vưu Thần thì nói cho tiên hoàng hậu biết tin hôm nay giết hoàng thượng bảo nàng ta đến xem.

Tiên hoàng hậu thấy được dáng vẻ hoảng loạn của Sát Vưu Thần càng cười càng cuồng: “Nghịch chủng như ngươi cũng muốn gạt ta. Nếu là như vậy thì Sầm Minh Kiệt nhất định còn sống rồi.” Tay nàng ta đồng thời đẩy ra một phi tiêu hướng Sát Vưu Thần phóng đến.

Không phòng bị Sát Vưu Thần bị trúng ám khí, máu chảy ra hóa đen. Hoàng thượng hoảng loạn hô to: “Truyền thái y.” Chỉ là hắn quên mất bản thân vì vở kịch này mà khiến lui toàn bộ cung nhân không để bọn họ biết được chuyện xấu của hoàng gia.

“Ta vốn không có ý định cho ngươi sống rồi, đáng lẽ ra ngươi phải chết từ lâu, nếu không phải còn giá trị lợi dụng ta cũng sẽ không lưu mạng ngươi đến hiện tại.” Tiên hoàng hậu ngắt quãng thở dốc, tiên huyết từ trong miệng chảy ra không ngừng.

Sát Vưu Thần ôm lấy phần vết thương trên thắt lưng nhăn mặt, miệng lại cong lên một nụ cười: “Để ngươi thất vọng rồi, mẫu hậu. Năm đó đến Sầm gia trộm bạch ngọc hạc bị Nguyệt nhi hạ được. Ta trị mãi không hết nên dùng không ít dược liệu, lành tính cũng có kịch độc cũng có, thế nên thân thể ta chính là bách độc bất xâm.”

Tiên hoàng hậu nghe được kể cả chết cũng không nhắm mắt. Nàng ta ngã xuống mặt đất, vẻ mặt đầy không phục. Đến câu nói cuối cùng ở cửa miệng nàng cũng nói không ra nữa rồi.

Hoàng thượng đỡ lấy Sát Vưu Thần lo lắng nói: “Tuy không trúng độc nhưng vết thương vẫn là cần xử lý.”

Sát Vưu Thần gắng gượng chậm rãi đẩy tay hoàng thượng ra: “Phụ hoàng thời thần không còn sớm, ta

trước cáo lui, người sớm nghỉ ngơi.” Nói xong hắn ôm lấy thân thể của tiên hoàng hậu thi triển khinh công rời đi.

Sau khi chôn cất thi thể hắn trở về Kinh Lang vương phủ. Dù gì đó cũng là thân mẫu của hắn, nàng như vậy chính là báo ứng rồi. Hiện hắn chỉ muốn trở về gặp Nguyệt nhi của hắn mà thôi.

Sầm Hảo Nguyệt trở về thấy được thân ảnh hắc sắc quen thuộc ở bên bờ hồ đang hướng mình đi tới liền nộ khí xung thiên. Nhìn dáng đi kia chính là đang bị thương. Vậy thì không nên trách nàng ác độc rồi, nàng nhất định bắt hắn hỏi cho rõ ràng hắn vì sao muốn làm như vậy.

Chỉ là khi nàng xông đến thấy được mặt của Hắc Bạch Vũ không nhận được hoảng hốt hô to: “Phu quân?” Sao lại là hắn?

Sắt Vưu Thần nhìn thấy nàng khẽ nở nụ cười: “Nguyệt nhi, ta...” Câu còn chưa hết liền ngã xuống bất tỉnh nhân sự.

Sầm Hảo Nguyệt vừa giận vừa lo vừa hận dù gì cũng không để hắn chết được. Nàng chặt vật đỡ hắn về phòng nằm xuống rồi gọi đám thủ hạ của hắn đến giúp hắn trị thương. Suốt một đêm nàng không hề ngủ, mắt đầy áp tâm sự nhìn chăm chăm soái phu quân. Một bụng tâm sự khiến tâm tư nàng rối bời.

102. Chương 102: Cùng Nhau Chia Sẻ

Đến sáng hôm sau, Sắt Vưu Thần tỉnh lại, chỉ thấy được Sầm Hảo Nguyệt dùng con mắt gấu mèo một mối vì một đêm không ngủ nhìn hắn. Trong mắt ngập nghi vấn, hận ý,...khiến hắn có chút thẹn.

Nuốt một ngụm nước bọt cố gắng ngồi dậy hướng nàng nói: “Nguyệt nhi, thật xin lỗi.”

“Nói, chuyện này là thế nào?” Nàng băng lãnh phun ra một câu vẻ mặt đầy thất vọng. Nguyên lai hắn trước giờ vẫn đùa bỡn nàng, dùng cả hai thân phận tiếp cận nàng.

Sắt Vưu Thần vươn tay nắm lấy tay nàng chậm rãi hướng nàng kể rõ mọi chuyện. Khi hắn biết được cũng rất đau lòng, nhưng hắn còn có nàng, nàng sẽ không thiên cận đến nỗi không nhìn nhận vấn đề đâu.

Sầm Hảo Nguyệt nghe xong nộ khí đầy mình. Nữ nhân đó lợi dụng hắn làm công cụ báo thù sau cùng còn muốn thủ tiêu hắn nữa.

“Cũng may chưa phát sinh ra chuyện gì lớn khiến ta phải hối hận.” Sắt Vưu Thần khẽ thở dài: “Nguyệt nhi có tha thứ cho ta?”

Sầm Hảo Nguyệt chậm rãi ôm lấy hắn gật đầu: “Tha thứ, tha thứ tất cả.” Hắn bị thân mẫu khiến cho thống khổ không ít rồi. Vậy Hắc Bạch Vũ ngày đó tiến vào nhất định chính là một trong tám thủ vệ rồi.

Nói ra hoàng thượng vì thương nhớ tiên hoàng hậu nên đương kim hoàng hậu chính là vì dung mạo tương tự nên mới được xem như thế thân. Thật đáng thương, một nữ nhân ngồi trên vị trí cao kia, bản thân không biết chút gì chỉ có thể ưu sầu trong thâm cung chết trong vinh hoa cô độc mà thôi. Nàng đã hiểu lý do vì sao mỗi lần ban đồ nàng ta lại không vui, thức ăn cũng là không hợp khẩu vị rồi, đó toàn là sở thích của tiên hoàng hậu.

“Vậy nếu lỡ như lúc đó ta lấy mạng gia gia thì sao?” Sát Vưu Thần cũng rất sợ ngày đó.

“Vậy người nghĩ thế nào?” Nàng nhàn nhạt phản vấn.

“Ta định hoàn thành tất cả mọi chuyện mới cùng nàng hảo hảo nói ra. Đến lúc đó tùy nàng xử trí. Ta nghĩ...có lẽ nàng sẽ giết ta báo thù cho gia gia.” Sát Vưu Thần thở phào cũng may vẫn chưa đi đến bước đường đó.

“Sẽ không, nhưng ta vĩnh viễn cũng không tha thứ cho người.” Sầm Hảo Nguyệt lắc đầu. Nàng không muốn giết hắn, chỉ là cùng hắn ân oán nghĩa tuyệt thôi.

“Ta cũng là sợ như vậy, ta nhất định không tha thứ bản thân nhưng ta không có lựa chọn khác.” Sát Vưu Thần nhìn nàng ánh mắt có thêm vài tia đau xót.

“Chẳng phải người cũng không xuống tay đó sao, đừng nghĩ nữa.” Sầm Hảo Nguyệt mỉm cười an ủi hắn: “Nhưng là vết thương khó phải hướng gia gia bồi tội nha, còn phải cùng ta đi thỉnh an mẫu hậu nữa.”

“Được.” Sát Vưu Thần khẽ cười đáp ứng.

Sầm Hảo Nguyệt nghĩ không thông lại lôi Hàn Thố ra hỏi hắn: “Vậy vì sao lúc đó người lại muốn ta mang vật này trở về Sầm gia?”

“Bởi vì đây là chiến lợi phẩm lấy được ở Lục Diễm sơn trang. Chỉ cần nàng mang về Sầm phủ gia gia thấy được nhất định sẽ biết.” Sát Vưu Thần chậm rãi hướng nàng giải thích: “Chỉ là nghĩ không ra nàng giấu kỹ như vậy. Ta tìm mãi cũng không ra.”

“Nào có.” Sầm Hảo Nguyệt nhún vai khẽ cười: “Nó quá lạnh nên giấu xuống đất a.”

“Vậy bạch ngọc hạc lúc trước cũng là như vậy?” Sát Vưu Thần kinh ngạc hỏi. Ai mà nghĩ được nàng chôn dưới đất. Hắn giấu đồ trộm được trong quan tài còn nàng lại chôn dưới đất, đúng là có tướng phu thê.

“Ân, bởi ta đánh không lại người nên mới phải làm như vậy.” Sầm Hảo Nguyệt gật đầu thừa nhận.

Sắt Vưu Thần bật cười véo mũi nàng: “Thối nha đầu, nàng lại tinh ranh như vậy. Cả đám bấy kia nữa ta cũng là nghĩ mãi không ra cách phá a.” Báo hại hần phí không ít tâm huyết tìm tòi nghiên cứu.

Sấm Hảo Nguyệt ôm chặt lấy hần, cũng may nhờ được năm đó của Cổ Sùng Kính. Nếu không sợ là nàng cũng mất soái phu quân rồi.

Sắt Vưu Thần cầm Hàn Thố lên nói với nàng: “Đây vốn là một đôi, nó chính là vật định tình của mẫu thân với Lục thiếu trang chủ. Hiện ta cùng nàng mỗi người một con cũng xem như vật định tình của chúng ta.”

“Được.” Sấm Hảo Nguyệt đáp ứng xong lại hả hê cười nói: “Phụ hoàng năm đó yêu sai người nhưng ta thì không.” Cũng may soái phu quân lòng mang thù hận một lòng một dạ muốn báo thù, nếu không sợ là hần cũng như Sắt Duệ Kỳ thiếp thất thành đàn đi. Lấy dung mạo của hần đám nữ nhân kia nhất định không buông tha đâu.

“Nhất định là như vậy.” Hần cũng không để kết quả đó xảy ra nữa đâu.

“Vậy lúc trước ngươi không đi cướp lại bạch ngọc hạc có phải vì đánh không lại sứ thần không?” Sấm Hảo Nguyệt thắc mắc hỏi.

“Không, vì ta cướp đi Sấm gia cũng không chịu tội nên không phí thời gian.” Sắt Vưu Thần thẳng thắn thừa nhận. Cuối cùng cũng có ngày cùng nàng nói rõ mọi thứ rồi.

“Vậy lúc đó ngươi không đánh gia gia có phải vì sợ đánh không thắng?”

“Ấn! Lúc đó ta còn nhỏ làm sao có thể đánh thắng được. Mà dùng được cũng chưa chắc đã nắm chắc phần thắng nên vẫn chờ đợi cơ hội.” Lúc đó hần còn cố ý mang một đôi hài của nữ nhân nhằm đánh lạc hướng điều tra nữa.

“Vậy vì sao ngươi trộm được đồ đều mang đến cho ta xem?” Lúc đó nàng nghĩ hần biến thái.

“Thói quen thôi.” Hần vốn cũng không biết vì sao lại như vậy nữa. Chỉ biết muốn tìm nàng cùng hần chia sẻ.

“Vậy ngươi phò trợ Sắt Ngạo Lang là vì hủy giang sơn của phụ hoàng?” Nàng sợ hần muốn làm hoàng đế.

“Sắt Ngạo Lang được Vạn quý phi nuông chiều nên sinh hư, hần chính là thí sinh tốt nhất mà ta chọn. Còn đám huynh đệ khác ta tìm cách để bọn họ phạm lỗi rồi bị phụ hoàng chán ghét ban đất phong. Sắt Duệ Kỳ còn Tiêu hiền phi làm chỗ dựa nên vẫn còn tiếp tục đánh. Nhưng ta chưa từng nghĩ muốn hại hần.”

“Ta biết.” Nàng tin tưởng soái phu quân, nếu hần thực sự ngoan độc liền từ lâu đã không để nàng sống rồi: “Vậy tang vật trong quan tài thì phải thế nào?”

“Mang phượng hoàng tăng diệm trả lại.” Sát Vưu Thần nhù mảy nói xong. Mấy món kia hần không dự định trả lại đâu. Chỉ là phượng hoàng tăng diệm nhất định phải trả.

“Đúng ý ta.” Sầm Hảo Nguyệt nhào vào lòng hần cười khanh khách. Đồ trên quý không lấy cũng đã lấy rồi, trả lại cũng chẳng có ai tán thưởng vẫn phải mang danh trộm vậy thì giữ đó đi.

“Nàng một đêm không ngủ rồi, ngủ chút trước.” Sát Vưu Thần ôm nàng một hồi mới buông tay.

Tiếp đến là cả hai ngủ không còn biết đến thời gian nữa.

Lúc này ba tên tiểu đệ đệ đến phủ tìm chỉ là Lưu cổ vấn báo đôi phu thê nào đó vẫn còn ngủ khiến bọn họ thất vọng không thôi. Hôm qua đến báo tin gia gia mất cũng báo không có ai trong phủ.

Bọn hần ở Sầm phủ đợi cả ngày cũng không thấy đại tỷ trở về ai cũng lo lắng không thôi. Nghĩ không ra đột nhiên hôm nay gia gia trở về khiến bọn hần một khen kinh hồn bạc vía. Kể ra mới biết đêm qua có tên tung tin giả bị hoàng thượng xử chém rồi.

Sợ đại tỷ lo lắng hôm nay đến thông báo lại tin tức chính xác thì cả hai người lại ngủ đến giờ này vẫn chưa tỉnh. Lại nói mấy hôm không có gặp tỷ phu sợ đạo này trời trở lạnh bệnh tái phát. Bọn hần có gợi ý bảo Cổ Sùng Kính đến chẩn mạch nhưng bị từ chối.

Biết làm sao được, thế là không công mà hồi phủ thôi. Trước khi đi bọn hần dặn dò Lưu cổ vấn báo lại rằng soái gia gia vẫn bình an vô sự.

103. Chương 103: Trở Lại Bồi Tội

Mấy ngày hôm nay Sát Vưu Thần cáo bệnh dưỡng thương, hoàng thượng cho người mang đến phủ không ít đồ trân quý cho hần tắm bộ. Sầm Hảo Nguyệt ngồi bên bàn sách cùng soái phu quân, kinh ngạc miệng từ hôm đó đến nay chưa khép lại được.

Hần qua nhiên giàu có, không chỉ làm đạo tặc trộm bảo vật mà còn kinh doanh rất nhiều thứ. Tỉ như cả Trường Sinh nhai đều là của hần, tỉ như ở Bất Thụy nhai đa số đều là của hần, nên chuyện Sát Duệ Kỳ mở sòng bạc là hần âm thầm đáp ứng nên hần sớm biết nàng là đi đâu. Tỉ như Nhất Phẩm Đường cũng là của hần. Tỉ như Vĩnh Bảo Tề cũng là của hần...Tỉ như, thôi đi kể mãi cũng không hết mà...Nàng có chút choáng váng a!

Chỉ là đột nhiên nhìn các chữ số ngắt ngưỡng thu được trong sổ sách nợ khí lại nổi lên, nàng đập bàn hỏi: “Người giàu có như vậy xây phủ không bỏ ra chút bạc còn có mặt mũi ngồi đây khoe tài sản với ta.”

Sát Vưu Thần khẽ cười véo véo mũi của nàng giải thích: “Của ta chẳng phải cũng là của nàng sao, hà tất

phân biệt như vậy.” Chẳng phải nàng nói đợi hắc chết sẽ chiếm gia sản nhà hắc sao?

Thấy được sắc mặt tiểu thê tử hòa hoãn trở lại hắc lại nói: “Lúc đầu ta nghĩ nàng sẽ đến bảo ta đưa bạc nên sớm cùng Thế bá nói, nghĩ không ra nàng đi moi bạc chỗ phụ hoàng a!” Lúc đó hắc còn chuẩn bị sẵn rất nhiều câu trả lời trong đầu đề phòng nàng hỏi mấy câu quái dị. Bất quá thấy nàng đi moi bạc phụ hoàng cũng tốt, hắc cũng không có ngăn cản.

Sầm Hảo Nguyệt lại cười hề hề đáp trả: “Lúc đó ta nghĩ phụ hoàng bạc đãi người nên ta cũng không thích hắc, hiện xem ra người bị bạc đãi chính là phụ hoàng a.”

Sắt Vưu Thần nắm tay nàng bước ra ngoài Trường Sinh nhai, đưa nàng xem từng kho vàng mà hắc tích trữ được. Đương nhiên tất cả đều chứa trong quan tài, khổ phòng rỗng nhếch nhác trong phủ chỉ là để lừa người thôi. Lúc đó hắc nghĩ giang sơn này không còn với chỗ bạc này hắc cùng mẫu thân sống cả đời sung sướng. Lại đoán không ra sự tình đã rẽ sang một ngã khác.

Sầm Hảo Nguyệt vui vẻ cầm vàng khối đưa lên miệng cắn cắn. Nàng không chọn làm phu quân nha, hắc quả nhiên có tài lực. Lại nói tiệm quan tài nào trên Trường Sinh nhai cũng đều là chất đầy vàng trong quan tài, mà quan tài không cần nói mọi người cũng biết kích cỡ rồi. Không vàng cũng là đồ trân quý, khiến tâm nàng kích động liên hồi.

Thấy nàng cao hứng thử vàng như vậy Sắt Vưu Thần lại nói: “Tối nay đến Sầm gia.”

“Ân, vết thương đã tốt?” Sầm Hảo Nguyệt cũng không buồn nhìn hắc vì giờ đây soái phu quân không tỏa sáng bằng kho bạc trước mắt.

Sắt Vưu Thần nhàn nhạt buông ra một câu: “Vẫn còn một chút.” Vết thương đó sâu như vậy cơ mà, cũng may là hắc bách độc bất xâm nếu không cũng là sớm không trụ được. Không ngờ được thân mẫu thực sự muốn lấy mạng hắc, lại có là từ khi hắc còn trong bụng đã bắt đầu hạ thủ. Trong mắt ánh đầy thê lương không thể phai nhạt.

Đến tối, Sắt Vưu Thần cùng Sầm Hảo Nguyệt cùng nhau ngồi kiệu đến Sầm gia. Hạ nhân trước cửa vừa thấy cỗ kiệu to lập tức mở rộng hai cánh cửa rồi chạy vào thông báo. Ba tên tiểu đệ đệ cùng Quân Tử Lan vui mừng chạy ra nghênh tiếp.

Cổ kiệu không ngừng lại trực tiếp tiến vào bên trong tiền thính. Sau khi kiệu hạ, Sầm Hảo Nguyệt bước ra, theo sau nàng chính là Sắt Vưu Thần.

Sầm Minh Kiệt, Sầm Bí Uy cùng Phí Khả Doanh đều nín thở nhìn chằm chằm dung mạo của Sắt Vưu Thần không biết hồi hồn. Do mỗi ngày đều cùng Sầm Hảo Nguyệt tản bộ tiếp xúc với ánh sáng mặt trời nhiều nên lúc này nhìn không ra chút bệnh tật nào trên da cả.

Không những thế mà đám hạ nhân trong phủ cũng nhìn đến không thể rời mắt. Nhớ lại ngày đó khi Sầm Hảo Nguyệt xuất giá không ai không thương tiếc nàng, hiện giờ đây trong lòng chỉ cảm khái một câu, tiểu

thư thật may mắn a. Vốn nghĩ trên đời này hơn được các đời chủ tử Sầm gia chỉ có mỗi mình Duệ vương, hiện vị cô gia này quả nhiên xuất chúng, cũng là một nhân vật nha.

Nghe qua tiến hành lễ của cả hai, ba người bọn họ mới hồi thần. Nguyên lai đây được gọi là bệnh vương a, tuần mỹ thể này mà thân mang bệnh thật là tiếc. Trách không được ba tên tiểu tử cùng Quân Tử Lan là lú lo ton hót ‘tỷ phu’ mãi như vậy.

Sầm Minh Kiệt ho khan chữa ngượng rồi cùng cùng Sầm Bí Uy, Phí Hảo Doanh đứng lên chuẩn bị. Chỉ là còn chưa kịp làm gì đã nghe Sát Vưu Thần dùng khiêm ngữ nói: “Tôn tể có chuyện muốn cùng gia gia và nhạc phụ nói, không biết hiện có tiện?”

Thấy được Sát Vưu Thần không những sức khỏe tốt mà giọng nói còn hữu lực như vậy không ai không chấn kinh. Nhưng vẫn là thể hiện cung kính đáp ứng.

Sau khi ba người kia rời đi, Phí Khả Doanh gọi Sầm Chi Dĩ cùng Sầm Hỉ Mộc đi theo mình hỏi về khẩu vị của Sát Vưu Thần. Quân Tử Lan cũng vui vẻ mà chạy theo giúp Phí Khả Doanh.

Sầm Hảo Lân nhảy bèn kéo tiểu tỷ tỷ sang một bên hỏi chuyện. Chẳng phải đều nói đạo này tỷ phu cáo bệnh sao, lý nào giờ đây một chút bệnh cũng không có.

Sầm Hảo Nguyệt cũng không giấu diếm hần liền kể hết cho hần nghe. Chân cũng không quên cùng hần bước về phía Khang Tĩnh cư.

Sầm Hảo Lân nghe xong thập phần kinh trụ. Chỉ là hần cũng cảm thấy Sát Vưu Thần làm không sai, dù gì đó cũng là mẫu thân, nếu đổi lại là hần, hần nhất định cũng phụ cả thiên hạ giúp đỡ mẫu thân. Chỉ là nghĩ không ra tất cả hy sinh đều là vô nghĩa, đến cuối cùng chỉ là một quân cờ, còn suýt mất cả tính mạng. Cũng may quay đầu vẫn là bờ chưa đến nổi toàn thấy biển.

Hai tỷ đệ đứng bên ngoài thư phòng rất lâu cũng không nghe được bên trong phát ra tiếng động gì. Cả hai sốt ruột đi qua đi lại trước cửa phòng như thị vệ canh gác vậy.

Đột nhiên bên trong phát sinh tiếng đao kiếm hoảng loạn khiến cả hai bốn mắt nhìn nhau một vài giây lập tức xoay người muốn xông vào trong. Chỉ là ngay lúc bọn họ vừa xoay người, đã thấy ba thân ảnh nam nhân bên trong dùng khinh công lao ra, tốc độ cực nhanh khiến bọn họ chỉ có nhanh chóng ngã sang một bên tránh.

Sầm Minh Kiệt cùng Sầm Bí Uy tay cầm trường kiếm liên thủ hướng Sát Vưu Thần công kích không ngừng. Sát Vưu Thần bên này cũng là tận lực cầm một thanh trường kiếm chống trả. Đương nhiên cũng không có đặc biệt gì khi thấy hần có kiếm, ở Sầm phủ tùy tiện đi nơi nào cũng có thể thấy vũ khí được trưng bày.

“Mọi người làm gì, có chuyện gì từ từ nói.” Cả hai tỷ đệ cũng không biết làm sao ngoại trừ khuyên nhủ. Sẽ không phải là xảy ra chuyện gì nên mới đánh nhau đi?

Chỉ là ba nam nhân kia không hề đáp trả chỉ cực lực mà chiến. Bất đắc dĩ cả hai tỷ đệ cũng xông vào thư phòng lấy đại một thanh kiếm bất kỳ lao đến cản. Sầm Hảo Nguyệt ngăn soái phu quân còn Sầm Hảo Lâm lại ngăn soái cha.

Sắt Vưu Thần thấy được mắt của Sầm Bí Uy lóe sáng cầm trường kiếm đánh tới người của Sầm Hảo Nguyệt, hần nhanh chóng đưa tay ôm lấy nàng, đem kiếm trong tay ngăn kiếm của Sầm Bí uy rồi lộn vài vòng trên không trung tiếp đất cách chiến trường một đoạn. Bên kia Sầm Minh Kiệt cùng Sầm Bí Uy cũng ngừng tay, Sầm Hảo Lâm thấy vậy cũng thu kiếm.

Sắt Vưu Thần nhú mày hỏi: “Nàng làm gì vậy?”

Sầm Hảo Nguyệt còn chưa kịp đáp đã nghe tiếng cười của soái gia vang lên: “Nghĩ không ra người thân thủ tốt như vậy.” Nguyên lai mấy lần trước hần thực sự đối với hần hạ thủ lưu tình.

Tôn tể này ẩn mình lâu như vậy thật khiến người bất ngờ. Hần vốn trước đó nghi ngờ sau lưng tôn tể là thâm giúp Sắt Ngạo Lang làm tất cả, hóa ra nghi ngờ lại trở thành sự thật. Bất quá sau chuyện kia có lẽ là thái tử vị một lần nữa trở về trong tay của tôn tể rồi a.

Hôm đó hoàng thượng triệu hần vào cung tìm mọi cách giữ lại cho kỳ được. Đến khi được thả cũng là nghe được tin đồn hần chết trong cung khiến hần có chút suy đoán. Nhưng mấy hôm nay hoàng thượng lại không đề cập đến, nguyên lai là để Sắt Vưu Thần tự đến hướng hần nói rõ.

Hai tỷ đệ bốn mắt nhìn nhau có chút đoán ra được ra. Đây chính là thử võ nghệ nha, làm bọn họ phí tâm lo lắng, thật không vui chút nào.

“Chuyện cũng đã giải quyết rồi ra ngoài dùng chút gì trước đi.” Sầm Bí Uy cũng vui vẻ không kém. Vốn nghĩ nữ nhi của hần lần này nhất định tái giá rồi, hiện chính là nữ tể không những không bị bệnh còn xuất chúng như vậy. Cũng tốt, sắp chọn thái tử rồi, nếu là nữ tể này nguyện ý nhất định ngồi được vững vị trí đó nha.

Sau đó mọi người cùng dùng bữa, đột nhiên Quân Tử Lan buồn nôn. Sắt Vưu Thần để thủ hạ giúp nàng ta bắt mạch mới biết là có hỷ mạch. Sầm phủ hiện tại chính là phúc hỷ mãn đường rồi.

Phí Khả Doanh vui vẻ ra mặt không quên nhắc nhở nữ nhi: “Nguyệt nhi cũng mau chóng báo hỷ đi thôi.”

Sầm Hảo Nguyệt vốn là đang dùng thìa canh nghe xong cũng là sắc mà ho đến sắc mặt đỏ ửng. Đùa chắc, nàng chỉ mới mười lăm thôi, qua mùa đông này cũng chỉ mười sáu, thụ thai sớm như vậy làm gì?

Sắt Vưu Thần bên cạnh đáp ứng cũng không quên vuốt sống lưng của thê tử. Hần còn đang bị thương, không thích hợp vận động mạnh a.

Ngồi ở tiền thính trở chuyện một lúc mới để đôi phu thê kia hồi phủ. Hạ nhân của phủ cực kỳ kín miệng

nên chuyện hôm nay không chút để lộ ra ngoài.

104. Chương 104: Tuyển Chọn Thái Tử

Mùa đông qua đi xuân lại đến, hôm nay Sầm Hảo Nguyệt thức giấc đã không thấy soái phu quân bên cạnh nữa rồi. Nàng cho người chuyển hết đồ đạc của cả hai về chính viện vẫn chưa thấy hắc hạ triều hồi phủ. Nàng bảo Thế bá chọn vài cây cảnh trồng xung quanh phủ, dù gì lúc trước cây cỏ mọc không được cũng là do soái phu quân tạo ra cơ mà.

Một mình trong phủ rộng lớn buồn bực không thôi, nàng thúc ngựa trở về Sầm gia chơi. Soái cha cùng soái gia gia cũng vẫn chưa hạ triều, đây là phát sinh đại sự sao? Ba tên tiểu đệ đệ, một tên bạn rợn quốc sự, hai tên còn lại đi học nên cũng không ở phủ.

Nàng cùng Phí Khả Doanh cùng Quân Tử Lan vừa ăn vừa trò chuyện cũng rất vui. Đột nhiên lại nhắc đến chuyện hậu đại khiến mắt của Sầm Hảo Nguyệt triệt để đen lại, nàng vừa muốn mở miệng phản bác thì nghe được thám giám thiếp thân của hoàng thượng gọi nàng tiến cung.

Tên thái giám này vốn là đến Kinh Lang vương phủ tìm nàng, biết được nàng ở Sầm phủ lại phải vòng lại một chuyến nên mới trễ nãi thời gian như vậy. Khi nàng hỏi hắc chuyện gì hắc lại bảo hoàng thượng triệu tiến cung rất gấp vì chuyện lập thái tử.

Sầm Hảo Nguyệt nộ khí xung thiên, không nói nhiều nàng thúc ngựa tiến cung. Sát Vưu Thần đáng chết, hắc mà tiếp nhận ngôi vị thái tử nàng lập tức bóp chết hắc.

Chỉ là hiện trên đại điện không một móng người chứng tỏ triều hạ cũng lâu rồi. Hỏi mới biết soái cha cùng Sầm Hảo Lan đang ở quân doanh. Soái gia gia cùng soái phu quân lại đang ở ngự thư phòng.

Cùng tên thái giám kia đến thư phòng, chân vừa đến cửa còn chưa kịp để người vào thông báo Sầm Hảo Nguyệt đã đẩy người ra trực tiếp xông vào. Vốn là lửa giận đầy người, mắt thấy được trong phòng còn có Sát Duệ Kỳ cùng Sát Ngạo Lang.

Hoàng thượng thấy được Sầm Hảo Nguyệt nộ hừ một tiếng vẫy vẫy nàng bước vào giọng mang đầy nộ khí nói: “Sầm nha đầu đến thật đúng lúc, mau giúp Trầm khuyên giải hắc đi.” Thật đúng là cứng đầu nói mãi không xong. Chỉ là hoàng thượng vì chuyện chọn thái tử mà cũng quên luôn hành động vô lễ của Sầm Hảo Nguyệt.

Sầm Hảo Nguyệt trừng mắt nghiêng răng nghiêng lợi nhìn soái phu quân. Câu hỏi ‘người muốn làm thái tử?’ còn chưa phun ra lại nghe giọng nói có chút bất đắc dĩ của soái phu quân truyền đến: “Nguyệt nhi, ta thật sự không muốn làm thái tử.” Tay cũng không quên kéo nàng đến bên cạnh ôm vào lòng trấn an.

Từ nhỏ đối với chuyện của hậu cung hắc hiểu hơn ai hết. Hắc cũng không muốn thú thêm bất kỳ nữ nhân

nào. Ngồi thái tử vị chính là quốc quân tương lai nha, mà có hoàng đế nào chỉ có một thê tử đâu. Hấn không muốn.

Chỉ là, Sầm Hảo Nguyệt nghe như vậy nộ khí tiêu tán như chưa từng nộ vậy. Nàng cười khúc khích đặt hai tay lên vai hấn nói: “Ta cũng không muốn người làm thái tử đâu, không làm thì thôi, nhường cho ai đó đi.” Đương nhiên nàng muốn bảo là Sát Duệ Kỳ nhưng vẫn còn Sát Ngạo Lang ở đây, không thể lộ liễu như vậy được.

Sầm Minh Kiệt sớm đoán được kết quả rồi nên không chút bất ngờ. Hấn vốn nghĩ không muốn để tôn nữ làm hoàng hậu nhưng vị tôn tế này quả thực xuất sắc, nếu sau này đăng cơ nhất định quốc thái dân an. Lại nói trong tư tưởng của hấn chính là nam nhân trong thiên hạ không ai chỉ có một thê tử. Kể cả hài tử của hấn cũng từng có mấy phòng thiếp, nhưng sớm bị tôn nữ thanh lý hết thôi. Thế nên đối với chuyện hoàng đế nhiều vợ hấn chưa từng nghĩ đến, cũng cảm thấy tôn nữ làm hoàng hậu chính là vinh hạnh chứ không chút thiệt thòi gì.

Chỉ là với năm đó, tôn nữ của hấn thà mang xấu danh lại cự tuyệt hôn sự với Sát Duệ Kỳ hấn cũng đoán được. Khi đó hấn không muốn tôn nữ gả cho hoàng thất là vì sợ tranh đấu, hôm qua thấy được tôn tế đối với nàng tốt như vậy nên cũng không sợ nữa rồi. Hành động đối với hấn hạ thủ lưu tình chính là chứng minh tốt nhất.

Hoàng thượng nghe được mười hai phần kinh ngạc. Trước nay có ai lại từ chối để vị hậu vị thế này cơ chứ. Long nhan phẫn nộ, mặt giận đến tím tái đập bàn quát: “Hồ nào, các người không biết đây là vinh dự thế nào sao?” Biết bao nhiêu người vì hai cái ghế này tranh đến đổ máu, hiện đưa không lại không tên nào chấp nhận a, đây thật là tức chết hấn.

Vốn để Sầm Hảo Nguyệt vào khuyên nghĩ không ra chính là cùng một phe phản đối cách làm của hấn. Đây là Sầm Minh Kiệt sớm biết nên mới khuyên hấn không nên để nàng tiến cung đi.

Sát Duệ Kỳ cũng có chút không hiểu lên tiếng: “Phụ hoàng nói phải, với năng lực của tam hoàng huynh ta tin...”

Lời có chưa nói hết đã bị Sầm Hảo Nguyệt đánh đá quát dẹp đường: “Oan gia, người thích thì người làm đi đừng kéo phu quân nhà ta vào.”

Sát Ngạo Lang nghe vậy đặc biệt cao hứng. Vốn nghĩ nếu là Sát Vưu Thần ngồi lên đó hấn liền vô pháp rồi, không ngờ lại cự tuyệt đúng là ngu ngốc. Chỉ là hấn vẫn phải làm một hoàng huynh tốt khuyên ngăn một chút, với tình hình trước mắt chính là không thể thay đổi ý định của bọn họ.

“Hai người thật sự không suy nghĩ lại sao? Bốn vương thất...” Bị ánh mắt giết người của Sầm Hảo Nguyệt trừng mấy chữ phía sau cũng nói không nên lời, chỉ có thể nuốt lại vào trong thôi.

Hoàng thượng ôm trán thở dài một hơi nhìn chiếu chỉ bản thân đã đặt sẵn trước mắt: “Các người cho Trẫm một lý do, nếu là hợp lý Trẫm liền không ép uống nữa.”

“Làm hoàng hậu chính là quốc mẫu, vinh hoa phú quý đếm không hết. A Nguyệt không nên cố chấp.” Sát Duệ Kỳ bên cạnh khuyên bảo, tuy mất hoàng vị cũng là tiếc nuối nhưng năng lực của hần quả sánh không bằng Sát Vũ Thần. Lúc sáng phụ hoàng chỉ dùng một đề nhỏ thử hần cũng qua không nổi, nếu hần vẫn cố tranh liên chỉ có kéo bá tánh cùng khổ, nên, hiện tại khuyên bảo tiểu bằng hữu trước.

Sầm Hảo Nguyệt nhanh mồm nói: “Làm hoàng hậu không có gì tốt đẹp, cùng đám nữ nhân đấu đá giành trượng phu không phải sở thích của ta. Chưa kể còn không thể muốn làm gì thì làm nữa, cuộc sống như mẫu hậu chính là không có ý nghĩa.”

“Nào có nam nhân nào chỉ thú một thê tử chứ.” Hoàng thượng hôm nay chính là bị kinh hỉ lần. Đầu tiên là ra đề tuyển thái tử, Sát Vũ Thần nghĩ cũng không nghĩ liền đáp là trúng, tiếp đến kháng cự từ chối thái tử vị lại thêm Sầm Hảo Nguyệt tặng thêm cho hần vài kinh hỉ nữa chứ.

“Nhi thần sẽ là người đầu tiên.” Sát Vũ Thần không chút do dự đáp trả. Tay cũng siết chặt eo nhỏ của thê tử, ánh mắt kiên quyết nhìn hoàng thượng nói xong liền chuyển sang ôn nhu thâm tình nhìn thê tử.

Sầm Hảo Nguyệt khúc khích ôm lấy hần khiêng chân hôn nhẹ lên môi rồi nói: “Nếu không làm thái tử vậy chứ ta sớm rời đi đừng cản trở phụ hoàng tuyển thái tử nữa.”

“Được.” Dứt lời cả hai rời đi trong ánh mắt của mọi người và sự tức giận của hoàng thượng.

Hoàng thượng chỉ có hai từ ‘các ngươi’ lặp đi lặp lại không thể nói ra được từ tiếp theo. Hần thực sự không tin tưởng được. Đường nhìn đảo qua bên người Sầm Minh Kiệt, còn chưa kịp hạ lệnh bảo hần(SMK) trở về hảo hảo khuyên nhủ thì lại nghe Sầm Minh Kiệt ôm quyền cung kính tấu:

“Nếu hiện tại như vậy, thỉnh hoàng thượng ban lại vinh dự này cho Ngạo vương gia cùng Duệ vương gia đi thôi.”

Nếu là tôn nữ cùng tôn tể mong muốn như vậy hần đương nhiên thành toàn. Đây còn là mong muốn gì hơn, tôn nữ của hần là nữ tử hạnh phúc nhất rồi.

Sát Ngạo Lang đứng hình nói không nên lời. Sát Duệ Kỳ sớm biết ý nghĩ trong lòng Sầm Hảo Nguyệt vì lần đó nàng từ chối hần chính là dùng lý do như vậy a. Chỉ là câu trả lời của Sát Vũ Thần khiến hần hoảng đến vô phát trấn tĩnh rồi.

Hoàng thượng thở dài một hơi lại tiếp tục tuyển chọn thái tử

105. Chương 105: Tự Thú Động Trời

Bên này, đôi phu thê nọ sau khi ra khỏi ngự thư phòng không hồi phủ mà leo lên kiệu đến đông cung. Sầm Hảo Nguyệt cười khúc khích ôm soái trượng phu trong kiệu: “Người đến đông cung thỉnh an mẫu hậu sao?”

“Ân, đêm nay là Thanh Đăng yến lại sắp sinh nhật mẫu hậu rồi ta mang phượng hoàng tăng diệm trả lại cho nàng.” Sát Vưu Thần gật đầu đáp.

“Cái gì, nhanh như vậy liền đã đến Thanh Đăng yến?” Nàng vẫn còn chưa có chuẩn bị y phục a. Nếu đêm nay xuất hiện nhan sắc không được tốt thì phải làm sao.

Sát Vưu Thân hôn nhẹ lên cái trán nhỏ của nàng nói: “Ta đã chuẩn bị tốt cho nàng rồi yên tâm.”

“Ân.”

Hoàng hậu trong tấm cung biết hôm nay tuyển thái tử mà Sát Vưu Thần cũng bị gọi vào nên vô cùng lo lắng. Cả buổi sáng hôm nay đều là đi qua đi lại không ăn được thứ gì, muốn đến đó nghe ngóng cũng không được. Hiện buổi trưa đã qua cũng sắp tới chiều vẫn chưa có tin tức. Lại nói hoàng thượng còn cấm người tiết lộ nên nàng chỉ có thể ngồi chờ thôi.

Xuân nhi ở bên cạnh liên tục khuyên nhủ không có kết quả. Chỉ là nghe được tin cả Sầm Hảo Nguyệt cũng bị gọi tiến cung. Còn tình hình thế nào không ai biết được. Hoàng hậu thất sủng thế nên cho bao nhiêu bạc đám người kia cũng không chịu tiết lộ dù chỉ một chút.

Đột nhiên nghe tiếng thái giám bên ngoài truyền vào: “Kính Lang vương gia, Kính Lang vương phi đến.”

Mọi người bên trong tấm điện đều là kinh hãi không thôi. Sát Vưu Thần là lần đầu tiên đến đây nha. Hoàng hậu nghe được lo lắng lúc trước cũng ném luôn ra sau ốt, mỉm cười trương khai cước bộ định bước ra đón hân.

Chỉ là còn chưa kịp làm gì đã thấy hai thân ảnh tiến vào. Không có mùi thuốc đông y, không có tiếng ho khan, không có cổ kiệu to mà chính là Sát Vưu Thần cùng Sầm Hảo Nguyệt bước vào khiến mọi người suýt chút nữa ngất vì mất máu. Kính Lang vương quả nhiên tuyệt sắc a.

Hai người hành qua lễ mà hoàng hậu vẫn chưa hồi thần. Sầm Hảo Nguyệt đứng thẳng người bước đến bên hoàng hậu hỏi: “Mẫu hậu không khỏe?”

Hoàng hậu giật mình một cái rồi lại cười mang hết những thứ có trong đầu ra để nói: “Không có không có, mau ngồi xuống đi. hoàng nhi thân thể thế nào rồi? Sao không ngồi kiệu mà mà tự mình tiến đến? Để bổn cung gọi thái y đến xem qua một chút.”

“Không cần.” Sát Vưu Thần an vị xong liền từ chối: “Mẫu hậu cũng ngồi đi.”

Hoàng hậu nghe hần gọi mẫu hậu quả nhiên xúc động đến rơi lệ. Cuối cùng nàng cũng đợi được đến ngày này rồi. Xuân nhi cũng vui vẻ đỡ chủ tử lên phượng ỷ. Hoàng hậu biết hần không nhận được thái tử vị nên hết lời an ủi. Đồi phu thê kia cũng không phản bác mà mặc nàng ta muốn nói gì thì nói.

Sầm Hảo Nguyệt nói xong vài câu liền rời đi chuẩn bị trang điểm cho Thanh Đằng yến đêm nay. Sát Vưu Thần ở bên trong cùng hoàng hậu vừa thưởng trà vừa trò chuyện. Dù gì thì bấy lâu nay cũng là do hần thù hận mà ra hiện hảo hảo bởi thường thôi.

Thời gian cũng sắp đến Sầm hảo Nguyệt hài lòng ngấm bản thân trong gương rồi mới bước ra ngoài. Chỉ là bước đến một nửa đường liền đụng phải Đường thị. Nàng ta hiện chính là thái tử phi tương lai rồi nên cũng chẳng cần đặt Sầm Hảo Nguyệt vào mắt nữa.

“Kính Lang vương phi lại đi một mình sao? Thật cô tịch nha.” Chuyện trong ngự thư phòng nàng ta không biết, chỉ hôm nay chiếu chỉ tuyên ra Sát Duệ Kỳ làm thái tử chỉ còn đợi một đại điển thánh phong nữa thôi.

“Con mắt nào của ngươi thấy bốn phi cô tịch, chẳng phải hiện bốn phi đang có người bồi đó sao? “Sầm Hảo Nguyệt che miệng cười khúc khích.

“Hừ, nghe nói Kính Lang vương gia cũng bị triệu đến thư phòng nhưng không biết vì sao lại đột nhiên rời đi, là bệnh tình tái phát chăng?” Sau này nàng làm hoàng hậu nàng ta còn phải hướng nàng hành lễ a. Cả Hác thị hôm nay cũng là phải ôm chân lớn của nàng rồi, nàng còn sợ Sầm Hảo Nguyệt sao?

Sầm Hảo Nguyệt như đọc được suy nghĩ trong mắt của Đường thị nên nói: “Ngươi nói xem, cả phụ hoàng bốn phi thích liền hành lễ, không thích liền không hành, sẽ hiếm lạ người sao?”

Đường thị tức đến phổi suýt chút nữa cũng bể luôn. Chỉ là ngay thời điểm nàng ta muốn há miệng nói chuyện mắt liền thấy được một nam tử một thân bạch sắc cấm bào, dung mạo tuấn lãng tuyệt mỹ ở phía xa đang hướng nàng bước đến. Trong đầu nàng đang tìm xem đây là nam tử nào lại có dung mạo còn tốt hơn trượng phu của mình.

Ngay khi nàng ta ngay ngốc nhìn nam tử đó thì Sát Duệ Kỳ cũng bước đến: “A Nguyệt đứng đây làm gì a?”

“Oan gia, chúc mừng chúc mừng.” Sầm Hảo Nguyệt còn chưa phát hiện soái phu quân đang ở sau lưng mình bước đến nên chỉ mở miệng chào mỗi Sát Duệ Kỳ ở bên Đường thị: “Sau này người đăng đế vị bốn phi cũng sẽ gọi ngươi như vậy.” Ý nàng chính là nói cho Đường thị biết, nàng ta cho dù trèo được lên hậu vị thì Sát Duệ Kỳ vẫn là nghiêng về phía tiểu bang hữu như nàng đây. Nàng ta chỉ là một nữ nhân giúp giữ giang sơn mà thôi.

Sát Duệ Kỳ gật đầu cười, phóng mắt nhìn đến Sát Vưu Thần đang bước đến trước mặt: “Tam hoàng huynh an hảo.” Lúc hần thấy được dung mạo của vị hoàng huynh này cũng là rất bất ngờ. Không trách được tiểu bang hữu cứng đầu của hần sớm sửa miệng gọi ‘phu quân’ êm tai như vậy a. Đây là còn chưa kể đến đám tiểu đệ đệ của tiểu bang hữu, bọn hần chính là luôn miệng ‘tỷ phu’ đến nhức đầu.

Sầm Hảo Nguyệt quay sang ôm lấy soái phu quân cười ngọt ngào hỏi: “Đã cùng mẫu hậu nói xong?”

“Ân.” Sát Vưu Thần lười biếng bật ra một từ trong cổ họng. Hôm nay quan sát rõ tấm cung của hoàng hậu hẳn phát hiện bản thân bỏ quên rất nhiều thứ. Phụ hoàng quả nhiên rất yêu thương thân mẫu của hắn, đồ bên trong toàn là những thứ nàng yêu thích.

Cả món ăn hắn cũng thấy được hoàng hậu là không thích những thứ đó nhưng vẫn bị phụ hoàng bắt trù sư làm cho kỳ được. Hôm nay hắn đã bảo trù sư đổi hết đi, cả đồ đạc bên trong hắn cũng cho người thay mới.

Đường thị lúc này mới hồi qua hôn vội vã hành lễ. Sầm Hảo Nguyệt bĩu môi mỉa mai: “Dô, lúc này thấy bốn phi, thái tử phi tương lai cũng không có hành lễ đâu.”

Nói xong không để ý đến khuôn mặt xấu xí của Đường thị, nàng kéo soái phu quân cùng tiểu bằng hữu rời khỏi hiện trường.

Đến khi Thanh Đằng yến bắt đầu, hoàng hậu diện một thân phượng bào hoàng sắc được tỉ mỉ thêu hoa bước vào, trên gương mặt nụ cười mãn nguyện từ rất lâu mới có được. Phượng hoàng tặng diệm nàng chỉ mặc vào diệp sinh thần. Đương nhiên khi vận lên chính là mọi người đều lóa mắt nhưng không phải hôm nay.

Vạn quý phi thấy thấy liền bĩu môi mỉa mai: “Hoàng hậu nương nương hôm nay thật xinh đẹp.” Điều do Sát Vưu Thần đột nhiên lại rút viện trợ nếu không nàng há có thể nhìn sắc mặt của Tiêu hiền phi như hiện tại.

Hoàng hậu vui vẻ đương nhiên không nghe ra lời mỉa mai bên trong mà gật đầu cười: “Đúng vậy, hôm nay bốn cung rất vui.”

Sát Vưu Thần vẫn là ngồi kiệu tiến vào. Đã giả thì giả cho tốt, đột nhiên khỏi bệnh để người sinh nghi liền không tốt thể nên hắn vẫn ngồi kiệu tiến vào chỉ là trường mạn trước kiệu được vén lên hai bên.

Một đám người chấn kinh đến nói không nên lời, hành động đều là nhất thời đông cứng. Bọn họ lần đầu diện kiến dung mạo của Kinh Lang vương. Đám tiểu thư quan gia nghe được tiếng hành lễ cũng vội vàng đứng đến hành qua lễ. Hôm nay các nàng chính là phải đoạt Kinh Lang vương trắc phi vị cho kỳ được. Tay nắm chặt cành hoa mẫu đơn mắt ngập tràn hy vọng.

Sầm Hảo Nguyệt thấy tình thế không tốt liền đắc ý vạn phần. Năm đó chính là các nàng tự bỏ lỡ cơ hội tốt, không thể hối tiếc được. Nàng dựa sát soái phu quân khẳng định chủ quyền, đôi môi kiều diễm nhếch lên một hình bán nguyệt tuyệt mỹ.

Sát Vưu Thần ôm lấy nàng thâm tình nói: “Nguyệt nhi, năm đó ném tú cầu trật nàng cũng thoát không được ta.”

“Người đừng có ở đây mồm mép, nếu ta không phải lương tâm bất an thì làm sao người có cơ hội thú được

ta.” Sầm Hảo Nguyệt dẫu môi cãi, sự thực là như vậy nha.

“Sai, nếu năm đó nàng không xuất thủ ta cũng sẽ mang tân nương giấu đi giá họa nàng cướp dâu thỉnh phụ hoàng ban hôn.” Sát Vưu Thần bá đạo kể sự thật khiến mặt của Sầm Hảo Nguyệt nhất thời còn đen hơn cả mực. Hóa ra hần từ lâu chuẩn bị tốt, xem ra năm đó nàng hao phí sức người sức của rồi.

Hoàng thượng nhìn thấu tâm tư của đám nữ nhân nhưng Thanh Đằng yến vẫn phải được tổ chức như thường. Lấy sắc mặt của Sát Vưu Thần lúc sáng liền sớm biết được kết quả rồi.

Vừa được tự do trao đổi, không ít thiên kim mạnh dạng bày thái độ rụt rè bước đến trước cổ kiệu. Sầm Hảo Nguyệt nhếch môi châm chọc: “Các vị tiểu thư đây không còn sợ ở quả nữa sao? Xem ra mị lực của phu quân bốn phi thực sự rất tốt nha.”

Sát Vưu Thần ngửa đầu sáng khoái cười rồi không chút mặt mũi cự tuyệt: “Bốn vương chỉ thú một thê, các người mang cơ hội tặng những nam tử khác đi.” Năm đó hần ngồi trong cổ kiệu cũng biết được đám nữ nhân này là sợ hần đến cực điểm.

Ba tiểu đệ đệ thấy cảnh kia cũng là phì cười. Lúc đầu nghe tỷ phu không được làm thái tử bọn họ chính là cũng không có thái độ gì. Bởi với tính cách bá đạo của đại tỷ mà nói nhất định là không chịu an ổn làm hoàng hậu dâu. Hiện nghe tỷ phu nói câu này liền hiểu phía sau cũng còn nội tình. Nguyên lai đại tỷ là bình dấm chua nên tỷ phu mới bỏ đi để vị cao quý. Thế là Sầm Hảo Nguyệt bị đám tiểu đệ đệ chụp cho cái mũ thích ăn dấm từ lúc này.

106. Chương 106: Tìm Cách Viên Phòng

Dưới áp lực của hoàng thượng hoàng hậu và Sầm gia, Sát Vưu Thần vô cùng đau đầu. Tuy hần không bị gọi vào hỏi chuyện nhưng cũng là bị ám chỉ không ít lần. Trái lại với hần Sầm Hảo Nguyệt lại cực kỳ an tĩnh mặc dù liên tục bị giáo huấn không ngừng.

Nghĩ tới nghĩ lui vẫn là hạ quyết tâm, nhanh chóng sinh hài tử. Hần cũng rất muốn có hài tử chỉ là nàng luôn bảo vết thương của hần chưa tốt không nên vội.

Đến tối hần nhào lên giường áp nàng dưới thân không để nàng có cơ hội đào tẩu. Đến lúc cao trào, nàng lại hừ hừ kể lể với hần chuyện kinh doanh dạo gần đây.

Nào là sông bạc có người thiếu nợ không trả, nào là kỹ viện thường xuyên bị đám phụ nhân mang người xông vào đánh ghen, bảo nên tăng cường công tác phòng chống. Nào là Nhất Phẩm Đường không có món mới, nào là trù sư bày món không đặc sắc...

Hần thấy nàng không vui nên cũng không dám làm liều. Thế nên cùng nàng trò chuyện đến quên cả chuyện viên phòng. Đánh chết hần cũng không biết được bản thân bị thê tử tính kế.

Thế là rất nhanh Sầm Hảo Nguyệt thoát một kiếp nạn.

——Phân Cách Tuyển Luna Huang——

Một hôm trăng thanh gió mát, đôi phu thê nào đó đang ngồi ở trên ban công tầng ba của lầu các ngắm trăng sáng. Sát Vưu Thần nhìn qua thê tử đang nở nụ cười câu hồn liền lửa nổi quanh thân.

Không chút nghĩ ngợi liền hướng nàng nhào qua: “Nguyệt nhi, nàng thật đẹp.” Hắn thừa nhận bản thân không phải dạng nam tử biết kiềm chế, chẳng qua là chỉ bộc phát trước mặt nàng mà thôi.

Sầm Hảo Nguyệt cười đến tươi tắn, nàng đương nhiên là đẹp. Chỉ là hắn muốn viên phòng thì đừng nghĩ nữa, nàng tuyệt đối không thành toàn đâu.

Sát Vưu Thần vẫn chưa biết cách nghĩ trong lòng nàng vì mãi mê lo nhấm nháp hôn lên đôi môi kiều diễm đầy câu dẫn kia. Trong lúc quá say mê trong nụ hôn đó, tay không chút an phận lôi y phục vốn chỉnh tề của nàng xuống.

Sầm Hảo Nguyệt vỗ bầy ra vẻ mặt ngây thơ khi rời khỏi môi hắn nói: “Phu quân hôm nay không được nha.”

“Vì sao?” Giọng chứa đầy dục vọng mà trở nên có chút sốt ruột. Lý nào lúc nào cũng không được, bỏ luôn mặt mũi của đại trưởng phu hắn nói: “Đừng bảo do vết thương của ta, hiện đã tốt rất nhiều. Nếu nàng lo lắng liền để nàng trên”

“Không phải a, người ta hôm nay có nguyệt sự nha!” Ánh mắt ngây thơ đến nỗi nhìn không ra một tia giả dối chớp chớp nhìn người trước mặt.

Một câu nói dịu dàng bay thẳng vào tai như một thùng nước lạnh dội thẳng vào người hắn vậy. Bao nhiêu nhiệt huyết đang sôi trào, bao nhiêu ngọn lửa đang chờ bùng cháy đều tắt đến không còn gì, cả khói cũng không thấy.

Cắn răng nhẫn nhịn hắn bỏ qua.

——Phân Cách Tuyển Luna Huang——

Lại một hôm Sầm Hảo Nguyệt đang ngồi trong Vĩnh Bảo Tề ngắm đồ trân quý chuẩn bị mang ra đấu giá. Soái phu quân cũng thật thông minh, hắn cố ý tung ra vài món bảo vật rồi bảo bị Hắc Bạch Vũ cướp đi nên Vĩnh Bảo Tề cư nhiên không bị nghi hiểm.

Lúc này đột nhiên Sát Vưu Thần lại đến. Hắn từ phía sau ôm lấy thê tử đang thất thần nhìn bảo vật hỏi: “Nguyệt nhi suy nghĩ gì đến nhập tâm.” Lúc này hắn cũng cảm thấy bản thân quyết định quá chính xác. Nhìn Sát Duệ Kỳ từ khi thượng thái tử vị đến nay bận rộn tới mặt mũi, nếu đổi lại là hắn, không có thời

gian ở cùng thê tử liền không cần đâu.

Lấy dung mạo của nàng ra ngoài chính là câu dẫn nam tử. Cũng may lấy thanh danh không được tốt của nàng nên hấn vạn phần yên tâm. Nhưng hiện tại lại khác a, từ khi hấn tung tin khỏi bệnh, kinh thành lại bảo nàng chính là xung hỷ vương phi mang lại cát lành. Nếu là còn bận rộn mất thê tử lúc nào cũng không biết nữa.

Sắt Hảo Nguyệt quay sang hấn không chút do dự, há miệng cắn lên cổ. Dám lừa gạt nàng bao lâu nay, nàng cắn chết hấn mới hả dạ.

Sắt Vưu Thần cười khổ ôm lấy nàng. Từ lúc nàng biết được gia sản nhà hấn liền liên tục cắn cho đến giờ phút hiện tại người hấn toàn đầu răng.

Đợi nàng cắn xong hấn lấy tay nàng đặt lên vết thương đã lành lặn của mình. Đôi môi tà mị xấu xa cười: “Hôm nay ta đã hỏi rõ Lưu cố vấn về tình hình nguyệt sự của nàng.”

Sầm Hảo Nguyệt đương nhiên biết soái phu quân muốn gì rồi. Nàng nuốt nước bọt một cái nghĩ qua một hồi đột nhiên đưa tay ôm đầu giả vờ choáng váng.

Sắt Vưu Thần hoảng loạn vội vã bế nàng lên hỏi: “Nàng làm sao?” Đang yên đang lành đột nhiên vì sao lại như vậy?

“Có lẽ ta mãi lo ngắm bảo vật nên không có ăn hiện có chút nhức đầu. Chúng hồi phủ đi.” Nàng áp mặt vào lồng ngực nóng bỏng kia, tay không ngừng ăn vụng đậu hũ.

Sắt Vưu Thần do lo lắng nên cũng không để ý nhiều mà trực tiếp bế nàng trở về phủ nghỉ ngơi. Hấn gọi người đến giúp nàng bắt mạch nàng lại cự tuyệt nên chỉ có thể đợi nàng ngủ mới hành động.

Không ngờ kết quả thu được chính là nàng giả bệnh gạt hấn. Đây đến cùng nàng là vì sao né tránh không cùng hấn viên phòng? Mấy lần trước thì không tính đi, hấn bị thương cũng không thể vận động. Khi vết thương đã lành được một nửa nàng không viện cớ lo cho vết thương cũng là viện cớ bản thân không tốt mà tránh. Tối nay nhất định không để nàng tránh thoát.

Hấn yêu thương lo lắng nàng mà nàng nhẫn tâm lừa gạt hấn. Nhất định phải hảo hảo trừng phạt nếu không nàng sẽ không ngoan ngoãn đâu.

——Phân Cách Tuyến Luna Huang——

Khi thức giấc Sầm Hảo Nguyệt biết bản thân khó thoát nên nhanh chóng soạn một bản kế ước. Quả nhiên đến tối soái phu quân lại quần lấy nàng không chịu buông tha. Nàng mỉm cười giờ bản kế ước lên nói: “Ký đi.”

Sắt Vưu Thần cầm khế ước lên xem rõ ràng. Trong bản khế ước viết phải đợi đến năm nàng mười tám tuổi mới chính thức được viên phòng mà lại không nêu rõ lý do. Hắn cau mày hừ một tiếng hỏi: “Lý do, nếu là hợp lý ta liền ký.” Nói thế thôi, hắn sớm chuẩn bị hậu chiêu để phản bác rồi. Thành thân bao lâu nay vẫn chưa được viên phòng trong khi đám người kia đã có hài tử từ bao đời.

Sầm Hảo Nguyệt nghe vậy cũng nhanh chóng kéo hắn đến bên bàn sách rồi thuyết trình vô số thứ về di truyền học. Đương nhiên vẫn là có ví dụ minh họa dễ hiểu nhất.

Chỉ là Sắt Vưu Thần căn bản cũng không hiểu nàng nói gì, mà hắn cũng không có tâm trạng để hiểu. Ôm ôn hương nhuyển ngọc trong lòng đương nhiên kẻ ngu cũng sẽ không buông tay. Mà hắn lại không phải kẻ ngu lý nào để mấy đạo lý linh tinh của nàng làm rối loạn chứ.

Sau khi nghe xong hắn bế nàng về giường đồng thời mở miệng nói: “Ta không tin, chi bằng chúng ta thử đi.”

“Ha ha, phu quân đừng đùa.” Ngay khi Sầm Hảo Nguyệt muốn phản kháng chính là lúc mất đi cơ hội rồi. Chỉ thấy trưởng mạn buông xuống, nển tắt đi, y phục lần lượt bay xuống đất thôi.

Trong đêm khuya thanh vắng, Trường Sinh nhai vốn là im ắng, chỉ có tiếng gió thét thê lương. Nhưng hiện tại mỗi đêm lại thêm tiếng la hét trong vô vọng của Kinh Lang vương phi.

<Hoàn Văn>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-viet-chi-hoan-kho-nu>